

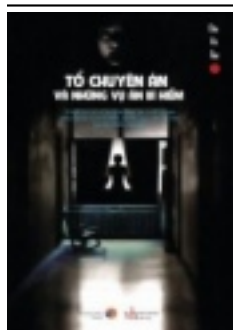
Tổ Chuyện Án Và Những Vụ Án Bí Hiểm

Contents

Tổ Chuyện Án Và Những Vụ Án Bí Hiểm	2
1. Chương 1: Vụ Án Thứ Nhất: Yêu Tinh Bạch Xà	2
2. Chương 2: Phòng Số 106	17
3. Chương 3: Lại Nghe Chuyện Mất Tim	29
4. Chương 4: Người Ấy Đã Chết Rồi	37
5. Chương 5: Ngôi Mộ Dị Thường Của Bạch Xà	48
6. Chương 6: Hai Con Ma Tấn Công Ban Đêm	56
7. Chương 7: Đường Hầm Bí Mật Trong Khu Rừng Long Nảo	64
8. Chương 8: Ai Là Ma Cái	72
9. Chương 9: Kẻ Giấu Mặt Trong Bóng Tối	81
10. Chương 10: Thí Tốt Giữ Tướng	89
11. Chương 11: Thám Hiểm Cổng Thoát Nước Ban Đêm	98
12. Chương 12: Kẻ Đứng Đầu Sa Lưới	105
13. Chương 13: Mào Đầu	114
14. Chương 14: Sự Đe Dọa Của Chết Chóc	124
15. Chương 15: Ông Chủ Hiệu Ảnh	131
16. Chương 16: Mười Ba Năm Trước	138
17. Chương 17: Chó Trung Thành Cắn Chủ	147
18. Chương 18: Phòng Tập Múa Chết Chóc	155
19. Chương 19: Người Cuối Cùng	163
20. Chương 20: Tiếng Chuông Dữ Lúc Nửa Đêm	169
21. Chương 21: Số Phận Khó Thoát	177
22. Chương 22: Cái Bẫy Sắc Đẹp	181
23. Chương 23: Kế Hoạch Hoàn Hảo	185
24. Chương 24: Hóa Thi Đồng Lão	191
25. Chương 25: Róc Thịt Lấy Xương	204
26. Chương 26: Nữ Tu Và Mục Sư	211
27. Chương 27: Nơi Bé Gái Sơ Sinh Bị Chết Hàng Loạt	217
28. Chương 28: Axit Formic Phân Hủy Xác Người	225
29. Chương 29: Xương Trẻ Sơ Sinh Khấp Mặt Đất	231
30. Chương 30: Viện Trưởng Mưu Ma Chúc Quỷ	237
31. Chương 31: Bị Bắt Khi Chơi Gái	244
32. Chương 32: Trường Sinh Bất Lão	250
33. Chương 33: Hung Thủ Tự Thú	258
34. Chương 34: Ngôi Mộ Thất Đáng Sợ	267
35. Chương 35: Đại Quân Trăm Vạn	274
36. Chương 36: Sự Thật Trường Sinh Bất Lão	280
37. Chương 37: Mào Đầu	290
38. Chương 38: Cạn Bẫy Chết Chóc	302
39. Chương 39: Chiêu Hồn Dẫn Quỷ	306
40. Chương 40: Những Lời Tiên Đoán Của Thánh Nhân	313

41. Chương 41: Vụ Hạ Độc Giết Người Bí Hiểm	319
42. Chương 42: Án Tượng Về Đầu Lâu	326
43. Chương 43: Vụ Hiếp Dâm Tàn Bạo	332
44. Chương 44: Mối Nghi Ngờ Xác Chết Sống Lại	338
45. Chương 45: Người Bạn Cùng Phòng Bí Hiểm	345
46. Chương 46: Người Anh Tàn Độc	352
47. Chương 47: Câu Đố Về Sự Phục Sinh	358
48. Chương 48: Sự Trả Thù Của Đứa Con Trai	363
49. Chương 49: Mở Đầu	374
50. Chương 50: Suy Đoán Từ Khoảng Cách Bước Chân	376

Tổ Chuyên Án Và Những Vụ Án Bí Hiểm

Giới thiệu

Những vụ án kỳ bí, tuyệt mật của Sở Công an được phơi bày dưới ánh sáng. “Tổ Chuyên án bí hiểm

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/to-chuyen-an-va-nhung-vu-an-bi-hiem>

1. Chương 1: Vụ Án Thứ Nhất: Yêu Tinh Bạch Xà

Mào Đầu

Một

“Anh An, làm thế nào bây giờ? Có lẽ đây là một ngôi mộ cổ, có nên nói với ông chủ không?”

Mặt trời đang lặn dần về phía tây, ánh nắng còn sót lại đỏ như máu. Ở khu vực đang gấp rút đào móng trên công trường, một tốp công nhân vây quanh một chiếc huyệt đen ngòm bàn tán xôn xao, họ đều đang chờ đợi ông An - người đứng đầu cả nhóm, một người đàn ông to lớn vạm vỡ lên tiếng.

Ông An nhìn chiếc huyệt một lúc, rồi đưa mắt liếc qua những khuôn mặt đang chờ đợi, nói bằng giọng âm trầm: “Ông chủ đã về nhà, chỉ cần sau này mọi người đừng nói ra ngoài, thì những gì có trong huyệt chỉ có chúng ta biết.

Những ai không muốn sống nghèo nữa và không sợ chết thì hãy xuống cùng tôi, nếu kiếm được thứ gì đáng tiền thì chúng ta cùng chia nhau. Nếu có ai không

muốn làm thì tôi cũng sẽ không ép và gây khó dễ...”

“Em xuống!” “Em cũng xuống!” “Cho em theo với...” mọi người rất phần
chấn, cứ như thể họ đã nhìn thấy đám của cải chất như núi trong lòng huyết.

“Được! Tắm anh em chúng ta, có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chia! Nếu
ai có ý xấu sẽ không được chết tử tế!” Trên nét mặt của ông An lộ rõ vẻ phần
khởi nhưng cũng không giấu được đôi chút bất an, sau đó cầm đầu cả đám chui
vào miệng huyết trông chẳng khác gì miệng của một con thú dữ nuốt người.

Mười tháng sau.

“Bình An, mình đừng đi, mình đừng để tôi ở lại với đứa con chưa chào đời
của chúng ta như thế này...!” Trong một buồng bệnh, một phụ nữ bụng mang dạ
chứa chừng hơn chín tháng khóc lóc thảm thiết bên cạnh giường của chồng.

Ông An nằm trên giường bệnh thở thoi thóp, hơi thở yếu ớt, khó khăn lắm
mới nói được một câu: “Lẽ ra không nên quấy nhiễu giấc ngủ của nó, hẳn nó rất
giận, nên đã đến đòi nợ bọn anh. Mọi người đều đã chết, anh cũng không thể
sống được nữa... Khụ, khụ...” Sau cơn ho rũ rượi, một hồi lâu sau ông An mới
thều thào thêm một câu: “Em hãy cố gắng chăm sóc con của chúng ta cho tốt,
anh làm nghề xây dựng cả đời, vì thế sau khi sinh con, dù là trai hay gái em hãy
đặt tên cho con là Tiểu Lâu...”

1

Ông An tắt thở trong tiếng khóc rền của người vợ, xen lẫn trong tiếng khóc
đó là một âm thanh “hù hù” kỳ quái...

Hai

T

răng tròn và rất sáng, ánh trăng trù lên khu vườn trường yên tĩnh tạo
thành một lớp bàng bạc như sương. Bên ngoài vườn trường, ba học sinh trên
người nồng nặc mùi rượu đang chuẩn bị vượt tường để về ký túc xá. Một người
trong số họ nhìn lên ánh trăng sáng, rồi dường như chợt nhớ ra điều gì, run rẩy
thì thào: “Hôm nay là mười rằm à?”

“Hình như thế, trăng tròn như thế kia mà. Sao vậy, Tiểu Vu? Chắc là lại nảy
ra ý cho một bài thơ hay phải không, hay là thử so tài với Bốn Mắt xem ai ngâm
hay hơn đi!” Anh Bé đang trèo tường quay lại đùa.

Bốn Mắt đẩy gọng kính lên, ngẩng đầu nhìn bầu trời, dường như cậu ta định
đọc thơ. Tiểu Vu đẩy bạn một cái, “Không phải, là tôi chợt nhớ tới những lời
đồn về chuyện ma cái ôm con.”

Bốn Mắt run cầm cập, “Ban ngày không nói chuyện người, ban đêm không
nói chuyện ma...”

“Có anh chúng mày đây rồi, sợ cái gì chứ! Mau lên đi!” Anh Béo đã trèo lên nóc của bức tường, đưa tay ra đón.

Vườn trường vào lúc nửa đêm càng trở nên bí hiểm, dù là có tới cả ba người thì vẫn thấy rợn tóc gáy.

“Hù, hù, hù, bạch xà tiên/ sống ngàn năm/ pháp vô biên. Hù, hù, hù, gió bắc thổi, no cả bụng, mùi thịt tươi...”

Khi bước tới phía sau rìng cây long não sau khu ký túc xá, dường như họ nghe thấy âm thanh của những lời đồng dao loáng thoáng xen lẫn trong tiếng xào xạc của lá cây.

Bốn Mắt dừng chân đầu tiên, mặt nhợt như sáp nến, “Mọi người có nghe thấy không?”

Tiểu Vu khoanh hai tay trước ngực, run rẩy gật đầu: “Nghe những người đi trước nói, mỗi khi vào dịp trăng tròn, trong rìng sẽ xuất hiện một con ma cái ôm con và cứ hát những bài đồng dao. Nếu ai gặp phải sẽ bị nó moi tim...”

“Đừng có thần hồn nát thần tính như vậy, đó chỉ là những lời vớ vẩn mà những người khóa trên mang ra dọa học sinh mới vào trường, chạy nhanh mấy bước là sẽ tới ký túc xá thôi.” Anh Béo đưa mắt nhìn bốn xung quanh không nhìn thấy con ma như trong lời đồn ấy đâu cả.

2

“Đi nào!” Anh Béo dẫn đầu đi trước, nhưng mới chỉ bước được mấy bước, ba người bỗng nhiên cùng dừng lại. Họ nhìn thấy một cô gái đang tựa vào một gốc cây, tay vỗ về đứa bé trong lòng, đôi môi mấp máy, cất tiếng hát bài đồng dao nào nề. Mái tóc dài của cô gái xõa xuống ngang vai, che mất gần hết khuôn mặt, nên họ chỉ còn nhìn thấy chiếc miệng đang mấp máy của cô ta mà thôi. Cô gái từ từ quay đầu lại, nhìn ba người đang chết đứng vì sợ, đôi mắt thấp thoáng sau mái tóc xõa xuống lóe lên ánh nhìn như muốn ăn tươi nuốt sống. “Ôi, ôi...” Tiếng kêu thảm thiết phá vỡ sự yên tĩnh của cả khu vườn trường.

Ba

T

rong phòng làm việc của Giám đốc công an tỉnh.

Giám đốc Lương đang lật giở một tập hồ sơ do Phòng Trinh sát hình sự chuyển tới, anh càng đọc càng chau mày. “Cộc, cộc, cộc”, bên ngoài có tiếng gõ cửa.

“Mời vào!”

“Giám đốc, anh cho gọi tôi có việc gì à?” Người bước vào là một người đàn ông trung niên có thân hình bệ vệ, trên khuôn mặt phương phi là một đôi mắt

sâu thăm.

“A Chính, khi chỉ có hai chúng ta chỉ cần gọi bằng tên là được.” Giọng của Giám đốc sở rất thân thiết và không hề có vẻ gì là của cấp trên. Tuy nhiên, đối phương vẫn đáp với thái độ lạnh nhạt: “Giám đốc, ở chỗ làm việc cứ gọi tôi là Lương Chính.”

“Cậu vẫn trách mình rằng hồi ấy đã điều cậu rời khỏi Phòng Trinh sát hình sự chứ gì? Thực ra, lúc đó cũng chỉ vì bất đắc dĩ thôi.” Giám đốc tỏ vẻ bất lực. “Không sao, bây giờ tôi ở Đội Phòng chống tệ nạn cũng rất ổn, hàng ngày nếu không ăn uống, rượu chè thì cũng xoa mặt chườm, buôn cổ phiếu, hầu như không cần phải dùng đến trí não, vừa nhàn rỗi lại vui vẻ.” Lương Chính khẽ mỉm cười, nụ cười trông thật thảm hại, khiến người ta nghĩ đến câu nói: “Cười mà không cười.”

“Thế mà còn nói là không sao. Mình biết trong lòng cậu nghĩ gì, vụ án mà hai năm trước cậu điều tra, cũng chỉ vì mình phải chịu áp lực của vị trí Giám đốc mới nhận và áp lực từ chính quyền tỉnh nên mới buộc phải bảo cậu kết thúc sớm. Nhưng vì cậu cứ đòi điều tra đến cùng, nếu không thì mình đã không điều cậu về Đội Phòng chống tệ nạn.” Giám đốc hơi nhắm mắt lại, dường như ông đang nhớ đến một chuyện rất không vui trước đây.

3

“Chuyện cũng đã qua rồi, chẳng nên nhắc đến nữa.” Dù miệng nói ra có vẻ rất nhẹ nhõm nhưng mắt của người ấy vẫn ánh lên vẻ oán hận vừa thoáng nhìn đã thấy ngay.

“Chuyện đã qua rồi, nhưng điều đó không có nghĩa là sau này không xảy ra nữa.” Giám đốc bỗng trở nên nghiêm túc rồi đẩy tập hồ sơ đến trước mặt Lương Chính.

Lương Chính lật và xem lướt qua nội dung trong hồ sơ rồi lại đặt xuống,

“Ma cái trong trường Đại học Y tấn công học sinh khiến hai người chết, một người bị thương. Việc này không thuộc trách nhiệm của Đội Phòng chống tệ nạn.”

Giám đốc cười ranh mãnh, “Đúng thế, việc này không thuộc phạm sự của Đội Phòng chống tệ nạn, nói nghiêm túc ra thì cũng chẳng thuộc phạm vi trách nhiệm của bất cứ bộ phận nào. Tôi đã nói với Bí thư Ưông rồi, chuẩn bị thành lập một tổ chuyên xử lý những vụ án bí hiểm siêu nhiên. Liệu cậu có hứng thú với việc thay đổi môi trường công tác không?”

Mắt của Lương Chính ánh lên vẻ phấn chấn, nhưng rồi lập tức lấy lại vẻ bình thản. “Chính quyền nhất định sẽ không để cho một tổ như vậy tồn tại đâu.”

“Đúng thế, đúng là không cho phép, vì thế chính quyền sẽ nhất định không thừa nhận với bên ngoài rằng có sự tồn tại của một tổ như vậy. Về danh nghĩa, tổ này sẽ là tổ điều tra thông thường của Phòng Trinh sát hình sự, nhưng những vụ án mà nó điều tra chỉ cần chịu trách nhiệm trước cá nhân tôi, các trình tự pháp luật như thẩm vấn và phán quyết thì đều tiến hành theo phương thức lắng nghe phần trình bày của các bên và tài liệu thu thập được, không cho phép nói ra với công chúng và giới truyền thông.”

Lương Chính không nói gì, nhưng khóe môi hơi nhếch lên, niềm vui của anh không lộ ra trên nét mặt mà giấu ở trong lòng. Giám đốc tiếp tục nói: “Cậu có thể chọn lấy năm người từ trong các cơ quan công an của tỉnh về làm cấp dưới cho mình, cũng có thể chọn thêm người ngoài biên chế, nhưng nhớ là phải phá xong vụ án này trong vòng nửa tháng.”

“Nếu anh có thể cho tôi một người, thì tôi đảm bảo sẽ phá xong vụ án này trong vòng một tuần.” Lương Chính nói với vẻ rất chắc chắn.

“Ai?”

“Mộ Thân Vũ của Đội Chống trộm cướp.”

Giám đốc trầm ngâm một lúc, “Là cậu Mộ mà trước đây từng theo cậu ở Phòng Trinh sát hình sự chứ gì?”

“Đúng đấy!”

4

“Không có vấn đề gì, hơn nữa để một người có tài như cậu ấy ở lại Đội chống trộm cướp cũng rất lãng phí.”

“Những ứng cử viên khác, để tôi xem qua hồ sơ rồi báo cáo lại với anh.”

“Ừ, được!”

“Không còn việc gì nữa thì tôi đi đây.” Trước khi bước ra khỏi cửa, Lương Chính đột nhiên quay đầu lại, “Cảm ơn... anh Lương!”

Chương Một

Ma Cái Ở Trường Đại Học Y Khoa

Đạo mà có thể nói ra thì không còn là đạo

Tên mà có thể định ra được thì không còn là tên.

H

ai câu này xuất hiện trong “Đạo đức kinh”, tuy chỉ có vài ba chữ nhưng đã nói lên chân lý của mọi sự việc trên thế gian này. Muốn hiểu biết một cách đầy đủ và hoàn chỉnh về hai câu trên, e rằng có hết cả đời cũng chẳng thể làm nổi, nhưng nếu muốn giải thích một cách đơn giản về hàm nghĩa của nó, có lẽ nên hiểu là: Những điều mà có thể nói ra được thì nhất định không phải là chân

lý; những sự việc gọi được thành tên, thì sẽ không bao giờ là lâu dài, vĩnh hằng. Trời đất rộng lớn, chẳng có việc gì là không có, những chuyện lạ kỳ, bí hiểm vẫn xảy ra hàng ngày và lưu truyền trong dân gian, trở thành chủ đề bàn tán trong các cuộc trà dư tửu hậu. Mỗi một người đều có sự từng trải và cách nhìn riêng, trước mỗi một tin đồn truyền miệng tất nhiên thường đem theo cách nhìn và quan điểm của mình, và khi họ nói lại với người khác về chuyện đó thì nó đã trở thành một phiên bản khác.

Hầu hết những lời đồn đại qua việc thêm mắm thêm muối của người này người khác đã không còn đúng như bản chất ban đầu, thậm chí là ngược lại hoàn toàn, và cũng càng có khả năng trở thành những điều để người lớn hù dọa bọn trẻ con. Nhưng, đã có mấy ai nghĩ rằng, chân tướng sự thật thường có thể còn hoang đường hơn cả những gì mà người ta đồn đại.

Bỉ nhân họ Mộ, tên là Thân Vũ, hồi còn nhỏ hay ốm đau, bệnh tật, mẹ tôi vì sợ khó lòng nuôi tôi lớn thành người nên đã đem tôi cho người khác nuôi. Nói là cho người khác, nhưng thực chất chỉ là tìm cho tôi một bà thầy cúng làm mẹ nuôi. Nhà bà ngoại tôi có một phong tục kỳ lạ, đó là thường tìm cho những đứa trẻ hay ốm yếu một bà thầy cúng đỡ mệnh, cho rằng nhờ thế mà đứa trẻ sẽ lớn lên khỏe mạnh.

5

Bà mẹ nuôi của tôi tên là Quý Bà Linh, là một bà bói nổi tiếng nhất trong vùng. Hàng năm, những đứa trẻ tìm đến cửa nhờ cậy bà không dưới một trăm. Tuy nhiên, không phải đứa trẻ nào bà ấy cũng nhận, mà mỗi năm chỉ nhận giúp cho chín đến mười đứa trẻ, nghe nói nếu nhận nhiều quá thì sẽ không đủ năng lực.

Tôi sinh vào tháng Bảy, còn gọi là tháng cô hồn, và khi sinh thì bị thiếu tháng, nên ngay từ khi mới ra đời đã rất nhiều bệnh tật. Mẹ tôi kể lại rằng, khi tôi chừng mười bảy, mười tám tháng thì bị sốt cao liên trong ba ngày, có lúc lên tới bốn mươi độ. Nằm viện hai ngày, dù thuốc thang thế nào cũng không đỡ, các bác sĩ hầu như cũng hết cách. Tình hình có vẻ rất nguy kịch, đúng lúc đó thì bà cô tôi đến, bảo mẹ tôi bế tới nhờ Quý Bà Linh giúp cho.

Bà cô tôi là người làng chài, nên thời gian lênh đênh trên sông nước nhiều hơn thời gian ở trên đất liền, lúc đó vào dịp cuối năm, vừa lên bờ thì bà nghe tin t thuyền đá cũ nát. Gọi là thuyền đá, nói một cách đơn giản thì đó là mộ ôi bị ốm và đang nguy kịch, chưa kịp xử lý xong mẻ cá vừa bắt được vội chạy đến bệnh viện đưa mẹ con tôi tới tìm gặp Quý Bà Linh.

Quý Bà Linh là bà con họ hàng xa với bà cô tôi. Bà sống trong một con t

ngôi nhà có hình dạng một chiếc thuyền dựa sát vào bờ bằng đá, gỗ và sắt, nhìn xa chẳng khác gì một chiếc thuyền cá, nhưng nó lại là cố định, không di chuyển được.

Hôm đó vào trước ngày ba mươi, khi chúng tôi đến nơi thì trời cũng đã tối.

Vì là ngày cuối năm, nên bà đã thu dần, không muốn trừ tà cho tôi nữa, nhưng nhờ bà cô tôi nói năng cầu xin mãi nên bà ấy mới miễn cưỡng nhận lời.

Theo lời mẹ tôi, khi tôi vừa bước vào thuyền thì còn thoi thóp, gật gà, nhưng sau khi bà Quý Bà Linh làm phép và uống một chút trà mà bà ấy xin trước tượng Bà Thả, lập tức tôi trở nên tỉnh táo, khi rời khỏi chiếc thuyền đá đó thì hoạt bát, nhanh nhẹn hẳn lên. Sau khi về nhà sắc và uống thuốc của bà Quý Bà Linh đưa cho thì cơn sốt cũng lui hẳn.

Sau tết, mẹ tôi xin Quý Bà Linh đỡ đầu cho tôi, lúc đầu bà ấy một mực không nhận, cuối cùng vẫn là nhờ bà cô tôi năn nỉ nên bà ấy mới đồng ý. Nghe nói, năm ấy bà chỉ nhận đỡ đầu cho một mình tôi.

Hôm làm lễ, bà tặng tôi một cái bùa hộ mệnh, đó là một chiếc vòng gồm các hạt ngọc nhỏ màu đen. Bà nói, tôi rất dễ bị sợ mất hết hồn, vì vậy suốt đời phải đeo chiếc vòng đó và coi nó như một món trang sức để cho hồn phách được yên ổn.

Thực ra, mỗi đứa trẻ bên ngoài nhà tôi đứa nào cũng phải đeo một sợi dây chuyền hoặc một chiếc vòng hộ mệnh làm bằng sắt. Mẹ tôi cũng đã từng định

6
làm cho tôi một chiếc như vậy, tuy nhiên chiếc vòng ấy dù không đắt nhưng cũng rất khó kiếm, vì vậy mà mãi cho đến bây giờ tôi vẫn đeo chiếc vòng nhỏ mà mẹ nuôi đưa cho. Chỉ có điều khi tôi lớn lên cổ tay to dần nên phải tăng thêm số hạt vào chiếc vòng. Những hạt nhỏ thêm vào là do cô tôi xin lại của một người họ hàng xa.

Mỗi dịp lễ tết, tôi đều đến thăm mẹ nuôi. Chiếc thuyền đá mà bà ở nhìn bên ngoài không có gì đặc biệt, nhưng bên trong thì giống như một gian miếu thờ, khói hương nghi ngút, tiếng tụng kinh lúc nào cũng văng vẳng. Hai bên cửa của gian chính treo rất nhiều bức trướng, đó đều là quà tặng của những người từng được cứu giúp. Điều này có lẽ có phần liên quan đến những thay đổi trong trào lưu xã hội, vì hồi tôi còn nhỏ, các bà phù thủy đều bị gọi là “những kẻ buôn thần bán thánh.”

Phía sau gian chính có hai chiếc kho nhỏ, trong đó để rất nhiều loại thảo dược lạ. Nói là lạ, không phải vì chúng hiếm, mà ngược lại có thể tìm hái được chúng ở hai bên đường. Điều khác lạ của chúng là, dù có lục tìm hết cả cuốn

“Bản thảo cương mục” cũng không tìm thấy đâu. Nhưng hồi nhỏ, mỗi khi tôi bị ốm hay đau thì đều được chữa trị bằng những loại thảo dược ấy. Kể ra thì cũng rất lạ, mẹ tôi kể rằng, từ khi tôi được bà thầy cúng đó nhận đỡ đầu thì rất ít khi bị ốm, thỉnh thoảng bị nhức đầu, sổ mũi, đến hỏi xin bà ấy một ít lá về đun uống thế là khỏi liền. Trong khi trước đó, thời gian mà tôi nằm viện có khi cũng gần bằng thời gian ở nhà.

Đại khái vào năm mười một, mười hai tuổi, tôi tới thăm mẹ nuôi trước khi ăn Tết. Bà ấy nhìn tôi im lặng một lúc lâu, sau đó thở dài, nói với tôi bằng giọng đầy ý tứ xa xôi: “Hoa Tử à, ta không có nhiều tài năng, e rằng chỉ có thể che chở được cho con đến khi con trưởng thành, sau khi lớn lên, con nhất định phải vào làm cảnh sát...”

Bà nói tôi sinh vào tháng bảy, là mệnh quý tử, âm khí rất thịnh, dễ đắc tội với ma quỷ, khi tôi vừa mới ra đời đã chọc giận một hồ tiên (cáo thành tiên ở bệnh viện), vì thế nên mới hay bị ốm. Còn tại sao ở bệnh viện lại có hồ tiên thì bà cũng không thể nói cho rõ ràng được.

Vị thần mà bà thờ phụng là Mẫu, là vị thần thường che chở phù hộ cho trẻ con (đồng nam, đồng nữ). Sau khi làm lễ “trưởng thành” thì Mẫu không tiếp tục làm việc đó nữa. Mặc dù chiếc bùa hộ mệnh có tác dụng trừ tà, nhưng đó chỉ là với các loại ma quỷ thông thường, còn đối với các loại yêu nghiệt cao tay thì hiệu quả rất ít.

Tôi vẫn không sao hiểu được, Mẫu là thuộc loại thần tiên nào, mẹ nuôi cũng không nói rõ ràng. Trong vốn hiểu biết của tôi, vị thần linh tương đối hòa hợp với Mẫu có lẽ chỉ có “Chẩm đầu bà bà”, tức Bàn Thị, mẹ của Na Tra.

7

Bà mẹ nuôi nói, sau khi tôi lớn lên nhất định phải dựa vào oai phong của chính quyền để xua đuổi yêu tinh, khiến cho chúng không dễ dàng xâm hại tôi. Tuy tôi lúc đó không hiểu việc “lớn lên” thực ra ám chỉ việc trải qua chuyện nam nữ, nhưng kể từ lúc đó, tôi đã quyết tâm sẽ trở thành một cảnh sát tốt để trừ họa yên dân. Bà còn nói rằng, mặc dù có hoàng khí hộ thân, thì tôi cũng phải rất cẩn thận trước tất cả mọi chuyện, vì số phận của tôi nhất định sẽ phải gặp những sóng gió lớn trong cuộc đời, nên nếu không cẩn thận sẽ rất dễ mất mạng.

Thời gian thấm thoát trôi, loáng một cái tôi đã gần ba mươi tuổi, gia nhập lực lượng cảnh sát cũng đã được ít năm, những sóng gió gặp phải cũng không ít, nhưng vẫn chỉ là một tiểu tốt vô danh. Mặc dù hiện tại đường quan lộc của tôi không tốt, nhưng trước đây tôi cũng đã có được những ngày vẻ vang... Thôi, hảo hán không nhắc lại chuyện anh hùng năm xưa, không nhắc đến quá khứ

nữa, phải đối diện với hiện thực thôi!

“Đứng lại!”, gần hai năm nay, gần như ngày nào tôi cũng nói ra câu này tới cả chục lần, bởi vì tôi là một cảnh sát, một cảnh sát kém may mắn chuyên đi bắt trộm, cắp.

Tên trộm bị tôi phát hiện hôm nay là một khuôn mặt mới, nhưng cứ xét theo bước chân chạy như ma ra tông của hắn thì hoàn toàn không phải là một kẻ mới vào nghề, mà là một tên trộm mới chuyển từ địa bàn khác sang. Nghề trộm cắp có thể coi là nghề có tính lưu động khá cao, bọn chúng thường không kiếm ăn lâu tại một khu vực. Nói một cách chính xác là gây án, vì thứ mà chúng kiếm trác được đều là những thứ bất hợp pháp, nên nếu ở lâu một chỗ thì thế nào cũng sẽ gặp họa.

Có rất nhiều người đi đường trên đoạn phố đông đúc đang lãnh đạm nhìn cảnh tôi đuổi theo tên trộm, nếu trong số họ có một người dám đứng ra giúp sức thì tôi đã không phải chạy đến đứt cả hơi. Nhưng thật đáng tiếc, trong suốt hai năm tôi ở Đội chống trộm cướp chưa bao giờ gặp được một người dân tốt như vậy.

Lúc trước, khoảng cách giữa tôi và tên trộm chỉ chừng gần mười mét, nếu tôi chạy nhanh hơn một chút thì đã tóm được hắn rồi, nhưng bực nổi, chiếc chân phải chết tiệt của tôi bỗng dưng bị tẹo, nên tôi chỉ còn biết tập tễnh đuổi theo hắn, và vì thế khoảng cách mỗi lúc một xa thêm. Tên trộm quay đầu lại nhìn tôi, móc từ trong chiếc ví ăn trộm được ra một sấp tiền loại một trăm đồng, rồi sau đó ném cái ví đi và chuẩn bị luồn vào trong một con ngõ. Nói ra thì chậm, nhưng sự việc lúc đó diễn ra rất nhanh, bỗng nhiên một cánh tay trắng ngần túm lấy gáy tên ăn trộm, nhắc cả người hắn lên.

Tôi chạy đến trước tên ăn trộm và thở lấy thở để, một hồi sau mới lấy lại bình thường, lúc đó tôi mới phát hiện ra, người tóm được hắn là một cô gái cao ráo. Cô gái ấy trông rất thanh mảnh, mặt mũi thanh tú, mái tóc dài vờn theo gió,

8

đôi chân thon dài, cánh tay cũng không hề to, nếu không tận mắt nhìn thấy, thì dù có đánh chết tôi cũng không thể tin là chỉ bằng một cánh tay cô ấy đã có thể nhắc bổng tên trộm ấy lên. Mặc dù tên ăn trộm đáng người nhỏ bé, nhưng ít cũng phải tới hơn năm chục ký, nếu là tôi chưa chắc đã làm được như vậy.

“Hắn móc trộm ví của anh à?” Giọng nói của cô gái rất nghiêm nghị, mang hơi hướng của một hảo hán lục lâm.

Lúc đó, một người trẻ tuổi đuổi theo từ phía sau tới, nhặt chiếc ví từ dưới đất lên, chạy đến bên cướp lời nói: “Hắn móc ví của tôi.” Thì ra, anh ta là người bị

mắt.

Tôi móc thẻ cảnh sát ra đưa cho cô gái, cô ấy nhìn một cái, rồi nói với vẻ rất coi thường: “Thì ra anh là Mộ Thân Vũ...Thọt chân mà cũng làm cảnh sát được, chả trách mà tình hình trị an bây giờ tệ đến thế!”

Tôi giả bộ ho mấy tiếng để giấu bớt vẻ ngượng ngùng, “Khụ, khụ. Cảm ơn sự giúp đỡ nhiệt tình của cô. Bây giờ cô giao hẳn lại cho tôi xử lý là được rồi.” Cô gái rùng rút ra một chiếc thẻ chứng nhận là cảnh sát, qua đó tôi được biết tên cô là Lý Trần Trần, “Tôi sợ lát nữa anh lại bị trẹo gân khiến hẳn chạy thoát mất, để tôi giữ hẳn giúp anh vẫn là tốt hơn. Người anh em ạ!”

“Người anh em”, ba từ đó được thốt ra từ miệng của cô gái ấy sao mà khó nghe, rõ ràng là cô ấy cố tình chọc vào nỗi đau của tôi. Tôi thực sự chỉ muốn chui đầu vào thùng rác cho rồi, cái chân bị trẹo thật đáng ghét!

“Hai người muốn giở trò chim chuột thì về nhà mà làm, đừng có làm lãng phí thời gian của anh đây!” Tên ăn trộm tỏ rõ không muốn cứ bị xách cổ lên như thế, nhất là đó lại là một cô gái, điệu bộ của hẳn còn đáng xấu hổ hơn tôi. Nhìn điệu bộ của hẳn, tôi thấy lòng mình trở nên bình tĩnh hơn.

Trần Trần để hẳn xuống, nhưng vẫn cứ tóm lấy cổ áo hẳn như cũ, rồi còn bắt ngờ dấm một quả vào sườn hẳn, làm hẳn đau tới mức ứa nước mắt ra, kêu tướng lên rằng cảnh sát đánh người, khiến một đám người hay hóng chuyện xúm ngay lấy.

“Các người tưởng rằng mình là cảnh sát thì giỏi giang lắm hay sao? Tôi đâu có ăn trộm ăn cướp, các người đừng có tưởng cứ đánh là buộc được tội người khác!” Xem ra, hẳn định giở trò, đúng là đóng kịch không chỉ là kỹ năng của riêng diễn viên, đó còn là môn học cần thiết của những tên ăn trộm.

Tôi lôi từ trong túi của hẳn ra một tệp tiền, toàn loại một trăm đồng, ít nhất cũng khoảng mười tờ gì đó. Tôi cầm tệp tiền khua lên trước mắt hẳn, “Đây chẳng phải là tiền mà anh vừa móc trộm đó còn gì?”

“Ăn trộm gì mà ăn trộm! Tiền trong túi tôi, tất nhiên là của tôi. Mọi người nói thử xem có đúng không?” Đúng là hẳn không đi đóng phim cũng là một

9

thiệt thòi cho giới showbiz. Hẳn càng to tiếng kêu gào thì đám đông vây quanh càng nhiều. Ấy vậy mà lúc này, khi tôi đuổi theo hẳn sao lại chẳng hề thấy mọi người nhiệt tình như thế nhỉ?

“Anh nói lại đi!” Tôi giơ cao nắm đấm như chuẩn bị giáng xuống khuôn mặt thối tha, bẩn thỉu của hẳn, tất nhiên hẳn cũng không ngốc đến mức cứ để mặc cho tôi dấm, nên lập tức đưa tay lên đầu che theo bản năng. Lúc này đám đông

lại càng bàn tán xôn xao, phần lớn đều có ý cho rằng tôi đã lạm dụng bạo lực. Tôi thu nắm đấm lại, đưa tập tiền đến trước mặt hắn, “Tôi hỏi anh một lần nữa, anh chắc chắn chỗ tiền này là của anh phải không?”

“Tất nhiên rồi!” Hắn trả lời vẻ chắc chắn, cứ như thể tiền đó là của hắn thật. “Thế thì tôi phải tạm giữ anh thôi, bởi vì anh đang lưu trữ một lượng lớn tiền giả.” Tôi mỉm cười, chìa đấm tiền về phía đấm đông.

“Cái gì?” Hắn mở to mắt nhìn tập tiền trong tay tôi. Đó thực sự là một tập tiền giả, hơn nữa thoát nhìn là nhận ra ngay, những người đứng xem xung quanh cũng thấy như vậy.

“Chỗ tiền này không phải của tôi, là của anh kia.” Hắn vội vàng chỉ về phía người bị mất, “Là của anh ta, của anh ta!”

Người bị mất cũng xoa tay lắc đầu: “Chỗ tiền ấy không phải của tôi, không phải của tôi, tôi không có tiền giả.”

Tôi không để ý đến người bị mất góc ghech ấy, mà nói với tên ăn trộm một cách nghiêm khắc: “Như vậy là anh thừa nhận đã móc trộm ví tiền của anh ấy?”

“A...” Hắn đành gật đầu bất lực.

Tôi lại giơ nắm đấm lên, hắn lại vội vàng giơ hai tay lên che đầu, miệng kêu lên: “Tôi nhận rồi mà còn đánh sao?”

“Ai bảo là tôi đánh anh? Anh hãy nhìn lại chỗ tiền này đi...” Tôi lại chìa tập tiền về phía đấm đông.

“Là tiền thật? Sao lại thế được nhỉ?” Hắn tỏ vẻ không hiểu chuyện gì đã xảy ra. Lý Trần Trần lúc này coi tôi như con rối thì giờ này cũng nhìn tôi bằng ánh mắt nghi hoặc.

Đúng lúc đấm đông đang bàn tán xôn xao, bỗng nhiên có một cô bé kêu lên đầy phấn khích: “Thì ra chú cảnh sát là một nhà ảo thuật!”

Tôi mỉm cười đắc ý, bước tới phía trước cô bé, khẽ xoa đầu rồi lấy ra một chiếc kẹo, “Cháu nói đúng rồi, thưởng cho cháu một chiếc kẹo này!”

10

Một tiếng sau, tôi ngồi trong phòng làm việc xoa cái chân phải bị đau và hút thuốc văt. Kẻ trộm thì đã bắt được rồi, nhưng người bị hại thì lại mất tăm. Chuyện này vẫn xảy ra hàng ngày, kết quả tất nhiên là tên trộm lại phủ đít ra về. Đây có lẽ là một trong những nguyên nhân chính khiến cho tình hình trị an khó mà được cải thiện.

“Sao thế? Bệnh cũ lại tái phát à?” Đồng nghiệp Chu Dũng bước đến hỏi thăm tôi. Dù sự quan tâm của cậu ấy không làm giảm bớt nỗi đau trên da thịt

tôi, nhưng trong lòng cũng cảm thấy được an ủi ít nhiều. Tôi ném bao thuốc về phía cậu ấy, cố nặn ra nụ cười cho thật tự nhiên: “Không có gì, nghỉ ngơi một lát lại khỏe thôi.”

Cậu ấy ngồi xuống bên cạnh tôi chăm điều thuốc, rồi lên tiếng ca cẩm:

“Không hiểu bên trên nghĩ gì nữa, trước đây cậu đã phá rất nhiều vụ án lớn ở Đội Trinh sát hình sự như thế, vậy mà bỗng dưng điều cậu về đi bắt trộm cắp, đúng là mang hổ thả xuống đồng bằng!”

“Chà...!” Tôi thở dài. Nghe cậu ấy nói như vậy tôi không khỏi chạnh lòng.

Hai năm trước, tôi và Tiểu Tương đều được coi là những nhân tố mới của Phòng Trinh sát Hình sự, nếu không vì theo đuổi điều tra vụ án chiếc kiếm cổ liên tiếp gây ra cái chết cho một số người thì tôi đã không rơi vào cảnh ngộ ngày hôm nay, không những suýt nữa bị mất chân phải mà còn làm liên lụy đến lãnh đạo trực tiếp bị điều động về Đội Phòng chống tệ nạn, còn Tiểu Tương thì đến nay về đâu vẫn chưa biết tin tức. Có điều, nói thì nói vậy, nếu cho tôi một cơ hội khác thì tôi cũng vẫn cứ điều tra đến cùng, chừng nào chưa làm rõ trắng đen thì chưa thôi. Đây cũng là nguyên tắc làm người của tôi.

Nói chuyện với Chu Dũng một lúc, thì Đội trưởng Vương Tân cầm một tờ thông báo đi vào, “A MỘ, cuối cùng cậu cũng đã chờ được đến ngày trời quang mây tạnh rồi. Sau này được thăng tiến thì đừng có quên những người anh em này nhé!”

“Tôi vẫn còn sống, thăng quan thế nào được!” Tôi đón lấy tờ thông báo, đọc xong mà vẫn chưa hiểu. Đó là một tờ quyết định điều động công tác, trong đó thông báo rằng tôi phải có mặt đúng thời gian ở “Tổ Chuyên án bí hiểm”, nhưng dù đã ở trong nghề không ít năm mà tôi chưa bao giờ nghe nói có một bộ phận như vậy, vì thế tôi hỏi mọi người có biết về bộ phận này không?

“Cần gì biết nó là bộ phận nào, dù là bộ phận nào thì cũng cứ hơn là ở cái Đội Chống trộm cướp này của chúng ta.” Chu Dũng vỗ vai tôi tỏ ý khích lệ. Anh ấy nói đúng, trong các đơn vị cảnh sát thì không có bộ phận nào khiến tôi cảm thấy buồn chán như Đội Chống trộm cướp. Mặc dù trong lòng vẫn hồ nghi, nhưng tôi vẫn chuẩn bị để sang đơn vị mới. Tất nhiên, Vương Tân không dễ dàng cho tôi đi như vậy, nên không thể thiếu được một bữa liên hoan chia tay.

11

Trong thông báo nói, phòng làm việc của Tổ Chuyên án bí hiểm ở ngay trong Sở Công an, nhưng đến bây giờ tôi mới nghe nói đến có sự tồn tại của nó, có lẽ nó vừa mới được thành lập. Hỏi thăm rất nhiều đồng đội, nhưng chẳng có

một ai biết, chạy khắp cả tòa nhà mới tìm thấy một cánh cửa ở bên cạnh nhà vệ sinh tầng ba có một tấm biển phía trên đó viết: “Tổ chuyên xử lý những vụ án bí hiểm.”

Đẩy cửa bước vào, bên trong không đến nỗi tồi tàn như trong tưởng tượng, thậm chí còn rất rộng rãi, ánh đèn cũng rất sáng, năm chiếc bàn làm việc và một chiếc tủ hồ sơ to tướng xếp thành hai dãy, phía trong còn có một góc làm việc dành riêng cho tổ trưởng. Lúc đó trong phòng có một người đàn ông và ba người phụ nữ, trong đó có hai người phụ nữ một cao một thấp đang ngồi quay lưng ra phía cửa và nói chuyện với nhau, người phụ nữ còn lại thì đứng ở một góc mà ánh sáng không chiếu tới được. Chỉ duy nhất người đàn ông đang ngồi trước máy tính và gõ xuống bàn phím liên hồi. Người ấy không cao và cũng rất gầy, trông chẳng khác gì một con khỉ, hơn nữa còn là một con khỉ lâu ngày không tắm rửa. Tôi chợt thấy người ấy có gì đó rất quen, hình như là một nghi phạm mà trước đây từng bị tôi tóm được.

“Vi Bá Luân? Sao anh lại ở đây?” Nghĩ một lúc, cuối cùng tôi cũng đã nhớ ra, anh chàng này đã từng bị bắt để tra hỏi về việc cậu ta xâm nhập vào hệ thống máy tính của chính phủ, nhưng đáng tiếc lúc đó không đủ bằng chứng nên không thể lập hồ sơ thành vụ án.

Anh ta ngẩng đầu lên nhìn tôi, vẻ mặt lúng túng, “Tôi đã được chiêu an.”

“Mọi người quen nhau à?” Hai người phụ nữ quay lưng lại cánh cửa nói chuyện với nhau lúc trước bước vào, một trong hai người đó chính là Lý Trần Trần đã từng giúp tôi bắt tên ăn trộm hôm trước.

Chờ tới khi người phụ nữ đứng ở trong góc cũng bước tới, chúng tôi mới lần lượt tự giới thiệu, người đầu tiên lên tiếng là tôi: “Tiểu sinh tên là Mộ Thân Vũ, tham gia ngành công an đã hơn sáu năm, trước đây từng làm những công việc chuyên cần đến thể lực ở Đội Chống trộm cướp. Mọi người gọi tôi là A Mộ là được.”

“Tôi là Lý Trần Trần, tốt nghiệp trường cảnh sát vũ trang, trước đây đã từng làm việc hai năm ở Đội Cảnh sát vũ trang.” Trần Trần liếc nhìn tôi mấy cái như vô tình, dường như muốn ra oai với tôi. Nói thật lòng, tôi không hề cảm thấy cảnh sát vũ trang thì có gì giỏi giang, chẳng qua cũng chỉ là những người chỉ biết động thủ chứ không cần phải động não!

“Tên thật của tôi là Vi Bá Luân, những người trên mạng đều gọi tôi là Vĩ Ca, nếu mọi người không phiền lòng thì cứ gọi tôi là Vĩ Ca là được, dù tôi lớn tuổi hơn mọi người đôi chút. Trước đây tôi vốn là một hacker vĩ đại, từng làm không

ít chuyện, cảnh sát các anh cũng đã từng bó tay trước tôi. Nhưng, sáng sớm hôm nay mấy anh cảnh sát vô duyên vô cớ đến nhà tôi và điệu tôi đến đây, nói nào là chiêu an, lại còn nói rằng nếu tôi không chịu thì sẽ bị nhốt ba đến năm năm. Không hiểu như thế là nghĩa lý gì nữa... Chà...!" Vĩ Ca vừa nói vừa lắc đầu và thở dài, như thể anh ta vừa phải chịu một mối ám ức lớn.

"Tên tôi là Lạc Tiểu Miêu, bạn bè đều thích gọi tôi là Miêu Miêu. Tôi vừa mới gia nhập lực lượng cảnh sát nên chưa biết làm gì, mong mọi người giúp đỡ nhiều." Người nói câu đó chính là cô gái thấp bé vừa nói chuyện với Trần Trần. Cô ấy có lẽ chỉ cao chừng 156 cm, mái tóc để ngang vai, đôi mắt vừa to vừa sáng, khuôn mặt bầu bĩnh như búp bê. Tôi thấy hơi nghi ngờ, nghĩ rằng hình như cô ấy coi đây là trường học và đã vào nhầm chỗ, vì nhìn cô cứ như học sinh, hơn nữa còn là một học sinh cấp ba. Với chiều cao của cô ấy thì chắc chắn phải có mối quen biết với bên nhân sự, nếu không thì không thể nào mà vào làm việc trong ngành cảnh sát được.

Người còn lại là một phụ nữ xinh đẹp chín chắn, có thân hình mảnh dẻ mềm mại. Trong con mắt của tôi, thì sự trưởng thành của cô ấy chủ yếu thể hiện qua bộ ngực. Dựa theo kinh nghiệm công tác nhiều năm, tôi chắc chắn ít nhất cô ấy cũng phải mặc áo cỡ C, thậm chí là cỡ D. Khi tôi đang mải quan sát thân hình cô từ bên góc nghiêng và đoán số áo ngực của cô ấy thì phát hiện ra ở phía sau bên phải của chiếc eo thanh mảnh dường như có giấu một vật gì đó, có điều cô ấy giấu nó rất khéo léo nên người khác rất khó phát hiện ra. Cô tỏ ra rất lãnh đạm, khi lên tiếng thì giọng nói cũng lạnh như nước đá: "Tôi là Nguyên Tuyết Tình, được điều về từ bộ phận kiểm nghiệm vũ khí..."

Tuyết Tình vừa lên tiếng thì có người đẩy cửa bước vào, đó là một người đàn ông trung niên béo phệ. Tay anh ta cầm một cặp hồ sơ và đi về phía chúng tôi. "Mọi người đều đã đủ cả rồi. Tôi là Lương Chính. Kể từ hôm nay tôi là tổ trưởng của mọi người."

Lương Chính, một cái tên đã lâu không nghe nhắc đến, tôi cũng đã sớm nghĩ ra rằng người điều tôi về đây chính là anh. "Anh cả, chẳng phải anh ở Đội Phòng chống tệ nạn cũng rất thành thạo sao. Cái Tổ Chuyên án bí hiểm này rốt cuộc là gì vậy?"

"Tổ này được thành lập theo mệnh lệnh của Giám đốc sở, chuyên xử lý những vụ án siêu nhiên xảy ra trên phạm vi toàn tỉnh." Lương Chính đưa cặp hồ sơ cho tôi, nói tiếp: "Trường Đại học Y vừa xảy ra một vụ hỗn loạn, hai người bị chết, một người bị thương. Giám đốc đã nói, nếu trong một tuần mà không phá xong vụ án thì Tổ Chuyên án bí hiểm cũng giải thể luôn, và tất cả chúng ta

đều phải thôi việc.”

Vĩ Ca ngáp ngừng giơ tay lên: “Nhưng tôi đâu có phải là người của các anh!”

13

Những thớ thịt chảy xệ trên mặt tổ trưởng chột căng lên, lớn tiếng quát anh ta chẳng khác gì một con hổ phát cuồng: “Nếu cậu mà còn nói những lời phí hoài ấy, tôi sẽ lập tức bắn chết cậu vì tội danh gián điệp! Dám xâm nhập vào hệ thống máy tính của Hồng Kông, lại còn để lại cả trình tự Trojan horse...”

“Chẳng qua là tôi chỉ định xem mấy bức ảnh nghệ thuật hình thể của Rokeer mà thôi.” Vĩ Ca cười ngượng ngùng, nhưng anh cả dường như lại càng có vẻ giận dữ hơn, anh chỉ vào anh ta và gầm lên: “Tuyệt Tình, tôi ra lệnh cho cô lập tức bắn chết gã háo sắc này ngay!”

“Vâng, thưa sếp!” Tuyệt Tình nhanh chóng rút từ trong áo khoác ra một khẩu súng ngắn K54 ngắm thẳng vào trán của Vĩ Ca.

Vĩ Ca lập tức giơ tay phải lên, chìa ba ngón tay, “Tôi xin lấy danh nghĩa của một hacker thề rằng: Kể từ hôm nay sẽ dốc hết sức lực và khả năng phối hợp với các vị để điều tra vụ án, nếu nói sai thì toàn thân sẽ mọc đầy mụn!” Tuy chỉ một vài giây, thế mà mặt mũi anh ta đã đầm đìa mồ hôi.

“Thưa sếp, có quyết định là xử nghi phạm ngay không?” Mắt Tuyệt Tình vẫn nhìn chăm chăm về phía Vĩ Ca, tay nạm đạn không chút do dự, giọng nói lạnh lùng đáng sợ, cứ như thể Vĩ Ca chỉ là một tấm bia dùm trong khi luyện bắn.

“Hãy để cho anh ta sống thêm ít ngày nữa, nếu anh ta dám có bất cứ hành động nào dù là nhỏ nhất thì cô cứ việc làm cho anh ta trở thành thái giám.” Tổ trưởng trừng mắt nhìn Vĩ Ca, khiến anh ta toàn thân run rẩy.

“Vâng, thưa sếp!” Tuyệt Tình liếc nhìn nửa người dưới của Vĩ Ca một cái, rồi sau đó lấy đạn ra khỏi súng bằng động tác rất thuần thục và cất khẩu súng vào dưới áo khoác, vẻ mặt trở lại lạnh lùng như chưa hề có chuyện gì xảy ra. Hai tay của Vĩ Ca vẫn giữ chặt lấy hai bên háng, dường như anh ta sợ đối phương sẽ bất ngờ nổ súng vào đó.

“Cậu nghĩ gì về vụ án này?” Sau khi xử lý xong Vĩ Ca, tổ trưởng bình thản hỏi tôi.

Tôi cũng đã đọc qua nội dung hồ sơ, đó là một vụ án có liên quan đến những lời đồn đại ma quỷ, nhưng xét theo những chứng cứ bên ngoài thì có lẽ đó không phải là những việc ma quỷ làm.

“Tôi nghĩ, có lẽ không phải là chuyện ma quỷ thật! Thông thường những người bị nghi do ma quỷ làm thì thường chết vì nhồi máu cơ tim, cũng có nghĩa

là chết vì sợ, nhưng trong báo cáo cho biết trên thân thể của người chết có vết thương rõ ràng.”

“Đúng, phân tích của cậu cũng có lý, cho dù hung thủ là người hay là ma, thì trong một tuần chúng ta cũng phải tìm ra. Trước hết, cậu hãy cùng với Trần Trần đến bệnh viện gặp gỡ người bị thương để nắm tình hình lúc đó, có phát

14
hiện gì hãy lập tức báo cáo với tôi.” Nói xong, tổ trưởng lập tức đi vào phòng làm việc của mình.

Trần Trần nhìn tôi từ đầu đến chân với vẻ lo ngại, tôi nhún vai bất lực: “Đi thôi, nếu cô muốn nhìn anh chàng nào đẹp trai thì sau này vẫn còn thời gian.” Trần Trần lườm tôi một cái, “Xì, anh mà cũng đòi là người đẹp trai, sao không soi vào gương đi!”

2. Chương 2: Phòng Số 106

Trong buồng bệnh đầy mùi thuốc khử trùng, một người bệnh đang nằm trên giường với một cánh tay băng bó đến tận vai. Cậu ta tên là Vu Chấn, sinh viên năm thứ hai, là người duy nhất sống sót trong vụ ma cái ở Đại học Y khoa vừa rồi. Cậu ta kể lại cho tôi và Trần Trần nghe về nỗi kinh hoàng của mình, mỗi khi kể đến một đoạn nào đó, toàn thân cậu lại run lên bần bật, có lẽ đó là những phút giây đáng sợ nhất trong cuộc đời cậu:

Hôm ấy, gia đình gửi tiền lên, tôi mời Anh Bé và Bốn Mắt ra quán “Con Dơi” ngoài cổng trường uống rượu. Chúng tôi đã gặp hai cô gái khá xinh đẹp ở đó, chúng tôi định chuốc cho hai cô gái ấy say, không ngờ tử lượng của họ rất tốt. Kết quả, không những không làm cho họ say mà chúng tôi còn về trễ. Chú Lục bảo vệ là một ông già rất không tốt, nếu gọi để chú ấy mở cửa cho vào, lúc đó chú ấy sẽ không nói gì nhiều, nhưng ngày hôm sau thì sẽ đến kể tội của chúng tôi với thầy chủ nhiệm. Hồi học năm thứ nhất đã mấy lần chúng tôi bị như vậy rồi, vì thế lần này chúng tôi quyết định sẽ trèo tường từ phía sau trường để về ký túc xá.

Đi từ phía sau trường phải qua một rừng cây long não mới tới nơi. Rừng cây đó rất rậm rạp, nghe nói thường xuyên có một con ma cái xuất hiện ở đó. Nhưng tất cả chỉ là lời đồn đại mà thôi, nên chúng tôi cũng không để ý lắm. Không ngờ, đêm ấy chúng tôi đã gặp thực sự.

Sau khi đi tới rừng cây, tự nhiên tôi cảm thấy có gì đó không ổn, hình như

lạnh hơn hẳn. Tôi nghĩ, có lẽ là do chúng tôi uống rượu nên mới thế, nên cũng không nghĩ gì nhiều, mà chỉ mong mau chóng về đến ký túc để đi ngủ. Nhưng, khi vào trong rừng cây được một lúc thì bỗng nhiên nghe thấy có tiếng hát của một người con gái, lời bài hát là một khúc đồng dao, tôi sợ tới mức dựng cả tóc gáy. Nếu chỉ có một mình, chắc chắn là tôi đã bỏ chạy rồi. Tuy bài đồng dao ấy tôi chỉ nghe thấy lần đầu nhưng tôi vẫn nhớ rất rõ:

Phù, phù, phù, Bạch xà tiên
Sống ngàn năm, pháp vô biên
Hù, hù, hù, gió bắc thổi

16

No cả bụng, mùi thịt tươi
Hô, hô hô, không hỏi trời
Trong cõi tiên, ngủ trăm năm
Àm, âm, âm, khách tự đến
Không mang lễ, để chủ hàm

...

Lời hát cứ lúc xa lúc gần, rất kỳ bí, mơ hồ, không xác định rõ được rằng từ hướng nào tới, càng nghe càng thấy hoảng sợ. Anh Béó là người bạo dạn nhất, cũng là người to lớn, rắn chắc, có anh ấy đi trước nên tôi và Bốn Mắt cũng thấy yên tâm đôi chút, vì thế chúng tôi chạy theo anh ấy về phía ký túc xá. Nhưng mới chạy được mấy bước thì chúng tôi đã nhìn thấy cô gái ấy...

Lúc đầu, tôi còn ngỡ là có ai đó treo một chiếc áo trắng lên cây để dọa người khác, vì rừng cây long nảo rất rậm rạp, phần lớn ánh trăng cũng còn bị che khuất, nên tầm nhìn bị hạn chế, chúng tôi chỉ thấy trước mặt có một cái bóng trắng rất rõ. Đúng lúc chúng tôi nhìn thấy rõ ràng rằng cái bóng trắng ấy là một con ma cái mặc áo trắng, tay ôm con thì nó đã chạy về phía chúng tôi. Chúng tôi sợ quá hét toáng lên, rồi sau đó quay đầu bỏ chạy.

Anh Béó béo nhất nên chạy chậm và bị con ma cái kia tóm lấy đầu tiên. Tôi nghe thấy tiếng anh ấy kêu lên thảm thiết, thậm chí tôi còn tưởng tượng được cảnh anh ấy bị con ma cái kia ấn xuống đất rồi cào cấu, móc lấy tim gan, nhưng tôi thực sự rất khiếp sợ, đến đầu cũng không dám ngoảnh lại, cứ cắm đầu cắm cổ chạy ra khỏi đám cây.

Bốn Mắt vốn dĩ chạy phía trước tôi, nhưng có lẽ vì mắt cậu ấy không được tốt nên cậu ấy bị vấp ngã. Nếu lúc đó tôi kéo cậu ấy dậy được thì có lẽ cậu ấy cũng đã không chết...

(Nói đến đây, Vu Chấn thôi run rẩy, nước mắt trào ra như suối. Có lẽ cậu ấy

cảm thấy rất ân hận vì sự hèn nhát khi thấy bạn chết mà không cứu, và cảm giác ân hận này có lẽ sẽ đeo bám cậu suốt đời.)

Khi sắp ra khỏi đám cây, bỗng nhiên phía sau lưng tôi vang lên một tiếng kêu lạnh lạnh khiến người ta phải dựng tóc gáy, tiếp đó cánh tay tôi bị một móng vuốt ma quỷ đầy máu me túm lấy. Mặc dù ngón tay của con ma cái thon dài, nhưng nó chẳng khác gì một chiếc kim giữ chặt lấy cánh tay tôi, những móng tay sắc như lưỡi dao cứa sâu vào da thịt tôi, làm máu chảy ướt đầm ống tay áo. Tôi sợ đến mức gần như ngất xỉu, tiếp xúc với một con ma cái ở một khoảng cách rất gần là một điều vô cùng khủng khiếp. Mặc dù chỉ thoáng nhìn

17
nhưng đến bây giờ tôi vẫn còn nhớ, đó là một hình ảnh đáng sợ của khuôn mặt bị mái tóc rối bù che lấp mất một nửa, con mắt trái đỏ ngầu như máu lấp lóe ẩn hiện, một bên khóe môi nhếch cao, để lộ một nụ cười ma quái, bí hiểm. Trên chiếc áo trắng toát vẫn còn in những vết máu tươi, trông như đóa hoa hồng đỏ rực nở giữa đám tuyết trắng, khiến người ta có cảm giác ma quái đến nghẹt thở. Đúng lúc đó, tôi mới để ý đến ống tay áo đã bị xé rách, cả cánh tay đầy máu me. Tôi cũng chỉ tưởng rằng con ma quái ấy mới chỉ cào rách một phần da thịt, nhưng hóa ra, tất cả da trên cánh tay tôi đều đã bị lột ra...

Nghe xong những lời kể của Vu Chấn, tôi tạm thời sắp xếp lại những điểm chính trong đầu:

Đầu tiên, con ma cái có thể lột hết da trên toàn bộ cánh tay của Vu Chấn, ngoài việc chứng tỏ sức mạnh cổ tay của nó rất ghê gớm thì cũng kiểm chứng cho sự suy đoán trước đó của tôi: Nó là một thực thể thực sự chứ không phải là ma quái vô hình dạng. Cũng có nghĩa là, rất có khả năng nó là người, mà cho dù không phải như vậy thì cũng thuộc loại Zombiel.

Thứ hai, “đứa bé bị chết” đã bị Vu Chấn đạp rơi ra kia rất có khả năng là máu chốt của vụ án này. Giả thiết con ma cái đó là người sống, vậy thì hoặc là cô ta bị bệnh thần kinh nghiêm trọng, hoặc là đang bị linh hồn của đứa trẻ bị chết yếu kia ám. Tôi nghiêng về giả thuyết thứ nhất. Vì dù sao những thuyết về ma quỷ cũng không nên tin hoàn toàn.

Điều chú ý nữa là bài đồng dao mà con ma cái đó hát, lời bài hát rất kỳ lạ, trong một lúc rất khó mà làm rõ ý nghĩa đích thực của nó. Có thể bài đồng dao ấy không có ý nghĩa gì đặc biệt, nhưng tôi cảm thấy nó có mối liên quan nhất định đến vụ án này.

Sau khi cùng Trần Trần rời khỏi bệnh viện, chúng tôi tới gặp bác sĩ điều trị cho Vu Chấn để tìm hiểu về tình hình vết thương của cậu ta. Người điều trị

chính cho Vu Chấn là Phó Giám đốc bệnh viện, xem ra bệnh viện cũng rất quan tâm đến tình hình của cậu ấy. Phó Giám đốc bệnh viện lật bệnh án, xem một lúc rồi nói: “Tình hình hiện giờ của cậu ấy tạm thời coi là ổn định, không có dấu hiệu cho thấy bị trúng độc...”

“Trúng độc? Vì sao lại bị trúng độc?” Trần Trần hỏi, lộ rõ vẻ không hiểu.

“À...” Phó Giám đốc bệnh viện định nói nhưng rồi lại thôi, “Có lẽ mọi người nên tới chỗ bộ phận pháp y một chút đã...”

Đã hai năm nay tôi chưa đặt chân tới Phòng Pháp y của Sở Công an, còn trước đó tôi là khách thường xuyên đến đây. Sau khi chào hỏi một số người quen gặp ở hành lang, tôi dẫn Trần Trần đi thẳng vào phòng làm việc. Một

18 người đàn ông mặc áo bờ lu trắng đang ngồi trước máy tính chỉnh lý tư liệu, nhìn thấy tôi, người ấy lập tức dừng công việc đang làm dở trong tay, giang hai tay đi về phía tôi, định dành cho tôi một cái ôm thân thiết. “Ôi, cậu Mộ! Cơn gió nào đưa cậu tới đây vậy? Được điều trở lại Đội Trinh sát Hình sự rồi à? Có phải định đến mời người anh em đi uống vài chén để chúc mừng không?”

Tôi vội lùi về sau mấy bước, “Anh Diệp, anh phải luôn nhớ đến công việc của mình chứ, đừng làm cho tôi cũng đầy mùi người chết như anh.”

Anh Diệp vẫn không thèm để ý đến những lời châm biếm của tôi, mắt dừng lại ở chỗ Trần Trần đang đứng phía sau tôi, chìa tay ra định bắt tay cô: “Tôi là Diệp Lưu Niên, bác sĩ pháp y, chắc cô là cộng sự của A Mộ?”

Trần Trần cũng không phải người ngốc, vội giấu hai tay ra phía sau, hơi nghiêng người về phía trước, gật đầu, đáp: “Chào bác sĩ Diệp! Tôi là Lý Trần Trần, mong được anh giúp đỡ!”

Lưu Niên cười về tui nghiêng, nói với tôi bằng giọng không lấy gì làm vui vẻ:

“Tìm tôi có việc gì?”

Tôi đưa tay sờ lên mũi, đáp: “Tìm đến anh ngoài việc xem xác chết thì còn việc gì nữa? Nhanh lên một chút, tôi không chịu được mùi xác chết từ người anh đâu!”

“Này, A Mộ đáng ghét kia, sao cứ vừa nhìn thấy đã lại rửa tôi như thế, chờ xem tôi xử lý cậu thế nào...” Tuy rằng Lưu Niên có đôi chút lập dị nhưng lại là người rất thông minh, nên ngay lập tức biết được rằng tôi nói anh là một xác chết nên ôm chầm ngay lấy tôi và còn giấu môi ra định hôn nữa. Trời đất ơi! Xem ra hôm nay tôi phải tắm bằng nước vo gạo thôi, nếu không thì không thể xua tan hết mùi hôi của xác chết.

Trần Trần nhìn chúng tôi với ánh mắt kinh tởm, chưa biết chừng cô ấy còn

nghĩ chúng tôi là đồng tính.

Sau một hồi chuyện trò, Lưu Niên đưa chúng tôi tới phòng giải phẫu đầy mùi phoóc môn, sau đó đẩy ra hai xác chết phủ kín vải trắng, rồi ân cần nói với Trần Trần: “Lần đầu tiên cô tới đây phải không? Phải chuẩn bị tâm lý cho thật tốt vào!” Nói xong thì kéo tấm vải trắng phủ bên trên một cái xác.

Dưới tấm vải trắng là một cái xác gầy gò, có lẽ là “Bốn Mắt” như lời của Vu Chấn. Hai bàn tay của xác chết nắm chặt lại với nhau, trên vai phải có mấy vết thương dài và hẹp, một ít máu đen róm ra từ đó, không nhìn thấy vết máu tụ rõ ràng. Cơ mặt méo mó một cách đáng sợ, sắc mặt đen sì, môi thậm chí đen thẫm như màu mực, đôi mắt hơi lồi ra, chứng tỏ một cái chết không kịp nhắm mắt, trông mà phát khiếp. Nếu trong đêm mà nhìn thấy xác chết này, hắc hồn vía bay cả lên mây.

19

Trần Trần nhìn một cái thì chau mày lại. Lưu Niên cầm bản báo cáo đọc với vẻ rất nghiêm túc: “Người chết là La Vĩ Quang, hai mươi tuổi, trên vai phải có bốn vết cào, trên cổ có vết bị cắn, ngoài ra không có vết thương nào rõ ràng, nghi vấn ban đầu đặt ra là chết vì bị trúng độc.”

“Có biết là loại độc nào không?”

Lưu Niên gãi đầu: “Đã làm xét nghiệm rồi, là một loại kiềm sinh học, độc tính mạnh tới mức khó mà hình dung nổi, còn mạnh hơn nhiều lần so với loài ếch hoa.”

Theo như những gì tôi biết, độc tính của loài ếch hoa đó rất mạnh, giới sinh học thế giới ngày nay đều công nhận đó là một loài sinh vật có độc tính mạnh nhất, một con ếch dài chưa đầy 5cm có thể chứa trong mình một lượng thuốc độc đủ để giết chết hai mươi ngàn con chuột, dường như chỉ chạm khê vào nó là đã chết. Nếu nói độc tính còn mạnh hơn cả loại ếch này có thể chỉ có một khả năng: “Không lẽ lại là Cổ độc?”

“Tôi không thể trả lời câu hỏi này của cậu được, trong báo cáo cũng không thể viết như thế được. Điều mà tôi có thể nói với cậu là dịch độc từ vết thương ở cổ của nạn nhân truyền vào tĩnh mạch, dự tính chỉ trong vòng một phút là sẽ gây tử vong, nhưng trên thực tế, toàn bộ quá trình có lẽ chỉ xảy ra trong mấy chục giây, và não rất có khả năng đã bị chết ngay từ khi vừa bị cắn.” Một người đã từng khám nghiệm cho không biết bao nhiêu tử thi như Lưu Niên, nói câu này vẫn không khỏi rợn người.

Những lời của Lưu Niên càng khiến tôi thấy rằng khả năng bị trúng Cổ độc nhiều hơn. Mặc dù tôi cảm thấy khả năng hung thủ là ma quỷ không lớn, nhưng

nếu răng của nó hoặc nước bọt có chứa chất độc có độc tính mạnh như vậy thì liệu nó có thể là con người được không? Có lẽ tôi phải giả thuyết rằng hung thủ là một Zombie được dựng dậy.

“Cậu hãy nhìn tay của người chết.” Lưu Niên chỉ vào vết bị cào cấu trên tay của người chết. Vết cào cấu đó rất lạ lùng, chỉ có bốn vết, khoảng cách giữa vết thứ hai và thứ ba rõ ràng to hơn, “Trên xác của người khác cũng có vết cào cấu như thế, hình như bàn tay phải của hung thủ không có ngón giữa, nên mới để lại dấu vết như thế.”

“Người này cũng bị trúng độc phải không?” Tôi chỉ vào cái xác vẫn đang được phủ vải trắng, hỏi.

“Không, nhưng bộ dạng khi chết càng đáng sợ hơn...” Sau khi đẩy lại tấm vải trắng lên xác của Bốn Mắt, Lưu Niên mở tấm vải trên một cái xác khác. Đó là xác của anh Béo, màu da trên xác chết bình thường, theo dấu vết máu tụ trên ngực, bụng và nhiều chỗ khác thì có thể thấy người ấy đã bị chết trong trạng

20
thái nằm sấp. Môi anh ta trắng nhợt, hai mắt nhắm lại, trên cánh tay, vai và cổ có rất nhiều vết cào cấu, không có dấu vết gì là bị cắn, nếu chỉ nhìn bề ngoài thì không phát hiện ra vết thương chí mạng, không hiểu cái điều “càng đáng sợ hơn” mà Lưu Niên nói đến là gì.

“Không có vẻ gì là trúng độc, cũng không có vết thương chí mạng rõ ràng, nguyên nhân chết là gì vậy?”

“Cậu nhìn sau lưng thì sẽ biết. Nào giúp một tay đi, một mình tôi không lật được.” Lưu Niên ra hiệu cho tôi đeo găng tay vào. Mặc dù không muốn, nhưng tôi vẫn phải phối hợp với anh ta để lật xác chết lên. Anh Béo này ít nhất cũng phải hơn tám chục ký, nên dù hai người hợp sức mà cũng vẫn còn khó khăn. Khi sắp lật xong xác chết đó, Lưu Niên quay lại nói với Trần Trần: “Người đẹp, cần phải chuẩn bị tâm lý nhé!”

“Vâng!” Trần Trần đáp lại một tiếng, nhưng có vẻ không mấy để ý đến lời nhắc nhở của Lưu Niên, thế nhưng khi xác chết được lật hẳn lên, cô ấy chỉ nhìn một cái rồi lập tức chạy đến bên thùng rác nôn thốc nôn tháo.

Phía sau lưng của xác chết có một lỗ sâu hoắm to bằng bàn tay, trong đó trống rỗng, khiến người ta có cảm giác sợ hãi đến tột cùng.

“Không còn tim nữa?” Tôi bất giác lên tiếng hỏi.

Lưu Niên cầm một bản báo cáo khác lên, đọc: “Người chết là Lưu Đại Hải, trên người có tất cả ba mươi sáu vết cào xước, vết thương chí mạng là bị moi tim. Vết thương phía sau lưng tương đối phẳng, tuy có vẻ khác thường, nhưng

cơ bản có thể khẳng định, tim của người chết đã bị hung thủ moi sống. Có điều... Tại hiện trường không phát hiện thấy tổ chức tim của người chết.”
“Không lẽ đã bị nuốt sống rồi?” Câu hỏi của tôi càng khiến Trần Trần nôn dữ hơn.

Sau khi chào Lưu Niên ra về, tôi hỏi đùa Trần Trần: “Đã nôn hết mọi thứ trong bụng rồi chứ gì, có cần kiếm chút gì đó ăn không? Ở gần đây có một quán lòng vịt cay khá nổi tiếng.”

Trần Trần nhăn nhó định nôn tiếp, rồi đập mạnh vào mông tôi, “Anh mà còn dám nói nữa, tôi sẽ cho anh nếm mùi của quán quân môn võ cá nhân đấy!”

Tôi phải dấu giày trên mông, nhún vai: “Vậy thì đi thôi, đến trường Đại học Y điều tra...”

Tổ trưởng có mối quan hệ sơ sơ với Hiệu trưởng Lục của trường Đại học y, vì thế chúng tôi định tới chào ông trước. Nhưng tiếc là ông đã đi ra ngoài mất, cũng có lẽ ông đang rất đau đầu về vụ án này! Không tìm gặp được người đứng đầu, chúng tôi đành tới xem xét hiện trường vụ án.

21

Hiện trường vụ án là một rừng cây long não rất rậm rạp, các đồng sự bên Đội Trinh sát hình sự đã xử lý xong rồi, các vật chứng có thể mang đi được thì đều đã được Đội Kỹ thuật mang đi, những gì không thể mang đi được thì đã được ghi chép lại. Chúng tôi đi loanh quanh mấy vòng, ngoài việc quan sát thấy rừng cây long não đó rất tươi tốt, rậm rạp che lấp cả ánh mặt trời ra thì không phát hiện được gì mới mẻ, nên đành nghĩ ra việc đến gặp những người trong ký túc xá để hỏi han.

Rừng cây long não ở phía sau khu ký túc xá nữ, cách khu ký túc xá nam một quãng khá xa. Vừa ra khỏi rừng cây long não, tôi nhìn thấy một nữ sinh, bèn lên tiếng làm quen: “Chào người đẹp, cho tôi hỏi mấy câu được không?”

Trần Trần từ phía sau đá cho tôi một cái, rồi bước tới, túm lấy cánh tay của cô gái kia và chìa chứng minh ra, “Cảnh sát đây! Tên cô là gì?”

Cô gái kia hoảng hốt, “Tôi, tôi tên là Nhã Nhân... Triệu Nhã Nhân. Tôi không phạm tội, sao lại bắt tôi?”

“Có phạm tội hay không không phải cô nói là được! Tôi hỏi cô, cô biết những gì về vụ án xảy ra ở đây mấy hôm trước, hãy nói hết ra xem nào!” Thái độ của Trần Trần rõ ràng là hậu quả của hội chứng làm cảnh sát vũ trang trong một thời gian, vì hàng ngày họ phải tiếp xúc với phần lớn những chàng trai và cô gái không có gì là tử tế, đứm đấn.

“Tôi không biết gì cả!” Nhã Nhân nói như muốn khóc.

“Xem kìa, cô làm cho người ta sợ phát khóc lên rồi đấy, để tôi!” Tôi thấy cách làm của Trần Trần không ổn, nên gạt tay cô ra khỏi tay của Nhã Nhàn. Tất nhiên động tác của tôi cũng hết sức nhẹ nhàng, vì tôi không muốn nhận thêm một cú đá nữa.

Đối xử với những kẻ phạm tội ác ôn thì phải dữ dằn, nhưng với nhân dân thì phải lịch sự, lễ độ, đối với các cô gái dịu dàng xinh đẹp thì lại càng cần phải tỏ ra biết thương hoa tiếc ngọc. “Em gái đừng sợ, không phải cảnh sát đến bắt em đâu, chỉ là muốn hỏi em đôi chút thôi. Đây, trên đầu em có sô cô la này...” Nói rồi, tôi lấy từ đầu cô gái xuống một mẩu sô cô la và để vào tay cô. Tất nhiên là tôi không quên nhân cơ hội đó mà kiểm soát đôi chút, bàn tay cô gái ấy rất mềm mại.

“Hóa ra anh cũng biết trò ảo thuật à, ha ha!” Nhã Nhàn nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, tôi kể cho cô nghe mấy mẩu chuyện cười, khiến cô cười rất sảng khoái. Trần Trần hừ một tiếng lạnh lùng, rồi bước sang bên lẩm bẫm như nói một mình. Cô ấy tưởng rằng tôi không nghe thấy, nhưng không phải vậy, tôi nghe thấy cô ấy nói: “Xi, chỉ lừa được một cô học sinh chứ có gì đâu.”

Nói chuyện một lúc xong, tôi bắt đầu đi vào vấn đề chính, “Nhã Nhàn, hãy nói cho anh biết xem, buổi tối hôm xảy ra vụ án có chuyện gì đặc biệt không?”

22

“Như thế này không biết có nên gọi là đặc biệt không!” Nhã Nhàn do dự một lát, thì kể ra một chuyện kỳ lạ xảy ra trong khu ký túc xá của nữ sinh:

Căn phòng số 106 của tòa nhà số một trong khu ký túc xá nữ để trống từ lâu, nghe nói trước đó rất lâu đã có một nữ sinh chết ở đó, sau đó thường xuyên có ma ở đó, vì thế không ai dám vào ở.

Khi em mới nhập học thì đã được nghe các chị khóa trên kể về chuyện đó, nhưng vì chẳng ai tận mắt nhìn thấy nên cứ bán tín bán nghi. Sau đó, em ở trong phòng số 105 ở phía sau phòng 106, cứ mỗi khi vào lúc hai giờ đêm thì lại nghe thấy tiếng bước chân ngoài hành lang.

Lúc đầu, em cứ nghĩ là có người đi ra nhà vệ sinh, nhưng nhiều lần như vậy thì em lại cảm thấy có điều gì đó không bình thường. Vì nhà vệ sinh ở phía cuối hành lang, nhưng lần nào tiếng bước chân cũng bắt đầu từ cánh cổng lớn, và khi đến cửa phòng số 106 thì biến mất. Rồi sau đó lại từ phòng 106 di chuyển về phía cổng lớn.

Khi em nói chuyện với các chị khóa trên về chuyện này, chị ấy kể, trước đây có một nữ sinh ở phòng 108 nửa đêm muốn ra nhà vệ sinh, vừa mở cửa thì nghe phía ngoài có tiếng bước chân, cô ấy thò đầu ra ngoài nhìn, không ngờ thấy một

con ma mặc áo trắng, tóc tai xõa xụi tay xách một túi đồ đi từ phía cổng vào. Cô ấy sợ đến mức tè cả ra quần, vội vàng đóng cửa lại và chui ngay vào chăn, đến ngày hôm sau thì xin ra ngoài ở.

“Đêm xảy ra vụ án cũng nghe thấy phải không?” Nghe Nhã Nhàn kể xong, tôi hỏi.

Nhã Nhàn gật đầu, “Vâng, gần như đêm nào cũng nghe thấy, em nằm ở chiếc giường gần cửa, nên nghe thấy rất rõ, chỉ có điều không dám mở cửa ra mà thôi. Thực ra, mọi người trong ký túc đều biết, những người sống trong tòa nhà số 1 chúng em chẳng ai dám ra nhà vệ sinh lúc nửa đêm.”

“Có thể dẫn bọn anh xem qua ký túc xá của các em được không?”

“Không có vấn đề gì, chỉ có điều bà quản lý hơi dữ dằn, anh phải cẩn thận!”

Nhã Nhàn khoác tay tôi đi về phía ký túc xá, và cho tôi biết người quản lý ký túc xá họ Dư và bà ta thường trị các nữ sinh như thế nào. Trần Trần đi theo chúng tôi với vẻ không mấy hào hứng.

Nhã Nhàn không dám tới quấy rầy quản lý Dư, nên khi dắt chúng tôi tới cửa phòng quản lý xong thì lập tức bỏ đi. Trong phòng là một người phụ nữ gần năm mươi tuổi đang gà gât. Sau khi làm cho bà ta thức dậy chúng tôi trình bày rõ lý do đến đây, sau đó yêu cầu được điều tra về phòng 106.

“Đó chỉ là một căn phòng để đồ vật, khóa cửa từ lâu, không có ai ra vào, ở đó thì có gì mà điều tra. Nhưng nếu mọi người muốn vào thì đi theo tôi.” Bà Dư

tỏ rõ vẻ không vui khi bị đánh thức khỏi giấc mộng, rồi cầm chìa khóa dẫn chúng tôi đi với vẻ bực bội.

Mặc dù bà Dư nói rằng phòng 106 bị khóa cửa để đó từ lâu, nhưng bà ta mở cửa chẳng có vẻ gì là khó khăn, tách một cái là cánh cửa đã bật mở. Trong phòng, đúng như lời bà nói, chỉ là một nơi chất đầy đồ lặt vặt, ngoài ra chẳng có gì đặc biệt. Điều đặc biệt duy nhất có lẽ là tuy nền nhà hơi bẩn nhưng không có nhiều bụi bặm, còn trên những đám đồ lặt vặt thì bụi lại bám đầy.

Trần Trần lật mở mấy chiếc hòm, thấy bên trong để đầy đồ dùng thể thao đã cũ kỹ, bèn hỏi: “Những thứ này sao không để ở phòng thể dục?”

“Phòng thể dục không có nơi để nên để ở đây, hơn nữa căn phòng này chẳng có ai dám ở.” Có thể là vì dữ dằn với sinh viên quen rồi nên bà Dư cũng chẳng tỏ ra nhẹ nhàng gì hơn với Trần Trần.

“Vì sao?” Thái độ của Trần Trần cũng không kém phần gay gắt.

“Vì sao ấy à? Vì có người chết!” Bà Dư đáp lại với vẻ lạ lùng, “Mười năm trước có một nữ sinh chết ở đây, sau đó mọi người nói ở đây có ma nên không

ai dám ở, vì vậy đành dùng làm chỗ để đồ lặt vặt.”

Trần Trần hơi rùng mình rồi đưa mắt nhìn bốn xung quanh, “Có ma thật à?”

“Trên đời này làm gì có ma, mà chỉ có những kẻ nhát gan thôi. Tôi làm quản lý ở đây đã hơn chục năm rồi, đã nhìn thấy mặt mũi con ma thế nào đâu!” Bà Dư nói với vẻ châm biếm, khiến vẻ mặt của Trần Trần bất giác trở nên rất khó coi.

“Có sinh viên nói rằng ban đêm thường nghe thấy có tiếng lạ phát ra từ đây, có chuyện này không?” Tôi xen vào một câu.

“Đừng có tin những lời nhảm nhí của mấy đứa đó, buổi tối hàng ngày sau khi tắt đèn xong tôi thường đi kiểm tra mấy lượt rồi mới về đi ngủ, từ trước đến giờ chưa bao giờ nghe thấy những tiếng lạ kỳ đó cả.” Giọng của bà Dư rất chắc chắn, tôi nghĩ bà này chắc chắn là người theo chủ nghĩa vô thần.

Trong phòng không có gì đặc biệt, nhưng cửa sổ thì lại khiến tôi chú ý, tôi bước tới định mở nó ra, song dù dùng sức mạnh đến mấy cũng không sao mở được. Có vẻ như nó đã bị ai đó dùng bạo lực phá hỏng mất rồi, nhưng không lẽ con gái lại có sức mạnh đến thế?

Bà Dư nhìn về phía tôi một cái, “Cửa sổ bị hỏng từ lâu rồi, không biết đã bao nhiêu lâu rồi nó không được mở ra.”

Đó là loại cửa sổ kéo đẩy bằng kim loại, qua lớp kính dùng đục do bụi bám vào có thể nhìn thấy phía bên ngoài cửa sổ chính là rừng cây long não nơi xảy

24
ra vụ án. Cửa sổ quay về đúng hướng rừng long não không thể chứng minh điều gì, nhưng nếu cánh cửa sổ này mà có thể đóng mở được thì căn phòng này sẽ có rất nhiều điểm đáng ngờ.

Tôi đứng bên cửa sổ một lúc, châm một điếu thuốc, chưa rít được mấy hơi thì bà Dư đã tỏ vẻ không vui, “Anh cảnh sát, đề nghị đừng hút thuốc ở đây, dù sao thì đây cũng là một nhà kho, nếu bị cháy thì ai sẽ chịu trách nhiệm!?”

Tôi nhún vai, rồi nói với Trần Trần: “Tôi ra ngoài hút vậy!”

Vừa bước ra tới hành lang, thì nhìn thấy Nhã Nhàn đang đứng trước cửa phòng số 105 gơ tay vẫy, tôi bước vào, lập tức bị cô và các bạn trong phòng vây ngay lấy. Xem ra tôi cũng được đón tiếp nhiệt tình đấy chứ!

Nói chuyện với Nhã Nhàn và các bạn của cô một lúc, rồi tôi nổi hứng chơi bài cùng các cô và tất nhiên là tranh thủ cơ hội đó để hỏi han tin tức. Một cô trong số đó nói, người biết rõ nhất về chuyện xảy ra phải là bảo vệ Lục Thúc và bảo tôi nên tới gặp ông ấy.

“Anh dám trốn việc à? Đồ đáng ghét!” Đúng lúc chúng tôi đang chơi rất vui

về thì Trần Trần bắt ngờ xông vào đá cho tôi một cái khiến mấy nữ sinh phải nép hết sang một bên.

“Ai trốn việc, tôi vẫn đang làm việc đấy chứ!” Tôi ngồi dậy, phủ bụi trên người.

“Chơi bài mà cũng gọi là làm việc à?” Trần Trần trừng đôi mắt xinh đẹp lên, nhìn tôi trừng trừng, cứ như thể tôi giết người nhà của cô ấy vậy.

“Cô không chơi bài, vậy chứ cô đã tìm được manh mối gì chưa? Nếu chưa thì tránh sang một bên, đừng cản trở việc của tôi. Đi ra đi, đi ra đi...” Để đảm bảo an toàn tôi vội dồn Trần Trần ra ngoài cửa, sau đó tiếp tục đánh bài. Cô ấy là người chỉ giỏi dùng đến nắm đấm, còn khi phải nói năng thì lại kém hẳn tôi. Sau khi chơi bài cùng mấy nữ sinh trong khoảng một tiếng đồng hồ, thì Nhã Nhàn và các bạn phải đi lên lớp, tôi chia tay họ trong sự lưu luyến. Vừa ra khỏi ký túc xá, thì Trần Trần bắt ngờ lao ra từ một xó xỉnh túm chặt lấy cổ áo của tôi, rồi hỏi với vẻ giận dữ: “Chơi bài cả nửa ngày, vậy đã tìm thấy manh mối gì chưa? Nếu không có thì đừng có trách tôi là không khách khí!”

Tôi khề đẩy tay cô ra, “Có biết thế nào là dục tốc bất đạt không? Nếu muốn có manh mối thì hãy đi theo tôi!”

“Tôi thấy hình như anh đang giả trò gì đó.” Cô giận dữ đi theo tôi.

Tôi đưa Trần Trần tới phòng bảo vệ ở ngoài cổng trường, bên trong đó có một ông già đang ngồi chơi cờ một mình, đó có lẽ là Lục Thúc. Sau khi nhìn rõ thế cờ của ông, tôi nói: “Đi quân pháo từ vị trí số hai lên số sáu.”

25

Lục Thúc ngẩng đầu lên nhìn tôi một cái, sau đó dịch chuyển con cờ theo ý kiến của tôi, sau đó trầm ngâm một lúc, “Đi quân xe từ hàng số một lên số ba.”

“Đi quân mã từ số sáu lên số tám.” Tôi ngồi ngay xuống chiếc ghế trống đối diện và chơi cờ với ông.

“Đi quân tướng từ số bốn lên số năm.”

“Lùi quân mã từ số tám về số bảy.”

“Lùi quân pháo từ số hai về số một.”

Sau khi chơi khoảng một tiếng thì chúng tôi kết thúc ván cờ với kết quả hòa nhau. Tôi cười, nói: “Chú giỏi thật đấy, đã lâu lắm rồi cháu không gặp ai thuộc hàng cao thủ như chú đâu đấy!”

Lục Thúc tỏ ra vẫn còn rất hào hứng: “Chàng trai, anh cũng rất giỏi, chơi thêm một ván nữa được chứ?”

Tôi nhìn đồng hồ, rồi lại nhìn Trần Trần đang nôn nóng bên cạnh, nhún vai bất lực: “Cháu rất muốn chơi thêm một ván nữa, nhưng cháu còn có việc phải

làm...” Nói rồi tôi nói rõ cương vị của mình cũng như việc đến điều tra về vụ án ma cái giết người, hơn nữa đến bây giờ vẫn chưa tìm ra manh mối.

“Cứ đi hỏi khắp nơi thì thà rằng hỏi tôi còn hơn, tôi làm bảo vệ ở đây đã hơn ba mươi năm rồi, chẳng có việc gì là không tỏ. Nào, lại đây chơi một ván nữa đi, tôi sẽ từ từ kể về chuyện con ma cái ấy cho cậu nghe.” Rồi dường như sợ tôi không đồng ý, ông nhanh chóng bày bàn cờ ra, miệng bắt đầu kể về chuyện có liên quan đến con ma cái...

Chuyện này phải bắt đầu từ hơn mười năm trước, một nữ sinh ở trong phòng 106 bỗng dưng lên cơn điên vào đêm trước khi tốt nghiệp và giết chết một người bạn cùng phòng, thậm chí còn moi tim của người ấy ra và ăn.

Ngày hôm sau tôi tới kiểm tra căn phòng ấy, thấy ở đó toàn vết máu làm đỏ cả một khoảng nền nhà, sợ đến phát khiếp. Có điều kể ra thì cũng lạ, cô gái ấy chết rất thảm, theo lý mà nói thì cô ấy sẽ phải kêu gào còn to hơn cả lợn bị chọc tiết, nhưng các nữ sinh ở phòng bên cạnh không hề nghe thấy tiếng kêu cứu gì, ngay cả tiếng cãi nhau đánh nhau cũng không có. Lúc đó, trong phòng còn có hai cô gái khác nữa, họ nói rằng họ đi ngủ sớm, không biết có chuyện gì xảy ra, cứ như thể cô gái bị chết kia tự nguyện để cho bị giết vậy.

Để bảo vệ tiếng tăm của nhà trường, lãnh đạo đã giấu nhẹm chuyện này, nghe nói họ đã bồi thường cho gia đình cô gái bị chết không ít tiền, còn cô gái bị điên kia thì được đem đến bệnh viện tâm thần. Kể từ đó phòng 106 không còn ai dám ở nữa.

26

Sau đó chừng hai, ba tháng gì đó, tôi nhớ là vào thời gian sau khai giảng không lâu, có một đôi nam nữ yêu nhau đưa nhau ra rừng cây long não phía sau ký túc xá làm trò bậy bạ, và sau đó thì chẳng ai còn nhìn thấy hai người đó đâu nữa. Lúc đầu, mọi người còn cười cho rằng họ rủ nhau bỏ trốn, cho tới mấy ngày sau khi các nữ sinh ở đó ngửi thấy mùi thối thì mới phát hiện ra xác của họ. Họ chết trong trạng thái rất đáng sợ, mặt của chàng trai đen sì lại, cô gái còn thảm hại hơn, tim cô ấy đã bị móc mất.

Chuyện này khiến cho tất cả mọi người lúc đó đều rất bàng hoàng, vì mãi mà vẫn không tìm ra thủ phạm, hơn nữa cô gái chết lần này cũng giống như cô gái chết ở phòng 106 trước đó đều bị moi tim, vì thế có người nói rằng âm hồn của người ấy chưa tan nên đã tiếp tục hại người.

Sau đó, còn có thêm mấy người nữa cũng bị chết trong rừng cây long não, cái chết của họ cũng chẳng khác là bao. Hình như có hai hay ba người thoát được và họ đều nói rằng hung thủ là một con ma cái tay ôm con.

Không hiểu là do trùng hợp hay vì nguyên nhân nào đó mà mỗi lần xảy ra chuyện đều vào đêm trăng tròn, rồi mọi người thêm mắm thêm muối vào, vì vậy mà chuyện mỗi ngày một thêm đáng sợ. Nhà trường cũng chẳng tìm ra cách nào, cuối cùng đặt ra quy định, không cho phép học sinh buổi tối ra rùng cây long não phía sau ký túc xá. Chuyện lần trước xảy ra cách đây cũng đã năm, sáu năm rồi, các học sinh mới vào phần lớn không biết những chuyện này, nghĩ rằng đó chỉ là những lời đồn để dọa người, không ngờ lại xảy ra chuyện...

Ván cờ sau hơn hai tiếng cũng lại kết thúc bằng hòa.

“Chú biết tên của mấy cô gái trong phòng số 106 không?” Tôi đưa cho Lục Thúc một điếu thuốc, châm lửa cho ông rồi hỏi.

“Số lượng sinh viên trong trường ít cũng phải mười mấy ngàn người, làm sao mà nhớ được, hơn nữa chuyện xảy ra cũng đã mười năm rồi...” Lục Thúc thở ra một hơi khói, “Cậu tới thư viện một chuyến, chưa biết chừng sẽ phát hiện ra, phòng hồ sơ có lẽ vẫn lưu giữ tư liệu về học sinh, có điều nếu tìm thì cũng sẽ có phần lác rối đấy!”

“Vậy cháu sẽ tới thư viện xem một chút, khi nào có thời gian cháu sẽ lại tới chơi cờ với chú.” Tôi chào Lục Thúc, rồi ra hiệu cho Trần Trần đứng chờ tới mức sắp mọc rêu ở đó cùng rời đi.

Lục Thúc đứng ở cửa đưa tay vẫy vẫy về lưu luyến, “Khi nào rồi nhớ đến chơi nhé, ngày nào tôi cũng ở đây.”

Mặt trời đã sắp lặn, nhưng chúng tôi thì không thể ra về đúng giờ được, để có thể phá xong vụ án đúng như hạn định, chúng tôi không dám để lỡ thời gian, nên lập tức tới ngay thư viện.

27

Chú thích:

1. Zombie: một loại sinh vật bất tử. Từ này có nguồn gốc từ tín ngưỡng “Phục đồ” hay “Vu độc giáo” thịnh hành ở Tây Phi. Zombie được các thầy phù thủy làm phép sống lại từ người đã chết, tuy nhiên Zombie không hề có ý thức mà luôn chịu sự thao túng của các thầy phù thủy đã làm họ sống lại.

3. Chương 3: Lại Nghe Chuyện Mất Tim

Chương Ba

Lại Nghe Chuyện Mất Tim

Xét theo những tin tức thu thập được cho đến lúc này thì rất có khả năng

vụ án ma cái ở trường Đại học Y vừa rồi có liên quan tới vụ án ở phòng 106 mười năm trước đây, vì thế chúng tôi định tới thư viện tra cứu tư liệu về các cô gái trong vụ án để tiếp tục điều tra.

Phần lớn các trường đại học đều có thư viện, và hầu như mỗi một thư viện ít nhiều cũng cất giấu một số điều bí mật trong đó. Tất nhiên, muốn khai thác những bí mật đó hoàn toàn không phải một chuyện dễ dàng, nếu không thì đã không gọi là “bí mật”.

Khi tới thư viện, bên trong không có nhiều người, trong một căn phòng rất rộng mà chỉ có ba, bốn người, không khí không còn là yên tĩnh mà là lạnh tanh, hình như các sinh viên bây giờ đều không muốn dành thời gian cho việc học hành nữa. Nhân viên quản lý cũng không biết đi đâu mất, hỏi thăm mấy sinh viên đang đọc sách thì mới biết, hình như người ấy đi ăn cơm rồi.

Những tư liệu về sinh viên có lẽ đã được khóa trong phòng hồ sơ, không có người quen cứ ở lại cũng chỉ là phí hoài thời gian mà thôi nhưng không thể làm như Trần Trần “Phá cửa cho rồi!” được.

Vì nôn nóng muốn tìm cho ra hung thủ, nên đến cơm trưa chúng tôi cũng chưa kịp ăn, bây giờ thì bụng đang réo âm âm, vì thế tôi bèn đề nghị: “Hay là chúng ta đi ăn chút gì đã đi!”

Vừa nói đến ăn, dường như Trần Trần lại nhớ đến những xác chết trong phòng giải phẫu, thế là lại buồn nôn và không muốn ăn, “Anh cứ đi đi, rồi mang về cho tôi mấy cái bánh bao là được.”

“Chỉ ăn bánh bao không làm sao mà được!” Tôi chợt nhớ đến một chỗ hay, “Nghe Nhã Nhân nói, ở ngoài cổng trường có một quán ăn, đồ ăn ở đó cũng khá ngon, nhất là canh tim lợn, chỉ cần ăn một lần là nghiện ngay, cô có muốn ra đó nếm thử không...”

“Anh cút ngay đi!” Trần Trần đá tôi một cái.

Khi tôi tới cái quán ăn mà Nhã Nhân nói, thì người ra vào đó đã đông nghịt, mà toàn là học sinh, nam có nữ có, cứ tốp năm, tốp ba ngồi chụm đầu cùng

nhau. Khó khăn lắm tôi mới tìm được một chỗ ngồi xuống và gọi hai món ăn cùng với canh tim lợn. Sau đó, tôi ngồi lắng nghe những lời chuyện trò rôm rả của những sinh viên xung quanh. Chủ đề mà họ nói tới xoay quanh các trò chơi game, phim sex, chuyện xấu về các giáo viên, và tất nhiên chuyện yêu đương giữa nam và nữ được nói tới nhiều nhất. Một số sinh viên các lớp lớn hơn thì nói đến chuyện đi thi phỏng vấn khi xin việc và chuyện học hành. Tuy đều là những thông tin không có giá trị, nhưng thỉnh thoảng cũng có thể nghe được

một vài chi tiết có thể cần dùng đến...

“Tiểu Mã, cậu nói xem, liệu giáo sư Tiêu có mang tim của xác chết đi bán không? Trong phòng giải phẫu mẫu gì cũng có, chỉ riêng tim là không.” Người nói là một nam sinh đeo kính ngồi ở bàn bên cạnh.

Tiểu Mã đáp với vẻ mặt coi thường: “Xì, bây giờ cậu mới biết à? Nghe những người khóa trên nói, tận mắt thấy thầy ấy sau khi dạy xong giờ giải phẫu thì len lén mang tim đi!”

Một sinh viên có mái tóc hơi dài, nói: “Chắc là không phải thế đâu. Cậu nghe ai nói thế? Ông ấy mang tim đi thì có tác dụng gì? Xác chết đã được để trong nhà lạnh cả mấy ngày, không thể nào dùng để ghép được nữa, ai người ta mua!”

Sinh viên đeo kính đùa: “Tớ làm sao mà biết được, chưa biết chừng là bán cho mấy nhà sưu tập biến thái cũng nên!”

Tiểu Mã cũng đùa: “Mình thì lại nghĩ rằng ông ấy mang về nhà nấu canh, ha ha!”

Một cô gái ở bàn khác đột nhiên xen vào: “Mọi người đừng nói những chuyện buồn nôn ấy nữa, chúng ta còn phải ăn cơm đây!”

...

Tôi vừa húp canh tim lợn, vừa nghĩ về những lời đối thoại của các bạn sinh viên, giáo sư Tiêu mà họ nói tới vì sao lại mang tim của xác chết đi nhỉ? Theo lý mà nói, những xác chết dùng cho tiết giải phẫu thường được bảo quản không lấy gì làm tốt lắm, nếu nói là mang các bộ phận đó ra để giao dịch phi pháp là điều không thể. Nhưng nếu dùng làm thành các tiêu bản để bán cho những người thích sưu tầm thì có lẽ mắt còn có giá hơn ấy chứ? Vậy thì sao lại là tim? Có lẽ cần phải điều tra về vị giáo sư Tiêu này một chút. Con ma cái ôm con mỗi khi giết người đều móc lấy tim của một người trong số đó, giữa hai người này có lẽ có một mối liên hệ gì chăng?

Đúng lúc tôi đang nghĩ tới những lời trao đổi giữa Tiểu Mã với bạn bè của cậu ta thì bên ngoài đột nhiên vang lên tiếng kêu: “Thư viện cháy rồi!”

Trần Trần vẫn còn ở trong thư viện, phải nhanh chóng tới đó xem cô ấy đã bị cháy xém hay chưa. Tôi gọi chủ quán tới thanh toán, ném một đám tiền lên mặt

30

bàn rồi lập tức chạy đi. Khi tôi chạy đến cửa, hình như nghe thấy tiếng của một nữ sinh kêu lên: “Quản lý ký túc, thanh toán...”

Ngọn lửa ở thư viện rất to, khi tôi tới nơi thì ánh lửa đỏ đã chiếu sáng cả một góc trời, khó khăn lắm tôi mới tìm được Trần Trần với mái tóc bị cháy xém kha

nhiều trong đám người hỗn loạn, tôi liền hỏi cô ấy đã xảy ra chuyện gì.

“Tôi cũng không biết phải nói như thế nào, anh đi được một lúc...” Trần Trần kể lại chuyện xảy ra với hơi thở vẫn còn dồn dập:

Anh đi chưa được bao lâu thì người quản lý tên là Phan Thu Hà về, tôi nói rằng cần tìm tư liệu về các nữ sinh sống trong phòng 106 hồi trước, chị ta nói tất cả tư liệu đều ở phòng hồ sơ, nhưng tôi chỉ biết khóa học của mấy cô sinh viên đó chứ không biết tên họ của họ, muốn tìm chắc chắn sẽ tốn không ít thời gian. Tiếp đó, chị ta đưa tôi tới phòng hồ sơ và còn giúp tôi tìm tư liệu.

Tư liệu trong phòng hồ sơ rất nhiều, trong căn phòng khoảng một trăm mét vuông có tới hai mươi chiếc giá, mỗi chiếc giá lại có tới ba tầng, vừa nhìn tôi đã thấy chóng hết cả mặt. May mà có quản lý giúp đỡ, chứ nếu không thì tôi cũng chẳng biết nên bắt đầu từ đâu. Chị ấy nói không biết tên mà cứ lật xem hồ sơ sinh viên thì sẽ khó mà tìm thấy, và gợi ý tôi là nên tìm từ bút lục đăng ký vào ở trong ký túc xá. Vì kể từ khi xảy ra sự việc thì phòng 106 không ai dám vào đó ở nữa, nên chỉ cần tìm danh sách của những người đến ở sau cùng là được.

Những bút lục có liên quan đến ký túc xá được để trên chiếc giá sau cùng, chúng tôi tìm một lúc thì thấy những ghi chép về đăng ký ở ký túc xá của mười năm trước. Nhưng khi tôi vừa lật đến cuốn sổ đó thì bỗng dưng nó bốc cháy. Chúng tôi đã định dập tắt đám lửa đó, nhưng không hiểu sao, cuối cùng lại khiến cho cả phòng hồ sơ đều cháy theo...

“Ôi trời...!” tôi thở dài, “Tôi đã gặp không ít người ngốc, nhưng ngốc như cô thì thật là hiếm!”

“Chuyện này không chỉ trách riêng mình tôi được, ai mà biết được vì sao cuốn sổ đó lại vô duyên vô cớ bốc cháy, hơn nữa lại còn tỏa ra rất nhiều khói trắng khiến tôi không sao mở mắt ra được, nếu không thì đã không ra bộ dạng như bây giờ.” Trần Trần nói, giọng hơi run rẩy, rồi hỏi tôi: “Anh nói xem, có phải con ma cái ôm con đó lại gây chuyện để ngăn chặn việc chúng ta điều tra hay không?”

Qua những lời nói của Trần Trần, tôi phát hiện ra một điều: “Cô chắc chắn rằng lúc đó cuốn sổ ghi chép bốc ra rất nhiều khói trắng chứ?”

“Đúng vậy!” Cô ấy gật đầu lia lịa, “nhiều tới mức mắt tôi không thể mở được ra.”

“Cuốn sổ ghi chép ấy đã bốc cháy như thế nào, cô hãy nói kỹ lại một lần nữa xem.”

31

“Lúc đó tôi đang lật các trang, khi tôi lật tới trang có ghi chép về phòng số

106 thì tự nhiên cảm thấy tay nóng ran, rồi nhìn thấy hình như có một đốm sáng, tiếp đó là rất nhiều khói trắng bốc lên, khiến tôi giật thót mình ném vội cuốn sổ xuống đất. Ai ngờ, cuốn sổ đó cứ thế bốc cháy, lại còn cháy lan sang cả những thứ bên cạnh nữa. Vì trên nền nhà có rất nhiều thứ linh tinh, nên một khi đã cháy thì rất khó mà ngăn lại được, tôi dùng chân di mãi cũng không tắt bèn cùng với người quản lý chạy đi lấy bình chữa cháy, nhưng đáng tiếc những chiếc bình đó đều đã bị hỏng không có chiếc nào dùng được.” Trần Trần nói, chìa những ngón tay bị bỏng ra cho tôi xem.

“Thế thì... không phải là con ma cái đó gây ra rồi...” Có thể trong vụ án này còn ẩn chứa rất nhiều bí mật mà mọi người chưa biết.

Buổi sáng ngày hôm sau, tôi vừa bước vào cửa phòng của Tổ chuyên án thì đã nhìn thấy Trần Trần với mái tóc cắt ngắn đang nói chuyện với Miêu Miêu. “Sao lại cắt tóc ngắn như vậy, thất tình à?” Miêu Miêu đi quanh người Trần Trần hai vòng, nói với vẻ hiếu kỳ.

Vĩ Ca đang đưa tay lướt nhanh trên bàn phím đột nhiên cũng dừng công việc, vươn dài cổ ra nghe lỏm.

“Có ai theo đuổi mình đâu, làm gì có chuyện thất tình!” Trần Trần liền kể chuyện thư viện bị cháy và việc cắt ngắn tóc là hậu quả tất yếu. Tiếp đó, hai người nói sang những chuyện khác chẳng mấy liên quan, Vĩ Ca ngáp dài, tiếp tục gõ bàn phím.

“Xin chào buổi sáng!” Tôi chủ động chào mọi người, sau đó làm ra vẻ rất ngạc nhiên, nói với Trần Trần: “Woa, kiểu tóc mới của cô cũng đẹp đấy chứ!” “Bây giờ mà còn gọi là buổi sáng, không nhìn đồng hồ xem đã mấy giờ rồi à?” Cô lườm tôi một cái.

Tôi nhìn đồng hồ, “Đến muộn có hai mươi phút thôi mà, vẫn còn sớm, ít ra thì cũng sớm hơn Tuyết Tình...”

“Anh đang gọi tôi à?” Tuyết Tình xuất hiện sau lưng tôi như bóng ma, khiến tôi giật nảy mình.

“Cô ấy đã đến từ lâu rồi, còn sớm hơn cả chúng tôi nữa đấy.” Vĩ Ca nói rồi lại ngáp một cái.

“Các đồng chí đã vất vả quá!” Tôi chào mọi người theo động tác quân sự, rồi lập tức chuyển chủ đề câu chuyện, nói với Miêu Miêu: “Đã tìm ra ký lục về vụ án mười năm trước chưa?”

32

Miêu Miêu cười ngượng ngùng: “Nhiều hồ sơ như vậy, một mình tôi làm sao xem hết được, hơn nữa lại vô vị như vậy, tôi lật xem được một nửa đã thấy buồn

ngủ. May mà có chị Tuyết Tình giúp tôi...”

“À, thì ra chị Tuyết Tình là một Lôi Phong sống, bề ngoài thì lạnh lùng nhưng bên trong thì lại có một trái tim nóng bỏng, xin bái phục ngưỡng mộ!”

Tôi nhăn nhó cười và khẽ vỗ tay.

Tuyết Tình bình thản nhìn tôi, ánh mắt tĩnh lặng như mặt nước, dường như chẳng hề có bất cứ tình cảm nào, sau đó nói: “Không có ký lục về vụ án đó, có lẽ đã không chính thức khởi án.” Ngừng một lát, Tuyết Tình bổ sung một câu: “Tôi ít hơn anh một tuổi nên cứ gọi tên thôi là được, không cần phải thêm chữ chị vào đâu.”

Cho dù là những cô gái xinh đẹp tuổi đôi mươi hay những phụ nữ tóc đã hoa râm thì tuổi tác vẫn là một điều quan trọng. Nếu bảo ít hơn thì không sao, nhưng nếu nói nhiều hơn không khéo chuốc vạ vào thân. Một người đẹp lạnh lùng như Tuyết Tình cũng không ngoại lệ, sau này có lẽ mỗi khi nói năng điều gì đó trước mặt cô ấy thì thận trọng vẫn là hơn, chẳng may mà lỡ lời có khi còn oan hơn cả nàng Đậu Nga.

“Không thể như thế được! Đó là chuyện không thể, xảy ra án mạng mà lại không khởi tố?” Trần Trần nói với vẻ ngạc nhiên.

Trần Trần chưa từng làm việc ở Phòng trinh sát hình sự không hiểu rõ điều này cũng là lẽ thường, có lẽ tôi phải bổ túc cho cô ấy đôi chút, “Không làm thì không có lỗi, ít làm thì ít lỗi, những vụ án như thế này nếu gia đình người chết không yêu cầu thì không khởi tố cũng là chuyện không hiếm. Nếu người phạm tội lại mắc bệnh tâm thần thì tòa án cũng sẽ cân nhắc khi xử lý, mức phạt cũng không nặng.” Tiếp đó tôi nói với Vĩ Ca: “Còn anh, chắc không phải là không có thu hoạch gì đấy chứ?”

“Cho tôi thêm mười lăm phút nữa.” Vĩ Ca ngáp, nói: “Làm những công việc đòi hỏi đến sức lực như thế này, chẳng cần đến chút kỹ thuật nào, vô vị chết đi được!”

“Vậy để tôi báo cáo với sếp trước, rồi quay lại nói chuyện với anh sau.” Nói xong, tôi và Trần Trần cùng bước vào phòng của tổ trưởng.

Tổ trưởng đang nhìn chăm chăm như dán mắt vào màn hình máy tính, khi chúng tôi bước vào anh ta cũng vẫn chẳng ngẩng đầu lên. Tôi ngồi xuống châm một điếu thuốc, nhưng lập tức bị Trần Trần giằng lấy và dập tắt. Đúng là thèm được trở lại những ngày cùng làm việc với Tiểu Tương, ít ra thì cậu ấy cũng không dập tắt thuốc của tôi, khi tôi không có thuốc hút còn có thể xin cậu ấy. Không biết tình hình hiện giờ của cậu ấy như thế nào rồi, cũng có thể cậu ấy đã

từ già thế giới này... Đã hai năm rồi tôi không nhận được tin tức của cậu ấy, hy vọng rằng cậu ấy còn sống.

Sau phút giây hoài niệm, thì đến lúc vào việc chính. Tôi trình bày tóm tắt lại sự việc cho tổ trưởng nghe xong thì nêu ý kiến của mình: “Vụ án này phức tạp hơn chúng ta tưởng tượng rất nhiều, bây giờ, chuyện ma cái ôm con hình như chỉ là tấm bình phong. Có lẽ, có người nào đó đã lợi dụng vụ án mười năm trước để che đậy một bí mật không thể để cho người khác biết.”

“Có thể như vậy sao?” Mắt của tổ trưởng vẫn không rời khỏi màn hình, hơn nữa còn tỏ ra rất bình tĩnh và không mấy chú ý tới nội dung mà tôi nói.

Tôi kê nâng những ngón tay bị bỏng của Trần Trần lên, giải thích: “Cuốn sổ ghi chép đó sở dĩ bị bốc cháy hoàn toàn không phải là do ma quỷ gì cả mà là do người nào đó đã bí mật để phốt pho trắng vào đó. Trong điều kiện bình thường cuốn sổ đó không có gì đặc biệt, nhưng khi bị lật giở đến trang có để phốt pho thì hơi ấm từ bàn tay người và sự cọ sát đã sản sinh ra một nhiệt lượng đủ để làm cho phốt pho bốc cháy.”

Trần Trần nhìn những ngón tay của mình, nói như đã ngộ ra: “Ý của anh là, có người đã giả làm ma để giết người, và còn giả trò với cuốn sổ ghi chép đó? Nhưng, người ấy làm vậy là vì mục đích gì mới được chứ?”

Tôi vặn người một cái cho đỡ mỏi rồi đáp: “Điều này thì chưa thể nói ra cho rõ ràng được. Nếu chỉ là vì để cho sinh viên không ra rừng cây long não thì chẳng cần thiết phải giết người, vì xảy ra án mạng thì nhất định sẽ khiến cho cảnh sát phải chú ý, hơn nữa chúng ta cũng chẳng tìm kiếm được gì trong khu rừng đó cả.”

Tổ trưởng vẫn nhìn vào màn hình, không có ý định nói gì, ngược lại Trần

Trần thì hỏi: “Vậy bây giờ thì phải bắt đầu điều tra từ đâu đây?”

Vấn đề này rất đơn giản, “Nếu người đó muốn tiêu hủy những ký lục về phòng 106, thì hãy bắt đầu từ bốn nữ sinh đã từng ở trong căn phòng đó, đảm bảo sẽ tìm ra manh mối.”

Dường như Trần Trần cảm thấy mình gặp họa, cô cau mày nói: “Cả phòng hồ sơ đã bị cháy rụi rồi, làm sao mà tìm được bốn cô nữ sinh đó!”

“Chuyện này thì còn phải xem tài năng của Vĩ Ca thôi.” Tôi lại châm một điếu thuốc nữa, nhưng lần này không bị Trần Trần giằng lấy và dập tắt như trước.

“Được, mọi người cứ điều tra theo hướng đó đi, còn về vị giáo sư họ Tiêu ấy hãy để cho Tuyết Tình và Tiểu Miêu đi điều tra, có gì mới thì về báo cáo với tôi.” Giọng nói của tổ trưởng khiến Trần Trần có cảm giác anh ta không để tâm

vào công việc. Khi rời khỏi đó, cô cố ý nhìn lên màn hình máy tính.

34

“Không hiểu sao mới sáng ngày ra mà tổ trưởng đã nghiên cứu về tình hình cổ phiếu như thế!” Vừa ra khỏi phòng tổ trưởng, cô ấy liền nói.

“Chơi cổ phiếu là sở trường của tổ trưởng, nếu có tiền nhàn rỗi thì hãy chơi cùng anh ấy đi.” Tôi đùa.

Trần Trần nói với vẻ mặt coi thường: “Tôi không thèm chơi cổ phiếu, có khác gì đánh bạc đâu.”

“Tất nhiên là khác rồi, đánh bạc là phạm pháp, còn chơi cổ phiếu là hợp pháp, lại còn nộp thuế nữa!” Sau khi đùa với Trần Trần xong, tôi đi tới bên Vĩ Ca, nói: “Đã tìm thấy tư liệu gì về bốn cô nữ sinh đó chưa?”

“Chỉ cung cấp khóa học mà đòi tìm ngay ra người, anh cũng đánh giá cao tôi đấy nhỉ.”

“Vậy anh đã tìm được những gì rồi? Hacker vĩ đại nhất của thế kỷ?” Tôi ném cho Vĩ Ca một miếng thuốc.

“Nói đúng quá. Đây...” Vĩ Ca đưa cho tôi hai tờ giấy A4 trên đó là bản sao bằng tốt nghiệp và một bản danh sách, “Tôi đã vào hết các trang mạng nội bộ có thể vào được và một trang ghi chép của các học sinh trong trường đó. Trong số đó có phần viết của một học sinh đề cập đến vụ án mạng xảy ra vào lúc trước khi tốt nghiệp, nội dung mà người học sinh đó thuật lại phần lớn giống như vụ án đã xảy ra ở phòng 106, người mà anh muốn tìm có lẽ là những học sinh trong lớp này. Ảnh tốt nghiệp và danh sách học sinh là từ trang ghi chép đó xuống, nhưng số người viết vào trang đó rất ít, kể từ khi lập trang web đó đến nay mới chỉ có một IP để lại lời nhắn, hơn nữa từ lâu rồi không có thay đổi gì.” Ảnh tốt nghiệp mặc dù đã được phóng to, nhưng hình ảnh trên đó mờ và không rõ, chỉ có thể nhìn thấy trong đó có tất cả 31 học sinh, cố gắng lắm mới phân biệt được ai là nam ai là nữ, nhưng nếu dựa vào đó để mà tìm ra người thì hoàn toàn không thể thực hiện được. Trong khi ấy, trong danh sách thì lại có 33 người, nhưng lại không có địa chỉ liên hệ, thậm chí còn không ghi cả giới tính nữa, xét ra thì cũng chẳng có giá trị thực tế nào hơn bức ảnh kia. Vì danh sách nhiều hơn số người trong ảnh là hai, từ đó suy ra rằng, những người không có trong ảnh có lẽ là hung thủ và nạn nhân của vụ án tại phòng 106, cũng có nghĩa là bức ảnh chụp khi tốt nghiệp không có ý nghĩa gì.

Tôi gãi đầu, hỏi: “Còn thứ gì khác nữa không?”

“Những người bình thường thì chỉ có thể cung cấp cho anh đến thế thôi nhưng tôi là một hacker, tất nhiên không thể để xấu mặt đến thế được.” Vĩ Ca

tựa lưng vào ghế, lấy ra một điều thuốc, điệu bộ lười nhác, rồi nói với giọng rất đặc ý: “Tôi đã mò ra được địa chỉ của người lập ra trang web đó và IP của người
35

để lại những lời viết, IP của người lập ra nó từ nước ngoài, bây giờ tạm thời chưa xác định được vị trí cụ thể, nhưng tôi đã gửi e-mail cho cô ấy, còn khi nào có thư trả lời hay là có trả lời hay không thì tôi không thể biết được. Còn một IP khác là từ Bệnh viện Nhân dân của tỉnh, tôi đã thâm nhập vào hệ thống máy tính của bệnh viện, tra được vị trí của IP là một phòng nào đó trên tầng bảy, anh hãy tới đó xem, may ra thì thu hoạch được ít nhiều.”

“Cảm ơn nhé!” Sau khi nói xong câu cảm ơn với Vĩ Ca, tôi liền chuẩn bị cùng với Trần Trần ra ngoài điều tra, nhưng Vĩ Ca đã gọi tôi lại: “Đừng vội, tôi nói thêm cho anh biết một việc thú vị, có lẽ nó càng có liên quan hơn đến vụ án này.”

Tôi dừng bước, lắng nghe.

“Khi tôi xâm nhập vào hệ thống máy tính của bệnh viện, tôi phát hiện ra một số hồ sơ nội bộ được bảo mật, phần lớn nội dung trong đó là về các vụ việc sai sót do thiếu trách nhiệm của nhân viên y vụ, ví dụ như vụ việc nhạy cảm do dùng nhầm thuốc dẫn đến chết người. Trong đó còn nói tới việc chuyện các xác chết để trong nhà lạnh bị móc mất tim mấy năm gần đây, cho đến nay đã có tới ba, bốn mươi trường hợp như vậy, dường như cứ khoảng hai tháng lại xảy ra một lần.”

Tim!

Mất tim!

Lại nghe nói đến chuyện mất tim!

Liệu Bệnh viện Nhân dân tỉnh và chuyện ma cái ôm con có mối liên quan gì không nhỉ? Với một đống đầu mối như vậy không biết nên bắt đầu xử lý từ đâu? Vụ án này xem ra càng ngày càng thú vị đây.

4. Chương 4: Người Ấy Đã Chết Rồi

Bệnh viện Nhân dân tỉnh xây dựng vào thời kỳ đầu giải phóng, gần đây phát triển nhanh chóng nên bây giờ được xếp là bệnh viện cấp 3A, diện tích xây dựng tới hơn hai trăm ngàn mét vuông, thiết bị và nguồn vốn đầu tư đều thuộc mức cao nhất trong tỉnh. Bệnh viện lại còn có rất nhiều chuyên gia, giáo sư nổi tiếng làm việc, vì thế mà bệnh nhân tới khám và điều trị hàng ngày rất đông.

Bệnh nhân phần lớn đến từ khắp nơi trong tỉnh, nhưng cũng có những người từ tỉnh ngoài nghe tiếng mà đến. Tuy bề ngoài thì có vẻ rất nhộn nhịp, nhưng bên trong thì lại có rất nhiều vấn đề, nhất là quản lý.

Trong khi nghiên cứu về những vụ tranh chấp dân sự có liên quan đến Bệnh viện Nhân dân tỉnh, tôi phát hiện ra cho đến thời điểm này có ba ký lục liên quan đến việc người chết bị mất tim. Vì phía Bệnh viện và gia đình người mất đã đạt được thỏa thuận với nhau nên phía cảnh sát không chính thức xen vào, do đó mà không có được những ký lục chi tiết về sự việc.

Khi đến tầng bảy của bệnh viện, cuối cùng thì tôi cũng đã nhận ra sự khó khăn của chính phủ khi thực hiện sinh đẻ có kế hoạch - số người chờ để khám chữa bệnh trên đại sảnh chật cứng, khiến cho một không gian có tới cả ba trăm mét vuông hầu như không còn chỗ hở. Vì số lượng ghế ngồi có hạn nên nhiều người bệnh phải đứng chờ ở bên ngoài, nhưng cũng có những phòng thì chẳng có mấy người khám.

Đi một vòng quanh mấy phòng ít người khám, tôi dừng lại một trong số phòng như vậy và nói với Trần Trần: “Người mà chúng ta cần tìm ở đây.”

“Vì sao? Tầng bảy có nhiều phòng như vậy cơ mà, dựa vào đâu mà anh khẳng định là phòng này?” Ánh mắt của Trần Trần ánh lên vẻ nghi hoặc. Tôi giải thích: “Nếu cô là bác sĩ, thì liệu cô có thể lên mạng mà đọc những dòng viết của bạn học vào khi mà số lượng người bệnh đứng xếp hàng dài chờ ở bên ngoài cửa hay không?”

“Coi như anh nói đúng, nhưng những phòng có ít bệnh nhân đến khám đâu chỉ có phòng này!” Trần Trần đáp.

“Hãy xem bản danh sách mà Vĩ Ca đưa cho xem sao đi!” Tôi không muốn nói thêm.

37

Trần Trần lấy bản danh sách ra như một cái máy, rồi đối chiếu với tấm biển giới thiệu về bác sĩ đóng ở ngoài các cánh cửa, lẩm bẩm: “Tiêu Dật Huyền... Rõ ràng là trong danh sách có tên người này cơ mà... mà hình như anh cũng đã đọc qua bản danh sách này rồi còn gì...”

Tôi đưa tay lên đầu, mỉm cười: “Tên trong bản danh sách đều nằm ở đây.”

Nói rồi tôi gõ cửa và bước vào bên trong.

Trong phòng là một anh chàng bảnh trai tuổi chừng ba mươi đang chơi điện tử, nhìn thấy tôi bước vào, bèn nở nụ cười rất thân thiện, đứng dậy và lịch sự nói: “Mời ngồi, anh bị làm sao?”

“Bác sĩ Tiêu, chào anh! Tôi họ Mộ, là nhân viên điều tra của Phòng Trinh sát

hình sự...” Tôi ngồi xuống, đi thẳng vào vấn đề, “Theo như tôi được biết thì anh tốt nghiệp trường Đại học y khoa. Mười năm trước, trong phòng 106 khu ký túc xá nữ xảy ra một vụ án, hẳn anh cũng biết về sự việc đó. Anh có thể nói cho chúng tôi nghe về những gì anh biết được không?”

“Đó là một ký ức khiến người ta đến nằm mơ cũng thấy sợ. Tuy đã mười năm rồi, nhưng mỗi khi nhớ lại vẫn cảm thấy nổi cả da gà. Nói thật lòng, đến tận bây giờ tôi vẫn không dám tin Tiểu Lầu - một cô nữ sinh nhã nhặn, hiền lành như vậy lại có thể giết chết bạn của mình một cách dã man đến thế!” Tiêu Dật Huyền mặt xám ngoét, người run lên kể lại cho chúng tôi nghe về ký ức đáng sợ mười năm trước. Có thể vì sợ nên những lời kể của anh ta có phần lộn xộn:

Bốn cô nữ sinh sống trong phòng 106 là: Dạ Tiểu Lầu, Hạ Vũ Lam, Nguyệt Ảnh Thanh và Tần Quỳnh Chi. Họ học cùng khóa với tôi, Tiểu Lầu và Quỳnh Chi còn là bạn học cùng lớp với tôi. Tình cảm giữa họ rất tốt, ít nhất thì trước khi xảy ra chuyện cũng là như vậy.

Tiểu Lầu có thể được xem như hoa khôi của trường, xinh đẹp nhất trong số bốn cô gái kể trên, hơn nữa tính tình cũng rất tốt, vì thế mà có rất nhiều chàng trai theo đuổi, nhưng chưa ai chinh phục được trái tim cô ấy. Cô ấy thích đọc sách ở thư viện, và khéo léo từ chối lời tỏ tình của những người theo đuổi mình. Quan hệ giữa cô ấy với Quỳnh Chi rất tốt, hơn nữa lại là bạn cùng lớp nên đi đâu họ cũng có nhau. Vì chưa từng nghe nói họ có bạn trai bao giờ, nên đám con trai cứ bàn tán rằng liệu họ có phải là một đôi đồng tính không.

Vì Tiểu Lầu xinh đẹp, nên nhất cử nhất động của cô ấy luôn thu hút sự chú ý của mọi người. Khoảng một năm trước khi tốt nghiệp, cô ấy bắt đầu béo ra, có người đùa cô ấy rằng có phải là đã có thai không. Câu trả lời của cô ấy lúc đó rất lạ lùng: “Tớ sắp làm Maria rồi, cậu hãy chúc mừng cho tớ đi!”

38

Kỳ nghỉ tết năm đó, cả bốn cô nữ sinh đó đều không về nhà. Khi bắt đầu học kỳ, thì cô ấy lại gầy đi trông thấy, hơn nữa da cũng xấu hẳn đi và có phần nhợt nhạt, mọi người cứ đoán già đoán non rằng liệu có phải cô ấy đã phá thai hay không. Nhưng cô ấy vẫn chưa có bạn trai, vì thế mà mọi người thấy rất khó hiểu, liên tưởng với lời cô ấy nói trước đó, thì không lẽ cô ấy lại cũng mang thai như kiểu đức mẹ đồng trinh Maria!

Điều lạ lùng hơn là, học kỳ tiếp sau đó thì da mặt của cả bốn cô gái trong căn phòng đó đều nhợt nhạt, cứ như là bị thiếu máu vậy, chỉ duy có Ảnh Thanh thì có vẻ khá hơn. Ngoài điều đó ra thì ở họ không có gì khác thường, mãi cho đến

đêm trước khi xảy ra chuyện cũng vậy, cũng không nghe thấy ai nói rằng Tiểu Lâu và Quỳnh Chi giận đối hay cãi nhau, họ vẫn cứ như hình với bóng. Buổi tối trước khi xảy ra chuyện, tôi và mấy anh em cùng phòng vác hai thùng bia lên sân thượng của ký túc xá nam. Đêm ấy trăng rất tròn, mọi người uống bia rất vui vẻ, ngoài lý do lưu luyến khi sắp phải chia tay nhau thì không thấy có điều gì bất thường. Không ai ngờ được rằng, trong tòa nhà ký túc xá nữ lại xảy ra chuyện đáng sợ như vậy.

Đêm ấy, không có ai trong tòa nhà ký túc nữ nghe thấy có tiếng cãi vã hay đánh nhau, thậm chí chẳng ai thấy có điều gì khác lạ. Mọi thứ vẫn diễn ra như ngày thường, điều duy nhất khác mọi khi đó là tình cảm phức tạp trong lòng của những sinh viên sắp tốt nghiệp.

Sáng sớm ngày hôm sau, tòa nhà ký túc xá nữ ồn ào bất thường, lãnh đạo nhà trường cũng xuống, có rất nhiều giáo viên đứng chặn ở cửa không cho sinh viên vào, sau đó qua dò hỏi bạn bè tôi mới biết được đã xảy ra án mạng. Nghe nói, sáng sớm hôm đó, dù đã rất muộn rồi mà phòng 106 vẫn chẳng có động tĩnh gì, có một nữ sinh định vào xem có phải là những người trong đó vẫn còn đang ngủ không, khi cô ấy bước vào thì không khỏi hoảng sợ, phải mất một lúc mới kêu được thành tiếng. Tất cả mọi nữ sinh nhìn thấy cảnh tượng ấy đều sợ tới mức kêu thét lên, thậm chí có người còn bị ngất.

Theo lời của cô nữ sinh bước vào đó đầu tiên, thì khi cô ấy đẩy cửa bước vào thấy trong phòng toàn là máu tươi. Tiểu Lâu với những vết máu dính đầy trên người ngồi quỳ ở giữa phòng, dưới mái tóc dài rối bù là một khuôn mặt với vẻ rất lạ lùng và nụ cười ngây ngô, mắt nhìn chăm chăm vào thi thể đã lạnh ngắt ở phía trước...

Tiêu Dật Huyền nói xong, người khẽ run lên, một hồi lâu sau mới lấy lại bình tĩnh.

“Sau đó, tình hình của Dạ Tiểu Lâu như thế nào anh có biết không?” Tôi hỏi. Theo những gì đã được biết thì cô ấy rất có thể là con ma cái ôm con như trong lời đồn đại.

39

Anh ta đưa tay lau mạnh lên mặt, để lấy lại tinh thần rồi mới nói: “Nghe nói cô ấy được đưa tới bệnh viện tâm thần ở ngoại ô thành phố, đến bây giờ có còn ở đó không thì tôi không được rõ.”

“Anh có địa chỉ hoặc số điện thoại của hai cô nữ sinh khác trong phòng 106 không?”

“Tôi không cùng lớp với họ, cũng không quen lắm, nên sau khi tốt nghiệp

xong thì chẳng có liên hệ gì.”

“Thế thì khó rồi.” Trần Trần chau mày nói xen vào.

“Nghe nói bệnh viện các anh thường xuyên xảy ra chuyện mất tim của người chết, có chuyện đó thật không?” Tôi nhìn chăm chú vào mắt của Tiêu Dật Huyền, khiến anh ta bất giác phải nhìn tránh đi, “Có nghe nói, nhưng không rõ lắm. Anh cũng biết đấy, những chuyện như thế này rất ảnh hưởng đến uy tín của bệnh viện, nên lãnh đạo yêu cầu xử lý thật khéo, hạn chế thấp nhất việc để lộ ra bên ngoài, vì thế mà những gì tôi biết được rất ít.”

“Cảm ơn vì đã làm phiền anh.” Chào anh ta xong, tôi và Trần Trần rời khỏi đó.

“Hình như anh ta biết điều gì đó.” Vừa ra khỏi cửa, Trần Trần đã nói như vậy.

“Anh ta đâu có phải là nghi phạm, chúng ta không thể ép anh ta nói ra những điều không muốn nói.” Tôi chìa hai bàn tay ra, nói với vẻ bất lực.

“Vậy thì chuyện mất tim sẽ phải điều tra như thế nào đây?”

“Tạm thời cứ gác lại đã, vì nó liên quan đến uy tín của bệnh viện nên chắc chắn sẽ không có được sự hợp tác nhiều từ phía họ đâu. Hơn nữa, nếu phía cảnh sát biết là chuyện gì thì đã lại không mất nhiều tim như vậy.” Tôi lấy ra một điều thuốc ngậm lên môi, nhưng chưa châm mà nói tiếp: “Chuyện này phải để tổ trưởng đi đặt quan hệ xong thì mới có thể điều tra sâu được, chúng ta đến ngoại ô thành phố một lượt xem sao đã đi...”

Chúng tôi vội vã lái xe tới bệnh viện tâm thần ở khu ngoại ô thành phố. Đó giống như một khu nhà tù màu trắng, mỗi một lối vào đều được đóng bằng một cánh cổng sắt kiên cố, chỉ có điều thay cho những cai ngục là những y bác sĩ mặc áo bờ lu trắng trông coi những “phạm nhân” mặc chiếc áo bệnh nhân có đánh số. Người nhà đến thăm cũng chẳng khác gì đến thăm tù nhân, có lẽ điều khác biệt lớn nhất là người đến thăm phải nộp một khoản “tiền điều trị” cho những người được giam ở đây.

Tôi hỏi thăm tin tức về Dạ Tiểu Lâu ở quầy đón tiếp, sau khi nhân viên ở đó tra số liệu trên máy tính xong đã cho tôi một câu trả lời khiến tôi sững sờ một hồi lâu: “Đã chết rồi!”

40

“Chết rồi? Chết như thế nào và chết khi nào?” Tôi rất nghi ngờ con ma cái ôm con chính là Tiểu Lâu, nếu cô ấy đã xuất viện hoặc mất tích thì còn được, nhưng nếu cô ấy đã chết rồi thì ai là người tiếp tục giết người? Không nhẽ là ma quỷ thật?

“Đã chết cách đây chín, mười năm rồi, nguyên nhân là tự tử.” Nhân viên đón tiếp trả lời bằng giọng lạnh lùng, như thể nói về cái chết của một con mèo hoang.

“Chị chắc chắn là cô ấy đã chết rồi chứ?” Tôi vẫn chưa chịu từ bỏ, hỏi lại một lần nữa.

“Đã nói chết rồi thì là chết rồi, phải chắc chắn thế nào nữa?” Nhân viên đón tiếp đáp với vẻ không vui, giọng nói cao hằn lên khiến những người xung quanh đều quay lại nhìn.

“Bác sĩ điều trị chính cho cô ấy có còn làm việc ở đây không? Tôi muốn tìm hiểu một chút về tình hình của Tiểu Lâu khi còn sống.” Sống thì phải thấy người, chết thì phải thấy xác, nếu manh mối bị gián đoạn từ đây thì việc tìm ra hung thủ đích thực chỉ trong mấy ngày còn lại sẽ khó hơn cả lên trời.

“Chuyện đã xảy ra tám chín năm trước rồi, nhiều bác sĩ đã chuyển công tác tới các bệnh viện khác, tôi biết phải tìm ông ấy ở đâu bây giờ?” Nói xong, người ấy chuyển sang làm việc khác, không thèm để ý đến chúng tôi nữa.

Tôi thấy hơi nản, nhưng may mà là người có rên giũa, mặt cũng dày hơn người khác, xốc lại tinh thần và cứ một mực đòi nhân viên kia cung cấp những tài liệu về Tiểu Lâu, buộc chị ta phải in cho tôi một bản mặc dù chị ta không muốn. Trong trang tư liệu ấy có một bức ảnh, đôi mắt của người trong ảnh tuy mờ mờ, nhưng khiến người nhìn không thể không động lòng và xót thương.

Đúng như Tiêu Dật Huyền nói, cô ấy thực sự rất xinh đẹp.

Khi tôi đọc phần nội dung, muốn tìm thấy trong đó những thông tin có ích, bỗng nhiên thấy đầu của một người ghé đến bên cạnh, đó là một nhân viên làm quét dọn tuổi chừng năm mươi. Nhìn thấy bà ta cứ nhìn chăm chăm vào bức ảnh trong trang tư liệu trên tay tôi, tôi bỗng cảm thấy ông trời không phụ những nỗ lực của mình, nên hỏi ngay người ấy: “Bà biết cô gái này chứ?”

Bà ấy gật đầu, “Trước đây cô ấy đã từng điều trị ở đây, nên cũng có nhớ đôi chút.” Tiếp đó bà ấy kể sơ qua về tình hình của Dạ Tiểu Lâu trong thời gian nằm viện.

“Cô ấy được coi là người khá trật tự, lúc thường không nói gì, cứ trốn vào một góc và đọc sách. Đối với chúng tôi thì những bệnh nhân như vậy rất tốt, về

41

cơ bản không phải lo lắng gì cho họ, ngoài việc cho ăn và kỳ cọ cho họ thì không cần phải để mắt đến. Trong khi những bệnh nhân khác thì thường xuyên la hét, quậy phá, phải dùng dây vải để buộc họ xuống giường. ”

Vốn dĩ những bệnh nhân như cô ấy thông thường không để lại ấn tượng gì

sâu sắc, vì bệnh nhân ở đây quá đông. Nhưng có lẽ vì cô ấy quá xinh đẹp, đẹp tới mức mà phải chuốc họa vào thân. Tiểu Âu tiếp xúc lâu ngày cùng cô ấy, lâu dần đem lòng yêu... hoặc nói khác đi là trong lòng nảy sinh ý xấu, ông ta đã cưỡng hiếp bệnh nhân của mình.

Tuy đầu óc cô ấy có đôi chút vấn đề, nhưng cũng biết phản kháng lại hành động thô bạo của Tiểu Âu, đã cào cấu và cắn khắp người ông ta. Sau khi chuyện xảy ra, cô ấy ngồi co ro trong góc và khóc thút thít. Nói thực lòng, trông cô ấy lúc đó chẳng khác gì những cô gái khác, đều khiến người ta nhìn mà thấy thương xót.

Viện trưởng rất lo về chuyện này, vì nếu chuyện mà lọt ra ngoài chắc chắn bệnh viện sẽ đi tong. Trong lúc Viện trưởng còn đang tính toán xem phải xử lý thế nào thì cô ấy đã tự sát bằng cách dùng kim tiêm đâm vào người mình. Nhân lúc y tá không để ý, cô ấy đã lấy trộm một chiếc bơm kim tiêm, rồi sau đó vào nhà vệ sinh đóng chặt cửa lại. Khi mọi người tìm thấy thì cô ấy đã chết.

Chiếc bơm kim mà cô ấy lấy trộm là loại 5 ml, theo lời y tá thì nếu dùng chiếc bơm kim tiêm ấy mà tiêm vào người thì ít nhất cũng phải là hai mươi mũi mới chết người được, hơn nữa phải là tiêm vào ven. Người y tá còn nói, kiểu tự sát ấy sẽ phải trải qua rất nhiều đau đớn trước lúc chết.

Sau khi cô ấy chết, Tiểu Âu cũng xảy ra chuyện, những vết thương bị Tiểu Lâu cắn đen xạm lại gây sốt cao, mãi cũng không hạ sốt được, và đến ngày hôm sau thì ông ta cũng chết. Trước lúc chết ông ta luôn miệng nói: “Cô ấy đã báo thù tôi, cô ấy muốn tôi phải chết.”

Nghe xong những lời kể của nhân viên quét dọn, tôi bèn hướng ngay sang câu hỏi mà tôi quan tâm nhất: “Sau khi cô ấy chết thì xác chết đã xử lý thế nào?” Tôi vẫn cứ nghi ngờ Tiểu Lâu chính là con ma cái ôm con, sau khi cô ấy chết có thể xảy ra chuyện thay đổi xác chết và quay lại trường Đại học y để giết người.

“Tất nhiên là hỏa thiêu rồi! Viện trưởng sợ rằng đêm dài lắm mộng, chưa nhận được sự đồng ý của người nhà cũng vẫn cứ cho hỏa thiêu. Hơn nữa, Tiểu Lâu chết một cách vô duyên vô cớ ai mà chẳng sợ, nên lập tức cho hỏa thiêu xác của cả hai người.” Câu trả lời của bà quét dọn đã phủ định cho những suy đoán của tôi.

“Khi cô ấy bị cưỡng hiếp có chảy máu không?” Mặc dù rất ngượng khi đưa ra câu hỏi này nhưng tôi thấy rất cần thiết vì nó liên quan tới việc cô ấy đã từng có thai hay chưa.

Bà quét dọn nghĩ một lát, rồi nói với vẻ khẳng định: “Không!”

“Bà chắc chắn chứ?”

“Chắc chắn là không có, hôm ấy chính tay tôi thu dọn phòng, trong quần của cô ấy không có vết máu nào, ga giường và nền nhà cũng không có. Chỉ có áo thì có một chút, nhưng đó là vết máu từ vết thương của Tiểu Âu thấm sang, máu khi mất trình không phải màu như vậy.” Với tuổi đời của bà quét dọn có thể thấy những phán đoán của bà không thể sai.

Chúng tôi cảm ơn bà quét dọn và chuẩn bị rời đi, thì đột nhiên bà ấy gọi lại:

“Này, này, nói cho cậu biết một việc nữa, không biết có tác dụng gì với cậu không. Khi cô ấy vừa mới đến, tôi giúp cô ấy kỳ cọ người thì thấy trên bầu ngực của cô ấy có rất nhiều vết thương, cứ như thể bị ma hút máu cắn vào vậy, có điều những vết thương đó rất nhỏ, chưa biết chừng là bị dơi cắn...”

Trên đường từ bệnh viện tâm thần trở về, tôi sắp xếp qua những thông tin thu lượm được trong ngày. Tiêu Dật Huyền đã nói, trong học kỳ cuối cùng cả bốn cô gái trong phòng 106 đều trở nên xanh xao, nhợt nhạt, còn bà quét dọn thì nói trên bầu ngực của Tiểu Lâu có rất nhiều vết cắn, từ đó có thể suy ra rằng, trên ngực của ba người còn lại rất có thể cũng có những vết thương tương tự, nhưng những vết thương ấy do đâu mà có? Không lẽ trong phòng 106 có loài dơi hút máu người hoặc là... ma hút máu?

Ngoài ra, sau khi Tiểu Lâu bị cưỡng hiếp lại không có máu chảy ra, ngoài việc gần như có thể khẳng định cô ấy không còn trinh, còn có thể chứng minh cô ấy rất có thể đã sinh con hoặc nạo phá thai, vì trong quá trình bị cưỡng hiếp, dịch âm đạo tiết ra không đủ, rất có khả năng làm chảy máu, nhưng những phụ nữ đã từng sinh nở vì âm đạo đã được mở ra tương đối sẽ khó có khả năng bị chảy máu. Giả thiết rằng cô ấy đã từng có thai, vậy người làm chuyện đó với cô ấy là ai? Tiêu Dật Huyền nói cô ấy chưa có bạn trai, và trên thực tế đúng là như vậy. Là anh ta không biết hay là nói dối? Hẳn không có chuyện vẫn còn là trinh nữ mà đã có thai.

Cách thức tự sát của Tiểu Lâu cũng khiến người ta khó hiểu. Với môi trường sống như cô ấy lúc đó thì cách dùng bơm kim tiêm tiêm vào ven như vậy là một trong những cách dẫn đến tử lệ thành công cao nhất, nó không giống như cách dùng dây treo cổ dễ dàng bị người khác phát hiện, cũng không giống như cách cắt vào mạch máu đòi hỏi phải mất nhiều thời gian và dễ được cứu sống. Nhưng đối với một người mắc bệnh tâm thần mà lại có thể bình tĩnh vận dụng những kiến thức y học được học trước đây hoàn toàn là một việc không dễ dàng, hơn nữa không phải cô ấy đâm bừa vào người mình một mũi, mà tìm chính xác ven

rồi tiêm liên tiếp vào đó hơn hai mươi mũi, điều này không khỏi khiến người ta nghi ngờ rằng rốt cuộc cô ấy có điên thật không, hay là vì muốn thoát tội nên đã giả làm như vậy.

43

Dù cô ấy điên thật hay điên giả thì người cũng đã chết rồi, nên khả năng cô ấy là con ma cái ôm con càng trở nên rất ít. Mặc dù tôi nghi ngờ ma cái ôm con là do người khác giả làm hoặc là thực thể của Zombie, nhưng sự thật đã khiến tôi không thể không nghĩ theo hướng ma quỷ hư hư thực thực.

“Bây giờ chúng ta đi đâu đây?” Trần Trần cắt đứt luồng suy nghĩ của tôi.

“Đến khu phố cũ tìm một người.” Tôi tiện mồm nói.

“Tìm ai?”

“Mai Xảo Anh.”

“Cô ấy là người như thế nào?”

“Tôi không biết!” Tôi cầm tờ tư liệu về Tiểu Lâu đưa cho Trần Trần xem, ở dòng địa chỉ của người thân trên đó viết tên của Mai Xảo Anh và nơi ở.

Mỗi một thành phố phồn hoa đều có những góc cũ kỹ, và những người sống trong cái góc cũ kỹ ấy thường là một bộ phận người cống hiến nhiều nhất cho thành phố đó.

Khi chúng tôi tới khu phố cũ thì đã là buổi tối, theo địa chỉ ghi trên tư liệu, chúng tôi đi tới trước cửa một căn nhà cũ nát, ánh đèn từ bên trong lọt qua khe cửa, hắt trong nhà có người. Sau khi gõ cửa, cánh cửa sắt hoen rỉ được kéo ra một khoảng nhỏ, phía sau cánh cửa là một khuôn mặt già nua, tiêu tụy, bà lên tiếng hỏi với vẻ cảnh giác: “Có chuyện gì vậy?”

Tôi đưa giấy tờ ra rồi nói rõ mục đích, nghe xong bà mới bớt vẻ căng thẳng và mời chúng tôi vào nhà.

“Xin lỗi, khu vực này trị an không được tốt, nên hễ tối đến là phải cẩn thận hơn, anh chị đừng lấy làm lạ vì điều đó.” Mai Xảo Anh mang ra hai cốc nước đun sôi.

Tôi đưa mắt quan sát căn phòng, nó rất nhỏ và cũ kỹ, có lẽ tuổi của nó cũng hơn ba mươi năm rồi, chẳng hề ít hơn tuổi của tôi, ngay cả đến hai chiếc cốc đang đặt trước mặt cũng bị mẻ miệng.

Qua đó có thể thấy, hoàn cảnh của chủ nhân ngôi nhà này tương đối nghèo túng.

“Thưa cô Mai, cô có thể cho chúng cháu biết những chuyện có liên quan đến Tiểu Lâu được không?” Sau mấy lời xã giao, chúng tôi đi thẳng vào vấn đề.

“Không biết số của tôi khổ hay là số của Tiểu Lâu khổ, nó vừa chào đời đã

không có bố, thế rồi đang khi tuổi trẻ vậy mà...” Mai Xảo Anh vừa thở dài vừa kể lại những chuyện trước đây của con gái:

44

Bố của Tiểu Lầu mất sớm, một mình tôi nuôi nó nên người biết bao nhiêu vất vả. Từ nhỏ nó đã rất ngoan và thông minh. Thầy cô và bạn bè đều rất yêu quý nó, nó học hành cũng rất chăm chỉ, tôi chưa bao giờ phải lo lắng vì nó. Nhưng, kể từ khi nó vào đại học, tôi cảm thấy nó đã thay đổi, còn thay đổi ở điểm nào thì tôi cũng không thể nói ra cho rõ ràng, hai mẹ con tôi cũng đã sống với nhau lâu như vậy con gái có thay đổi gì, người làm mẹ làm sao mà không thấy được. Lúc đầu, tôi cũng tưởng là nó đã có bạn trai, nên mới không để ý nhiều nhưng sau đó thì càng ngày càng cảm thấy không ổn, tôi luôn cảm thấy nó có vấn đề.

Nhà thì nhỏ, nên hai mẹ con tôi ngủ chung giường, kể từ khi nó vào trường Đại học y thì nó ở trong đó đến kỳ nghỉ phép dài ngày thì mới về. Trong thời gian nó nghỉ ở nhà, có mấy lần tôi tỉnh dậy lúc nửa đêm thấy nó không ngủ mà cứ đứng ngậy người nhìn lên vầng trăng trên bầu trời, tôi gọi mà nó cũng không thưa. Ngày hôm sau khi tôi nói chuyện đó với nó thì nó nói không nhớ gì về chuyện đó.

Sau đó, nó càng ít về nhà hơn, nhưng tuần nào cũng gọi điện về. Lúc đó tôi cũng không nghĩ gì nhiều, dù sao thì hoàn cảnh gia đình cũng không tốt, nó không muốn về thì tôi cũng không trách nó, chỉ cần nó sống vui vẻ là được. Thậm chí khi nó không về ăn tết, tôi cũng không nói gì nhiều, tôi cứ nghĩ rằng nó muốn ăn tết cùng với bạn trai!

Trước khi xảy ra vụ án một ngày, nó gọi điện về cho tôi, nói những lời rất lạ lùng hỏi tôi rằng có muốn được ở trong căn nhà to hơn không? Có muốn có nhiều tiền tiêu hay không? Có muốn trường sinh bất lão không? Tôi đáp rằng có, tất nhiên là có, nhưng mẹ chỉ cần có con ở bên cạnh là đủ rồi, những thứ khác không quan trọng. Nó im lặng một hồi lâu rồi mới nói với tôi: “Mẹ, sau này nhất sinh con sẽ cho mẹ được sống một cuộc sống tốt nhất!” Không ngờ, ngày hôm sau thì xảy ra chuyện.

Sau khi xảy ra chuyện, nhà trường đứng ra giải quyết, mặc dù nó không bị tù, nhưng bị đưa đến bệnh viện tâm thần. Trong những ngày đó, tôi gần như đã khóc cạn cả nước mắt, nhưng đó không phải là một kết cục tồi tệ nhất. Nó ở trong bệnh viện tâm thần hơn một năm, thế rồi tự dừng lại tự sát...

Nói đến đây, cô Mai bắt giặc lại khóc. Rõ ràng là bệnh viện đã giấu kín chuyện Tiểu Lầu bị cưỡng hiếp, nhưng thấy bà ấy đã đau lòng như vậy, tất

nhiên chúng tôi cũng không muốn nói cho bà biết sự thật, suy cho cùng thì hai người trong cuộc đó cũng đã qua đời mấy năm rồi, bây giờ có truy cứu trách nhiệm cũng chẳng có nhiều ý nghĩa.

“Bác đã gặp bạn trai của Tiểu Lầu bao giờ chưa?” Mặc dù biết bà Mai đang rất buồn, nhưng tôi thấy vẫn nên hỏi bà câu ấy.

45

“Chưa, thực ra tôi cũng không biết đích xác nó đã có bạn trai hay chưa, mỗi lần tôi hỏi nó, nó đều nói là chưa có, nhưng tôi luôn có cảm giác nó đang có qua lại, yêu đương với bạn trai.” Không ai hiểu con gái bằng mẹ, mặc dù bà Mai không chắc chắn lắm về chuyện đó nhưng linh cảm của người mẹ thì hoàn toàn đáng tin cậy, trong thời gian Dạ Tiểu Lầu theo học ở trường Đại học y có lẽ đã có bạn trai.

Nếu sự thật đúng như vậy, thì có thể khẳng định rằng cô ấy đã từng có thai, cũng có thể giải thích vì sao khi ma cái hành hung lại ôm đứa trẻ đã chết. Tất nhiên, suy đoán này phải được xác lập trên tiền đề hung thủ là ma quỷ, tuy nhiên tôi vẫn giữ ý kiến của mình.

“Cha của Tiểu Lầu là người như thế nào ạ?” Trần Trần dường như muốn an ủi Mai Xảo Anh, nhưng trong chốc lát không thể nghĩ ra lời gì nên đã nhắc đến người chồng đã chết của bà.

“Chồng tôi tên là Dạ Bình An, hồi còn sống ông ấy làm xây dựng. Kể ra cũng lạ, tòa ký túc xá mà Tiểu Lầu ở chính là do đội của ông ấy xây dựng. Có điều, ký túc xá xây dựng xong chưa bao lâu thì ông ấy ra đi, đến cả mặt con cũng không kịp nhìn...” Một lần nữa bà Mai Xảo Anh lại khóc.

Bố đẻ xây xong tòa nhà ký túc ấy thì chết, con gái sau khi vào ở trong đó thì nổi điên giết người, sao lại có sự trùng hợp đến thế ! Không kịp để ý đến tình cảm lúc đó của bà Mai, tôi vội hỏi: “Bác có thể cho chúng cháu biết bác trai đã qua đời như thế nào được không?”

Nghe bác sĩ nói thì ông ấy bị ung thư dạ dày. Ngày thường ông ấy rất khỏe, thế rồi hôm đó nói rằng bị đau bụng, đến bệnh viện khám thì bác sĩ nói đã quá muộn, không thể điều trị được nữa, mấy ngày sau thì ông ấy ra đi, lúc ấy Tiểu Lầu cũng sắp sửa chào đời.

“Nếu ông ấy cố sống thêm được mấy ngày nữa thì sẽ được bế con gái của mình...” Im lặng một lúc, lau nước mắt xong, bà Mai nói: “Mấy người bạn từng làm với ông ấy cũng đều bị ung thư dạ dày và chết, tôi nghĩ có lẽ vì việc ăn uống ở công trường không được tốt. Hồi còn sống, ông ấy cứ phàn nàn rằng cơm ở công trường chẳng khác gì đồ ăn cho lợn...”

Trần Trần lại an ủi bà Mai một lúc bằng những lời vụng về. Khi chúng tôi chuẩn bị ra về, dường như bà Mai chợt nhớ ra điều gì, bà nói với chúng tôi: “Tôi nhớ là hồi ông ấy xây khu ký túc xá của trường Đại học y có nói rằng lúc đào móng thì thấy một con bạch xà rất to, lúc đó mọi người đều đang rất thèm thịt nên đã làm thịt nó để ăn. Không biết có phải vì thế mà đắc tội hay không để rồi đến nỗi chuốc lấy họa...”

Sau khi rời khỏi nhà của bà Mai, tôi cứ nghĩ mãi về một vấn đề: Bố xây dựng xong khu ký túc xá thì chết, con gái vào đó ở thì dần dần thay đổi và cuối

46 cùng thì phát điên đến giết người... Không biết có phải vấn đề là ở chỗ khu ký túc xá, hoặc nói cách khác là ở phòng 106 hay không nhỉ?

Có thể, Lục Thúc sẽ cung cấp được những thông tin về vấn đề này.

5. Chương 5: Ngôi Mộ Dị Thường Của Bạch Xà

“Miêu Miêu, các cô có phát hiện gì mới không?” Trên đường tới trường Đại học y, tôi gọi điện cho Miêu Miêu, bật to máy để cho Trần Trần cũng nghe thấy.

“Ui cha...!” Từ trong máy điện thoại vọng ra tiếng ngáp mệt mỏi, “Ôi, trời tối rồi, bây giờ là mấy giờ rồi nhỉ? Đói bụng quá rồi!”

“Cô... Có phải cô vừa ngủ dậy đấy không? Chẳng phải là cô và Tuyết Tình đi theo dõi giáo sư Tiêu hay sao?” Trời đất ơi! Bà cô này đi làm hay đi chơi đây không biết!

“À...” Miêu Miêu lại ngáp, “Ồ! Cái áo này chẳng phải là của chị Tuyết Tình hay sao? Đi đâu rồi nhỉ...?”

“Tôi ở đây!” Giọng của Tuyết Tình vang lên, như thể cô đang ở ngay cạnh Miêu Miêu, nên cầm lấy điện thoại và nói với chúng tôi: “A Mộ à, chúng tôi cũng phát hiện được một số thông tin, mọi người đang ở đâu vậy?”

“Chúng tôi đang tới Đại học y, khoảng mười phút nữa sẽ tới nơi.” May mà Tuyết Tình không phải là người đến để đi chơi, hèn nào tổ trưởng để cho hai người họ cùng làm việc với nhau. Nếu để tôi cùng đi với Miêu Miêu, chưa biết chừng sẽ bị cô ấy làm cho tức chết để cho Trần Trần đi cùng với cô ấy càng không thể, không khéo lại xảy ra án mạng. Có điều, cũng không hiểu sao Tổ trưởng lại để cho Miêu Miêu cùng tham gia tổ chuyên án nhỉ? Anh ấy từ trước đến nay luôn rất khắt khe trong việc chọn người, nếu không phải là người có

năng lực thì dứt khoát không nhận, trừ phi Miêu Miêu có điểm gì đó hơn người, thế nhưng xét đi xét lại vẫn thấy cô ấy là người đần chẳng khác gì một học sinh trung học, mặc dù đã tốt nghiệp đại học.

Trong đầu của tổ trưởng đang tính toán những gì, có trời mà biết được.

“Giáo sư Tiêu đã trở về ký túc rồi, có lẽ sẽ không đi ra ngoài đâu, bây giờ tạm thời không cần phải theo dõi, mười phút nữa chúng ta sẽ gặp nhau ở cổng trường!” Tuyết Tình nói như ra lệnh cho tôi, nói xong thì tắt ngay máy, không cần biết chúng tôi có đồng ý hay không. Mặc dù tôi biết cô ấy không có ý gì khác, nhưng thái độ ấy thật khiến người ta khó có thể chấp nhận.

48

Khi chúng tôi lái xe tới cổng trường Đại học y thì họ đang đứng chờ ở bên đường. Miêu Miêu đeo một chiếc ba lô màu xanh có in hình con mèo Kitty rất đáng yêu, vừa lên xe đã lập tức lấy đồ ăn vặt từ trong đó ra phân phát, điều này càng khiến tôi nghĩ rằng cô ấy tới là để đi chơi chứ không phải để làm việc. Tổ trưởng nếu không phải là con mèo bị cháy râu thì đầu óc cũng đã có vấn đề, nếu không thì đã không chọn một người như vậy vào tổ của mình, dù cô ấy có là con đẻ của Chủ tịch tỉnh.

“Cuộc theo dõi hôm nay không có được những thu hoạch thực chất nhưng đã có những phát hiện bất ngờ...” Tuyết Tình khéo léo từ chối thanh socola Dove mà Miêu Miêu đưa cho, rồi kể lại cho chúng tôi nghe về những gì mà cô thu được:

Tên đầy đủ của giáo sư Tiêu là Tiêu Quốc Cường, giới tính nam, năm nay 62 tuổi, là Chủ nhiệm khoa, giáo sư, giáo viên hướng dẫn tiến sĩ, chuyên gia cố gắng hiển nổi bật của quốc gia, được hưởng mức đãi ngộ của chuyên gia cấp Nhà nước... Hiện là Viện trưởng Viện y học của Đại học, Chủ nhiệm khoa bệnh tim của trường Đại học y Trưởng ban nghiên cứu về tim của Bệnh viện Nhân dân tỉnh... Từng là Chủ biên của chuyên sâu “Y dược Trung Hoa”, tham gia chủ biên cuốn “Nhịp đập bất thường của tim”, Tạp chí “Nội soi của Trung Hoa”, tác giả của các cuốn “Tim học thực dụng”, “Ghi chép về những ca phẫu thuật tim của Tiêu Quốc Cường.”...

Buổi sáng không phát hiện ra điều đặc biệt gì. Ngoài việc lên lớp giảng bài cho sinh viên, giáo sư Tiêu vùi đầu vào đọc tài liệu trong phòng nghiên cứu của mình, bữa trưa cũng ăn trong phòng nghiên cứu. Tôi đã nghĩ rằng có lẽ hôm nay phải quay về tay không, thì đầu giờ chiều xuất hiện một cảnh tượng khác thường.

Mặc dù điểm ngồi quan sát cách phòng nghiên cứu của giáo sư Tiêu theo

đường thẳng tới hơn hai trăm mét, nhưng qua kính viễn vọng quân sự với độ rõ nét cao vẫn có thể nhìn thấy từng sợi tóc trên đầu ông ta. Ông ta trông trẻ hơn so với tuổi khá nhiều, tuy tóc đã điểm bạc nhưng da dẻ hồng hào, vết nhăn cũng rất ít, nhìn qua tưởng như ông ta mới gần 50 tuổi. Nếu nhuộm tóc đen, thì chẳng ai có thể tin rằng ông ấy đã qua tuổi hoa giáp.

Sau khi lên lớp giảng bài cho sinh viên xong, ông ta cứ ở trong phòng nghiên cứu, không có gì đáng chú ý đặc biệt. Mười lăm giờ mười bảy phút, một phụ nữ chừng trên dưới ba mươi tuổi, tóc dài đến lưng, mặt mũi khá xinh đẹp ôm một chồng tài liệu vào trong phòng nghiên cứu. Cô ta đóng cửa lại bằng chiếc môn cãng tròn rồi đặt chồng tài liệu lên bàn làm việc. Xét về độ tuổi, thì có lẽ chị ta là trợ lý Tăng Sảnh Nghi.

Chị ta vừa bước vào, giáo sư Tiêu lập tức kéo rèm cửa lại, có điều chiếc rèm vẫn chưa che hết cửa sổ, qua kẽ hở bằng hai ngón tay vẫn có thể nhìn thấy những điều diễn ra ở chỗ gần bàn làm việc.

49

Sau khi kéo rèm cửa xong, giáo sư Tiêu liền ôm lấy Tăng Sảnh từ phía sau, tay trái thò vào trong áo của chị ta, tay phải thì vào quần. Tăng Sảnh Nghi hơi đỏ mặt, nhưng từ vẻ ngây ngất của chị ta thì thấy có vẻ buông xuôi. Sau khi sờ mó một hồi, giáo sư liền đẩy chị ta ngã xuống bàn làm việc, rồi vội vàng kéo khóa và cởi bỏ quần lót...

“Ôi...” Nghe xong những lời thuật lại của Tuyết Tình, bất giác đầu thờ dài.

“Sao vậy, có vấn đề à?” Trần Trần ngơ ngác hỏi, mặt cô đỏ lên, dường như cô phản ứng với “đoạn phim” vừa rồi của Tuyết Tình.

“Nếu lúc đó tôi có mặt ở đó thì hay hơn, chà...” Tôi lại thờ dài.

“Tôi xử lý không thỏa đáng à?” Giọng nói lạnh lùng của Tuyết Tình từ ghế sau vang lên, qua chiếc gương chiếu hậu, có thể thấy cô ấy đang chau mày lại.

“Cách xử lý của cô không có gì là không thỏa đáng, tôi chỉ cảm thấy thật sự đáng tiếc khi không được tận mắt chứng kiến phần biểu diễn bằng người thật ấy! Ôi...” Vừa dứt lời, má phải của tôi lập tức được một cái tát, đồng thời bị thêm mấy cái gõ mạnh vào gáy nữa.

Trần Trần đánh tôi xong, định quay sang đập tay với Tuyết Tình thì Tuyết Tình làm như không nhìn thấy bàn tay trắng nõn ấy đưa ra mà vẫn tiếp tục thuật lại những tin tức thu được trong ngày, nên ngưng ngừng đập tay với Miêu Miêu.

Ngoài việc phát hiện ra giáo sư Tiêu quan hệ ngoài luồng với trợ lý Tăng Sảnh Nghi, Tuyết Tình còn điều tra ra vợ của giáo sư Tiêu qua đời từ rất lâu rồi

nhưng ông ta vẫn không tái hôn và có một đứa con tên là...

“Sao cơ? Tiêu Dật Huyền là con trai ông ta?” Thì ra, Giáo sư Tiêu và Tiêu Dật Huyền là quan hệ cha con, điều này lại càng làm tăng thêm những phức tạp, khó hiểu cho việc điều tra vụ án.

Mặc dù giáo sư Tiêu đã ở độ tuổi hoa giáp, nhưng với vị trí của ông ta trong giới y học, hẳn có không ít cô gái trẻ muốn ngã vào lòng ông.

Nếu giáo sư Tiêu có ý định tái hôn thì hẳn ông ta không phải lo không có người, vậy vì sao ông ta lại không muốn tái hôn. Mà lại lén lút quan hệ với trợ lý? Nếu những chuyện đòi bại mất đạo đức như vậy một khi bị giới truyền thông phát hiện ra thì chắc chắn tuổi già ông ta sẽ trải qua trong thân bại danh liệt.

Hơn nữa, quan hệ cha con giữa giáo sư Tiêu và Tiêu Dật Huyền có liên quan gì đến việc các vụ mất tim ở Bệnh viện Nhân dân không? Nếu đúng như vậy, ông ta cần nhiều tim như thế để làm gì? Giả thiết là ông ta dùng để nghiên cứu,

50
thì hoàn toàn có thể dàng hoàng đưa ra yêu cầu với các bệnh viện, cần gì phải lấy trộm như vậy?

Vấn đề mỗi ngày xuất hiện một nhiều thêm, trong thời gian ngắn khó mà tìm ra đầu mối, tạm thời cứ gác lại đã. Cứ đến gặp Lục Thúc một lần, chắc rồi cũng sẽ tìm ra cách giải quyết thôi.

Miêu Miêu đón tắc xi về một mình tuy cô ấy cũng là một cảnh sát song chúng tôi vẫn thấy không yên tâm, nhưng vì còn có việc phải làm nên chúng tôi không thể đưa cô ấy về được. Sau khi cô ấy đi rồi, Tuyết Tình tiếp tục theo dõi giáo sư Tiêu, còn tôi và Trần Trần tới phòng bảo vệ gặp Lục Thúc.

Đèn trong phòng bảo vệ khá mờ, chiếc radio trên bàn đang phát đi bài hát “Câu chuyện thành phố nhỏ” của Đặng Lệ Quân, Lục Thúc ngồi trên ghế, hai mắt nhắm lại, bàn tay phải kê gối lên thành ghế theo nhịp điệu của bài hát, miệng lẩm nhẩm hát theo những ca từ kinh điển để lại ấn tượng khó phai trong lòng người.

Cảnh tượng ấy bất giác khiến người ta thấy hơi xót xa, phần lớn những người già cô độc đều giống như chú, suốt ngày làm bạn với tivi và radio.

“Cháu đến chơi cờ với chú đây.” Tôi và Trần Trần bước vào, để lên bàn một đám đồ ăn vặt lúc trước được lấy ra từ ba lô của Miêu Miêu.

“Đến chơi là được rồi, việc gì phải mua những thứ này đến.” Nhìn thấy đám đồ ăn trên bàn, Lục Thúc gỡ ngang đáp.

“Không có gì đâu ạ, đó là những thứ mà người khác cho, cháu chỉ làm cái

việc của người phúc ta thôi ạ. Nào, chúng ta chơi cờ đi!” Tôi ngồi xuống một cách tự nhiên.

“Được, nếu cậu có thời gian cứ chơi đến hết đêm cũng được.” Lục Thúc lập tức bày bàn cờ ra chơi với tôi.

Trần Trần nhìn hai chúng tôi chơi với vẻ rất thiếu kiên nhẫn. Một lát sau cô ấy nói với tôi muốn ra ngoài đi loanh quanh một lúc, chưa chờ tôi trả lời thì đã bước đi.

Chơi được một lúc, tôi bèn hỏi về chuyện hồi trước khi động móng xây khu ký túc có đúng là có chuyện đặc biệt xảy ra không, Lục Thúc ngẫm nghĩ một lát rồi chậm rãi kể lại những điều mà ông biết: “Khi ấy cách đây chừng ba mươi năm, nhà trường mở rộng việc chiêu sinh, lượng sinh viên đông lên, khu ký túc xá cũ không chứa hết, vì thế lên kế hoạch xây dựng thêm tòa nhà ký túc mới. Lúc ấy khu vực xung quanh trường chưa phát triển, sinh viên cũng chưa đông lắm, công việc của tôi vì thế cũng nhàn hơn, bình thường không có việc gì thì

51
lại đi đến chỗ công trường xem, sau mấy lần vậy thì quen với các công nhân ở đó. Tôi nhớ, người đứng đầu thợ ấy hình như tên là... An gì đấy...”

“Có phải là Dạ Bình An không?” Tôi hỏi.

“Đúng, đúng, đúng là Dạ Bình An, họ của ông ấy rất ít gặp, nhưng gộp lại với tên thì lại rất có ý nghĩa, nên đến bây giờ tôi vẫn nhớ. Ông ấy là người rất tốt, dù là đối với anh em thì hay là đối với người ngoài như tôi, nên khi rỗi rãi tôi cũng giúp họ làm một số việc nhẹ nhàng.” Lục Thúc nhớ lại chuyện cũ, mặt bất giác nở nụ cười, nhưng rồi nụ cười ấy nhanh chóng biến mất, thay vào đó là vẻ buồn bã. Ông nói: “Người tốt thường không hay sống thọ! Không hiểu là tòa ký túc này phong thủy không tốt hay là có ma quỷ, mà sau đó những người trong tốp thợ của Dạ Bình An lần lượt xảy ra chuyện...”

Đầu tiên là Tiểu Trương. Hôm ấy, cậu ấy cùng mọi người trong tốp thợ vừa xây bức tường ngoài cửa nhà số 4 trên giàn dáo, họ còn vừa làm vừa chuyện trò, thế rồi bỗng nhiên cậu ấy nói đau bụng, sau đó thì ngã xuống, đến khi Dạ Bình An và những người khác trèo xuống và chạy đến thì cậu ấy đã tắt thở rồi.

“Sau đó, những người anh em của Dạ Bình An cứ lần lượt bị chết, nghe nói đều mắc các bệnh về đường tiêu hóa như ung thư dạ dày, chỉ còn lại một mình Dạ Bình An, nhưng ông ấy cũng không cầm cự được bao lâu, tòa nhà ký túc xá xây dựng xong chưa được mấy ngày thì ông ấy ra đi, chà...” Lục Thúc thở dài, nhớ lại chuyện cũ.

Chồng của bà Mai Xảo Anh cũng đã từng nói tới chuyện an uống ở công

trường rất kém, nên tôi hỏi Lục Thúc có chuyện đó liên quan đến điều này hay không.

“Kém thì cũng có kém đôi chút, nhưng cũng không đến nỗi gây chết người!”

Nghe xong giả thiết của chúng tôi, Lục Thúc tỏ vẻ mặt không thể tin, “Đầu năm ấy hàng hóa cũng có phần khan hiếm, được ăn no cũng đã là tốt lắm rồi. Lúc ấy việc ăn uống của đội thợ ông An là do nhà trường lo liệu, đúng là nó chẳng khác gì đồ ăn cho lợn, nhưng tôi và tất cả học sinh cũng đều ăn những thứ đó, nhưng có ai trong số chúng tôi bị làm sao đâu!”

“Nghe nói trong lúc đội thợ của ông An đào móng đã bắt được một con rắn, có chuyện đó không ạ?” Tôi tiện mồm hỏi, không ngờ lại gọi lên một đoạn quá khứ rất khó tưởng tượng nổi.

“Chuyện này...” Lục Thúc ngẫm nghĩ một lát, “Tôi nhớ ra rồi, có chuyện đó. Lúc đó đám thợ của ông An đã làm thịt con rắn đó và ăn.”

“Chú cũng ăn à?”

Dường như Lục Thúc đang nhớ tới chuyện đáng sợ, thân hình gầy guộc run lên, “Không, tôi vốn không dám ăn những loài vật kiểu chim sa cá nhảy như

52
vậy, huống chi con rắn đó lại được bắt từ trong một chiếc quan tài, tôi không có gan ăn thịt nó.”

“Từ trong quan tài? Chú có thể kể rõ hơn được không?” Những lời kể của Lục Thúc khiến tôi rất chú ý.

“Tôi cũng chỉ là nghe ông An nói thế, chuyện lúc đó đại khái là như thế này...” Lục Thúc kể về tình hình mà lúc đó ông An nói cho ông ấy biết, tôi sắp xếp lại những lời kể ấy, và cảnh tượng của ba mươi năm trước dần dần hiện lên trong đầu:

Mặt trời lặn dần về phía tây, đổ rực lên như máu. Ông An và tám người khác ngồi ăn bữa tối ở công trường với những đồ ăn giống như của lợn. Đồ ăn của nhà trường không những khó ăn mà còn không đủ đối với những người đàn ông làm công việc chân tay như họ, họ chỉ có được ăn non nửa dạ dày.

Vốn dĩ, họ cũng có thể trở về nhà để được ăn bữa cơm mà vợ con nấu cho giống như ông chủ và những người công nhân khác, dù đó chẳng phải là sơn hào hải vị gì nhưng ít nhất cũng được no bụng. Nhưng để có thể kiếm thêm ít đồng cho gia đình, họ đành ở lại, tiếp tục đổ mồ hôi nước mắt.

Sau khi ăn cơm xong, nghỉ ngơi đôi chút mọi người lại tiếp tục cầm cuốc cầm xẻng đào móng. “Mọi người lại đây mà xem này!” Tiểu Trương gọi cuống quýt, mọi người vội chạy về phía cậu ấy.

“Anh An ơi, làm thế nào bây giờ? Có lẽ là một ngôi mộ cổ, có nó với ông chủ một tiếng không?” Tiểu Trương chỉ vào cái huyệt đen ngòm trước mặt, giọng hơi run run, vừa phẫn chấn vừa căng thẳng.

Chưa tận mắt chứng kiến thì cũng từng được nghe thấy. Những người đàn ông làm việc ở công trường dù chưa bao giờ đào thấy mộ cổ thì cũng đã nghe nói đến chuyện này, đó không phải là chuyện hay ít năm thì ít nhiều cũng có những thứ đáng tiền, thậm chí vàng người đàn ông sống bằng sức lao động thì chỉ một chiếc nhẫn vàng nho nhỏ cũng bằng cả mấy tháng lương của họ rồi.

Ông An nhìn vào cái huyệt im lặng một lát, mắt liếc nhìn một lượt trên những khuôn mặt không giấu nổi vẻ hồi hộp, nói bằng giọng trầm trầm: “Ông chủ đã về nhà, chỉ cần sau này mọi người đừng ai nói ra, thì những gì có trong huyệt chỉ chúng ta biết. Những ai không muốn tiếp tục sống nghèo khổ và không sợ chết thì hãy xuống cùng tôi, nếu kiếm được thứ gì đáng tiền thì chúng ta cùng chia nhau. Nếu có ai không muốn làm thì tôi cũng sẽ không ép và gây khó dễ...”

“Em xuống!” “Em cũng xuống!” “Cho em theo với...” Mọi người rất phẫn chấn, cứ như thể họ đã nhìn thấy đám của cải chất như núi trong lòng huyệt.

53

“Được! Tám anh em chúng ta, có phúc cùng hưởng, có nạn cùng chia! Nếu ai có ý xấu sẽ không được chết tử tế!” Trên nét mặt của ông An lộ rõ vẻ phẫn khởi nhưng cũng không giấu được đôi chút bất an, sau đó cầm đầu cả đám chui vào miệng huyệt trông chẳng khác gì miệng của một con thú dữ nuốt người. Tiểu Trương cầm chiếc đèn dầu theo sau, những người khác cũng vội vã chui xuống theo.

Trong huyệt là một ngôi nhà đá nhỏ hơn rất nhiều so với tưởng tượng, chỉ chừng bốn mươi mét, chỉ có tám người mà đã cảm thấy chật rồi, không khí cũng không ngột ngạt như tưởng tượng, có lẽ làn không khí mới đã ùa vào đây qua những chỗ đã đào. Tiểu Trương giơ chiếc đèn lên cao hơn đầu, soi sáng cả ngôi nhà. Cả bọn đưa mắt nhìn bốn xung quanh, hy vọng nhìn thấy ánh vàng rực rỡ, nhưng họ đã phải thất vọng. Ngôi nhà đá chật hẹp này có lẽ không nên gọi là một đồ tùy táng nào như trong tưởng tượng, chỉ có bốn bức tường chắc chắn và thô sơ cùng chiếc quan tài bằng đá đặt ở giữa.

Sau phút thất vọng, ánh mắt mọi người dừng lại trên chiếc quan tài. Chiếc quan tài cũng chắc chắn và thô sơ như các bức tường, thậm chí đến cả hoa văn cũng không có, người nằm trong đó có lẽ chẳng phải là người giàu có hay quý nhân gì, có điều nếu đã được xây mộ như thế này nhất định không thể không lấy

một vài đồ vàng bạc đáng tiền nào.

Lòng tham đã mang lại sự dũng cảm và sức mạnh cho tám người đàn ông, họ cùng nhau cạy và khiêng chiếc nắp quan tài nặng chịch sang một bên, hy vọng có thể tìm kiếm được trên thân thể của người chết bất cứ vật gì đáng tiền. Thế nhưng, khi Tiểu Trương giơ chiếc đèn về phía trên của chiếc quan tài thì mọi người đều sửng sờ.

Trong quan tài chẳng có bất cứ đồ vàng bạc, châu báu gì, thậm chí đến một chiếc áo cũng không có, vì bên trong đó không phải là xác người mà là một con bạch xà to tướng.

“Trời! Thì ra là một con rắn!” Không biết ai là người lên tiếng trước, phá tan bầu không khí nặng nề, chết chóc, tiếp đó mỗi người chửi thề một câu. Đột nhiên Tiểu Trương lại kêu lên, chỉ vào đầu con rắn, há miệng ra nhưng không sao nói thành lời. Mọi người cùng nhìn lên đầu con rắn, thấy nó mở mắt trừng trừng, há miệng từ từ thè lưỡi ra.

Mọi người bất giác lùi về phía sau, nhưng quan sát một lúc thì thấy, dù con rắn còn sống nhưng dường như nó không hoạt động được. “Nếu đã chẳng có thứ gì đáng tiền, vậy thì chúng ta làm thịt con rắn này ăn quách đi!” Ông An vốn chỉ nói cho bõ tức, không ngờ lập tức được mọi người tán thành.

Vì không có dụng cụ nấu nướng, ông An tới phòng bảo vệ nhờ Lục Thúc giúp, đến nhà ăn lấy dao thớt và xoong nồi, tất nhiên cũng nói cho ông biết sự thật và mời ông cùng ăn.

54

Đi lấy dao thớt thì không có gì, chỉ là chuyện rất nhẹ nhàng, nhưng còn về việc ăn thịt rắn thì ông không dám, nhất là đó lại là con rắn kỳ lạ bắt được từ trong quan tài.

Kể từ khi được lôi ra khỏi huyết, không thấy con rắn có bất cứ điều gì khác thường, chỉ có điều nó không hề động đậy, từ lúc mổ bụng lấy mật cho đến lột da vẫn không hề giãy giụa. Từ xưa tới nay, nếu phải giết một con rắn to như vậy không phải là việc dễ dàng gì.

Ông An đích thân cầm dao giết thịt, tuy là lần đầu, song ông cũng lấy được chiếc mật của nó ra một cách rất trọn vẹn. Nhưng khi ông hỏi ai muốn uống sống chiếc mật đó thì mọi người lại đều nhường nhau, cuối cùng một mình ông An nuốt hết chiếc mật đó, ông cho tằm vào miệng rồi nuốt xuống bụng.

Sau khi giết xong con rắn, mọi người dùng gỗ và cành cây nhóm bếp, nấu một nồi canh rắn to tướng, ông An nói rằng rất ngon, những người khác cũng nói rằng đó là món ăn ngon nhất mà họ từng ăn, không biết có phải là họ cố ý

nói như vậy để khiến Lục Thúc cũng ăn hay không, có điều đúng là họ đã ăn một cách rất ngon lành và không để sót lại một miếng nào, đến xương cũng gặm cho đến lúc nhả bã...

Sau khi nghe những lời kể của Lục Thúc, tôi vừa chơi cờ với ông vừa nghĩ đến một vấn đề: Vì sao trong chiếc quan tài bằng đá lại có rắn? Nói cách khác, vì sao con bạch xà đó lại ở trong đó?

Giả thiết là con bạch xà tự chui vào, vậy thì chỉ có hai khả năng:

Khả năng thứ nhất nó chui qua kẽ hở của chiếc quan tài từ khi thân hình còn nhỏ, và sau khi ăn xác người chết trong đó thì lớn lên. Nhưng cách ăn của loài rắn là nuốt. Vậy, một con rắn có thể chui qua kẽ hở của chiếc quan tài có thể nuốt được xác của một người chết hay không? Cứ cho là nuốt được đi chẳng nữa, thì chỉ ăn một xác người chết cũng không thể lớn như vậy. Khả năng thứ hai, con bạch xà ấy vốn đã to như vậy, hơn nữa lại rất khỏe, nó đã làm xê dịch nắp quan tài, chui vào trong và nuốt xác của người trong đó, sau đó coi đó là cái ổ của mình. Có điều, làm xê dịch nắp quan tài thì còn có thể, nhưng nếu lại để cho nó trở về nguyên trạng thì là một việc không thể tưởng tượng nổi!

Nếu con bạch xà đó không thể tự chui vào bên trong quan tài được, vậy thì phải có người bắt nó vào trong. Nếu đúng như vậy thật thì nơi chôn cất đó rất có khả năng là một kiểu trận pháp phong thủy.

Nghĩ một hồi lâu vẫn không tìm ra lời giải đáp, trong khi tôi lại thua một ván cờ nữa. Sau khi cảm ơn Lục Thúc, tôi định cùng với Trăn Trăn tới chỗ của Tuyết Tình, nếu không có phát hiện gì thì hôm nay rút quân. Nhưng, tôi gọi đi

55
động cho Trăn Trăn mà không thấy nghe máy, gọi mấy lần liền đều như vậy. Bỗng nhiên tôi có một linh cảm chẳng lành, Lục Thúc dường như cũng nhận thấy có điều gì đó không ổn, cầm chiếc đèn pin lên rồi cùng tôi đi tìm cô.

6. Chương 6: Hai Con Ma Tấn Công Ban Đêm

Vàng trắng sáng cao vợi vợi, những chùm sao nhấp nháy trên bầu trời, trong vườn trường yên tĩnh chỗ nào cũng toát lên vẻ kỳ bí.

Tôi và Lục Thúc tìm khắp các khu vực chính của trường nhưng đều không thấy bóng dáng của Trăn Trăn đâu, gọi điện lại cho cô ấy vẫn không có người nghe máy. Khi gọi cho Tuyết Tình thì được biết, Trăn Trăn cũng không đến tìm cô ấy, và giáo sư Tiêu đã đi ngủ rồi, vì thế cô ấy đến gặp chúng tôi, cùng đi tìm

Trần Trần.

Mặc dù là con gái nhưng Trần Trần cũng đã từng đạt giải quán quân về môn võ cá nhân, những tên côn đồ tép riu chắc chắn không thể động được đến sọ lông chân nào của cô ấy, nhưng cũng chính vì thế mà chúng tôi càng thấy lo, có lẽ cô ấy đã gặp phải một sự việc không bình thường - ma cái ôm con.

Tuy đêm nay không phải là đêm trăng sáng, nhưng từ hiện tượng bề ngoài thì có thể phán đoán, rất có khả năng Trần Trần đã một mình ra khu rừng long não phía sau của tòa nhà ký túc xá nữ để điều tra, hơn nữa đã gặp phải tình huống bất ngờ. Tuy không tỏ ra đồng ý với suy đoán của tôi nhưng Tuyết Tình cũng không phản đối, như vậy cũng có thể coi là ngầm công nhận.

Tôi quyết định ra khu rừng đó để tìm Trần Trần, Tuyết Tình lập tức đi theo không chút do dự, còn Lục Thúc thì không dám đi vào nơi đó trong lúc đêm hôm, nên cứ nói với chúng tôi rằng bây giờ mà vào khu rừng long não rất có khả năng sẽ gặp nguy hiểm. Ông ấy đã nói không sai, nhưng chúng tôi không thể bỏ mặc Trần Trần được dù gì thì chúng tôi cũng là đồng nghiệp của nhau. Tôi bảo Lục Thúc cứ về chờ ở phòng bảo vệ, nếu Trần Trần quay về đó thì lập tức gọi điện cho tôi, sau đó chúng tôi chuẩn bị đi vào khu rừng long não để tìm Trần Trần. Lục Thúc đưa chiếc đèn pin cho tôi rồi cứ dặn đi dặn lại rằng sau khi vào đó rồi thì phải hết sức cẩn thận, nếu nhìn thấy vật gì màu trắng thì phải lập tức rời khỏi đó ngay. Tôi cảm ơn ý tốt của ông rồi cùng Tuyết Tình đi thẳng đến khu vực kỳ bí phía sau tòa ký túc xá nữ.

“Sau khi đặt chân vào khu rừng long não, tôi lập tức cảm thấy một làn hơi lạnh, tuy tôi đã từng vào đây rồi, nhưng đó là vào ban ngày, còn ban đêm khu rừng bỗng mang một vẻ bí hiểm rất khó tả. Từng gốc cây long não cao to, xum xuê che khuất phần lớn nguồn ánh sáng, dù trăng rất sáng nhưng khi ở trong

57
rừng khó mà nhìn thấy bàn tay, thỉnh thoảng lắm mới nhìn thấy một vài tia của ánh trăng chiếu qua kẽ lá, trông như những mũi tên ánh sáng của nữ thần mặt trăng bắn xuống cắm xiên xiên trên mặt đất.

Những cây long não cao lớn trông giống như những con quái vật đang nhe nanh gươm vuốt, khiến người ta phải rùng mình. Điều càng khiến người ta thấy sợ hơn đó là con ma cái bí hiểm mặc áo trắng, ôm đứa con đã chết trong lòng, tóc tai xơ xụi, mắt ánh lên cái nhìn hung dữ đang ẩn nấp ở một chỗ nào tối tăm sau những thân cây long não và có thể lao ra tấn công chúng tôi bất cứ lúc nào. Sau khi đi vào khu rừng, Tuyết Tình đi trước tôi, lúc trước đó thì cô luôn đi ở phía sau, dường như cô ấy có ý bảo vệ tôi. Mặc dù cảm thấy để cho một cô gái

phải bảo vệ mình là một điều rất xấu hổ, nhưng tôi chẳng còn cách nào khác, nếu con ma cái đó đột nhiên xuất hiện thì tôi chưa chắc đã chạy thoát. Lần kiểm tra thể lực trước, cố gắng lắm tôi mới đạt yêu cầu, hơn nữa chiếc chân phải của tôi lại thường xuyên bị trẹo gân mỗi khi có tình huống cấp bách.

Ánh sáng của chiếc đèn pin rất sáng, nhưng trong khu rừng đen ngòm cũng trở nên yếu ớt và mờ nhạt, chỉ đủ chiếu sáng trong một vùng rất nhỏ, chính vì vậy mà lại càng khiến người ta có cảm giác rờn rợn hơn.

Đúng lúc mà thần kinh của tôi đang căng lên như dây đàn thì bỗng nhiên Tuyết Tình đang đi ở phía trước tôi dừng lại, còn tôi vì mãi đưa mắt nhìn bốn xung quanh không để ý thấy nên va ngay vào lưng cô ấy từ phía sau. Dù cách một lần áo, nhưng tôi vẫn cảm nhận thấy sự mịn màng của làn da từ thân hình con gái mềm mại của cô, đó chỉ là cảm giác của tôi, song mùi hương hoa nhài thoang thoảng thì hoàn toàn có thật và nó đã gọi lên trong tôi những tình cảm rất dịu dàng.

Nhưng, bây giờ không phải là lúc nói về những chuyện đó, vì nơi mà chúng tôi đang đứng luôn có mối hiểm nguy đang rình rập. Tuyết Tình đứng trước tôi không nói một câu nào, mắt nhìn quanh bốn phía. Tôi lặng lẽ tắt đèn pin để người khác không phát hiện ra chúng tôi. Nhắm mắt lại lắng nghe, quả nhiên có tiếng của một người con gái đang hát như rên rĩ: “Hù, hù, hù, Bạch xà tiên/ sống ngàn năm/ pháp vô biên. Hù, hù, hù, gió bắc thổi, no cả bụng, mùi thịt tươi... Hù, hù hù, không hỏi trời? Chỗ của tiên, ngủ trăm năm/ ầm ầm ầm, khách tự đến/ không mang lễ, đem chủ nhân nấu đến chín...”

Khi tôi mở mắt ra, thấy Tuyết Tình đang nhìn chăm chăm về một phía, tôi nhìn theo cô, thấy trong lùm cây sâu có một vật gì đó màu trắng, dường như đó là một chiếc áo trắng treo trên một cành cây. Tôi nghi, chúng tôi đã tìm thấy... con ma mà chúng tôi muốn tìm.

Tuyết Tình vẫn không lên tiếng, thậm chí không quay đầu lại, đôi mắt nhìn như dán về phía trước, rồi từ từ đưa ngón tay khê vẩy, ra hiệu tiến gần đến vật

58
màu trắng. Giống như lúc trước, cô ấy không cho tôi cơ hội để tỏ thái độ đồng ý hay phản đối. Tôi nhón chân đi theo cô, bước chân của cô ấy dường như rất nhẹ nhõm, chẳng có gì khác với lúc thường, không hề có ý đi chậm hơn, nhưng lại không phát ra bất cứ tiếng động nào.

Khi đến chỗ cách vật thể màu trắng chừng ba mươi mét, căng mắt ra nhìn tôi thấy có một cô gái mặc chiếc áo bệnh nhân màu trắng đang đứng im lặng dựa bên gốc cây long não. Mái tóc xõa xượi của cô gần như che lấp cả khuôn mặt,

chỉ có con mắt trái ánh lên tia nhìn đỏ lòe như thú dữ và đôi môi hơi cong lên. Tuy mái tóc ấy buông xõa, nhưng hoàn toàn không có vẻ gì là lâu ngày không được chải gội, dưới ánh trăng còn có thể nhìn thấy rất rõ ánh sáng ma quái của nó tỏa ra. Trong lòng cô ta ôm một đứa bé chừng ba tháng trong trạng thái trần truồng, da trắng tới mức dị thường và rất không mịn màng, dường như sự mịn màng của làn da đã bị gió thổi khô nhưng trông nó khá bụ bẫm, không có gì khác thường so với những đứa trẻ khác. Không nghi ngờ gì nữa, cô gái đang ôm con kia chính là con ma cái ôm con trong lời đồn của mọi người.

Việc tiến lại gần của chúng tôi khiến con ma cái chú ý, nó thôi hát đầu từ từ quay lại, đối diện với chúng tôi, môi khẽ nhếch lên, để lộ một nụ cười bí hiểm và ma mị đến cùng cực.

Tôi thấy rất hoang mang, đang nghĩ xem có nên bỏ chạy hay không thì Tuyết Tình đã lập tức chuẩn bị tư thế tấn công - cô bất ngờ nghiêng mạnh người về bên phải, tay phải đưa về sau thắt lưng, chiếc áo khoác lập tức được vén lên, đồng thời lấy khẩu súng ra chỉ về phía con ma cái, tay trái lập tức đỡ bàn tay phải và bắt đầu ngắm. Toàn bộ động tác chỉ diễn ra trong nháy mắt, nếu dùng một từ để miêu tả, thì đó chỉ có thể là từ : “Tuyệt!”. Tôi nghĩ, nếu bây giờ cô ấy nổ súng, con ma cái chắc chắn không kịp phản ứng và sẽ bị trúng đạn, nhưng không hiểu đạn thì có tác dụng với con ma cái không?

Quả nhiên, con ma cái không hề tỏ ra hoảng hốt, môi của nó càng nhếch cong hơn, con mắt trái giữa làn tóc chốc chốc lại lóe lên ánh nhìn đỏ lòe như máu. Nó dịu dàng vờ về đứa con trong lòng, bàn tay phải mà ngón giữa chỉ có một nửa khe vuốt lên sau gáy, những chiếc móng tay chẳng khác gì lưỡi dao lam không hề để lại vết thương nào trên đó, bình thần nói: “Nếu muốn cứu cộng sự của các người thì hãy dừng ngay việc điều tra, nếu không thì tất cả các người phải chết!” Khi nó nói đến từ “chết” với một ngữ điệu nhấn mạnh, tim tôi bỗng đập rất nhanh, như thể móng vuốt của nó đã vươn tới sau lưng tôi và móc trái tim tôi ra ngay lập tức.

Mặc dù trong lòng rất sợ, nhưng không thể đến lúc xung trận lại lùi bước tôi bèn bước lên một bước, giơ thẻ cảnh sát viên ra, cho dù trong bóng tối thì chiếc thẻ cảnh sát và những chiếc thẻ bình thường khác chẳng có gì khác nhau. Sau đó, tôi nói với giọng nói bình tĩnh của một nhân viên chấp pháp: “Không được

59
động đây, chúng tôi là cảnh sát! Chúng tôi nghi ngờ cô có liên quan đến nhiều vụ án giết người, đề nghị cô theo chúng tôi về đồn cảnh sát để điều tra.”

“Ha...ha...ha...!” Tiếng cười ma quái của con ma cái vang vọng trong đêm,

một lúc sau nó mới nói: “Đề nghị ta đi để điều tra? Ha...ha...ha...! Người tưởng rằng các người có đủ tài để một con ma cái chấp nhận điều tra ư?”

Ha...ha...ha...!” Tiếng cười của nó nghe mà rợn cả tóc gáy, nó cứ cười mãi, cười mãi, thế rồi đột nhiên xông về phía Tuyết Tình.

Động tác của con ma cái rất nhanh, bước chân nhanh tới mức hoàn toàn không phải là chạy nữa mà như lướt trên không và lao đến, trong nháy mắt, khoảng cách ba mươi mét chỉ còn chưa đầy một mét. Trước sự tấn công bất ngờ như vậy, những người bình thường sẽ không kịp phản ứng, nhưng Tuyết Tình không như vậy.

“Đoàng!” Tiếng súng đánh gọn vang vọng trong khu rừng, con ma cái nửa phút trước còn đang lao về phía Tuyết Tình lúc này ngã gục trên đất. Vai trái của nó bị trúng đạn, máu nhuộm đỏ cả một vạt chiếc áo trắng. Sức mạnh của khẩu súng ngắn K54 ở cự ly gần rất lớn, dù chỉ bắn trúng vai nhưng cũng đủ khiến cho người bình thường mất khả năng chống chọi. Nhưng, con ma cái đang đổ gục trên đất kia không phải là người thường, nên Tuyết Tình vẫn không chút lơ lửng, nòng súng vẫn chĩa về phía nó.

Mặc dù con ma cái đã bị trúng một phát đạn, nhưng nó hoàn toàn không tỏ ra đau đớn, môi vẫn nở nụ cười ma quái. “Các người không giết được ta đâu, vì ta là một con ma, một con ma giết người...” Nói rồi, nó né người nhào về bên phải, Tuyết Tình ý thức được rằng nó định bỏ chạy nên lập tức nổ súng.

Vì động tác của con ma cái quá nhanh nên phát súng đó bị lệch, chỉ lướt qua bên cánh tay trái, nhưng sức mạnh của viên đạn đã khiến nó mất thăng bằng ngã lảo đảo xuống đất, đứa trẻ bị chết ôm chặt trong lòng cũng văng ra cách năm, sáu bước. Dường như nó rất lo lắng cho đứa con đã chết, vội vàng bò dậy định ôm đứa trẻ vào lòng. Nhưng Tuyết Tình đã không cho nó bất cứ cơ hội nào, cô tiếp tục nổ súng, vì trời tối, khoảng cách giữa hai người đã xa hơn, nên phát súng ấy cũng không bắn trúng.

Con ma cái nhận ra rằng, lúc này mà cướp lại đứa con đã chết không phải là chuyện dễ dàng nên nấp vào phía sau một cây long não, tránh những viên đạn của Tuyết Tình, rồi nhanh chóng bỏ chạy.

Tuyết Tình đưa mắt nhìn tới một cái, rồi lại nhìn lên đứa trẻ trên đất không nói câu nào đuổi theo phía mà con ma cái bỏ chạy. Cô ấy không nói gì, song tôi cũng không phải là người ngốc, tất nhiên là tôi hiểu ý của cô ấy, nên cởi chiếc áo khoác đi nhanh về phía trước rồi quỳ xuống, bọc lấy đứa trẻ.

60

Vừa rồi vì con ma cái ôm chặt lấy đứa trẻ nên tôi không nhìn rõ hai chân của

nó, còn bây giờ thì tôi đã nhìn thấy rõ, trong lòng không khỏi thấy sợ: Hai chân của đứa trẻ bị chết dính liền vào nhau như một người cá!

Tuyết Tình đã đi xa rồi, nơi đây rất nguy hiểm không nên ở lại lâu, vì thế tôi lập tức dùng chiếc áo ngoài bọc đứa bé, bế lên định đuổi theo Tuyết Tình.

Nhưng, khi tôi đứng dậy, bỗng nhiên cảm thấy từ phía sau lưng dường như có thứ gì đang lao đến.

Tôi quay ngoắt người, bật đèn pin chiếu về phía sau, một con ma cái áo trắng bất ngờ xuất hiện trước mắt tôi. Mắt của nó dường như trong một chốc chưa kịp thích ứng với ánh đèn pin, nên đưa tay lên che mắt, nhân cơ hội ấy tôi đá mạnh vào bụng nó, khiến nó ngã xuống, rồi ra sức bỏ chạy. Tôi cầm đầu chạy về phía trước, những tiếng động phía sau cho tôi biết, nó đang đuổi theo tôi, nhưng tốc độ của nó không nhanh và không thể đuổi kịp tôi.

Chạy đến khi sắp đứt hơi thì chân phải của tôi lại giở chứng, may mà đã ra khỏi khu rừng long nảo, quay lại nhìn thì không thấy bóng dáng con ma cái ấy đâu nữa, hình như nó đã phải từ bỏ khi thấy tôi sắp chạy ra khỏi khu rừng. Dưới ánh trăng vàng vạc, tôi chợt có cảm giác vừa thoát chết, thật ra tôi cũng rất sợ chết. Hồi trước cùng làm việc với Tiểu Tương, rất hiếm khi xảy ra tình huống như thế này, có cậu ấy ở bên, tôi luôn cảm thấy rất an toàn.

“A Mộ” Một giọng con gái lạnh như nước đá bất ngờ vang lên khiến tôi giật nẩy mình, tôi nhìn về phía phát ra tiếng nói, trong lòng thấy bất ổn, vì người lên tiếng là Tuyết Tình. Thấy tôi vẫn chưa hết thở dốc, cô ấy hỏi: “Anh sao vậy?”

“Tôi bị con ma cái đuổi theo.” Tôi hốt hển đáp.

Khuôn mặt lạnh lùng, xinh đẹp của Tuyết Tình ánh lên vẻ nghi ngờ: “Ma cái? Tôi vừa chạy đến đây thì không thấy bóng dáng nó đâu nữa, làm sao nó lại có thể chạy đuổi sau lưng anh được nhỉ?”

Tôi lấy lại hơi thở, đáp: “Đó là một con ma khác, tuy về ngoài chúng giống nhau, đều mặc áo trắng và xoa tóc, nhưng con ma đuổi tôi tóc ngắn hơn một chút, hơn nữa, vạt áo nó không có vết máu, có lẽ nó không bị trúng đạn. Điều quan trọng hơn là, động tác của nó chậm hơn con ma trước rất nhiều, chứ nếu không thì cô đã phải nhặt xác tôi rồi.”

“Tôi sẽ thừa nhận trong báo cáo rằng không kịp đảm bảo an toàn cho anh.”

Tuy giọng nói của Tuyết Tình rất lạnh lùng, nhưng có vẻ như cô đang tỏ ý xin lỗi tôi, tôi nghĩ thầm như vậy.

“Bây giờ tôi không bị thương, chuyện báo cáo tạm thời dừng để ý con ma mà cô đuổi theo biến mất ở chỗ nào?”

“Vừa chạy ra khỏi khu rừng long não là không thấy nó đâu nữa, tôi đã tới quan sát ở khu vực cạnh đó nhưng không phát hiện ra điều gì đặc biệt.” Giọng của Tuyết Tình vẫn lạnh lùng như vậy, song tôi lại cảm thấy nó ấm áp hơn lúc trước.

Lúc đó, tôi mới quan sát kỹ xung quanh, không có rừng long não che khuất, ánh trăng chiếu lên cảnh vật xung quanh như giát lên đó một lớp bạc, tầm nhìn cũng rõ hơn, và lập tức nhận ra rằng chúng tôi đang đứng ở phía sau tòa nhà ký túc xá nữ sinh, cửa sổ phòng 106 ở ngay phía trước chúng tôi.

Giữa tòa nhà ký túc xá của nữ sinh với khu rừng long não cách nhau một khoảng trống, không lẽ ma cái đã chui qua cửa sổ vào trong phòng 106? Tôi bước tới bên cạnh cửa sổ định mở ra, nhưng dù đã dùng hết sức cũng không sao mở được. Đúng lúc tôi đang suy nghĩ thì điện thoại đổ chuông, trên màn hình điện thoại hiện rõ số máy gọi đến.

“Anh bỏ đi đâu vậy?” Tiếng Trần Trần vang lên trong máy.

“Lẽ ra tôi mới là người phải hỏi cô câu ấy! Gọi điện cho cô thì không nghe máy, khiến tôi với Tuyết Tình phải tìm cô một lúc lâu.”

“Hình như di động của tôi để trên xe...”

“Chịu thua cô rồi đấy, mau đến khu ký túc xá nữ sinh đi, có phát hiện ở đây.”

Tôi và Tuyết Tình vòng đến trước cửa của khu ký túc, giữa chúng tôi mở chiếc áo bọc bên ngoài nhìn kỹ vào quái thai mà hai chân dính liền vào nhau. Vừa rồi vì ánh sáng không đủ, nên tôi cứ nghĩ đó là một xác hài nhi, bây giờ nhìn kỹ thì mới biết đó là một con búp bê, thân hình mềm mại như đang được đặt bên cạnh gối ngủ của nó đã chứng minh điều đó. Vì không biết trên thân hình của nó có những chất có hại như chất độc hay không nên tôi không dùng tay trực tiếp sờ vào, nhưng quan sát bằng mắt thì thấy da của nó hình như được làm bằng da người thật, hơn nữa là bằng lớp da của một đứa trẻ sáu tháng, vì tôi đã nhìn thấy một đường khâu dài trên lưng của nó, còn những chỗ khác thì không có gì đặc biệt. Có điều, màu da ấy rất trắng, đừng nói là người da vàng, đến cả người da trắng cũng khó mà có màu da như vậy, có lẽ nó đã được xử lý bằng công nghệ làm trắng. Bộ phận dưới của cơ thể không nhìn thấy cơ quan sinh dục, có thể loại trừ khả năng là con trai, nhưng với hình dáng dị thường hai chân dính liền vào nhau rất khó đoán được đó là con gái hay là người lưỡng tính. Quan sát kỹ hơn thì thấy phần đầu và cổ khá kỳ dị, chiếc cổ chỉ dài hơn một trẻ hài nhi đôi chút cái miệng hơi nhô ra.

Do thời gian gấp gáp, nếu muốn tìm ra manh mối từ con búp bê da người đáng sợ này không phải là một chuyện dễ dàng, vì thế tôi đành dùng chiếc áo 62

khoác bọc lại nó lần nữa, để ngày hôm sau các đồng sự của đội kỹ thuật phân tích xem thế nào.

Chúng tôi chờ một lúc trước cửa tòa nhà ký túc xá nữ sinh thì nhìn thấy Trần Trần hốt hải chạy đến. Tôi hỏi cô vừa đi đâu về, cô đáp vừa rồi quản lý Dư đã mời cô ấy đi ăn cơm:

Lúc đó, tôi ngồi nhìn anh chơi cờ với Lục Thúc thấy rất chán, lại cũng không biết hai người sẽ chơi đến lúc nào, nên tôi đã ra ngoài đi loanh quanh xem có tìm ra được chút manh mối nào không, thế rồi bất ngờ gặp quản lý Dư. Lần gặp trước khi gặp, mặt bà ấy cứ sưng xía lên, còn hôm nay không hiểu vì có gì mà chào tôi từ rõ xa, rồi lại còn nói chuyện với tôi rất vui vẻ nữa.

Nói chuyện một lúc, bà ấy hỏi tôi ăn cơm chưa. Hôm nay chúng ta bận rộn suốt cả ngày, bữa trưa cũng chỉ kịp ăn mấy chiếc bánh bao, bây giờ khi nghe bà ấy hỏi như vậy thì mới thấy bụng đang réo ùng ục. Bà ấy nói, quán ăn ở cổng trường là của chồng bà ấy, nên cứ một mực mời tôi ăn cơm. Tôi không muốn đi, nhưng bà ấy nói có thể cho tôi biết một số vấn đề về khu ký túc xá nữ sinh, thế là tôi đi theo bà ấy.

Tới quán ăn, bà ấy đưa tôi vào phòng VIP, rồi bảo chồng bà ấy đích thân nấu cho tôi không ít món ăn, rồi vừa ăn cơm vừa nói chuyện với tôi. Nhưng, những chuyện mà bà ấy nói toàn là những điều vặt vãnh trong cuộc sống chẳng liên quan gì tới vụ án, song phải công nhận món ăn do chồng bà ấy nấu rất khác biệt. Khi tôi ăn no xong thì cũng mới nhận ra là đã muộn, quay trở lại phòng bảo vệ tìm anh thì mới biết anh đang đi tìm tôi...

Vì sao quản lý Dư lại nhiệt tình như vậy với Trần Trần? Không lẽ bà ta có liên quan đến hai con ma cái kia? Lờ lờ của con ma cái đầu vô tình cho biết nó biết chúng tôi đang đi tìm Trần Trần còn người biết chuyện này ngoài Lục Thúc ra chỉ còn có quản lý Dư - người dụ dỗ để Trần Trần ra khỏi cổng trường. Trước khi chúng tôi đi vào khu rừng, Lục Thúc cứ một mực khuyên ngăn, khả năng ông ấy là đồng bọn của những con ma cái kia không nhiều, trong khi ấy sự nhiệt tình khác hẳn với lúc trước của quản lý Dư lại khiến người ta thấy nghi ngờ, có lẽ phải điều tra kỹ càng về bà ta mới được.

Cho dù quản lý Dư có liên quan tới những con ma cái hay không, thì việc phải làm ngay bây giờ là đến kiểm tra phòng 106, để xác nhận xem có đúng là những con ma cái đã chui vào trong đó hay không. Tôi hỏi Trần Trần xem quản

lý Dư có còn ở ngoài quán ăn hay không, cô cho biết bà ta đã cùng cô rời khỏi quán ăn, nói rằng phải trở về khu ký túc xá nữ để khóa cửa, có lẽ đã vào đó trước khi chúng tôi tới cổng khu ký túc xá không lâu.

Diễn biến của vụ án mỗi lúc thêm ly kỳ, những người có liên quan cũng không ngừng tăng lên, nhưng tôi tin, chân lý thì chỉ có một, có lẽ nó được giấu kỹ trong phòng 106.

7. Chương 7: Đường Hàm Bí Mật Trong Khu Rừng Long Nảo

Có tới hai con ma cái, thái độ khác thường của quản lý Dư, con búp bê hai chân dính liền bằng da người... Những tình tiết mới này khiến cho vụ án trở nên ly kỳ, nhưng tôi tin chân lý chỉ có một, có lẽ nó được giấu kín trong phòng 106. Chúng tôi đến trước cổng khu ký túc xá nữ sinh thì gặp ngay quản lý Dư với một chùm chìa khóa trong tay đang đi ra, tôi nói rõ mục đích với bà ta và yêu cầu được đến kiểm tra phòng 106 một lần nữa.

“Hôm qua vừa mới tới xem rồi, còn có gì để xem nữa...” Thái độ không thực sự hợp tác của quản lý Dư giống hệt như lần trước, nhưng nói đến đây thì bà ta lập tức đổi bằng vẻ mặt tươi cười, “Được rồi, được rồi, dù sao thì tôi cũng phải đi kiểm tra, mời đi theo tôi!”

Người ta thường nói phụ nữ rất dễ thay đổi, trở mặt như trở bàn tay, nhưng thái độ của quản lý Dư vẫn khiến người ta khó tránh khỏi hồ nghi. Song, dù thấy bà ta có gì đó không bình thường thì cũng không thể vì thế mà bắt bà ta về thẩm vấn xét xử, huống chi bây giờ còn có việc quan trọng cần làm hơn.

Cửa phòng số 106 vẫn khóa như hôm qua, mở ra rất dễ dàng, bên trong khá tối, nhưng qua ánh trăng chiếu qua cửa sổ thì vẫn có thể nhìn rõ mọi thứ bên trong, ít nhất thì cũng nhìn thấy trong đó không hề có bóng dáng của mấy con ma cái. Mở cửa cho chúng tôi vào trong xong, quản lý Dư không hề có ý bật đèn lên.

Trần Trần bước vào đầu tiên, cô đưa tay sờ công tắc đèn bên cạnh cửa, quản lý Dư bèn nói: “Không cần tìm đâu, đèn hỏng rồi.”

“Hỏng khi nào?” Tôi hỏi

“Hình như vào tuần trước!” Câu trả lời của quản lý Dư đã cho thấy sự hờ hênh của bà ta, hôm qua bà ta vừa mới nói rằng đã lâu lắm rồi không có ai bước chân vào đó, thế thì bà ta làm thế nào mà biết được rằng đèn bị hỏng từ tuần trước? Nhưng hình như bà ta không nhận ra điều đó, và tất nhiên tôi cũng không

có ý định vạch trần bà ta ngay tại trận, tôi hoàn toàn hiểu rõ câu: Có thể tránh được kẻ thù ngoài ánh sáng, khó tránh được kẻ thù trong bóng tối, để kẻ thù trong bóng tối trở thành kẻ thù ngoài ánh sáng là điều có lợi cho chúng tôi. Tất

64
nhiên, muốn đạt được điều này thì phải để cho kẻ thù trong bóng tối, không biết được rằng mình đã bị bộc lộ ra ngoài ánh sáng.

Căn phòng không rộng, hơn nữa lại chất rất nhiều đồ, nếu muốn ẩn nấp thì chỉ có thể ẩn nấp trong đồng đồ đạc đó, kể từ lúc hai con ma cái biến mất đến bây giờ ít ra thì cũng mười lăm phút rồi, trong khoảng thời gian ấy đủ để nó trốn vào bất cứ xó xỉnh nào trong ký túc xá thậm chí là ra khỏi đó. Vì thế, tôi không lật hòm, mở tủ tìm kiếm nôn nóng như Trần Trần, cũng không đứng chặn ở cửa như Tuyết Tình mà lập tức bước tới bên cửa sổ.

Hôm qua, khi đứng hút thuốc bên cửa sổ, tôi đã cố ý gạt tàn thuốc ra bậu cửa sổ, nếu trong khoảng thời gian từ lúc đó đến bây giờ mà cửa sổ đã bị mở thì những tàn thuốc đó sẽ bị bay đi vì luồng không khí ulla vào. Nhưng, khi tôi chiếu đèn pin lên bậu cửa thì thấy tàn thuốc vẫn còn nguyên, hầu như không có gì khác so với hôm qua, cũng có nghĩa là cửa sổ chưa hề bị mở ra.

Cửa sổ không bị mở, trừ phi ma cái biết xuyên tường đục vách, bằng không thì không thể nào mà vào trong phòng được. Giả sử chúng có xuyên tường đục vách được đi chăng nữa cũng sẽ không ở lại đây để chờ chúng tôi đến bắt. Cứ tiếp tục ở lại đây cũng chẳng có phát hiện gì, chỉ bằng rút quân về, ngày mai sẽ cùng với các đồng sự bên Đội Kỹ thuật đến khu rừng long não thu thập các dấu vết còn sót lại của những con ma cái.

Sáng hôm sau tỉnh dậy, tính ra thì thời hạn để phá xong vụ án mà tổ trưởng ấn định cho chỉ còn năm ngày, để khỏi bị đưa vào đội quân bị cho thôi việc, tôi đến phòng làm việc của Tổ chuyên án Bí hiểm rất đúng giờ, rồi cùng với Trần Trần, Tuyết Tình, Miêu Miêu báo cáo tiến triển của vụ án với tổ trưởng đang chăm chú theo dõi phần đánh giá về thị trường cổ phiếu. Sau khi báo cáo xong, tổ trưởng hỏi tôi thấy như thế nào, tôi lần lượt phân tích về những thông tin đã thu thập được.

Thứ nhất, Dạ Tiểu Lầu đã chết từ lâu rồi, khả năng cô ấy trở thành hung thủ hầu như là không có, khả năng ma quỷ tác quái cũng là không, vì kẻ được gọi là ma cái ôm con sau khi bị trúng đạn vội bỏ chạy, chuyện súng đạn có thể làm cho ma quỷ bị thương chưa nghe thấy bao giờ.

Thứ hai, ma cái dứt khoát không phải là một, chắc chắn phải có hai kẻ trở lên. Trong đó một người có khả năng rất lợi hại, nhưng trên người lại có vết

thương, muốn tìm được cô ta không khó, hơn nữa với những vết máu lớn để lại trong rừng thì việc thu thập máu của cô ta sẽ càng giúp cho việc xác định thân nhân của cô ta tốt hơn.

Thứ ba, quản lý Dư rất có khả năng liên quan đến vụ án này, không loại trừ khả năng bà ta là kẻ chủ mưu, vì thế cần coi đó là trọng điểm điều tra.

65

Thứ tư, quan hệ giữa giáo sư Tiêu và Tiêu Dật Hiên là quan hệ cha con, hành vi khác thường, không loại trừ có liên quan đến những vụ mất tim trong Bệnh viện Nhân dân.

Thứ năm, con búp bê bằng da người mà ma cái để lại có thể cũng cung cấp thêm một chút manh mối, hiện đã được gửi đi cho Đội Kỹ thuật phân tích. Nghe xong những phân tích của tôi, ánh mắt của tổ trưởng vẫn không rời khỏi tờ báo trong tay, rồi nói bằng giọng không mấy quan tâm: “Tôi cũng đã có lời với lãnh đạo Bệnh viện Nhân dân rồi, họ cũng đã có những dự tính về chuyện mất tim, hầu như có thể khẳng định đó là do Tiêu Dật Hiên làm. Có điều, vì trở ngại từ mối quan hệ với cha anh ta là Tiêu Quốc Cường, nên họ đành phải mắt nhắm mắt mở cho qua chuyện, họ muốn phía cảnh sát giải quyết chuyện này thật êm, trước khi có đủ chứng cứ thì đừng có đụng đến một sợi lông của anh ta, nếu không quan hệ với Tiêu Quốc Cường thay đổi thì họ sẽ phải gánh chịu hậu quả rất không tốt.”

“Giáo sư Tiêu có sức mạnh đến thế cơ à, mà lãnh đạo của bệnh viện phải kiêng dè ông ta đến như vậy? Cứ bắt ngay cả hai cha con ông ta lại là được chứ gì!” Trần Trần nói bằng giọng bực bội.

“Cô đã đưa ra câu hỏi rất hay, A Mộ hãy giải thích cho cô ấy nghe đi!” Tổ trưởng đẩy vấn đề sang cho tôi rồi tiếp tục đọc báo. Tôi không còn cách nào khác đành cười, “Giáo sư Tiêu là nhân vật có tiếng tăm khá lớn trong giới y học, nếu chúng ta lập tức đưa ông ta vào vụ án này, không khéo đó sẽ là một hành động manh động. Chuyện khác chưa cần nói, chỉ riêng chuyện đối phó với học trò khắp nơi của ông ta cũng đã là một chuyện khó rồi. Nếu ông ta lại lật lọng nói rằng bị hãm hại, kích động học trò của mình thì phiền phức to. Nên nhớ rằng học trò của ông ta đều là những người giỏi giang trong lĩnh vực tim mạch, nhất là ở Bệnh viện Nhân dân tỉnh, có tới một phần ba học trò của ông ta làm việc ở Khoa Tim mạch, phần còn lại cũng đều có quan hệ qua lại với ông ta tùy theo mức độ, nếu bọn họ đều rời bỏ bệnh viện thì sẽ làm sao đây? Để xảy ra tình trạng bác sĩ ở Khoa Tim mạch đi hết thì lãnh đạo bệnh viện có được yên không? Nếu ông ta lại quá đáng hơn là lên tiếng kêu ca với giới truyền thông và một khi

người dân thành phố chú ý đến chuyện này, cho dù chính quyền tỉnh có ra lệnh giữ kín thông tin, thì cũng vẫn không thể chấm dứt được những bàn tán truyền trên mạng, đến lúc đó mọi hành động của chúng ta sẽ gặp trở ngại.”

“Không lẽ lại mặc kệ mà không làm gì?” Dáng điệu của Trần Trần cho thấy cô đang rất giận dữ và bất bình.

“Đánh rắn phải đánh giập đầu chứ không phải là đánh vào đám cỏ, hãy mau đi tìm chiếc gậy đánh rắn đi!” Tổ trưởng mắt vẫn nhìn vào tờ báo, nói đầu không ngẩng lên.

“Cái gì mà đánh rắn với chả đánh cỏ, có liên quan gì đến vụ án?” Câu nói đó của Trần Trần khiến tôi nghi ngờ chỉ số IQ của cô không quá 90, tôi nói với cô:

66

“Tổ trưởng muốn chúng ta đừng có vội đánh rắn động cỏ, muốn đối phó với Tiêu Quốc Cường thì phải thu thập đầy đủ chứng cứ đã, khiến ông ta phải một đòn gục ngay.”

“Chẳng qua là tôi chưa nghe rõ thôi mà, việc gì anh phải nhiều lời như vậy.” Trần Trần vót vát bằng một câu với vẻ không phục.

“Thôi nào, đừng lời qua tiếng lại nữa, mau đi làm việc đi.” Tổ trưởng đưa tay lên ra hiệu cho chúng tôi rời đi.

“Đừng vội sai khiến chúng tôi như những con lừa như vậy, tôi còn có việc muốn anh giúp đỡ!” Tôi nói với Tổ trưởng.

Tổ trưởng liếc nhìn tôi một cái, “Nếu là mượn tiền thì đừng có hỏi!”

Tôi mỉm cười: “Tôi mà thiếu tiền thì sẽ hỏi mượn vợ anh không cần phiền đến anh, thứ mà tôi cần là “bát đại kiện1”.”

Tổ trưởng lại liếc nhìn tôi một lần nữa “Chẳng phải cậu không thích dùng súng sao? Trước đây giao cho cậu, cậu cũng không nhận, sao bây giờ lại yêu cầu tôi như vậy?”

“Trước đây có Tiểu Tương đi cùng, bây giờ tình hình đã khác, anh phải đảm bảo an toàn cho tôi chứ! Có điều, lần này tôi cũng không xin súng, cấp cho tôi một bình xịt hơi cay là được rồi.”

“Nếu không phải là súng thì để thôi, viết cho cậu một cái giấy đề nghị là được.” Tổ trưởng đặt tờ báo xuống, viết giấy cho tôi.

“Bát đại kiện” thật ra là những trang bị cơ bản nhất cho cảnh sát khu vực đi tuần trên đường, gồm: súng ngắn, còng tay, gậy cao su, đèn pin, máy bộ đàm, sổ ghi chép và bình xịt hơi cay. Súng thì tôi không cần, với trình độ bắn của tôi năm phát đạn có lẽ chỉ bắn được trúng gót chân của nghi phạm, dù rằng thái độ của tôi khi học tập “Bát đại kiện” rất nghiêm túc. Còng tay thì tôi đã có rồi, các

loại như gậy cảnh sát cũng không có nhiều tác dụng đối với tôi, vì thế tôi chỉ cần bình xịt hơi cay.

Nếu đã mất công viết giấy đề nghị, chi bằng tiện thể xin cho mỗi người một thứ, Tuyết Tình đã được trang bị súng lục, vì thế cô ấy không có nhu cầu xin thêm trang bị mới. Trăn Trăn thì muốn có một chiếc gậy cao su, Miêu Miêu và tôi xin mỗi người một chiếc bình xịt hơi cay. Vĩ Ca là “công nhân tạm thời” hơn nữa phẩm chất, tư tưởng chưa đáp ứng được yêu cầu, nên không để nghị trang bị gì.

Sau khi cầm tờ giấy đề nghị mà tổ trưởng vừa viết xong, tôi không đi lĩnh trang bị ngay mà bảo Vĩ Ca tra cứu thông tin có liên quan về “Hội chứng người cá” trên mạng.

67

“Loại bệnh này rất hiếm gặp, tỉ lệ mắc chỉ là 1/70.000, kể từ sau khi thành lập đất nước Trung Quốc mới đến nay, cả nước mới chỉ có mấy ca đếm trên đầu ngón tay, trên phạm vi toàn thế giới cũng không nhiều.” Chưa đầy một phút sau Vĩ Ca đã đưa ra đáp án.

“Di truyền là nguyên nhân chính của loại bệnh này đúng không?” Tôi ném cho Vĩ Ca một điều thuốc.

“Đúng, nhưng chỉ là một trong những nguyên nhân, những tìm hiểu của giới y học về loại bệnh này cũng rất ít, chỉ biết rằng người mắc bệnh này phần nhiều bị chết yểu ngay sau khi sinh ra chưa được bao lâu, chỉ có một người bệnh ở nước ngoài là sống đến năm 16 tuổi” Vĩ Ca nhả ra một làn khói, nói, “Anh không thể dựa vào đó để tìm người có quan hệ tình ái với Dạ Tiểu Lâu được đâu, vì ở tỉnh ta cho đến nay vẫn chưa có ghi chép nào về một ca bệnh như thế này.”

Đúng như lời Vĩ Ca, tôi định dựa vào “Hội chứng người cá” để tìm ra người là tác giả của đứa con trong bụng Dạ Tiểu Lâu, vì tôi nghi ngờ da để bọc con búp bê kia chính là da của đứa con đã chết của Dạ Tiểu Lâu, đáng tiếc là hy vọng ấy của tôi đã không còn.

Lĩnh trang bị xong, chúng tôi lại đến trường Đại học y một lần nữa, Tuyết Tình và Miêu Miêu tiếp tục theo dõi giáo sư Tiêu, còn tôi và Trăn Trăn thì tới khu rừng long não hỗ trợ các đồng sự ở Đội Kỹ thuật thu thập chứng cứ, đồng thời tận dụng tối đa thời gian để điều tra về quản lý Dư.

Khi tới khu rừng long não, các đồng sự trong Đội kỹ thuật đã đang tiến hành công việc của mình, đội trưởng của họ là một cô gái xinh đẹp và thông minh, tên là Quế Duyệt Đồng, là người quen cũ của tôi, chỉ có điều...

“Ồ! A Mộ. Gặp anh thật là hay, tôi cứ ngỡ là anh đã bị bọn trộm thịt từ lâu rồi.” Những lời nói đầu tiên của Duyệt Đồng dành cho tôi không khỏi khiến tôi thấy hổ thẹn.

“Nhờ phúc của người đẹp, tôi vẫn còn sống ngoan cường như Tiểu Cường.”

Sau khi gật đầu chào và đáp lại cô, tôi quay sang giới thiệu về Trần Trần: “Đây là cộng sự của tôi, cô ấy là...”

Tôi vẫn chưa nói xong thì Duyệt Đồng đã nắm lấy tay Trần Trần, nói với vẻ rất thân thiết: “Cô làm việc cùng với A Mộ thì phải cẩn thận đấy, con người anh ta rất không đáng tin cậy, bạn trai của tôi đã bị chính anh ta làm cho biến mất đấy, đã hai năm rồi, đến nay vẫn chưa thấy tin tức gì...”

Bạn trai của Duyệt Đồng chính là Tiểu Tương - cộng sự của tôi, hai năm trước cậu ta đã mất tích một cách bí ẩn, đến tận bây giờ vẫn chưa thấy tin tức gì. Là cộng sự của cậu, tôi không thể nói ra những lời như hoàn toàn không có

68

trách nhiệm về việc này, vì thế trước mặt Duyệt Đồng tôi luôn cảm thấy không thể ngẩng đầu lên đối diện với cô được.

Tuy lần gặp mặt nào Duyệt Đồng cũng làm tôi bẽ mặt, nhưng hoàn toàn không vì thế mà làm lỡ công việc, nếu không thì cô đã không thể trở thành đội trưởng Đội Kỹ thuật khi mới 26 tuổi - độ tuổi còn rất trẻ. Trước khi chúng tôi tới nơi, cô và cấp dưới của mình đã thu thập các dấu vết ở hiện trường nơi con ma cái bị bắn, tôi thuật lại quá trình chạm trán với ma cái tối hôm qua và hướng đường mà ma cái bỏ chạy xong, cô bèn dẫn cấp dưới tiếp tục thu thập dấu vết theo hướng mà ma cái bỏ chạy.

Chúng tôi đi ra ngoài rìa khu rừng theo hướng mà con ma cái bỏ chạy, dọc đường đều bắt gặp vết máu mà nó để lại, nhưng càng tới ngoài rìa rừng thì vết máu càng ít và khi tới chỗ một cây long não trắng thì mất hẳn. Sau khi ra hiệu cho cấp dưới thu thập dấu vết ở cây long não trắng xong, Duyệt Đồng nói với Trần Trần, nhưng rõ ràng là cô có ý nói để cho tôi nghe thấy: “Từ lượng máu bị mất để lại trên hiện trường, thì có thể nhận định rằng trước khi ra khỏi khu rừng này nghi phạm có thể đã bị choáng, thậm chí là bị ngất vì mất quá nhiều máu. Nhưng, dấu máu phát hiện thấy trên đường cô ta bỏ chạy lại mỗi ngày một ít, đó gần như là chuyện không thể xảy ra, trừ phi cô ta được băng bó ngay sau khi bị trúng đạn, hoặc có một khả năng tự chữa lành vết thương phi phạm.”

“Sau khi trúng đạn xong cô ta liền bỏ chạy ngay, hoàn toàn không có thời gian để xử lý vết thương.” Tôi nói.

“Nếu cô ta thực sự có khả năng tự chữa lành vết thương phi phạm như vậy,

thì rất có khả năng vết thương ấy đã lành hẳn, nếu căn cứ vào vết thương để tìm ra thì hy vọng rất mong manh.” Duyệt Đồng vẫn nói với Trần Trần.

“Đội trưởng!” Lang Bình, một cấp dưới của Duyệt Đồng dùng chiếc kẹp, kẹp một mảnh vải vụn có dính chút máu từ trên cây long não trắng, báo cáo, “Mảnh vải này có lẽ là một phần của bộ quần áo mà nghi phạm bị cành cây móc phải trong lúc chạy trốn, chị xem này...”, cậu ta chỉ vào cành cây mà mảnh vải đó mắc phải, “Cành cây này ít nhất cũng cách mặt đất hai mét, hơn nữa trên thân cây cũng bị dính máu.”

“Hãy mang về xét nghiệm, có thể nó sẽ cho ra một vài manh mối.” Duyệt Đồng nói xong tiếp tục cùng với những người trong đội thu thập dấu vết xung quanh cây long não.

Cây long não trắng đó nằm ở rìa khu rừng, lá đã rụng hết, dường như nó đã bị chết. Từ vị trí mà mảnh vải vướng vào và những vết máu để lại trên thân cây có thể thấy, tối hôm qua con ma cái đã trèo lên cây để tránh sự truy đuổi của Tuyết Tình.

69

Khi đội của Duyệt Đồng đã làm xong công việc thu thập dấu vết tôi thử trèo lên cây, nhưng muốn trèo lên cũng không dễ, trèo một lúc mà vẫn không sao lên được. Trần Trần thấy vậy kéo tôi xuống, rồi trèo lên thoăn thoắt như một con khỉ. Có điều, chỉ một lát sau cô ấy đã kêu thất thanh rồi tụt xuống, hơn nữa còn mang theo cả cây long não đổ kền xuống - trong cây long não hoàn toàn trống rỗng! Từ trên ngọn cây có một lỗ hổng chỉ đủ vừa cho một người lớn chui thẳng xuống gốc cây.

Lang Bình và những người khác xúm lại kéo Trần Trần ra khỏi thân cây bị đổ, còn Duyệt Đồng thì kéo cô đứng dậy. Trần Trần rơi xuống từ một chỗ không cao lắm, hơn nữa thân cây long não rỗng, vì thế không thể gây nguy hiểm lớn cho Trần Trần, nên tôi không chú ý đến cô ấy như mọi người mà ngồi xuống chăm chú quan sát lỗ đen ngòm từ thân cây vừa đổ xuống.

Lỗ hổng đó không hề to, chỉ vừa đủ cho một người lớn chui vào hơn nữa nghiêng ở góc 30 độ so với khu ký túc xá nữ, vì ánh mặt trời không thể chiếu vào được bên trong nên không nhìn rõ nó sâu bao nhiêu.

Sau khi đứng dậy, Trần Trần bước đến định đá tôi một cái, trách tôi vì sao không thèm để ý đến sự sống chết của cô ấy, nhưng khi cô ấy nhìn thấy miệng của lỗ hổng đó trên mặt đất thì lập tức vội đặt ngay chiếc chân dài thon đẹp của mình xuống.

Tôi hỏi mượn Lang Bình một chiếc đèn pin cỡ nhỏ, chuẩn bị chui vào bên

trong để kiểm tra thì Duyệt Đồng kéo tôi lại: “Anh chán sống rồi à, anh chưa giúp tôi tìm lại hy vọng của mình thì đừng có hy vọng chết sớm như vậy.”

Tôi khẽ gạt tay cô ra, mỉm cười, đáp: “Trước khi trả lại một Tiểu Tương nguyên vẹn cho cô, nhất định tôi sẽ không chết đâu.” Tiếp đó tôi nói với Trần Trần: “Lập tức gọi Đội Phòng cháy chữa cháy đến chi viện, tôi xuống dưới xem thử, mười lăm phút mà không phát hiện thấy gì thì sẽ lên.” Nói xong, tôi chui vào lỗ đen ngòm.

Sau khi chui vào đó, tôi lập tức lấy chiếc bật lửa phòng gió bật lên, mặc dù có đèn pin để soi, nhưng ngọn lửa từ chiếc bật lửa sẽ cho biết lượng ô xy trong đường hầm, nếu ngọn lửa bị tắt, tôi sẽ lập tức rời khỏi đây.

Đường hầm không sâu như trong tưởng tượng, chừng xuống đến bốn mét thì không còn xiên chéo như trước nữa mà trở thành một đường hầm tương đối bằng phẳng. Tiếp tục trườn về trước hơn mười mét thì tới một khoảng trống tương đối rộng rãi. Ánh sáng có hạn của chiếc đèn pin cỡ nhỏ giúp tôi cố gắng hết sức cũng nhìn rõ đó là một ngôi nhà đá chừng bốn mươi mét, một chiếc quan tài bằng đá không có nắp đặt bên trên đặt ở giữa nhà. Tôi nghĩ, mình đã tìm ra huyết mộ mà Lục Thúc đã nói.

70

Đúng như lời ông ấy nói, huyết mộ này rất đơn giản, không hề có trang trí gì đẹp đẽ, chỉ có bốn bức tường đá đơn giản và một chiếc quan tài bằng đá thô sơ, chiếc nắp quan tài đặt ở bên cạnh. Có lẽ vì những ảnh hưởng khi xây khu ký túc xá, nên có mấy chỗ của ngôi nhà đá đã bị sụp xuống, trên nền cũng có không ít sỏi. Tôi dùng đèn pin soi vào trong quan tài, trong đó trống rỗng không có bất cứ một vật gì. Trong thời gian ngắn xem xét huyết mộ, ngoài việc phát hiện ra một miệng đường hầm khác, tôi không phát hiện ra điều gì đặc biệt. Miệng đường hầm mới được phát hiện nhỏ hơn miệng đường hầm khi tôi chui vào một chút, nhưng vẫn đủ để tôi chui tiếp, có điều khi đến gần miệng hầm thì người thấy một mùi rất hôi.

Tôi soi đèn vào trong đó, phát hiện thấy từ trong chỗ sâu cùng có ánh phản quang, có lẽ bên trong đó có nước. Bịt mũi tiếp tục trườn lên trước, phía cuối là một đường thoát nước có thể khom người đứng dậy. Tôi đang định tiếp tục tiến lên trước thì đột nhiên ngọn lửa từ chiếc bật lửa vụt tắt, mùi nước hôi thối dưới chân cũng làm tôi thấy đầu óc quay cuồng. Rõ ràng, không khí ở chỗ này rất kém, nếu ở lại lâu chưa biết chừng sẽ mất mạng, chi bằng để cho anh em bên Đội Phòng cháy chữa cháy với những trang bị đầy đủ tiếp tục tìm kiếm!

Khi tôi từ chỗ đường thoát nước ngằm quay trở lại huyết mộ, bất giác cảm

thấy rợn tóc gáy - có một người đứng bên cạnh chiếc quan tài đá, vì ánh sáng không đủ, tôi không nhìn rõ mặt của đối phương, nhưng từ thân hình thì có thể phán đoán đó là một phụ nữ. Không lẽ đó chính là con ma cái ôm con? Trời ơi, tôi không muốn mình đoán mệnh như thế này, gặp con ma ấy ở một nơi như thế này và chật hẹp như thế này, hơn nữa nó còn đứng chắn ngang lối ra, phải làm sao bây giờ?

Chú thích:

1. Chỉ những trang bị cho cảnh sát khi làm việc.

8. Chương 8: Ai Là Ma Cái

Từ chỗ đường thoát nước ngầm quay trở lại huyết mộ, bỗng nhiên tôi nhìn thấy bóng dáng một người phụ nữ đứng bên cạnh chiếc quan tài đá, không lẽ đó chính là con ma cái?

Đúng lúc tôi đang suy nghĩ xem có nên quay trở lại chỗ đường thoát nước ngầm tiếp tục chịu đựng mùi hôi thối đó không thì đối phương dường như đã phát hiện thấy tôi và giơ bàn tay phải về phía tôi, một luồng ánh sáng phát ra từ bàn tay đó và chiếu lên mặt tôi khiến tôi bị chói mắt.

“A Mộ, anh đã làm những gì vậy? Làm gì mà cứ như chuột cống mới chui ra thế.”

Trời! Người làm tôi hoảng đến gần chết thì ra là Trần Trần. Nếu không sợ cô ấy đánh chết thì tôi thực sự rất muốn bước tới ôm chặt lấy cô ấy để cô ấy cũng bị bắn như tôi.

Tôi hỏi cô ấy chui vào đây làm gì, cô ấy đáp chờ một lúc lâu không thấy tôi chui lên, nên chui vào xem tôi đã chết hay chưa. Tôi giận dữ đáp: “Tôi đang rất ổn, thế rồi cô lặng lẽ chui vào làm tôi giật cả mình, suýt nữa thì chết vì sợ đấy.”

Sợ Duyệt Đồng lo cho chúng tôi lại tiếp tục chui xuống, hơn nữa cũng không phát hiện thấy có gì đặc biệt trong huyết mộ, còn ở chỗ đường cống thoát nước không khí kém nên cũng không thể tiếp tục điều tra được, vì vậy chúng tôi quyết định rời khỏi đó, chờ anh em bên Đội Phòng chữa cháy đến viện trợ.

Có lẽ vì xấu hổ nên khi chui ra, Trần Trần cứ bắt tôi phải đi trước tuy tính tình có phần nóng nảy, nhưng dù sao thì cô ấy cũng là một cô gái tốt, có lẽ cô nghĩ lẽ cái mông bò trước một chàng trai không phải là chuyện hay ho gì. Do đó, tôi cũng không nói gì thêm mà trườn ra trước.

Chưa bò được bao xa thì bỗng nghe thấy tiếng của Trần Trần vang đến từ

phía sau: “A Mộ, anh có nghe thấy không?”

“Nghe thấy cái gì?” Tôi cảm thấy rất ngạc nhiên trước câu hỏi của cô.

“Hình như tôi nghe thấy có tiếng động rất nhỏ.”

“Tôi không nghe thấy gì cả.”

72

“Thế thì có lẽ tôi đã nghe nhầm...” Dừng một chút cô lại nói: “Anh hơi quá, bò nhanh lên đi.”

“Tôi đâu có bắt cô bò phía sau tôi.”

Trở về lại dưới ánh mặt trời, cảm giác thật tuyệt, nhưng Trần Trần không nghĩ như vậy, vừa ra khỏi miệng đường hầm, cô đã giơ chân đá cho tôi một cái, còn Duyệt Đồng thì bịt mũi đứng tránh xa tôi.

“Tôi hơi như vậy thật sao?” Nhìn bộ quần áo bẩn thỉu trên người, tôi cảm thấy rất bất lực.

“Hơi quá thể, mau tìm chỗ nào tắm rửa qua đi.” Trần Trần lại đá cho tôi một cái.

Lúc đó, các anh em bên Đội Phòng cháy chữa cháy cũng đã đến nơi, tôi nói rõ tình hình với đội trưởng bên họ, để họ kiểm tra chỗ tiếp giáp giữa huyết mộ với cống thoát nước ngầm, rồi giao lại việc cho Duyệt Đồng xử lý, sau đó cùng với Trần Trần tới chỗ Lục Thúc.

Khi chúng tôi tới phòng bảo vệ thì không thấy Lục Thúc đâu, đang định rời đi thì nhìn thấy ông ấy đang đi về từ phía nhà thể thao.

“Sao bộ dạng A Mộ lại ra này thế?” May mà Lục Thúc không bịt mũi khi nói chuyện với tôi.

“Kể ra thì dài lắm, chú chỉ chỗ cho cháu tắm rửa qua cái đã!” Tôi cười méo mó.

Lục Thúc dẫn chúng tôi ra nhà tắm ở phía sau phòng bảo vệ, trong đó có đủ đồ dùng cho tắm giặt, ông còn đưa cho tôi mượn một bộ thường phục. Bộ quần áo ấy rất không vừa với tôi, nhưng dù sao cũng vẫn tốt hơn là để trần, đành mặc tạm vậy. Mặc dù quần áo của Trần Trần cũng bị bẩn vì chui vào trong huyết mộ, nhưng không đến mức tỏa ra mùi hôi như tôi, nên cô chỉ cần chờ tôi tắm xong thì vào rửa chân tay mặt mũi.

Sau khi chúng tôi trở lại phòng bảo vệ, Lục Thúc hỏi chúng tôi làm gì mà lại để người ngòm ra bộ dạng ấy? Ông ấy làm bảo vệ của trường, chuyện chúng tôi tìm ra đường hầm bí mật trong rừng long não, sớm muộn gì thì cũng biết, nhưng vì là việc có liên quan đến vụ án tôi không thể tùy tiện tiết lộ với người ngoài, nên tôi cười và nói đùa: “Chúng cháu đi bắt chuột!”

Lục Thúc dường như cũng hiểu rằng tôi không tiện nói thẳng ra, nên cười, nói: “Làm cảnh sát đúng là không dễ dàng gì, không những phải bắt kẻ xấu mà còn phải bắt cả chuột nữa, ha...ha...ha...”

“Chú vừa đi đâu về vậy?” Tôi tiện mồm hỏi.

73

“Tôi vừa đến kiểm tra sức khỏe ở nhà thể thao. Sáng sớm hôm nay nhà trường đột nhiên thông báo phải kiểm tra sức khỏe, tất cả giáo viên, sinh viên, thậm chí là bảo vệ như tôi cũng phải kiểm tra. Tôi lại cứ tưởng là xảy ra dịch bệnh gì đó, ai ngờ chỉ cần đến đó cởi bỏ quần áo kiểm tra nửa người trên là xong. Có điều, không hiểu vì sao có rất nhiều đồng nghiệp của các anh cũng tới đó.”

“Chuyện này cháu cũng không rõ lắm, bây giờ tới đó xem thế nào thì sẽ biết.” Nói xong, chúng tôi chào ông và đi tới nhà thể thao.

Thật ra, không phải là tôi không biết tí nào về chuyện này, ngược lại còn biết rất rõ, việc gọi là kiểm tra sức khỏe lần này do tổ trưởng sắp đặt mục đích là để tìm ra con ma cái bị thương. Tất nhiên, tôi không hoàn toàn giấu Lục Thúc, nhưng vì liên quan đến công việc, thậm chí đến cả bố mẹ tôi cũng không nói cho biết.

Khi tới nhà thể thao, công việc kiểm tra sức khỏe đã gần xong, tôi tìm hiểu tình hình qua cảnh sát khu vực, thì biết chưa có bất cứ phát hiện gì, thậm chí còn không phát hiện ra vết sẹo bị trúng đạn nào trên bất cứ ai. Tôi và Trần Trần đọc kỹ một lượt danh sách người đến kiểm tra, quản lý Dư, giáo sư Tiêu và trợ lý giúp việc cho ông ta, thậm chí là những người như Nhã Nhàn, Lục Thúc đều đã được kiểm tra mà không phát hiện ra bất cứ điều bất thường gì. Có điều, chưa thể vì thế mà phán đoán rằng con ma cái không ẩn náu trong trường, đúng như lời Duyệt Đồng nói, nó có thể có khả năng tự chữa lành vết thương một cách phi phạm.

Tôi đang nghĩ cách làm thế nào để cho con ma cái đó xuất hiện thì bỗng nhiên chuông điện thoại kêu lên, Duyệt Đồng gọi tới, tôi bèn đáp: “Thưa mỹ nhân, có tiểu nhân sẵn sàng phục vụ đây.”

“Đừng phí lời, đến ngay khu rừng, ở đây xảy ra chuyện rồi!”

Giọng của Duyệt Đồng hết sức nghiêm túc, dường như đang xảy ra chuyện không nhỏ. Chúng tôi chạy ngay tới khu rừng long não, không dám chậm trễ một bước.

Có bốn chiếc xe phòng chữa cháy đỗ ở rìa khu rừng, còn trước đó chỉ có một chiếc, chúng tôi vượt qua những chiếc xe đó và chạy tới miệng của đường hầm,

nhìn thấy xác của ba nhân viên phòng chữa cháy nằm yên trên mặt đất, hơn chục nhân viên phòng chữa cháy khác vây quanh thở dài, hoặc run rẩy. Người đội trưởng lúc trước bịt mũi nói chuyện với tôi đang ngồi như ngây dại dưới một gốc cây long não, lẩm bẩm như nói một mình: “Chết rồi, chết rồi, chết thật rồi...”

Duyệt Đồng đang gọi điện thoại cho bộ phận pháp y tới hiện trường để điều tra, bên cạnh cô giờ chỉ còn lại Lang Bình, những người khác dường như đã

74 mang các vật chứng thu lượm được về xét nghiệm ngay sau khi chúng tôi rời khỏi đó. Lúc này Lang Bình đang dùng chiếc kẹp mở một vật thể không rõ là quần áo hay là thứ gì đó dính đầy bùn đất.

“Đã xảy ra chuyện gì vậy?” Duyệt Đồng vừa tắt máy xong, tôi lập tức hỏi cô.

“Ba nhân viên phòng chữa cháy này sau khi tới chỗ cống thoát nước thì bị một quái vật chưa biết tên tấn công...” Duyệt Đồng kể lại sự việc tường tận cho chúng tôi:

Sau khi hai người vừa đi, đội trưởng Đội Phòng chữa cháy cho ba nhân viên mặc áo phòng hộ, lưng mang theo bình ô xy chui xuống đường hầm. Sau khi họ xuống đó, đội trưởng luôn giữ liên lạc qua máy bộ đàm với họ, nhưng sau khi xuống tới chỗ cống thoát nước rồi vẫn không phát hiện thấy có gì đặc biệt. Ba nhân viên xuống tới chỗ cống thoát nước xong, báo cáo về rằng lượng ô xy ở đó rất ít, càng xuống sâu thì mùi khí mê tan càng nồng. Trong điều kiện không có trang bị hỗ trợ thì con người không thể nào sống nổi ở dưới đó dù chỉ năm phút, hầu hết các loài động vật cũng không thể sinh tồn trong điều kiện như vậy.

Nếu điều kiện ở cống thoát nước tới đến thế thì khả năng nghi phạm lợi dụng nó để tháo chạy rất thấp, nhưng vì nghĩ rằng nghi phạm có thể có những khả năng phi thường, nên tôi mới đề nghị tiếp tục điều tra, không ngờ chưa được mấy chốc thì đã xảy ra chuyện.

Ba nhân viên được cử xuống tiếp tục tìm kiếm một hồi, thế rồi họ phát hiện ra một vật giống như xác của một con rắn rất hoàn chỉnh, dù trong điều kiện môi trường dưới đó rất tối, nhưng xác rắn ấy hoàn toàn không có vẻ gì là bị thối rữa và điều khiến người ta sửng sốt hơn là trên thân của xác rắn đó lại có một cánh tay như tay người.

Các nhân viên vừa báo cáo xong, thì trong máy bộ đàm vang lên tiếng kêu kinh hoàng của họ, trong đó có một người kêu to lên rằng có yêu quái tiếp đó là tiếng va chạm hỗn loạn, tiếp đó là sự im lặng chết chóc đến rợn người. Rồi sau

đó, có lẽ máy bộ đàm đã bị chìm xuống nước truyền đến một tạp âm của dòng điện, và sau đó không còn nghe thấy gì nữa.

Các nhân viên tăng viện xuống đến nơi thì chỉ tìm thấy ba cái xác và một cái xác rắn hình thù kỳ quái...

Lang Bình đã trải xong cái gọi là xác rắn đó, đúng như lời của Duyệt Đồng, đó là một tấm da rắn kỳ quái. Chiều dài tổng thể của nó chừng hai mét tuy bị nước ở cống làm cho đen đi, nhưng vẫn nguyên vẹn một cách bất ngờ, ngoài phần lưng có một đường nứt dài ra, những chỗ khác vẫn còn nguyên, càng không có vẻ gì là bị thối rữa. Phần dưới của chiếc xác rắn là một cái đuôi dài và

75
thô, nửa phần trên là hình dáng của một đứa trẻ tám, chín tuổi, nhưng cánh tay hơi dài, cổ càng dài hơn, tới bốn mươi centimet, phần đầu giống với người.

Tôi chợt nghĩ đến con búp bê bằng da người, cái miệng của con búp bê da người ấy hơi nhô ra, hai chân dính liền vào nhau, không lẽ...

“Chủ nhân đích thực của con búp bê da người mà anh đưa đến xét nghiệm hình như đã lớn lên rồi.” Duyệt Đồng nói ra những điều mà tôi cũng đang nghĩ trong lòng.

Sự việc đã phát triển đến mức này, tuy nó khiến tôi cảm thấy ngoài sức tưởng tượng của con người, nhưng sự thật trước mắt bất giác khiến tôi đưa ra suy đoán rằng: “Trong thời gian học ở trường Đại học y, Dạ Tiểu Lâu đã có quan hệ với một loài không phải con người và đã sinh ra một quái thai, và đó là một quái vật nửa người nửa rắn. Con quái vật ấy cứ sau một thời gian lại lột da như loài rắn, trong một lần như vậy, có lẽ là lần lột da đầu tiên, da của nó đã được người khác tạo thành con búp bê da người và chính là con búp bê mà con ma cái đã để lại hiện trường. Suy đoán theo thời gian thì có lẽ tấm da “rắn yêu quái” này là sản phẩm của lần lột da gần đây nhất. Như vậy, có nghĩa là kẻ giết hại ba nhân viên phòng chữa cháy dưới cống thoát nước rất có thể là con rắn yêu quái này!”

“Bây giờ phải làm sao đây? Có nên lấp miệng hang này đi không, nếu không thì con yêu quái ấy sẽ bò ra và càng mang đến những phiền phức lớn hơn.” Trần Trần lên tiếng:

“Nếu mà nó muốn chui lên thật thì chúng ta cũng chẳng có cách nào! Cống thoát nước thì thông ra khắp nơi mỗi một miệng cống là một lối ra, không thể nào bịt hết tất cả lại được! Hơn nữa, cái đường hầm nối cống thoát nước với huyệt mộ và đường hầm dẫn vào huyệt mộ chưa biết chừng là do nó đào.” Nói xong, tôi bèn gọi điện báo cáo với tổ trưởng, xin chỉ thị.

Sau khi hiểu rõ sự việc, tổ trưởng trầm ngâm một lúc rồi nói: “Tiến hành điều tra quy mô lớn ở cổng thoát nước là điều không thể, tôi phải xin chỉ thị của Trưởng phòng rồi mới quyết định được. Tôi sẽ lập tức thông báo cho cảnh sát vũ trang phong tỏa hiện trường, tạm thời cần phải giữ kín mọi thông tin, nếu làm cho nhân dân trong thành phố hoảng sợ thì sẽ phiền phức to!”

Sau khi nói chuyện với tổ trưởng xong tôi lập tức gửi điện cho Vĩ Ca, yêu cầu anh ta trong ba mươi phút bằng mọi cách phải tìm được và chuyển ngay bản đồ về đường cống thoát nước trong khu vực xung quanh trường Đại học y.

“Muốn tìm bản đồ cắt ngang thì không khó, chỉ cần 5 phút là quá đủ rồi, vấn đề là tôi không biết lái xe, hai mươi nhăm phút làm sao có thể tới chỗ anh được? Đại học y ở khu ngoại ô kia mà!” Từ trong máy điện thoại vọng ra tiếng nói của Vĩ Ca và tiếng gõ bàn phím rất nhanh.

76

“Tôi không cần biết anh phải đi bằng máy bay hay đi tên lửa, trong ba mươi phút mà tôi không nhìn thấy tấm bản đồ cắt ngang đâu thì tôi sẽ bảo Tuyết Tình cho anh trở thành thái giám luôn!” Tôi nói như quát vào máy di động và đang chuẩn bị tắt máy.

“Trước khi anh làm cho tôi trở thành thái giám thì hãy để tôi nói cho anh một số việc đã!” Giọng của Vĩ Ca đầy vẻ đắc ý.

“Đừng vòng vo nữa, có gì thì nói nhanh đi!” Bây giờ tôi chẳng có tâm trạng nào để nói những chuyện không đâu với anh. Lại có thêm người chết nữa rồi, hơn nữa ba người trong một lần, chuyện như vậy thì còn có tâm trạng nào cho được!

Có lẽ qua giọng nói của tôi, Vĩ Ca đã biết được tâm trạng tôi đang rất không vui, nên cũng không vòng vo nữa mà hỏi thẳng vào vấn đề. “Người lập ra trang ghi chép bạn bè vừa mới trả lời thư của tôi, cô ấy nói không những quen bốn cô gái sống trong phòng 106 mà còn ngủ phòng sát bên đó, vì thế mà biết khá rõ chuyện của bọn họ. Trong học kỳ cuối cùng ấy, bốn cô gái đó đều trở nên rất kỳ lạ, suốt ngày cứ khóa chặt cửa, rất ít khi nói chuyện hay chơi bài với người khác. Nhưng điều kỳ lạ là, quản lý Dư - người mà ma thì ghét, người thì trách ấy tính tình bỗng nhiên thay đổi hẳn, ngày ngày mang thức ăn và đồ dùng đến cho bọn họ, hơn nữa còn lên tiếng nhắc mọi người dù có chuyện hay không có chuyện thì cũng đừng quấy rầy bọn họ. Vì thế gần như suốt cả học kỳ đó phòng 106 hầu như đóng kín cửa suốt, trong khi trước đó thì mọi người thường xuyên ra vào rất tự nhiên. Khi mọi người đùa rằng bọn họ có phải đã nhận quản lý Dư là mẹ đỡ đầu hay không, bọn họ đều ập a ập úng mà không trả lời. Tình hình ấy

kéo dài đến hết học kỳ, cho đến khi xảy ra án mạng.”

“Còn chuyện Tiểu Lầu có bạn trai hay không, thì cô ấy nói mặc dù chưa nghe thấy Tiểu Lầu có quan hệ thân thiết với ai, nhưng cô ấy đã từng nhìn thấy Tiểu Lầu ra khu rừng long não ở phía sau cửa sổ gặp một người đàn ông chừng bốn, năm mươi tuổi vào buổi tối, hơn nữa cử chỉ giữa hai người rất thân mật. Nhưng vì là buổi tối, khu rừng khá âm u nên cô ấy không nhìn rõ mặt của người đàn ông đó. Khi nói chuyện với Tiểu Lầu mà nhắc đến chuyện này thì cô ấy tránh không trả lời.”

Với điều kiện như Tiểu Lầu, người đàn ông ở độ tuổi bốn, năm mươi mà vẫn có thể hấp dẫn cô ấy chỉ có thể là người giàu có hoặc có danh tiếng thế lực, mà tuổi tác và hoàn cảnh của giáo sư Tiêu thì đều phù hợp với những điều kiện này. Không lẽ ông ta chính là bạn trai của Dạ Tiểu Lầu?

“Cô ấy còn cho tôi biết một chuyện rất quan trọng.” Giọng nói của Vĩ Ca cất ngang luồng suy nghĩ của tôi. “Hai cô gái khác trong phòng 106 là Hạ Vũ Lam và Nguyệt Ảnh Thanh sau khi tốt nghiệp xong đã từng ở lại trường công tác, nhưng vì đã nhiều năm không liên lạc nên không biết bây giờ hai người đó có
77

còn ở trường nữa hay không. Tôi cũng đã tra danh sách của tất cả cán bộ, giáo viên trong trường, kể cả nhân viên quét dọn, nhưng không hề thấy tên của hai người ấy đâu, có điều không loại trừ khả năng họ đã thay tên đổi họ.”

Sau khi tắt máy, tôi lại tiếp tục suy nghĩ. Liệu có đúng là giáo sư Tiêu đã từng có quan hệ với Dạ Tiểu Lầu và khiến cô có thai hay không? Hai cô gái còn lại của phòng 106 có còn ở lại trong trường hay không? Nếu có thì liệu họ có phải là hai con ma cái mà tôi và Tuyết Tình đã gặp phải trong khu rừng đó hay không?

“A Mộ, nghĩ gì mà có vẻ đăm chiêu thế?” Lưu Niên và trợ thủ Chung Cương đi về phía chúng tôi.

“Phải gọi các anh tới, ngoài chuyện có người chết thì còn có chuyện gì hay nữa đâu?” Tôi lập tức bảo Lưu Niên kiểm tra thi thể của ba nhân viên phòng chữa cháy.

Trên người của ba nhân viên phòng chữa cháy đó đầy bùn đất, tỏa ra mùi hôi phát buồn nôn, Chung Cương vừa tiến đến bên một thi thể đã phải vội vàng bịt lấy mũi, rồi vội vàng đeo khẩu trang. Nhưng Lưu Niên thì dường như không nghĩ thấy gì, anh đeo găng tay vào và chuẩn bị tiến hành kiểm tra. Có thể vì anh đã quá quen với những cái xác, nên không lấy gì làm lạ trước mùi hôi đó.

Ba thi thể đều nằm trong tư thế mặt ngửa lên trời, hoàn toàn không phát hiện

ra vết thương bên ngoài nào. Chụp ảnh xong, Lưu Niên và Chung Cương hợp sức lật một thi thể lên và lập tức phát hiện ra trên lưng của người ấy có một lỗ thủng, lật tiếp thi thể của hai người còn lại thì thấy tình trạng cũng hệt như vậy. Sau khi kiểm tra một lúc, Lưu Niên nói với tôi: “Cả ba người đều chết vì bị moi mất tim, nhưng có điểm khác so với người sinh viên chết hôm trước. Người sinh viên ấy bị moi mất tim bởi một bàn tay phải không có ngón giữa của một người trưởng thành, còn ba người này có lẽ đều bị moi mất tim bởi bàn tay trái của một đứa trẻ chừng mười tuổi.”

Nguyên nhân dẫn đến cái chết của ba nhân viên phòng chữa cháy giống như những điều tôi đã tưởng tượng, nhưng từ phán đoán của Lưu Niên, tôi rút ra một kết luận: Hung thủ tấn công ba sinh viên hoàn toàn không phải là con rắn yêu quái giết hại ba nhân viên phòng chữa cháy.

Khi Lưu Niên cùng với các nhân viên y tế và đội viên phòng chữa cháy đưa ba thi thể đó đi thì cũng là lúc cảnh sát vũ trang với súng đạn đầy đủ đến nơi và phong tỏa hiện trường. Duyệt Đồng và Lang Bình phải mang tấm xác của con rắn quái dẫn về xét nghiệm, tôi và Trần Trần cũng không cần thiết phải ở lại đó nữa, nên chúng tôi tới khu rừng, định điều tra đôi chút về quản lý Dư.

Ngoài bìa rừng có không ít sinh viên đang đứng xem, Nhã Nhàn và các bạn cùng phòng của cô cũng có mặt trong số đó, nhìn thấy chúng tôi bọn họ đưa tay

78
ra vẫy. Chờ khi chúng tôi đến bên bọn họ mới thì nhau hỏi xem đã xảy ra chuyện gì, có phải là lại có sinh viên bị ma cái giết chết không.

Tôi cố làm ra vẻ nghiêm túc, đáp: “Nói cho các bạn biết thì cũng chẳng sao, nhưng biết càng nhiều thì càng nguy hiểm, nếu các bạn bị con ma cái đó nhằm vào thì đừng có trách tôi!”

Mấy nữ sinh viên nghe tôi nói thế run cầm cập, bèn cùng nói không muốn biết chuyện gì nữa. Đúng lúc chúng tôi chuẩn bị rời đi thì bỗng nhiên Nhã Nhàn kéo tôi sang một bên, khẽ nói: “Em nghi ngờ quản lý Dư là hung thủ.”

“Vì sao lại nghi như vậy?” Tôi hỏi.

“Tối hôm qua em lại nghe thấy có tiếng động ở hành lang, bèn lấy hết can đảm hé cửa ra nhìn thì thấy quản lý Dư đang mở cửa phòng 106.”

“Bà ấy là quản lý, nên đi kiểm tra buổi tối cũng không có gì lạ.”

“Nhưng lúc đó đã gần ba giờ sáng rồi, dù có kiểm tra cũng không muộn như vậy! Hơn nữa, lúc đó bà ấy mặc một bộ đồ màu trắng, lại còn xõa tóc nữa, nếu như em không nhận ra chiếc vòng ngọc ở cổ tay bà ấy thì cũng không biết đó là bà ta.” Nhã Nhàn nói với vẻ rất thật thà.

Tối hôm qua khi chúng tôi gặp ma cái trong rừng thì quản lý Dư đang ăn cơm với Trần Trần ngoài quán ăn, không thể nào phân thân để đến khu rừng được, nhưng vì sao bà ta phải giả dạng là ma cái? Có lẽ bà ta có bí mật không thể để người khác biết trong phòng 106, nên mới giả làm ma cái dọa sinh viên. Từ biệt Nhã Nhân và các bạn của cô xong thì chúng tôi nhìn thấy Tuyết Tình và Miêu Miêu đi tới.

“Anh A Mộ, sao anh lại ăn mặc như một ông già thế?” Miêu Miêu đi vòng quanh tôi, nhìn tôi như nhìn một chú khỉ.

“Một lời không thể nói hết!” Tôi mỉm cười gượng gạo, rồi quay sang nói với Tuyết Tình: “Giáo sư Tiêu có động tĩnh gì không?”

Tuyết Tình đáp bằng giọng lạnh lùng và nghiêm túc: “Giáo sư Tiêu không có hành động gì bất thường, nhưng tôi phát hiện ra rằng trợ lý của ông ta là Tăng Sảnh Nghi thiếu một ngón tay...”

“Cái gì? Có thể nói chi tiết hơn được không?”

“Lúc trước tôi cảm thấy chị ta có điều gì đó rất kỳ lạ, lúc nào chị ta cũng đeo găng tay, vì thế nên rất chú ý đến điểm này. Vừa rồi, chị ta rửa tay trong nhà vệ sinh nên cởi găng tay ra, thế là có một vật rơi xuống, quan sát kỹ thì đó là một

79
ngón tay giả, nhìn kỹ bàn tay chị ta thì thấy ngón giữa của bàn tay phải chỉ có một nửa. Con ma cái trúng đạn đêm qua cũng chỉ có một nửa ngón giữa, hơn nữa, căn cứ vào báo cáo xét nghiệm hai thi thể sinh viên lúc trước mà suy ra thì thấy bàn tay phải của hung thủ giết chết họ rất có khả năng là không có ngón tay giữa.”

“Vậy thì bây giờ gần như là đã có thể khẳng định chị ta là một trong hai con ma cái rồi, chúng ta lập tức tới bắt chị ta thôi.” Trần Trần phấn chấn nói...

“Nếu chỉ dựa vào điểm này thì không thể chứng minh được rằng chị ta là ma cái, hơn nữa chị ta lại có giáo sư Tiêu đỡ cho, vì thế không được manh động, nếu không thì sẽ là đánh rắn động cỏ, những điều tra tiếp theo sẽ gặp khó khăn.” Nghỉ một lát, tôi nói tiếp: “Tuyết Tình, cô có cách gì lấy được nước bọt hoặc tóc của chị ta không?”

“Anh định đối chiếu DNA của chị ta?”

“Ừ, chúng ta đã có máu của ma cái ở hiện trường, chỉ cần lấy được nước bọt hoặc tóc của chị ta thì có thể chứng minh có phải là ma cái hay không!”

Tuyết Tình khẽ gật đầu, “Được, muốn lấy được tóc của chị ta không khó, nhưng tóc của chị ta khá dài, muốn lấy được sợi tóc có cả chân thì tương đối khó. Có điều cho tôi ít thời gian thì cũng không có vấn đề gì. Bây giờ tôi đi

đây.”

“Có cần tôi đi cùng không?” Trần Trần hỏi.

“Người nhiều có khi rối thêm.” Tuyết Tình nói xong, quay người rảo bước.

Sau khi cô đi khỏi, Trần Trần lẩm bẩm với vẻ bất mãn: “Chị Tuyết Tình cũng thật là, cứ làm như nếu tôi giúp thì hỏng việc không bằng!”

“Tuy chị Tuyết Tình có vẻ hơi kỳ quặc nhưng chị ấy đối với tôi rất tốt.”

Miêu Miêu nhìn theo bóng dáng đang khuất dần của Tuyết Tình nói, rồi cô kéo vạt áo tôi, “Bây giờ em phải làm gì?”

Tôi chẳng chút vui vẻ, đáp: “Cô đi theo chúng tôi, nếu không lạc đường thì phiền phức lắm.”

“Mọi người không quan tâm đến em thì lạc đường thật đấy!” Câu trả lời của Miêu Miêu khiến chúng tôi không khỏi sửng sốt.

Tầng Sản Nghi đã có Tuyết Tình xử lý, Vĩ Ca thì chưa tới, vì thế tôi quyết định trở lại phòng 106 tiếp tục điều tra, hy vọng có thể tìm thấy bí mật giấu kín của quản lý Dư.

9. Chương 9: Kẻ Giấu Mặt Trong Bóng Tối

Chúng tôi đến trước cửa khu ký túc xá nữ thì đã thấy quản lý Dư đang ngồi ngủ gật bên trong, sau khi bị tôi đánh thức và biết chúng tôi lại tiếp tục đến điều tra ở phòng 106, bèn làu bàu mấy câu với vẻ không vui, nhưng cuối cùng vẫn phải giúp chúng tôi tới đó.

Vì lúc này đang là giờ học, hầu hết sinh viên đều đang ở trên giảng đường, những sinh viên không phải lên lớp như Nhã Nhàn thì đã chạy ra ngoài khu rừng long nảo để xem, vì thế ký túc xá rất yên tĩnh, phòng 106 giống như mọi khi, không có gì khác thường, mặc dù tôi biết trong đó có điều gì đó không ổn nhưng chúng tôi không có cách nào để tìm ra.

Sau khi bước vào trong phòng 106, Miêu Miêu vốn hay nói lúc này bỗng trở nên im lặng, thế rồi ngay sau đó té xỉu. May mà Trần Trần đứng bên cạnh kịp thời đỡ cô dậy. Tôi vội vàng bám vào huyết nhân trung của cô để cho cô tỉnh lại rồi hỏi cô ấy thấy khó chịu ở đâu? Câu trả lời của cô khiến tôi sửng sốt: “Ở đây có rất nhiều lợn!”

“Rất nhiều lợn? Cô không sao chứ? Có phải cô bị sốt không?” Trần Trần sờ lên trán của Miêu Miêu, nói: “Không bị sốt, sao lại nói nhảm thế?”

“Trong này thực sự là có rất nhiều lợn... rất nhiều, rất nhiều... nhiều tới mức

không đếm được... còn có rất nhiều người nữa... tới cả mấy chục người...” Thần trí của Miêu Miêu dường như rất không tỉnh táo, ánh mắt hơi đờ đẫn, lời nói cũng rất mơ hồ, nhưng cố gắng thì vẫn nghe thấy rõ.

“Bọn họ hình như muốn nói chuyện với tôi...” Mặc dù Miêu Miêu có vẻ đang nói lảm nhảm, nhưng tôi linh cảm rằng ít nhiều cũng thấy được manh mối từ miệng của cô, bèn hỏi: “Bọn họ nói với cô những gì?”

“Bọn họ ồn ào quá... bọn họ đều quay lại và xoay quanh...” Miêu Miêu dường như rất mệt, và phải rất khó nhọc mới giơ được tay lên chỉ vào góc tường.

Trong góc tường có đặt một chiếc hòm khá to, trong đó chỉ là những chiếc vệt cầu lông hỏng, hoàn toàn không có gì khác thường. Tôi lục tìm một lượt, quay đầu lại nhìn Miêu Miêu không hiểu, bắt đầu thấy nghi ngờ rằng không biết

81
là có phải cô nói bừa hay không. Thế rồi cánh tay cô ấy từ từ hạ xuống, chỉ xuống đáy chiếc hòm, nói không ra hơi: “Dưới đó...”

Tôi dịch cái hòm sang một bên, chỉ thấy nền nhà sạch sẽ, không hề có bụi đất và bất thường gì, có lẽ đó là vì chiếc hòm đã đặt ở đó quá lâu rồi. Nhưng tay của Miêu Miêu vẫn chỉ xuống nền nhà, luôn miệng lẩm bẩm: “Ồ dưới đó... dưới đó nữa...”

Tôi gõ nhẹ lên nền nhà, thấy một trong những viên gạch lát phát ra tiếng rất vang, định lật nó lên và nghĩ rằng hẳn sẽ phải tốn rất nhiều sức, nhưng không ngờ chỉ vừa mới đưa chiếc chìa khóa vào kẽ hở và khê cạy một cái thì đã lật được lên.

Sau khi lật viên gạch ấy lên thì phía dưới hiện ra một miệng hố có đường kính chừng hơn 30 cm, sâu hoắm không thể nhìn thấy đáy. Từ khoảng cách giữa miệng đường hầm phát hiện ra trong rừng và huyết mộ có thể suy ra là huyết mộ đó nằm ở dưới nền của căn phòng này và ở độ sâu chừng ba, bốn mét, không lẽ miệng hố này nối liền với huyết mộ ở phía dưới?

Tôi nhìn quản lý Dư, bà ta bèn tránh ánh mắt của tôi, ấp úng nói: “Sao lại nhìn tôi, tôi không biết tại sao ở đây lại có miệng hố ấy.”

Rõ ràng là bà ta đang hốt hoảng, nhưng cho dù có phát hiện ra một miệng hố trong phòng ký túc xá cũng chẳng thể chứng minh điều gì. May mà Miêu Miêu lại “nói nhảm”, cô ra hiệu cho tôi tới bên một chiếc hòm khác tiếp tục tìm kiếm chứng cứ. Cô chỉ vào một chiếc hòm rất bình thường, nói: “Bóng rổ... Bọn họ đều đang vây quanh hòm bóng rổ ấy...”

Trước đó, Trần Trần đã lật xem chiếc hòm mà Miêu Miêu chỉ, trong đó có

khoảng chục quả bóng rổ hồng. Tôi nhặt từng quả bóng lên, mắt liếc nhìn về phía quản lý Dư, sắc mặt bà ta rất khó coi, mồ hôi túa thành những giọt to tướng trên trán. Những quả bóng rổ đặt bên trên không có gì khác thường, đều cũ và hơi bẹp, nhưng khi tôi nhặt một quả bóng dưới đáy hòm với một vết rách rất rõ thì lập tức cảm thấy rất khác thường - quả bóng này nặng hơn hẳn những quả bóng trước đó.

Rõ ràng là trong quả bóng này có chứa một vật gì đó, tôi thò tay vào qua chỗ rách, bên trong dường như có một chiếc túi ni lông đựng một vật giống như vỏ của quả cây. Tôi lấy cả chiếc túi ra, vẫn chưa kịp nhìn rõ đó là vật gì thì Quản lý Dư đã cuống quýt kêu lên: “Không phải tôi, không phải tôi cho nó vào đó!” Sở dĩ mà bà ta cuống quýt như vậy là vì, quả bóng ấy đựng đầy quả thuốc phiện, nặng chừng năm trăm gam. Tôi bắt đầu hiểu ra vì sao món ăn ở quán của nhà bà ta lại có vị đặc biệt và khiến người ta nghiện như vậy. Các món ăn đó đã được cho thêm bột của vỏ thuốc phiện có thể làm người ta nghiện.

82

“Đừng có chối cãi nữa, ngoài bà ra thì còn có ai có chìa khóa của căn phòng này?” Tôi cầm chiếc túi có chứa thuốc phiện tiến gần từng bước đến bên quản lý Dư và nói bằng giọng nghiêm nghị: “Tàng trữ chất gây nghiện không phải là tội nhẹ, ngần này thuốc phiện đủ cho bà phải sống nửa đời trong tù rồi.”

Thật ra, vận chuyển, mua bán, tàng trữ và sử dụng một lượng nhỏ thuốc phiện không bị xét là tội hình sự, trừ khi số lượng đó lên tới hơn hai kilogam. Với chiếc túi có chứa năm trăm gam thuốc phiện trong tay tôi, nhiều lắm cũng chỉ bị tạm giam nửa tháng và bị phạt mấy ngàn tệ. Nhưng, rõ ràng là bà ta không hiểu gì về quy định của luật pháp, nếu không thì đã chẳng phải giả làm ma để hù dọa sinh viên, vì thế tôi có thể lợi dụng điểm này làm to tội danh của bà ta lên, buộc bà ta phải nói ra tất cả những gì bà ta biết.

Từ vẻ mặt trắng bệch như sáp nến của quản lý Dư thì có thể thấy tính toán của tôi đã thành công, vì thế tôi bắt đầu thăm vấn: “Tốt nhất bà hãy nói tất cả những gì bà biết với chúng tôi, biết đâu tôi có thể làm như không thấy gì... Nếu không thì...” Tôi giơ cao chiếc túi ni lông trên tay, nói bằng giọng nặng nề hơn: “Thì bà hãy chờ đấy mà ném mùi ngửi tù! Nói mau, trong căn phòng này có chứa những bí mật gì? Bà có quan hệ như thế nào với con ma cái ôm con? Tối hôm qua vì sao lại cố tình dụ Trần Trần ra quán ăn của nhà bà? Rốt cuộc là bà có mục đích gì?”

“Chuyện này, chuyện này phải bắt đầu từ mười năm trước...” Quản lý Dư bị tôi dọa sợ tới mức đôi mắt già nua nước mắt rưng rưng, rồi bắt đầu kể về nguồn

cơ của câu chuyện:

Mười năm trước, trong phòng 106 có một cô gái tên là Dạ Tiểu Lầu, cô gái ấy rất xinh đẹp, rất nhiều chàng trai theo đuổi, có không ít người tới đến mang đàn ghi ta ra phía sau ký túc xá gảy đàn và hát, nhằm bày tỏ tình cảm với cô qua cửa sổ. Nhưng cô không hề dao động, ngày ngày vẫn học hành rất chăm chỉ. Sau đó thì cô dần dần béo ra, mặc dù cô ấy thường mặc những chiếc áo rộng, để che cái bụng ngày một nhô lên, nhưng đã mấy lần tôi bắt gặp cô ấy lén chạy ra nhà vệ sinh để nôn, hơn nữa tôi cũng là phụ nữ đã từng sinh con nên tôi nghi ngờ cô ấy đã có thai. Chuyện nữ sinh viên mà có thai là một điều rất nghiêm trọng, nên tôi đã gọi cô ấy tới và chất vấn xem có đúng là cô đang có thai không. Mặc dù cô ấy không chịu thừa nhận, nhưng chuyện này thì không thể giấu được tôi chắc chắn là cô ấy đã có thai.

Tôi hỏi cô ấy, đứa con trong bụng là của ai, cô ấy cũng nhất quyết không chịu nói. Không nói cũng chẳng sao, vì dù sao chuyện này cũng không thuộc trách nhiệm của tôi, ngày hôm sau tôi chỉ cần báo cáo với lãnh đạo của nhà trường là xong. Nhưng đúng tối hôm đó giáo sư Tiêu bỗng dưng mang hoa quả tới nhà tìm tôi. Trước đó, chúng tôi chỉ là quan hệ giữa những người cùng làm

83
việc trong một cơ quan, thỉnh thoảng có gặp, gật đầu một cái là xong, nên không thể coi là quen biết, vì thế tôi không khỏi ngỡ ngàng trước việc ông ấy tới nhà. Vừa vào đến nhà, ông ấy đã nói thẳng ra rằng: “Dạ Tiểu Lầu ở phòng 106 là học sinh của tôi. Chuyện cô ấy có thai, mong chị đừng báo cáo với lãnh đạo...” Tôi biết Tiểu Lầu học cùng lớp với con ông ấy, trước đây cũng đã thấy cậu ấy theo đuổi Tiểu Lầu, bây giờ ông ấy đã nói như vậy thì dù có gốc cũng biết là đứa con trong bụng cô ấy là cháu nội của giáo sư Tiêu. Nếu ông ấy đã đến tận nhà có lời thì tôi cũng khó mà từ chối, với vị trí của ông ấy ở trong trường thì chỉ cần ông ấy nói với lãnh đạo nhà trường một câu là đảm bảo tôi sẽ mất việc ngay.

Sau đó, mặc dù bụng của Tiểu Lầu mỗi ngày một to, nhưng không có lãnh đạo nào của nhà trường hỏi đến, tôi nghĩ, có lẽ ông ấy đã ngầm ngầm lo liệu xong mọi việc. Đây là trường Đại học y khoa, những người giảng dạy cho sinh viên đều là các bác sĩ có kinh nghiệm, không thể nào không phát hiện ra việc học sinh có thai. Tôi cũng nghe Tiểu Lầu nói rằng, đúng là có rất nhiều thầy cô đã nghi ngờ rằng cô đang có thai, có điều, cho tận đến khi cô ấy sinh đứa bé ra, lãnh đạo vẫn không hề nhắc gì đến chuyện này.

Tiểu Lầu sinh vào kỳ nghỉ đông, lúc đó các sinh viên trong ký túc xá đều đã

về nhà, chỉ còn cô với ba bạn cùng phòng 106 là ở lại. Ngày cô sinh con, giáo sư Tiêu cũng tới giúp, còn con trai ông thì không thấy đâu. Điều này khiến tôi nghi ngờ không biết đứa con trong bụng Tiểu Lầu là cháu ông ấy hay con ông ấy nữa.

Tuy giáo sư Tiêu không phải là bác sĩ phụ sản, nhưng chuyện đỡ đẻ cũng không hề khó khăn đối với ông ấy, hơn nữa, tôi cũng là người đã từng sinh con, ba cô bạn cùng phòng chung tay giúp sức vì thế mà Tiểu Lầu đã sinh nở rất thuận lợi. Chỉ có điều... chỉ có điều cô ấy đã sinh ra một quái thai vô cùng dị dạng!

Đó là một hài nhi đáng sợ nhất mà tôi từng nhìn thấy, hai chân của nó dính liền vào nhau, miệng to hơn hẳn những đứa trẻ khác và nhô về trước, hơn nữa vừa mới sinh ra đã có bốn cái răng nanh sắc nhọn. Điều đáng sợ hơn là vừa ra đời, mắt vẫn còn chưa kịp mở mà đã biết bò, nó bò lên người mẹ nó trong khi trên thân hình vẫn còn đầy máu me. Lúc đó tôi sợ đến chết đứng người, không biết làm gì ngoài việc đứng ngậy ra nhìn, những người khác kể cả giáo sư Tiêu cũng như vậy.

Tuy hai chân dính liền vào nhau nhưng quái thai đó bò không hề chậm chút nào, động tác cũng rất linh hoạt, chỉ loáng một cái là đã bò đến trước ngực của Tiểu Lầu, rồi vừa túm vừa cắn khiến chiếc áo của cô ấy bị rách để lộ bầu ngực ra. Tôi cứ tưởng rằng nó đòi bú, nhưng khi tôi nghe Tiểu Lầu kêu thét lên và

84
nhìn thấy máu tươi chảy ra ở ngực cô ấy thì mới biết là nó cắn vú và hút máu tươi của mẹ, thật quá đáng sợ!

Sau khi xong việc, giáo sư Tiêu cho tôi ít tiền, bảo mua và nấu cho Tiểu Lầu một số món ăn tẩm bổ, và còn bảo tôi giữ kín chuyện này, nhất định không được cho ai biết chuyện cô ấy đã sinh con. Lúc đó việc làm ăn ở quán cơm của chồng tôi không được tốt cho lắm, đang định không làm nữa, nên tôi nảy ra ý nhờ ông ấy giúp đỡ, kiếm cho chồng tôi một công việc gì đó trong trường, vì dù sao thì ông ấy cũng là người nhờ đến tôi trước, chắc hẳn ông ấy sẽ không từ chối.

Ông ấy nghĩ một lát rồi nói: “Giúp chồng chị tìm một công việc thì không khó, nhưng lương có lẽ sẽ không cao. Chi bằng như thế này đi, tôi có rất nhiều bạn bè bán sỉ thuốc đông y, có thể sẽ giúp chị kiếm được một ít vỏ thuốc phiện...” Sau đó, cứ cách một vài tháng thì ông ấy lại đưa cho tôi một ít vỏ thuốc phiện, chồng tôi nghiền chúng thành bột cho vào gia vị, thế là việc làm ăn mỗi ngày một phát đạt.

Vì chuyện làm ăn ở quán ăn nhờ có vỏ cây thuốc phiện mới khôi phục và phát triển, thế nên tôi không dám từ chối những việc mà ông ấy sai bảo, không những ngày ngày cơm nước cho Tiểu Lầu, mà sau khi vào học còn phải tìm cách không cho những cô gái khác vào phòng của cô ấy, để phòng người khác phát hiện ra việc cô ấy sinh ra quái thai.

Quái thai ấy cũng rất lạ, chưa bao giờ quấy khóc, ngoài việc cắn vú mẹ hút máu ra, còn lại cứ cuộn tròn người và ngủ, vì thế nên mới không bị người khác phát hiện ra. Có điều, cho dù người khác nảy ý nghi ngờ thì giáo sư Tiêu cũng có cách làm người ấy phải ngậm miệng, trong trường Đại học y này không có ai là dám không nể mặt ông ấy. Đến cả hiệu trưởng nhà trường cũng phải tỏ ra rất kính trọng ông ấy, huống chi là sinh viên, chỉ cần một câu nói là ông ấy có thể đuổi thẳng cổ một sinh viên không ưa.

Sau đó, sức ăn của quái thai mỗi lúc một nhiều, hơn nữa, nó chỉ hút máu ở vú, những thứ khác không bao giờ động tới. Một mình Tiểu Lầu nuôi nó thì quá là cực, cho dù tôi mang đến cho cô không ít thứ tắm bổ, sắc mặt của cô ấy mỗi ngày một xanh xao, nhợt nhạt. Sau đó, ba cô nữ sinh khác trong phòng cũng bị quái thai hút máu thì tình hình mới được cải thiện đôi chút. Lúc đó, hàng tháng giáo sư Tiêu vẫn đưa cho tôi một khoản tiền, bảo tôi mua đồ tắm bổ cho bọn họ, vì nhờ đó mà cũng kiếm chác được nên tôi cũng vui vẻ làm theo. Không ngờ sau đó lại xảy ra chuyện như vậy...

Tiểu Lầu giết chết Quỳnh Chi xong, không hiểu quái thai cuối cùng biến đâu mất. Lúc mới đầu tôi tưởng rằng giáo sư Tiêu đã mang nó đi, nhưng ngày thứ hai sau khi xảy ra sự việc, giáo sư Tiêu nói với tôi rằng trong phòng 106 có một

85
cái hang, bảo tôi mỗi buổi tối ném xuống đó một quả tim lợn, hơn nữa hàng tháng cứ vào ngày mười rằm âm lịch ông ấy lại kiếm đến một quả tim người và bảo tôi ném xuống đó. Tôi nghĩ, ông ấy đã giấu quái thai ở dưới cái hang ấy. Cứ vào lúc nửa đêm mang một quả tim đến một căn phòng đã từng xảy ra án mạng là một việc không hề dễ dàng, hơn nữa có lúc quả tim ấy còn là tim người. Tôi rất sợ bị các cô gái trong ký túc xá phát hiện ra, vừa hay lúc đó có lời đồn rằng trong rừng long nảo có ma cái ôm con, vì thế mà mỗi đêm mang tim đến tôi đều khoác thêm một bộ quần áo trắng và còn xoa tóc ra, làm cho các cô gái sợ không dám ra ngoài nữa...

Nghe xong những lời kể này của quản lý Dư, tôi liền hỏi: “Mọi người đều cho rằng trong này có ma, nên bà đã giấu thuốc phiện vào đây để không bị phát hiện ra chứ gì?”

“Chuyện này... những thứ đó đều do giáo sư Tiêu cho tôi, tôi không biết gì cả.” Quản lý Dư cố nói để cho mình nhẹ tội.

“Bà không biết gì thật chứ?” Tôi nói bằng giọng nghiêm nghị, “Nếu bà không biết thuốc phiện là thứ bất hợp pháp thì sao bà lại cất giấu nó kỹ đến thế?”

“Tôi không biết, tôi thực sự không biết...” Cuối cùng quản lý Dư bật khóc. Trần Trần lườm tôi một cái ý chừng trách tôi đã dùng thủ đoạn không mấy tốt đẹp để ăn hiếp một bà già. Tôi nhún vai, đáp lại cô bằng cái mỉm cười bất lực, quay lại tiếp tục đe dọa quản lý Dư: “Chuyện tối hôm qua hẳn bà đã biết, vì sao bà lại lừa đưa Trần Trần ra ngoài cổng trường, có phải bà là đồng bọn của mấy ma cái đó không? Bà nên biết, tội giết người sẽ bị xử bắn!”

“Không liên quan đến tôi, không liên quan đến tôi! Tôi không hề có liên quan gì đến ma cái, tôi không giết người!” Quản lý Dư cuống cuồng xua tay, lắc đầu.

“Vậy vì sao bà lại đưa Trần Trần ra quán ăn?” Tôi hỏi bằng giọng nghiêm khắc.

Quản lý Dư sợ tới mức run bần bật, lắp bắp đáp: “Là giáo sư Tiêu bảo tôi làm như vậy. Tối hôm qua ông ấy gọi điện cho tôi, bảo tôi tìm gặp nữ cảnh sát điều tra vụ án ma cái, sau đó đưa cô ấy ra ngoài quán ăn, không được để cho cô ấy rời khỏi đó trước mười một giờ. Ông ấy còn dặn kỹ tôi là nhớ phải đưa cô ấy vào phòng VIP.”

“Vì sao nhất định phải đưa vào phòng VIP?” Tôi gầm lên.

“Có lẽ vì phòng đó được cách âm, mang điện thoại vào đó cũng sẽ không có tín hiệu.”

86

Thì ra là như vậy, vì thế cho dù hôm qua Trần Trần có mang điện thoại theo thì tôi cũng không liên lạc được với cô. Xem ra, giáo sư Tiêu không phải là một người dễ đối phó, rất có thể ông ta đã phát hiện ra Tuyết Tình đang theo dõi mình, nên mới gọi điện cho quản lý Dư đưa Trần Trần đi, để rồi ông ta dụ chúng tôi vào khu rừng đó và cho ma cái hại chúng tôi.

Sự việc đã diễn biến đến mức này thì hoàn toàn có thể biết được kẻ giấu mặt trong bóng tối là ai, nhưng tôi vẫn phải hỏi thêm quản lý Dư một câu nữa: “Hai cô gái còn lại trong phòng 106 là Hạ Vũ Lam và Nguyệt Ánh Thanh có phải vẫn đang làm việc tại trường này không?”

“Vâng, nhưng họ đều đã đổi họ tên. Nhân viên quản lý thư viện Phan Thu Hà chính là Hạ Vũ Lam, trợ lý giúp việc cho giáo sư Tiêu, Tăng Sảnh Nghi

chính là Nguyệt Ảnh Thanh...” Quản lý Dư đã nói ra tất cả những điều tôi muốn biết, nên tôi bèn gọi cho cảnh sát vũ trang đang phong tỏa khu rừng long nảo tạm thời áp giải quản lý Dư về Sở cảnh sát làm một bản bút lục đầy đủ.

Quản lý Dư dường như đã giải đáp cho tất cả vấn đề của tôi, tình hình vụ án đã rất rõ ràng. Mười năm trước, giáo sư Tiêu nảy sinh quan hệ với học sinh Dạ Tiểu Lâu, dẫn đến việc Dạ Tiểu Lâu sinh ra quái thai. Có lẽ vì thế mà Dạ Tiểu Lâu đã mắc phải chứng trầm cảm sau khi sinh, trong lúc thần kinh mất bình thường đã giết người bạn cùng phòng là Quỳnh Chi. Để tránh bị phát giác vì những việc làm xấu xa, giáo sư Tiêu đã giấu quái thai trong huyết mộ dưới phòng 106, và bảo quản lý Dư cung cấp thức ăn cho nó. Tuy nhiên, hàng tháng quái thai phải được ăn tim người, vì vậy mà ông ta đã lợi dụng chức quyền đánh cắp tim của thi thể sau khi giải phẫu. Nhưng thi thể dùng cho giải phẫu không đáp ứng đủ, ông ta đành phải nhờ con là Tiêu Dật Hiên mạo hiểm lấy cắp tim của những thi thể trong nhà lạnh của bệnh viện. Thậm chí ông ta còn sai Hạ Vũ Lam và Nguyệt Ảnh Thanh giả làm ma cái giết người trong rừng để lấy tim cung cấp cho quái thai và cũng là con rấn yêu quái đã giết hại ba nhân viên phòng chữa cháy.

Sự cố cháy ở thư viện rõ ràng là do Hạ Vũ Lam gây ra, cô ta đã cho phốt pho vào trang tư liệu ghi chép về căn phòng mà bọn họ đã ở đồng thời cố tình làm hỏng các bình chữa cháy. Như vậy, chỉ cần có người lật đến trang tư liệu đó thì sẽ bốc cháy, và tiêu hủy những gì viết trong đó.

Tất nhiên, đó chỉ là suy đoán của tôi, sự thật có đúng như thế hay không thì chỉ cần bắt giam giáo sư Tiêu thẩm vấn thì mới biết. Vấn đề bây giờ là Nguyệt Ảnh Thanh bên cạnh giáo sư Tiêu có một khả năng phi thường, nếu muốn bắt họ không phải là việc dễ, hơn nữa, một kẻ gian manh cáo già như giáo sư Tiêu cũng sẽ không đời nào khai thật về những tội lỗi mà mình đã gây ra.

Khi nhờ cảnh sát vũ trang áp giải quản lý Dư đi, tôi cũng đã định để cho Miêu Miêu rời khỏi phòng 106 cùng với họ, nhưng vừa mới bước ra khỏi cửa

87

phòng 106 cô ấy lập tức trở lại bình thường, bước chân nhanh nhẹn và lại liến thoắng chuyện trò với Trần Trần như trước chẳng còn thấy dấu vết yếu ớt như hết hơi trước đó ít phút, tôi bảo cô ấy cứ về nghỉ ngơi trước đi nhưng cô không chịu.

Tôi chợt nghĩ, lần này buộc chính mồm quản lý Dư phải khai ra sự thật, có không ít công của Miêu Miêu, dù cô chỉ nói những lời chẳng đâu vào đâu, nhưng đã giúp chúng tôi phát hiện ra chi tiết từ trước đến giờ không được chú ý.

Không lẽ tổ trưởng chiêu mộ cô ấy vào tổ chuyên án là vì cô ấy có một khả năng đặc biệt mà người thường không có?

Quản lý Dư vừa được đưa đi khỏi thì Vĩ Ca xuất hiện trước mặt chúng tôi.

Tôi bước tới, giơ chân lên định chào “Vĩ đệ” thì anh ta lập tức tránh.

“À, anh còn dám tránh à! Bảo anh phải có mặt trong vòng ba mươi phút, thế mà anh lè mề tới cả tiếng đồng hồ.” Với những người như Vĩ Ca thảnh thơi không dlay dỗ cho một chút thì anh ta sẽ không biết phải trái, quy tắc là gì.

“Anh Mộ cần phải biết bây giờ là buổi trưa, xe cộ trên đường đông tới mức chỉ thiếu chồng lên nhau nữa thôi.” Giọng của Vĩ Ca có vẻ rất âm ức. Tôi cũng không có ý tiếp tục chĩnh anh ta, hơn nữa, cho dù anh ta có tới sớm hơn nữa tiếng thì cũng chưa hẳn đã giúp được gì nhiều cho chúng tôi, vì việc phải làm đầu tiên bây giờ không phải là con rắn yêu quái dưới cống thoát nước, mà là giáo sư Tiêu, kẻ giấu mặt ở phía sau.

Sau khi Vĩ Ca giao tấm bản đồ cho tôi, tôi bèn cho anh ta và Miêu Miêu tự tìm chỗ nào đó mà đi dạo, vì bây giờ tôi chưa có việc cần đến họ, chỉ cần họ giữ liên lạc là được. Sau đó, tôi và Trần Trần chuẩn bị đến “mời” giáo sư Tiêu và những người có liên quan đến sở cảnh sát để tiến hành điều tra.

Nhưng đúng lúc đó, một tiếng súng đanh gọn vang lên ở khu vườn trường, tôi lập tức nhận ra rằng lại có chuyện xảy ra. Quả nhiên, Tuyết Tình lập tức gọi điện đến báo cho tôi một cái tin khiến tôi sững sờ một lúc lâu: “Giáo sư Tiêu đã chết!”

10. Chương 10: Thí Tốt Giữ Tướng

Tôi cứ đứng ngây ra mãi cho tới khi bị Trần Trần đá cho một cái mới sực tỉnh.

“Xảy ra chuyện gì vậy?” Trần Trần hỏi.

“Giáo sư Tiêu chết rồi!”

“Cái gì? Không lẽ ông ta tự sát để trốn tội!”

“Nếu ông ta tự sát thì có cần đến Tuyết Tình phải nổ súng đưa ông ta lên đường không? Chúng ta phải gặp Tuyết Tình đã, rồi sau đó hãy nói!” Nói xong, tôi và Trần Trần tức tốc đến khu giảng đường.

Giáo sư Tiêu bị bắn chết trong phòng nghiên cứu của mình, khi chúng tôi tới thì chỉ thấy Tuyết Tình và mấy giáo viên khác ở đó, bên ngoài là đám đông sinh viên vây quanh để xem, khiến chúng tôi khó khăn lắm mới len được vào bên

trong. Tôi bèn nói cho Tuyết Tình biết về thông tin có được từ những lời khai của quản lý Dư, cô ấy cũng cho tôi biết tình hình mà cô có được:

Sau khi chia tay với mọi người, tôi bèn đến đây để tìm Tăng Sảnh Nghi, cũng chính là Nguyệt Ánh Thanh để chờ cơ hội lên lấy tóc của chị ta. Khi tới nơi, tôi thấy cửa đóng kín, đồng thời nghe thấy có tiếng phụ nữ rên, nghĩ rằng giáo sư Tiêu lại giở trò đòi bại với trợ lý.

Tôi nấp mình sau cửa sổ, tuy cánh cửa sổ đóng kín, nhưng tôi đã từng được rèn luyện rất kỹ về thính giác, nên có thể nghe rõ mọi động tĩnh bên trong phòng nghiên cứu. Lúc mới đầu, tôi chỉ nghe thấy tiếng thở hổn hển, rên rỉ trong lúc làm tình, một lát sau thì thấy tiếng quần áo sột soạt, hình như bọn họ đã hành sự xong và đang chỉnh đốn lại trang phục.

“Đây là lần cuối cùng.” Trong phòng vọng ra tiếng phụ nữ, có lẽ là của Nguyệt Ánh Thanh.

“Hà...hà! Hôm nay chỉ là một chút thiếu cẩn thận thôi, xuất sớm một chút khiến em không vui chút gì. Chờ đến khi đứa con trai là răn tiên của chủ nhân lớn lên, ban cho ta một giọt máu tiên, ta sẽ làm cho em ngày nào cũng sướng phát điên!” Những lời lẽ thô tục như vậy khó lòng tưởng tượng nổi lại được thốt ra từ miệng của một giáo sư nổi tiếng, nhưng ngoài giáo sư Tiêu ra thì trong phòng nghiên cứu không có người đàn ông nào khác.

89

Tiếp đó là một loạt tiếng động lạ nho nhỏ, hình như là giáo sư Tiêu ôm Nguyệt Ánh Thanh vào lòng, nhưng bị đối phương vùng ra, rồi nói bằng giọng rất không vui: “Sao? Chê tôi già rồi hả?! Cô đừng có quên mình như thế nào. Ngoài tôi ra, những người khác mà làm chuyện này với cô thì chỉ có con đường chết. Cô đúng là một “Độc Cơ” 1!”

“Tôi là Độc Cơ, thế còn ông thì sao? Người xưa nói rất đúng: Không độc không phải là chồng. Ông không thấy lo rằng trong lòng toàn là độc, hơn nữa toàn thân đều là độc, ngoài tôi và Thu Hà, chẳng phải ông động vào ai thì người ấy cũng chết hay sao!” Nguyệt Ánh Thanh bỗng nhiên đáp lại bằng giọng chán ghét.

“Cô, cô định làm phản à, có tin là tôi sẽ nói với chủ nhân không cho cô máu tiên nữa, khiến cô sống dở chết dở không?”

Giáo sư Tiêu giận dữ nói.

“Chỉ e rằng ông không còn có cơ hội ấy...” Trong phòng lại vọng ra những tiếng động kỳ lạ, hình như một trong hai người thì cứ lùi dần và một người thì cứ tiến sát tới, rồi sau đó còn có cả tiếng rơi, đổ của sách vở và các vật dụng

khác. Giáo sư Tiêu nói bằng giọng hơi run: “Cô muốn làm gì? Cô dám động đến tôi, không sợ chủ nhân sẽ xử lý cô sao?”

“Ha...Ha...Ha...!” Nguyệt Ánh Thanh cười nham hiểm, rồi nói bằng giọng lạnh lùng: “Người mà chủ nhân muốn xử lý không phải là tôi mà là ông!”

“Cái gì? Không thể thế được, cô đừng có lừa gạt tôi! Trong mười năm qua, nếu không có tôi lo liệu thức ăn cho con trai rấn tiên của chủ nhân, thì nó có sống đến bây giờ không? Hơn nữa, tôi luôn nghe theo lời của chủ nhân, chưa bao giờ làm trái ý của ông ấy, cũng không làm sai việc gì, thì vì sao ông ấy lại phải giết tôi?” Từ giọng nói, có thể hình dung ra, giáo sư Tiêu đã bị dồn đến chân tường.

“Đúng thế không? Ông không làm sai việc gì à? Ha...Ha...Ha...!” Tiếng cười của Nguyệt Ánh Thanh mỗi lúc một trở nên nham hiểm hơn, “Ông dùng võ thuốc phiện để khống chế quản lý Dư, đó đúng là một sáng kiến tốt, nhưng ông có nghĩ rằng, ông dùng thuốc phiện để khống chế bà ta thì phía cảnh sát cũng sẽ dựa vào đó để buộc bà ta phải khai ra, và chuyện bà ta khai ra ông chỉ là sớm hay muộn mà thôi. Vì đường đến với cảnh tiên của chủ nhân, cũng là vì để mọi người trường sinh bất lão, chỉ còn cách hy sinh ông. Chắc hẳn ông cũng không muốn để cho đứa con trai yêu quý của ông - người bạn học tốt của tôi phải vào tù và chấm dứt tương lai tươi sáng đấy chứ...?”

“Ồi...!” Từ trong phòng nghiên cứu vọng ra tiếng kêu thảm thiết của giáo sư Tiêu, tôi lập tức rút súng ra và đập cửa. Sau khi bước vào phòng nghiên cứu, tôi

90

nhìn thấy Nguyệt Ánh Thanh đang liếm máu trên tay, chị ta không đeo găng tay, nên có thể nhìn thấy rõ ngón giữa của bàn tay phải dính đầy máu chỉ có một nửa. Giáo sư Tiêu gục ngã trong vũng máu, từ vết thương trước ngực của ông ta thì có thể đoán rằng ông ta đã chết vì tim bị làm vỡ. Một giáo sư nổi tiếng về tim mạch lại bị chính trợ lý của mình giết chết bằng cách ấy, đúng là một sự khôi hài.

Tôi chìa nòng súng vào Nguyệt Ánh Thanh, cảnh cáo chị ta hãy giơ tay đầu hàng, nếu không thì sẽ nổ súng. Chị ta nở một nụ cười vô cùng bí hiểm với tôi, rồi từ từ giơ tay lên, thế rồi bất ngờ chị ta tung người lên, bay qua cửa sổ và bỏ chạy. Tôi chạy ngay đến bên cửa sổ, thì chị ta đã đặt chân xuống mặt đất, rồi lăn mình một vòng trên vườn hoa gần giảng đường để giảm bớt xung lực, rồi ngồi dậy và bỏ chạy. Tôi nhắm về phía đó nhả một viên đạn, nhưng không trúng, mà dù có bắn trúng thì có lẽ cũng không có tác dụng gì nhiều, vì vậy tôi thôi không bắn nữa...

Nghe Tuyết Tình kể lại xong, Trần Trần bèn hỏi: “Chị có lấy được tóc của Nguyệt Ánh Thanh không?”

Mặc dù đã có thể khẳng định rằng Nguyệt Ánh Thanh chính là con ma đã trúng đạn tối hôm qua, nhưng muốn xét xử thì phải có chứng cứ, nếu không có đủ chứng cứ sẽ rất dễ làm cho phạm nhân thoát tội. Nhưng, lần này Tuyết Tình đã làm cho Trần Trần thất vọng, vì cô không có cơ hội để lấy được tóc của Nguyệt Ánh Thanh.

“Có tóc hay không cũng không sao, có cái này là được rồi.” Tôi ngồi xổm bên cạnh thùng rác, chỉ vào một đám khăn giấy dính đầy tinh dịch trong đó. Nếu trên khăn giấy có tinh dịch, thì chắc chắn cũng sẽ có dịch âm đạo, chỉ cần đưa đám khăn giấy này cho Duyệt Đồng thì có thể đối chiếu DNA của Nguyệt Ánh Thanh với ma cái, từ đó xác định chị ta là một trong hai con ma cái.

Giả thiết Nguyệt Ánh Thanh là một trong hai con ma cái, thì khả năng kẻ còn lại là Hạ Vũ Lam - quản lý thư viện là rất lớn. Tuy nhiên, mặc dù đã biết về lai lịch của ma cái, nhưng “chủ nhân” được nhắc đến trong những lời đối thoại giữa Nguyệt Ánh Thanh với giáo sư Tiêu là ai? Nếu giáo sư Tiêu là con tốt bị thí đi, thì tất nhiên ông ta không phải là kẻ giấu mặt trong bóng tối, ông ta nói rằng “con trai răn tiên của chủ nhân”, vậy thì người có quan hệ với Dạ Tiểu Lâu mười năm trước tất nhiên cũng không phải là ông ta, mà là “chủ nhân” như cách gọi của bọn họ. Xem ra, kẻ được gọi là “chủ nhân” mới chính là mấu chốt của vụ án này, mới chính là kẻ đứng trong bóng tối đích thực!

Sau khi gọi điện cho tôi xong, Tuyết Tình lập tức thông báo cho cảnh sát vũ trang phong tỏa tất cả mọi lối ra vào của trường Đại học y đồng thời yêu cầu kiểm tra toàn trường. Nhưng chúng tôi biết, dù như thế cũng không thể lôi được Nguyệt Ánh Thanh ra, vì chị ta có khả năng phi thường, hơn nữa, đây lại là địa

91
bàn của chị ta, nên chị ta thuộc lầu lầu mọi góc ngách, chỉ có cổng thoát nước là chúng tôi không thể nào kiểm tra triệt để được.

Muốn lôi được Nguyệt Ánh Thanh không dễ, nhưng nếu muốn lôi Hạ Vũ Lam ra thì không có vấn đề gì lớn, vì thế, sau khi các đồng nghiệp cảnh sát vũ trang đến phòng nghiên cứu, thì chúng tôi lập tức đến thư viện, hy vọng có thể bắt được Hạ Vũ Lam. Thế nhưng, khi chúng tôi đến trước cửa thư viện thì nhận ra rằng mình đã đến muộn.

Phía ngoài thư viện có rất nhiều sinh viên với vẻ mặt kinh hoàng, sững sốt, tôi kéo tay một nam sinh viên hỏi xem đã xảy ra chuyện gì, cậu ta run lên, đáp: “Giết người, có kẻ giết người...”

“Người quản lý thư viện chết... chị ấy bị một phụ nữ giết chết...” Dù cậu sinh viên ấy nói bằng giọng địa phương, nhưng tôi vẫn nghe hiểu được ý của cậu ấy. “Là trợ lý của giáo sư Tiêu giết!” Không biết ai đó đã kêu lên như vậy nhưng tôi cũng đã đoán ra, lại một lần thí tốt nữa.

Không để ý đến những người sinh viên đó nữa, chúng tôi chạy vào trong thư viện, trong đó vắng vẻ và yên tĩnh, khác hẳn với tình hình bên ngoài. Chúng tôi phát hiện ra Hạ Vũ Lam, cũng chính là Phan Thu Hà - người quản lý thư viện đã từng giúp Trần Trần tra tìm hồ sơ lúc trước trong góc tường. Chị ta ngã gục trong vũng máu, người khê co giật, miệng cố mở to để thở.

Trần Trần đi trước, định đỡ chị ta lên, nhưng chị ta đã nói bằng giọng hết sức yếu ớt: “Đừng! Máu của tôi... có độc...”

Tôi bảo Tuyết Tình gọi xe cấp cứu, sau đó nói với Hạ Vũ Lam: “Có phải chị và Nguyệt Ánh Thanh là cùng bạn bè không? Vì sao chị ta lại giết chị?”

“Nào là trường sinh bất lão... phúc tiên vĩnh cửu... đều là nói dối, toàn là dối trá... chúng tôi đều là những quân cờ, Tiểu Lâu, Quỳnh Chi cũng vậy, tất cả mọi người đều là... những quân cờ bảo vệ cho tướng, có thể bỏ đi bất cứ lúc nào...” Giọng của Hạ Vũ Lam mỗi ngày một yếu ớt, khó khăn lắm mới nói hết được ra sự thật:

Mười năm trước, Tiểu Lâu có quan hệ với chủ nhân, hơn nữa có thai tiên.

Chủ nhân sợ chúng tôi nói chuyện này ra ngoài, nên đã sai Tiểu Lâu cho máu của ông ta vào trong bình nước uống, khiến chúng tôi bị trúng độc. Máu của ông ta giống như hê rô in, một khi đã uống vào thì mỗi tháng lại lên cơn một lần, và khi mà lên cơn thì đau đốn kinh khủng, đúng là sống không bằng chết. Nhưng, chỉ cần uống một giọt máu của ông ta thì cơn đau lập tức biến mất, và còn có cảm giác bồng bênh như lên tiên. Những lần lên cơn sau, nếu không có máu của ông ta thì lại đau như cũ. Ông ta đã lợi dụng điểm này để khống chế chúng tôi trong suốt mười năm qua, nếu ai dám không làm theo ý ông ta thì ông ta sẽ không cho máu và để mặc cho chúng tôi bị cơn đau đốn hành hạ.

92

Kể từ sau khi trúng độc, trừ mỗi tháng lên cơn một lần ra, thì thân thể chúng tôi cũng mang độc tính, người yêu đầu tiên của tôi đã chết ngay sau đêm đầu tiên của chúng tôi. Vì thế, chúng tôi chỉ còn biết cố hết sức tránh những tiếp xúc thân mật với người khác, trừ người yêu đầu tiên của tôi thì chỉ có giáo sư Tiêu là đã từng tiếp xúc da thịt với tôi.

Giáo sư Tiêu vốn không có liên quan gì đến chuyện này, nhưng vì ông ấy vô tình biết được quan hệ giữa Tiểu Lâu với chủ nhân, nên cũng bị chủ nhân khống

chế bằng cách tương tự. Mà thực ra thì cũng không thể nói rằng bị khống chế, vì kể từ sau khi uống máu của chủ nhân xong, sức khỏe của ông ấy rõ ràng tốt hơn hẳn, mặt mũi cũng trẻ ra hơn hẳn so với trước, vì thế mà ông ấy luôn rất trung thành với chủ nhân.

Sau khi Tiểu Lâu sinh ra rắn tiên, chủ nhân bèn nói với chúng tôi: “Chỉ cần đợi rắn tiên lớn lên và cho mỗi người một giọt máu tiên thì mọi người sẽ trường sinh bất lão, pháp lực vô biên, có thể hô mưa gọi gió, muốn làm gì được nấy.”

Lúc mới đầu thì tôi cũng bán tín bán nghi trước những lời ông ấy nói, nhưng sau đó thì tôi tin tưởng hoàn toàn, vì Ảnh Thanh thực sự đã được rắn tiên ban cho sức mạnh.

Khi rắn tiên được ba tháng, chủ nhân yêu cầu một trong số chúng tôi dâng lên cho nó một ngón tay, ai mà làm như vậy thì sẽ được nó ban cho sức mạnh. Lúc đó, mọi người rất do dự, không muốn dâng ngón tay của mình, chỉ có Tiểu Lâu là đồng ý, nhưng sức khỏe của cô ấy rất yếu, nên cuối cùng Ảnh Thanh đã làm việc ấy.

Sau khi rắn tiên ăn xong nửa ngón tay của Ảnh Thanh thì bắt đầu lột da, lúc đầu trên lưng nó xuất hiện một đường nứt, rồi nó từ từ, chui ra khỏi đường nứt đó. Chủ nhân cầm tấm da mà nó lột ra đưa cho Ảnh Thanh nói rằng đây là vật chứng cho giao ước giữa cô ta và rắn tiên, rồi còn cho cô ta uống một giọt máu của rắn tiên. Sau này, cô ấy đã dùng tấm da đó làm thành con búp bê đánh rơi tại khu rừng tối hôm qua.

Kể từ sau khi có giao ước với rắn tiên, sức khỏe của Ảnh Thanh có sự thay đổi hẳn. Những vết thương xuất hiện sau khi cho rắn tiên hút máu rất nhanh chóng lành lại, hơn nữa chẳng để lại vết sẹo nào, sức lực của cô ấy cũng mỗi ngày một khỏe hơn, cánh cửa sổ trong phòng là do cô ấy làm hỏng, mục đích là để phòng một số chàng trai lén mở ra và phát hiện có rắn tiên trong phòng. Khi rắn tiên được sáu tháng, cũng chính là ngày trước khi chúng tôi tốt nghiệp, chủ nhân bảo một trong số chúng tôi dâng trái tim cho rắn tiên, ông ta nói ai mà dâng tim lên cho rắn tiên thì linh hồn của người ấy sẽ hòa với rắn tiên và sẽ được sống một cuộc sống vĩnh hằng với sức mạnh vô biên.

Khi tận mắt chứng kiến Ảnh Thanh, chúng tôi đều tin đó là thật nên tranh nhau dâng sinh mạng, sau đó phải rút thăm để quyết định. Kết quả rút thăm thì

93
các anh cũng biết rồi đấy, người rút được là Quỳnh Chi, nhưng điều mà các anh không biết là người móc tim của Quỳnh Chi không phải là Tiểu Lâu mà là Ảnh Thanh.

Chủ nhân đã nghĩ ra cách để chúng tôi thoát tội, đó là giả điên. Ảnh Thanh lúc đó đã có sức mạnh rất lớn rồi, do vậy việc móc tim của Quỳnh Chi ra hầu như không tốn sức lực gì, hơn nữa, lúc đó Quỳnh Chi đã uống máu tươi của chủ nhân, khi bị moi tim không còn cảm thấy đau đớn, nên không cất tiếng kêu. Vì tôi và Ảnh Thanh phải uống máu của chủ nhân lâu dài để phòng lên cơn, vì thế người phải giả điên chỉ có thể giao cho Dạ Tiểu Lâu. Cô ấy cũng chỉ định giả điên trong hai năm, đợi đến khi mọi người quên dần sự việc đó thì sẽ bắt đầu lại một cuộc sống mới, không ngờ cuối cùng lại gặp kết cục bi thảm như vậy. Sau khi rắn tiên ăn xong quả tim của Quỳnh Chi, thì chui từ cái hang mà Ảnh Thanh lén đào trước đây xuống huyết mộ dưới nền nhà quản lý Dư hàng đem lại ném xuống đó một quả tim lợn cho nó ăn. Chủ nhân nói, mỗi tháng đến ngày trăng tròn, rắn tiên phải được ăn một quả tim người, mà tốt nhất là tim của người sống. Thế là tôi và Ảnh Thanh ở lại làm việc trong trường theo sự sắp đặt của giáo sư Tiêu và cứ đến mười rằm âm lịch lại nấp vào rừng long não chờ thời cơ tóm lấy con mồi để rồi mang ngay trái tim nóng hổi vừa moi được cho rắn tiên. Đường hầm bí mật giữa rừng long não và huyết mộ cũng vì thế mà được hình thành. Nếu chúng tôi không kiếm được tim tươi, thì giáo sư Tiêu sẽ lấy tim của tử thi sau giải phẫu, hoặc của tử thi ở bệnh viện đưa cho quản lý Dư mang đến cho rắn tiên. Mười năm qua, mọi việc cứ diễn ra như vậy...

Nghe xong những lời thuật lại của Hạ Vũ Lam, tôi đã hiểu ra vì sao giáo sư Tiêu gọi Nguyệt Ảnh Thanh là “Độc Cơ.” Từ này xuất hiện ở Nhật bản vào thời Chiến quốc, theo lời truyền thì môn phái Ninja nổi tiếng có tên là Kogaryu ninjutsu yashiki đã từng huấn luyện ra ba nữ Ninja bí hiểm, đều có sắc đẹp nghiêng nước nghiêng thành, nhưng trong máu, nước bọt, thậm chí là mồ hôi của họ đều có chất kịch độc, người thường hễ dính vào chúng là lập tức sẽ chết, vì thế mới lấy tên là “Độc cơ.” Tuy trên người Độc Cơ mang kịch độc, nhưng vẫn sống như những người bình thường, song nếu người thường mà giao hợp với họ, thậm chí là dùng chung cốc uống rượu với họ cũng sẽ chết vì trúng độc. Theo ghi chép của dã sử, Độc Cơ chỉ cần nháy một điệu, thì mồ hôi mà cô ta rơi ra có thể gây độc dẫn đến chết những người đứng xem xung quanh.

Tình hình của Nguyệt Ảnh Thanh rất giống với Độc Cơ, giáo sư Tiêu gọi cô ta như thế cũng không có gì là không đúng. Có điều, những truyền thuyết về Độc Cơ rất ít người biết đến, bản thân tôi cũng là vì tra cứu, đọc được rất nhiều tài liệu có liên quan đến Ninja để phục vụ cho việc phá án nên mới biết đôi chút. Giáo sư Tiêu có thể buột miệng nói ra từ này, chứng tỏ học thức của ông ta rất uyên bác. Nhưng dù sao thì ông ta cũng đã chết rồi, chuyện này cũng không

quan trọng nữa, điều quan trọng nhất bây giờ là phải vạch mặt bằng được kẻ giấu mặt trong bóng tối.

94

“Tôi hôm qua cô và Nguyệt Ánh Thanh tấn công chúng tôi là theo ý của chủ nhân các người?” Tôi hỏi.

Hạ Vũ Lam mặt nhọc gật đầu, “Các anh... đã biết... rất nhiều...” Dường như cô ta sắp lịm đi vì mất máu quá nhiều, một khi mà nhắm mắt lại e rằng sẽ không bao giờ mở ra nữa, vì thế, tôi vội vàng hỏi dồn: “Chủ nhân của các người là ai? Nói nhanh cho tôi biết đi!”

“Lục, Lục...” Giọng nói của cô ta tắt dần, hai mắt từ từ nhắm lại. Cô ta đã chết!

Trời đất ơi! Đã nói được một hồi lâu rồi, sao lại không gắng thêm được một giây nữa để nói hết câu cơ chứ? Tôi cứ ngỡ chuyện này chỉ có thể xảy ra trong các câu chuyện kiếm hiệp. Nhưng có oán trách thì cũng chẳng được tích sự gì, nên tôi hỏi Trần Trần và Tuyết Tình có nghe thấy cô ta nói là Lục gì không? Cả hai người ấy đều lắc đầu. Tôi nhắm mắt lại suy nghĩ, nhớ tới tất cả các nhân vật có liên quan đến vụ án, hy vọng tìm ra người có họ Lục...

“Không lẽ lại là Hiệu trưởng Lục?” Tôi đập vào đùi kêu lên. Người có liên quan trực tiếp đến vụ án này mà lại mang họ Lục thì chỉ có một, đó là hiệu trưởng Lục.

Chúng tôi không kịp chờ các đồng nghiệp khác đến tiếp nhận, lập tức lao như bay về phía phòng làm việc của Hiệu trưởng, nhưng khi Trần Trần vừa đập cánh cửa phòng ra thì sững sốt khi nhìn thấy tổ trưởng cũng đang có mặt ở đó.

“Làm gì mà đến cả gõ cửa cũng không rồi xộc vào như thế, cửa đâu có khóa?” Tổ trưởng giơ tờ báo trong tay nói bằng vẻ bình thản.

Hiệu trưởng Lục ngồi đối diện với anh, đang nhăn mày nhăn mặt nghe hết cú điện này đến cú điện khác, chẳng để ý gì khi chúng tôi xộc vào. Chờ một hồi lâu hiệu trưởng Lục mới đặt điện thoại xuống, tôi bèn đưa thẻ cảnh sát ra: “Hiệu trưởng Lục, tôi nghi ngờ ông có liên quan đến nhiều vụ án mạng, đồng thời xúi giục người khác tấn công cảnh sát, đề nghị ông đến sở cảnh sát theo chúng tôi để tiến hành điều tra!”

Hiệu trưởng Lục cười chua chát, bắt lực, đưa mắt nhìn tổ trưởng. Tổ trưởng vẫn cứ đọc báo, không ngẩng đầu lên, nói: “A Mộ, lần này thì cậu đoán nhầm rồi. Anh Lục và hai phó hiệu trưởng chơi mặt chược với tôi suốt đêm qua, đi động cũng tắt, đi vệ sinh cũng đi cùng nhau. Cậu nghĩ rằng anh ấy có cơ hội sai người xử lý cậu sao?”

Tôi cất tấm thẻ đi, nhún vai bất lực, “Hèn nào mà việc kiểm tra sức khỏe sáng nay thuận lợi đến thế, thì ra đã tạo được quan hệ rồi!”

“Chà...!” Hiệu trưởng Lục thở dài, cười nhả nhó: “Có lẽ tôi bị sao Thái tuế chiếu vào, nên tối hôm qua thì bị thua tiền, hôm nay lại xảy ra nhiều việc như

95 vậy, bây giờ có thêm mấy tội danh nữa cũng thế thôi. Xem ra, cái chức hiệu trưởng này không thể tiếp tục đảm đương được nữa rồi, anh Lương xem có việc gì sắp xếp cho tôi một chỗ đi.”

Tổ trưởng khẽ cười, “Người già dặn, nhiều kinh nghiệm như anh về hưu sớm đi thôi, những kinh nghiệm có được trong những năm qua vẫn chưa đủ cho anh sống nốt nửa đời còn lại sao?”

Hiệu trưởng Lục vẫn mỉm cười nhả nhó mà không nói gì.

Đúng lúc chúng tôi chuẩn bị rời đi, thiện thoại của tôi đổ chuông, Vĩ Ca gọi đến, nhưng khi mở máy ra thì chỉ nghe thấy tiếng anh ta cười ha hả như một kẻ khùng.

“Có gì thì nói nhanh đi, chúng tôi đang bận!” Nếu Vĩ Ca mà ở trước mặt chúng tôi thì thế nào tôi cũng đá cho một cái, nhưng có lẽ Trần Trần sẽ còn nhanh chân hơn tôi.

“Tôi lập được công lớn rồi!”

“Thế sao? Tạm biệt!” Anh ta không làm hỏng việc là đã tốt lắm rồi, nếu có lập được công thì nhiều lắm cũng chỉ là kiếm được một ít tài liệu bí mật trên mạng là cùng, vì thế tôi không đặt hy vọng nhiều vào anh ta, nên nói xong tôi định tắt máy ngay.

“Đừng tắt máy vội, tôi lập được công thật mà, tôi đã bắt được trợ lý của giáo sư Tiêu rồi!”

“Cái gì? Anh đã bắt được Nguyệt Ảnh Thanh ư?” Tôi lớn tiếng quát tất cả mọi người ở đó đều dồn mắt về phía tôi.

Chú thích:

1. Một nhân vật trong tác phẩm Ma Vương Nãi Ba (My Daughter My Angel II) của tác giả Bàn Cổ Hỗn Độn.

11. Chương 11: Thám Hiểm Cổng Thoát Nước Ban Đêm

Biết hiệu trưởng Lục không phải là kẻ giấu mặt trong bóng tối, tôi đang khổ sở vì không biết nên tiếp tục theo đầu mối nào thì Vĩ Ca gọi điện đến, nói rằng anh ta đã bắt được Nguyệt Ảnh Thanh. Nói thật lòng, với cái đầu như của anh ta bắt được một con chuột chạy quàng quàng đã là chuyện lạ đem đăng báo được rồi, nên khi nghe anh ta nói đã bắt được con ma cái ôm con giết người như ngóe ấy tôi không thể nào mà tin được. Nên nhớ rằng, con ma cái ấy đã từng hai lần chạy thoát trước nòng súng của Tuyết Tình.

“Anh đang cùng đi với Miêu Miêu cơ mà? Sao lại chạy đi bắt ma?” Tôi nghi ngờ rằng đầu óc anh ta có vấn đề, nên muốn xác định xem anh ta có đi cùng với Miêu Miêu không.

“Chính Miêu Miêu đưa tôi đi bắt nó mà! Mọi người đến nhanh đi, chúng tôi đang ở gần miệng cổng thoát nước, anh xem bản đồ là sẽ tìm ra chỗ chúng tôi đang ở.”

Vĩ Ca bắt được Nguyệt Ảnh Thanh gần như là một việc không thể xảy ra, nhưng anh ta chắc chắn biết việc cái giá phải trả cho việc mang chuyện này ra làm trò đùa, cứ cho là Tuyết Tình không làm cho anh ta trở thành thái giám thì quả đấm của Trần Trần cũng đủ cho anh ta rồi. Không lẽ đây lại là một cái bẫy? Không lẽ không phải là Vĩ Ca bắt được Nguyệt Ảnh Thanh mà là anh ta và Miêu Miêu bị Nguyệt Ảnh Thanh bắt?

Lật tấm bản đồ về đường nước thoát thì biết vị trí của miệng cổng ở phía đông của trường, không cách xa khu ký túc xá nữ là bao, điều này lại càng khiến tôi nghi ngờ đây là một cái bẫy. Nhưng, cho dù ai bắt ai thì chúng tôi cũng phải tới đó một phen, nếu là Vĩ Ca bắt được Nguyệt Ảnh Thanh thì quá tốt rồi, nếu ngược lại thì chúng tôi không thể bỏ mặc sự sống chết của anh ta với Miêu Miêu.

Sau khi báo cáo rõ sự việc với tổ trưởng xong, anh ấy nói, hiện nay toàn bộ lực lượng cảnh sát trong khu vực trường Đại học y đều dưới quyền chỉ huy của anh ấy, do đó sẽ hết sức phối hợp hành động với chúng tôi. Nhưng khi tôi đề nghị anh ấy điều khoảng chục nhân viên cảnh sát đến bảo vệ cho chúng tôi thì anh ấy lại nói: “Chức trách của cảnh sát là bảo vệ nhân dân, sao cậu lại làm ngược lại, yêu cầu người khác bảo vệ mình? Đừng nhiều lời nữa, mau hành động đi!”

97

Con rắn yêu quái nấp dưới cổng thoát nước có thể bò lên hãm hại những học sinh tay không tác sát bất cứ lúc nào, nếu phải phân chia lực lượng cảnh sát ra

thì đúng là rất khó, chuyện này cũng không thể trách tổ trưởng vô tình được, anh ấy cũng có cái khó của mình. Chẳng còn cách nào khác ngoài việc liều một phen, hy vọng rằng Vĩ Ca thật sự đã bắt được Nguyệt Ánh Thanh, nếu không thì Trần Trần và Tuyết Tình có thể không sao, nhưng cái mạng nhỏ của tôi hẳn khó mà giữ được.

Mặt trời lặn về phía tây, bầu trời tối dần, chúng tôi vội đến phía đông của trường. Mặc dù chỗ này không cách xa khu ký túc xá nữ là mấy, nhưng lại yên ắng đến lạ thường và không có lấy bóng dáng người nào. Chúng tôi tìm thấy Vĩ Ca ở khoảng đất trống bên cạnh miệng cống thoát nước, anh ta bắt được Nguyệt Ánh Thanh thật. Chị ta nằm nghiêng trên đất, mặt lộ vẻ đau đớn, trên người toàn lớp bột màu vàng, đến gần ngửi thấy mùi cay xộc vào mũi. Bàn chân đi dép lê của Vĩ Ca giẫm lên người chị ta, tay làm thành hình chữ V về phía chúng tôi, ý chừng như muốn tạo dáng để chụp ảnh. Từ những chỗ rách trước ngực trên bộ quần áo anh ta đang mặc có thể thấy, hai người đúng là có sự giằng giật, tuy nhiên kết quả thì không thể nào tưởng tượng nổi. Miêu Miêu ngồi cách đó không xa, điệu bộ rất mệt nhọc như thể vừa mới làm xong một công việc nặng nhọc.

Trần Trần lấy chiếc roi ra, khẽ quay cho nó dài ra, rồi vừa tỏ ra cảnh giới với Nguyệt Ánh Thanh, vừa di chuyển dần tới bên Miêu Miêu và đỡ cô dậy. Tuyết Tình thì rút súng, chìa về phía con ma trong lời đồn, đề phòng chị ta bất ngờ tấn công chúng tôi. Tất cả chúng tôi đều trong tư thế như đứng trước một tên địch lớn, nhưng Vĩ Ca thì lại nói với vẻ rất đặc ý: “Không cần phải căng thẳng đến thế, nó không động đậy gì được nữa đâu.”

Tôi nhìn lớp bột màu vàng trên người con ma cái, chau mày nói: “Những thứ trên người nó không phải là lưu huỳnh đấy chứ?”

“Đúng thế, chính là lưu huỳnh...” Vĩ Ca hí hửng nói với chúng tôi như muốn khoe công, “Sau khi chia tay mọi người, chúng tôi đi loanh quanh trường, khi vừa tới gần khu vực giảng đường, thì đột nhiên Miêu Miêu nói đầu choáng váng, tiếp đó nói rằng nhìn thấy giáo sư Tiêu, sau đó nữa thì toàn nói lảm nhảm và cứ bắt tôi dìu cô ấy đi về phía này. Tôi không biết làm thế nào đành làm theo, may mà cô ấy không nặng lắm chứ nếu là Trần Trần thì tôi chịu không dìu nổi.” Trần Trần trừng mắt nhìn Vĩ Ca một cái dữ dội, “Tôi rất béo à?” Vĩ Ca bèn nói chữa: “Không béo, không béo.”

Hầu hết phụ nữ đều không muốn mọi người bảo mình béo, Trần Trần cũng không ngoại lệ. Tuy thân hình của cô rất khỏe mạnh, cân đối, nhưng vì cô cao, thể trọng tất nhiên phải nhiều hơn một người mảnh mai như Miêu Miêu rồi, vì

vậy những lời Vĩ Ca nói cũng không sai.

98

Tuy bị Trần Trần lừa cho, nhưng Vĩ Ca vẫn liền thoảng nói: “Tôi diu Miêu Miêu tới chỗ miệng cống thoát nước này thì đột nhiên phát hiện ra Nguyệt Ảnh Thanh đang chuẩn bị nhảy xuống đó và tất nhiên là chị ta cũng nhìn thấy chúng tôi. Ngay lập tức, chị ta nhe nanh gươm vuốt lao về phía chúng tôi. Đúng như câu nói: Hảo hán không chịu thua ngay trước mắt, nếu đánh nhau thì tôi không thể thắng nổi chị ta, nhưng chạy thoát thì có thể, thế là tôi lấy hơi lùi về phía sau.”

“Anh đã bỏ mặc Miêu Miêu và một mình chạy thoát!” Tôi nhìn chăm chăm vào Vĩ Ca với ánh mắt nghi ngờ, anh ta vẫn đáp tỉnh bơ: “Đó tất nhiên không phải là chạy trốn, mà là sự rút lui có chiến lược hy sinh một bộ phận tất nhiên là hơn hẳn để toàn bộ đội quân bị tiêu diệt. Để rồi sau đó mang đoàn quân hàng trăm hàng ngàn người tới bắn chết chị ta, trả thù cho Miêu Miêu, như thế chẳng phải tốt hơn sao?”

“Phải, sau này có cơ hội tôi cũng sẽ trả thù cho anh.” Tôi châm biếm.

Vĩ Ca biết là đuối lý, nên không cãi lấp liếm nữa mà tiếp tục thuật lại tình hình lúc đó, “Có lẽ vì tôi quá đẹp trai nên chị ta không thèm để ý đến Miêu Miêu đang ngồi phệt xuống đất mà nhào về phía tôi khiến tôi ngã xuống đất, năm ngón tay giơ ra như móng vuốt...” Vĩ Ca liếc nhìn bàn tay phải chỉ còn bốn ngón rưỡi của Nguyệt Ảnh Thanh nói: “À, là bốn ngón chụm vào như vuốt, định moi tim tôi ra. Kể lại thì lâu, chứ tình hình lúc đó diễn ra rất nhanh, tôi lập tức vận nội công, dùng chân khí bảo vệ cơ thể. Tôi không sợ khi nói với mọi người thế này, thực ra tôi cũng đã từng luyện “Cửu âm chân kinh”, theo đạo trời: Có hao tổn thì khắc có bù đắp...”

Vĩ Ca càng nói càng kể lể dài dòng, tôi để ngoài tai những lời nói của anh ta, nhìn thấy Nguyệt Ảnh Thanh không hề động cựa, bèn bước tới trước mặt Vĩ Ca cầm vào chỗ áo ngực rách của anh ta, “Chị ta đã xé rách áo của cậu, nên phát hiện ra túi lưu huỳnh trong túi anh chứ gì! Anh khoác lác với tôi thì được, nhưng e rằng Tuyết Tình và Trần Trần không kiên nhẫn như vậy được đâu.”

Tuyết Tình nghe vậy, di chuyển nòng súng lên trên, nhắm vào đũng quần của Vĩ Ca, Trần Trần cũng trừng mắt lừa cậu ta như hung thần. Vĩ Ca run lên, bèn mỉm cười nói: “Đùa một chút thôi mà, đừng cho là thật nhé.”

“Nói thật đi, mau lên!” Giọng nói lạnh lùng của Tuyết Tình vang lên như ra lệnh.

Trước nòng súng đe dọa của Tuyết Tình, Vĩ Ca không dám huênh hoang, khoác lác nữa mà kể lại sự thật: “Sau khi tay của chị ta chạm vào lưu huỳnh,

hình như rất hoảng hốt rồi lập tức vừa lặn vừa bò, lùi về phía sau, liên tục chùi bàn tay xuống đất, định chùi hết chỗ lưu huỳnh dính vào đó. Tôi nhận ra, lưu huỳnh có thể đối phó được với chị ta, bèn rắc cả túi lưu huỳnh lên người chị ta. Lúc đầu, chị ta còn lặn lộn trên đất như điên cuồng, nhưng một lát sau thì không động cựa gì nữa giống như lúc này, hình như chị ta không còn sức lực nữa.”

99

“Không có việc gì sao anh lại mang lưu huỳnh theo người?”

“A Mộ nói rằng dưới cống thoát nước có yêu quái rấn, tất nhiên là phải mang theo ít lưu huỳnh trên người, nếu không khi bị yêu quái rấn ăn thịt thì làm thế nào?” Vĩ Ca đắc ý nói.

“À, anh lẽ mề mai mới tới nơi thì ra là đi mua lưu huỳnh! Anh đúng là đồ nhát gan!” Tôi nói bằng giọng không vui.

“Đó không phải là chuyện nhát gan hay không, là cảnh sát, chúng ta phải coi việc bảo vệ tính mạng và tài sản của nhân dân là nhiệm vụ, nhưng trước khi muốn bảo vệ được người khác thì phải bảo vệ được tính mạng của mình! Nếu như tôi không có sự sáng suốt ban đầu thì tôi và Miêu Miêu đã toi rồi, sau này sẽ còn không biết bao nhiêu người chết bởi bàn tay của chị ta nữa!” Vĩ Ca nói to với vẻ hiên ngang, rồi lấy từ trong túi quần ra bốn chiếc túi ni lông bên trong có lưu huỳnh và một tờ biên lai, nói: “Tôi mua những túi này là vì công việc, sẽ được thanh toán chứ?”

“Anh chẳng qua chỉ là người được chiêu an làm nhân viên tạm thời thế mà dám nói rằng mình là cảnh sát.” Tôi giành lấy tất cả các túi lưu huỳnh từ tay Vĩ Ca, “Có điều, nếu như dụ bắt được con rấn yêu quái ấy ra thì đừng nói là thanh toán, đến cả việc tổ trưởng móc hầu bao của mình ra làm tiền thưởng cho anh cũng không có vấn đề gì.”

Tôi ngồi xuống bên cạnh Nguyệt Ảnh Thanh, định lấy lời khai, nhưng chị ta thều thào nói: “Tôi có quyền được giữ im lặng!” Cho dù bây giờ chị ta không còn chút sức lực nào, trông chẳng khác gì một con rấn bị chết, nhưng miệng lưỡi vẫn tỏ ra rất cứng cỏi.

“Chị không có quyền được giữ im lặng!” Tuyết Tinh lạnh lùng nói.

“Xem nhiều phim cảnh sát chống các băng nhóm tội phạm của Hồng Kông và Đài Loan nhiều quá chứ gì? Luật pháp của Trung Quốc không cho phép công dân có quyền được giữ im lặng, chỉ có khai báo thành khẩn sẽ được khoan hồng, kiên quyết kháng cự sẽ bị xử nghiêm”, chị có nghĩa vụ phải trả lời tất cả câu hỏi của cảnh sát. Tôi mỉm cười, rồi sau đó nói tiếp bằng giọng nghiêm nghị hơn:

“Chủ nhân của chị là ai? Nếu không khai báo thành thật, chị sẽ bị kết rất nhiều

tội danh!”

Trước những câu chất vấn nghiêm khắc của tôi, Nguyệt Ánh Thanh nhắm nghiền mắt giả vờ như ngủ, tỏ rõ vẻ giống như con lợn không sợ nước sôi, khiến Trần Trần tức giận đến mức định dùng roi để cạy miệng chị ta ra. Xem ra, có hỏi nữa cũng không có kết quả, nên tôi lấy còng tay ra, còng hai tay chị ta ra phía sau, rồi cùng Trần Trần mỗi người một bên đưa chị ta rời khỏi đó.

100

Nói ra thì rất lạ, vừa rồi Miêu Miêu còn có vẻ rất mệt, tới mức hầu như không nhúc nhích được, nhưng kể từ khi tôi còng tay Nguyệt Ánh Thanh xong, cô lập tức hoạt bát trở lại. Hỏi cô ấy vừa rồi có chuyện gì, cô ấy nói hình như cô ấy vừa mới mơ xong, nhưng mơ thấy gì thì không nhớ được.

Chúng tôi giao Nguyệt Ánh Thanh cho cảnh sát vũ trang áp giải về Sở cảnh sát, rồi gọi điện báo cáo tình hình với tổ trưởng. Tổ trưởng nói: “Xem ra cần phải mất ít thời gian thì mới cạy được miệng cô ta!”

Tôi cười, đáp: “Chị ta có nói hay không thì cũng không quan trọng nữa, bảo Duyệt Đồng so sánh mẫu máu thu thập được ở hiện trường tối hôm qua là có thể chứng minh được chị ta có phải là ma cái hay không, kết quả kiểm tra thi thể cũng có thể chứng minh hung thủ thiếu một nửa ngón tay giữa, muốn định tội chị ta hoàn toàn không khó. Còn về chủ nhân của chị ta, tôi nghĩ có lẽ vẫn đang ở trong trường, chỉ cần dùng lưu huỳnh kiểm tra sức khỏe của tất cả mọi người một lần nữa...”

“Ha ha, nếu Nguyệt Ánh Thanh sợ lưu huỳnh, thì chủ nhân của chị ta cũng chẳng khác hơn là bao. Chiêu ngón này mà cũng nghĩ ra được đúng là không then là người mới của Phòng Trinh sát hình sự năm xưa nhỉ!” Giọng nói nhẹ nhõm của tổ trưởng bỗng nhiên trở nên nghiêm nghị, “Chuyện túm bằng được tên đứng đầu không nên nóng vội trong chốc lát, việc quan trọng nhất bây giờ là xử lý quái vật dưới đường thoát nước.”

Tôi nghĩ một lúc, “Việc này cũng không khó, con quái vật đó có lẽ cũng sợ lưu huỳnh như vậy, hơn nữa, theo như thể hiện trên bản đồ miệng cống thoát nước tương đối rộng, để cho cảnh sát vũ trang mặc áo phòng vệ có bôi lưu huỳnh xuống đó bắt nó là được thôi.”

“Để bảo vệ an toàn cho sinh viên, rút lực lượng cảnh sát vũ trang ra chi viện cho các cậu là chuyện rất khó!” Tổ trưởng chuyển sang nói bằng giọng nhẹ nhàng hơn.

“Anh không định để cho chúng tôi chui xuống đường thoát nước bắt yêu quái đấy chứ?”

“Ừ, cậu hiểu là được rồi, áo phòng hộ thì cứ hỏi lấy ở chỗ cảnh sát phòng chữa cháy là được, người thì do cậu sắp xếp, có điều tốt nhất đừng mang theo Vĩ Ca và Miêu Miêu, họ sẽ không giúp được gì đâu.”

“Chuyện này cũng để tôi sắp xếp sao?” Tôi kêu lên tuyệt vọng.

“Cứ quyết định như thế đi, sau khi xuống đến đường thoát nước, tất cả mọi việc ở đó đều dưới quyền chỉ huy của cậu. Chờ giải quyết xong vụ án này, tôi sẽ mời tất cả mọi người tới Bàn Long Cứ ăn tiệc toàn thịnh rần.” Nói xong câu này, tổ trưởng bèn tắt máy.

101

“Anh A Mộ, anh không sao chứ, sao lại toát đầy mồ hôi thế?” Miêu Miêu hỏi với vẻ quan tâm.

“Không sao, chẳng qua tôi chỉ cảm thấy hơi nóng một chút thôi.” Sắp phải đối mặt với khó khăn lớn, làm sao mà không toát mồ hôi được!

Sau khi tôi nói rõ chỉ thị của tổ trưởng với mọi người xong, bèn mượn ba chiếc áo phòng vệ, bình dưỡng khí, máy bộ đàm... của cảnh sát phòng chữa cháy lúc này vẫn trấn giữ bên ngoài rừng long não. Trần Trần còn mượn cả một chiếc rìu cứu hỏa. Mang những trang bị đó về tới ngoài miệng cống thoát nước, tôi và Trần Trần, Tuyết Tình mặc quần áo bảo hộ vào, rồi mỗi người rắc một gói lưu huỳnh lên người, túi còn lại tôi cho vào túi dụng cụ để đề phòng sử dụng lúc cần, sau đó chúng tôi xuống đường thoát nước từ miệng cống. Vĩ Ca và Miêu Miêu ở bên ngoài giữ liên lạc với chúng tôi bằng máy bộ đàm.

Miệng cống thoát nước được xây bên cạnh một con sông nhỏ nước đen ngòm, độ cao chưa đầy hai mét, khi đi xuống dù đầu không chạm phải nhưng luôn khiến người ta phải rất dè chừng. Tôi và Trần Trần đều bắt giắc cúi đầu xuống, chỉ có Tuyết Tình dường như không bị ảnh hưởng gì.

Vì có thể gặp phải sự tấn công của con yêu quái đó trong đường thoát nước bất cứ lúc nào, nên tôi không dám đi đầu, và tất nhiên cũng không muốn là người đi sau cùng, đành hèn yếu đi giữa để được hưởng sự bảo vệ, che chắn của hai mỹ nhân.

Trần Trần bật chiếc đèn chiếu sáng trên mũ, tay cầm chiếc rìu cứu hỏa hùng dũng đi đầu, tôi rón rén đi theo cô, Tuyết Tình cầm súng kết hậu, chiếc đèn chiếu sáng trên đầu liên tục quét bốn xung quanh tìm kiếm mục tiêu.

Xuống tới đường cống thoát nước được một lúc, dụng cụ đo không khí cho thấy hàm lượng ô xy trong đó không cao, còn hàm lượng khí mê tan tương đối cao, càng tiến sâu vào thì tình hình càng trở nên nghiêm trọng, chúng tôi đành phải dừng đến bình dưỡng khí. Chiếc bình ô xy đeo trên lưng rất nặng, đeo được

một lúc thì tôi đã thấy mỗi lưng đau vai, nhưng nếu bây giờ mà dùng hết dưỡng khí trong đó, thì cho dù tôi có chạy nhanh hơn Lưu Tường thì cũng sẽ bị xỉu trước khi chạy tới miệng cống thoát nước.

Địa hình trong đường cống thoát nước rất phức tạp, dọc ngang chằng chịt, chẳng khác gì một mê cung. May mà, ở đây khá xa trung tâm thành phố, vì thế không nối thông với đường cống thoát nước của trung tâm thành phố, nếu không, chỉ dựa vào ba người chúng tôi thì để đến khi tìm được con yêu quái đáng chết kia phải tới mùa quýt sang năm.

Dựa vào sự ghi nhớ đối với tấm bản đồ, tôi chỉ đạo mọi người chui vào một nhánh cống hẹp chỉ đủ cho một người và phải trong tư thế cúi đầu khom lưng

102
mới qua được, rồi từ đó đi về hướng ký túc xá. Vì phải khom lưng mà đi, nên Trần Trần lại thấy ngượng, không muốn để tôi đi sau mình cô ấy. Tôi đành phải để cho cô ấy và Tuyết Tình đổi vị trí, tôi nhất định không để mình đi đầu, như thế có khác gì bảo tôi phải nộp mạng.

Tuyết Tình không có vẻ ngượng ngùng như Trần Trần, cô cong mình lập tức chui vào đường cống. Tôi đi sau lưng cô ấy, trong lòng chợt nghĩ, dù sao thì phía trước cũng là một cái mông căng tròn của một người đẹp đã trưởng thành, chỉ cần là một người đàn ông xu hướng giới tính bình thường, thì trong lòng khó mà không nảy ra những ý nghĩ “đen tối.” Dường như tôi ngửi thấy mùi hoa nhài phảng phất, tất nhiên thực tế không thể như vậy được, vì tôi đang đeo cái chụp của bình dưỡng khí, hơn nữa, nếu có ngửi thấy thì ở một nơi như thế này chỉ là mùi hôi thối phát buồn nôn mà thôi.

Đi được một đoạn, nước bẩn đã tới ngang đầu gối, có rất nhiều rác rưởi như các loại túi ni lông nổi lềnh phềnh, thỉnh thoảng lại còn có cả những chiếc bao cao su tránh thai đã dùng rồi nữa. Trên vách của đường cống là một lớp bùn đất màu đen dính chặt, nếu dùng nó làm màng đắp mắt, không biết có mang lại hiệu quả làm đẹp không nhỉ? Có điều, tôi dám chắc chẳng có ai dám thử.

Vách cống màu đen, nước tù đọng dưới cống cũng màu đen, chiếc áo phông hộ trên người cũng màu đen, ngoài chiếc mũ chụp trên đầu, thì mọi thứ mà mắt nhìn thấy được đều một màu đen. Bỗng nhiên tôi có cảm giác mình đang ở trong một chiếc hang tối tăm, dường như không thể nào quay trở về trên mặt đất chan hòa ánh mặt trời, để cho làn gió ấm áp khẽ vờn trên mặt nữa. Càng tới gần vị trí khu ký túc xá, thì cảm giác này lại càng mạnh, thậm chí tôi còn bắt đầu cảm thấy đoạn cống thoát nước ứ đọng này có lẽ sẽ là nơi chôn vùi thân thể tôi. Đúng lúc tôi đang suy nghĩ miên man thì đầu đột nhiên va vào mông của

Tuyết Tình, tuy cảm giác cũng không đến nỗi nào, nhưng để tránh bị coi là đồ biến thái, tôi vội lùi về sau, không ngờ vì thế lại khiến cho Trần Trần đụng phải hông của tôi. Tôi nghĩ, nếu như không phải tại đường cống quá chật hẹp thì chắc chắn tôi sẽ bị cô ấy đá cho một cái.

Tuyết Tình đưa tay ra hiệu cho chúng tôi dừng lên tiếng để chú ý lắng nghe.

Tôi nhắm chặt mắt, lắng nghe mọi âm thanh nhỏ nhất. “Phì, phì, phì...” Một âm thanh kỳ lạ lúc thấy lúc không truyền đi một cách bí hiểm trong đường cống, cái gì phải đối mặt thì nhất định không thể tránh, cuộc quyết chiến sống chết sắp bắt đầu...

12. Chương 12: Kẻ Đứng Đầu Sa Lưới

Đối với loài người quen sống trong môi trường rộng rãi và có ánh sáng thì đường cống thoát nước chật hẹp, tối tăm đương nhiên là nơi có đầy nguy hiểm không thể biết trước. Hơn nữa, loài vật mà chúng tôi sắp phải đối diện không phải là những con vật nhỏ bé như con chuột hay gián, mà là một quái vật đáng sợ có thể quật chết ba nhân viên phòng chữa cháy trong nháy mắt.

Những tiếng phì phò nhỏ nhỏ cho chúng tôi biết, con quái vật đang ở gần đây. Loài rắn tuy không có mũi với đúng nghĩa đích thực của nó, nhưng bằng chiếc lưỡi rất nhạy và cơ quan hỗ trợ nên vẫn có khứu giác nhạy bén như loài chó. Tôi nghĩ, con rắn yêu quái này có lẽ cũng như vậy. Tiếng phì phò mỗi lúc một rõ. Rõ ràng là mùi lưu huỳnh trên người chúng tôi đã làm nó chú ý, hơn nữa nó sẽ không bỏ chạy, mà ngược lại sẽ lần ra theo mùi thấy được. Có lẽ, nó đã bị cái mùi nồng nặc ấy chọc giận. Nếu thế, trò vui cũng khá hay đây!

Tuyết Tình chìa nòng súng về phía trước, sẵn sàng nhả đạn. Trong đầu tôi chợt lóe lên một ý nghĩ: khí mê tan! Rồi lập tức nhìn lên dụng cụ đo không khí, đúng như tôi đã nghĩ, hàm lượng khí mê tan trong này rất cao, chỉ cần một đốm lửa sẽ dẫn tới nổ tung!

“Dừng nổ súng, sẽ dẫn tới nổ khí mê tan đấy!” Tôi nói to với Tuyết Tình.

Tuyết Tình hơi ngậy người một chút, chúng tỏ vừa rồi cô ấy đã không chú ý đến điều này. Tiếng phì phò đã rất rõ, rất có thể quái vật sẽ lập tức xuất hiện trước mặt chúng tôi, nhưng trong tình huống không được nổ súng, không biết chúng tôi phải đối phó với nó như thế nào?

“Để tôi!” Trần Trần định đẩy tôi và tiến về phía trước, nhưng trong khoảng không gian chật hẹp của đường cống thì không thể nào làm như vậy được.

“Rút lui! Lùi về chỗ rộng hơn rồi hãy tính.” Trong tình huống như lúc này, cho dù Trần Trần có dùng chiếc rìu cứu hỏa trong tay chém chết con yêu quái, thì tính mạng của tôi và Tuyết Tinh cũng khó mà bảo toàn được, trong khi chưa có cách giải quyết thì chỉ nên tháo chạy để bảo toàn tính mạng.

May mà đường cống thoát nước tuy chật hẹp, nhưng vẫn đủ để tôi quay người lại. Tuy nhiên, đúng lúc tôi định quay người lại thì phía cuối của đường

104
cống xuất hiện một sinh vật màu trắng! Toàn thân nó trắng như tuyết, nhưng đôi mắt thì lại toát ra ánh sáng màu đỏ ma quái, trong bóng tối trông tựa như hai viên hồng ngọc đỏ như máu. Thân dưới là một chiếc đuôi rắn to dính đầy bùn đất, thân trên trông giống như hình người đầu rắn, cổ rất dài, chiếc lưỡi đỏ lòm liên tục thè ra. Nó chính là hung thủ giết chết ba nhân viên phòng chữa cháy, con rắn yêu quái là mấu chốt dẫn đến một loạt sự việc!

“Đừng đi đường thẳng, rẽ vào chỗ ngoặt!” Tôi đẩy móng của Trần Trần đi về phía trước, lúc bình thường mà như vậy, cô ấy không giết chết tôi mới là chuyện lạ. Việc di chuyển của loài rắn trên đường thẳng rất nhanh, và với kiểu di chuyển bằng cúi đầu khom người như chúng tôi chắc chắn không thể nào bằng nó, nên chỉ còn cách liên tục ngoặt rẽ thì mới có thể đẩy xa khoảng cách với nó. May mà, đường cống thoát nước có nhiều lối thông, cứ cách một đoạn thì lại có một ngã rẽ. Nhưng nếu cứ đi bừa mà không lựa thì sẽ rất dễ lạc đường.

Quả nhiên, sau khi chạy một lúc, tuy chúng tôi không bị con yêu quái ấy đuổi kịp, nhưng do Trần Trần dẫn đầu nên chúng tôi không sao tìm được một chỗ có không gian rộng hơn để quyết sống mái với con yêu quái. Thế rồi đúng lúc đó, chiếc chân phải đáng ghét của tôi lại giở chứng, khiến tôi mất trọng tâm và té nhào xuống, khiến người gần như ngập trong dòng nước bẩn.

Khi Trần Trần kéo tôi đứng dậy thì khoảng cách giữa chúng tôi và con rắn yêu quái chỉ còn chưa đầy mười mét, lại còn đối đầu với Tuyết Tinh đang lăm lăm súng trong tay, chỉ cần lúc này nó chồm lên thì dù Tuyết Tinh có nổ súng hay không thì chúng tôi cũng chỉ còn một đường chết, chỉ khác là nếu nổ súng thì con quái vật ấy cũng sẽ chết theo, còn nếu không nổ súng thì nó lại được một bữa no nê.

Trong lúc hoảng hốt, bỗng nhiên tôi phát hiện ra một điểm rất lạ lùng là con rắn yêu quái ấy hình như chỉ nhìn chăm chăm vào khẩu súng trong tay Tuyết Tinh, ánh mắt không chứa vẻ hung ác của loài dã thú thông thường, mà là cái nhìn hiếu kỳ như của một đứa trẻ. Theo lý thuyết khả năng nhìn của loài rắn rất kém, nó chỉ nhìn được trong chừng một mét, còn khoảng cách bây giờ giữa

chúng tôi và nó là tám, chín mét, lẽ ra nó không nhìn thấy chúng tôi mà chỉ phán đoán vị trí của chúng tôi dựa vào nhiệt lượng và mùi toát ra từ trên người chúng tôi.

Thị lực của con rắn yêu quái này không thoái hóa hoàn toàn, rất có thể là vì nó có một bộ phận gien của loài người, và tất nhiên cũng sẽ có một phần đặc tính của loài người, cũng có nghĩa là nó cũng rất hiếu kỳ trước các loại súng ống như một đứa trẻ chực tuổi.

Nghĩ đến đây, trong đầu tôi bỗng nảy ra một cách rất mạo hiểm nhưng cũng là cách duy nhất có thể thực hiện được, tôi lập tức nói với Tuyết Tình: “Ném khẩu súng cho nó!”

105

Tuyết Tình ngớ người, nhưng không hỏi gì, mà ném khẩu súng về phía con rắn yêu quái như lời tôi. Đúng như tôi dự liệu, con rắn yêu quái lập tức đón lấy, rồi mân mê, thậm chí chĩa nòng súng vào mắt mình.

“Nó sao vậy?” Trăn Trăn không hiểu, hỏi.

“Mặc kệ nó, chạy nhanh thôi!” Dựa vào sự ghi nhớ đối với tấm bản đồ, tôi bảo Trăn Trăn đi về phía miệng cống thoát nước. Có lẽ vì bữa trưa đã ăn ba quả tim của những cảnh sát phòng chữa cháy, nên con rắn yêu quái không mấy hứng thú trước những “con mồi” như chúng tôi, mà cứ mãi mê nghịch khẩu súng K54 - món đồ chơi duy nhất của nó từ trước đến nay.

Rút chạy đến khu vực miệng cống, địa hình tương đối rộng rãi và cũng là nơi chúng tôi có thể đứng thẳng người lên, chúng tôi cảm thấy an toàn hơn đôi chút, nhưng con rắn yêu quái hình như không còn đuổi theo nữa.

“Chúng ta mặc con rắn yêu quái ấy sao?” Trăn Trăn hỏi.

“Rời khỏi nơi đây rồi hãy tính.” Tôi vừa quay đầu lại nhìn đường cống mà chúng tôi vừa đi qua, vừa đưa tay đẩy Trăn Trăn, ra hiệu cho cô rời đi, nhưng không hiểu sao bàn tay tôi lại để lên một chỗ rất mềm mại. Dù cách một lần áo, nhưng tôi vẫn cảm nhận thấy rằng bàn tay của tôi đã chạm vào ngực của cô ấy! Dù cách rất nhiều lớp trở ngại như găng tay, áo phòng hộ, áo lót ngực, nhưng dựa vào cảm giác của bàn tay tôi vẫn có thể rút ra kết luận: áo ngực cỡ C! Tuy về độ to nhỏ có thể kém Tuyết Tình, nhưng cũng không đến nỗi nào, nên tôi khẳng định là cỡ C.

Có điều rút được ra kết luận thì cũng phải trả giá, đầu tiên Trăn Trăn kêu ré lên một tiếng, tiếp đó gào lên hết sức tức giận: “Muốn chết phải không! Dám chạm vào người tôi à!” Tiếp đó là đưa ra một cái tát may mà cái tát ấy rơi xuống chiếc mũ phòng hộ, nhưng cũng đủ làm tôi loạng choạng và nổ đom đóm mắt,

đất dưới chân chao đảo. Nhưng rồi một tiếng nổ lớn như tiếng sấm rền cho tôi biết, mặt đất đúng là đang chấn động, hơn nữa còn rất mạnh.

Tuyết Tình cảm thấy điều khác thường đó đầu tiên nên kéo Trần Trần rồi cùng nằm phục xuống. Hầu như cùng lúc, tất cả mọi góc ngách của đường cống thoát nước đều bắn vọt những dòng nước bắn lên đồng thời tỏa ra một luồng nhiệt nóng. Chúng tôi bị vùi trong dòng nước bắn, khó khăn lắm mới bò dậy được, nơi này có thể đổ sập xuống đến nơi rồi, không thể chần chừ thêm được nữa, vì thế chúng lập tức rời khỏi chỗ đó.

Khi chúng tôi ra khỏi miệng cống thoát nước thì trăng sáng đã lên cao, tuy mặt trăng không tròn lắm, nhưng tôi lại cảm thấy rất đẹp. Đến cả Vĩ Ca - người không mấy làm người khác yêu quý dường như cũng trở nên dễ ưa hơn hẳn

106

dưới ánh trăng, khiến tôi không kìm được chỉ muốn ôm lấy anh ta một cái. Thế nhưng, anh ta lại không đón nhận mà bịt mũi lùi ra rờ xa.

“Anh A Mộ, anh hãy cởi chiếc áo phòng hộ đó ra đã!” Miêu Miêu đưa khăn giấy cho tôi, lúc đó tôi mới sực nhớ ra rằng toàn thân mình dính đầy vết bắn hôi thối.

Chúng tôi cùng cởi bỏ quần áo phòng hộ và dùng khăn giấy lau sạch vết bắn trên mặt xong, Trần Trần bèn hỏi tôi vừa rồi đã xảy ra chuyện gì.

Tôi cười, đáp: “Yêu quái đã cho nổ tung đường cống thoát nước. Nó nghịch khẩu súng, sớm muộn gì cũng sẽ chạm vào cò súng, mà một khi súng bị bóp cò thì sẽ dẫn đến nổ khí mê tan trong đường cống. Cho dù nó có là rắn tiên gì đi nữa thì vụ nổ lớn như vậy cũng sẽ làm cho nó tan xác.”

“Cái gì? Rắn tiên chết rồi à?” Lục Thúc đột nhiên xuất hiện từ phía sau rừng long não bên cạnh tôi.

“Chú đi tuần đến tận chỗ này làm gì thế?” Trần Trần hỏi một cách ngốc nghếch. Dù là kẻ ngốc cũng nghĩ được ra rằng Lục Thúc đột ngột xuất hiện ở đây không đơn giản là việc đi tuần.

Quả nhiên, Lục Thúc nhào về phía tôi, ôm chặt lấy, há miệng ra định cắn vào cổ tôi. Vì sự việc xảy ra quá đột ngột nên tôi không kịp tránh. Để tránh bị ông ta cắn vào cổ, tôi chỉ còn cách đưa tay ra chặn theo bản năng, may mà chất vải của chiếc áo tôi mặc trên người khá dai, nên mới không bị ông ta cắn rách, nhưng cơn đau dội lên từ cánh tay cho thấy, nếu chậm mấy giây nữa thì chắc chắn sẽ bị ông ta cắn rách da thịt. Trong khoảng thời gian ngắn ngủi như vậy, dù là người khỏe như Trần Trần cũng không kịp kéo ông ta ra, Tuyết Tình thì lại không còn súng trong tay, Miêu Miêu và Vĩ Ca lại càng không giúp gì được. Lúc này,

muốn sống chỉ còn cách dựa vào chính mình, nên biết là một khi răng của ông ta đã cắn rách da thịt tôi thì cũng là lúc tôi về châu tiên tổ, vì rất có khả năng ông ta chính là kẻ giấu mặt trong bóng tối đích thực!

Tôi đưa tay xuống thắt lưng, định lấy túi lưu huỳnh còn lại, nhưng túi lưu huỳnh lại để trong túi đựng dụng cụ, còn cái túi đựng dụng cụ thì lại đang ở trên chiếc áo phòng hộ mà tôi đã cởi ra. Trong giây phút sống chết chỉ gang tấc, tôi làm gì còn thời gian mà mở cái túi đựng dụng cụ đó nữa, may mà ông trời cũng chưa tiết đường của tôi, trong túi quần của tôi vẫn còn một vật bảo vệ tính mạng, đó là chiếc bình xịt hơi cay.

Tôi rút chiếc bình ra, xịt liên tiếp vào mặt Lục Thúc. Ông ta lập tức kêu lên thảm thiết, rồi đưa hai tay ra bưng lấy mắt, lùi về sau, Trần Trần và Miêu Miêu lập tức xông lên đè ông ta xuống đất và còng tay lại.

“Ông mới chính là kẻ giấu mặt trong bóng tối? Người mà trước khi chết Hạ Vũ Lam nói đến không phải là hiệu trưởng Lục mà chính là ông - Lục Thúc!”

107

mặc dù tôi cũng cảm thấy ngạc nhiên về những suy đoán của mình, nhưng ngoài điều đó ra, tôi thực sự không nghĩ ra Lục Thúc còn có lý do gì để tấn công tôi. Ông ta muốn trả thù cho con mình.

Lục Thúc bị hơi cay của chiếc bình xịt làm cho nhức mắt vẫn chưa thôi rên rỉ, và không đáp lại những lời của tôi. Tôi hỏi xin Miêu Miêu một chai nước uống không màu, làm sạch hơi cay trên mặt ông ta, sau đó cho phép ông ta ngồi dậy trả lời những câu hỏi của tôi.

“Hết rồi, hết rồi, hết tất cả rồi! Tiên nhi đã chết rồi, tất cả cũng đã hết rồi...”

Những dòng nước mắt lăn trên khuôn mặt nhăn nheo của Lục Thúc, chỉ trong phút chốc mà trông ông ta già hẳn đi. Ông ta kể lại cho chúng tôi đầu đuôi câu chuyện trong trạng thái như đang mơ, khi nhắc đến một chỗ nào đó có khi nở một nụ cười ngây ngô và hạnh phúc, có lúc thì lại khóc với vẻ đau khổ:

Ba mươi năm trước, tất cả những chuyện này đều là vì ba mươi năm trước, bọn ông An tìm thấy ngôi nhà của bạch xà tiên.

Thực ra, khi bọn ông An giết thịt con bạch xà, tôi cũng ăn thịt cùng họ, hơn nữa, ông An lôi từ trong bụng nó ra không chỉ có một mà là hai cái mật, một to một nhỏ. Ông An và những người anh em coi tôi như khách nên họ đã mời tôi ăn chiếc mật to, trước tình cảm khó từ chối ấy, tôi đã ăn. Nếu lúc đó tôi không ăn chiếc mật ấy thì có lẽ đã không xảy ra những chuyện sau đó, vì đó không phải là mật rắn mà là “nội đan” của bạch xà tiên.

Nơi mà bọn ông An phát hiện ra thực ra không phải là huyết mộ của người,

mà là nơi bạch xà tĩnh tu. Bạch xà đã tu luyện hàng ngàn năm rồi, nếu không bị bọn họ phát hiện ra thì việc trở thành tiên chỉ là chuyện sớm muộn. Đáng tiếc là cuối cùng thì nó cũng không thoát khỏi số kiếp.

Sau khi tôi ăn một phần thịt của bạch xà tiên, vốn dĩ tôi cũng sẽ giống như bọn ông An, bị chất độc hãm hại, cuối cùng thì chết bởi các loại bệnh về đường tiêu hóa như ung thư dạ dày. Điều may mắn là tôi đã nuốt nội đan của bạch xà tiên, mà nội đan thì có thể giải được hàng trăm loại độc được nên tôi mới sống đến hôm nay.

Sau khi bọn ông An lần lượt ra đi, tôi thường xuyên mơ thấy bạch xà tiên từng bị chúng tôi ăn, trong giấc mơ nó đã nói với tôi tất cả rằng bọn ông An chết như vậy là do họ tự chuốc lấy, còn nói rằng nếu tôi không nghe theo những gì nó bảo để nó sống lại dưới một hình hài mới thì nó sẽ không tha cho tôi. Việc mà nó bảo tôi làm rất đơn giản, đó là tiếp tục ở lại trường Đại học y, chờ đến khi có một cô gái tên là Dạ Tiểu Lầu xuất hiện.

Và như vậy tôi tiếp tục ở lại trường Đại học y gần hai chục năm nữa và cuối cùng cũng chờ được đến khi Dạ Tiểu Lầu xuất hiện. Khi tôi nhìn thấy cô ấy lần

108
đầu tiên, thì lập tức thấy trái tim trong lồng ngực đập rộn ràng, trong khi ấy, sau khi nuốt nội đan suốt hơn hai mươi năm tôi không hề cảm thấy có chút hứng thú gì đối với bất cứ người phụ nữ nào. Tôi biết là mình đã yêu cô ấy rất sâu sắc. Nhìn thấy Dạ Tiểu Lầu xong, một lần nữa bạch xà tiên lại xuất hiện trong giấc mơ của tôi, nó bảo tôi phải quan hệ với Dạ Tiểu Lầu, để cô ấy mang thai thân pháp cho nó. Nhưng chuyện đó với tôi thực sự rất khó khăn, vì lúc đó Dạ Tiểu Lầu đang độ tuổi hoa tuổi ngọc, hơn nữa lại còn xinh đẹp hơn hẳn người khác, có không biết bao nhiêu chàng trai theo đuổi. Trong khi ấy, tôi là một ông già đã gần năm mươi tuổi, chẳng có quyền lực cũng chẳng có của cải, làm sao mà khiến cô ấy để mắt đến được?

Nhưng, bạch xà tiên đã nói với tôi: “Bố của cô ta đã nuốt tiên đan của ta, và đã quan hệ với vợ rồi dẫn đến có thai Dạ Tiểu Lầu khi trong người đã có linh khí của ta, vì thế trong người cô ta cũng có linh khí của ta, người vừa nhìn thấy cô ấy đã lập tức phải lòng đó là vì sự hấp dẫn lẫn nhau của linh khí trong người các người. Tình trạng của cô ta cũng giống như người, ngay từ ánh mắt đầu tiên khi nhìn thấy người thì cũng đã yêu người rồi.”

Sự thật đúng như lời bạch xà tiên nói, Tiểu Lầu cũng có tình yêu sét đánh đối với tôi, tuy chuyện này khiến tôi không thể tưởng tượng nổi. Một nữ sinh viên xinh đẹp yêu một bảo vệ vừa già nua vừa xấu xí, đúng là một chuyện nực cười.

Để tránh cho cô ấy không bị người khác cười chê, tôi đã bảo cô ấy giấu kín quan hệ giữa chúng tôi. Nhưng cô ấy vẫn không thể giấu đến cùng được mà đã nói cho mấy người bạn cùng phòng biết. Hơn nữa, trong mơ bạch xà tiên cũng nói với tôi rằng, sau này sẽ có lúc cần đến ba người ấy, vì thế tôi đã bảo Dạ Tiểu Lâu lén cho máu của tôi vào trong bình nước uống.

Nội đan của bạch xà tiên khiến cho máu của tôi trở nên rất thần kỳ, tuy nó có thể tăng cường thể chất của con người nhưng lại cũng khiến người ta nghiện như hê rô in. Tôi đã lợi dụng điều này để khống chế bọn họ. Sau này, giáo sư Tiêu tình cờ phát hiện được mối quan hệ giữa chúng tôi, tôi đành liều cũng dùng máu của mình để khống chế ông ấy như vậy. Lúc đó, tôi không ngờ được rằng, ông ấy có thể giúp tôi được nhiều việc như vậy trong những ngày tháng sau đó. Sau mười tháng mang thai, bạch xà tiên cuối cùng đã có lại được thân pháp như ý, nhưng mọi bi kịch cũng bắt đầu từ đó...

Bạch xà tiên để nhanh chóng lấy lại được pháp lực, đầu tiên thì hút máu của Tiểu Lâu và ba cô gái kia, ba tháng sau thì lại đòi ăn ngón tay người để giúp nó lột da, sáu tháng sau thậm chí đòi ăn tim của người sống!

Để thỏa mãn cho dục vọng của nó, tôi đã lừa gạt các cô bạn cùng phòng với Dạ Tiểu Lâu hết lần này đến lần khác, thậm chí lừa gạt cả Tiểu Lâu nữa, tôi nói với bọn họ rằng, chờ đến khi bạch xà tiên lớn lên thì sẽ cho họ rất nhiều lợi lạc, 109

có thể làm cho họ trường sinh bất lão, có thể làm cho họ được hưởng phú quý giàu sang, bọn họ rất tin tưởng và không chút hoài nghi, không những đồng ý giết người mà thậm chí còn sẵn sàng hy sinh tính mạng của mình.

Việc sống chết của người khác thế nào tôi không quan tâm, tôi chỉ quan tâm đến Tiểu Lâu, vì thế tôi cố ý sắp đặt cho cô ấy rời khỏi trường Đại học y - chốn đầy thị phi, không ngờ vì thế mà đã làm hại cô ấy...

Sau khi Tiểu Lâu chết, bạch xà tiên là tất cả trong cuộc sống của tôi, vì suy cho cùng trên danh nghĩa nó là đứa con của tôi và Dạ Tiểu Lâu, vì nó tôi tiếp tục ở lại làm bảo vệ của trường Đại học y, và trải qua gần chục năm trong sự cô đơn, mãi cho tới khi cậu xuất hiện tôi mới có được một chút niềm vui.

Tôi rất cảm ơn cậu đã đồng ý chơi cờ với một ông già như tôi, mặc dù cậu làm như vậy chỉ là vì công việc, nhưng tôi vẫn muốn cảm ơn cậu! Song, việc điều tra của cậu mỗi ngày một mở rộng cũng đã bắt đầu mang đến mối đe dọa cho tiên nhi, vì thế trong lúc chúng ta chơi cờ tối hôm qua, khi mà cộng sự của cậu vừa ra khỏi, tôi đã nhân cơ hội đi vệ sinh gọi điện cho giáo sư Tiêu, bảo ông ấy sai quản lý Dự dự cộng sự của cậu đi rồi sắp xếp cho Ảnh Thanh và Vũ Lam

phục kích sẵn trong rừng long não. Vì tôi biết, khi không liên lạc được với cộng sự, thế nào cậu cũng tới khu rừng đó tìm cô ấy. Đáng tiếc là tôi không ngờ cậu còn có những cộng sự khác, hơn nữa còn có súng trong tay.

Khi không xử lý được cậu trong rừng, chắc chắn quản lý Dư sẽ trở thành đối tượng bị nghi ngờ, với cái tính tham sống sợ chết của bà ta thì việc khai ra giáo sư Tiêu chỉ là chuyện sớm hay muộn, vì thế tôi đã sai Nguyệt Ảnh Thanh giết chết ông ấy. Không những tôi phải giết chết giáo sư Tiêu mà còn định giết chết tất cả những ai biết chuyện này, nhưng bọn họ đều chết hết cả rồi, tôi trở thành tướng không quân. Vì thế tôi quyết định để Ảnh Thanh lại và để cho cô ta tạm thời ẩn náu dưới đường cống thoát nước, không ngờ cô ấy cũng lại bị các cậu bắt được...

Những lời khai của Lục Thúc đã giải đáp mọi câu hỏi của chúng tôi vụ án này đã bắt đầu từ việc Dạ Bình An và những người cùng làm với ông xông vào huyết mộ nơi tĩnh tu của bạch xà tiên ba mươi năm trước, tiếp đó dẫn tới tình yêu biến thái giữa Dạ Tiểu Lâu - cô con gái mà ông ta để lại với Lục Thúc và sinh ra kẻ đầu sỏ tội ác gây ra những vụ giết người liên tiếp.

Mặc dù Lục Thúc là kẻ giấu mặt trong bóng tối của vụ án này, nhưng xét ở một góc độ nào đó thì ông ta cũng có thể được coi là một trong số những bị hại. Trong vụ án này, người đáng thương nhất không ai khác là Dạ Tiểu Lâu. Cô vốn là một thiếu nữ ngây thơ xinh đẹp nhưng vì chịu ảnh hưởng của bạch xà tiên nên đã yêu Lục Thúc - một ông già chẳng có chút hấp dẫn nào. Qua những lời lừa dối đường mật của Lục Thúc lại cứ nghĩ rằng mình cũng giống như Đức mẹ Maria, có thể sinh ra được thánh nhân, cho tới khi bị Tiểu Âu - bác sĩ trực tiếp điều trị cưỡng dâm thì lập tức lấy cái chết để giữ tròn trinh tiết. Cô là một người bất hạnh nhất và cũng là bị hại nhiều nhất trong vụ án này.

110

Lời Kết

T

rong phòng làm việc của Giám đốc công an tỉnh.

Bên ngoài vọng đến tiếng gõ cửa, Lương Chính đẩy cửa bước vào đặt chiếc cặp hồ sơ vụ án về ma cái ở trường Đại học y xuống trước mặt Giám đốc, mặt nở nụ cười rất tươi, ngồi xuống và lập tức báo cáo: “Tội phạm chính là Lưu Lục Căn, thường được gọi là Lục Thúc, đã thừa nhận nhiều tội danh như xúi giục người khác giết người; tòng phạm Nguyệt Ảnh Thanh, tên khác là Tăng Sảnh Nghi cũng đã thừa nhận tội giết người và tấn công cảnh sát, tòng phạm Tiêu Dật Hiền tuy không trực tiếp tham gia vào việc giết người, nhưng vì nhiều lần lấy

cấp tim của các thi thể cũng đã cấu thành tội phạm, hiện đã bị Bệnh viện Nhân dân tinh cách chức. Có điều, lãnh đạo của bệnh viện không muốn tiếng xấu đồn ra ngoài nên đã không truy cứu, nhưng từ nay về sau có lẽ anh ta sẽ không thể làm việc trong ngành y được nữa; quản lý ký túc xá nữ Dư Chuyển Hảo tham gia vụ án này do không hiểu biết, nhưng tình tiết không nghiêm trọng, hơn nữa đã thật thà khai báo, tích cực hợp tác trong quá trình điều tra, vì vậy xử lý bằng hình thức giáo dục, răn đe.”

“Được xử lý rất tốt!” Giám đốc cầm tập hồ sơ lên lật xem một lát sau đó đóng lại, cười và nói: “Thời hạn là nửa tháng, thế mà đã có thể phá án trong ba ngày, hẳn đồng chí bí thư sẽ rất vừa lòng.”

“Tôi ra thời hạn phá án cho cấp dưới chỉ là một tuần.” Lương Chính nói với vẻ đầy tự tin.

“Yêu cầu nghiêm với cấp dưới là tốt, có điều cũng không nên dồn ép quá. Lần này như thế là được, để tránh con rắn yêu quái bò ra tấn công sinh viên, cảnh sát vũ trang đã ngăn không cho sinh viên đến gần các nắp cống, nếu không khi nổ khí mê tan sẽ có không biết bao nhiêu người bị thương vong. Hơn nữa, vụ nổ này đã khiến cho rất nhiều công trình xây dựng của trường Đại học y bị tổn hại ở các mức độ khác nhau, khoản tiền phải chi cho sửa chữa không hề nhỏ.”

“Đó là việc của Bí thư và Sở Giáo dục, chúng ta không lo được, hơn nữa có người thì lại đang mong trường ngày nào cũng đổ, ngày nào cũng xây đấy!”

“Nói cũng phải, việc ấy cứ để người khác lo. Chúng ta tiếp tục làm tốt việc của mình nhĩ!” Giám đốc sở ném cho Lương Chính một chiếc cặp hồ sơ.

Lương Chính lật xem một lúc, nói: “Người chết vì nguyên nhân nhồi máu cơ tim, mặt méo mó nghiêm trọng, trên người không có vết thương nào rõ ràng... bầy người tận mắt chứng kiến tại hiện trường đều cho biết: Người này đã bị một con ma nữ giết... Vụ án này hẳn cũng rất thú vị đây!” Nói rồi, mắt lóe lên một ánh nhìn hiếu thắng.

111

Hồ Sơ Các Vụ Án Kỳ Bí

Nguyên Mẫu Chân Thực Của Dị Gia Bạch Xà

Câu chuyện này lấy nguyên mẫu từ Dị gia bạch xà được phát hiện tại Chu Hải, Quảng Đông vào những năm đầu thập niên 90. Tác giả xin dành lời cảm ơn đặc biệt tới “Điều Duyên Miêu Miêu” - người đã cung cấp những tư liệu có liên quan.

Những tư liệu mà Miêu Miêu cung cấp phần lớn giống như những miêu tả

trong truyện, điều khác là kiến trúc xây trên Dị gia không phải là ký túc xá sinh viên mà là một ngôi nhà ở tám tầng, và tất nhiên vị trí cũng không phải ở trường học.

Trong hiện thực, những người đào móng cho Dị gia đúng là đã ăn thịt con bạch xà, nói thật lòng nếu là tôi thì tôi không dám ăn, nhưng với những người làm công việc nặng nhọc thì một bữa thịt rắn ngon rất có sức hấp dẫn.

Một bộ phận những người làm đã lần lượt chết vì các loại bệnh về đường tiêu hóa (trong truyện đã đổi thành mười tháng), tuy không loại trừ trong thịt rắn có chứa một mầm bệnh độc nào đó, nhưng cái chính không phải ở đó, mà là trong chiếc quan tài bằng đá trong một huyết mộ kín bưng có một con bạch xà lớn đã sống không biết bao nhiêu năm và không hề động đậy, chỉ riêng điều này cũng đã rất kỳ lạ rồi. Nói thật lòng, tôi là người chuyên viết truyện về ma quỷ, nhưng không đến mức viết ra những tình tiết bí hiểm đó theo cách hoàn toàn hư cấu.

Miêu Miêu nói, kể từ khi xảy ra việc với người công nhân đầu tiên, mỗi năm đều có người đến thấp hương, đốt nén hóa vàng mã ở địa chỉ cũ của Dị gia, cũng vì thế mà cô mới được biết đến chuyện này từ miệng của những người lớn tuổi. Nhưng kể từ khi người công nhân cuối cùng qua đời thì không còn ai đến đó để cúng bái nữa, và chuyện này dần dần trở thành truyền thuyết về hiện tượng ma quỷ thần bí.

13. Chương 13: Mào Đầu

Một

Đêm giữa hè, Chương thứ III Petrouchka (tiếng Nga là Илетпиика)¹ vang lên thánh thót hòa trong tiếng đệm của cây đàn violin và khèn. Phía sau cánh cửa lớn nặng nề của phòng tập múa, dường như là một thế giới khác, đó là cả một vương quốc đồ chơi chúc mừng ngày lễ Karneval:

Trong ngôi chợ ồn ào, đông đúc toàn là dân chúng của vương quốc đồ chơi vui vẻ, các cô búp bê Baby đang quây lại nhảy múa, những chú gấu Hùng Bảo Bảo với điệu bộ ngộ nghĩnh trên những trái bóng tròn lớn thì mang lại những tiếng cười vui vẻ, những chú hề hài hước thì truyền niềm vui đến từng góc chợ. Đột nhiên, một cỗ xe ngựa ma pháp có dấu của hoàng thất từ trên trời hạ xuống, một tốp binh lính đồ chơi lập tức xuất hiện, vây quanh lấy cỗ xe ngựa.

Công chúa vương quốc đồ chơi khoác trên mình bộ quần áo lộng lẫy từ từ

bước xuống khỏi xe, cử chỉ của cô hết sức tao nhã, giống như một vị thiên sứ, thiêng liêng bất khả xâm phạm...

“Khụ!” Tiếng ho có ý trách của giáo viên khiến cậu thiếu niên điển trai với những ngón tay đang lướt trên phím đàn dương cầm như sực tỉnh khỏi giấc mơ và trở về với hiện thực. Nhưng, không lâu sau đó, cậu lại chìm đắm trong những suy tưởng miên man. Bấy thiếu nữ độ tuổi hoa tuổi ngọc đang múa giữa phòng tập múa, nhưng trong mắt của cậu thì chỉ có cô ấy - cô gái xinh đẹp có mái tóc dài mượt mà, còn những người khác chẳng qua chỉ như những phiến lá xanh làm nền cho bông hồng. Mặc dù lá xanh cũng rất đẹp, nhưng nếu so với bông hồng thì rõ ràng là kém sắc hơn hẳn.

Những nốt nhạc vui vẻ đã khiến những điệu múa của các cô gái thêm đẹp, thế nhưng đúng lúc ấy giáo viên lại lặng lẽ rời đi, trong phòng tập múa chỉ còn lại ba chàng thiếu niên đệm đàn làm khán giả. Cậu thiếu niên điển trai vẫn ngất ngây với hình bóng cô gái kia trong lòng, cả thế giới dường như chỉ còn lại hai người họ với cây dương cầm trước mặt. Cậu hoàn toàn không nhận thấy mối nguy hiểm đang đến gần.

“Sầm!” chiếc nắp của cây đàn đột nhiên đóng lại, cơn đau như xuyên thấu tim gan truyền đến, khiến cậu thiếu niên điển trai không kêu được thành tiếng, nhưng cơn ác mộng không dừng ở đó, địa ngục thực sự lập tức mở cánh cửa ngay sau đó...

113

Hai

M

ười ba năm sau, cũng lại một đêm giữa mùa hè trong phòng tập múa.

Bấy cô gái tuổi hoa tuổi ngọc đang tập múa dưới sự hướng dẫn của giáo viên, trong không gian vang vọng cũng vẫn là những âm thanh réo rắt, nhưng trong tiếng đàn ấy đã thiếu đi một phần tình cảm.

Bên ngoài cửa sổ thấp thoáng một cái bóng không biết xuất hiện từ lúc nào.

Hình dáng của cái bóng đó không ngừng thay đổi, lúc thì giống như chó, mèo, lúc thì lại như trâu, ngựa, lúc thì lại như một con ma vô thường... Cuối cùng, hình của cái bóng đó định dạng hẳn, đó là một nữ sinh tóc dài, đoán theo chiều cao của cơ thể thì cô chừng mười lăm, mười sáu tuổi.

Cô, một cái bóng bí hiểm, lặng lẽ dừng lại bên ngoài cửa sổ, cho tận đến khi không còn vang lên bất cứ âm thanh nào của nhạc cụ nữa...

Chương Mười Ba

Bóng Ma Cướp Sinh Mệnh

C

húng sinh đông đúc khó xem mặt, nước biển tuôn trào khó lượng đo.

Bình thường chẳng phải khách bình thường, vạn trạng thế sự nắm trong tay.

Bài thơ này có xuất xứ từ “Phanh lịch kỳ hiệp truyện”, người ngâm thơ là Tần Giả Tiên giấu mặt. Tôi rất thích bài thơ này, tôi là ai nào? Tôi là Mộ Thân Vũ, một cảnh sát tếp riu, làm việc tại Tổ chuyên án bí hiểm chuyên điều tra về các sự kiện siêu nhiên.

Những người cảnh sát chúng tôi, hàng ngày đều phải đối mặt với đủ kiểu người, bọn họ phần lớn đều là những người dân bình thường an phận, nhưng những người dân có vẻ ngoài bình thường chưa hẳn là “khách bình thường”, họ có thể là những kẻ gian xảo nắm trong tay tất cả.

Đầu mùa hè, phần lớn sinh viên tạm thời chấm dứt việc học hành bận rộn vất vả, xả hơi đôi chút. Có điều, trong con mắt của những bậc phụ huynh luôn mong con trai thành rồng, con gái thành phượng từ việc học hành chẳng khác gì chèo thuyền ngược nước, không tiến lên thì ắt sẽ phải lùi, sự nghỉ ngơi trong chốc lát cũng có thể khiến con cái họ lạc hậu so với người khác, thế là từ khi kỳ nghỉ hè chưa bắt đầu, họ đã chuẩn bị các “tiết mục” hết sức phong phú thay cho con.

114

Vụ án này bắt đầu từ Cung Thiếu niên “Sắc màu đa dạng” của thành phố.

Tổ trưởng mang về một cặp hồ sơ từ chỗ phòng làm việc của Giám đốc công an tỉnh, xem ra lại phải làm việc rồi. Anh ấy ném cặp hồ sơ ấy cho tôi và nói với mọi người: “Tối hôm qua đã xảy chuyện ma quỷ ở Cung thiếu niên, giáo viên dạy múa Lương Thi Vận đã bị chết, có bảy học sinh đã tận mắt chứng kiến, các em nói giáo viên đó đã bị một cô gái tóc dài dùng tóc quấn chết.”

Vĩ Ca rùng mình, “Sao lại nói đến chuyện ma quỷ giữa ban ngày như thế?”

Có phải điều hòa mở to không, hình như rất lạnh. Tôi vắn nhỏ một chút.” Cậu ta vừa bước vừa hắt xì hơi.

“A Mộ, cậu có ý kiến gì?” Tổ trưởng hỏi.

Tôi bóp vào gáy, nói với vẻ mơ hồ: “Vâng, chuyện này khó nói lắm, mấy người viết báo cáo này quá chủ quan, nếu chỉ đọc báo cáo thì chỉ có thể nói là có ma.”

Tổ trưởng lườm tôi một cái, “Nếu chỉ đọc báo cáo là có thể giải quyết vấn đề, vậy thì còn cần các cậu làm gì? Còn không mau đi làm đi! Một tuần mà không phá được vụ này, để xem tôi sẽ xử lý các cậu như thế nào!” Nói rồi anh ấy cầm một tờ báo lên đi về phòng làm việc của mình.

“Sao tổ trưởng lần nào cũng chỉ có nói chứ không làm nhỉ, chỉ sai khiến chúng ta làm việc, còn mình thì ở tịt trong phòng làm việc cho mát.” Trần Trần lẩm bẩm vẻ không vui.

“Đến khi cô ngồi vào vị trí của tổ trưởng thì cô cũng sẽ như thế! Nhưng từ nay đến lúc đó cô hãy cứ biết chấp nhận đi!” Tôi cười nhả nhỏ, phân công công việc cho mọi người, “Vi Ca lên mạng, tra cứu tất cả những tư liệu có liên quan đến Cung Thiếu niên, Tuyết Tình và Miêu Miêu lật tìm hồ sơ, xem trước đó Cung Thiếu niên có xảy ra vấn đề gì không. Trần Trần cùng tôi đi một chuyến...”

Cung Thiếu niên của Thành phố xây dựng vào thập niên của thế kỷ XX, đầu thập niên 90 xây dựng lại trên nền cũ, vào mỗi kỳ nghỉ hè và nghỉ đông nơi đây rất nhộn nhịp.

Khi chúng tôi tới, nhìn thấy rất nhiều phụ huynh xếp thành hàng dài chờ đăng ký cho con tham gia các lớp học theo sở thích, nhưng những cô bé, cậu bé đi cùng thì rất hiếm người tỏ ra thích thú. Nhớ lại thời niên thiếu của mình, những lớp theo sở thích hoàn toàn không phải là như tên gọi, cuộc sống thích nhất trong mỗi kỳ nghỉ không gì bằng ngủ cho đến khi mặt trời lên cao, dậy khỏi giường là chạy nhảy khắp nơi.

115

Người phụ trách Cung thiếu niên tên là Ôn Tú Bình, là một phụ nữ chừng hơn bốn mươi tuổi và rất phong độ, theo tư liệu thì bà ta bắt đầu đảm đương chức vụ này vào sáu năm về trước. Sở dĩ bà ta được làm việc ở đây có lẽ là có liên quan đến việc chồng bà ta là Phó Giám đốc Sở Giáo dục.

Chủ nhiệm Ôn đưa chúng tôi tới bên ngoài cửa của phòng luyện múa - nơi xảy ra án mạng. Ở hành lang có bảy cô bé với vẻ mặt thấp thỏm bất an, bởi các em chính là những người tận mắt chứng kiến án mạng. Thường có câu rằng: Gặm xương chọn khúc cứng, nặn thì chọn quả mềm. Còn tôi thì lại có thói quen “nữ sinh chọn cô nào xinh thì hỏi”, ngoài lý do tôi cũng là một kẻ háo sắc, cái chính là các cô gái xinh đẹp thông thường khá tự tin, sẽ không vì xấu hổ mà ấp a ấp úng.

Với phụ nữ thì tuổi mười lăm, mười sáu là độ tuổi rực rỡ nhất, bảy cô gái trước mặt chúng tôi đều xinh đẹp, khiến tôi không khỏi hoa mắt. Cuối cùng, tôi quyết định bảo cô gái có tên là Ngô Ý Kỳ kể lại cho chúng tôi nghe quá trình xảy ra sự việc, vì không những cô xinh đẹp mà còn khiến cho người ta có cảm giác cô hướng ngoại và hay nói. Mặc dù vậy, đối với một thiếu nữ tận mắt chứng kiến vụ án mạng, mà đòi hỏi cô phải kể lại một sự việc như trong cơn mơ

thấy ma cũng vẫn khá khó khăn, vì thế trong lời kể của cô có không ít chỗ bỏ sót. May sao, một khi bắt đầu xong, sáu cô gái còn lại cũng không im lặng nữa mà mỗi người một câu, giúp chúng tôi hiểu tường tận về tình hình tối hôm qua. Nhưng, những lời kể của các cô gái rất chủ quan, cứ luôn nhấn mạnh rằng hung thủ là một con ma nữ. Để có thể phán đoán một cách khách quan về tình hình vụ án, tôi sửa lại đôi chút những lời của các cô và ghi chép lại như sau:

Chúng em không phải tới để học các lớp theo sở thích trong dịp hè, mà là học sinh của Trường múa Nghệ Phi, do cô giáo Lương của Cung Thiếu niên đích thân đến trường chọn, mục đích là để tham gia biểu diễn cho tiết mục khai mạc Đại hội thể thao của thành phố tổ chức vào tháng sau.

Vì ban ngày cô giáo phải dạy lớp theo sở thích, nên chúng em chỉ còn cách đến đây để luyện tập theo bài múa do cô giáo biên đạo vào buổi tối. Trước đó chúng em đã tập được một tuần rồi, tối hôm qua cũng như mọi khi, nhưng sau đó thì...

Mọi thứ cũng bình thường giống như mọi khi, chẳng có điều gì khác thường, chúng em tập theo những điệu múa chưa thật quen lắm dưới sự hướng dẫn của cô giáo. Khi tập đến khoảng nửa buổi, qua tấm gương, em nhìn thấy có một cái bóng rất kỳ quái ở trên cửa sổ sau lưng. Nói rằng nó kỳ quái vì hình dạng của cái bóng ấy thay đổi liên tục, lúc mới bắt đầu thì giống như con mèo, to hơn chút nữa thì dần dần giống như một con chó, sau đó to hơn nữa thì lại giống như một con trâu hoặc con ngựa.

Vì thấy rất kỳ lạ nên em không nén được cứ nhìn về phía đó và lập tức bị cô giáo quở trách, nên đành tập trung vào múa. Nhưng, tính tò mò khiến em thỉnh

116

thoảng vẫn liếc mắt nhìn về phía cửa sổ, lần này thì em thấy bóng của một cô gái tóc dài, dường như cô ta cứ bồng bênh lướt qua cửa sổ lên nhìn chúng em, khiến em hoảng hốt múa sai điệu và tất nhiên lại bị cô giáo quở trách một lần nữa.

Sau hai lần bị cô giáo quở trách, em không dám nhìn ngang nhìn dọc nữa mà tập trung vào điệu múa, mãi cho tới khi hết nhạc...

Nhạc vừa hết, lập tức vang lên tiếng vỗ tay bí hiểm. Sở dĩ nói rằng bí hiểm, vì không có ai trong số tám người trong phòng, bao gồm cả cô giáo vỗ tay, cứ cho rằng tiếng vỗ tay ấy từ bên ngoài thì cũng không thể có, vì phòng tập múa sử dụng vật liệu cách âm, dù có người đứng ngoài vỗ tay thì chúng em cũng không nghe thấy. Hơn nữa, tiếng vỗ tay tuy không vang lắm, nhưng lại giống như có nhiều người cùng vỗ một lúc, rồi từ khắp nơi dồn về phía chúng em.

Chúng em sợ đến mức túm lại thành một đám, đúng lúc đó thì một sự việc càng đáng sợ hơn đã xảy ra...

“Thi Vận, cô vẫn khỏe chứ? Không ngờ cô vẫn còn nhớ đến điệu múa mà tôi đã biên đạo.” Tiếng vỗ tay đột nhiên biến mất, nhưng lập tức có tiếng của một cô gái không hình dạng vang lên.

Lúc trước, cô giáo còn cố làm ra vẻ trấn tĩnh, bảo chúng tôi đừng hoảng sợ, nhưng khi tiếng của cô gái vô hình ấy vang lên thì cô sợ tới mức ngã ngồi trên nền nhà, kêu lên hoảng hốt: “Ai thế? Đừng có giả làm ma quỷ nữa, hãy mau ra đây đi!”

“Ha...Ha...Ha...!” Tiếng cười lạnh lùng của cô gái vô hình vang lên cho tới tận khi cô giáo sợ tới mức suy sụp đến nơi thì mới nói: “Thi Vận, sao lại quên tôi thế, chúng ta đã từng là bạn tốt của nhau cơ mà... ít nhất thì cho đến trước buổi tối hôm ấy tôi cũng luôn cảm thấy cô và Mẫn Nghi cũng là những người bạn tốt nhất của tôi...”

“Cô là ai? Rốt cuộc cô là ai?” Cô giáo hoảng loạn kêu lên và đưa mắt nhìn bốn xung quanh.

“Tôi ở đây, ở ngoài cửa sổ...” Giọng của cô gái hướng ánh mắt của cô giáo về phía cửa sổ. Khi cô giáo nhìn thấy cái bóng của cô gái trên cửa sổ, cô lập tức ngất người. Cái bóng đột nhiên biến sang tư thế nghiêng, miệng hơi hé ra, giọng nói xa xăm, âm u đó lại vang lên một lần nữa: “Bây giờ thì đã biết tôi là ai rồi phải không, Thi Vận! Tôi là người bạn thân nhất của cô... từng là người bạn thân nhất...”

Đèn trong phòng đột nhiên phụt tắt, bóng tối lập tức bao vây lấy mọi người, cô giáo vừa chạy như điên ra cửa vừa kêu to lên: “Không liên quan gì đến tôi, 117

lúc đó tôi cũng không muốn như vậy. Nếu tôi không đánh cô, thì mọi người sẽ hành hạ tôi!”

Trong bóng tối, em nghe thấy tiếng cô giáo bị ngã, khi mắt đã bắt đầu quen với bóng tối, em thấy cô giáo định mở cửa ra, nhưng dường như bị người bên ngoài chặn lại, không sao mở được. Cô giáo cuống lên giơ chân đạp cửa, còn khóc và kêu cứu. Một cô giáo ngày thường nhã nhặn, lịch thiệp là như thế, thế mà lúc này chẳng khác gì một mù điên.

Chờ đến khi mắt hoàn toàn quen với bóng tối, em nhận ra rằng, thực ra trong phòng tập múa không hề tối, qua ánh đèn bên ngoài hắt qua cửa sổ thậm chí em còn nhìn thấy nước mắt cô giáo tuôn trào như suối. Đồng thời, em còn nhìn thấy cái bóng đáng sợ ngoài cửa sổ đã bước vào bên trong.

Nói cái bóng bước vào, thực ra là cái bóng đó chiếu lên tường của phòng tập. Đó là một cô gái có mái tóc rất dài, quần áo mặc trên người giống như của chúng em, đều là trang phục múa. Chân của cô ta không chạm đất, mà là bồng bênh trên tường, rồi từ từ bay về phía cô giáo. Cô ta bay rất chậm, hơn nữa còn cười không ngớt, tiếng cười ma quái và rất đáng sợ.

Khi cái bóng bay đến trước chỗ cô giáo, cô giáo kêu thét lên một cách khủng khiếp, ra sức đập vào cánh cửa mấy cái, rồi sau đó chạy trốn khắp nơi. Nhưng dù cô chạy đến đâu thì cái bóng chỉ cần lắc một cái là đã đến trước mặt cô giáo. Cuối cùng, cô giáo thôi không chạy nữa, mà nằm co trong góc tường và lẩm bẩm như nói một mình: “Hãy tha cho tôi, tha cho tôi, Tiêm Lăng, tôi xin cậu, hãy tha cho tôi...”

“Ha...ha...ha...!” Tiếng cười âm trầm của cái bóng nghe mà dựng tóc gáy, dường như nhiệt độ không khí cũng bỗng chốc xuống đến âm độ, “Buổi tối hôm ấy, tôi cũng đã cầu xin các người tha cho tôi! Cô còn nhớ, lúc đó cô đã đối xử với tôi như thế nào không?”

“Tiêm Lăng, tôi cầu xin cậu, tha cho tôi...” cô giáo bỗng quỳ xuống dập đầu về phía cái bóng, cái dập đầu nào cũng kêu lên cồm cộp, nên chỉ một lát sau thì trán đã chảy máu, nhưng cô vẫn cứ tiếp tục dập đầu như vậy.

“Cô có cảm thấy tóc của tôi đẹp không?” Câu nói của cái bóng khiến cô giáo dừng động tác dập đầu, ngậy người nhìn nó.

Bỗng nhiên, mái tóc của cái bóng dài ra trong nháy mắt và quấn chặt lấy cô giáo, toàn thân cô giáo cũng co lại như bị trói bằng dây. Cái bóng cười ma quái:

“Ha! Ha! Ha! Cảm giác đó có dễ chịu không? Có điều so với nỗi giày vò mà tôi phải chịu đêm hôm ấy thì chẳng thấm tháp vào đâu. Tôi không tàn nhẫn như các người, tôi sẽ để cô được chết một cách thoải mái hơn!”

118

“Tha cho tôi...” Giọng nói của cô giáo trở nên khó khăn, như thể cô đang phải chịu sự dồn ép, “Xin cô... tha cho tôi... Tôi không muốn chết...”

“Nếu như người bị giày vò tôi hôm ấy là cô, chắc chắn cô cũng sẽ như tôi muốn chết ngay lập tức...” Cái bóng dần dần biến thành một đôi bàn tay to tướng túm chặt lấy cô giáo cho đến lúc mắt cô trợn trắng, miệng sùi bọt mép... Cũng khó mà trách được các đồng sự của Phòng Trinh sát hình sự đã báo cáo như một câu chuyện ma, vì đây hoàn toàn là do ma quỷ gây ra! Có điều, nếu tôi mà nói với tổ trưởng như vậy, anh ấy không bóp chết tôi mới là lạ. Vì vậy, khi các cô gái kể về quá trình xảy ra sự việc xong, tôi bèn cùng Trần Trần, các cô gái và chủ nhiệm Ôn vào trong phòng tập múa xem có thể phát hiện ra manh

mới gì không.

Trên nắm tay của cánh cửa kim loại phòng tập múa có vết xước, trong báo cáo nói, khi sự việc xảy ra thì nắm đấm cửa bị một ống tuýp nước chặn ngang, dấu xước có lẽ là do cô giáo Diêu gây ra khi cố đập cửa. Có điều, Đội kỹ thuật không phát hiện thấy có dấu vân tay trên ống tuýp nước.

Trong phòng tập múa, bức tường bên trái lắp đặt một tấm gương, hình thành lên một bức tường gương, bên phải là một hàng cửa sổ. Cánh cửa sổ làm bằng kính không màu, có thể nhìn thấy rõ phía bên ngoài là đường phố tấp nập. Nền nhà được lát bằng sàn gỗ và hình như nó thường xuyên được đánh bằng sáp, vì thế trông bóng lộn, có điều trong góc tường có ba chỗ nhỏ hơn nắm đấm thì có màu hơi khác, như thể từng có vật nặng đặt ở đó. Tôi hỏi Giám đốc Ôn, có phải chỗ đó trước đây đã từng đặt vật gì không? Lúc đầu bà ấy đáp rằng không, nhưng suy nghĩ một lát thì lại nói: “Tôi nhớ ra rồi, khi tôi mới về nhận chức vụ này, đúng là chỗ đó có đặt một cây đàn dương cầm, sau đó thì chiếc đàn đó được chuyển tới phòng âm nhạc.”

“Vì sao chiếc đàn dương cầm ấy lại đặt ở đây?” Tôi hỏi.

“Chuyện đó thì tôi cũng không được rõ, đó là ý của người phụ trách trước đây.”

“Người phụ trách trước là ai?”

“Nếu anh muốn tìm hiểu vì sao chiếc đàn dương cầm lại đặt ở đây thì không cần phải tìm đến chị ấy cho phiền phức, có lẽ sẽ có người có thể nói cho anh biết.”

“Là ai?”

“Là cô giáo Diêu, cô ấy đã làm việc ở đây từ trước khi tôi về nhận chức, cô ấy là người có thời gian làm việc ở cung văn hóa này lâu nhất trong số mọi người. Nhưng, hiện giờ cô ấy đang lên lớp, một lúc nữa thì mới tiện hỏi.”

119

“Không sao, cũng không cần phải vội.” Tôi nhún vai, tiếp tục đi tìm các dấu vết thật kỹ, nhưng tìm một hồi lâu mà chẳng thu hoạch được gì. Đồ vật trong phòng tập múa không nhiều, nổi bật nhất chỉ có một bộ loa, ngoài ra không có gì đáng chú ý nữa.

Vì Ý Kỳ nói, cái bóng ấy đầu tiên xuất hiện ở cửa sổ, nên tôi quan sát nó rất kỹ, nhưng cũng không tìm ra chút manh mối nào.

Cửa sổ được làm bằng khung hợp kim nhôm và kính không màu theo kiểu kéo đẩy, có lẽ nó thường xuyên được lau chùi nên rất sạch sẽ. Vì trong phòng lắp máy điều hòa nên các cánh cửa sổ đều được đóng kín, nhưng với “một cái

bóng” mà nói thì việc cửa sổ có đóng hay không chẳng ảnh hưởng gì.

Tôi để ý thấy, cửa sổ có lắp khung rèm cửa, nhưng lại không thấy rèm cửa đâu, dưới ánh mặt trời xuyên qua cửa kính thì cho dù có bật điều hòa cũng vẫn cảm thấy rất bức bối, hơn nữa, ánh sáng quá nhiều cũng làm cho mắt khó chịu, tôi bèn hỏi giám đốc Ôn, vì sao ở đây không có rèm cửa?

“Ngày hôm qua tháo xuống đem ra hiệu giặt là giặt rồi, lát nữa sẽ lấy về.”

Câu trả lời của giám đốc Ôn không có vấn đề gì, nhưng không hiểu sao tôi cảm thấy có điểm gì đó không bình thường. Nếu ngày hôm qua không tháo rèm cửa xuống thì có lẽ tối hôm qua đã không xảy ra án mạng rồi, không lẽ đó chỉ là sự ngẫu nhiên?

Không phát hiện được gì trong phòng tập múa, đành phải chuyển hướng điều tra, Ý Kỳ và các cô gái khác đều nói rằng tối hôm qua xảy ra mất điện, biết đâu sẽ tìm ra manh mối từ việc này.

Khi rời khỏi phòng tập múa, nhân khi giám đốc Ôn không để ý, tôi bèn hỏi Ý Kỳ về chuyện rèm cửa, cô bé đáp: “Rèm cửa ở đây dường như thường xuyên được tháo xuống đem giặt, chúng em tới đây mới hơn một tuần mà đã giặt hai lần, có lẽ một tuần giặt một lần thì phải!”

Lý do để rèm cửa thường xuyên được giặt thì rất nhiều, nên khá thấy thuyết phục, có lẽ giám đốc Ôn đã nhân cơ hội đó nhận tiền lại quà của hiệu giặt là. Nhưng tôi nghĩ, có lẽ không đơn giản như vậy, chưa nói tới chuyện khác, chỉ riêng việc tỏ ra rất bình tĩnh của bà ta cũng làm người ta thấy lạ lùng. Không hiểu sao bà ta lại có thể bình thản trước chuyện nhân viên của mình chết một cách bất thường như vậy?

Trong báo cáo nói, tối hôm qua Cung Thiếu nhi mất điện là vì cháy cầu dao ở nguồn điện tổng, nguyên nhân có thể là do rò điện, nhưng cũng không loại trừ khả năng do người khác cố tình gây ra.

Lúc này cô giáo Diêu đã lên lớp xong, vì thế tôi bèn tới hỏi cô những chuyện có liên quan đến chiếc đàn dương cầm. Tên đầy đủ của cô giáo Diêu là Diêu Hải

120

Yến, tuổi chừng bốn mươi đã từng làm giáo viên dạy múa ở Cung Thiếu nhi này hơn mười lăm năm. Bà Diêu phải nghĩ một lúc lâu mới nhớ ra những chuyện đã bị bụi của thời gian bao phủ khá lâu. “Đó là chuyện hơn mười năm trước, lúc đó mặc dù đã có đĩa CD, nhưng vẫn rất khó tìm được các vở nhạc kén người nghe, vì thế thường phải nhờ các học sinh học âm nhạc tới giúp sau đó thì chuyển luôn một chiếc đàn dương cầm tới đây. Mấy năm sau đó, internet bắt đầu phổ cập, cho dù những vở nhạc kịch hiếm đến mấy cũng có thể tìm được qua mạng,

nên lại chuyển chiếc đàn dương cầm đó về phòng âm nhạc.”

Bận rộn suốt cả nửa ngày mà cũng chẳng phát hiện ra điều gì có giá trị, tôi nghĩ, lần này có lẽ phải về tay không mất rồi. Thế rồi, đúng khi chúng tôi chuẩn bị ra về thì tổ trưởng gọi điện tới, nói: “Tôi muốn nói với cậu hai điều, một tin tốt, một tin xấu. Cậu muốn nghe tin nào trước.”

“Tôi cũng muốn nói với anh là, tôi và Trần Trần bận rộn nửa ngày mà chẳng có tí thu hoạch nào đây.” Tôi đáp với vẻ không vui.

“Vậy thì tôi sẽ nói tin tốt cho cậu trước, coi như xốc lại tinh thần cho cậu.

Tin này tôi vừa dò hỏi được trong lúc ăn cơm, có bảy phần là thật, ba phần là giả! Chồng của giám đốc Ôn là Phó giám đốc Sở giáo dục, chuyện này có lẽ cậu biết, nghe nói quan hệ giữa ông ta với người chết rất thân thiết.”

“Nghe tổ trưởng nói như vậy, tôi thực sự thấy phấn chấn hẳn lên. Vậy thì giám đốc Ôn có động cơ để giết người rồi?”

“Ừ, kể từ sau khi Lương Thi Vận đến làm việc ở Cung Thiếu nhi, Phó giám đốc Lục thường xuyên tới đón vợ đi làm về, và nhân cơ hội đó tiếp xúc với Lương Thi Vận. Cơ hội được biểu diễn trong đại hội thể thao thành phố lần này là do ông ta dành cho cô Lương. Mặc dù không thể khẳng định là hai người có gian dú, nhưng những người tinh mắt nhìn qua là biết ngay. Hơn nữa, quan hệ giữa vợ ông ta với Lương Thi Vận rất tồi, đó là bí mật công khai.”

Trần Trần thường nói rằng tổ trưởng chỉ biết chơi cổ phiếu, mà chẳng làm việc, nhưng thực ra anh ấy đã ngầm giúp cho chúng tôi rất nhiều, chỉ có điều chúng tôi không nhận ra mà thôi. Ví dụ như bây giờ, nếu như anh ấy không dò biết được tin này thì không biết chúng tôi phải mất biết bao nhiêu thời gian và công sức một cách vô ích.

Nhưng, nếu tin thứ nhất của anh ấy giúp chúng tôi xác định rõ mục tiêu thì tin thứ hai lại phủ lên vụ án một lớp sương mù: “Phòng Trinh sát hình sự vừa thông báo cho tôi, lại có người chết nữa và tình trạng cũng giống như người chết hôm qua, những người chứng kiến nói rằng người ấy bị ma làm chết, nhưng người này lại chẳng có chút quan hệ nào với vợ chồng Phó giám đốc Lục.”

121

Một tình thế chết tiệt! Cứ tưởng rằng đó là một vụ án mạng do ghen tuông đơn giản, không ngờ lại sắp bị phá hỏng. Song, tình hình cũng không phải là quá tệ! Có lẽ giữa hai người chết ấy có mối quan hệ nào đó, và mấu chốt có phá được vụ án này không chính là sự liên quan đôi chút giữa hai người bị chết.

Chú thích:

1. Vở Ô pê ra do nhà soạn nhạc người Nga nổi tiếng Igor Stravinsky sáng tác và Mikhail Fokine biên đạo múa vào năm 1911.

14. Chương 14: Sự Đe Dọa Của Chết Chóc

Sau khi nói chuyện với tổ trưởng xong, tôi và Trần Trần tới Hoa Viên Phong Thái. Đó là một khu nhà ở cao cấp, gồm một quần thể có đầy đủ biệt thự, chung cư, vườn hoa, sân chơi, nhà hàng, khu vui chơi giải trí, bể bơi..., tóm lại là một nơi rất tuyệt. Có điều, công tác bảo vệ trị an ở đây thì lại không ra sao, có lẽ đó là vì trong khu có những nơi mở cửa cả với khách bên ngoài như nhà hàng, quán bar, nên hầu như bất cứ ai cũng có thể tự do ra vào. Khi chúng tôi lái xe vào đó thủ tục duy nhất phải làm là đón một tấm thẻ xe ra vào cửa.

Nói thật lòng, môi trường ở đây rất tốt, nếu có điều kiện, tôi cũng muốn mua nhà ở đây. Có điều, lần này chúng tôi tới không phải để mua nhà mà là vì công việc. Tổ trưởng nói, tin Phòng Trinh sát hình sự cho biết, vào đêm khuya hôm qua ở đây đã xảy ra án mạng, vì tính chất của vụ án này tương tự như vụ án ở Cung Thiếu nhi nên giao cho chúng tôi tới điều tra.

Án mạng xảy ra trong một căn biệt thự, chủ nhân của nó là Trần Tuấn Kiệt, là một người kinh doanh buôn bán hơn ba mươi tuổi. Người bị chết là bạn gái của anh ta, tên là La Hương Bích làm nghề người mẫu.

Khi chúng tôi vào biệt thự, anh Trần đang rít thuốc liên tục, điệu bộ anh ta trông rất tiêu tụy, có lẽ anh ta đã thức trắng đêm hôm qua. Các nhân viên của Phòng Trinh sát hình sự đã hoàn thành việc thu thập chứng cứ, thi thể của người chết cũng đã được mang đi. Sau khi chào hỏi họ xong, tôi lập tức yêu cầu Trần Tuấn Kiệt kể lại quá trình xảy ra sự việc:

Tôi làm trong nghề kinh doanh thời trang, vì thế mà thường tiếp xúc với một số người mẫu. Những cô gái làm nghề người mẫu đều dựa vào sắc đẹp để kiếm sống, vì thế mà khá thực tế, do đó thường thích làm quen với những người đàn ông có tiền. Trước đây cũng đã có mấy người mẫu sống chung với tôi một thời gian.

Hương Bích là người tôi mới quen gần đây, cô ấy rất xinh đẹp, đặc biệt là cái cổ, trông tao nhã như cổ con thiên nga, tôi rất thích kiểu phụ nữ như vậy, vì thế tôi ra sức theo đuổi cô ấy, nửa tháng trước chúng tôi đã quan hệ với nhau. Tối hôm qua, tôi vừa thỏa thuận xong một vụ làm ăn lớn, trong lòng rất vui, nên mời nhân viên đến tiêu khiển trong quán bar của khu, tất nhiên cũng không quên

Hương Bích.

123

Vào khoảng chừng một giờ sáng, các nhân viên lần lượt ra về, tôi cũng đưa Hương Bích về nhà. Tuy có uống đôi chút, nhưng là những người thường xuyên uống rượu, vì vậy chúng tôi không bị say, ngược lại do kích thích của chất cồn, tôi bỗng dậy lên cảm giác thèm muốn tình dục.

Vừa vào đến nhà, chúng tôi đã ôm chầm lấy nhau, hôn nhau cuồng nhiệt tới mức làm cho người kia thấy ngạt thở, rồi vừa hôn vừa cởi quần áo của nhau. Chiếc cổ của cô ấy rất đẹp và nhạy cảm, nên tôi rất thích hôn vào đó, càng hôn cô ấy càng hưng phấn. Cô ấy cũng không phải là người mới biết đến quan hệ đàn ông đàn bà, nên cũng rất thuần thục, rất biết cách khêu gợi tôi như thế nào. Chúng tôi đã định làm chuyện ấy trong phòng ngủ trên tầng hai, nhưng vì sự khêu gợi của cả hai do đó không đủ kiên nhẫn chờ đợi thêm giây phút nào nữa, đến đèn cũng không kịp bật lên, và chỉ kịp đóng cửa lại là hành sự ngay tại phòng khách.

Mặc dù không bật đèn, nhưng qua ánh đèn đường hắt qua từ cửa sổ, phòng khách cũng không đến nỗi quá tối, thậm chí tôi còn nhìn thấy vẻ ngất ngây trên khuôn mặt của Hương Bích, và điều đó càng khiến tôi hưng phấn hơn. Có lẽ vì có kích thích của chất cồn nên lần này tôi kéo dài khá lâu, khiến sofa, thảm trải, thậm chí là ghế ngồi, hầu như góc nào trong phòng khách cũng dính mồ hôi và... dịch thể của chúng tôi.

“Hương Bích, cô vẫn phóng dăng như vậy!” Đúng khi cả hai chúng tôi đang chìm trong hoan lạc của tình ái thì một giọng nói mơ hồ của một cô gái bất ngờ vang lên, khiến chúng tôi giật mình sợ tới mức bay cả hồn phách. Vì lúc ấy đã rất khuya, lại đúng vào khi đang làm những chuyện riêng tư, bỗng nhiên có tiếng nói bí hiểm như vậy thì quả là một điều vô cùng đáng sợ. Tôi sợ tới mức nhũn xuống ngay lập tức, Hương Bích thì càng sợ hơn, cô ấy kêu ré lên rồi trốn vào phía sau chiếc sofa.

Tôi nhìn quanh bốn phía, tìm kiếm người vừa nói. Người thì không thấy đâu, chỉ thấy trên tường có bóng một cô gái. Cái bóng ấy cao chừng một mét sáu, tóc rất dài, chân không chạm đất, dường như bay lơ lửng. Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ, nhưng không thấy chủ nhân của cái bóng đó đâu.

Có lẽ vì không thấy có động tĩnh gì tiếp theo, Hương Bích bèn thò đầu ra khỏi chiếc sofa, tôi ra hiệu cho cô ấy nhìn lên cái bóng trên tường. Vừa nhìn thấy nó, cô ấy lập tức ngất người ra. Đúng lúc đó một tiếng cười quái đản vang vọng trong phòng khách, cái bóng có thể mở miệng nói được! Cái bóng trên

tường là hình dạng nhìn thẳng của một thiếu nữ, ở vị trí của cái miệng bỗng nhiên có một đốm sáng, nhưng rồi lập tức biến mất, sau đó lại xuất hiện, cảm giác như đang mở miệng nói. Giọng nói giống như lúc trước, rất âm u, xa xăm, “Sao lại dừng lại thế Hương Bích, tôi vẫn còn đang thưởng thức màn biểu diễn đặc sắc của hai người cơ mà! Chẳng phải cô đã nói rằng, làm tình trước con mắt của đám đông mới là việc vô cùng thú vị sao?”

124

“Cô, cô là người hay là ma?!” Thân hình trần truồng của Hương Bích không ngừng run lên, lời nói cũng trở nên lắp bắp.

“Cô nói xem. Buổi tối hôm ấy chẳng phải các người tận mắt chứng kiến tôi nhảy từ tầng bảy xuống hay sao?”

Hương Bích đột nhiên kêu ré lên, định chạy về phía cửa, nhưng lập tức nhận ra rằng mình đang trong trạng thái trần truồng, nên quay lại cuống cuống mò mẫm tìm quần áo trên sàn nhà. Khi cô ấy định chạy ra phía cửa lớn một lần nữa, thì cái bóng đã chặn lấy đường.

Cô ấy quay đầu lại thì thấy cái bóng ở ngay trên sàn nhà trước mặt, vì thế lại ré lên kinh hoàng, sau đó ngồi thụp xuống, không kịp sửa sang lại áo quần mà cứ lùi lại phía sau bằng cả chân và tay. Còn cái bóng thì cứ dồn từng bước, cho tới khi cô ấy hết đường lui và chạm lưng vào tường.

“Cô, cô muốn gì?!” Hương Bích kinh hoàng, khó khăn lắm mới bật được ra câu nói ấy.

“Chiếc cổ của cô rất đẹp, vừa trắng lại vừa mịn màng, có lẽ nó đã được rất nhiều đàn ông hôn lên đó! Nếu phải bẻ gãy nó thì thật đáng tiếc...” Cái bóng vừa nói vừa vươn tay phải ra bóp vào cổ của Hương Bích... Nói chính xác hơn là bàn tay phải của cái bóng chiếu lên cổ cô ấy, nhìn thì thấy giống như đang bóp, còn cô ấy thì cũng tỏ ra rất đau đớn như đang bị bóp, muốn nói mà không nói được, hai tay đưa lên cổ túm lung tung, định túm lấy cái bóng của bàn tay ấy...

Tôi đã tìm hiểu qua những tài liệu liên quan đến ông chủ Trần, anh ta là một người làm ăn đàng hoàng, chủ yếu là kinh doanh mậu dịch xuất quần thời trang. Những người như anh ta có lẽ cũng sẽ làm những việc như cấu kết để trốn thuế, lậu thuế, còn việc giết người cũng lắm là thuê người làm, vì dù sao trong túi cũng có tiền, chẳng cần phải đích thân ra tay làm gì, hơn nữa lại là ngay trong nhà của mình. Tuy khả năng anh ta là hung thủ không nhiều, nhưng dù sao thì cũng xảy ra án mạng, vì thế các đồng sự bên Phòng Trinh sát hình sự đã đưa anh ta tới nơi tạm giữ.

Hiện trường vụ án cũng không thu thập được manh mối nào có giá trị, Miêu Miêu cũng gọi điện đến nói rằng đã cho mời người nhà của hai người đã chết tới, vì thế chúng tôi lập tức lái xe rời khỏi Phong Thái Hoa Viên. Trước khi ra về, chúng tôi tới Phòng pháp y tìm hiểu về tình hình giải phẫu qua Lưu Niên. “Đều là bị chết vì quá sợ!” Lưu Niên vừa bước ra khỏi phòng giải phẫu, tay đang tháo găng ra.

“Đơn giản như vậy sao?” Trần Trần hỏi.

125

Tôi ném cho Lưu Niên một miếng thuốc, nhăn nhó nói: “Chẳng thà anh nói tuột ra là họ đều chết rồi.”

Lưu Niên ngồi phịch xuống ghế, rít một hơi thuốc, nhả khói ra, nói: “Hai người đó đều chết vì nhồi máu cơ tim, nguyên nhân dẫn tới nhồi máu cơ tim thường thấy nhất là do bệnh về tim. Nhưng, loại bệnh tim này thông thường chỉ xuất hiện ở những người đã hơn bốn mươi tuổi, hơn nữa phần nhiều là nam giới. Với các cô gái trong vòng hai mươi tuổi, trừ phi bị khuyết tật về tim bẩm sinh, nếu không thì tỉ lệ bị nhồi máu cơ tim rất thấp. Hơn nữa, về mặt của cả hai người đó đều méo mó nghiêm trọng, vì thế tôi có thể khẳng định do quá kinh sợ họ đã bị nhồi máu cơ tim và tử vong.”

“Theo lời khai của những người chứng kiến thì Lương Thi Vận bị mái tóc của cái bóng quấn chết, còn La Hương Bích thì bị cái bóng bóp chết, anh có phát hiện ra điểm gì đặc biệt trên người họ không?” Tôi hỏi.

“Trên thân thể của người chết không thấy có dấu vết của bị trói hoặc bị bóp, có điều, âm đạo của La Hương Bích mở, hơn nữa có rất nhiều dịch tiết ra, có lẽ người chết đang thực hiện hành vi giao cấu. Hơn nữa...” Lưu Niên đột nhiên nở nụ cười bí hiểm.

“Hơn nữa cái gì? Nói nhanh đi!” Trần Trần hỏi.

“Có lẽ cô ta đã đạt tới cao trào mấy lần. Ui cha...!” Lưu Niên bị Trần Trần cho một cú đập, ngã xuống khỏi ghế.

Khi chúng tôi về tới phòng làm việc của tổ chuyên án thì thân nhân của người chết đã đợi khá lâu rồi. Có tất cả ba người đến, đó là bố mẹ của Lương Thi Vận và mẹ của La Hương Bích. Hai bà mẹ trước nỗi đau mất con đã khóc cạn nước mắt và khàn cả tiếng, về mặt của bố Lương Thi Vận cũng rất đau đớn, khổ sở. Song, cho dù như vậy tôi vẫn phải bắt đầu công việc đưa ra các câu hỏi. Đầu tiên tôi hỏi họ xem người chết có mắc các chứng bệnh về tim không, và nhận được câu trả lời là không. Tiếp đó, tôi hỏi họ hai người chết ấy biết nhau không, thì nhận được câu trả lời không rõ lắm. Hai người chết theo học các

trường từ tiểu học đến đại học khác nhau, hai bên cha mẹ cũng chưa bao giờ nghe con gái nhắc đến người kia, từ đó có thể suy đoán, khả năng hai người đó quen nhau không nhiều.

Tổng kết thông tin có được từ lời khai của thân nhân những người chết, thì thấy ngoài việc hai người này cùng sống trong một thành phố, tuổi cũng xấp xỉ như nhau thì không có điểm gì chung rõ ràng. Không lẽ đây là những vụ giết người hàng loạt? Nhưng, cũng không thể như thế được, căn cứ vào lời khai của những người chứng kiến, hung thủ và người chết có biết nhau... Bỗng nhiên, tôi nhớ đến trong lời khai của Ý Kỳ có nói rằng Lương Thi Vận đã gọi hung thủ là Tiêm Lăng, nên bèn hỏi họ có ấn tượng gì về cái tên này không.

126

Mẹ của La Hương Bích nói rằng không có ấn tượng gì, mẹ của Lương Thi Vận suy nghĩ một hồi rồi cũng nói là chưa nghe thấy bao giờ, nhưng khi được chồng nhắc thì bà Lương mới nhớ ra, “Hình như Thi Vận có một người bạn học hồi phổ thông tên là Tiêm Lăng, cô ấy cũng đã từng tới nhà chúng tôi chơi, nhưng sau đó thì không nghe thấy con gái tôi nhắc đến nữa.” Như vậy, từ lời khai của bà Lương được biết, con gái bà từng học ở trường Trung học số 13, thế là tôi và Trần Trần lập tức tới đó điều tra.

Trong thời đại ngày nay, cái gì cũng được máy tính hóa, muốn tra tư liệu chỉ cần kích chuột, gõ bàn phím là có thể tìm thấy. Nhưng, những tư liệu mà chúng tôi cần tìm là của hơn chục năm về trước, vì thế phải dùng hai bàn tay để lật giở. Phòng Hồ sơ của trường Trung học số 13 ở tầng một của tòa nhà hành chính. Sau khi chào người phụ trách, tôi bèn vùi đầu vào lật tìm trong đống tư liệu. Tại sao chỉ có một mình tôi kiếm tìm ư? Vì đã có kinh nghiệm lần trước rồi, nên tôi đầu dấm để cho Trần Trần lục bừa, không khéo lại làm cháy Phòng Hồ sơ của người ta. Người như cô ấy, khi cần dùng đến nắm đấm thì rất tốt, nhưng nếu phải dùng đến cái đầu thì lại không như vậy vì thế mà tôi bảo cô ấy cứ chờ bên ngoài, còn mình thì vào lục tìm tư liệu.

Phòng Hồ sơ rộng chừng tám mươi mét, xếp đầy giá, mỗi cái giá có ba tầng, trên đó để rất nhiều cặp hồ sơ. May mà nó được sắp xếp theo khóa học, nếu không thì thực sự không biết bắt đầu tìm từ đâu.

Có lẽ vì lúc thường không có nhiều người đặt chân đến đây, nên vừa bước chân vào đã cảm thấy bức bối, vì vậy mà tôi kéo rèm cửa ra rồi mở cửa sổ. Ánh nắng mùa hè sau buổi trưa gay gắt một cách khác thường, xuyên qua cửa sổ chiếu vào khiến nhiệt độ trong phòng chỉ một lúc sau đã tăng lên mấy độ. Điều này đã khiến toàn thân tôi ướt đẫm mồ hôi sau khi mới chỉ xem xong mấy hồ

sơ.

Trần Trần không phải là người có tính kiên trì, đứng chờ một lúc đã thấy bồn chồn, “Tìm thấy gì chưa? Chân tay chặm quá, chẳng khác gì một cô bé con.”

“Được rồi, thưa đại cô nương, đã tìm thấy rồi!” Tôi giơ cái cặp hồ sơ về phía cô, lật xem mấy trang, thì một chuyện kỳ lạ đã xảy ra...

“Anh hãy nhìn phía sau mình kia!” Trần Trần bỗng nhiên chỉ về phía sau lưng tôi và kêu sững sốt.

Tôi quay đầu lại nhìn thì thấy phía sau mình quả nhiên có một cái bóng của một cô gái tóc dài. Cái bóng được chiếu lên tường qua ánh nắng mặt trời ngoài cửa sổ, như vậy, chủ nhân của cái bóng ấy chắc chắn là ở ngoài cửa sổ, nhưng ánh nắng bên ngoài rất chói mắt, khiến tôi trong một lúc không nhìn rõ bên ngoài đó có người hay không. Trần Trần cũng nhận ra rằng, thân hình thật sự của cái bóng ở ngoài cửa sổ, lên vọt người lên định chộp lấy qua cửa sổ. Nhưng,

127

đúng lúc đó, giọng nói âm u, xa xăm của một thiếu nữ vọng từ bên ngoài vào:

“Đừng có động đây, các người mà động đây, tôi sẽ lập tức rời khỏi, để đến hết đời các người cũng không tìm thấy tôi.”

Tôi kéo Trần Trần lại, ra hiệu cho cô im lặng quan sát sự thay đổi của cái bóng, dù sao cũng đang là ban ngày, đối phương cho dù là ma quỷ thì cũng không thể làm hại người được. Tôi định nói chuyện với người đến, nhưng cảm thấy hơi bối rối vì không biết sẽ nói chuyện với cái bóng hay là với người ngoài cửa sổ?

Ánh sáng bên ngoài rất mạnh, mắt tôi bị lóa, vì thế tôi quyết định nói chuyện với cái bóng: “Cô đã giết chết Lương Thi Vận và La Hương Bích?”

“Đúng thế, cả hai người ấy đều do tôi giết.” Vị trí ở miệng của cái bóng xuất hiện đốm sáng, giống như lời anh Trần nói, nhìn thì thấy giống như đang nói. Nhưng giọng nói mà tôi nghe được thì lại từ bên ngoài cửa sổ.

“Vì sao cô lại giết họ? Rốt cuộc cô là người hay là ma?” Trần Trần hỏi bằng giọng hơi giận dữ. Tôi nghĩ, giữa ban ngày có lẽ chẳng có mấy ai lại sợ ma quỷ, cô ấy cũng vậy.

“Bọn họ đều đáng chết!” Giọng nói xa xăm đó chứa đầy vẻ căm hận.

“Cô là Dư Tiêm Lăng phải không?” Tôi tìm thấy cái tên này trong bảng danh sách lớp của Lương Thi Vận.

Cái bóng im lặng một lát, rồi tiếp tục “mở miệng”: “Đúng thế, tôi chính là Dư Tiêm Lăng, sứ giả trả thù từ địa ngục trở về!”

“Rốt cuộc là bọn họ đã làm gì cô? Vì sao cô lại muốn giết họ?” Nếu có thể

có được chút manh mối nào từ miệng của hung thủ, thì dù chỉ là một nguyên nhân giết người cũng còn hơn là chúng tôi phải chạy mỗi cả chân.

Đáng tiếc là, cái bóng giảo hoạt hơn tôi nghĩ rất nhiều, dường như nó cũng đã biết được ý đồ của tôi, nên bỗng nhiên cất tiếng cười ma quái,

“Ha...ha...ha...! Thưa anh cảnh sát! Điều tra vụ án đối với anh chẳng qua chỉ là công việc mà thôi, không cần phải nghiêm túc quá, nếu không thì rất dễ làm anh mất mạng đấy!”

“Cô định đe dọa tôi à? Đe dọa cảnh sát không phải là tội danh nhỏ đâu!” Tuy giọng nói của tôi cười cợt, nhưng đó là do tôi cố tạo ra như vậy. Lời nói của cái bóng ấy dường như mang theo ma lực, khiến tôi không khỏi cảm thấy một nỗi sợ hãi kỳ lạ thực sự. Trong nháy mắt, Phòng Hồ sơ bỗng trở nên lạnh như băng giá, mồ hôi trên người chảy ròng ròng.

128

Nếu chỉ dựa vào những lời khai của những người được chứng kiến, tôi còn cho rằng cái gọi là bóng ma ấy chỉ là âm mưu do hung thủ tạo ra, nhưng bây giờ, khi mà đích thân đối diện với cái bóng bí hiểm ấy, tôi không khỏi bất giác nghĩ theo hướng rằng đó là sức mạnh của ma quỷ. Có thể nó là ma quỷ như trong lời truyền miệng, mà nếu không thế thì cũng hoàn toàn không phải là người bình thường. Chỉ một câu đe dọa đơn giản của nó cũng đã khiến cho toàn thân tôi ớn lạnh.

“Ha...ha...ha...! Tội danh của nhân gian mà lại có tác dụng đối với ma quỷ từ địa ngục trở về ư? Tôi đã giết ba kẻ tạp nham, thì cũng chẳng thèm để tâm đến việc có thêm bao nhiêu tội danh. Nếu các người muốn được sống lâu, tốt nhất là lập tức dừng ngay việc điều tra. Nếu không thì...Ha...ha...ha...!” Tiếng cười ma quái vang vọng khắp Phòng Hồ sơ.

“Ba người? Ngoài Lương Thi Vận, La Hương Bích, cô còn giết ai?”

“Tự mà tìm hiểu lấy! Ha...ha...ha...!” Tiếng cười xa dần, cái bóng cũng đột nhiên biến mất.

Trần Trần lao đến bên cửa sổ như tên bắn, dùng sức nhảy lên, đặt chân lên cửa sổ rồi lao ra, nhưng chỉ một lúc sau thì lại trở vào qua cửa sổ. Nhìn điệu bộ ủ rũ của cô ấy, không cần hỏi cũng biết là chẳng phát hiện được gì.

Lúc đó, tổ trưởng lại gọi điện đến, nói rằng lại có thêm một người khác bị hại, nhưng khác với hai người bị chết trước đó, lần này người chết là đàn ông, nguyên nhân cái chết cũng không phải là nhồi máu cơ tim, mà là bị cắt bộ phận sinh dục, mất quá nhiều máu nên đã tử vong.

15. Chương 15: Ông Chủ Hiệu Ảnh

Vụ Án Thứ Hai: Bóng Ma Và Ngón Tay Hình Rắn

Chương Mười Lăm

Ông Chủ Hiệu Ảnh

“Người chết là Phạm Tử Khiêm, 28 tuổi, sống một mình, không có nghề nghiệp ổn định, phán đoán ban đầu là anh ta chết do bộ phận sinh dục bị một vật có hình dạng như sợi dây mảnh cắt đứt, mất quá nhiều máu, thời gian tử vong vào khoảng bốn giờ sáng...” Lưu Niên trao đổi với tôi về những thông tin có liên quan đến người chết.

“Người này chết vì bị cắt bộ phận sinh dục, mất nhiều máu, có liên quan gì đến hai vụ án mạng trước đó?” Tôi vừa đưa mắt kiểm tra xung quanh, vừa hỏi. Đây là một căn nhà cho thuê rộng chừng hai, ba chục mét ở tầng một và rất bừa bộn, trên nền nhà toàn là đầu mẩu thuốc và rác. Trong căn phòng chật hẹp chỉ có một ít đồ dùng có thể đếm trên đầu ngón tay, như giường ngủ, tủ quần áo giản tiện, chiếc bàn vì tính nhỏ mà màn hình vẫn đang mở cùng với chiếc quạt, góc tường còn có thêm một chiếc đàn vi ô lông. Ngoài những thứ đó ra, thì chỉ còn một số quần áo và rác rưởi vứt bừa bộn, đến cả một chiếc ghế ngồi cũng không có, khi muốn sử dụng đến máy tính thì phải ngồi lên giường.

Cửa sổ không lắp rèm, mà dùng báo dán lên tấm cửa kính, nhưng vì dán không cẩn thận nên ánh nắng từ bên ngoài vẫn chiếu vào được và soi lên bức tường sau chiếc máy tính. Người chết nằm trên giường trong trạng thái trần truồng, vẻ mặt bình thường, có lẽ trước khi chết người này không bị sợ hãi, hai bàn tay bị quấn chặt bằng một sợi dây mảnh như dây thép, chỗ tiếp xúc với da để lại một vết hằn sâu, nhìn có cảm giác như sắp cửa đứt làn da. Tuy nhiên, giữa hai bàn tay có một khoảng cách khá rộng, không có vẻ gì là trói lại. Máu tươi từ dưới háng chảy ra làm ướt cả tấm ga trải giường, còn “của quý” của anh ta thì lăn lóc dưới cuối giường, nhìn thân hình lạnh giá của chủ nhân.

Lưu Niên đang thu thập chứng cứ trên thân thể người chết, không trả lời câu hỏi của tôi. Anh dùng chiếc kẹp, kẹp sợi dây định nhấc nó lên, nhưng không ngờ sợi dây ấy rất dai, mà còn quấn chặt lấy hai tay của người chết, vì chưa kịp kẹp chặt nên lại rơi xuống. Anh đành phải dùng bàn tay phải có đeo găng kéo sợi dây ấy lên, khiến hai bàn tay của người chết cũng bị nhấc lên một chút. Vì tử thi đã bị cứng lại, để tránh làm ảnh hưởng đến nó, Lưu Niên thôi không kéo sợi dây đó ra nữa.

“Là dây lười à?” Tôi chỉ vào sợi dây quấn trên tay người chết, hỏi.

130

Lưu Niên đưa mắt nhìn chiếc đàn violin ở góc tường, “Là dây của chiếc đàn violin, từ vết cắt nơi vết thương có thể suy đoán rằng, có lẽ người chết đã tự mình dùng dây đàn để cắt bộ phận sinh dục.”

“Có khả năng đó không?” Trong lòng tôi thấy rất hoài nghi.

“Dây đàn rất dai và có tính đàn hồi rất tốt, chỉ cần dùng sức kéo căng thì nó có thể trở thành một lưỡi dao cạo sắc bén. Đừng nói là cắt đứt cậu nhỏ, mà ở nước ngoài đã từng có hai thiếu niên đi xe đạp mỗi người cầm một đầu sợi dây đàn đi một vòng trên đường dành cho người đi bộ đã cắt đứt đầu của mấy người.” Lưu Niên ném chiếc túi về phía tôi.

Thực ra, tôi không nghi ngờ việc dây đàn có thể cắt đứt được bộ phận sinh dục hay không, nhún vai nhìn vào háng của người chết, nói: “Câu hỏi của tôi là, có khả năng người chết tự tay cắt bộ phận sinh dục của mình hay không?” Tôi nghĩ, thời đại ngày nay có lẽ không có người đàn ông nào đủ dũng cảm để cắt “cậu nhỏ” của mình! Thái giám thời xưa chỉ vì cuộc sống nên mới tự làm chuyện ấy, còn con người hiện đại bây giờ chẳng cần thiết phải làm như vậy.

“Cậu cứ về chỗ làm việc đi rồi sẽ biết. Lúc người chết này làm việc ấy cũng là khi anh ta đang chat với bạn trên mạng, chính người bạn ấy đã gọi điện báo cho cảnh sát, đoạn video quá trình xảy ra vụ án có lẽ cũng đã được truyền về rồi.” Lưu Niên nói xong, tiếp tục công việc thu thập chứng cứ của mình trên tử thi.

Tôi và Trần Trần trở về phòng làm việc, thì Phòng Trinh sát hình sự đã mang lời khai của bố mẹ Phạm Tử Khiêm đến. Qua bút lục được biết, Phạm Tử Khiêm tốt nghiệp khoa âm nhạc, kể từ sau khi tốt nghiệp không có công việc ổn định, sống bằng việc biểu diễn đàn violin tại một số nhà hàng, quán bar, quan hệ với bố mẹ không được tốt lắm, nên đã dọn ra ngoài sống.

Không phát hiện ra manh mối qua bút lục, đành phải chuyển mục tiêu sang đường truyền đoạn video ghi lại quá trình xảy ra vụ án. Tôi đang định bảo Vĩ Ca tìm đoạn video đó, thì thấy cậu ta đã đang xem, bèn hỏi cậu ta có gì đặc biệt không.

“Nửa đoạn đầu rất vô duyên, đó là cảnh anh chàng này túm lấy “cậu nhỏ” của mình, anh chỉ cần xem đoạn sau là được.” Vĩ Ca điều chỉnh đến đoạn giữa, miệng lẩm bẩm: “Nếu mà xem được đường truyền của các nữ sinh thì mới thú vị, chà, chẳng có gì hay!”

Cô bạn gái qua mạng của người chết đang ở tận nơi cách xa ngàn dặm, hơn

nữa lại chủ động báo cảnh sát, nên sự nghi ngờ đối với cô hầu như là không, vì thế mà tôi không mất thời gian nhiều về cô ta, mà dồn mọi hy vọng vào đường truyền. Âm thanh trong đường truyền tương đối nhỏ, có lẽ do nguồn âm thanh ở 131

cách xa, nhưng chuyện ấy cũng không mấy khó khăn đối với Vĩ Ca, phiên bản mà cậu ta cho tôi xem đã được xử lý, ngoài âm thanh thì độ sáng của hình ảnh cũng đã được điều chỉnh.

Qua hình ảnh hơi tối, có thể biết được rằng lúc đó trong phòng không bật đèn, nhưng từ ánh sáng đèn đường chiếu qua khe cửa vào, thêm vào đó là ánh sáng từ màn hình máy tính cũng đủ để có thể nhìn thấy toàn thân hình trần truồng của Phạm Tử Khiêm với những động tác rất không tao nhã, qua bộ phận khuếch âm cũng có thể nghe thấy những lời dâm tục mà anh ta nói.

“Loại con gái xấu xí ấy mà anh cũng thấy vừa mắt sao! Anh không cảm thấy như thế đối với tôi là một sự xỉ nhục à?” Một giọng con gái âm u, xa xăm đột nhiên vang lên, làm cho người đàn ông - nhân vật chính trong hình ảnh nhảy lên. Anh ta vội vàng quay đầu nhìn ra cửa sổ, nhưng hình như không phát hiện ra điều gì, nên lại quay đầu lại. Song, ngay sau đó anh ta lại sợ hãi nhảy dựng lên.

Hình như anh ta đã nhìn thấy một thứ gì đáng sợ trên bức tường phía sau máy tính, cuống quýt bò lùi về phía sau, mãi cho tới khi sát đến bên chiếc cửa sổ thì mới run rẩy nói: “Người là ai vậy?”

“Anh quên tôi rồi à? Đàn ông đều là đồ bội bạc, cướp đi đêm đầu tiên của đời người con gái rồi thì lập tức quên ngay. Còn nhớ cái đêm hôm ấy không? Mùa hè mười ba năm trước ấy...”

Phạm Tử Khiêm không ngừng run lên cầm cập, giọng nói trở nên lắp bắp:

“Cô...cô...cô là Tiêm Lăng? Chẳng phải cô đã... đã chết rồi hay sao?”

“Đúng thế! Tôi đã chết rồi, khi tôi nhảy từ tầng bảy xuống, chẳng phải anh cũng có mặt ở đó còn gì?”

“Cô là ma?” Dù hình ảnh tối, nhưng vẫn có thể nhìn thấy sắc mặt của Phạm Tử Khiêm trắng nhợt như tờ giấy.

“Ha...ha...ha...! Anh đoán đúng rồi! Mười ba năm trước, anh đã cướp mất sự trinh tiết của tôi, bây giờ tôi có đòi lại anh một thứ thì cũng không có gì quá đáng! Ha...ha...ha...!” Tiếng cười xa xăm, ma quái, dù qua bộ phận khuếch âm vẫn khiến người nghe cảm thấy rùng mình. Vĩ Ca run rẩy một lúc, hắt hơi liền mấy cái bước tới bên bàn của Miêu Miêu lấy tờ giấy ăn.

Mặc dù tôi cũng cảm thấy đôi chút ớn lạnh, nhưng vẫn tiếp tục xem. Phạm

Tử Khiêm có sự thay đổi, vẻ khiếp sợ trên mặt anh ta biến mất, thay vào đó là vẻ mơ hồ, lời nói cũng trở nên khó hiểu: “Không quá đáng, cô muốn gì tôi cũng sẽ cho.”

132

“Tôi muốn cái thứ mà anh đã đưa vào trong cơ thể của tôi.” Giọng nói của cô gái vẫn xa xăm như vậy, nhưng không ma mị, lạnh lùng như trước, ngược lại trở nên rất dịu dàng.

Lúc đó lại có tiếng của một cô gái khác, có lẽ là của cô bạn gái qua mạng, cô ta liên tục hỏi Phạm Tử Khiêm là đã xảy ra chuyện gì, nhưng Phạm Tử Khiêm hoàn toàn không nghe thấy những lời của cô ta, ánh mắt anh ta đờ đẫn cho thấy anh ta đang chịu sự khống chế của một sức mạnh nào đó. Anh ta nói với vẻ rất mơ hồ: “Được, nếu cô muốn thì tôi sẽ cho cô.” Nói rồi, hai tay anh ta túm lấy dương vật ra sức kéo, như thể muốn kéo nguồn sinh mệnh của mình lên.

“Cứ thế mà cho tôi ư? Sao lại không buộc một sợi dây lụa lên đó! Anh nhìn đi, trên bàn chẳng phải là có dải lụa đó sao?” Giọng nói xa xăm dịu dàng như giọng của người yêu.

Phạm Tử Khiêm đờ đẫn bò đến trước cái gương, với lấy một vật gì đó trên bàn máy tính, rồi lại bò về vị trí cũ, trong tay cầm một sợi dây đàn. Giọng nói dịu dàng lại vang lên: “Sợi dây lụa đó rất đẹp, tôi rất thích, nhưng nó hơi trơn, anh phải quấn nó vào tay thì mới buộc được thứ mà anh muốn cho tôi...” Phạm Tử Khiêm làm theo lời của đối phương, dùng sợi dây đàn quấn hai tay lại, ở giữa để lại một khoảng cách tương đối dài. Giọng con gái ấy lại vang lên:

“Được rồi, bây giờ thì có thể buộc dải lụa được rồi...”

Phạm Tử Khiêm dùng dây đàn chụp lên bộ phận sinh dục, và hình như định kết thành một cái nơ. Giọng nói dịu dàng lại tiếp tục ra lệnh: “Anh buộc lỏng quá, phải chặt hơn mới được...” Phạm Tử Khiêm dùng sức kéo chặt lại, “Chặt thêm chút nữa...” Phạm Tử Khiêm lại càng siết chặt hơn, sợi dây đàn đã cắt vào da thịt, “Mạnh hơn chút nữa...” Máu bắn ra tung tóe, tiếng kêu ré của cô bạn gái qua mạng vang lên, nhưng người kia vẫn giữ nguyên ánh mắt đờ đẫn về mặt không hề tỏ ra chút đau đớn nào.

“Anh ôm em một lần nữa được không? Em rất nhớ anh...” Giọng nói bí hiểm xa xăm từ chỗ dịu dàng trở nên rất nũng nịu, khiến cho người xem qua đường truyền như tôi cũng dậy lên phản ứng của một người đàn ông, dù trước mắt là những hình ảnh tục tĩu và máu me.

Vĩ Ca vừa quay trở về cũng có phản ứng tương tự, đứng quần gò lên là bằng chứng rõ nhất. Cậu ta khẽ lẩm bẩm với tôi: “Chắc chắn là anh ta đã bị ma xui

khiến mất rồi! Chúng ta chỉ nghe thấy tiếng thoi mà cũng đã cuống cả lên, thì anh nói xem anh ta sẽ thế nào?”

Tôi không đáp lại câu hỏi khó trả lời này, tiếp tục nhìn lên màn hình. Cái bóng của cô gái tóc dài cuối cùng đã xuất hiện trong màn hình, nó từ từ di chuyển lên giường, nhìn thì có cảm giác như đang cởi quần áo, còn trong vẻ đờ đẫn của Phạm Tử Khiêm thì ánh lên vẻ hưng phấn, dưới háng, máu không ngừng chảy ra...

133

Qua những gì thấy được từ đường truyền dẫn thì thấy, cái bóng tự xưng là Dư Tiêm Lăng đầu tiên mê hoặc để cho người chết tự cắt bộ phận sinh dục của mình, sau đó tiếp tục kêu gọi ham muốn tình dục của anh ta, khiến cho anh ta mất rất nhiều máu và cuối cùng thì tử vong. Đúng như Vĩ Ca nói, tình hình của người chết rất giống với việc “bị ma xui khiến” như mọi người thường nói, tức là bị ma quỷ mê hoặc, mất đi khả năng làm chủ, mọi việc làm đều theo sự xui khiến của đối phương.

Từ những thông tin có được có thể phán đoán, khả năng Dư Tiêm Lăng là hung thủ rất lớn. Nhưng, rút cuộc cô ta là một người còn sống hay là một bóng ma vô ảnh vô hình thì rất khó nói. Cho dù cô ta là người hay là ma, thì cũng cần phải tiến hành một cuộc điều tra. Do vậy, tôi và Trần Trần căn cứ vào những tư liệu có được từ trường Trung học số 13 đã đến tìm cha của cô ta là Dư Triệu Quang.

Dư Triệu Quang là ông chủ kiêm thợ chụp ảnh của một hiệu chụp ảnh nhỏ.

Khi chúng tôi tới hiệu chụp ảnh thì ông ta đang chụp ảnh cưới cho một cặp vợ chồng. Hiệu chụp ảnh tuy nhỏ, nhưng việc làm ăn xem ra cũng không tồi, dù đã chiều muộn mà vẫn có không ít khách hàng đến.

Trong lúc chờ đợi, tôi nói chuyện với một khách hàng, tất nhiên vị khách hàng này là một người đẹp. “Cô định chụp ảnh ở đây à?”

“Đúng vậy! Nhân khi còn trẻ chụp thêm một số tấm ảnh để sau này làm kỷ niệm. Chắc hai người đến chụp ảnh cưới!” Người đẹp cười rất tươi với Trần Trần.

“Không phải thế! Chúng tôi tới đây là vì...” Trần Trần lập tức khai thật, nhưng tôi đã kịp thời kéo vạt áo của cô, ra hiệu đừng nói gì. Sau đó, tôi nói với người kia: “Chúng tôi vẫn chưa định kết hôn, chỉ định chụp một vài tấm làm kỷ niệm thôi. Nghe nói hiệu ảnh này chụp rất đẹp, có đúng như thế không?” Nếu bảo tôi phải bỏ ra mấy ngàn tới mấy chục ngàn đồng để có mấy cuốn album ảnh, tôi chẳng đời nào chịu, cho dù nhìn trong ảnh tôi đẹp trai hơn cả Alain

Behi.

“Ông chủ của hiệu ảnh này rất giỏi, tôi được bạn bè giới thiệu đến, mấy người bạn tôi đều từng chụp ảnh ở đây và đều không ngớt lời khen kỹ thuật của ông ấy. Nếu anh nhìn thấy ảnh do ông ấy chụp thì sẽ biết, ông ấy rất biết cách tận dụng hiệu quả của ánh sáng, nhìn ảnh thì chỉ thấy những nét đẹp của người chụp, còn những điểm xấu thì đều được giấu đi nhờ hiệu ứng ánh sáng. Hơn nữa, ông ấy chuyên chụp bằng máy cơ truyền thống, nên ảnh chụp ra hầu như không phải chỉnh sửa gì...” Người đẹp cứ khen ngợi ông chủ hiệu ảnh mãi, cứ như thể ông ta sẽ chụp để cô ta trở thành tiên trên trời không bằng.

Sau đó, tôi không còn mấy hứng thú với câu chuyện của người đẹp đó nữa.

Hàng lơ hàng lốc lời nói của cô ta chỉ đọng lại trong đầu tôi thành một câu là:

Dư Triệu Quang rất biết cách tận dụng hiệu quả của ánh sáng.

134

Sau khi chụp xong ảnh cưới cho khách hàng, Dư Triệu Quang mới tiếp chúng tôi. Ông ta có vẻ rất ngạc nhiên khi thấy cảnh sát đến hỏi, nhưng qua thể hiện của ông ta không hề đọc thấy sự lo sợ lẽ ra phải có ở những người phạm tội. Xem ra, đây không phải là một miếng xương dễ nhai.

“Thưa ông Dư, trong quá trình điều tra ba vụ án mạng, chúng tôi phát hiện ra rằng, cả ba người chết ấy đều quen biết với con gái Dư Tiêm Lăng của ông, xin hỏi bây giờ Dư Tiêm Lăng...” Khi tôi nhắc đến cái tên Dư Tiêm Lăng, đột nhiên Dư Triệu Quang run lên, hai mắt lập tức rung rung lệ, ông ta thở dài rồi nói:

“Tiêm Lăng đã mất từ lâu rồi.”

Dư Tiêm Lăng đã chết là đáp án đã có trong dự đoán, nhưng cô ấy đã chết như thế nào, sau khi chết việc xử lý thi thể ra sao là những điều mà tôi muốn biết. Vì thế, cho dù người tiếp chuyện rất ủ rũ nhưng tôi vẫn phải yêu cầu ông ta kể về tình hình của con gái.

Dư Triệu Quang tỏ ra không muốn chạm đến vết thương trong lòng, nhưng cuối cùng vẫn buộc phải nói về câu chuyện cũ đã được bụi của thời gian mười ba năm bao phủ lên, hơn nữa hình như sức khỏe của ông không được tốt lắm, nên trong suốt quá trình kể chuyện chốc chốc lại ho, song điều đó không ảnh hưởng đến việc chúng tôi tìm hiểu về sự việc:

Tiêm Lăng là đứa con gái độc nhất của tôi và vợ tôi. Ngay từ nhỏ nó đã rất thông minh, học cái gì cũng chỉ cần một lần là biết, lại cũng là một cô bé xinh xắn, vì thế mọi người đều rất quý nó. Những người bạn chỉ sinh được con trai của tôi, khi nhìn thấy con bé đều muốn sinh thêm một đứa con gái như vậy.

Vợ tôi là một diễn viên múa, ngay từ lúc còn nhỏ nó đã học múa theo mẹ,

hơn nữa múa rất đẹp, mười ba, mười bốn tuổi đã có thể tự mình biên đạo múa. Vở múa đầu tiên mà nó biên đạo là vở “Karneval của vương quốc đồ chơi” với những động tác rất vui tươi, thanh thoát, mới mẻ và thú vị, vợ tôi xem xong một hồi lâu cũng không thốt được lên lời. Tuy nhiên, điệu múa ấy không chỉ là điệu múa đầu tiên mà còn là điệu múa sau cùng của nó.

Điệu múa mà con gái tôi biên đạo cần đến bảy cô gái cùng múa, nhạc mà nó chọn cũng rất kén người nghe, trong tay chúng tôi chỉ có bản nhạc. Để con gái được toại nguyện, hai vợ chồng tôi đã chạy tới nhiều nơi, sau đó qua giới thiệu của bạn bè quen được với cô Diêu của Cung Thiếu niên, nhờ sự giúp đỡ của cô ấy, con gái tôi đã thực hiện được mong ước của mình. Nhưng... nhưng, không ai có thể ngờ được rằng, kết quả cuối cùng lại như vậy...

Mùa hè mười ba năm trước, con gái tôi cùng với sáu nữ sinh khác cũng tập bài múa mà nó đã biên đạo dưới sự hướng dẫn của cô Diêu. Lúc mới bắt đầu tất cả đều thuận lợi, nhưng rồi đến một buổi tối cô Diêu bỗng nhiên gọi điện đến,

135
nói rằng con gái tôi đã nhảy lầu. Khi chúng tôi chạy đến Cung Thiếu nhi thì cháu đã tắt thở.

Khi con gái chúng tôi ra đi, quần áo có phần xộc xệch, nửa người dưới có vết máu, chúng tôi nghi ngờ con bé đã bị cưỡng hiếp, vì từ trước đến lúc đó nó luôn rất vui vẻ, dứt khoát không thể nào lại vô duyên vô cớ tự sát như vậy. Nhưng, hình như việc điều tra của phía cảnh sát hồi đó đã gặp trở ngại, chưa hỏi ý kiến chúng tôi thì đã đem thi thể của nó đi thiêu, hơn nữa cho đến tận bây giờ vẫn chưa làm rõ được sự việc.

Cái chết của con gái khiến vợ tôi rất sốc, hơn nữa cháu lại chết một cách không rõ ràng như vậy, từ đó vợ tôi trở nên buồn bã, u sầu một năm sau đó cũng lại bỏ tôi mà ra đi...

Kể xong câu chuyện cũ đầy đau thương, dường như tình cảm kìm nén bấy lâu được dịp trút ra, nước mắt ông rơi lã chã, lăn trên khuôn mặt già nua. Trong ông ấy lúc này, đúng là một người cha vô cùng yêu thương con gái.

Sau khi rời khỏi hiệu ảnh, chúng tôi trở về phòng làm việc, Miêu Miêu và Tuyết Tình đã lật lại tất cả những ghi chép các vụ án có liên quan đến Cung Thiếu nhi, trong đó có vụ án Dư Tiêm Lăng tự sát mà tôi quan tâm.

Những ghi chép về vụ án này rất đơn giản, tình tiết vụ án là do không làm chủ được tinh thần trong chốc lát, Dư Tiêm Lăng đã nhảy lầu tự sát. Nhưng vì sao người chết lại không làm chủ được tinh thần thì những lời khai của các nhân chứng lại không đưa ra được câu trả lời, mọi lời khai đều rất không rõ ràng.

Nhưng không có nghĩa phần ghi chép ấy không có giá trị, vì trong số mười nhân chứng thì có ba người trong số đó đã bị giết chết, ngoài ba người bị chết đó ra, những người còn lại là: cô giáo dạy múa Diêu Hải Yến, học sinh Hà Ảnh Tuyết, Tô Mộng Như, Tô Mộng Thanh, Trinh Mẫn Nghi và học sinh của lớp âm nhạc Lý Lượng Dụ, Đỗ Lễ Hiền.

Không lẽ hung thủ chính là Dư Triệu Quang? Động cơ giết người là trả thù cho con gái, việc giỏi tận dụng hiệu ứng ánh sáng cũng giải thích cho cách thức giết người bí hiểm của hung thủ, có lẽ cũng nên tập trung điều tra ông ta. Nhưng trước lúc đó, cần phải điều tra về Diêu Hải Yến một chút, vì khi Lương Thi Vận bị hại, cô ta cũng có ở mặt Cung Thiếu nhi, hơn nữa cũng không có giờ lên lớp cũng có nghĩa là bà ta có khả năng là hung thủ hoặc kẻ giúp đỡ cho hung thủ.

16. Chương 16: Mười Ba Năm Trước

Sáng hôm sau tôi đến phòng làm việc của tổ chuyên án báo cáo tình hình với tổ trưởng, căn cứ vào những thông tin thu được của ngày hôm qua, tôi đưa ra danh sách những người bị nghi ngờ:

Thứ nhất là Dư Tiêm Lăng. Mặc dù cô ta đã nhảy lầu tự sát mười ba năm trước, nhưng hung thủ luôn nhận mình là Dư Tiêm Lăng, hơn nữa từ những đoạn đối thoại giữa hung thủ và người bị hại thì có thể thấy, hung thủ biết rất nhiều việc mà chỉ có Dư Tiêm Lăng và người bị hại mới biết được. Vì thế, mặc dù rất hoang đường khó tin, nhưng không loại trừ khả năng án mạng do ma quỷ gây ra.

Thứ hai là Dư Triệu Quang. Con gái bị chết một cách không rõ ràng, để trả thù mà giết những người có liên quan đến việc khiến con gái nhảy lầu cũng là điều bình thường. Hơn nữa, ông ta còn là một người rất giỏi tận dụng hiệu ứng ánh sáng, hoàn toàn trùng hợp với cách thức giết người rất bí hiểm của hung thủ.

Thứ ba là Ôn Tú Bình. Bà ta có động cơ để giết người bị hại thứ nhất là Lương Thi Vận, không loại trừ việc giết tiếp hai người còn lại là để đánh lạc hướng điều tra của cảnh sát. Hơn nữa, khi Lương Thi Vận bị hại, mặc dù bà ta có mặt ở Cung Thiếu niên, nhưng lại không đi cùng với những người khác. Cũng có nghĩa là bà ta có thời gian để gây án.

Thứ tư là Diêu Hải Yến, tuy bà ta không có động cơ giết người nhưng có liên quan đến vụ thảm án mười ba năm trước, hơn nữa cũng có thời gian để gây án

giống như Ôn Tú Bình, không loại trừ khả năng đã tiếp tay cho hung thủ.

“Cậu thấy rằng ai là người có khả năng là hung thủ nhất?” Tổ trưởng dán mắt vào màn hình theo dõi tình hình thị trường cổ phiếu, kể từ khi tôi bước chân vào phòng, mắt anh ấy chưa hề rời đi chỗ khác.

“Dư Tiêm Lăng.”

“Thế thì cậu hãy xuống địa ngục mà bắt cô ta đi!”

“Tôi đâu có phải là thần tiên mà có khả năng xuống địa ngục.” Tôi đùa lại.

137

“Vậy sao không đi điều tra về bố cô ta đi?”

“Tôi muốn điều tra Diêu Hải Yến một chút, có lẽ bà ta biết khá nhiều về chuyện mười ba năm trước, hơn nữa, tôi rất nghi ngờ người chặn cửa phòng tập múa chính là bà ta...” Đúng lúc tôi đang nói thì điện thoại trên bàn đổ chuông.

Tổ trưởng nghe và đáp lại mấy tiếng “Được!” rồi tắt máy và nói với tôi:

“Hãy tạm thời gác bà Diêu đó sang một bên, cậu và Trần Trần tới đường Nhân Dân một chuyến đi, Dư Triệu Quang thì đã có Tuyết Tình và Miêu Miêu theo dõi.”

“Đường Nhân Dân lại xảy ra chuyện gì vậy?” Tôi hỏi.

“Lại có người chết nữa rồi!” Tổ trưởng nói ra đáp án như trong dự đoán của tôi.

Án mạng xảy ra trong một bệnh viện nhỏ ở đường Nhân Dân, vào khoảng trên dưới bốn giờ sáng, người chết là một y tá, tên là Hà Ảnh Tuyết. Tính cả cô ấy nữa thì đã có bốn trong số mười người có liên quan đến vụ án mười ba năm trước bị giết hại. Sáu người còn lại rất có khả năng trở thành mục tiêu tấn công sắp tới, chuyện này đối với chúng tôi vừa tốt lại vừa xấu, tốt vì như vậy phạm vi điều tra đã thu hẹp lại, xấu là chúng tôi phải nhanh chóng tìm ra hung thủ, nếu không sáu người còn lại sẽ tiếp tục bị hại.

Hiện trường vụ án là phòng tiêm ở tầng một của bệnh viện, lúc đó Hà Ảnh Tuyết đang cùng ca trực với một đồng sự tên là Vương Lệ Vân. Chúng tôi đã lấy lời khai của cô y tá họ Vương khi cô ấy vẫn chưa hết cơn bàng hoàng: Đang là mùa hè nên rất nhiều người thích bật điều hòa, và phần nhiều đều để ở nhiệt độ thấp, người lớn còn được, chứ đối với trẻ nhỏ thì rất dễ bị sốt vì nhiễm lạnh. Vì vậy, cứ tối đến là có rất nhiều cha mẹ đưa con đến phòng cấp cứu, việc tiêm cho những đứa trẻ ấy là điều khó tránh khỏi. Vì thế, nửa ca đầu tối chúng tôi bận tui bụi, đến nửa đêm về sau khi những ai cần truyền hầu như cũng đã truyền xong và rời khỏi, người đến cấp cứu không còn nhiều như trước nên chúng tôi cũng được thảnh thơi hơn.

Nếu là mùa đông thì vào giờ đó chúng tôi có thể đi nghỉ, nhưng mùa hè thì không được, chúng tôi phải tiếp tục ở vị trí làm việc, vì bất cứ lúc nào cũng có thể có bệnh nhân đến. Để chống lại cơn buồn ngủ, tôi và Ảnh Tuyết cứ ngồi nói chuyện với nhau, nói tận đến lúc hơn bốn giờ sáng thì sự việc đáng sợ đã xảy ra...

Lúc đó Ảnh Tuyết đang nói với tôi về chuyện hôn nhân của cô ấy, tháng sau thì cô ấy sẽ cưới, nên có rất nhiều việc phải làm, tuy có nhiều việc phải lo và phải làm nhưng cô ấy vẫn không giấu được niềm vui hạnh phúc trong ánh mắt.

138

Đúng lúc cô ấy đang nói rất hào hứng thì tôi chợt phát hiện ra trên bức tường phía sau lưng cô ấy có bóng một cô gái tóc dài. Theo bản năng, tôi đưa mắt nhìn bốn xung quanh, cả phòng tiêm ngoài chúng tôi ra thì chỉ còn hai cháu bé đang truyền dịch và người nhà các cháu, nhưng cho dù là ai thì cũng không có mái tóc dài như vậy.

Ảnh Tuyết thấy tôi cứ nhìn bốn xung quanh thì hỏi tôi là có chuyện gì. Tôi chỉ vào cái bóng như bóng ma phía sau lưng cô ấy, cô ấy quay lại nhìn rồi lập tức giật nảy mình, một giọng nói rất âm u, xa xăm của một cô gái không nhìn thấy hình dạng bỗng vang lên: “Ảnh Tuyết, cô sắp cưới rồi à? Chúc mừng cô nhé! Có định mời tôi đến dự tiệc cưới không?”

“Cô là ai?” Ảnh Tuyết vừa hỏi vừa lùi về phía sau.

“Sao thế, quên tôi rồi à? Tôi là Tiêm Lãng, Dư Tiêm Lãng, chẳng phải cô đã nói rằng mái tóc của tôi rất đẹp và cô rất thích nó sao? À, xin lỗi nhé, tôi nhớ nhầm, nói đúng hơn là cô rất thích túm lấy tóc tôi rồi xô tôi ngã xuống đất, đúng không?”

“Cô...cô...cô...Ma! Cứu với!” Đột nhiên Ảnh Tuyết kêu ré lên rồi chạy về phía cửa. Trong đêm yên tĩnh, tiếng kêu thất thanh của cô ấy chẳng khác gì tiếng sấm kinh hoàng, khiến hai đứa bé sợ tới mức khóc thét lên.

Bóng ma lướt qua trên tường rồi chặn Ảnh Tuyết ở trước cửa, còn cô ấy thì cứ kêu thét lên và chạy trốn khắp nơi, suýt nữa thì làm đổ cả chiếc bình truyền dịch của một cháu bé. Mấy người nhà các cháu thấy cô ấy bị bóng ma kia dồn đuổi như vậy cũng đều rất sợ, một người trong số đó tay cầm bình dịch, tay ôm con chạy ra ngoài, người nhà của cháu bé kia thấy thế cũng ôm con chạy ra ngoài nốt. Lúc đó tôi rất sợ, cũng chạy theo họ ra ngoài, nhưng bỗng nhiên phía trước xuất hiện một bóng ma khác chặn đường của tôi, khiến tôi chỉ còn biết ôm đầu, nhắm chặt mắt lại không dám động đậy gì.

Tiếng kêu cứu của Ảnh Tuyết cứ vang bên tai, mặc dù rất sợ nhưng tôi vẫn

không tìm được hé mắt ra nhìn một cái. Tôi vừa mở mắt ra thì thấy cái bóng ấy vẫn đứng bên cạnh tôi, nhưng tôi nhanh chóng nhận ra rằng hình như nó không có ý làm hại tôi, mà chỉ lặng lẽ theo dõi tôi.

Còn Ánh Tuyết lúc đó đã bị một cái bóng khác dồn đến chân tường, cô người lại và liên tục kêu: “Đừng lại gần!” Cái bóng ma bỗng nhiên cất tiếng cười sồn gai ốc: “Ha...ha...ha...! Tối hôm ấy, chẳng phải tôi cũng đã bảo cô rằng đừng lại gần sao? Nhưng lúc đó cô đã làm gì? Quên rồi à? Để tôi nói cho cô biết nhé, lúc đó cô nói rằng tóc của tôi rất đẹp, rồi vuốt ve tóc của tôi rất dịu dàng, giống như bây giờ...” Bóng ma đưa tay lên đầu Ánh Tuyết, khẽ xoa, rồi đột nhiên nói bằng giọng dữ tợn: “Sau đó cô đã túm tóc tôi, kéo tôi lên...” Bóng ma

139
kéo mạnh tóc của Ánh Tuyết, lôi cô lên, sau đó đẩy cô ngã xuống chiếc ghế dành cho bệnh nhân truyền dịch.

Ánh Tuyết làm đổ chiếc ghế, cả người cũng ngã theo, sau đó rên lên một cách đau đớn. Bóng ma vẫn không dừng ở đó và tha cho cô ấy, mà lướt đến trước cô ấy, nói bằng giọng rất dịu dàng: “Sao thế? Rất đau à? Có phải là tôi đã dùng sức quá mạnh không? Ha...ha... ha...! Buổi tối hôm ấy cô cũng mạnh tay như vậy, có điều lúc đó tôi còn khá hơn cô, ít nhất thì phòng tập múa cũng không có nhiều đồ như ở đây hơn nữa cô cũng không định xô tôi ngã đến chết...” Cái bóng nói và tiếp tục túm tóc Ánh Tuyết, xô cô ngã xuống một cái ghế khác.

“Tiêm Lãng, tha cho mình, mình biết mình sai rồi, tha cho mình đi...” Ánh Tuyết nằm trên nền nhà đau đớn cầu xin.

“Tối hôm ấy, tôi cũng đã xin các người nhiều lần như vậy. Chắc là cô không còn nhớ, nhưng tôi thì nhớ rất rõ, tổng cộng là sáu mươi ba lần...” Bóng ma lại túm tóc, giúi đầu Ánh Tuyết lên ghế.

Bóng ma cứ liên tục túm tóc và giúi đầu Ánh Tuyết lên những chiếc ghế xung quanh, sau mười mấy, hai mươi lần bị giúi như vậy, khắp người cô ấy đã bị trầy xước, mặt toàn là máu. Bóng ma lại cười lạnh lùng: “Ha...ha...ha...! Cô nhìn xem bây giờ cô như thế nào đi! Nếu để vị hôn phu của cô mà nhìn thấy cô lúc này, chưa biết chừng anh ta sẽ thoái hôn đấy! Ha...ha...ha...!”

“Hãy giết tôi đi... giết tôi đi...” Lúc này Ánh Tuyết gần như chỉ còn thoi thóp, nói cũng rất khó khăn, nước mắt trào ra từ hai mắt hòa lẫn với máu tươi... Tôi nghĩ, nếu là tôi, thì tôi cũng sẽ cầu xin bóng ma ấy giết chết, vì trong tình trạng ấy đúng là sống không bằng chết.

“Ha...ha...ha...! Tối hôm ấy, tôi cũng đã muốn chết ngay lập tức, nhưng các

người đã không có gan giết tôi, khiến tôi phải nhảy từ tầng bảy xuống, đau hơn cô ngã xuống ghế rất nhiều.” Giọng nói âm u, ma quái của bóng ma khiến cho Ảnh Tuyết gần như phát điên lên, cô ấy bịt chặt hai tai, vừa lắc đầu vừa nói:

“Giết chết tôi đi, giết chết tôi đi...”

“Được để tôi cho cô được toại nguyện! Khi tôi chết mũi bị méo đi vì va đập, cô cũng không được chết với khuôn mặt xinh đẹp, hãy để cho tôi bóp cô chết! Giống như Hương Bích ấy, mắt thì lồi lên và lưỡi thì thè ra...” Bóng ma nói rồi đưa tay ra bóp cổ Ảnh Tuyết.

“Không...” Ảnh Tuyết thều thào nói câu cuối cùng...

Mặc dù y tá Vương luôn nói rằng Ảnh Tuyết đầu tiên bị bóng ma túm tóc giúi ngã, sau đó mới bị bóp chết, nhưng sau khi kiểm tra sơ bộ tử thi tại hiện

140

trường thì Lưu Niên lại phát hiện ra rất nhiều điểm đáng nghi: “Đầu không bị xung huyết, cẳng không bị sưng, trước khi chết không thể bị người khác túm tóc giúi ngã khắp nơi được. Hơn nữa, tuy mắt cô ấy lồi lên, lưỡi thè ra, nhưng trên cổ cô ấy không có dấu vết nào cho thấy là đã bị bóp, cũng không phát hiện thấy bất cứ vết thương chí mạng nào. Nguyên nhân đích thực của cái chết phải chờ giải phẫu xong mới biết được, có điều khả năng bị nhồi máu cơ tim là rất lớn.”

“Lại là chết vì sợ?” Bất giác tôi nhíu mày.

“Chưa giải phẫu, không thể khẳng định một trăm phần trăm, có điều có đúng là bị chết vì quá sợ hay không thì cậu có thể suy đoán được, giải phẫu chỉ là xác định thêm mà thôi.” Lưu Niên nói xong thì cùng với trợ thủ Chung Cương đưa tử thi đi.

Sau khi Lưu Niên đưa tử thi đi, tôi mới quan sát kỹ phòng tiêm. Cả căn phòng rộng chừng một trăm mét, với hai phần là nơi tiêm và phòng nghỉ của bệnh nhân, trong phòng nghỉ vốn có bốn dãy ghế nhưng lúc này tất cả những chiếc ghế ấy đổ nghiêng đổ ngã khắp nơi, phía sau chỗ tiêm có một hàng cửa sổ, vì trong phòng không lắp điều hòa nên đều được mở toang. Phía ngoài cửa sổ là một con đường rộng, mặc dù mặt trời đã mọc từ lâu, nhưng đèn đường vẫn chưa tắt.

Trong lúc tôi quan sát xung quanh thì Trần Trần tới chất vấn y tá Vương. Cô ấy vừa bước tới đã lập tức chộp lấy vai của người kia, rồi hỏi với vẻ rất dữ dằn:

“Vì sao cô lại nói dối? Tóc của người chết không hề bị túm, có phải cô là kẻ đồng lõa với hung thủ không?”

Y tá Vương vẫn còn chưa hết cơn hoảng sợ, bị Trần Trần dọa nên òa khóc nức nở, khiến tôi phải dùng đến ảo thuật mới đỡ được cô ấy. Cái trò ảo thuật

này đúng là rất có tác dụng đối với các cô gái chả trách mà các chàng trai của Đài Loan, Hồng Kông không ai không biết đến nó. Thế rồi, được tôi khéo léo dẫn dắt, y tá Vương dần dần nhớ lại tình hình lúc đó, “Bóng ma vươn tay lên đầu của Ảnh Tuyết, nhìn rất giống đang túm lấy tóc cô ấy, nhưng... Nhưng tóc của cô ấy hình như không bị túm, có điều, bóng ma vung tay một cái là cô ấy lại ngã xuống ghế.”

Về việc bóp cổ, câu trả lời của y tá Vương cũng giống như ông chủ Trần, đều là tay của bóng ma chiếu lên cổ của nạn nhân, nạn nhân lập tức giống như bị bóp cổ cho tới khi chết.

Thực ra, y tá Vương hoàn toàn không nói dối, chỉ là vì suy đoán chủ quan nên đã ảnh hưởng đến sự thật khách quan. Những lời khai của cô ấy càng khiến cho vụ án trở nên rất khó tìm ra manh mối. Đầu tiên, có thể rút ra kết luận từ bốn vụ án mạng đó là: Giữa hung thủ và nạn nhân không hề có sự tiếp xúc thực thể nào, nhưng lại có thể làm cho nạn nhân có những phản ứng không thể nào giải thích được; thứ hai, hung thủ còn biết cả “phép phân thân”, có thể biến

141

thành hai cái bóng, không lẽ hung thủ không chỉ là một người? Thứ ba, vì sao hung thủ lại không cho y tá Vương chạy trốn, đây chính là điều làm người ta thấy rất khó lý giải.

Đối với hung thủ mà nói, trong quá trình gây án mà bị người khác nhìn thấy là một điều rất không hay, nhưng hung thủ của vụ án này thì dường như luôn có ý để người khác chứng kiến quá trình giết người của nó. Nếu nói ba lần trước là do vô tình, thì lần này là cố ý ngăn lại không cho y tá Vương chạy thoát, vậy sẽ phải giải thích như thế nào về chuyện này? Rốt cuộc là hung thủ có mục đích gì?

Do những thông tin có trong tay rất có hạn, bây giờ mà suy nghĩ về những vấn đề này thì cũng chỉ mất thời gian mà thôi, chi bằng thu thập thêm ít thông tin nữa. Bốn nạn nhân đều có liên quan đến vụ tự sát của Dư Tiêm Lăng mười ba năm trước, vậy thì có lẽ bắt tay từ vụ án đó ít nhiều hẳn cũng có thu hoạch. Khi chúng tôi tới Cung Thiếu nhi, cô Diêu vừa lên lớp xong, Trăn Trăn không cần biết bà ta có đồng ý hay không, liền kéo đến chất vấn: “Mười ba năm trước Dư Tiêm Lăng đã nhảy lầu tự sát ở đây, là cô giáo của cô ấy, chắc bà biết chuyện đó chứ!”

Cô giáo Diêu bắt giắc tránh ánh mắt của Trăn Trăn, trả lời lấp liếm: “Chuyện xảy ra đã mười ba năm rồi, nên bây giờ nhớ lại cũng không được rõ cho lắm...”

Tôi cười, nói: “Có lẽ tôi có cách để bà nhớ lại. La Hương Bích, Phạm Tử

Khiêm và Hà Ảnh Tuyết cũng đều chết cả rồi, lại còn cả Lương Thi Vận bị chết trong phòng tập múa nữa, trong số mười người có liên quan đến vụ Dư Tiêm Lãng nhảy tự sát thì đã có tới bốn người bị chết, hơn nữa đều bị một cái bóng bí hiểm giết hại...”

Tôi càng nói thì sắc mặt của cô giáo Diêu càng trở nên xám lại, chỉ dựa vào phản ứng của bà ta mà đoán thì khả năng bà ta là kẻ tiếp tay cho hung thủ không nhiều, nhưng cũng không thể loại trừ hoàn toàn. Bà ta im lặng một hồi lâu, dường như đang đắn đo có nên nói ra sự thật không. Xem ra, phải dọa thêm bà ta chút nữa, giả vờ để dọa những người lớn tuổi là điểm mạnh của tôi mà.

Tôi đưa mắt ra hiệu với Trần Trần, rồi nói với cô giáo Diêu: “Bà không muốn nói thì chúng tôi cũng không ép nữa. Dù sao thì cũng đã có bốn người bị chết rồi, cũng không cần quá quan tâm đến việc chết thêm một, hai người nữa.” Nói thật lòng, đúng là tôi không quan tâm đến chuyện hung thủ giết thêm một, hai người nữa, vì hung thủ giết càng nhiều người thì manh mối để lại cũng sẽ càng nhiều, cơ hội để chúng tôi phá án sẽ càng lớn hơn. Tất nhiên điều đó không có nghĩa là lòng dạ tôi đen tối, vì xét theo tình huống trước mắt thì việc chúng tôi có kịp phá xong vụ án trước khi hung thủ giết chết cả mười người hay

142

không vẫn là một bí số, hướng chỉ trong danh sách giết chóc đó còn có cả tôi và Trần Trần, thậm chí là tất cả thành viên trong Tổ Chuyên án bí hiểm.

Tôi nói xong thì làm động tác quay lưng rời đi, Trần Trần cũng phối hợp với tôi, quay lưng bước đi. Cô giáo Diêu rõ ràng đã bị tôi nói trúng điều lo sợ nhất trong lòng, nên vội vàng kéo tôi lại, nhìn bốn xung quanh, khi chắc chắn rằng chỉ có ba chúng tôi thì mới khẽ nói: “Tôi có thể cho anh biết tất cả những gì mà tôi biết, nhưng anh phải đảm bảo an toàn cho tôi, và tuyệt đối không để cho người khác biết rằng tôi đã nói.”

“Bà nói đi, chưa hẳn tôi có thể đảm bảo an toàn được cho bà, nhưng nếu bà không nói thì tôi có thể chắc chắn rằng bà càng không được an toàn. Còn về chuyện giữ bí mật, bà cứ yên tâm, những lời bà nói ngoài chúng tôi ra thì chỉ có Trưởng phòng Lương và mấy lãnh đạo cao cấp biết mà thôi.” Bây giờ thì tôi chẳng có gì phải sốt ruột nữa, vì người tiếp chuyện còn lo lắng hơn tôi nhiều, tôi càng tỏ ra không vội, càng tỏ ra quan cách thì sẽ càng có được những manh mối có giá trị từ miệng của bà ta.

Dường như bà Diêu trải qua một cuộc đấu tranh tư tưởng, trầm ngâm một hồi lâu mới nói ra thăm kịch đã bị bụi thời gian của mười ba năm bao phủ lên: Đó là một chuyện khiến tôi cảm thấy áy náy nhất, mặc dù đã mười ba năm

trôi qua rồi, nhưng tôi vẫn thường mơ thấy cảnh tượng lúc ấy...

Mùa hè mười ba năm trước, qua giới thiệu của bạn bè tôi quen với vợ chồng ông Dư Triệu Quang. Họ muốn nhờ tôi giúp cho cô con gái Dư Tiêm Lăng được toại nguyện, tất nhiên họ cũng không để cho tôi phải thiệt thòi. Họ muốn tôi sắp xếp cho sáu cô học sinh cùng với Tiêm Lăng tập một bài múa do chính cô bé biên đạo. Lúc đầu tôi chỉ coi đó như một chuyện đùa, một cô bé mới mười bốn tuổi mà lại biên đạo được một điệu múa ra hồn sao? Nhưng, vì đã trót nhận những ưu đãi của người ta rồi, bây giờ há miệng mắc quai, không thể không làm gì được! Thế là, tôi bảo Tiêm Lăng múa thử một mình trước cho tôi xem.

Khi Tiêm Lăng với những điệu múa đẹp mắt trước mắt tôi, tôi đã ngồi lặng đi một hồi lâu. Dù cô bé mới chỉ múa có một mình, hơn nữa lại không có nhạc đệm, nhưng tôi vẫn cảm nhận được thông điệp mà cô bé mang đến: Vương quốc đồ chơi náo nhiệt, những đồ chơi thích thú, những con rối rất sinh động... Đúng là quá hoàn mỹ, không những biên đạo rất hoàn mỹ mà màn biểu diễn của cô bé cũng không có điểm gì phải chê, cho dù là độ mềm mại của cơ thể hay việc nắm vững tiết tấu, hoàn toàn là những điều ở độ tuổi như cô bé không thể làm được. Trước mặt cô bé, tôi thực sự không dám nói mình là cô giáo nữa, vì cô bé còn giỏi hơn tôi.

Xem xong màn biểu diễn của Tiêm Lăng, tôi rất tin tưởng vào màn múa do cô bé biên đạo, tích cực sắp xếp kế hoạch tập luyện, và giành một cơ hội biểu diễn công khai. Nhưng, rất nhanh sau đó tôi gặp phải khó khăn đầu tiên, vì âm

143
nhạc mà cô bé chọn rất kén người nghe, là chương thứ ba Petrouchka và trong tay cô bé chỉ có bản nhạc, không có CD hay đĩa từ, tìm ngoài thị trường cũng không có. Sau đó, tôi thương lượng với chủ nhiệm Lư - người phụ trách Cung Thiếu niên, mượn ba học sinh của lớp âm nhạc, đồng thời chuyển cả một cây đàn dương cầm tới phòng tập múa, từ đó việc tập luyện được bắt đầu thuận lợi. Tuy nhiên, sau khi việc tập luyện bắt đầu, vấn đề mới lại xuất hiện. Trong ba học sinh được mượn từ lớp âm nhạc có một cậu là con trai của chủ nhiệm Lư, tên là Lý Lượng Dụ, cậu ta yêu cầu tôi sắp xếp cho một cô gái tên là Tô Mộng Như làm người múa chính của màn múa đó.

Trình độ múa của Mộng Như rất bình thường, hoàn toàn không thể đảm đương được vai múa chính, để cho cô bé này được tham gia vào tốp múa cũng là do Lý Lượng Dụ yêu cầu, vì dù sao thì cậu ta cũng là con trai của chủ nhiệm Lư, còn Mộng Như lúc đó là bạn gái của cậu ta. Em gái của Mộng Như là Mộng Thanh cũng được tham gia tốp múa vì lý do này.

Để cho chị em Mộng Như tham gia tốp múa, gượng gạo thì cũng có thể chấp nhận được, nhưng để cho cô bé này múa chính thì cho dù tôi đồng ý, Dư Tiêm Lăng cũng sẽ không đồng ý, bởi cô bé là người sáng tác ra màn múa đó. Có ai lại muốn tâm huyết của mình trở thành áo cưới cho người khác đâu? Chính vì chuyện này mà quan hệ giữa các cô bé trở nên căng thẳng, còn tôi thì vì để tránh phiền phức cho mình đã để các cô bé tự giải quyết với nhau.

Thái độ của Tiêm Lăng rất cứng rắn, nói rằng, nếu phải nhường vị trí múa chính thì cô bé sẽ rút lui lập tức. Màn múa này thiếu ai thì còn được, nhưng nếu thiếu cô bé thì đồng nghĩa với việc mất đi linh hồn và hoàn toàn không có ý nghĩa gì nữa. Hơn nữa, cô bé là tác giả, nếu cô bé rút lui, thì cũng không còn cần thiết tiếp tục tập luyện nữa, cho nên cuối cùng Mộng Như đã buộc phải thỏa hiệp. Nhưng không ngờ, đó chính là ngòi nổ dẫn đến thảm kịch.

Khi luyện tập được hơn nửa tháng, sự tiến bộ của chị em Mộng Như vẫn khá chậm, những người còn lại thì rất xuất sắc, cho dù biểu diễn công khai cũng không có vấn đề gì. Nhưng, thảm kịch đã xảy ra vào đúng lúc đó...

Trước khi vào buổi tập tối hôm ấy, Lượng Dụ bỗng nhiên kéo tôi sang một bên, khẽ nói: “Lát nữa, trong lúc tập cô đi ra ngoài một lúc.” Tôi hỏi cậu ấy vì sao, thì cậu ấy trả lời: “Mẹ tôi nói rằng định cho thôi việc một số người làm việc không chăm chỉ, hy vọng rằng cô không phải là người như vậy.”

Mặc dù tôi biết cậu ta bảo tôi rời đi chắc chắn là không có việc gì tốt lành, nhưng đúng là cậu ta có thể làm cho chủ nhiệm Lư cho tôi thôi việc vì thế tôi đành làm theo ý của cậu ta, lặng lẽ rời khỏi đó trong thời gian luyện tập. Tôi đi loang quanh ở ngoài một vòng trong chùng một tiếng đồng hồ, khi quay trở lại thì thấy đã xảy ra chuyện.

144

Khi tôi trở về phòng tập múa thì không thấy Dư Tiêm Lăng đâu, trên nền nhà có một ít máu, Đỗ Lễ Hiền là người phụ trách đàn dương cầm thì ngã trên đất đang rên rỉ, mười ngón tay của cậu ấy đều biến dạng, trên quần áo cũng có rất nhiều vết giầy. Một học sinh múa khác là Mẫn Nghi thì co ro trong góc tường và cứ nức nở. Tôi chặn Lượng Dụ lại khi cậu ta định rời đi, hỏi cậu ta rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, cậu ta gạt tay tôi, đáp với vẻ bất cần: “Chẳng qua chỉ là chơi gái một chút, chẳng liên quan gì đến cô!” Nói xong thì cùng với những người khác rời đi.

Tôi kiểm tra Mẫn Nghi trước, cô bé ấy hầu như không có vấn đề gì mà chỉ là cứ khóc nức nở, nên tôi không để ý đến nữa, chạy tới đỡ Lễ Hiền dậy, hỏi cậu rằng đã xảy ra chuyện gì nhưng mặt cậu ấy cứ trắng bạch như tờ giấy, mồ hôi

không ngừng tuôn ra, định nói song có lẽ vì quá đau nên không cất lên lời.

Ngón tay của cậu ấy hình như bị một vật gì đó kẹp vào, khiến tất cả đều biến dạng, xem ra có lẽ những ngón tay ấy sẽ trở thành tàn phế.

Tôi sợ sẽ xảy ra chuyện, nên vội dìu cậu ấy định đưa tới bệnh viện. Vừa ra tới cửa của tầng một thì thấy Lượng Dụ và những người cùng đi đang ồn ào bên ngoài, Tiêm Lăng lập tức rơi xuống, thì ra cô bé đã chạy lên nóc nhà và nhảy xuống...

Tuy bà Diêu không tận mắt chứng kiến diễn biến của sự việc, nhưng từ những gì mà bà ấy biết thì có thể phán đoán tình hình đại thể như sau: Dư Tiêm Lăng và Tô Mộng Như mâu thuẫn với nhau về chuyện ai là người múa chính, vì thế mà Tô Mộng Như đã tìm cách trả thù Dư Tiêm Lăng, nói với bạn trai Lý Lượng Dụ bảo cô Diêu rời khỏi đi. Sau khi cô Diêu đi khỏi, Dư Tiêm Lăng có thể đã bị bọn Lý Lượng Dụ cưỡng hiếp, đồng thời bị Tô Mộng Như và những người khác xỉ nhục, quá phẫn uất nên đã lập tức tự sát. Sau khi chuyện xảy ra, một người nào đó thông qua các mối quan hệ đã cản trở việc điều tra, nên mới có một bản ghi chép về vụ án một cách mơ hồ như vậy.

Từ đó thì thấy, động cơ sát hại người khác trả thù cho con gái của Dư Triệu Quang là càng lớn. Nhưng vì sao ông ta lại chờ cho đến bây giờ mới ra tay mà không phải là mười ba năm trước?

Chuyện này cũng còn khá nhiều nghi vấn, ví dụ như bàn tay của Đỗ Lệ Hiền vì sao mà bị thương? Có lẽ lúc đó cậu ấy đã định bảo vệ Dư Tiêm Lăng, nên đã bị những người khác tấn công. Nếu đúng là như vậy, thì có lẽ sẽ tìm được đôi chút manh mối từ cậu ấy.

17. Chương 17: Chó Trung Thành Cắn Chủ

Qua sự giúp đỡ của bà Diêu, chúng tôi đã tìm ra những tư liệu của năm người chưa bị hại có liên quan đến vụ án mười ba năm trước, nhưng những tài liệu ấy giống như trong ghi chép về vụ án, Miêu Miêu đã gọi đến các số điện thoại đó, song tất cả đều đã thay đổi. Xem ra, chỉ còn trông chờ vào sự may mắn khi đến tìm tận nơi theo địa chỉ mà họ để lại. Có điều, những tài liệu đó cũng không phải là hoàn toàn vô dụng, vì tôi đã phát hiện ra qua tư liệu rằng, bố của Lý Lượng Dụ là Lý Chí Đức, một quan chức to trong chính quyền tỉnh và là Đại biểu Đại hội nhân dân cả nước, đây là điều mà trong bút lục về vụ án không thấy có. Mười ba năm trước, có lẽ ông ta là người đã ngăn cản việc điều tra vụ

án.

Người mà chúng tôi muốn tìm đến đầu tiên là Đỗ Lễ Hiền, nhưng đến nơi thì chỉ thấy một căn nhà sang trọng dường như đã để trống trong rất nhiều năm.

Chiếc chuông cửa của ngôi nhà dường như đã bị Trần Trần làm vỡ đến nơi mà cánh cổng vẫn cứ đóng im lìm. Chúng tôi đành phải tới nhà liền đó để hỏi.

“Anh chị muốn hỏi nhà ông Đỗ à?” Chúng tôi bấm chuông cửa nhà bên cạnh, người ra mở cửa là một bà già hơn năm mươi tuổi, nhìn cách ăn mặc thì có lẽ đó là người giúp việc, bà ấy cho chúng tôi biết tên mình là Lưu Thư.

“Vâng, chúng tôi đang điều tra một vụ án, hy vọng có thể hỏi anh Đỗ được một vài vấn đề.” Tôi đáp với giọng lễ độ.

“Chà! Hiền Tử cũng thật là đáng thương.” Bà Lưu lắc đầu, thở dài.

“Vì sao lại như vậy ạ?”

“Hồi nhỏ Hiền Tử rất ngoan, được mọi người yêu quý...” Không biết có phải trong lòng rất xúc động hay không mà bà Lưu không để ý đến việc chúng tôi vẫn đang đứng ở cửa, rồi cứ kể về những chuyện hồi Đỗ Lễ Hiền còn nhỏ:

Tôi làm việc cho ông chủ gần ba mươi năm rồi, và cũng là hàng xóm của ông bà Đỗ hơn chục năm, vợ chồng ông bà ấy đối xử với tôi rất tốt, không hề có vẻ gì tỏ ra kèn kiệu của người có tiền, không bao giờ đối xử với tôi như với người thấp hèn hơn. Khi Hiền Tử ra đời tôi còn xin phép ông chủ sang giúp gia đình họ. Quan hệ giữa ông chủ với gia đình ông Đỗ cũng rất tốt, tôi sang đó

146
giúp họ nửa tháng, ấy vậy mà ông chủ vẫn trả lương cho tôi, khiến họ rất áy náy.

Gần như Hiền Tử đã lớn lên trước mắt tôi, vì ông bà Đỗ làm ăn lớn nên ngày nào cũng rất bận, Hiền Tử lại cũng thích chơi với tôi, vì vậy mà cậu ấy thường sang tìm tôi. Cháu nội của ông chủ không sống cùng ở đây, nên ông ấy cũng rất thích để Hiền Tử sang chơi.

Từ nhỏ, Hiền Tử đã học đàn dương cầm, ông chủ còn mua cả một cây đàn như thế để khi Hiền Tử sang chơi, đánh đàn cho ông ấy nghe. Những ngày như vậy đã kết thúc vào năm Hiền Tử mười lăm tuổi.

Mùa hè năm ấy, Hiền Tử tới Cung Thiếu niên học đàn, nghe cậu ấy nói còn tham gia biểu diễn nữa, sau khi ông chủ biết tin, có mấy đêm liền không ngủ được và nói rằng nhất định sẽ tới xem. Nhưng, bỗng nhiên có một buổi tối, Hiền Tử nhập viện, nghe nói hai tay của cậu ấy đã bị nắp đàn dương cầm kẹp vào, xương của các ngón tay đó đều bị gãy và còn bị sót cao, phải điều trị một tuần thì mới hết sốt. Nhưng, hai bàn tay của cậu ấy đã bị tàn phế, không nói đến việc

đánh đàn mà ngay cả một tờ giấy cũng không cầm nổi.

Để chữa hai bàn tay cho Hiền Tử, hai vợ chồng ông bà Đỗ đã bỏ hết mọi việc làm ăn, cả nhà chuyển sang Mỹ, hy vọng bác sỹ ở bên đó có thể chữa lành hai bàn tay cho cậu ấy. Kể từ sau khi họ sang đó đến nay chưa trở về lần nào, đã hơn chục năm rồi, không biết bây giờ Hiền Tử đã lớn như thế nào, tay của cậu ấy đã khỏi hay chưa...

Nói chuyện với Lưu Thư ở cửa gần một tiếng đồng hồ, những tin tức mà chúng tôi có được là: Đỗ Lễ Hiền đã di cư sang Mỹ mười ba năm trước, cho đến nay vẫn chưa về. Cũng có nghĩa là, về cơ bản có thể loại trừ cậu ấy ra khỏi vụ án này. Nhưng tôi vẫn xin bà Lưu một bức ảnh của cậu ấy, trong ảnh, dù chỉ mới mười bốn, mười lăm tuổi nhưng trông Hiền Tử rất đẹp trai, nếu không phải vì hai tay bị thương thì bây giờ chắc chắn sẽ có rất nhiều cô gái theo đuổi cậu ấy.

Không tìm được manh mối nào từ Đỗ Lễ Hiền, đành phải chuyển mục tiêu sang bốn người khác. Lúc này, người duy nhất có thể tìm được có lẽ chỉ có Lý Lượng Dự. Bố của cậu ta là quan chức to tôi gọi điện cho tổ trưởng, không tốn nhiều thời gian tổ trưởng đã hỏi ngay được địa chỉ hiện tại của cậu ta.

Sau khi chào bà Lưu thì cũng đã là 5 giờ chiều, để tiết kiệm thời gian, tôi quyết định tôi và Trần Trần sẽ chia nhau ra để hành động, mặc dù làm như vậy là không đúng với quy định, nhưng cũng chỉ vì không còn cách nào mà thôi. Tôi bảo cô ấy đi tìm chị em nhà họ Tô mà rất có khả năng là đã chuyển đi từ lâu rồi, còn mình thì đi tìm Lý Lượng Dự theo địa chỉ mà tổ trưởng cung cấp.

147

Biệt thự của nhà họ Lý nằm ở khu biệt thự, vừa yên tĩnh vừa sầm uất, trông rất bề thế chẳng kém gì ngôi nhà sang trọng của nhà họ Đỗ, xem ra trong những năm qua, bố của Lý Lượng Dự cũng kiếm chác được không ít. Khi tôi đến nơi, mặt trời đã lặn, nhưng trời vẫn chưa tối. Tôi vừa bấm chuông cửa, lập tức nghe thấy tiếng chó sủa, mà không chỉ có một con, để có tới bốn, năm con cùng cất tiếng sủa vừa to vừa vang, có lẽ đây là những con chó có tiếng.

Chuông cửa là loại cao cấp có chức năng đối thoại, chuông vừa dứt thì có tiếng người vọng ra, đó là giọng nói đàn ông rất không lịch sự: “Này, ai thế?” “Tôi là Mộ Thân Vũ, là nhân viên của Phòng Trinh sát hình sự. Xin hỏi, anh Lý Lượng Dự có nhà không? Tôi muốn hỏi anh ấy một số vấn đề.” Người kia không lịch sự, tôi đành an ủi mình, anh ta thiếu giáo dục, nhưng tôi không thể cũng dùng cách thức ấy với anh ta, trừ phi anh ta bị tôi tóm được đuôi.

“Xì, mấy hôm nay, tao đâu có giết người đốt nhà, tìm tao hỏi cái C. ấy!” may

mà Trần Trần không đi cùng, nếu không nhất định cô ấy sẽ đập cửa, xông vào cho cái người vắng C. ra đó một trận.

“Vấn đề mà tôi muốn hỏi là những chuyện có liên quan đến vụ tự sát của Dư Tiêm Lăng mười ba năm trước, trong số mười người có liên quan thì đã có bốn người bị giết rồi...” Nếu không chọc thẳng vào điểm yếu của đối phương, e rằng tôi không thể nào vào được nhà.

Người kia im lặng một lúc lâu, tôi đã tưởng rằng mình tính toán sai rồi, nhưng đột nhiên giọng của anh ta lại vang lên: “Vào đi!” Cánh cổng sắt tự động mở ra, tám ngọn đèn tường to tướng cùng bật sáng, chiếu rõ cả một khu vườn rộng. Trong khu vườn có đủ cả cây cối hoa cỏ, giả sơn, bể nước, trông rất xa hoa. Nhà họ Lý này cũng thật thích khoe khoang.

Vừa bước vào bên trong, tôi lập tức gặp ngay rắc rối, năm con chó coi nhà khá to vừa nhìn thấy tôi lập tức xông tới bao vây xung quanh và sủa không ngớt, hơn nữa, chúng còn gần như sẵn sàng lao vào tôi bất cứ lúc nào. Nếu phải đối phó với những con chó coi nhà bình thường thì chỉ cần làm ra vẻ như tấn công lại chúng, ví dụ nhặt một hòn gạch lên ném thì thông thường chúng đều sợ và bỏ chạy. Nhưng, lúc này vây quanh tôi không phải là những con chó nhỏ bé ấy mà là năm con chó béc giê giống của Đức cao to, dữ tợn.

Đúng lúc tôi đang nhắm mắt, trong đầu nghĩ không biết tổ trưởng có giúp tôi kiếm một tấm bằng liệt sĩ hay không thì một tiếng nạt vang lên. Mở mắt ra nhìn thì đã thấy những con chó béc giê đó cụp đuôi và lùi ra xa. Trước cửa căn biệt thự năm tầng là một người còn trẻ béo tốt, anh ta không cao, chỉ chừng hơn một mét sáu, cân nặng đảm bảo phải trên chín chục ký. Tuy ngoài bản thân ra, tất cả những thứ trên người đều là hàng hiệu nổi tiếng, nhưng với thân hình ấy thì cho dù anh ta có mặc gì cũng chẳng thể đẹp được. Điều này khiến tôi chợt nhớ đến câu tục ngữ: Dù mặc long bào cũng không phải là thái tử.

148

“Còn đứng đó làm gì, tao đang có việc!” Giọng nói của người thanh niên này giống như giọng nói truyền qua chuông cửa, có lẽ anh ta đứng là người mà tôi đang cần tìm. Nói xong, anh ta quay người đi vào trong nhà, mỗi bước đi, những thớ thịt trên người anh ta lại chuyển động theo, trông chẳng khác gì một con gấu.

Khi tôi bước vào phòng khách, Lý Lượng Dụ đang vắt chân “lún” trong ghế, đúng là lún xuống thật, nếu ngày nào anh ta cũng ngồi như vậy, thì chiếc ghế da thật đắt tiền kia hẳn cũng khó mà chịu đựng nổi trong mấy tháng. Anh ta ngậm một điều xì gà, tay chỉ vào chiếc ghế đối diện, ra hiệu cho tôi ngồi xuống.

Vừa ngồi xuống thì có một người giúp việc mang trà lên cho tôi. Lý Lượng Dụ ra hiệu cho người giúp việc lui vào, rồi nói với tôi với vẻ rất thiếu kiên nhẫn: “Có gì nói nhanh đi, tao đang bận!”

Nhưng, bây giờ tôi không có gì phải vội. Trước khi bước vào trong nhà tôi cứ nghĩ rằng trong biệt thự chỉ có một mình anh ta, vì khi tôi nhấn chuông cửa thì cũng là lúc anh ta đứng ngay bên cạnh đó nên mới trả lời tôi, nếu không với cái kiểu cậu ấm con nhà quan như anh ta thì sẽ chẳng bao giờ đích thân ra ngoài cửa đón tôi. Vì thế tôi biết trong lòng anh ta đang rất căng thẳng, tuy vẻ ngoài tỏ ra rất không kiên nhẫn, nhưng đó chỉ là việc làm che giấu sự bất an trong lòng mà thôi.

“Nếu anh Lý đã có việc quan trọng cần phải làm thì tôi không làm phiền nữa.” Nói xong, tôi liền đứng dậy, làm ra vẻ như chuẩn bị rời đi.

“Hừ, mày dám bỡn cợt với tao à! Chỗ của tao không phải thích đến thì đến, thích đi thì đi. Ngồi ngay xuống!” Trên khuôn mặt đầy thịt gân nổi đầy lên, nhìn mà lo cho anh ta không khéo bị vỡ mạch máu.

Tôi nhún vai, ngồi xuống và vắt chân giống như anh ta, nhìn thấy trên bàn trà có một hộp xì gà của Cu Ba, tôi không khách sáo lấy ra và châm một điếu rồi nhả khói một cách khoan khoái như đang ở nhà mình.

Lý Lượng Dụ tỏ rõ bị chọc giận trước những cử chỉ của tôi, nên đập mạnh xuống ghế, gầm lên dữ dằn: “Mày đến để hút xì gà hả?”

“Anh Lý, anh hãy chú ý cách ăn nói của mình, bây giờ chưa chắc tôi là người phải cầu cạnh đến anh đâu.” Tôi vươn người, rồi nói tiếp. “Tuy tôi phụ trách vụ án này, nhưng không có nghĩa là nhất định phải phá được án. Trong thời buổi này, những vụ án không thể kết thúc có rất nhiều, có thêm một vài vụ cũng chẳng có gì to tát. Vụ án mười ba năm trước chẳng phải đến bây giờ vẫn chưa được làm rõ ràng sao? Có lẽ, một vài ngày nữa tôi mới nên đến thăm anh, nhưng không biết đến lúc đó anh còn gầm lên hống hách như thế này được không!”

149

Đối với những người là con ông cháu cha coi trời bằng vung như anh ta, muốn anh ta hợp tác thì đầu tiên phải đánh bại nhục khí của anh ta, tôi lấy cái chết ra đe dọa, và rõ ràng đã được kết quả rất tốt. Cơn giận dữ của anh ta dần dần bị dập tắt, nói với vẻ ủ rũ như chó nhà có tang: “Anh muốn biết gì?”

“Mười ba năm trước, anh đã hãm hiếp Dư Tiêm Lăng!” Tôi chọc thẳng vào điểm yếu của anh ta.

Những thớ thịt trên mặt anh ta co rúm lại một lúc, “Tôi không muốn trả lời

câu hỏi đó.”

“Anh cứ yên tâm, phía cảnh sát hoàn toàn không có ý định truy cứu chuyện đó, mà cho dù truy cứu chẳng nữa, thì bố anh cũng sẽ có cách bảo vệ anh, nếu không thì anh đã không thể nhớn nỡ cho đến tận bây giờ.” Mặc dù miệng tôi nói như vậy, nhưng đã bí mật bật chiếc bút ghi âm trong túi áo, có tổng anh ta vào tù được hay không, không phải tôi có thể quyết định được, nhiệm vụ của tôi chỉ là thu thập chứng cứ.

“Đúng, đúng là tôi đã cưỡng hiếp cô ấy, buổi tối hôm đó...” Nói đến đây, bỗng nhiên anh ta dừng lại, vẻ kinh hoàng trên mặt anh ta cho tôi biết anh ta đã nhìn thấy một thứ đáng sợ.

Tôi lập tức quay đầu lại, thấy trên một chiếc trụ cách đó không xa lắm có bóng một cô gái tóc dài, giống hệt như cái bóng nhìn thấy ở trường Trung học số 13, giọng nói cũng xa xăm, âm u như vậy, “Lượng Dụ, mười ba năm rồi không gặp, không ngờ anh còn béo hơn cả lúc trước, giống như con lợn ấy!” Bình thường, nếu có người dám nói Lý Lượng Dụ giống như lợn, thì nhất định anh ta sẽ không để yên, nhưng lúc này anh ta không hề nhúc nhích mà cứ ngậy người nhìn cái bóng trên trụ. Tôi nghĩ, có lẽ anh ta sợ quá thành ra đờ đẫn.

“Cô muốn làm gì?” Tôi quát cái bóng.

“Anh cảnh sát, tôi đến đây thì có thể làm gì? Tất nhiên là ôn lại chuyện xưa với bạn cũ rồi. Anh nhìn thấy không, Lượng Dụ rất vui kìa, vừa nhìn thấy tôi vui quá nên không thốt thành lời. Ha...ha...ha...!” Tiếng cười ma quái vang vọng khắp phòng khách, trong một lúc không phân biệt được tiếng nói ấy phát ra từ đâu.

“Chỉ là ôn lại chuyện cũ đơn giản như vậy thật sao? Sao lại không bấm chuông mà xộc thẳng vào như thế, làm vậy e là rất mất lịch sự!” Tôi vừa nói sang những chuyện khác vừa phân tích xem hình dáng thật sự của cái bóng ở chỗ nào. Cái bóng xuất hiện trên chiếc trụ, phán đoán theo góc độ, thì có lẽ nhờ ánh đèn lớn từ ngoài sân chiếu qua cửa sổ vào nhà. Vậy thì, hình dạng thật của

150
cái bóng chắc chắn là ở trong sân, nhưng ngoài cửa có năm con chó béc giê Đức, nếu người lạ tiến vào thì sao chúng lại không sủa lấy một tiếng?

“Lễ tiết của địa ngục không giống như ở trần gian, tôi không phải là người, tôi là ma, là con ma từ dưới địa ngục đến, theo lễ tiết của địa ngục tôi tới mời Lượng Dụ xuống đó chơi!” Giọng nói của cái bóng bỗng nhiên trở nên lạnh lẽo, chói cả tai. Từ phía sau lưng tôi vang lên tiếng kêu kinh hoàng của Lý Lượng Dụ, ngẩng đầu lên thì đã thấy anh ta nhảy lên và chạy ra phía ngoài cửa.

“Ha...ha...ha...! Ôi tình lang nhỏ bé của tôi, sao nhìn thấy em chưa kịp chào một tiếng đã bỏ chạy thế? Anh tưởng rằng có thể chạy thoát khỏi bàn tay của tôi sao?” Cái bóng nói, lóe lên một cái rồi biến mất.

Lúc đó, Lý Lượng Dụ đã chạy ra ngoài sân, tôi cũng không thể ngồi ngay trong phòng khách, lập tức đuổi theo. Tôi chạy ra đến cửa thì nhìn thấy anh ta bị mấy con chó chặn lại trước nhà để xe, anh ta lớn tiếng quát tháo mấy con vật, ra lệnh cho chúng cút khỏi. Nhưng, những con chó không hề có ý định nhường đường mà ngược lại ở thế tấn công, như thể chúng đang chờ một người nào đó phát ra mệnh lệnh.

“Lượng Dụ, anh vội đi đâu vậy? Anh nhìn xem, những con chó của anh đáng yêu biết bao, sao không chơi với chúng một lúc đi?” Giọng nói ma quái của cô gái vang vọng khắp nơi, không biết được phát ra từ chỗ nào.

Có lẽ, để trút bỏ sự bất an trong lòng, Lý Lượng Dụ thấy mấy con chó không nghe lệnh của mình, bèn tay dấm chân đá chúng. Dù lũ chó bị chủ nhân đánh rất đau nhưng vẫn không chịu nhường lối dù chủ nhân đi đến đâu chúng cũng đều nhào tới chặn đường.

Giọng nói con gái ấy lại vang lên: “Lượng Dụ, sao anh vẫn xấu tính như thế, hơi một tí là đánh là dấm, buổi tối hôm ấy anh cũng đã đối xử với tôi như thế?”

“Con nhóc kia cảm ơn! Ông có Bồ tát hộ thân, cho dù mày là ma dữ, ma đói, ma khát, thì ông cũng không sợ! Nếu có giỏi thì ra đây nếu ông không đập cho mày kêu ầm lên, ông thề thì từ nay về sau sẽ đối họ thành đồ khốn!” Lý Lượng Dụ ngẩng mặt lên trời gào to, một tay xé rách chiếc áo hàng hiệu nổi tiếng trên người, để lộ chiếc khánh Bồ tát bằng ngọc trắng, xung quanh nạm bằng vàng thô.

“Ha...ha...ha...! Thực ra trong lòng anh rất sợ, giả bộ như vậy có lẽ chỉ lừa được anh cảnh sát thôi, không lừa được tôi đâu, vì tôi không phải là người, tôi là ma, con ma dữ đến từ địa ngục! Ha...ha... ha...!” Tiếng cười man rợ vang vọng trong ánh chiều chập choạng, cho dù đang là mùa hè và ở trong chiếc sân đèn sáng rực mà tôi vẫn có cảm giác như rơi vào chốn ma quỷ.

151

Lý Lượng Dụ suy sụp trong tiếng cười man rợ, ủ rũ ngồi xuống đất không nói câu nào. Một hồi lâu sau, tiếng cười bỗng nhiên dừng lại: “Các chú chó chắc là đói rồi, đến lúc phải ăn rồi...” Năm con chó sẵn cùng lao vào chủ nhân, máu me bắn tung tóe trước mắt tôi, còn bên tai thì vang lên tiếng kêu rên thảm thiết, giây phút ấy cái sân của nhà họ Lý chẳng khác gì một nơi chuộc tội...

Lý Lượng Dụ chết rồi, chết dưới những hàm răng nhọn hoắt của lũ chó trông

nhà của mình, chết trong miệng của những con chó béc giê giống Đức nổi tiếng về lòng trung thành, và chết ngay trước mắt tôi. Dù anh ta bị tấn công ngay trước mắt tôi, nhưng tôi không thể làm gì được, chỉ cần một con trong số đó cũng đã đủ để đưa tôi lên đường rồi, huống chi là cả năm con.

Những con chó béc giê đứng thành một hàng thẳng trước cái xác không còn nguyên vẹn của chủ nhân đối đầu với tôi. Nhìn những giọt máu tươi nhỏ xuống từ mép của chúng, tôi nghĩ mình cũng sẽ nhanh chóng được đón tiếp như chủ nhân của chúng. Giọng con gái xa xăm bao trùm lên không khí tanh mùi máu: “Anh cảnh sát, đây là lần thứ hai tôi cảnh cáo anh, nếu anh vẫn cứ kiên trì tiếp tục điều tra, thì lần gặp sau đừng trách tôi! Ha...ha...ha...!” Tiếng cười xa dần, nhưng những con chó vẫn đứng trước mặt tôi như cũ dường như trước khi chưa nhận được lệnh mới, chúng chỉ là năm bức tượng, nhưng ai mà biết được khi tôi lùi về phía sau một bước chúng sẽ không lập tức lao tới, dùng hàm răng nhọn hoắt của chúng xé tôi thành từng mảnh vụn?

Đúng lúc tôi đang cố vắt óc nghĩ cách thoát thân thì cứu tinh đến. Bên ngoài vọng đến tiếng còi hú của cảnh sát, có lẽ là người làm trong nhà đã gọi điện báo cho họ.

Tôi và các đồng sự lục soát trong ngoài sân rất kỹ, chỉ còn thiếu nước bới cỏ lên, nhưng không phát hiện ra bất cứ dấu vết nào của hung thủ. Còn năm con chó béc giê Đức thì mãi cho tới khi các đồng nghiệp Phòng chữa cháy bắt chúng đem đi thì chúng cũng vẫn cứ không hề động đậy, cứ như thể chúng đã biến thành tượng thực sự.

Xử lý xong hiện trường vụ án, tôi trầm ngâm suy nghĩ, hung thủ đúng là có rất nhiều điểm mà người ta không thể nghĩ tới. Loài chó béc giê Đức nổi tiếng về sự dũng cảm và trung thành, cho dù bị chủ nhân đánh cũng tuyệt đối không tấn công lại. Hơn nữa, đến chiếc bàn uống nước của nhà họ Lý cũng là hàng cao cấp giá cả bảy, tám chục ngàn đồng, những con chó trông nhà cũng phải là loại được huấn luyện nghiêm khắc, cả bảy xông vào tấn công chủ gần như là chuyện không thể có. Có lẽ, phải điều tra một chút xem nguồn gốc của năm con chó này từ đâu.

Rất nhiều khi, trong đầu có trăm ngàn mối không biết nên bắt đầu từ đâu, nhưng một thông tin bất ngờ lập tức có thể giải tỏa cho tất cả mối hoài nghi trong lòng. Trần Trần gọi điện cho tôi, nói: Gia đình Tô Mộng Như làm nghề huấn luyện và buôn bán chó béc giê...

18. Chương 18: Phòng Tập Múa Chết Chóc

Sau khi xử lý xong hiện trường án mạng tại nhà họ Lý, tôi lập tức đến gặp Trần Trần ở trại chó săn ở ngoại ô, đồng thời trên đường đi gọi điện cho Tuyết Tình: “Dư Triệu Quang có động tĩnh gì không?”

“Kể từ lúc mười giờ sáng đến bây giờ, ông ấy vẫn ở trong hiệu ảnh chụp ảnh cho khách, không hề bước chân ra ngoài dù là nửa bước.” Tuyết Tình trả lời như một cái máy, khiến người ta có cảm giác như cô đang nói chuyện với một cái máy.

“Hung thủ lại gây án rồi, thời gian vào khoảng mười tám đến mười chín giờ, địa điểm là ở ngoại ô thành phố.”

“Bây giờ ông ấy đang chụp ảnh cho một cô gái chừng hai mươi ba tuổi, không hề rời khỏi tầm mắt của tôi.”

“VẬY thì có thể loại trừ khả năng ông ấy là hung thủ, không cần phải tiếp tục theo dõi nữa. Có lẽ hai người nên tới theo dõi bà Diêu đi, chưa biết chừng bà ấy sẽ là mục tiêu tiếp theo của hung thủ đấy.” Ngoài Đỗ Lệ Hiền đang ở nước ngoài, trong số mười người có liên quan đến vụ tự sát của Dư Tiêm Lăng, bây giờ chỉ còn lại bốn người, họ có thể bị hung thủ tấn công bất cứ lúc nào.

“Có chuyện này tôi phải nói với anh, hình như ông Dư bị bệnh nặng, vì tôi nhìn thấy ông ấy nôn ra máu.”

“Chỉ cần ông ấy không phải là hung thủ, việc ông ấy có bị bệnh hay không không quan trọng, hai người tới theo dõi bà Diêu đi!” Ngày hôm qua, khi gặp mặt Dư Triệu Quang, tôi đã thấy ông ấy ho liên tục, hôm nay Tuyết Tình lại phát hiện ra ông ấy nôn ra máu, có lẽ ông ấy mắc trọng bệnh thật, nhưng điều này hình như không có liên quan nhiều đến vụ án.

“Giữ liên lạc nhé!” Tuyết Tình kết thúc bằng một câu đơn giản rồi tắt máy. Xét về hình thức, từ thân hình đến mặt mũi, cô ấy đều xếp loại một, cũng là người rất lương thiện, khuyết điểm duy nhất đó là thái độ đối với người khác lúc nào cũng lạnh như đá, nếu không thì tôi đã mon men tiếp cận rồi. Vì theo quan sát trong nhiều ngày của tôi, có thể khẳng định số áo ngực của cô ấy là loại D, đó là sức hấp dẫn mà không phải người đàn ông nào cũng có thể chống chọi lại được.

153

Trại huấn luyện chó ở ngoại ô, quy mô rất lớn, trong trại có tới hàng trăm con chó có tiếng, trong đó chủ yếu là giống chó béc giê của Đức. Sau khi gặp Trần Trần, tôi được biết, cô ấy không tìm thấy chị em nhà họ Tô đâu, mà chỉ tìm thấy bố của họ là Minh Thúc, tên đầy đủ là Tô Kính Minh và cũng chính là

người chủ trại chó.

Trần Trần chỉ giỏi dùng nắm đấm, không giỏi ngoại giao, vì thế cô chỉ biết được qua lời của Minh Thúc là, chị em nhà họ Tô lần lượt yêu Lý Lượng Dụ, nhưng cuối cùng đều chia tay nhau trong sự không vui vẻ, hai người đã đi du lịch vào ngày hôm trước, ngày mai mới về.

Có lẽ vì suốt ngày làm bạn với lũ chó, nên ấn tượng mà Minh Thúc để lại cho người tiếp chuyện đó là một người đàn ông trung niên thô kệch, rất hay nói, vì thế mà tôi chẳng mất nhiều thời gian đã có thể thu được một số thông tin tương đối có giá trị:

Từ nhỏ tôi đã rất thích chó, đặc biệt là những loại chó săn có thân hình lớn, cảm giác có nó ở bên sẽ rất an toàn. Sau khi lớn lên, tôi quyết định làm nghề huấn luyện chó săn, sau đó thì có trại chó riêng của mình. Lúc mới bắt đầu, trại chỉ có mấy con chó săn, sau hơn chục năm vất vả thì việc kinh doanh mới được như ngày hôm nay...

Nói đến trại chó, không thể không nhắc đến thằng nhãi họ Lý, tuy nó đúng là loại không ra con người, nhưng nếu không có nó giúp đỡ thì trại chó không có ngày hôm nay. Lần đầu tiên tôi gặp mặt nó là cách đây hơn chục năm. Lúc đó tôi vẫn chưa kinh doanh nghề này, nó đang qua lại yêu đương với đứa con gái lớn của tôi là Mộng Như. Thực ra, tôi rất phản đối chuyện của hai đứa, một là vì lúc đó Mộng Như còn nhỏ, mới mười lăm tuổi, hai là thằng nhãi đó rất khinh người và hống hách, nhìn thấy tôi nó cũng không thèm chào hỏi. Nhưng Mộng Như thì vẫn cứ muốn theo nó, tôi và vợ tôi chẳng còn biết làm thế nào.

Sau đó, tôi mượn tiền của người thân mở trại chó này, nhưng khi làm giấy phép kinh doanh thì gặp khó khăn, tôi phải chạy đi chạy lại không biết bao nhiêu cửa, bây giờ cũng chẳng nhớ nổi nữa, nhưng mãi mà vẫn chẳng được cấp. Người của Sở Công thương cũng tới mấy lần, suýt nữa thì họ buộc đóng cửa trại.

Nghe nói, bố của thằng nhãi đó làm quan chức, lúc đó chẳng còn cách nào khác, tôi đành bảo Mộng Như nói với nó, xem có giúp được gì không. Không ngờ, nói xong chỉ mấy ngày sau thì việc cấp giấy phép đã được giải quyết, nên biết là vì chuyện này mà tôi đã mất tới hơn hai tháng trời vẫn không làm nổi. Nghe Mộng Như nói, bố của thằng nhãi đó là Đại biểu Đại hội nhân dân gì đó, ở vùng này không ai là dám không nể mặt ông ta. Sau đó, nó còn giới thiệu cho tôi không ít vụ làm ăn, trong đó có bạn bè của bố mẹ nó và bạn bè của nó, họ

154
đều là những người giàu sang, họ đến đây thông thường đều nói ngay là muốn

những con chó tốt nhất, hầu như không cần hỏi han gì đến giá cả...

(Trong câu chuyện với Minh Thúc, phần lớn những chuyện mà ông nói đều có liên quan đến chó hoặc là trại chó, còn tôi thì lại không chút hứng thú với sự nghiệp phát triển của ông ấy, vì thế, tôi bèn dẫn dắt để ông ấy nói tới những chuyện mà tôi muốn biết, ví dụ như sự rắc rối trong quan hệ tình cảm giữa hai đứa con gái của ông với Lý Lượng Dụ, nhưng ông ấy thì lại cứ đưa sang chuyện những con chó. Tôi chỉ ghi chép lại những phần tương đối có giá trị, còn những chuyện không liên quan thì bỏ qua.)

Cái thằng họ Lý đó đúng là không phải một con người, lúc đầu thì nó chơi bời với Mộng Như, sau đó thì là Mộng Thanh...

Khi thằng nhãi đó qua lại với Mộng Như, thì nó vẫn thường xuyên trêu hoa gheo nguyệt với những cô gái khác, gây ra biết bao phen âm ỉ, nhưng nó ỷ vào thế có bố làm to, chuyện lớn đến mấy cũng không sợ. Mộng Như cũng biết nó là loại người như thế nào, nhưng vẫn cứ thích nó, khiến vợ chồng tôi giận sôi người.

Chúng nó qua lại với nhau được chừng ba, bốn năm, sau khi đã no xôi chán chè, thằng nhãi ấy bỏ Mộng Như, con nhỏ đã khóc ròng trong mấy ngày. Trong sáu năm sau đó, tôi không gặp lại thằng nhãi ấy. Nhưng, hai năm trước, không hiểu sao con nhỏ Mộng Thanh lại dính với thằng đó, sau khi biết chuyện, Mộng Như đã cãi nhau với em.

Chuyện xảy ra sau đó càng khiến tôi và vợ tôi mất ăn mất ngủ, Mộng Như nói lại quan hệ với Lý Lượng Dụ. Khi nhà thằng đó làm nhà mới, nó còn đưa thằng ấy tới trại chó, giúp nó chọn năm con béc giê tốt nhất để giữ nhà. Sau đó, hai chị em nó thường xuyên cãi cọ, thậm chí có lúc đánh nhau vì thằng đó...

Bây giờ thì ổn rồi, thằng nhãi ấy chơi bời chán xong đều bỏ hai chị em nó. Tuần trước, hai chị em về đến nhà ôm nhau khóc một trận rồi làm lành với nhau. Lần này chúng nó đi du lịch là để cho khuây khỏa...

Sau khi biết được mối quan hệ tình cảm rắc rối giữa Lý Lượng Dụ và hai chị em nhà họ Tô, tôi bèn hỏi sang những chuyện có liên quan đến việc huấn luyện chó: “Chó béc giê Đức đã qua huấn luyện có bao giờ tấn công chủ nhân không?”

“Tất nhiên là không, loại béc giê Đức thuần chủng rất trung thành, tuyệt đối phục tùng mệnh lệnh của chủ nhân, cho dù chủ sai chúng tấn công một con gấu đen to tướng thì chúng cũng lập tức lao vào, làm gì có chuyện tấn công lại chủ? Trừ phi chúng bị bệnh dại thì mới lên cơn cắn người bừa bãi.” Giọng nói của Minh Thúc khẳng định rất chắc chắn. Nếu nói vậy thì không đúng với trường

hợp lũ chó nhà họ Lý, chúng không cắn người bừa bãi, ít ra thì cũng không cắn tôi. Hơn nữa, sau khi kiểm tra, trong báo cáo cũng nói rằng những con chó ấy hoàn toàn khỏe mạnh.

“Theo như tôi được biết, đúng là có chuyện như thế đã xảy ra, mấy con béc giê cắn chết chủ nhân, nhưng lại không tấn công những người khác. Theo ông thì nguyên nhân nào khiến những con chó béc giê lao vào cắn chủ nhân?” Tôi không nói cho ông ấy biết tin Lý Lượng Dụ đã bị chết.

“Lại có chuyện như thế à?...” Minh Thúc ngẫm nghĩ một lúc, nói: “Nếu không bị bệnh dại thì chỉ trừ phi người huấn luyện những con chó ấy đã ra lệnh cho chúng, nếu không thì không đời nào chúng lại tấn công chủ.” Ông ấy còn cho tôi biết, hai cô con gái đều giúp việc cho bố ở trại chó, năm con chó cắn chết Lý Lượng Dụ đều được họ nuôi từ nhỏ.

Người chết đầu tiên trong vụ án này là Lương Thi Vận, chết vào khoảng hai mươi giờ tối ngày hôm trước, còn hai chị em nhà họ Tô thì lại đi du lịch vào đúng ngày hôm ấy, không lẽ đó chỉ là sự trùng hợp ngẫu nhiên? Nếu tạm thời không xét đến án mạng của bốn người trước, mà chỉ xét riêng vụ án của Lý Lượng Dụ thì thấy rằng hai người đó có đầy đủ động cơ, điều kiện thực hiện hành động. Động cơ giết người thì rất rõ, hai chị em đều bị bỏ rơi, từ tình yêu chuyển thành căm hận, tiếp đó là giết người cho hả giận, đây là cách giải thích hợp lý nhất. Hai người ấy đều qua lại với Lý Lượng Dụ, nên quen thuộc với nhà họ Lý, thậm chí có thể còn có cả chìa khóa nhà này, nên vào trong nhà mà không gây tiếng động là điều không khó. Điều quan trọng hơn cả là, chỉ có họ mới sai được năm con chó béc giê nhà họ Lý tấn công chủ nhân đến chết.

Kết hợp với bốn vụ án mạng còn lại, thì sự nghi ngờ đối với họ lại càng lớn.

Đầu tiên, ngoài Dư Tiêm Lăng, còn có ai biết rõ chuyện xảy ra mười ba năm trước nữa? Đó là ba chàng trai và sáu cô gái, và trong số chín người ấy thì đã có năm người bị chết, ngoài hai chị em họ ra, chỉ còn lại Đỗ Lễ Hiền đã di cư ra nước ngoài và Trịnh Mẫn Nghi chưa liên lạc được.

Thứ hai, khi giết hại Hà Ảnh Tuyết, hung thủ đã dùng đến “phép phân thân”, biến thành hai cái bóng, nên không loại trừ khả năng hung thủ không chỉ có một người.

Mặc dù sự nghi vẫn đối với hai chị em nhà họ Tô khá lớn, nhưng vì sao họ lại giết bốn người khác ngoài Lý Lượng Dụ? Là để trả thù cho Dư Tiêm Lăng? Điều này hầu như là không thể, thậm chí mười ba năm trước xảy ra chính là vì Dư Tiêm Lăng và Tô Mộng Như tranh nhau vai múa chính, đối với hai chị em

nhà họ Tô mà nói, Dư Tiêm Lăng là kẻ thù chứ không thể là bạn.

Vậy thì vì sao họ lại giết nhiều người như vậy? Không lẽ là để đánh lạc hướng cảnh sát? Sự suy đoán thiếu căn cứ sẽ không có bất cứ ý nghĩa nào, muốn
156

chứng minh bọn họ có phải là hung thủ hay không, biện pháp trực tiếp nhất là mời họ tới để truy vấn. Trên đời này không có sự nói dối nào trọn vẹn, chỉ cần họ nói dối thì nhất định sẽ có kẽ hở. Nhưng, để đến khi họ xuất hiện trước mắt tôi, e rằng ít nhất sẽ có thêm hai mạng người nữa bị giết.

Để nhanh chóng tìm ra hai chị em nhà họ Tô, tôi hỏi xin số điện thoại của họ từ Minh Thúc, nhưng Minh Thúc nói rằng, điện thoại của họ chỉ có thể sử dụng được trong thành phố này, bây giờ sợ rằng gọi không được. Tôi gọi và thấy đúng là không có người nghe máy, cả hai số đều trong trạng thái tắt máy. Cuộc điều tra bỗng chốc rơi vào bế tắc, chỉ cần tìm được hai chị em nhà họ Tô thì mọi vấn đề mới được giải quyết một cách thuận lợi, nhưng vấn đề lớn nhất bây giờ là không sao tìm được họ. Mặc dù ngày mai họ sẽ về, nhưng không được phép chậm trễ trong lúc này, vì ít nhất cũng còn có hai người trong danh sách bị giết của bọn họ, có thể đêm nay họ sẽ bị hại.

Đang lúc tôi chưa tìm ra được cách gì hay thì Tuyết Tình gọi điện đến:

“Cung Thiệu niên lại xảy ra án mạng rồi, Diêu Hải Yến đã bị giết.”

Cũng giống như Lương Thi Vận, Diêu Hải Yến bị hại trong phòng tập múa, diễn biến cũng là đột nhiên mất điện, cửa cũng bị chặn lại như vậy. Khi Tuyết Tình và Miêu Miêu chạy tới mở cửa ra thì trong phòng chỉ còn lại một xác chết và bảy cô gái đang khiếp sợ. Ý Kỳ và những người khác kể lại chuyện xảy ra lúc đó cho chúng tôi nghe:

Mặc dù cô giáo Lương đã mất, nhưng tiết mục biểu diễn trong Đại hội thể thao của thành phố vẫn không vì thế mà bỏ, nên chúng em vẫn phải tiếp tục luyện tập. Tiết mục mà chúng em biểu diễn là màn múa do cô Lương dàn dựng, ngoài cô ấy ra chỉ còn cô Diêu biết màn múa này, vì thế cô Diêu phụ trách việc tập luyện của chúng em. Không ngờ sự việc lại xảy ra.

Thực ra, chúng em không muốn tiếp tục tham gia tập múa nữa, vì vừa có người chết ở đây hôm qua, mà người ấy lại là cô giáo của chúng em, hơn nữa lại chết ngay trước mắt chúng em. Nhưng, lãnh đạo nhà trường ngầm cho chúng em hiểu rằng, nếu lần này không được biểu diễn trong Đại hội thể thao của thành phố thì sẽ không cho chúng em tốt nghiệp, vì thế chúng em đành phải tiếp tục.

Mặc dù nói rằng tiết mục múa này do cô Lương tự mình dàn dựng, nhưng

hình như cô Diêu cũng rất thuộc, cô ấy dạy chúng em rất tận tình, từ động tác đến bước nhảy... Có lẽ vì trong lòng thấy sợ nên khi âm nhạc vừa dừng lại, em bắt giác nhìn lên cửa sổ. Sáng ngày hôm qua khi chúng em chuẩn bị rời đi, người ở hiệu giặt đồ mang rèm cửa đến và lắp lên. Nhưng không hiểu sao, tối hôm nay lại không thấy rèm cửa đâu nữa. Không có rèm cửa che, em nhìn thấy ngay cửa sổ, và trên đó có một bóng ma rất đáng sợ...

157

“Ha...ha...ha...!” Tiếng cười ma quái vang vọng khắp phòng tập. Cô Diêu run bắn người như bị điện giật, liên tục đưa mắt nhìn bốn xung quanh, khi nhìn thấy bóng ma trên cửa sổ, mặt cô ấy lộ vẻ sợ hãi cùng cực, lập tức chạy về phía cửa, nhưng cũng giống như hôm qua, cửa đã bị chặn lại, không thể nào mở được. Đèn bỗng nhiên phụt tắt, bóng ma lập tức bay vào. Bọn em sợ quá ôm lấy nhau trong góc tường, không dám lên tiếng, vì không biết lần này bóng ma định giết hại ai.

Cô Diêu tựa lưng vào tường, mặt quay về phía bóng ma “bay đến” trên tường, run rẩy nói: “Cô là Tiêm Lăng à?”

“Ha, ha, ha, cô Diêu vẫn còn nhớ em à! Em cứ tưởng rằng cô đã quên em như những người khác rồi.” Giọng nói của bóng ma mang vẻ tình nghịch, nếu là lúc thường thì sẽ cảm thấy chẳng khác gì chúng em, nhưng lúc đó nó khiến cho người ta cảm thấy vô cùng bí hiểm.

“Tôi chưa bao giờ nghĩ đến chuyện hại em, vì sao em lại tìm đến tôi?” Ngữ khí của cô Diêu dường như rất bình tĩnh, nhưng giọng nói thì hơi run.

“Cô thực sự không nghĩ tới chuyện hại em ư? Vậy vì sao lúc đó cô bỗng nhiên lại rời khỏi phòng luyện tập?” Giọng của bóng ma rất nghiêm túc, vừa như muốn biết nguyên nhân, nhưng lại vừa như muốn làm cho cô Diêu thấy đau khổ.

“Lúc đó cũng chỉ là vì tôi không còn cách nào khác, Lượng Dụ đem mẹ cậu ta ra ép tôi, nếu tôi không nghe theo ý của cậu ta, không bỏ đi khỏi phòng tập vào lúc giữa chừng thì tôi không được ở lại làm việc được nữa.”

“Ha, ha, ha... đúng thế, chẳng qua tôi chỉ là một học sinh của cô sự sống chết của tôi tất nhiên không quan trọng bằng công việc của cô. Ha...ha...ha...!” Tiếng cười của bóng ma rất đáng sợ, khiến ai cũng phát run lên.

“Không phải, lúc đó tôi không nghĩ như vậy, lúc đó tôi cũng không nghĩ rằng cậu ta lại đối xử như vậy với em.” Cô Diêu vội vàng biện hộ.

“Vậy cô nghĩ rằng cậu ta sẽ đối xử với tôi như thế nào?” Câu chất vấn lại của bóng ma khiến cô Diêu không biết trả lời như thế nào. Bóng ma lại cười: “Ha,

ha, ha... Chẳng qua cô chỉ là đồ ích kỷ, vì lợi ích của mình thì không có việc gì là không làm. Mười ba năm trước như vậy, mười ba năm sau cũng vẫn như vậy. Cô biết rõ “Karlevan vương quốc đồ chơi” là tâm huyết của tôi, nhưng Thi Vận cậy thế biến nó thành của mình, thế mà cô vẫn không dám lên tiếng. Bây giờ thì tốt rồi, cô ta đã chết, cô có thể coi tâm huyết của tôi là của mình. Tôi nói có đúng không?”

158

“Cô biết là sai rồi, lẽ ra cô không nên làm như vậy, cô sẽ ghi rõ trong phần giới thiệu tiết mục rằng em là tác giả của tiết mục đó...” Cô Diêu ra sức biện giải, nhưng lập tức bị đối phương bẻ lại: “Tôi là tác giả, còn cô là người cải biên, sắp đặt như thế càng hoàn hảo hơn! Giống như tác phẩm của tôi, hoàn hảo tới mức hoàn toàn không cần có bất cứ sự chỉnh sửa nào, chẳng phải thế sao?” “Không phải thế, không phải thế, cô không nghĩ như vậy!” Qua ánh sáng rọi từ ngoài cửa sổ, có thể nhìn thấy rất rõ vẻ kinh hoàng trên mặt của cô Diêu, cô ấy cuống tới mức nước mắt trào ra.

“Cô tưởng rằng trong lòng cô nghĩ gì tôi không biết sao? Nói cho cô biết, cô nghĩ gì tôi đều biết hết! Vì tôi là ma, con ma dữ đến từ địa ngục! Ha...ha...ha...!” Cái bóng lại cười man rợ, không khí đáng sợ bao trùm mỗi góc của phòng tập múa. Sau tiếng cười thì là sự phán quyết về số phận, “Từng là học trò của cô, tôi rất vinh hạnh được đích thân đưa cô xuống địa ngục. Dưới địa ngục, cô sẽ không cảm thấy cô đơn đâu, vì Thi Vận, Lương Dự... Đang chờ cô ở đó rồi...”

“Đừng, tha cho cô, tha cho cô...” Cô Diêu van nài một cách tuyệt vọng, nhưng đáp lại chỉ là tiếng cười chế nhạo của cái bóng, “Ha...ha...ha...! Tha cho cô? Vậy sao cô lại không tha cho tôi? Buổi tối hôm đó rõ ràng là cô đứng ngoài cửa, nhưng khi cô nghe thấy tiếng kêu cứu của tôi, không những cô không xông vào cứu tôi, mà lại còn chặn cửa lại để tôi không thể chạy thoát được. Cô nói xem, tôi có nên giết cô hay không?”

Một lần nữa cô Diêu lại không trả lời được, cái bóng lại nói: “Cô nhìn thấy tóc của tôi có đẹp không? Thi Vận thấy nó rất đẹp, còn cô thì sao?” Cái bóng nói, mái tóc dần dần vươn dài ra, quấn lấy cô Diêu, cho đến khi cô ấy sùi bọt mép.

Trước khi rời đi, cái bóng nói với chúng tôi một câu: “Các cô bé, các cô nhớ lấy “Karlevan vương quốc đồ chơi” là tâm huyết của tôi, ai mà định giành nó làm của mình, thì cũng sẽ bị giống như cô Diêu và cô Lương...”

Nghe xong những lời kể của Ý Kỳ và các cô bé khác, tôi phát hiện ra rất nhiều điểm hoài nghi. Thứ nhất, trước đó cô Diêu nói dối chúng tôi rằng, buổi

tôi mười ba năm trước đã rời khỏi phòng tập múa một lúc, nhưng từ những lời đối thoại giữa bà ấy và cái bóng thì thấy lúc đó bà ấy đang ở ngoài cửa. Thứ hai, rèm cửa vừa giặt hôm trước, sao lại bị tháo xuống? Thứ ba, trong sáu vụ án mạng cho đến lúc này, có bốn vụ xảy ra ở những nơi khác nhau, chỉ riêng phòng tập múa này xảy ra hai vụ, không lẽ ở đây có điểm gì đó đặc biệt?

Cơ quan của mình xảy ra sự việc liên tiếp, thế mà mãi tới khi chúng tôi tìm hiểu xong sự việc mới thấy chủ nhiệm Ôn đến, hơn nữa không có vẻ gì là sưng sốt mà bình tĩnh tới mức khiến người ta phải ngạc nhiên. Thế là tôi bèn hỏi bà ta rằng lúc sự việc xảy ra bà ta đang ở đâu.

159

“Vừa rồi tôi đi ăn cơm cùng bạn.” Bà ta cố tránh ánh mắt của tôi.

“Ăn cơm với ai, và ở đâu?” Tôi chú ý từng biểu hiện nhỏ nhất trên mặt bà ta.

“Sao thế? Nghi ngờ tôi giết người à? Những người ăn cơm cùng tôi đều là những người có máu mặt, họ chỉ cần nói một câu thôi là cậu lập tức phải rút khỏi Sở Công an!” Bà ta bỗng nhiên nổi giận, tỏ rõ vẻ giận dữ khi bị đụng chạm đến.

Tôi châm một điếu thuốc, nói bằng giọng chẳng mấy quan tâm đến những lời đe dọa ấy: “Chỉ có anh Lương mới có thể làm cho tôi rút được, hơn nữa, phải với điều kiện tôi không thể phá xong vụ án này. Những người mà bà vừa gọi là nhân vật có máu mặt ấy, hoàn toàn chẳng thể động đến tôi.”

Bà ta mở to đôi mắt đẹp lên trừng trừng nhìn tôi, rồi lớn tiếng mắng: “Cái gì mà gọi là nhân vật có máu mặt! Cậu dám xúc phạm đến bạn của tôi, tôi sẽ cho cậu biết tay.” Nói rồi lập tức rút điện thoại ra, không biết định tố cáo với ai.

“Thôi đi chủ nhiệm Ôn, khi vụ án xảy ra, chiếc xe của bà đỗ ở đường bên kia, bảo vệ đã nhìn thấy bà vào cửa.”

Nghe vậy, bà ta ngậy người ra, tiếp đó phản bác: “Không thể như thế được, tôi vào từ cửa sau, làm sao anh ta nhìn thấy tôi...” Nói đến đây, bà ta lập tức nhận ra là mình đã nói hớ.

Tôi cười, nói: “Ồ, thì ra là bà đi vào từ cửa sau, hèn nào mà vừa rồi bảo vệ nói rằng chưa thấy bà tới.”

Đúng khi tôi đang chuẩn bị thăm vấn bà Ôn thì Tuyết Tình từ nãy đến giờ cứ nhìn lên trần nhà, bỗng đứng nói: “A Mộ, trên trần nhà có vấn đề, có lẽ mấy ngày nay có người đã động đến nó.”

19. Chương 19: Người Cuối Cùng

Sau khi bị tôi làm cho tức giận, chủ nhiệm Ôn đã lỡ lời nói ra sự thật là mình đã vào qua cửa sau. Là người phụ trách của Cung Thiếu nhi vì sao phải vào bằng cửa sau, tất nhiên là không muốn để cho người khác nhìn thấy và tiện để làm những việc không quang minh chính đại. Đúng lúc tôi chuẩn bị thẩm vấn chủ nhiệm Ôn, thì Tuyết Tình nói rằng phát hiện ra trần nhà có vấn đề.

Khi tất cả chúng tôi đều dồn ánh mắt lên quan sát trần nhà, chủ nhiệm Ôn rón rén định chuẩn khởi phòng tập múa, Trần Trần tóm gáy bà ta lại bằng động tác hơi thô bạo, nhắc cả người bà ta lên, cảnh cáo: “Nếu bây giờ bà bỏ trốn, bà sẽ bị truy nã trên toàn quốc đấy!”

Trần Trần đẩy bà ta vào góc tường, tôi bảo Miêu Miêu đứng canh cửa coi chừng bà ta, sau đó tiếp tục nghiên cứu bí mật của trần nhà. Trần nhà của phòng tập múa được làm bằng gỗ, phần gần với cửa sổ có hai tấm lát trần có thể tháo lắp được, ở vị trí kề gần với vách tường, có lẽ dùng cho những khi trừ mối diệt chuột gì đó. Trong hai tấm, một tấm có vết bẩn mờ, nếu không có Tuyết Tình chỉ thì tôi cũng không nhìn ra. Vết bẩn ở rìa của tấm lát, hình dạng giống như của nửa ngón tay, có lẽ đã có người tháo nó xuống và tay bị dính bẩn ở mặt sau, đến khi lắp lại đã để lại dấu vết đó. Từ tình trạng của vết bẩn thì thấy, việc tháo lắp tấm lát trần kia được thực hiện trong mấy ngày gần đây.

Tôi hỏi chủ nhiệm Ôn như vậy là sao? Câu trả lời của bà ta rất đơn giản:

“Làm sao mà tôi biết được!”

Bà ta không chịu nói, tôi đành sử dụng biện pháp đơn giản hơn nhưng cũng rất tốn sức để tìm ra đáp án, tôi nói với Trần Trần: “Cô có biết trèo cây không?”

“Chẳng phải anh cũng đã nhìn thấy tôi trèo rồi còn gì? Khi tôi bị trượt xuống, anh còn không thèm giúp tôi!” Trần Trần trừng mắt lườm tôi một cái rất dữ. Cô ấy thù dai thật!

“Trèo cây thì biết, nhưng không hiểu trèo tường thì thế nào? Trong Trường Cảnh sát vũ trang hẳn phải dạy môn này chứ?”

“Anh muốn nói gì?”

“Không có gì, chỉ là định bảo cô trèo lên xem trong trần nhà có gì.”

161

“Chuyện đó thì đơn giản thôi mà, nhưng cần sự phối hợp của anh.” Trần Trần nói, miệng nở nụ cười tinh quái, khiến tôi thấy mình sắp gặp nguy hiểm, bèn hỏi với vẻ bất an: “Phải phối hợp như thế nào?”

“Lại đây, lại đây. Anh đứng vững như thế này, không được động đây đấy...”

Trần Trần tiến đến sau lưng tôi, hai tay bám vào vai tôi, bảo tôi quay mặt ra

phía cửa sổ. Rồi bỗng nhiên tôi bị đá một cái vào hông, khiến cả người lao về phía trước va vào cửa sổ. Vì cú đá đó hơi mạnh nên tôi gần như ngã sấp lên cửa sổ, đang định quay lại mắng cô ấy một trận thì một cơn gió lướt qua mặt, cô ấy đã xông đến bên cạnh tôi. Rồi tôi thấy cô ấy tung người lên, chân đạp lên bậu cửa sổ lấy đà, trong chớp mắt đạp lên trên vai tôi, hai tay nâng trần nhà, cố giữ người cho vững.

Tôi ngẩng đầu lên, cảm phục nói: “Trần Trần...”

“Gi thế, không vừa lòng à?” Cô ấy thò đầu nhìn tôi.

“Cũng có đôi chút không vừa lòng, nếu như hôm nay cô mặc váy thì cũng hoàn hảo hơn.”

“Muốn chết à?” Cô ấy đạp mạnh lên vai phải của tôi, đau đến mức suýt nữa thì tôi ngã, mãi mới đứng vững được, cô ấy mắng tiếp: “Đứng vững vào, nếu còn nghiêng ngã, cẩn thận kéo tôi xử lý anh đấy!”

Muốn đứng vững thật không dễ dàng, không được nghiêng ngã lại càng khó hơn. Tuy Trần Trần không béo, nhưng cô cao nên thể trọng cũng không hề nhẹ, một người thân hình yếu ớt như thư sinh của tôi bị cô ấy trèo đứng lên vai đâu phải là chuyện dễ. Cùng làm việc với cô ấy cũng đã được một thời gian, nhưng chưa bao giờ tôi thấy cô ấy mặc váy, dù là khi đi làm hay lúc nghỉ, cô ấy cũng đều mặc quần mà thường là quần dài, đúng là rất phí cho một cặp chân dài và đẹp. Nếu như lúc này cô ấy mặc một chiếc mi-ni-juýp mát mẻ thì tôi chỉ cần ngẩng đầu lên là đã có thể nhìn thấy một hình ảnh khiến nhiều người nóng máu. Nghĩ tới cảnh tượng khiến người ta thêm muốn, bất giác tôi ngẩng đầu lên nhìn, thấy Trần Trần đang chuẩn bị nhấc tấm trần lên. Tấm trần ấy hình vuông, chỉ cần dựng nó lên là có thể tháo ra được, nhưng Trần Trần không tháo nó mà cứ đẩy lên, rồi dịch nó sang một bên, tiếp đó thò đầu vào trong trần nhà quan sát.

“Chít!” Một tiếng kêu chói tai bất ngờ vang lên, tiếp đó là tiếng kêu hoảng hốt của Trần Trần, hình như cô ấy đã chạm vào vật gì đó đáng sợ, thân hình cứ lắc lư, khiến tôi đứng không vững đổ kèn xuống. Tôi vừa chạm xuống đất thì trong nháy mắt thấy có ba vật rơi xuống trong đó vật có thân hình to nhất là Trần Trần, bộ ngực căng tròn mềm mại của cô va vào bụng tôi, khiến tôi suýt nữa thì “ruột gan đau như cắt.” Hai vật còn lại nhỏ hơn, một trong số đó đang

162

động đậy, tiếng kêu của nó cho chúng tôi biết đó là một con chuột. Trần Trần ngồi trên bụng tôi, con chuột rơi lên đầu cô. Người và chuột vật lộn với nhau một hồi, cuối cùng con chuột đã bị Trần Trần túm được trong lúc chân tay vơ

quáng vợ quàng, thế rồi con chuột đáng thương bị cô ấy quăng vào chỗ các cô bé đang kinh hoàng, khiến cả đám lại rú lên. Vật cuối cùng rơi xuống là gì nhỉ, tôi không nhìn rõ nhưng chắc chắn nó rất nặng và rất cứng, vì nó va vào trán làm tôi rất đau, có thể nó là một tấm lát trần.

Tôi bị cái vật chưa biết tên ấy đập vào trán làm tối tăm mặt mũi, bên tai thì vang lên tiếng kêu kinh hoàng chói tai của các cô gái, trong số đó người kêu to nhất là Miêu Miêu: “Cứu với! Chị Tuyết Tình, mau cứu em với!”

Khi tôi hết hoa mắt, thì các cô gái cũng đã ngừng kêu, tôi đưa mắt nhìn bốn xung quanh, thấy tất cả đều dồn vào góc tường, chỉ riêng một mình Tuyết Tình là đứng giữa phòng tập múa, chân cô giẫm lên một con chuột to bằng bàn tay. Con chuột không giãy giụa và cũng không kêu, có lẽ nó đã bị cô giải kiếp cho rồi. Giết chết một con chuột to bằng nắm tay bằng một chân thì phải dùng tới sức mạnh như thế nào nhỉ? Tôi nghĩ, nếu cũng bằng sức mạnh ấy mà giẫm lên đầu tôi, có lẽ tôi phải nhập viện mất!

Trần Trần ngồi trên bụng tôi nhìn con chuột dưới chân Tuyết Tình, hình như cô ấy không biết nó đã chết hay chưa, nên vẫn chưa định đứng dậy. Tôi thò tay khê sờ vào móng cô ấy một cái, rất mềm mại, cảm giác rất tuyệt. Cô ấy kêu lên một tiếng rồi nhảy dựng lên, quay lại mắng tôi: “Anh muốn chết hả! Dám chạm vào người tôi, chờ xem tôi sẽ xử lý anh như thế nào!” Nói rồi giơ chân lên định dùng bạo lực với tôi.

Tôi vội nói: “Xin nữ hiệp khoan đã, vừa rồi cô ngồi lên người tôi là cô chạm vào người tôi mới đúng chứ!” Vừa ăn cướp vừa la làng là diệu kế bảo toàn bản thân tốt nhất.

“Xí, ai thềm chạm vào người anh, cút sang bên đi!” Bị tôi tấn công lại, Trần Trần vừa xấu hổ vừa giận dữ đá tôi một cái nhưng không mạnh lắm.

Khi tôi ngồi dậy thì Tuyết Tình đã túm lấy con chuột ném vào thùng rác, các cô bé cũng không còn khiếp sợ nữa, lúc đó tôi mới nhìn kỹ cái vật rơi vào trán tôi. Đó là một chiếc máy bộ đàm, kiểu dáng rất mới, ít ra thì cũng là loại mà tôi chưa nhìn thấy bao giờ, hơn nữa rõ ràng là nó đã được cải tạo. Tôi lấy ra một chiếc túi ni lông đựng đồ ăn vặt từ ba lô của Miêu Miêu bọc lấy tay rồi mới nhấc chiếc máy đó lên, thấy nguồn điện vẫn còn, bèn nhấn nút thông thoại và “a lô” mấy tiếng.

“A lô, a lô, a lô...” tiếng của tôi vọng ra từ một góc khác trên trần nhà, nghe rất rõ, không pha chút tạp âm nào, hơn nữa cũng to không khác gì giọng của tôi phát ra. Rõ ràng là, ở đây còn có một chiếc máy bộ đàm giống như vậy.

Nghi lại sáu vụ án mạng xảy ra trong mấy ngày qua, ngoài hai vụ xảy ra trong phòng tập múa, bốn vụ còn lại xảy ra ở phòng khách tầng một của biệt thự, nhà trọ ở tầng một, phòng tiêm ở tầng một bệnh viện, phòng lớn và sân của nhà họ Lý. Ngoài ra, hung thủ còn đe dọa chúng tôi ở phòng hồ sơ Trường trung học số 13. Tổng hợp bảy nơi mà hung thủ xuất hiện, có thể rút ra kết luận: Ngoài phòng tập múa, lần nào hung thủ cũng xuất hiện ở tầng một hoặc ngoài cửa sổ.

Còn có một sự việc quan trọng hơn, đó là ngoài phòng tập múa ra, những nơi mà hung thủ xuất hiện đều không đóng cửa ra vào hoặc cửa sổ. Đối với bóng mà nói, cửa sổ bằng kính trong suốt dù là đóng hay mở đều không ảnh hưởng tới việc “ra vào” của nó, nhưng âm thanh thì không như vậy, nếu cửa sổ đóng kín, thì âm thanh ở bên ngoài rất khó lọt vào, còn máy bộ đàm chất lượng cao lại có thể giải quyết được vấn đề này.

Tôi cầm chiếc máy bộ đàm nói với chủ nhiệm Ôn: “Nếu trên chiếc máy bộ đàm này có dấu vân tay của bà thì ít nhất bà sẽ bị khép tội danh giết hai mạng người.”

Sắc mặt của chủ nhiệm Ôn lập tức trắng bạch như không còn giọt máu nào, bà ta run rẩy nói: “Không liên quan gì đến tôi, tôi không giết người, tôi không giết người...”

Trần Trần nói bằng vẻ dữ dằn: “Bà nói không giết là xong sao? Giết người không phải là tội nhỏ, bà hãy chờ xem những người bạn là các nhân vật có máu mặt của bà, ai sẽ bảo vệ được cho bà! Nhưng, theo tôi, họ có dám ra mặt giúp bà hay không thì cũng khó nói lắm!”

Tôi tiếp tục thêm dầu vào lửa: “Tội giết một người đã có thể xử tử hình, giết hai mạng người thì càng không cần phải nói, huống chi tính đến bây giờ đã có sáu mạng người bị giết, nếu tất cả đổ dồn lên đầu bà thì có lẽ phải cần tới sáu lần hình phạt ấy!”

Dọa dẫm những người già quả nhiên là điểm mạnh của tôi, chủ nhiệm Ôn nghe tôi nói vậy sợ tới mức không còn làm chủ được tinh thần nữa, lập tức khai hết những gì mà mình biết:

Từ lâu tôi đã biết Thi Vận quyến rũ chồng tôi, nhưng tôi không biết phải làm thế nào, nếu cho cô ta thôi việc, làm không khéo thì có khi lại khiến chồng tôi bao luôn cho cô ta, vì thế tôi đành phải nhẫn. Tôi cứ tưởng rằng để cô ta ở lại bên cạnh mình thì ít nhất cô ta cũng không quá hỗn xược, không ngờ, càng ngày cô ta càng không coi tôi ra gì, lúc thường cô ta luôn đối đầu với tôi ở mọi nơi mọi chỗ cũng cứ coi là xong đi, thế nhưng cô ta còn ngang nhiên qua lại với

chồng tôi ngay trước mắt tôi, chẳng khác gì công khai khiêu khích tôi.

164

Tôi thực sự không nhận được nữa, định tìm người dạy cho cô ta một bài học, đúng lúc đó thì có một cô gái bí ẩn gọi điện cho tôi, nói rằng có thể giúp tôi làm việc đó, nhưng phải có một điều kiện. Điều kiện mà cô ta đưa ra rất đơn giản, không cần tiền cũng không cần những thứ khác, mà yêu cầu tôi đổi tiết mục biểu diễn trong Đại hội thể thao thành phố, nhất định không được biểu diễn tiết mục “Karneval của vương quốc đồ chơi”, hơn nữa, sau này cũng không được tập luyện điệu múa này nữa. Mặc dù cảm thấy rất kỳ lạ nhưng đối với tôi thì đó chỉ là một việc chẳng tốn công sức gì, nên tôi đồng ý.

Sau đó, cô ta gửi đến cho tôi hai chiếc máy bộ đàm qua đường chuyển phát nhanh, bảo tôi giấu chúng trên trần nhà của phòng tập múa, còn yêu cầu tôi tháo rèm cửa sổ xuống. Tôi làm theo ý của cô ta, gọi người của hiệu giặt là đến tháo rèm cửa xuống, nhân thể giấu hai chiếc máy bộ đàm ấy.

Tối hôm kia, vào lúc kẻ đề tiện ấy đang dạy học sinh múa, thì cô ta lại gọi điện cho tôi, bảo tôi chặn cửa phòng tập múa lại và đóng cầu dao tổng của nguồn điện... Tôi xin thề, lúc đó tôi chỉ muốn dạy cho kẻ đề tiện ấy một bài học, chứ không muốn xử cô ta chết, đúng là như vậy, thật sự là như vậy!

Kẻ tiện nhân kia đã chết, nhưng việc biểu diễn trong đại hội thể thao tỉnh thì vẫn phải tiến hành, tôi cũng đã định đổi sang màn múa khác, nhưng những điệu múa mà học sinh biết thì quá bình thường muốn đổi sang màn múa khác thì không có đủ thời gian, vì thế đành phải tiếp tục tập màn múa ban đầu.

Hôm nay, cô gái bí ẩn kia lại gọi điện đến cho tôi, nói rằng tôi không giữ lời hứa, tôi nói rằng vì tình thế bắt buộc, tôi chẳng còn cách nào khác. Cô ta nói rằng, còn có một cách khác, chỉ cần tôi có thể phối hợp là được. Cô ta bảo tôi lại tháo rèm cửa sổ xuống rồi chốt cửa phòng tập múa giống như hôm trước. Tôi biết rằng cô ta lại giết người, nên nhất định không nhận lời, nhưng cô ta nói nếu tôi không nhận lời thì sẽ nói tất mọi chuyện ra để cảnh sát bắt tôi. Tôi sợ phải ngồi tù nên đành nhận lời...

Việc đầu đầu nhất đối với người làm cảnh sát là khẩu cung, vì cho dù là phạm nhân, nhân chứng hay người bị hại thì những lời khai của họ cũng chưa chắc đã là sự thật và toàn bộ sự thật. Vì họ có thể quên một vài chi tiết rất quan trọng, hoặc ảnh hưởng của suy nghĩ chủ quan, từ đó đưa ra những suy đoán thiếu khách quan và thêm những phần phán đoán của cá nhân, ví dụ như hung thủ trong vụ án này luôn bị các nhân chứng gọi là “bóng ma”. Một số người khác thì vì lợi ích của bản thân thường bịa ra sự thật hoặc nói dối ở một số chi

tiết quan trọng, vì dụ như chủ nhiệm Ôn, rõ ràng là bà ta đã nói dối.

Tôi nhìn chăm chăm vào mắt chủ nhiệm Ôn bằng ánh mắt nghiêm nghị, bà ta bắt giác tránh ánh mắt của tôi, đó là dấu hiệu của sự lo lắng. Tôi nghiêm khắc nói: “Nếu bà không biết hung thủ muốn giết Lương Thi Vận, vậy thì tại sao

165

hôm qua bà lại tỏ ra bình tĩnh như vậy? Nếu bà không nghĩ tới chuyện tước mạng sống của Diêu Hải Yến thì sao vừa rồi bà lại tỏ ra nhẹ nhõm như vậy?”

Bị tôi chọc đúng điểm yếu, bà ta cứ lắp bắp: “Tôi, tôi, tôi...”, mãi cũng không sao đưa ra được lý do để phản bác lại tôi. Tôi nói tiếp: “Lương Thi Vận có quan hệ thân mật với chồng bà, nên bà có ý định hại từ lâu, vì vậy, khi hung thủ liên hệ với bà, các người lập tức hợp sức với nhau. Diêu Hải Yến từng là cô giáo của Lương Thi Vận, có Lương Thi Vận là chỗ dựa vững chắc, cho dù không đối đầu rõ ràng với bà, nhưng chắc hẳn cũng ngầm ngầm làm một số chuyện, vì thế bà mới quyết tâm đã làm thì làm đến cùng!”

“Không phải thế, không phải thế, tôi chưa bao giờ nghĩ đến chuyện muốn họ phải chết. Thật đấy, hãy tin tôi, tin tôi đi...” Nghi phạm nào cũng nói những câu như vậy, nếu cảnh sát mà cứ tin hẳn thì những người làm nhiệm vụ canh giữ tù nhân đều chẳng có việc mà làm.

Chủ nhiệm Ôn có nghĩ tới việc giết người hay không không quan trọng, cùng lắm bà ta cũng chỉ là người tiếp tay cho hung thủ, còn chúng tôi thì đang muốn lật mặt hung thủ đích thực. Sau khi dọa dẫm chủ nhiệm Ôn một hồi nữa, chúng tôi đã có được điện thoại của bà ta, tìm trong mục nhật ký các cuộc gọi thì phát hiện ngay ra số điện thoại của Tô Mộng Như, cuộc gọi đến gần nhất của cô ta là vào gần hai tiếng trước, tức là vào trước khi cô giáo Diêu bị hại.

Bây giờ sự việc đã rất rõ ràng, vì không những tôi đã biết hung thủ là ai, mà còn biết động cơ giết người là gì. Nguyên nhân ban đầu của vụ án này là màn múa “Karneval vương quốc đồ chơi” do Dư Tiêm Lăng biên đạo, sau đó hai chị em nhà họ Tô đều bị Lý Lượng Dụ bỏ rơi, nên đã nghĩ đến việc giết người cho hả giận, đồng thời họ còn nhằm vào màn múa trong mơ ước mà Dư Tiêm Lăng đã sáng tác ra, nên quyết định đã làm thì làm đến cùng, giết hết những người biết đến điệu múa này, sau đó có thể coi tác phẩm có là của mình, hơn thế nữa đánh lạc hướng điều tra của cảnh sát.

May mà Ý Kỳ và các bạn cô chỉ biết một phần trong màn múa đó nên mới chỉ bị cảnh cáo, nếu không thì có thể họ sẽ bị giết sạch từng người.

Bây giờ, trong danh sách tàn sát của chị em nhà họ Tô chỉ còn lại hai người, Đỗ Lễ Hiền ở tận nước ngoài, nên có thể bọn họ không thể giết được, nếu có

giết được thì cũng là chuyện của Uncle Sam¹, nhiệm vụ cấp bách bây giờ là phải tìm được người may mắn còn sống sót khác, đó là Trịnh Mẫn Nghi.

Vĩ Ca gọi điện đến đúng vào lúc tôi cần đến cậu ta nhất: “A lô, tôi đã tìm được địa chỉ của Trịnh Mẫn Nghi rồi. Đúng là mệt muốn chết anh có biết trong thành phố này có bao nhiêu người tên là Trịnh Mẫn Nghi không? Tôi phải tra cứu tư liệu về họ, mới biết được ai là người mà chúng ta muốn tìm, anh nói xem như thế có mệt không?”

166

“Tôi không cần biết thành phố này có bao nhiêu người tên là Trịnh Mẫn Nghi, tôi chỉ biết là anh đang phí lời, nhanh chóng bớt lời đi. Nói địa chỉ cho tôi, nhanh lên, nếu không lại xảy ra án mạng đấy.” Mỗi lần bảo anh ta làm việc gì, anh ta đều không tránh được việc kể lể công lao, tôi quá quen với việc ấy rồi. Sau khi biết địa chỉ của Trịnh Mẫn Nghi, tôi giao lại công việc ở phòng tập múa cho Tuyết Tình, lập tức cùng với Trần Trần xuất phát, hy vọng kịp đến chỗ cô ấy trước hai chị em nhà họ Tô, nếu không thì chúng tôi lại chỉ tìm thấy một thi thể với khuôn mặt co rúm.

Trên đường, tôi liên tục gọi điện cho Tô Mộng Như, nhưng không sao liên lạc được, máy của đối phương luôn ở trạng thái tắt.

Chú thích:

1. Biểu tượng của Chính phủ và nhân dân Mỹ (ý nói là nước Mỹ)

20. Chương 20: Tiếng Chuông Dữ Lúc Nửa Đêm

Trịnh Mẫn Nghi, giới tính nữ, 26 tuổi, đã kết hôn, làm nghề văn phòng, nơi ở là một căn hộ tại tầng 16 của tòa nhà thương mại. May quá, khi chúng tôi tìm thấy cô ấy, cô vẫn còn sống. Để đảm bảo an toàn cho Trịnh Mẫn Nghi, chúng tôi lập tức đưa cô ấy về phòng làm việc của Tổ chuyên án, sau đó mới hỏi chuyện cô ấy.

“Mười ba năm, mười ba năm qua, hầu như chưa có đêm nào tôi được ngủ yên lành, tôi thường mơ thấy cùng một ác mộng, mơ thấy Tiêm Lăng với thân hình toàn máu me cứ cầu cứu tôi...” Lần đầu tiên nhìn thấy Trịnh Mẫn Nghi, tôi có cảm giác cô ấy là một người có cuộc sống hạnh phúc như ý, nhưng khi cô ấy kể về câu chuyện cũ không muốn nhớ lại ấy thì vẻ hạnh phúc rạng ngời lập tức biến mất, chỉ còn lại vẻ ân hận, áy náy vô cùng:

Tiêm Lăng là người bạn tôi quen ở Cung Thiếu niên, tuy thời gian chúng tôi

ở bên nhau chỉ trong nửa tháng ngắn ngủi, nhưng chúng tôi đã trở thành bạn tốt của nhau. Lúc đó, tôi và cô ấy, thêm cả Lương Thi Vận nữa thường chơi với nhau...

Hồi còn nhỏ, tôi là cô bé tính cách hướng nội, tự ti, vì thế tôi không có bạn, Tiêm Lăng là người đầu tiên thực sự coi tôi là bạn, cô ấy lại còn rất xinh đẹp và giỏi giang nữa. Nói thật lòng, cảm giác của tôi lúc đó về cô ấy rất lạ, dường như tôi đã thích cô ấy, nếu như không xảy ra chuyện ấy, có thể bây giờ tôi đã là một người đồng tính.

Đến con gái cũng còn thích cô ấy, nên sức hấp dẫn đối với con trai thì khỏi phải bàn. Ba chàng trai của lớp nhạc đến giúp đỡ đều thích cô ấy nhất là Lương Dự, càng tỏ rõ ý đồ theo đuổi cô ấy.

Lương Dự thực ra không phải là học sinh của lớp âm nhạc, cậu ta chỉ là từng học thổi kèn mà thôi, và thổi cũng không được hay lắm, nhưng mẹ cậu ấy làm chủ nhiệm Cung Thiếu niên. Cậu ta đã nhìn thấy Tiêm Lăng khi đến tìm mẹ, đúng lúc ấy lại đang cần người đến phối nhạc giúp, thế là cậu ta liền xung phong. Mặc dù kèn không phù hợp lắm đối với phần nhạc đệm mà Tiêm Lăng đã chọn cho tiết mục múa ấy, nhưng vì để được biểu diễn công khai, nên mẹ cậu ta rất ủng hộ. Tiêm Lăng đã từng phản đối việc cậu ta tham gia, song cuối cùng không thắng nổi mẹ cậu ta và đành phải chấp nhận.

168

Sau khi Lương Dự tham gia tập, cậu ta lại đòi cho cả bạn gái là Tô Mộng Như, tiếp đó là em gái của Tô Mộng Như là Tô Mộng Thanh cùng tham gia. Ba người ấy đúng là gánh nặng, khả năng vốn đã có hạn, nhưng khi tham gia rồi cũng không chịu khó tập luyện mà chỉ biết đến chơi. Sau mỗi lần tập, Lương Dự đều mời mọi người đi ăn, rồi đi KTV hát hoặc tới sàn Disco để nhảy, nhưng tôi, Tiêm Lăng và cả Đỗ Lễ Hiền chưa bao giờ đi.

Thái độ theo đuổi Tiêm Lăng của Lương Dự mỗi ngày một tỏ rõ, nhưng Tiêm Lăng thì lại càng ngày càng tỏ ra ghét cậu ta. Nói ra kể cũng lạ, Mộng Như dường như không để tâm đến việc bạn trai của mình theo đuổi cô gái khác, Lương Dự thường xuyên trêu ghẹo các cô gái khác, thậm chí có lần tôi còn nhìn thấy cậu ta hôn em gái của Mộng Như là Mộng Thanh. Nhưng Mộng Như làm như không nhìn thấy những chuyện đó. Có điều, Lương Dự đối xử với cô ta cũng rất tốt, cô ta thường khoe với chúng tôi những món đồ mới mà cậu ta mua cho.

Sau đó, Tiêm Lăng và Mộng Như cãi nhau vì chuyện ai là vai chính của vở múa, tiếp đó xảy ra chuyện đáng sợ đó. Dù đã mười ba năm trôi qua rồi, nhưng

cảnh tượng buổi tối hôm ấy vẫn hiển hiện trước mắt tôi, giống như vừa mới xảy ra...

Tối hôm đó, chúng tôi tập điệu múa rất đẹp mà Tiêm Lăng biên đạo như kế hoạch. Không hiểu vì lý do gì, giữa chừng buổi tập cô Diêu bỏ đi khỏi phòng tập, khi cô ấy đóng cửa lại thì tiếng kêu thảm thiết của Lễ Hiền vang lên, chiếc nắp của cây đàn dương cầm bất ngờ bị Lượng Dụ đóng mạnh xuống, kẹp chặt lấy tay của Lễ Hiền. Khi Lễ Hiền rút tay ra thì các ngón của hai bàn tay đều đã biến dạng.

Tiêm Lăng bước tới đỡ Lễ Hiền, rồi hỏi Lượng Dụ có phải là điên hay không, nhưng cô ấy vừa dứt lời thì Mộng Như đã giáng cho cô ấy một cái tát, Ảnh Tuyết cũng xông tới túm tóc cô ấy và đẩy ngã xuống nền nhà. Vì cô ta dùng sức rất mạnh nên đã làm đứt cả một nắm tóc, cô ta cầm nắm tóc ấy đến gần miệng rồi khê thổi, tiếp đó cười và nói: “Mày nhìn xem, tóc của mày đẹp thật đấy, nếu không túm thêm nắm nữa thì đúng là không phải với bản thân...” Nói rồi Ảnh Tuyết lại túm lấy tóc của Tiêm Lăng, kéo cô lên.

Lễ Hiền vì cơn đau từ hai bàn tay làm cho toát đầy mồ hôi, nhưng vẫn cố gắng vùng dậy định bảo vệ Tiêm Lăng, song lập tức bị Lượng Dụ và Tử Khiêm đánh tui bụi, cuối cùng đành nằm bất lực trên nền nhà, nước mắt không ngừng ứa ra. Tôi biết cậu ấy khóc không phải vì nỗi đau từ vết thương trên cơ thể mình, mà bởi vì không thể bảo vệ được cho Tiêm Lăng, vì lúc đó Tiêm Lăng đang bị bọn Mộng Như làm nhục rất dã man.

Tôi và Thi Vận cũng định giúp Tiêm Lăng, nhưng chúng tôi vừa tiến tới, Mộng Thanh và Hương Bích tát cho chúng tôi mỗi người một cái. Bọn họ đồng

169
người lại rất dữ dằn, tôi rất sợ, muốn giúp Tiêm Lăng lắm nhưng không dám, chỉ đành mở mắt nhìn bọn họ ức hiếp cô ấy.

Sau khi ra tay với Tiêm Lăng một hồi, Mộng Như với tôi và Thi Vận:

“Chúng mày cũng đến đây chơi cùng đi, chỉ nhìn không thì thú vị gì!”

Chúng tôi đều không muốn, nhưng Ảnh Tuyết và Mộng Như kéo chúng tôi tới, tôi định chống cự lại liền bị ăn mấy cái tát, không dám chống cự nữa. Lúc đó Tiêm Lăng đã bị hành hạ rất thảm hại, quần áo trên người đều đã bị bọn họ lột hết, mái tóc dài rối tung, đôi mắt to rất đẹp lúc đó cũng trở nên mờ đục.

Ảnh Tuyết túm tóc Tiêm Lăng, lôi cô ấy lên và bảo chúng tôi tát vào mặt, nếu chúng tôi không làm theo thì đánh chúng tôi. Thi Vận bị đánh đau nên sợ và đành làm theo lời của bọn họ, cùng hành hạ Tiêm Lăng. Còn tôi thì không sao ra tay được, mà nằm co ro trên nền nhà khóc, mặc cho bọn họ dùng chân đá tôi.

“Được rồi, đến lúc vào món chính rồi!” Lượng Dụ cười thâm tà bước đến bên Tiêm Lăng, Tử Khiêm thì theo sau giống như một con chó.

“Anh là đồ quỷ háo sắc, lần này coi như bỏ qua cho anh.” Mộng Như nói xong bèn cùng mấy đứa con gái kia giữ chặt Tiêm Lăng trên nền nhà, Tiêm Lăng biết bọn họ sẽ làm gì nên ra sức vùng vẫy. Hương Bích tát cho cô ấy mấy cái rất mạnh, rồi cười nhạo báng: “Làm tình trước mặt đám đông là một việc khiến người ta rất phẫn khích, mọi người nhìn xem, vẻ khêu gợi này không chờ đợi được nữa rồi! Ha...ha...ha...!” Những người khác cũng cười theo.

Lượng Dụ đẩy Tử Khiêm lúc đó đang cuống cuồng nôn nóng lên trước, nói với vẻ hào phóng: “Thấy mày ngày thường rất nghe lời nên anh cho mày làm trước.”

“Thật không? Đại ca!” Tử Khiêm lộ vẻ vui mừng khó tin nổi, sau khi được đối phương gật đầu xác nhận, bèn cởi ngay quần ra.

Lúc đó, Tử Hiền lại gắng bò dậy định cứu Tiêm Lăng, nhưng lại bị Lượng Dụ đâm đá cho một trận. Tôi cũng rất muốn giúp cô ấy, nhưng không dám động cựa gì, tôi sợ mình cũng sẽ bị giữ chặt trên nền nhà giống như Tiêm Lăng...

Sau khi cưỡng hiếp Tiêm Lăng xong, Lượng Dụ nói mời mọi người tới KTV chơi, còn hỏi Tiêm Lăng là có muốn đi không. Tiêm Lăng không nói gì, mặc cho nước mắt lặng lẽ rơi, lặng lẽ mặc quần áo. Lượng Dụ không đùa cợt với Tiêm Lăng nữa mà phẩy áo dẫn cả bọn đi, tới cửa thì ra sức đập, cánh cửa bật ra, là cô Diêu mở cửa, thì ra cô ấy luôn ở bên ngoài.

Cửa vừa bật mở, Tiêm Lăng lập tức lao ra, còn xô ngã cả Mộng Như đang ở trước cửa. Mộng Như định chạy theo cho cô một bài học nữa thì Lượng Dụ đã kéo cô ta lại, “Chơi như thế đủ mệt rồi, lần sau chơi tiếp!”

170

“Vừa rồi các em giữ trò gì vậy? Đừng có làm loạn lên đấy nhé!” Cô Diêu chau mày nói.

“Chỉ là chơi gái một chút, cô không cần phải lo lắng, cô hãy nhanh đến xem thằng nhóc chơi đàn dương cầm đi, đừng để nó chết ở đây khiến tôi lại bị mắng!” Lượng Dụ gạt cô Diêu ra, vẻ nôn nóng, rồi dẫn cả bọn đi.

Cô Diêu bước vào nhìn thấy tôi trước, hỏi tôi có làm sao không, lúc đó tôi đã sợ tới mức không nói được lên lời, nên chỉ lắc đầu. Cô ấy không quan tâm đến tôi nữa mà đến đỡ Lê Hiền lên. Dường như Lê Hiền bị thương rất nặng, mồ hôi không ngừng tứa ra trên trán, toàn thân cứ run lên. Cô Diêu dìu cậu ấy đi, có lẽ định đưa tới bệnh viện.

Tất cả mọi người đều đã đi hết, còn tôi thì vẫn co ro và run rẩy trong một

góc, mãi cho tới khi nghe thấy có tiếng kêu hoảng hốt ở bên ngoài...

Từ lời khai của Trịnh Mẫn Nghi, có thể thấy Diêu Hải Yến đã cố ý che giấu một phần sự thật có lợi cho mình, có điều bây giờ mới biết thì cũng chẳng còn tác dụng gì, người cũng đã chết rồi.

Làm xong công việc bút lục thì cũng đã tới giữa đêm, để đảm bảo an toàn cho Trịnh Mẫn Nghi, chúng tôi không cho cô ấy về nhà, cũng không sắp xếp ở khách sạn, vì suy cho cùng lúc này chẳng nơi nào an toàn hơn là Sở Công an, vì thế chúng tôi đành để cô ấy ngủ tạm một đêm tại phòng làm việc của Tổ chuyên án. Chỉ cần chờ ngày mai bắt được hai chị em nhà họ Tô, mọi vấn đề sẽ được giải quyết.

Mẫn Nghi gọi điện về cho chồng. Tôi là người rất thính nên nghe được phần lớn nội dung cuộc trò chuyện giữa họ, chồng cô ấy ngoài việc hỏi xem tình hình bây giờ như thế nào, còn dặn đi dặn lại cô rằng tối hôm nay nhất định không được tắt máy, nếu có việc gì thì phải lập tức gọi điện cho anh ấy.

Mỗi lần hung thủ xuất hiện đều dưới hình dạng của cái bóng, vì thế trước khi ngủ tôi đóng tất cả cửa sổ và kéo rèm kín, những chiếc đèn nào có thể bật được thì bật tất cả lên. Sau đó, tôi bảo Trần Trần đưa Mẫn Nghi vào ngủ ở phòng làm việc của tổ trưởng, tôi thì ngồi trên chiếu, lưng dựa vào tường ở ngay cửa ra vào để canh phòng.

Đêm dài, khó tránh khỏi cảm giác trống trải, nếu có mỹ nhân ở cùng thì hay biết bao! Tuy nhiên, mỹ nhân thì có, phía sau cửa có tới hai người, nhưng đáng tiếc tôi chỉ có thể cô đơn một mình bên ngoài cửa. Đúng lúc đang tiếc cho mình thì Tuyết Tình bỗng nhiên xuất hiện trước mắt tôi, tôi cứ tưởng rằng mình hoa mắt, giụi mắt nhìn lại, đúng là Tuyết Tình đến thật.

“Sao vào giờ này mà cô còn tới đây?” Tôi hỏi.

171

“Trần Trần gọi điện cho tôi, nói rằng chỉ có một mình anh ở bên ngoài, nếu hung thủ tấn công, thì chắc chắn anh sẽ bị toi, vì thế bảo tôi tới.” Tuyết Tình nói như không có chuyện gì.

Thì ra Trần Trần cũng quan tâm đến việc sống chết của tôi đấy chứ, còn biết gọi cho Tuyết Tình đến chứ không phải là Vĩ Ca, cái anh chàng vô tích sự ấy, xem ra ngày thường có bị đá mấy cái cũng đáng.

Tuyết Tình thấy tôi ngồi ở cửa, cô bước tới và ngồi xuống bên cạnh tôi, mùi hương hoa nhài thoang thoảng bay vào mũi, trong đầu bắt giác nảy ra những mơ tưởng. Tuy nhiên, mơ tưởng chỉ là mơ tưởng, còn hiện thực là hiện thực, tuy có mỹ nhân kề bên, nhưng cô ấy ngồi xuống xong thì không nói gì nữa. Ngồi mãi

như vậy cũng rất vô vị, mặt khác hai ngày nay chúng tôi đã phải bôn ba khắp nơi để điều tra, lúc này không khỏi thấy buồn ngủ, hơn nữa, bên cạnh lại có một đồng sự đáng tin cậy như vậy, sự cảnh giác không khỏi có phần lơ lửng, thế rồi tôi ngủ thiếp đi lúc nào không biết.

Trong lúc mơ màng, tôi cảm thấy có người ngủ bên cạnh tôi, trong khoang mũi toàn là mùi hương của con gái làm người ta ngất ngây, khiến tôi bất giác nhớ tới cô bạn gái Tiểu Na. Những người đàn ông đã kết hôn hoặc đã từng sống thử, phần lớn đều có một thói quen, đó là khi ngủ đều ôm lấy người tình bên cạnh, hơn nữa, tay thường tự nhiên để vào phần ngực của người ấy. Tôi cũng có thói quen ấy, nhưng khi bàn tay tôi đặt lên bộ ngực căng tròn, thì thấy một cảm giác khác lạ, không biết ngực của Tiểu Na trở nên đầy đặn như thế từ bao giờ?

Rồi tôi lập tức nhớ ra rằng, tôi và Tiểu Na đã chia tay nhau lâu rồi, tôi giật mình tỉnh hẳn, mở mắt ra nhìn thì thấy người nằm bên cạnh tôi là Tuyết Tinh!

Tuy gò má của Tuyết Tinh nhìn kỹ thì thấy hơi ửng đỏ, nhưng đôi mắt nhắm nghiền, hơi thở đều đều, có lẽ cô ấy không vì bị “tấn công vào ngực” mà tỉnh giấc. Tôi toát cả mồ hôi, may mà cô ấy không tỉnh giấc, nếu không thì tôi không tránh khỏi tội “vô lễ” với đồng nghiệp. Tỉnh tâm nhớ lại, vừa rồi sau khi tôi ngủ, có lẽ cô ấy đã đặt tôi nằm xuống đất để tôi ngủ cho thoải mái hơn. Còn cô ấy cũng cảm thấy mệt mỏi, nhưng sợ nằm quá xa, khi tôi gặp nguy hiểm thì không kịp cứu tôi, nên đã quyết định nằm ngủ cạnh tôi.

Một cô gái đã trưởng thành, vừa cẩn thận chu đáo, vừa luôn nghĩ tới sự an nguy của người khác, mặt mũi khá xinh đẹp, thân hình rất chuẩn, đúng là một sự lựa chọn tuyệt vời cho vị trí một người vợ. Nhưng Tuyết Tinh luôn là người trái tim thì nóng, vẻ ngoài thì lạnh, hai vợ chồng ngày ngày nhìn mặt nhau mà chẳng mấy khi trò chuyện, cứ kéo dài như thế thì chẳng khác gì một sự tra tấn. Nếu cô ấy cũng ruột thẳng và nhanh mồm như Trần Trần, hoặc là Trần Trần cũng cẩn thận, chu đáo như cô ấy, thì nhất định tôi sẽ phá quy định và quyết tâm “trâu ta ăn cỏ đồng ta.”

Đúng lúc tôi đang suy nghĩ lung tung thì phát hiện ra cánh cửa bên cạnh tôi không biết được mở ra lặng lẽ từ lúc nào, Mẫn Nghi im lặng đứng sau cánh cửa.

172

Mặt cô ấy không chút biểu cảm, mắt lộ rõ vẻ mơ màng, dường như đang bị một sức mạnh nào đó thao túng. Một ý nghĩ lóe lên trong đầu tôi như tia chớp: “Bị ma xui!”

Tôi vẫn còn chưa kịp có phản ứng gì thì cô ấy đã lao vào, đè cả thân hình lên người tôi, giữ chặt lấy cánh tay đặt bên cạnh Tuyết Tinh của tôi, chân quặp chặt

lấy chân tôi, áp chặt đôi môi mềm mại của cô ấy lên môi tôi. Khi tôi cảm thấy mình đang bị cưỡng dâm (ở đây cần nói rõ thêm, trong luật pháp của Trung Quốc không có điều khoản về việc nữ giới cưỡng dâm nam giới, cũng có nghĩa là việc nữ giới cưỡng dâm nam giới là hợp pháp), thì một bàn tay mảnh mai nhưng chẳng khác gì gọng kìm bóp chặt lấy cổ tôi. Tôi đưa bàn tay chưa bị giữ túm lấy bàn tay cô ấy theo bản năng, định kêu lên mà không được, định đánh thức Tuyết Tình nhưng chân tay đều bị giữ chặt lấy, tiếp đó cảm thấy đuối hơi dần vì thiếu ô xy. Cũng tại tôi ngày thường ít tập luyện, nếu tôi phản ứng nhanh hơn một chút, dù chỉ nhanh hơn một phần mười giây thì đã có thể cầu cứu Tuyết Tình, còn bây giờ có lẽ tôi chỉ còn biết đành để cho Diêm Vương mang đi một cách oan uổng mà thôi.

Khi ý thức của tôi bắt đầu mờ dần, cảm giác bị bóp nghẹt ở cổ biến mất, thân thể mềm mại đè lên người tôi cũng rời xa. Não được tưới máu trở lại lập tức lấy lại sự tỉnh táo. Khi tôi mở mắt ra, thì thấy Tuyết Tình đã khống chế được Mẫn Nghi, còn Trần Trần nghe tiếng vật lộn đang chạy ra khỏi phòng làm việc của tổ trưởng.

“Này, này, sao cô lại ngủ say như lợn thế! Nhân chứng chạy ra mất mà cũng không biết, nếu không có Tuyết Tình tỉnh dậy kịp thời thì sáng mai có lẽ cô chỉ còn tìm thấy tôi ở chỗ Lưu Niên!” Tôi vừa ho vừa mắng Trần Trần, đang định mắng tiếp thì Tuyết Tình đã nói một câu rất nhẹ nhàng khiến tôi sững người một hồi lâu: “Vừa rồi tôi đâu có ngủ!”

Đúng vậy, với tính cách cẩn thận như Tuyết Tình, biết rõ khả năng hôm nay bị tấn công là rất lớn thì chẳng đời nào cô ấy lại yên tâm mà ngủ được. Sở dĩ cô ấy ngồi bên cạnh tôi có lẽ là sách lược dự định thực ra cô ấy luôn chú ý đến mọi động tĩnh xung quanh, nếu không thì đã không thể ra tay cứu tôi kịp thời được. Nhưng, nếu cô ấy không ngủ, vậy thì khi mà bị “tấn công vào ngực” sao cô ấy không có bất cứ phản ứng gì, thậm chí đến động tác đẩy tay tôi ra cũng không, mà cứ tiếp tục giả vờ ngủ để tôi động chạm vào người? Cho dù lúc đó tôi đang nửa thức nửa ngủ, nhưng trong ấn tượng của tôi thì tôi đã “ấn bóp” ngực cô ấy trong một khoảng thời gian không ngắn. Đây đúng là một vấn đề khiến tôi thực sự không sao lý giải nổi.

Tuyết Tình coi việc bị “tấn công vào ngực” như không có chuyện gì còn tôi tất nhiên cũng không đời nào tự chuốc vạ vào thân, nên cũng làm như không có chuyện gì xảy ra, dù sao thì chuyện này cũng chỉ có hai chúng tôi biết.

173

Tuyết Tình dùng còng, còng Mẫn Nghi vào ghế, tôi hắt mấy cốc nước lạnh

vào mặt thì mới làm cho cô ấy tỉnh, nhưng cô ấy dường như không hề có chút ấn tượng nào với sự việc vì xảy ra. Tôi bảo cô ấy cố nhớ xem vừa rồi có sự việc gì đặc biệt xảy ra không, cô ấy nghĩ một lát rồi nói: “Chồng tôi bảo không được tắt điện thoại, nên tôi ngủ và vẫn mở máy, nhưng sợ anh ấy gọi điện tới làm mọi người thức giấc nên tôi để ở chế độ rung. Nửa đêm, hình như tôi đã mơ, tôi mơ thấy Tiêm Lăng gọi điện cho tôi, cô ấy bảo tôi làm giúp cô ấy một việc, nhưng là việc gì thì tôi không thể nhớ được...”

Mẫn Nghi nói, tay lấy chiếc điện thoại từ trong túi quần ra, tôi mở xem nhật ký cuộc gọi, thấy trước đó không lâu có một cuộc điện thoại gọi đến, số điện thoại của cuộc gọi ấy chính là số của Tô Mộng Như! Tôi lập tức gọi lại, nhưng gọi mấy lần vẫn không được, tôi nghĩ có lẽ vì sóng không được tốt, bèn đổi sang gọi bằng máy bàn, và nhanh chóng được nối thông.

Dù máy đã nổi thông nhưng một hồi rất lâu mà vẫn không có người nghe, đúng lúc tôi đang định tắt máy thì giọng một người đàn ông quen quen vang lên, hình như anh ta không nói vào máy mà là nói với người bên cạnh, dù giọng hơi bé nhưng vẫn nghe thấy khá rõ: “Là số của Tổ Chuyên án bí hiểm.” Lập tức trong máy vang lên giọng nói rất oai vệ và rất to của người kia: “Ai đấy?”

Vì không rõ đối phương là ai, nên tôi đành nói theo cách nói trong công việc: “Tôi là Mộ Thân Vũ, trinh sát của Phòng Trinh sát hình sự, xin hỏi chủ nhân của số điện thoại này là Tô Mộng Như có ở đó không?”

“À, thì ra là Tiểu Mộ, muộn thế này rồi mà vẫn đang làm việc, đúng là vất vả cho cậu quá. Cậu cứ nghỉ ngơi cho tốt đi nhé, cậu không cần phải lo vụ án này nữa đâu, bây giờ đội của chúng tôi tiếp quản rồi, chị em Tô Mộng Như đã bị chúng tôi bắt về rồi.” Tôi đã biết người kia là ai rồi, anh ta là Diệp Vinh, đội trưởng một đội của Phòng Trinh sát hình sự, cũng là người luôn đối đầu với tổ trưởng người thân cận nhất của Trưởng phòng Trinh sát hình sự Lưu Thành An. Nếu đã là người trong sổ, hơn nữa cũng chẳng phải là người tốt đẹp gì, nên tôi cũng chẳng cần phải giữ lịch sự, nên tôi nói bằng vẻ không mấy thân thiện: “Vụ án này từ đầu đến giờ đều do Tổ Chuyên án bí hiểm phụ trách, giao cho các anh điều tra từ khi nào?”

“Chuyện này vừa mới được quyết định xong, thông báo chính thức ngày mai sẽ gửi đến phòng làm việc các cậu. Cậu cũng biết rồi đấy, bố đẻ của một nạn nhân trong đó là ông Lý Chí Đức, một cán bộ cao cấp của chính quyền thành phố, ông ấy gây áp lực cho Giám đốc sở, yêu cầu lập tức bắt ngay hung thủ, tổ của các cậu chỉ có mấy người như vậy, sẽ không thuận tiện khi thực hiện nhiệm vụ, vì thế giao cho chúng tôi giải quyết rồi. Hà, hà... tranh công lao của các cậu

cũng thấy áy náy, chờ vụ án này giải quyết xong, tôi sẽ mời các cậu đi ăn cơm.

Thế nhé, tôi phải thẩm vấn phạm nhân đây!” Nói xong anh ta tắt máy luôn, tỏ rõ ý không cho tôi cơ hội nói tiếp.

174

“Như vậy là phiền phức rồi...” Tôi ủ rũ ngồi xuống ghế, kể cho Tuyết Tình và Trần Trần về nội dung cuộc điện thoại.

“Sao họ lại có thể làm như thế được nhỉ, như thế rõ ràng là muốn cướp công của chúng ta còn gì?” Trần Trần tức giận đỏ cả mặt.

Tuyết Tình im lặng một lúc, nói: “A Mộ, điều phiền phức mà anh nói không phải là chuyện cướp công, đúng không?”

Tôi gật đầu, đáp: “Ừ, tôi cũng không chú ý nhiều tới chuyện công lao, vấn đề là chị em nhà họ Tô đã bị bắt rồi, vậy thì ai là người vừa mới gọi điện cho Mẫn Nghi?”

Trần Trần như sực tỉnh ra, kêu lên sững sốt: “Hung thủ còn là kẻ khác nữa?”

21. Chương 21: Số Phận Khó Thoát

Cuộc điện thoại bí ẩn lúc nửa đêm đã phủ định hướng điều tra trước đây của chúng tôi, chị em nhà họ Tô không thể là hung thủ vậy thì hung thủ sẽ là ai?

Tình hình lúc này rất tồi tệ, chị em nhà họ Tô đã bị Diệp Vinh bắt giam, anh ta là một người rất ham hố thành tích, cho dù biết rõ họ không phải là hung thủ, nhưng vì để lấy công thì nhất định sẽ đánh họ cho đến khi họ chịu nhận tội thì thôi. Tuy hai chị em nhà này không hẳn là người tốt, nhưng là một cảnh sát, tôi không thể trơ mắt nhìn họ bị chịu tội một cách oan uổng. Muốn xóa bỏ sự nghi ngờ đối với họ, cách tốt nhất là phải vạch mặt được hung thủ đích thực, hơn nữa phải trong thời gian nhanh nhất vì với “hiệu quả làm việc” như của Diệp Vinh thì thời gian cho chúng tôi còn rất ít. Hung thủ hiểu rõ từng chi tiết Dư Tiêm Lăng bị làm nhục mười ba năm trước, vì thế nhất định phải là một trong số mười người có mặt ở hiện trường lúc đó. Mà đến nay, trong số mười người thì đã có sáu người bị hại, ngoài hai chị em nhà họ Tô, chỉ còn lại Đỗ Lễ Hiền, không lẽ cậu ta mới chính là hung thủ đích thực. Vì Đỗ Lễ Hiền đã di cư ra nước ngoài nên chúng tôi luôn bỏ qua, bây giờ tổng hợp lại tất cả những thông tin đã có, thì đúng là cậu ta có khả năng là hung thủ, ít nhất thì cậu ta cũng có động cơ giết người. Từ những lời khai của Mẫn Nghi thì được biết, cậu ta rất thích Dư Tiêm Lăng, vì cô ấy mà không ngại ngần chịu nỗi đau về xác thịt, vậy thì bây giờ giết người để trả thù cho cô ấy cũng là điều hợp tình hợp lý. Nhưng, vì sao cậu ta lại có thể dùng bóng người để giết người? Vì sao lại có thể nói bằng giọng của Dư Tiêm Lăng? Vì sao lại có thể gọi điện bằng số của Tô Mộng Như? Đó mới là mấu chốt của vấn đề. Cho dù thế nào, bây giờ cũng phải lập tức điều tra về Đỗ Lễ Hiền, nếu không thì hai chị em nhà họ Tô sẽ trở thành con cừu thể mạng. Tuy nhiên, muốn biết cậu ta có phải là hung thủ hay không, thì đầu tiên phải xác định được cậu ta có ở trong nước hay không, và như vậy phải tới chỗ cửa hải quan để tra về những người xuất nhập cảnh vì vậy, tôi bảo Tuyết Tình lập tức đến chi nhánh hải quan. Mặc dù bây giờ đang là nửa đêm, có tới đó cũng chẳng có ai làm việc, nhưng chúng tôi phải tận dụng triệt để thời gian, nhất định không được để lãng phí dù chỉ là một phút.

Tiếp đó, tôi gọi điện cho Vĩ Ca, anh ta cũng vẫn chưa ngủ, nghe giọng nói còn tỉnh táo hơn cả lúc ban ngày: “Khuya rồi còn tìm tôi có việc gì vậy, hợp tổ để đi gọi gà à? Nghe nói nếu gọi gà theo bầy sẽ được giảm giá, đúng không?”

“Anh nghĩ tôi là loại người đó à?” Tôi hơi giận dữ đáp.

“Con người ta không thể nhìn mặt mà biết được, tục ngữ có câu rất hay rằng: Tráng trẻo nõn nà, người đầy bệnh, hì, hì, tôi thấy anh đúng là kiểu người ấy.” Giọng cười khả ố của Vĩ Ca làm tôi chỉ muốn cho anh ta một trận ngay lập tức.

Nói thật lòng, dù đã lớn như thế này nhưng tôi chưa bao giờ chơi bời gái gú, không phải vì tôi là chính nhân quân tử gì, mà là trước mặt một cô gái lạ, tôi không hề có chút ham muốn nào về khoản ấy. Tôi cho rằng “tình dục” cần phải được xác lập trên tiền đề của “tình yêu”, “tình dục” mà không có “tình yêu” chẳng qua chỉ là hành động trút bỏ ham muốn của loài thú, vì thế tôi chưa bao giờ cảm thấy có hứng đối với việc gái gú cũng như tình một đêm.

Nếu nói chuyện tầm phào với Vĩ Ca thì có lẽ đến sáng cũng không hết, nhưng tôi không đủ kiên nhẫn và tâm trạng nói những chuyện vô bổ với anh ta, bèn nghiêm giọng, nói: “Đừng mất thời gian nữa, có việc cần anh làm bây giờ đây!”

“Hết giờ làm việc chỉ nói những chuyện gió trăng thôi.” Anh ta vẫn tỏ rangang ngạnh.

“Vậy thì được, tôi sẽ bảo Trần Trần tới cái ổ của anh để nói chuyện gió trăng, để xem anh có chịu được một phút không.” Với những người đàn ông hèn nhát như anh ta thì dường như không đe dọa không được.

“Đừng, đừng, đừng tôi không chịu được nắm đấm thép của người đẹp họ Lý ấy đâu. Anh muốn tôi làm gì, cứ nói là được thôi.” Nếu không lấy Trần Trần hoặc Tuyết Tinh ra để dọa, đừng có hy vọng anh ta sẽ làm việc.

“Tôi nghi ngờ hung thủ là Đỗ Lễ Hiền, anh hãy tra cứu tình hình của anh ta kể từ sau khi sang Mỹ xem thế nào.”

Trong điện thoại vang lên tiếng kêu trời của Vĩ Ca, tiếp đó anh ta nói: “Anh tưởng tôi là người của Cục tình báo CIA à? Cậu ta sang Mỹ hơn chục năm rồi, còn sống hay đã chết cũng không biết, điều tra thế nào đây?”

“Vậy thì không cần điều tra nữa, để Trần Trần đến nói chuyện gió trăng với anh!”

“Thôi mà, tôi điều tra là được chứ gì...”

Gọi điện cho Vĩ Ca xong, tôi hỏi Mẫn Nghi về tình hình của Đỗ Lễ Hiền, những điều cô ấy biết không nhiều, vì họ chỉ quen nhau khi tập luyện, thời gian cũng chỉ trong vòng nửa tháng, chưa có dịp nói chuyện nhiều với nhau. Có điều, cô ấy cho tôi biết một số sự việc: “Đỗ Lễ Hiền rất đẹp trai, tính tình cũng rất tốt, rất lịch sự, rất phong độ, có vẻ là con nhà quý tộc. Có lẽ là vì trái dấu thường

hút nhau cậu ấy và Tiêm Lăng đều là người tài hoa, tuy chỉ quen nhau nửa tháng, nhưng hai người ấy hầu như không có chuyện gì là không nói với nhau. Thực sự, có những lúc tôi cũng thấy ghen với họ, nhưng họ đúng là một đôi trời sinh...”

Đỗ Lễ Hiền và Dư Tiêm Lăng chỉ quen nhau trong nửa tháng? Tôi hỏi đi hỏi lại điều này với Mẫn Nghi, câu trả lời vẫn như vậy, họ không hề quen nhau trước khi tập luyện. Một người đàn ông đã vì một cô gái không ngại ngần vượt qua ngàn trùng xa cách để trở về trả thù cho cô ấy, dù chuyện xảy ra đã mười năm, điều này thực sự khiến người ta rất khó lý giải, tôi cứ ngỡ rằng họ đã quen nhau lâu rồi.

Bỗng nhiên tôi nghĩ, giả sử Đỗ Lễ Hiền không phải là hung thủ, vậy thì hung thủ chỉ có thể là Mẫn Nghi. Sự việc “bị ma xui” vừa rồi của cô ấy có lẽ chỉ là giả vờ mà thôi. Nếu cô ấy bóp chết tôi thật, hoặc là Diệp Vinh bắt chị em nhà họ Tô muợn hơn một chút, thì cô ấy hoàn toàn thành công trong việc đổ tội sang cho người khác.

Về động cơ giết người thì Mẫn Nghi và Đỗ Lễ Hiền cũng ngang nhau, người thứ hai giết người vì tình, còn Mẫn Nghi cũng đã bộc lộ rằng cô rất ngưỡng mộ Dư Tiêm Lăng. Đỗ Lễ Hiền có lẽ đang ở nơi xa ngàn trùng, còn Mẫn Nghi thì lại luôn ở trong thành phố này.

Hai người bọn họ, ai mới là hung thủ đích thực, có lẽ phải chờ sau khi Tuyết Tinh tới điều tra từ cơ quan hải quan về thì mới biết được, từ bây giờ đến lúc đó cần phải đề phòng với Mẫn Nghi.

Tôi đã ở trong trạng thái tinh thần căng thẳng kéo dài cho tới tận khi trời sáng. Tuy hung thủ đã từng xuất hiện vào buổi trưa đe dọa chúng tôi, nhưng chưa bao giờ giết người vào ban ngày, hơn nữa, Mẫn Nghi cũng cứ một mực yêu cầu được về nhà, chúng tôi cũng không còn lý do để giữ cô ấy lại. Vì thế, tôi định đưa cô ấy về nhà trước, chờ tin của Tuyết Tình rồi mới quyết định có tạm giữ cô ấy không.

Khi tôi và Trần Trần đưa Mẫn Nghi về đến trước cửa nhà thì chuông điện thoại vang lên, là điện thoại của mẹ nuôi. Lúc thường, hầu như không bao giờ mẹ nuôi chủ động gọi điện đến cho tôi, nhưng mỗi lần gọi đến đều là chuyện không hay, hai năm trước bà gọi điện cho tôi xong, suýt nữa thì tôi mất mạng.

“Hoa Tử, bây giờ con phải đến nhà mẹ nuôi ngay!” Trong điện thoại vọng ra giọng nói bất an của mẹ nuôi.

“Mẹ nuôi, đã xảy ra chuyện gì vậy?” Tôi có linh cảm không lành.

“Con đến đây rồi ta sẽ nói, nhanh lên!”

178

Mẹ nuôi bảo tôi phải đến ngay chỗ bà, chắc chắn là chuyện có liên quan đến sự an nguy của tôi, vì thế, tôi lập tức lái xe đến đó. Trần Trần thấy tôi có vẻ căng thẳng, bèn hỏi với vẻ hoài nghi: “Chúng ta đi đâu vậy?”

“Đưa cô về gặp cha mẹ tôi.” Tôi đùa cho bớt căng thẳng, và nhận về một cái tát nhẹ. Trần Trần đỏ mặt, nói với vẻ giận dữ nhưng có phần nũng nịu: “Ai thêm gặp cha mẹ anh, chúng ta còn phải thực hiện nhiệm vụ!” “Có việc gì quan trọng hơn chuyện hôn nhân không?” Vừa dứt lời tôi lại bị đấm cho một quả, nên không dám đùa nữa mà nói thật: “Chuyện này có lẽ liên quan đến sự sống chết của tôi, chắc cô cũng không muốn tôi ra đi khi đầu còn xanh tuổi còn trẻ, đúng không?” “Cái gì? Anh... Anh không có bệnh kín đấy chứ?” Tôi đã bị cô ấy đánh bại. Khi tôi tới chiếc thuyền đá của mẹ nuôi thì bà đã lên đèn hương, hình như đã chuẩn bị xong cho việc làm lễ. Tôi giới thiệu một cách ngắn gọn để Trần Trần và bà làm quen với nhau, sau đó hỏi bà sao lại cho gọi tôi đến gấp gáp như vậy. Bà thở dài một cái rồi nói: “Cả đêm hôm qua ta không sao ngủ được, trong lòng luôn có cảm giác con sẽ gặp chuyện bất ngờ, vì thế trời vừa sáng là đến ngay trước tượng Mẫu gieo quẻ hỏi xem về sự bình an của con, nhưng cả ba lần đều gặp quẻ không tốt, vì thế ta mới gọi con đến ngay. Con hãy tháo chiếc vòng tay ra đi!” Tôi tháo chiếc vòng hộ mệnh ở cổ tay trái xuống, đưa cho mẹ nuôi, bà đặt nó vào chiếc cốc trà trước tượng Mẫu, đặt nắp lên rồi quỳ xuống cầu phúc cho tôi. Khi khẩn, bà dùng tiếng của dân làng chài, mặc dù mẹ tôi cũng là dân làng chài, nhưng tôi không biết nhiều thứ tiếng đó, cố gắng cũng nghe hiểu được nội dung chính của những lời cầu khẩn ấy, đó là xin Mẫu cùng các vị thánh thần phù hộ cho tôi tai qua nạn khỏi. Cầu khẩn xong, mẹ nuôi lấy chiếc vòng từ trong cốc trà xuống bảo tôi đeo vào, rồi nói với vẻ không an tâm: “Con đã là người trưởng thành rồi, Thánh Mẫu có giúp được con hay không thì còn phải xem duyên nghiệp của con, con phải nhớ, nhất định không được để cái vòng đó rời khỏi người.” Chiếc vòng được ngâm trong cốc trà dâng lễ, truyền đến cảm giác lạnh lạnh rất dễ chịu.

Lúc chuẩn bị rời đi, tôi định biếu mẹ nuôi một ít tiền, vì bà chẳng có thụnạp gì, tiền chi tiêu thường ngày đều trông nhờ vào lòng hiếu thảo của những đứa con nuôi. Nhưng bà nhất định không nhận, nói chờ sau khi tôi vượt qua cái hạn này mời bà một bữa trà buổi sáng là được rồi. Lúc thường, lần nào tôi biếu tiền, dù ít dù nhiều bà đều nhận, chỉ những khi tôi gặp phải sự việc thực sự bảmới không nhận. Điều này khiến tôi lại càng cảm thấy không yên tâm.

Tôi và Trần Trần vừa ra khỏi thuyền đá, đột nhiên mẹ nuôi gọi tôi lại, tôi bảo Trần Trần đứng đợi bên ngoài rồi bước tới bên hỏi mẹ nuôi là có chuyện gì. Bà khẽ nói vào tai tôi: “Con thích cô gái này à?”

179

Nói rồi đưa mắt nhìn Trần Trần một cái.

Tôi cười, khẽ đáp: “Mẹ nuôi, cô ấy chỉ là đồng nghiệp của con thôi không phải là bạn gái đâu ạ.”

“Con là người như thế nào ta lại không biết sao? Những thứ khác có thể con không được, nhưng việc tán tỉnh con gái thì rất có bài bản đấy. Hoa nữ này là La Hán chuyển thế, nếu con yêu cô ấy thì sẽ rất tốt cho con, ít nhất cũng không dễ bị mất mạng.”

Cách gọi “hoa tử”, “hoa nữ” của mẹ nuôi có hai ý nghĩa: Một là chỉ con trai, con gái; hai là trai tân, gái tân. Trước đây bà từng nói với tôi âm khí của tôi nặng hơn của người khác, ngoài việc dễ chọc giận ma tà quỷ

quái, còn dễ khiến cho các cô gái có cảm tình với tôi, hơn nữa đặc biệt có hiệu quả đối với những cô gái chưa từng trải.

Vì thế bây giờ nghe mẹ nuôi nói như vậy, tôi bất giác hỏi với vẻ nghi ngờ: “Không lẽ cô ấy vẫn còn là “hoa nữ”?”

Mẹ nuôi gật đầu, tôi lại nói: “Không thể như thế được, năm nay cô ấy đã hai mươi tư tuổi, nếu tốt số thì đã làm mẹ rồi.”

Mẹ nuôi cốc một cái lên đầu tôi, “Chuyện này ta chỉ nhìn một cái là biết ngay, khi con không còn là hoa tử nữa, chẳng phải ta vừa nhìn là biết ngay còn gì.” Đúng là khi tôi đến thăm mẹ nuôi vào sau lần đầu tiên “trở thành người lớn” bà ấy vừa mới nhìn thấy tôi đã trêu rồi.

Tiếp đó, mẹ nuôi lại nói với tôi với vẻ rất bí hiểm: “Nếu con thích cô ấy thì hãy theo đuổi đi, còn nếu không thích thì nhất định không được động đến cô ấy. Cô ấy là La Hán chuyển thế, nếu con phụ cô ấy, chưa biết chừng cô ấy sẽ đánh chết con đấy.” Điều này thì tôi tin tuyệt đối, khi mà Trần Trần nổi điên lên khẳng định cô ấy sẽ đánh chết tôi.

Trên đường trở về, bỗng nhiên Trần Trần hỏi tôi: “Vừa rồi hai người nói chuyện gì vậy, hình như mẹ nuôi của anh đã nhìn trộm tôi.” “À, không có gì, bà ấy nói cô ấy vẫn còn là gái tân, còn tôi thì không tin, chà chà...” Trần Trần dấm vào mặt tôi. Từ sắc mặt ửng đỏ của cô ấy thì thấy có lẽ những lời mẹ nuôi nói là đúng, cô ấy thực sự là gái tân nếu không thì không phản ứng dữ dội như vậy. Có điều, nếu để tôi phải sống suốt đời với cô ấy thì tôi không muốn, ngày ngày bị coi như túi cát, cảm giác ấy không dễ chịu chút nào, còn nếu làm chuyện gì có lỗi với cô ấy thì sẽ bị cô ấy đánh chết. Cuộc sống như vậy ai mà chịu nổi!

Sau khi tôi bị Trần Trần “chỉnh” cho một trận thì chuông điện thoại vang lên, là Tuyết Tình gọi. “A Mộ, tôi đã tra ở cơ quan hải quan nhưng không thấy có ghi chép gì về việc Đỗ Lễ Hiền nhập cảnh.”

180

“Nếu vậy...” Tôi suy nghĩ trong một vài giây rồi nói: “Bây giờ cô quay về chỗ làm việc báo cáo tình hình với tổ trưởng, tôi và Trần Trần tới bắt tạm giam Trịnh Mẫn Nghi.”

Không có kết quả về việc Đỗ Lễ Hiền nhập cảnh, tuy không thể chứng minh rằng cậu ta nhất định chưa nhập cảnh, nhưng ít nhất cũng cho thấy khả năng mà cậu ta ở trong nước là rất thấp. Và như vậy, mối nghi ngờ đối với Trịnh Mẫn Nghi lại càng lớn, cho dù cô ta có là hung thủ hay không, trước tiên cứ tạm giữ cô ta cũng không sai. Thế nhưng, khi chúng tôi tới nơi, nhấn chuông cửa rất nhiều lần mà vẫn không thấy ai ra mở cửa. Tôi bèn gọi di động cho cô ta, nhưng rất nhanh sau đó có người nghe, qua giọng nói của người ấy, tôi có thể chắc chắn đó là Trịnh Mẫn Nghi, nhưng giọng nói thì lại khác hẳn với hôm qua. Giọng của cô ta rất âm u, ma quái, khiến tôi bất giác nhớ tới hai lần đối thoại với hung thủ: “Anh cảnh sát, anh tìm tôi có việc à?”

“Cô là Trịnh Mẫn Nghi?”

“Nếu tôi nói tôi là Dư Tiêm Lăng thì anh có tin không? Ha...ha...ha...!” Giọng nói của cô ta đúng là của Trịnh Mẫn Nghi, nhưng ngữ khí và tiếng cười thì lại giống hệt như Dư Tiêm Lăng.

“Mọi người đều là do cô giết?”

“Bây giờ mới biết thì đã quá muộn rồi. Anh sẽ không bao giờ tìm được tôi đâu. Ha...ha...ha...! Tôi hôm qua không đưa anh lên đường được, thật là đáng tiếc! Có điều, anh cứ yên tâm, tôi sẽ không làm phiền anh nữa, sẽ không bao giờ gặp lại nữa, ôi anh cảnh sát đáng yêu!” Nói xong cô ta tắt ngay điện thoại, tôi gọi lại mấy lần nhưng máy đã tắt.

Bây giờ mới thực sự là phiền phức, mặc dù đã xác định được hung thủ rồi, nhưng biết tìm cô ta ở đâu bây giờ? Chắc chắn cô ta đã cao chạy xa bay rồi, cứ cho là truy nã trên toàn quốc, thì với khả năng và sự nhẫn nại của cô ta, khó mà tìm ra trong một sớm một chiều. Còn Diệp Vinh thì chắc chắn sẽ không cho chúng tôi thêm thời gian, chỉ e rằng đến khi tóm được cô ta thì chị em nhà họ Tô đã sớm về châu Diêm Vương rồi.

Tôi gọi điện cho Tổ trưởng báo cáo tình hình mới nhất, anh ấy trả lời, giọng tỏ ra rất bất lực: “Tôi vừa mới nói chuyện qua điện thoại với Trưởng phòng xong, áp lực mà Lý Chí Đức tạo ra cho Sở Công an là rất lớn,

yêu cầu ngày mai nhất định phải giao người, vì thế chúng ta chỉ có một ngày, nếu hôm nay không bắt được hung thủ đích thực thì chị em nhà họ Tô sẽ trở thành con cừu thêm mạng.”

Tổ trưởng là em của Trưởng phòng, bề ngoài thì có vẻ rất mạnh mẽ, nhưng trong một số trường hợp thì lại tỏ ra rất bất lực, vì thế tôi nhất định phải bắt được hung thủ đích thực trong ngày hôm nay.

181

“Bây giờ phải làm thế nào?” Trần Trần hỏi.

“Cho tôi mượn chiếc cặp tóc của cô một chút.” Mặc dù Trần Trần để tóc ngắn, nhưng cũng không ngắn đến mức như nam giới, bây giờ thời tiết đang là lúc nóng nực, nên cô ấy thường dùng cặp để cặp những lọn tóc ở hai bên tai.

Đã lâu lắm rồi tôi không dùng cặp tóc để mở cửa, kỹ xảo này là do Tiểu Tương dạy tôi, lúc đó tôi còn nói: “Cậu biết là được rồi, tôi có học hay không cũng như thế thôi.” Nhưng cậu ấy cứ kiên trì bắt tôi phải học, “Có lẽ tôi không thể suốt đời làm công sự với anh được học để biết thêm một chút cũng là điều tốt mà.” Không ngờ, điều mà cậu ấy dạy tôi lại được phát huy tác dụng đúng vào lúc này.

Trước đây, nhìn Tiểu Tương dùng cặp tóc mở cửa, nhanh thì trong một, vài phút, chậm thì dăm, sáu phút, còn tôi, để mở được cánh cửa chống trộm của nhà Mẫn Nghi đã phải mất tới hơn một giờ đồng hồ, khiến cho những người hàng xóm xung quanh phải chú ý và tưởng rằng chúng tôi muốn đột nhập vào nhà để ăn trộm đồ, Trần Trần phải nhiều lần xuất trình thẻ cảnh sát viên và giải thích với họ rằng chúng tôi là cảnh sát đang làm nhiệm vụ.

Khi tôi chuẩn bị tiếp tục vật lộn với cánh cửa gỗ sau cửa phòng chống trộm thì Trần Trần túm vào gáy, đẩy tôi sang một bên, chiếc chân dài và đẹp đưa ra, cánh cửa gỗ lập tức được bật mở. Bỗng nhiên tôi cảm thấy quả thực chúng tôi rất giống với những tên cướp xông vào nhà cướp đồ.

Khi vào đến trong nhà, phòng khách không có gì khác thường, giống như lúc chúng tôi tới đây vào ngày hôm qua, không hề có cảnh tượng hỗn loạn, bữa bãi vì vội vàng thu dọn hành lý cho cuộc chạy trốn và tất nhiên cũng không có ai ở trong đó. Xem xét kỹ phòng khách một hồi không phát hiện ra bất cứ điều gì, tôi tiếp tục vào phòng ngủ kiểm tra.

Mở cửa phòng ngủ cũng không thấy cảnh tượng bữa bọn, có lẽ Mẫn Nghi và chồng cô ta đã chuẩn bị kỹ cho cuộc chạy trốn này từ lâu rồi. Thế nhưng, khi tôi vừa bước chân vào trong phòng ngủ, cánh cửa lập tức tự động đóng lại, tôi vẫn còn chưa kịp quay đầu lại thì một cánh tay rất khỏe khóa chặt lấy cổ tôi từ phía sau. Tôi lớn tiếng gọi Trần Trần, nhưng chỉ mới gọi được một tiếng thì cổ họng đã bị bóp chặt lấy nên không kêu thành tiếng. Để tự cứu mình, tôi ra sức dùng khuỷu tay thúc vào bụng của đối phương, nhưng đối phương hầu như không hề bị đau, dù tôi có thúc mạnh thế nào thì cánh tay của người ấy cũng không buông ra mà ngược lại còn siết chặt hơn. Tôi thấy khó thở, ý thức mờ dần.

Không lẽ ngày này sang năm lại là ngày giỗ của tôi? Đến cả mặt mũi của kẻ đưa tôi lên đường tôi cũng vẫn còn chưa kịp nhìn...

22. Chương 22: Cái Bẫy Sắc Đẹp

Trịnh Mẫn Nghi thừa nhận mình là hung thủ, nhưng không biết cô ta đã chạy trốn đi đâu, nếu trong ngày hôm nay không bắt được cô ta, hai chị em nhà họ Tô sẽ trở thành những con cừu thế mạng. Vì vậy, tôi và Trần Trần đành phải tìm cách đột nhập vào trong nhà, hy vọng có thể tìm thấy dù chỉ là một chút manh mối.

Tuy nhiên, kiểm tra phòng khách một lượt không phát hiện thấy bất cứ điều gì, tôi đành vào phòng ngủ tiếp tục kiểm tra. Nhưng, vừa bước chân vào phòng ngủ thì cánh cửa lập tức đóng lại, một cánh tay rất khỏe khóa chặt lấy cổ tôi từ phía sau. Để tự cứu mình, tôi ra sức dùng khuỷu tay thúc vào bụng của đối phương theo bản năng, nhưng thúc mãi mà đối phương vẫn không chịu buông tôi ra, ngược lại còn siết chặt hơn.

Đúng lúc tôi sắp không thể tiếp tục chống cự được nữa, thì từ phía sau vang lên một tiếng “sầm” rất to, cánh cửa phòng hình như đã bị đập ra và va vào lưng của kẻ tấn công tôi, khiến tôi và hắn cùng ngã xuống giường. May mà ngã trên giường chứ nếu là trên đường thì đúng là “đo đường” rồi.

Có ai đó xông vào phòng ngủ, đối phương bèn thôi tấn công tôi mà quaysang đánh nhau với người ấy. Khi tôi lấy lại được hơi thở bình thường thì hai người kia vẫn đang vật lộn với nhau. Một người trong đó chính là Trần Trần, người kia thì ra là Trương Tự Lương, chồng của Trịnh Mẫn Nghi. Anh ta cao gầy, nên khi đánh nhau với Trần Trần - quán quân của giải võ cá nhân cũng không đến mức không chịu được một cú đòn, còn Trần Trần thì cũng không phải là người dễ chơi, nên cuối cùng bằng một cú đá vào đầu, cô đã khiến cho anh ta lăn ra ngất.

Sau khi dùng còng còng anh ta lại, Trần Trần tát vào mặt anh ta mấy cái để anh ta tỉnh lại, anh ta nhìn chúng tôi với ánh mắt rất ngơ ngác, hỏi: “Đã xảy ra chuyện gì vậy?”

Xảy ra chuyện gì vậy? Nói thật lòng, tôi cũng không biết nữa, Mẫn Nghi thừa nhận đã giết người và chạy trốn, nhưng lại để chồng ở lại, rốt cuộc là chuyện gì thế này? Không lẽ, Trương Tự Lương hoàn toàn không biết gì về những chuyện này? Mặc cho anh ta biết hay không biết, phải thăm vấn một lần rồi sẽ tính.

183

Tôi không nói gì về tình hình của Mẫn Nghi mà yêu cầu Trương Tự Lương thành khẩn nói tất cả những gì anh ta biết. Anh ta tỏ ra rất hoang mang, kháchchắn với vẻ hung hãn lúc trước. “Tối hôm qua, khi các anh đưa Mẫn Nghi đi chưa được bao lâu thì có người đến bấm chuông cửa, tôi mở cửa nhìn ra thì không thấy ai. Đang định đóng cửa, lại nghe thấy tiếng Mẫn Nghi đang nói chuyện với một phụ nữ khác, chuyện sau đó thì tôi không nhớ rõ nữa. Hình như Mẫn Nghi đã đưa một người bạn về nhà, cô ấy còn bảo tôi làm giúp bạn cô ấy một vài việc. Tôi nhớ, tên bạn của cô ấy hình như là... Tiêm Lăng thì phải.”

Tối hôm qua, chúng tôi đưa Mẫn Nghi về phòng làm việc của tổ chuyên án, cho đến trước khi trời sáng, cô ấy chưa hề rời khỏi đó, sao lại có thể về nhà được? Tôi hỏi đi hỏi lại Trương Tự Lương về thời gian vợ anh ta về nhà, đầu tiên thì anh ta nói là sau khi chúng tôi rời đi không lâu, sau đó lại nói có lẽ là sáng sớm hôm nay, cuối cùng thì lại nói là không nhớ rõ. Về chuyện tấn công tôi vừa rồi anh ta nói rằng không hề có chút ấn tượng nào. Về tung tích của vợ, anh ta cũng không đưa ra được bất cứ thông tin gì.

Tình trạng của anh ta rất giống với Mẫn Nghi khi tấn công tôi vào tối hôm qua, dường như họ đã bị chi phối bởi một sức mạnh nào đó, nhưng cũng có khả năng là giả vờ như vậy. Dù thế nào thì việc tạm giữ anh ta cũng rất cần thiết.

Sau khi về phòng làm việc, dựa trên những thông tin có được cho đến lúc này, tôi mạnh dạn đưa ra một giả thiết với tổ trưởng: “Có khả năng Trịnh Mẫn Nghi đã bị linh hồn của Dư Tiêm Lăng nhập vào.”

“Cậu có biết rằng nếu tôi mà nói với Trưởng phòng như thế thì anh ta sẽ bảo tôi mới là người bị ma nhập vào không?” Tổ trưởng trừng mắt với tôi.

“Vậy thì anh có thể nói, cô ấy từng tận mắt chứng kiến toàn bộ quá trình Dư Tiêm Lăng bị làm nhục và bị hại, từ đó dẫn tới vết thương về tâm lý, cuối cùng thì dẫn tới phân liệt về nhân cách, tạo ra một Dư Tiêm Lăng không tồn tại.” Thực ra, phần lớn các vụ án nghi do ma làm đều viết như vậy trong báo cáo.

“Nói như vậy thì còn được, có điều, cậu thực sự cho rằng cô ta bị ma nhập à?” Tổ trưởng nhìn tôi chăm chú.

“Ngoài cách giải thích đó ra, tôi thực sự không nghĩ ra được cách giải thích khác.” Tôi chìa hai bàn tay, về bất lực.

“Căn cứ?” Tổ trưởng đưa ra câu hỏi rất đơn giản và thẳng thắn.

Tôi giải thích: “Thứ nhất, trong cuộc nói chuyện qua điện thoại giữa tôi với Trịnh Mẫn Nghi vừa rồi, giọng nói, tiếng cười của cô ta giống hệt như của Dư Tiêm Lăng mà tôi gặp trong hai lần trước; thứ hai, nếu cô ấy không phải bị nhập, thì sao khi chạy trốn lại không để chồng đi cùng, mà lại để anh ta ở lại

184

mai phục tấn công chúng tôi? Thứ ba, khi cô ta và chồng cô ta tấn công tôi đều tỏ ra có một sức mạnh khác thường...”

“A Mộ này, không biết cậu có chú ý đến không.” Đột nhiên tổ trưởng cắt ngang lời tôi: “Sao cô ta lại không dùng bóng ma để giết cậu?” Không dùng bóng ma để giết tôi, mà cùng với chồng đều lần lượt dùng chính tay mình để hành động? Nếu trước đây cô ta đã dùng cái bóng để giết chết sáu người thì việc giết thêm tôi cũng không có gì là khó, sao lại phải chấp nhận sự mạo hiểm bộc lộ mình để tự tay giết tôi?

Thảo luận với tổ trưởng một hồi cũng vẫn không tìm ra lời giải đáp, cuối cùng chúng tôi đành phải chấm dứt. “Tuyết Tình đi đâu rồi?” Lẽ ra cô ấy phải về trước tôi, thế mà lúc này vẫn chẳng thấy cô ấy đâu nên vừa ra khỏi phòng của tổ trưởng, tôi lập tức hỏi Miêu Miêu.

“Chẳng phải vừa rồi anh bảo chị ấy tới theo dõi ông chủ hiệu ảnh đó là gì?” Miêu Miêu đáp, vẻ không hiểu.

“Tôi bảo cô ấy tới theo dõi Dư Triệu Quang bao giờ?” Tôi vẫn còn chưa đến tuổi bắt đầu giảm sút trí nhớ, vì thế có thể nhớ rất rõ lúc gọi điện thoại cho Tuyết Tình, tôi chỉ bảo cô ấy về báo cáo tình hình với tổ trưởng, không hề bảo cô ấy tới theo dõi ai.

“Có mà, trước khi về anh gọi điện và bảo chị ấy đi mà.” Miêu Miêu nói rất nghiêm túc, khiến tôi lại nghi hay là tại mình quá mệt nên mới nhớ nhầm. Nhưng sau khi nghĩ kỹ, tôi thấy đúng là mình không hề bảo Tuyết Tình đi theo dõi Dư Triệu Quang!

Tôi đang định gọi điện cho Tuyết Tình, thì vừa may cô ấy lại gọi cho tôi: “Thân Vũ, anh lập tức tới nhà của Đỗ Lễ Hiền đi.”

“Chẳng phải là cô đang theo dõi Dư Triệu Quang là gì? Sao lại đến nhà họ Đỗ, có phải đã phát hiện ra điều gì không?” Tôi hỏi.

“Anh đến đây rồi sẽ nói.”

“Được, tôi và Trần Trần sẽ đến ngay đây!”

“Đừng...” Giọng của Tuyết Tình bỗng nhiên trở nên rất ấm áp, “Một mình anh tới thôi, tôi muốn nói với anh một số chuyện riêng, có người khác ở đó thì không tiện. Anh mau đến đi, tôi chờ anh.”

Chuyện riêng? Tuyết Tình thì có chuyện riêng gì muốn nói với tôi? Không lẽ cô ấy muốn thổ lộ với tôi! Kể từ sau khi tôi “chạm vào ngực” cô ấy tối hôm qua, thái độ của cô ấy đúng là có đôi chút thay đổi đối với tôi. Trước đây, cô ấy cũng gọi tôi là “A Mộ” giống như Vĩ Ca, Trần Trần, nhưng kể từ lúc sau sự việc ấy

185

thì cô ấy bắt đầu gọi tôi là “Mộ”, cuộc điện thoại lúc này còn gọi thẳng tên tôi, hơn nữa ngữ khí cũng không lạnh lùng như trước, ngược lại còn có vẻ ấm áp hơn.

“Hạnh phúc bất ngờ”, bốn từ ấy cứ hiện lên trong đầu tôi, khiến tôi quên mất rằng nhiệm vụ cấp bách lúc này là phải truy nã bằng được hung thủ. Ngôi nhà họ Đỗ trông không bóng người, Tuyết Tình đẹp như hoa, mùi hương hoa nhài phảng phất, bộ ngực căng tròn của người đẹp...

Mặc dù ngày thường Tuyết Tình đối xử với mọi người rất lạnh lùng, nhưng núi băng còn có lúc tan chảy, giọng nói có phần ấm áp của cô ấy là bằng chứng rõ nhất. Để đón được niềm hạnh phúc bất ngờ, tôi tìm có để Trần Trần ở lại: “Tuyết Tình cần tôi giúp, tôi tới đó một lúc.” Nói xong, tôi chuẩn bị chuẩn đi.

“Tôi sẽ đi cùng anh” Trần Trần đi theo.

“Không cần đâu, một mình tôi đi là được rồi. Cô cứ chờ ở đây, lát nữa sẽ liên lạc qua điện thoại.” Làm sao tôi có thể để cô ấy đi theo sau để làm hỏng việc tốt của tôi được.

“Thật sự là không cần tôi à?” Ánh mắt của Trần Trần rất lạ, khiến tôi bất giác thấy chột dạ.

“Tôi đi là được rồi, việc không thể chậm trễ được, tôi đi đây...” Để tránh Trần Trần phát hiện ra rằng không phải tôi đi vì công việc mà là đi hẹn hò với Tuyết Tình, tôi rời khỏi đó nhanh chóng như chạy trốn.

Trên đường đến nhà Đỗ Lễ Hiền, trong đầu tôi chỉ nghĩ tới một chuyện, đó là: nếu Tuyết Tình cưỡng bức tôi, thì tôi có nên phản kháng lại không? Cho dù cô ấy có cưỡng tôi thì cũng là hợp pháp kia mà.

Khi đến trước cửa nhà họ Đỗ, tôi thấy chiếc khóa sắt ở cổng không còn, cánh cổng đang khép hờ. Đẩy cửa bước vào, thì thấy trên chiếc sân rộng toàn là lá khô và giấy vụn, cỏ mọc um tùm, chiếc bồn nước ở giữa sân

bên trong không có lấy một giọt nước, bức tượng tiểu thiên sứ ở giữa bồn nước bị gió mưa làm cho xám đen lại xem ra, hơn chục năm qua không có ai quét dọn nơi này.

Đi qua sân, đẩy cánh cửa gỗ cốt kết vì hoen rỉ, tôi bước vào phòng khách tối om. Mặc dù lúc này là buổi trưa, nhưng vì cửa sổ đều đóng kín nên trong phòng rất tối, ngoài một tia ánh sáng lọt qua cánh cửa phòng ăn chiếu vào thì không còn ánh sáng nào khác nữa.

Tôi không nhìn thấy Tuyết Tình ở phòng khách, bèn cất tiếng gọi tên cô, lập tức nghe thấy tiếng cô đáp lại. Giọng của cô ấy không hề có chút lạnh lùng nào, ngược lại rất dịu dàng, giống như tiếng của một thiếu nữ e thẹn, khiến tôi cảm thấy vô cùng ấm áp. “Là Thân Vũ phải không? Tôi ở trong này.”

186

Tiếng nói vọng ra từ nhà bếp, hình bóng yêu kiều, ngực căng mông nở của Tuyết Tình lập tức xuất hiện trong ánh mặt trời chiếu lên nền nhà. Tôi định bước vào nhà bếp tìm cô ấy, nhưng vừa mới bước được một bước thì cô ấy nói: “Dừng bước tới.”

Tôi không hiểu, hỏi lại: “Vì sao?”

“Tôi sợ khi mặt đối mặt với anh sẽ rất xấu hổ.” Những lời lẽ của thiếu nữ e thẹn được thốt ra từ miệng của một người đẹp đã trưởng thành càng mang sắc thái gợi cảm đặc biệt.

“Cô có điều gì muốn nói với tôi không?” Lúc này tôi cảm thấy rất hồi hộp.

“Anh có thích tôi không?” Đây là một câu hỏi khiến cho không biết bao nhiêu chàng trai phải vò đầu bứt tóc, không phải vì câu hỏi này khó trả lời, mà là vì hậu quả phải đối mặt sau khi trả lời. Nói rằng thích thì phải có trách nhiệm, nói rằng không thích thì chẳng còn gì nữa. Hầu như suy nghĩ của tất cả đàn ông là làm sao được hưởng thụ nhưng không phải chịu trách nhiệm, cho nên câu trả lời đúng đắn là: “Cô vẫn còn chưa hiểu lòng tôi hay sao? Tôi cứ nghĩ rằng cô đã biết.”

“Vậy anh có bằng lòng cùng với em không?” Lại là một câu hỏi khó trả lời.

“Chỉ cần em muốn, thì anh sẽ mãi mãi ở bên để bảo vệ em.” Nói thật lòng, với khả năng của cô ấy, thì chính tôi mới là người cần cô ấy bảo vệ.

“Anh lại đây đi!” Tôi làm theo lời cô, chầm chậm bước về phía nhà bếp. “Dừng lại!” Khi tôi bước tới chỗ mà ánh sáng có thể chiếu tới giọng của cô ấy bỗng nhiên biến thành lạnh lùng lạ thường.

Tôi dừng bước, trong lòng cảm thấy rất khó hiểu, thế rồi sự việc bí hiểm đã xảy ra ngay lúc đó. Bóng của Tuyết Tình bỗng nhiên giơ tay ra tóm lấy gót chân tôi, nói chính xác hơn là bàn tay của cái bóng trùm lên gót chân tôi, nhưng tôi lại cảm thấy gót chân bị ai đó tóm chặt lấy, khiến tôi không sao di chuyển được dù chỉ là một chút. Giọng cười lạnh lùng ma quái lập tức vang lên khắp căn phòng trống, tuy vẫn là giọng của Tuyết Tình, nhưng tiếng cười này rõ ràng là của Dư Tiêm Lăng.

Tôi chợt sực nhớ ra chi tiết mà vừa rồi không để ý, đó là mùi hương hoa nhài trên người của Tuyết Tình, lúc này tôi chỉ ngửi thấy mùi không khí bụi bặm, chứ không phải mùi hương hoa nhài hòa lẫn với mùi cơ thể của phụ nữ đã trưởng thành rất riêng Tuyết Tình. Tuyết Tình hoàn toàn không có ở đây, người đối thoại với tôi lúc này là Trịnh Mẫn Nghi đã bị hồn ma của Dư Tiêm Lăng nhập vào.

187

Nhưng, bây giờ mới biết thì đã quá muộn, tiếng cười vang vọng bốn phía dần dần thay đổi, từ tiếng của Tuyết Tình biến thành của Dư Tiêm Lăng, “Ha, ha, ha... Anh cảnh sát, tôi đã nói rồi mà, khi chúng ta gặp lại, tôi sẽ không nết tình nữa đâu. Nếu anh đã cố chấp điều tra đến cùng vụ án này, thì tôi sẽ cho anh xuống địa ngục để mà điều tra. Có lẽ giết chết anh cũng bằng cách như đối với bọn Thi Vận thì các người sẽ cùng được xuống một tầng địa ngục. Anh nhìn xem, có thấy tóc tôi đẹp không? Chúng sẽ lập tức đưa anh xuống địa ngục...” “Cái bóng trước mắt loáng một cái biến thành một thiếu nữ tóc dài, hơn nữa mái tóc ấy không ngừng vươn ra, quấn quanh người tôi như có sự sống, tôi cảm thấy thân hình bị một sức mạnh rất lớn ép chặt, không thể nào động cựa được, như thể có một bàn tay khổng lồ vô hình túm chặt lấy tôi, khiến tôi không sao thở được. Có câu rằng, chữ “sắc” như con dao treo trên đầu, bây giờ thì tôi đã hiểu rõ điều đó, có điều đã quá muộn. Đứng vào lúc tôi vô cùng hoảng sợ, thì cổ tay trái bỗng nhiên truyền đi một cảm giác

lạnh toát nỗi sợ hãi lập tức biến mất, trong lòng chỉ còn lại một cảm giác bình thản chưa từng thấy bao giờ, sức mạnh ép chặt lấy cơ thể tôi cũng biến mất ngay sau đó. Thân thể không còn bị trói buộc, tôi bèn ngồi phệt xuống nền nhà, cảm giác lạnh toát ở cổ tay dần dần biến mất, mồ hôi không ngừng toát ra làm ướt sũng cả quần áo trên người. “Dùng cách này với một người chưa bao giờ làm một việc hổ thẹn với lương tâm là không ổn rồi.” Lần này, tiếng nói từ trong nhà bếp vọng ra là của một người đàn ông. Một người đàn ông thân hình cao lớn và tuấn tú chậm rãi bước từ trong nhà bếp ra. Trông anh ta rất điển trai, trên người toát ra một vẻ quý tộc rất tự nhiên. Mặc dù đang là mùa hè nóng nực nhưng anh ta vẫn mặc một bộ comple màu đen, áo sơ mi và đôi giày cũng là màu đen. Điều khiến người ta cảm thấy lạ lùng là anh ta còn đeo một đôi găng tay màu đen dày cộp, chiếc găng tay chặt cứng như muốn nứt ra, bên trong dường như là một đôi bàn tay gấu to tướng. Toàn thân anh ta, trừ phần đầu lộ ra ngoài, còn tất cả đều được bọc kín trong một màu đen của trang phục, thêm vào đó là mái tóc đen nhánh, làm tôi có cảm giác đó như một khuôn mặt đẹp hiện trên nền một cái bóng. “Anh là Đỗ Lễ Hiền?” Dù là lần đầu nhìn thấy, nhưng khuôn mặt của anh ta giống như trong bức ảnh mà Trịnh Mẫn Nghi đã cho chúng tôi xem, nên tôi khẳng định đó chính là Đỗ Lễ Hiền.

“Anh cảnh sát, anh nhiều chuyện quá đấy, có rất nhiều vụ án anh lại không điều tra, vì sao lại cứ nhắm vào tôi mà không chịu buông ra? Tôi đã cảnh cáo anh hai lần rồi, anh đừng có trách tôi...” Nói rồi Đỗ Lễ Hiền chậm rãi tiến lại gần tôi, vừa đi vừa tháo găng tay ra.

Giây phút mà đôi găng tay rơi xuống nền nhà làm bụi bay lên, tôi sửngngờ! Trước mắt tôi là một đôi bàn tay vô cùng kỳ dị, mười ngón tay đều dài

188

gấp đôi của người bình thường, hơn nữa giống như không có xương, có thể tự động chuyển động không theo quy tắc nào, trông chẳng khác gì mười con rắn độc trên bàn tay.

Anh ta bước đến trước mặt tôi, nở nụ cười nhã nhặn, nói bằng ngữ điệu rất ôn hòa nhưng không hề thân thiện: “Anh cảnh sát, có lẽ anh nên cảm thấy vinh hạnh, vì ngoài cha mẹ và sư phụ của tôi ra, anh là người duy nhất được nhìn thấy đôi bàn tay này của tôi...” Nói rồi, anh ta đưa đôi bàn tay kỳ dị bóp lấy cổ tôi. Mặc dù ngón tay của anh ta dài, nhưng rất linh hoạt và có sức mạnh, chỉ một bàn tay cũng đã bóp hết cả chiếc cổ của tôi, tôi cảm thấy như bị năm sợi dây thừng quấn lấy cổ, lập tức thấy choáng.

Sao số tôi lại khổ thế này, từ tối hôm qua đến giờ đã bị người khác bóp cổ hoặc khóa chặt cổ đến ba lần, nhưng không biết lần này có may mắn như hai lần trước không, có thoát được hiểm họa hay không?

23. Chương 23: Kế Hoạch Hoàn Hảo

Hai ngày hôm nay không hiểu sao lại đen đủi đến thế, ba lần bị tấn công,

hai lần trước còn có Tuyết Tình và Trần Trần cứu, lần này thì ai cứu tôi đây!

Đúng vào lúc tôi bị Đỗ Lễ Hiền dùng bàn tay với những chiếc ngón như năm con rắn độc bóp chặt cổ đến nghẹt thở đến nơi thì một giọng nói con gái hơi quen từ phía sau vang lên: “Lập tức buông anh ta ra, nếu không tôi sẽ bắn!” Giọng nói ấy rất lạ, tuy mỗi một từ đều được phát âm rất chuẩn nhưng nó vẫn rất khác thường, có lẽ đó là giọng của một người nước ngoài. Nhưng vì cổ tôi bị bóp chặt, não bị thiếu ô xy, nên không nghĩ ra chủ nhân của giọng nói ấy là ai.

Sức mạnh bóp chặt trên cổ lập tức biến mất, cảm giác một lần nữa được thoát chết khiến tôi vô cùng mừng rỡ. Đỗ Lễ Hiền dứt hai bàn tay kỳ dị vào túi quần, nói với vẻ đáng tiếc: “Anh cảnh sát, số anh đúng là rất may.”

Giọng của người phụ nữ lại vang lên từ phía sau: “Giờ hai tay lên, để lên đầu, đừng có bất cứ cử động vô nghĩa nào.”

Đỗ Lễ Hiền đưa mắt liếc nhìn đôi găng tay trên nền nhà, “Tôi yêu cầu được đeo găng tay.”

“Được nhưng nếu anh có bất cứ cử động khác thường nào thì tôi sẽ lập tức báo cò!” Từ phía sau tiếp tục vang lên giọng nói phụ nữ là lạ. Sau khi lấy lại được hơi thở bình thường, tôi quay đầu nhìn lại xem ai là người phát ra tiếng nói ấy. Không nhìn thấy thì còn được, nhìn thấy thì giật nảy mình, người đó chính là Pandora Philips!

Pandora là cảnh sát hình sự quốc tế quốc tịch Mỹ có gốc là người Pháp, thường trú tại đây, chuyên phụ trách các vụ án hình sự có liên quan đến yếu tố nước ngoài. Cô có mái tóc vàng, đôi mắt xanh biếc, khuôn mặt xinh đẹp, thân hình lại càng đẹp hơn, không những có cặp chân dài, chiếc eo thon mảnh, mà còn có bộ ngực căng tròn cỡ F, khiến người ta phát sốt. Không hiểu khi ở nước ngoài cô ấy đã ăn những gì để không những có vẻ ngoài thuộc hàng đầu mà trí tuệ cũng hơn hẳn người, thông thạo năm thứ tiếng Trung, Mỹ, Nga, Pháp, Nhật. Trước đây, chúng tôi đã có mấy lần hợp tác với nhau, nhưng đó là khi Tiểu Tương chưa mất tích, kể từ khi tôi được điều động đến Đội Phòng chống trộm cướp đến nay, đã hai năm rồi chưa gặp lại cô ấy. Không ngờ bây giờ gặp lại, tôi lại ở trong hoàn cảnh bất lực và thảm hại như thế này.

190

Pandora chờ cho Đỗ Lễ Hiền đeo găng tay vào xong, thận trọng cầm súng bước tới, còng ngược hai tay anh ta lại, nhắc nhở với vẻ cảnh giác: “Anh có quyền giữ im lặng, nhưng bất cứ lời nói nào của anh cũng có thể trở thành chứng cứ để tòa án nhằm vào anh.”

Thế nhưng, dù bị bắt giữ, Đỗ Lễ Hiền vẫn tỏ ra không hề để ý đến điều đó, vẫn nói với vẻ rất thoải mái: “Tôi muốn gặp luật sư của tôi.”

“Về đến Sở Cảnh sát, anh có thể gọi điện cho luật sư của mình.” Pandora xử lý Đỗ Lễ Hiền xong mới có thời gian quay sang chào tôi, cô chìa bàn tay mảnh mai ra kéo tôi đứng dậy, cười thân thiện: “Chào anh Mộ, chúng ta lại gặp nhau rồi.”

Tôi đứng dậy, phủi bụi trên hông quần, cười gượng gạo: “Chào cô Philips, thật xấu hổ khi để cô thấy tôi trong tình trạng này. Sao cô lại tới đây?”

“Kể ra thì cũng lạ, tôi nhận được thông báo của cấp trên, nói rằng ở đây sẽ xảy ra một vụ hung án có liên quan đến yếu tố nước ngoài, nên lập tức tới ngay. Không ngờ lại gặp anh...” Cô mỉm cười không nói tiếp nữa.

Tôi thở dài, “Cô định nói rằng, không ngờ người bị hại lại là tôi chứ gì?” Cô ấy cười và không đáp.

Lúc chuẩn bị rời đi, bỗng nhiên Đỗ Lễ Hiền lẩm bẩm như nói một mình: “Không biết trong ngôi nhà này còn có người khác không?” Quả nhiên, tôi đã tìm ra Trịnh Mẫn Nghi đang nằm mê man bất tỉnh ở trong nhà bếp, hầu như cô ấy không bị thương, mà là cứ ngủ mê mết, không làm sao cho tỉnh dậy được, nên đành phải đưa cô ấy tới bệnh viện.

Giải Đỗ Lễ Hiền về phòng làm việc của tổ chuyên án xong, ngoài việc gọi điện cho luật sư của mình đang ở bên Mỹ, anh ta không nói một câu nào.

Lúc này Vĩ Ca mới xuất hiện, cậu ta đã điều tra được một số thông tin về tình hình của Đỗ Lễ Hiền trong thời gian ở bên Mỹ. Anh ta đã tốt nghiệp thạc sĩ chuyên ngành tâm lý của trường Đại học Harvard.

“Từ tối hôm qua đến giờ anh chỉ tra được một chút thông tin như vậy?” Tôi thực sự muốn tấn cho anh ta một trận.

“Thưa Mộ lão đệ, mạng internet không phải là vạn năng, tra được một chút thông tin như thế cũng là tốt rồi. Chẳng phải anh có quan hệ rất tốt với cô gái Tây vừa rồi sao, anh bảo cô ấy tra giúp là được mà, lại còn phát triển được quan hệ nữa. Hi, hi, phong cách của các cô gái Tây rất cởi mở. Ủi cha...” Không cần tôi phải ra tay, Trần Trần đã lập tức ra tay với gã đàn ông kém cỏi ấy.

191

Đỗ Lễ Hiền là thạc sĩ tâm lý, nhưng hoàn toàn không thể giải thích cho một loạt hành động không thể tưởng tượng nổi của hung thủ, ví dụ như anh ta làm cách nào để gọi điện bằng di động của Tô Mộng Như. Tôi bèn hỏi Vĩ Ca có cách nào dùng trộm di động của người khác được không. Anh ta bèn nhìn tôi bằng ánh mắt như nhìn một quái vật, “Anh từ sao hóa xuống đây à! Trên trái đất có một thứ gọi là điện thoại qua mạng internet, có thể tùy ý thiết lập số điện thoại được gọi, ngoài các số điện thoại đặc biệt 110, 100861 thì

hầu như muốn thiết lập bất cứ số điện thoại nào cũng được. Có điều, điện thoại qua mạng internet có đặc điểm, đó là chỉ gọi được đi không gọi được đến, muốn xác định xem có phải là điện thoại qua mạng internet không thì chỉ cần tắt máy xong lật tức dùng chiếc điện thoại đó gọi lại, nếu không thể nối thông được thì đúng là như vậy.” Tôi hôm qua tôi đã dùng di động của Mẫn Nghi gọi lại, đúng là không sao nối thông được, nhưng đổi sang gọi bằng điện thoại bàn thì lại được. Vì Đỗ Lễ Hiền là người Hoa quốc tịch Mỹ, vụ án này liên quan tới Bộ Ngoại giao, nên đặc quyền về thông tin nội bộ của Tổ chuyên án bí hiểm không được dùng đến, vụ án này cần phải được xử công khai. Pandora đã thông qua liên hệ giữa cảnh sát hình sự quốc tế với cảnh sát hình sự Mỹ thu thập được tất cả tài liệu về Đỗ Lễ Hiền, còn Đỗ Lễ Hiền thì trước khi luật sư của mình tới nhất quyết không chịu nói gì, vì thế mà vụ án lâm vào chỗ bế tắc. May mà chị em nhà họ Tô cũng đã được gạt bỏ nghi vấn là kẻ giết người, Diệp Vinh cũng đành phải thả người. Tuy đã biết Đỗ Lễ Hiền là hung thủ, nhưng tôi vẫn còn một số vấn đề chưa hiểu rõ, ví dụ như anh ta đã tạo ra cái bóng bí hiểm như thế nào, làm cách nào để nói bằng giọng của người khác, và làm thế nào để khiến những con chó bé giê trung thành cắn chết chủ. Và điều mà tôi muốn biết nhất, đó là vì sao anh ta lại có đôi bàn tay với những ngón như con rắn. Tôi bảo những người khác lui ra, rồi ngồi đối diện với anh ta trong phòng làm việc của Tổ chuyên án: “Anh Đỗ chúng ta có thể nói chuyện một vài câu được không?”

Mặc dù hai tay bị còng ngược sau lưng ghế, nhưng thái độ anh ta vẫn rất lịch sự, có điều ngữ khí thì không được thân thiện: “Anh cảnh sát, nếu anh muốn lấy lời khai của tôi thì xin hãy đợi tới khi luật sư của tôi đến! Nếu anh chỉ muốn nói chuyện gẫu với tôi, thì đề nghị hãy tắt máy ghi âm lại.”

Anh ta rất thông minh, một chút tiểu xảo không thể lừa được, tôi lấy chiếc bút ghi âm từ trong túi quần ra, tháo bỏ pin, rồi lật hết tất cả các túi áo, móc hết đồ trong đó và đặt lên bàn. Đỗ Lễ Hiền nở nụ cười nhã nhặn, chậm rãi nói: “Thực ra, tôi cũng muốn tìm một ai đó để tâm sự, có một số chuyện cứ giấu mãi trong lòng sẽ tạo ra ảnh hưởng tâm lý tiêu cực...” Tiếp đó, anh ta bèn nói cho tôi biết một câu chuyện về “cậu bé.” Rõ ràng là anh ta muốn bảo vệ mình, nên những nhân vật trong “câu chuyện” đều được gọi theo vần chữ cái, để tiện cho người đọc, tôi đổi ABCDEFG thành tên vốn có của họ, và tất nhiên cũng đổi cách xưng hô “cậu bé” thành “tôi”:

192

Mười ba năm trước, tôi quen với Tiêm Lăng, tuy chúng tôi chỉ ở cùng nhau trong thời gian nửa tháng ngắn ngủi, nhưng tôi đã quyết định rằng suốt đời này sẽ bảo vệ cho cô ấy mọi lúc mọi nơi. Thế nhưng, khi cô ấy gặp nạn thì tôi không thể dành cho cô ấy bất cứ sự giúp đỡ nào, mà chỉ có thể trơ mắt nhìn cô ấy bị làm nhục và hành hạ.

Cái chết của Tiêm Lăng là một cú sốc rất lớn đối với tôi, tôi luôn cảm thấy rằng vì tôi không thể bảo vệ cho cô ấy nên mới khiến cô ấy tự sát trong nỗi tủi hổ và căm hận, vì vậy trong một khoảng thời gian dài sau đó, tôi không còn thiết sống nữa, đã có mấy lần tôi đến gần cái chết. Sở dĩ tôi có thể sống lại được là vì tôi nhìn thấy về tiêu tụy của cha và những giọt nước mắt của mẹ, là con trai, tôi không thể làm cho họ buồn khổ vì tôi.

Sau khi di cư sang Mỹ, suốt ngày cha mẹ tôi chạy tới khắp các bệnh viện lớn, hy vọng chữa lành đôi bàn tay cho tôi. Nhưng, bác sĩ nào sau khi xem xong phim X quang cũng đều lắc đầu vì các đốt xương ngón tay của tôi bị giập nát nghiêm trọng, cho dù có chữa khỏi thì bàn tay cũng không còn linh hoạt, không thể chơi đàn được nữa, ngay cả việc tự ăn uống cũng khó thực hiện được.

Bệnh viện lớn không được, cha mẹ tôi lại tìm tới các thầy lang, hy vọng có thể tìm thấy một phương thuốc dân gian chữa khỏi đôi bàn tay cho tôi. Có lẽ, trời không phụ người có tâm, nên cuối cùng cha mẹ tôi đã tìm được một kình nhân có biệt hiệu là “Vân Trung Thánh Thủ”, cũng chính là sư phụ của tôi sa này. Sư phụ cho tôi một thứ nước thuốc rất kỳ lạ và bảo tôi ngâm tay vào. Mỗi lần ngâm nước thuốc, hai bàn tay của tôi như bị muôn ngàn con kiến cắn, ngứa ngáy rất khó chịu, nhưng sư phụ cứ nhất định bắt tôi phải làm như vậy. Sau khi ngâm nước thuốc xong, ngón tay của tôi trở nên ngày một linh hoạt, và cũng tự nhiên mọc dài ra.

Khi các ngón tay của tôi dài gần gấp hai hồi trước, sư phụ không bắt tôi ngâm nước thuốc nữa, và lúc này hai bàn tay của tôi đã linh hoạt gấp hàng trăm lần so với trước khi xảy ra sự việc, cho dù đeo găng tay rất dày thì tôi vẫn có thể chơi được những bản nhạc đòi hỏi kỹ thuật cao mà trước đây dù có cố gắng thế nào tôi cũng không chơi được.

Sư phụ biết nguyên nhân hai bàn tay của tôi bị thương, cũng biết tôi luôn day dứt về chuyện của Tiêm Lăng, ông ấy nói có thể dạy cho tôi hai tuyệt kỹ là kỹ thuật dùng bóng tay và kỹ thuật bắt chước giọng nói, tôi có thể dùng chúng để trả thù cho Tiêm Lăng. Nhưng ông ấy cứ nhắc nhở tôi rằng: những điều mà tôi học được từ ông ấy chỉ được dùng với những kẻ lòng dạ xấu xa.

Vì đôi bàn tay của tôi đã biến dạng, hơn nữa lại rất linh hoạt, nên khi tôi học kỹ thuật bóng tay không có gì khó khăn, sư phụ còn sắc một ít thuốc cho tôi uống, sau khi uống xong thì việc học cách bắt chước giọng nói cũng trở nên dễ dàng hơn. Sau đó, để càng chắc chắn hơn cho việc trả thù cho Tiêm Lăng, tôi đã

193

chọn tiến tu về tâm lý và không ngừng luyện tập kỹ thuật bóng tay và bắt chước giọng nói.

Một tháng trước, tôi đến Hồng Kông, sau đó nhập cảnh vào Trung Quốc với giấy tờ giả. Sau khi tìm hiểu tình hình của tất cả những người có liên quan, tôi bắt đầu trả thù cho Tiêm Lăng...

“Anh mượn danh nghĩa của Tô Mộng Như lợi dụng sự căm hận của chủ nhiệm Ôn với Lương Thi Vận để bà ta đặt máy bộ đàm trong phòng tập múa, tháo rèm cửa, chốt ngoài cửa và tắt nguồn điện?” Chuyện sau đó thì tôi cũng đã biết được phần lớn. Anh cảnh sát, anh hiểu lắm rồi, không phải là tôi, mà là “cậu bé.” Mặc dù anh ta nói thật mọi chuyện với tôi, nhưng lại hoàn toàn không thừa nhận mình là hung thủ. “Vâng, là cậu bé.” Để biết được sự thật từ miệng anh ta, tôi đành phải thừa nhận “cậu bé” mới là hung thủ. “Cậu ta đã lợi dụng kỹ thuật bóng tay và kỹ thuật bắt chước giọng nói để làm cho Lương Thi Vận, La Hương Bích, Diêu Hải Yến chết tươi vì sợ, nhưng cậu ta đã làm thế nào để Phạm Tử Khiêm tự cắt cửa quý của mình, cuối cùng chết vì mất quá nhiều máu? Rồi dùng cái bóng như thế nào để túm lấy tóc của Hà Ánh Tuyết đẩy cô ấy tới cảnh sống dở chết dở? Rồi lại làm thế nào khiến bầy chó bec giê trung thành lao vào cắn chết chủ? Và làm thế nào để vợ chồng Trịnh Mẫn Nghi có những hành động kỳ lạ?” Trước hàng loạt câu hỏi của tôi, Đỗ Lễ Hiền mỉm cười, như thể đang kể về chuyện của một người khác, “Cậu bé không những biết kỹ thuật bóng tay và kỹ thuật bắt chước giọng nói mà còn là một thực sĩ tâm lý rất tinh thông thuật thôi miên. Cậu ấy đã thôi miên Phạm Tử Khiêm, làm cho anh ta tưởng là mình đang gói quà, sau đó là thân mật với Tiêm Lăng; Ánh Tuyết cũng bị thôi miên, thực ra cái bóng không thể túm tóc cô ta được, mà vì trong lòng cô ta có ma quỷ nên mới nghĩ rằng mình bị túm tóc và cứ đập đầu vào ghế, còn về bầy chó bec giê, phần lớn mọi người nghĩ rằng chúng chỉ phục tùng chủ, nhưng giữa chủ nhân và người mạnh hơn thực sự thì chúng sẽ lựa chọn phục tùng người mạnh hơn, nên chỉ cần cậu bé làm cho chúng thấy cậu ấy là người rất mạnh, thì chúng sẽ sợ và phục tùng mọi mệnh lệnh của cậu ấy. Còn chuyện về vợ chồng Mẫn Nghi, có lẽ anh còn có nhiều điều chưa biết.”

“Theo lời anh vừa nói thì họ cũng bị cậu bé thôi miên. Vậy, anh thử nói xem, những điều tôi chưa biết là gì?”

Anh ta mỉm cười, đưa ra một câu hỏi khiến tôi lúng túng: “Anh có biết vì sao anh còn sống đến lúc này và vì sao có thể bắt được tôi không?”

Nói thật, sở dĩ tôi sống được cho đến lúc này hầu như đều dựa vào vận may, trong ba lần bị tấn công nếu không có những người đẹp kịp thời cứu giúp thì tôi

194

đã bị toi từ sớm rồi. Chuyện bắt được anh ta cũng là do vận may mà thôi. Nếu không phải vì anh ta dụ tôi đến nhà của họ Đỗ, thì tôi không thể nào biết được anh ta đang ở đâu hơn nữa, lúc đó tôi vẫn đang nghi ngờ Mẫn Nghi là hung thủ.

Nếu không có Pandora xuất hiện kịp thời thì tôi cũng không còn có thể ngồi đây mà nói chuyện như lúc này, vì thế tôi chỉ có thể trả lời rằng: “May mắn!”

“Trên đời này không có nhiều may mắn đến thế đâu, cái gọi là trùng hợp ấy có thể là một sự sắp đặt cố tình.” Anh ta mỉm cười, rồi giải thích từng cái gọi là may mắn của tôi. Tất nhiên, những người mà anh ta nói tới lần này vẫn là “cậu bé” và ABCDEFG, tôi cũng vẫn đổi cách gọi để tiện cho mọi người khi đọc:

Trước khi mọi người tới nhà Mẫn Nghi, thì tôi đã chờ sẵn ở đó rồi. Tôi có đủ thời gian để giết Mẫn Nghi, nhưng tôi không ra tay, vì cô ấy là bạn của Tiêm Lăng, mười ba năm trước chỉ có một mình cô ấy là không

làm hại Tiêm Lăng, nên cô ấy không đáng chết. Nhưng, tôi cần cô ấy thu thập tin tức cho, nên chờ sau khi mọi người đi rồi, tôi bèn nhấn chuông cửa để thôi miên chồng cô ấy. Người gọi điện cho cô ấy vào đêm hôm qua không phải là chồng cô ấy, mà là tôi.

Nửa đêm, tôi dùng điện thoại qua mạng, gọi cho Mẫn Nghi bằng số của Mộng Như, thôi miên cô ấy và bảo cô ấy tấn công anh, nhưng mệnh lệnh của tôi chỉ là dọa cho anh một phen chứ hoàn toàn không bảo cô ấy giết chết anh. Nếu không phải vì chị em Tô Mộng Như bị bắt sớm hơn dự tính của tôi thì kế hoạch của tôi đã thành công rồi, sẽ không phải lộ diện để cho anh bắt.

Mẫn Nghi trở về nhà xong, tôi thôi miên cô ấy, và được biết từ miệng cô ấy rằng anh nghi ngờ hung thủ còn có cả người khác. Thế là, tôi tiến hành thực hiện bước tiếp theo của kế hoạch, lấy danh nghĩa của Mẫn Nghi thú nhận với anh qua điện thoại rằng mình là hung thủ, rồi sau đó để cho chồng cô ấy phục kích anh, chỉ là muốn gây thêm áp lực cho anh mà thôi.

Qua lời Mẫn Nghi tôi được biết chuyện giữa anh và đồng sự Tuyết Tình tối hôm qua, từ đó phân tích và thấy: Anh có ý với cô ấy, cô ấy cũng không có ác cảm với anh, nên đã lấy danh nghĩa của anh dụ cô ấy đi rồi lại lấy danh nghĩa của cô ấy dụ anh đến...

“Nếu không có Pandora xuất hiện kịp thời, thì cậu bé đã giết tôi thành công rồi. Như vậy sẽ không còn ai tiếp tục điều tra vụ án này nữa, hai chị em nhà họ Tô cũng bị chết oan uổng như cậu ấy muốn?” Tôi tự cho rằng mình đã hiểu rõ căn nguyên nguồn cội của câu chuyện.

“Cậu bé chưa từng nghĩ rằng sẽ giết anh. Nếu cậu ấy muốn giết chết anh thì hôm qua anh đã phải chết dưới nanh vuốt của lũ chó béc giê rồi.” Lời của Đỗ Lễ Hiền khiến tôi không khỏi rùng mình, sự thật đúng là như vậy. Nếu nói rằng ba

195

lần bị tấn công thì đều được những người đẹp cứu giúp, thì trong cuộc đối đầu với lũ béc giê nhà họ Lý hôm qua, chỉ cần anh ta ra lệnh một cái, tôi sẽ lập tức biến thành một thi thể nát tươm và chẳng ai có thể tới cứu tôi kịp thời.

Dường như Đỗ Lễ Hiền rất thích vẻ kinh ngạc của tôi lúc đó, một lát sau mới nói: “Anh nghĩ rằng ai là người đã báo cho Cảnh sát Hình sự quốc tế về vụ án này?” Lại là một câu hỏi mà tôi chưa để ý đến, và đáp án của nó càng là điều mà tôi không thể nào nghĩ tới: “Là cậu bé!”

Đỗ Lễ Hiền thực sự đã mang lại cho tôi quá nhiều “niềm vui bất ngờ”, khiến tôi khó có thể chấp nhận trong một lúc. Một hồi lâu sau tôi mới hỏi: “Vì sao? Vì sao anh không giết tôi, lại còn tự mình chui đầu vào rọ? Thực ra, chỉ cần anh giết Mẫn Nghi đi là có thể khiến cho chị em nhà họ Tô trở thành con cừu thêm mạng, vì sao anh lại còn hành động thêm?”

“Cậu bé không giết anh là vì cậu ấy đã hứa với sư phụ rằng chỉ giết những kẻ lòng dạ xấu xa, còn sở dĩ tôi để cho anh bắt là vì lời thỉnh cầu của một người cha.”

“Một người cha? Là ai?”

“Anh sẽ nhanh chóng biết thôi, cảm ơn anh đã nói chuyện với tôi lâu như vậy. Có một số chuyện nếu không nói ra thì sẽ trở thành u uất trong lòng. Tôi nhìn thấy trong lòng anh có điều u uất, nhưng bây giờ anh vẫn chưa muốn nói ra.” Anh ta nói rồi chìa bàn tay có đeo găng ra định bắt tay tôi.

Trong khoảnh khắc bàn tay chúng tôi nắm vào nhau, bỗng nhiên tôi nhớ ra, chẳng phải là hai bàn tay của anh ta bị còng ra sau lưng ghê sao? Nhìn thấy vẻ ngạc nhiên của tôi, anh ta cười, nói: “Đế tay bị còng rất không dễ chịu, yên tâm đi, nếu tôi muốn bỏ chạy thì không ai ngăn được đâu.”

Chuông điện thoại đột ngột vang lên, sau khi nghe, tôi được biết một sự việc sững sốt: Chị em nhà họ Tô đã bị một người tạt a-xít ngay trước cửa Sở Công an, mặt của cả hai chị em đều bị bỏng nghiêm trọng, còn người tạt a-xít đó chính là Dư Triệu Quang, bố đẻ của Dư Tiêm Lăng...

Tôi ủ rũ đặt điện thoại xuống, Đỗ Lễ Hiền nở nụ cười mãn nguyện, nói với tôi: “Mười ba năm nay, chú Quang luôn tự trách mình về cái chết của Tiêm Lăng, hy vọng vui đầu vào công việc thì có thể quên đi, nhưng đáng tiếc là không thể nào mà quên được, vì quá lao lực mà chú ấy bị ung thư phổi, những ngày còn lại không

nhiều. Hôm nay, bỗng nhiên chú ấy gọi điện tới cho cậu bé, hy vọng cậu bé có thể giúp chú ấy hoàn thành tâm nguyện cuối cùng, để ông ấy tự tay trả thù cho con gái.”

“Thì ra tất cả đều nằm trong kế hoạch của anh. Tôi chẳng qua chỉ là một quân cờ trong kế hoạch của anh.” Tôi bắt lực gieo mình trên ghế.

196

Mọi chuyện đều trong bàn tay của Đỗ Lễ Hiền, kế hoạch của anh ta kín kẽ không chút sơ hở, bây giờ mặc dù anh ta bị bắt, nhưng chắc chắn đã nghĩ ra cách để thoát tội. Nhưng, điều đó không còn quan trọng nữa, vì tôi đã biết sự thật, hơn nữa, anh ta cũng là một trong số những bị hại. Anh ta có thể vì một cô gái mới quen trong nửa tháng mà vượt qua nghìn trùng để về trả món thù cho cô ấy mười ba năm trước, đồng thời vì một lời thỉnh cầu của cha cô gái ấy, không ngại ngần chui đầu vào rọ. Một người tình nghĩa như vậy, không biết bây giờ còn có được bao nhiêu?

Lời Kết

Một

Đ

ại hội thể thao của thành phố cuối cùng cũng đã bắt đầu, tôi tranh thủ thời gian tới xem màn biểu diễn khai mạc. Ý Kỳ cùng các cô bé khác đã biểu diễn màn múa “Karneval của vương quốc đồ chơi” dưới sự hướng dẫn của Mẫn Nghi. Màn múa với những động tác đẹp mắt đã khiến khán giả vỗ tay không ngừng. Màn múa này đúng như tên gọi của nó, giống như một cuộc liên hoan của vương quốc đồ chơi lôi cuốn người xem vào một không khí lễ hội tương bừng mở màn cho đại hội thể thao thành phố.

Hai

L

ương Chính bước vào phòng làm việc của Trưởng phòng, báo cáo với ông về vụ án bóng ma giết người: “Ông Tú Bình thừa nhận đã giúp hung thủ giết chết Lương Thi Vận và Diêu Hải Yến, đã bị khởi tố chờ xét xử, Trương Tự Lương và Trịnh Mẫn Nghi tấn công cảnh sát trong khi bị thôi miên, vì thế không truy cứu trách nhiệm; hai chị em nhà họ Tô bị Dư Triệu Quang tạt a-xít, cô chị Tô Mộng Như bị tổn thương chín mươi phần trăm vùng mặt, cô em cũng bị tổn thương sáu, bảy mươi phần trăm vùng mặt, Dư Triệu Quang thừa nhận đã làm tổn thương người khá nghiêm trọng. Chúng tôi còn điều tra thấy, chị em họ Tô đã sử dụng tiền thưởng do ông ta tặng với danh nghĩa của hiệu ảnh để đi du lịch. Nhưng ông ta bị ung thư phổi, bây giờ đang cho tại ngoại điều trị, e cũng khó mà sống được tới khi phiên tòa xét xử. Người khiến chúng ta đau đầu nhất là Đỗ Lễ Hiền, với những chứng cứ chúng tôi có trong tay hiện nay, thì chỉ có thể buộc tội anh ta tấn công cảnh sát và giết người không thành còn sáu vụ án mạng kia đều không đủ chứng cứ thuyết phục để chứng minh anh ta là hung thủ. Luật sư của anh ta cũng đã đại diện cho thân chủ phủ nhận lời buộc tội, và lấy lý do anh ta đang bị bệnh ở tay để xin được tại ngoại chữa bệnh.”

197

“Đỗ Lễ Hiền đúng là rất ranh mãnh, bề ngoài thì anh ta làm ra vẻ như tự mình chui đầu vào rọ, nhưng thực tế thì chúng ta không làm gì được anh ta. Anh ta có quốc tịch Mỹ, cho dù có bị thất bại trong vụ kiện tội tấn công cảnh sát và giết người không thành thì vẫn có thể tìm được sự giúp đỡ của Đại sứ quán Mỹ, cuối cùng cũng có thể phải mông quay về nước Mỹ.” Trưởng phòng cũng tỏ ra rất bất lực.

Hai người đều im lặng.

Một hồi lâu sau, Trưởng phòng lên tiếng: “Chuyện này cũng không còn do chúng ta giải quyết nữa. Gần đây vừa xảy ra một vụ án rất bí hiểm, giao cho tổ các anh điều tra đấy!” Nói xong, đẩy một cặp hồ sơ về phía người đối diện.

“Một thiếu niên mất tích một cách bí ẩn, thì thể được phát hiện chín ngày sau đó, quần áo trên người vẫn nguyên vẹn, nhưng da thịt đều không còn, chỉ còn lại bộ xương và mái tóc...” Lương Chính lật giở xem xong thì cười với vẻ hiêu hăng, “Vụ án này chắc hẳn sẽ rất thú vị đấy!”

Hồ Sơ Các Vụ Án Bí Hiểm

Ảnh Thăng Công “Vân Trung Thánh Thủ”

Nghe nói, ở vùng Tây Quan, Quảng Châu từng có một kỳ nhân ảnh thủ. Người này từ kinh thành đến, biệt hiệu là “Vân Trung Thánh Thủ”, người Tây Quan gọi là Ảnh Thăng Công, còn tên họ thật của ông ta thì không ai biết. Ngoài tài nghệ biểu diễn bóng tay, tài nghệ bắt chước giọng nói của ông ta cũng thuộc loại siêu đẳng. Ông ta có thể biểu diễn một mình cả màn “Đại não thiên cung”, tay trái là Tôn Ngộ Không, tay phải là Nhị Lang Thần, bảy mươi hai phép đấu với bảy mươi ba phép, sống động như thật. Điều kỳ diệu hơn cả là ông ta có thể tạo ra tiếng của hầu tử, hầu tôn, thiên binh, thiên tướng đồng thời gào thét, khiến người xem tưởng như đang xem cảnh thật.

Dân gian còn đồn rằng, bề ngoài Ảnh Thăng Công mưu sinh bằng việc biểu diễn trò bóng tay, nhưng thực ra ông ta là một sát thủ, chuyên dùng bóng tay và khả năng bắt chước giọng nói để mê hoặc người khác, làm cho mục tiêu tưởng rằng mình bị ma nhập vào, cuối cùng thì chết tươi vì sợ hãi. Có điều, không phải ai nhờ ông ta cũng làm, mà chỉ nhận giúp cho những người nghèo để giết chết những tên quan tham và kẻ độc ác chuyên làm chuyện xấu.

Người ta còn nói rằng, chưa ai nhìn thấy hai bàn tay của Ảnh Thăng Công, ví dụ là mùa đông hay mùa hè, ông ta cũng đều đeo một đôi găng tay rất dày, còn khi biểu diễn thì lại đứng ở sau sân khấu, vì thế mọi người không có cơ hội được nhìn thấy hai bàn tay thần kỳ của ông.

24. Chương 24: Hóa Thi Đồng Lão

Năm thứ 34 Dân Quốc, cuối mùa hè.

Màn đêm buông rủ, trên sườn núi mọc đầy cỏ oải hương có một cô bé tuổi chừng mười ba, mười bốn đang chạy rất nhanh, phía sau lưng cô, một cậu bé trạc tuổi như cô đang chạy đuổi theo.

“Đến bắt tốt đi, nếu bắt được tớ sẽ cho cậu tiền để mua áo!” Cô bé quay đầu lại làm điệu bộ tinh nghịch với cậu bé.

“Tớ mà bắt được cậu, tớ sẽ cho cậu biết mùi!” Trên khuôn mặt của cậu bé lộ vẻ hiêu thẳng, nhưng có lẽ phần nhiều là những rung động lạ lùng của tuổi chớm yêu.

Sức của con gái không thể nào bằng được con trai, nên chỉ đuổi một lúc, khoảng cách giữa hai người dần ngắn lại. Thế rồi, cậu bé nhảy lên, nhào về phía cô bé, làm cô ngã xuống, hai người cùng lăn mấy vòng giữa đám cỏ oải hương, cuối cùng cậu bé được lên người cô, rồi giữ chặt lấy hai tay cô, miệng cười tinh quái. Cô bé tim đập rộn ràng, vừa thấy hồi hộp lo sợ vừa thấy hưng phấn lạ lùng, run rẩy nói: “Cậu muốn làm gì vậy?”

“Hi, hi, bây giờ tớ đã tóm được cậu rồi, tất nhiên là tớ muốn làm gì thì làm...” Nói rồi, cậu hôn lên đôi môi như đá anh đào của cô bé, nhưng cô bé đã quay mặt tránh đi, nên nụ hôn trượt xuống gò má hồng như ánh chiều.

Cô bé cứ lắc đầu liên tục, không cho cậu hôn lên môi. Cậu bé không giữ hai tay của cô nữa mà đưa tay nâng khuôn mặt nóng rực của cô lên, để cô không

tránh được nụ hôn của mình nữa... Hai đôi môi gắn chặt lấy nhau, hồi lâu không dứt.

Khi hai đôi môi rời nhau ra, cả hai đều đỏ bừng mặt, nhìn nhau không nói.

Một hồi lâu sau, cô gái đẩy người tình nhỏ trên người ra, ngồi dậy nói với vẻ xấu hổ: “Cậu ăn hiệp tở, lát nữa về tở sẽ mách Viện trưởng.”

“Cậu nữ làm thế sao? Viện trưởng chắc sẽ đánh chết tở... cậu nhìn xem, hôm qua Viện trưởng đánh vào tay tở, đến bây giờ vẫn còn đau đây này.” Cậu bé chìa cánh tay ra, trên đó hẳn rõ dấu của ba chiếc roi.

Cô bé xoa lên cánh tay của người tình nhỏ với vẻ xót thương, nói: “Còn đau thật không? Chỉ tại tở đã làm vỡ chén trà của Viện trưởng, khiến cậu phải nhận tội thay tở.”

Cậu bé khêôm cô vào lòng, không để ý tới vết roi trên tay, “Vì cậu chịu mấy cây roi thì có đáng gì, nếu những chiếc roi ấy quất lên người cậu thì tở mới thấy đau lòng.”

Hai người ngồi trên bãi cỏm và nhìn nhau, cô bé bắt giác khê khép mi lại, cảm thấy như có những bước chân con hươu nhỏ chạy loạn xạ trong lồng ngực, vừa hồi hộp vừa thích thú, cô chờ người tình nhỏ lại áp môi lên đôi môi mềm mại của mình. Một hồi lâu mà vẫn không thấy đôi môi ấy áp lên, cô bé thất vọng mở mắt ra, thấy cậu béđang nhìn về phía xa với ánh mắt tò mò.

Cô bé gơ nắm đấm bé nhỏ hờn dỗi đấm vào ngực người tình nhỏ. Đến khi cậu béđưa mắt về vàđịnh thần lại, cô nói với vẻ trách móc: “Cậu nhìn gì thế?”

Cậu thiếu niên mới lớn không hiểu ý tứ trong những lời nhỏ nhẹấy của cô bé, mà chỉ thấy tò mò với hình ảnh khác thường ở chỗ xa xa, cậu chỉ vào một gốc cây to ở phía đó, nói với cô bé trong lòng: “Cậu nhìn xem, trên thân cây ấy hình như có một dải vải màu đen.”

Cô bé nhìn theo hướng tay chỉ của cậu, thấy trên cành của một thân cây đại thụ có treo một vật trông giống như một dải vải màu đen. Thường ngày, sườn núi này rất ít có người qua lại, nên họ mới dám liêu lĩnh trêu đùa nhau, hơn nữa, lúc đến đây chưa nhìn thấy dải vải ấy, vì vậy không khỏi thấy tò mò.

Hai người cùng tới chỗ gốc cây, ngửa đầu lên nhìn, quan sát kỹ một hồi. Mặc dùđãđến tận gốc cây, nhưng dải vải ấy treo ở chỗ rất cao, hơn nữa trời cũng đã tối, nên họ không nhìn rõđó là vật gì, chỉ cảm thấy rất giống một dải vải, nhưng hình như cũng không hoàn toàn như vậy. Cậu bé chợt nảy ra ý tình nghịch, tiện tay nhặt mấy hòn đá nhỏ ném về phía dải vải, một trong những hòn đáđó rơi trúng vào đoạn giữa của dải vải, khiến nó lập tức rách thành hai mảnh. Mảnh dưới rơi xuống, còn mảnh trên thì vẫn ở trên cành cây và co lại rồi như một vật

sống bám chặt vào cành cây, nhanh chóng di chuyển xuống dưới. Nhìn mảnh rơi xuống đất thì cũng giống như một vật sống, lúc đầu thì cuộn lại thành một khối, sau đó lập tức biến thành một hình dài bám chặt mặt đất và di chuyển, tiến dần tới phía cô thiếu nữ đang không biết phải làm gì.

Di vật màu đen giống như một con rắn độc bò trên đất, với tốc độ rất nhanh, loáng một cái đã đến trước mặt cô bé, cô giữ nguyên vẻ mặt kinh hoàng, không biết phải làm gì. Trong giây phút ngàn cân treo sợi tóc, cậu thiếu niên đã lôi cánh tay mảnh dẻ của cô, ra sức kéo cô cùng chạy. Nhưng, dị vật màu đen không chịu dừng ở đó, mà cứ đuổi theo sau họ. Hai người khó khăn lắm mới vượt qua được một khe nước nhỏ, chạy thêm một đoạn nữa rồi quay đầu lại nhìn, dị vật màu đen không còn đuổi theo nữa, lúc đó họ mới thở phào nhẹ nhõm. Nhưng, vừa dừng chân lại, thiếu nữ liền cảm thấy có gì đó khác thường, bất giác kêu thét lên: “Có gì đó chui vào quần mình!”

Đầu tiên cậu bé sững người, rồi lập tức kêu lên: “Mau cởi quần ra!” Nói rồi đưa tay ra, định cởi quần của cô bé.

“Không!” Cô bé vội tránh sang bên. Mặc dù có dị vật chui vào quần, nhưng để trường trước mặt cậu bạn trai mình cảm mến, trong thời đại mà xã hội còn khá khắt khe, thì thử hỏi có cô gái nào dám làm như vậy?

“Cởi ra nhanh lên, nếu không bị nó cắn thì gay go!” Cậu bé không hiểu tâm sự của cô bé, cậu chỉ muốn cô gái mà cậu yêu thương không bị hại.

Cô bé túm chặt lấy quần, giành giật một hồi với cậu bé, rồi đột nhiên kêu lên: “Nó chui vào trong người mình rồi, làm thế nào bây giờ? Làm thế nào bây giờ?” Cậu bé vẫn chưa hiểu “chui vào người” nghĩa là gì, thì mặt cô bé trắng nhợt ra, tiếp đó kêu lên thảm thiết như bị xé gan xé ruột, trong nháy mắt, chiếc quần của cô đã bị máu chảy ra từ nửa người dưới nhuộm đỏ...

Trên con đường nhỏ vắng lặng bên núi, một cậu thiếu niên mang đồng phục của trường Trung học Hoài Thạch đang gắng hết sức đạp trên chiếc xe đạp, cậu phải đi thật nhanh với tốc độ nhanh nhất về phía trước, vì có một vật kỳ lạ giống như dải vải màu đen đang đuổi theo cậu ở phía sau.

Nhờ nỗ lực, cuối cùng cậu thiếu niên đã kéo dài khoảng cách với vật lạ đó nhưng vì thiếu cẩn thận, vướng phải một hòn đá trên đường cậu và cả chiếc xe đạp cùng lăn xuống vạt cỏ ven đường.

Nhìn thấy vật lạ đó sắp đuổi đến nơi, cậu không kịp mang theo cặp sách và xe đạp, cố nén cơn đau, vừa bò, vừa lăn ra sức chạy. Cậu cuống quýt tới mức quên cả đường, chạy tới một sườn núi âm u, cuối cùng vẫn bị vật lạ đó đuổi kịp. Tiếng kêu như xé ruột xé gan vang vọng khắp sườn núi vắng vẻ u tịch nhưng

không có ai nghe thấy. Khi sườn núi lấy lại vẻ yên tĩnh, thì trên thảm cỏ mềm mại chỉ còn lại một bộ xương có mang đồng phục học sinh...

Ai ơi đừng tiếc áo vàng

Có chẳng tiếc thuở huy hoàng ngày xưa

Hoa tươi bẻ gập cho vữa

Hoa tàn rụng xuống chỉ chừa cành khô.

Đây là bài thơ được lưu truyền khá phổ biến ở giai đoạn giữa thời kỳ nhà Đường, nghe nói tác giả là Đỗ Thu Nương, có điều bà chỉ là người biểu diễn nó, còn tác giả thực sự thì không thể xác định được. Hàm ý trong bài thơ rất đơn giản, có thể tóm tắt bằng mấy chữ “đừng bỏ lỡ khoảng thời gian đẹp đẽ.” Đời người chỉ có mấy chục năm ngắn ngủi, dường như chỉ trong nháy mắt là đã đến điểm cuối cùng. Trong khoảng thời gian có hạn này, chúng ta phải học tập, công tác, yêu đương, xây dựng gia đình, sinh con đẻ cái..., đến khi mọi việc xong xuôi thì đã chẳng còn lại được bao nhiêu nữa.

Tôi thường nghĩ rằng, nếu mình có sự sống bất tử như con quỷ hút máu trong truyền thuyết thì tốt biết mấy, như thế thì ra cũng không phải buồn phiền vì chuyện tiền bạc. Ví dụ, ở cái thời ông tôi còn sống, tôi sẽ rào quây lại một khoảnh đất lúc đó căn bản không mất tiền mua; mà cũng không cần to lắm, chỉ khoảng một nghìn mét vuông là được rồi, để đến bây giờ bất luận thế nào cũng phải bán được một triệu mấy trăm ngàn. Thú vị hơn là tôi sẽ có đủ thời gian để mà đọc sách. Tri thức là vô hạn, chỉ có con quỷ hút máu có sự sống vô hạn mới có thể tiếp thu được tất cả tri thức của nhân loại. Tiếc rằng trên thực tế không tồn tại loài quỷ hút máu, cái gọi là “huyết tộc” chỉ là sản phẩm tưởng tượng của nhà văn dựa trên nguyên mẫu là người bị bệnh rối loạn chuyển hóa máu (bệnh ma cà rồng) ở châu Âu thời kỳ Trung cổ.

Nói huyền thuyên một hồi vẫn chưa tự giới thiệu, tôi tên là Mộ Thân Vũ, tiếng là một cảnh sát của Phòng Trinh sát hình sự nhưng thực ra là thuộc Tổ chuyên án bí hiểm, chịu trách nhiệm trực tiếp trước Giám đốc sở chứ không chịu quản lý của Phòng Trinh sát hình sự. Tổ chuyên án bí hiểm là một tổ chuyên điều tra các vụ án siêu tự nhiên, phần lớn đều không được công khai trước dân chúng, thậm chí ngay cả thẩm vấn cũng phải tiến hành nội bộ.

Đọc những điều trên đây, có thể sẽ có người nghĩ rằng tôi sắp kể câu chuyện về quỷ hút máu người, nhưng đúng như tôi vừa nói, trong ý thức của tôi quỷ hút máu chẳng qua chỉ là những con người đáng thương bị mắc chứng bệnh rối loạn chuyển hóa máu mà thôi. Vụ án lần này không hề liên quan đến quỷ hút máu, có lẽ nên nói là một câu chuyện liên quan đến thời gian, bắt đầu từ một bộ xương

kỳ lạ...

Chín hôm trước, một học sinh trung học cơ sở tên là Chu Thiếu Long mất tích một cách kỳ lạ sau khi tan học. Chín hôm sau, có người phát hiện thấy một bộ xương kỳ quái. Sau đó tôi và Trần Trần là hai người đến hiện trường trước tiên.

Bộ xương được một người dân thôn Chu Ốc phát hiện trên một sườn núi vắng vẻ gần đó. Lúc chúng tôi đến nơi đã có không ít người dân trong thôn vây quanh xem, đồng thời có cả ba người tự xưng là cha mẹ và bác của người chết cũng ở đó. Các đồng nghiệp của Phòng Trinh sát hình sự lập hàng rào cảnh giới ngăn người dân xông vào làm hỏng vật chứng tại hiện trường, đồng thời cũng để tạo điều kiện thuận lợi cho Lưu Niên và Duyệt Đồng thu thập chứng cứ. Trên bãi cỏ là một bộ xương nguyên vẹn vẫn còn đầy đủ quần áo từ chiều cao có thể phán đoán nạn nhân khoảng 12 - 13 tuổi, bộ đồng phục học sinh cũng có thể chứng minh đó là học sinh của một trường trung học cơ sở gần đây.

Trong khi Lưu Niên và cộng sự còn đang thu thập chứng cứ thì những người tự xưng là cha mẹ của nạn nhân vật vã khóc lóc rồi lần lượt lăn ra bất tỉnh, nên tôi đành trao đổi với Chu Diệu An tự xưng là bác của người chết vài câu: “Ông đã trông thấy... tình trạng của người chết rồi, dựa vào đâu để khẳng định đây chính là Chu Thiếu Long?”

Chu Diệu An tinh thần suy sụp ngồi bệt trên mặt đất, khóe mắt rướm lệ, ông thở dài một tiếng, sau đó chỉ vào chiếc xe đạp trên sườn núi và chiếc cặp sách ở cách đó không xa: “Tôi đã từng đi xe của Thiếu Long, còn nhớ rất rõ loại khóa xe. Còn cả chiếc cặp sách kia nữa, đó là chiếc cặp tôi mua tặng cháu trước hôm khai giảng, ai ngờ mới bắt đầu năm học được mấy ngày...” Nói rồi ông ta lại ứa nước mắt. Sau đó ông ta cho tôi biết cha mẹ Thiếu Long làm nghề buôn rau, cha là Chu Diệu Toàn trước đây đã từng ly hôn sau khi có một đứa con trai tên là Chu Tuấn Long với người vợ trước La Thục Phần. La Thục Phần hiện là chủ một cửa hàng hóa chất, hơn mười năm nay không qua lại với chồng cũ.

Trò chuyện được một lát, Duyệt Đồng ở phía dưới vẫy tay gọi, tôi bước đến thấy cô đang cùng Lang Bình mở chiếc cặp sách nằm dưới đất, lấy từng đồ vật bên trong ra. Do mấy hôm trước mưa to nên tất cả sách vở trong đó đều bị ướt chữ viết trên vở bài tập hơi nhòe, tuy nhiên cô lại tìm được tấm thẻ học sinh đã được ép plastic, lấy kẹp kẹp lại gờ cho tôi xem. Thông tin trên tấm thẻ cho biết chủ nhân của chiếc cặp sách là Chu Thiếu Long, học sinh lớp sáu trường Trung học cơ sở Hoài Thạch, cũng tức là con của Chu Diệu Toàn.

Mặc dù vẫn chưa thể khẳng định một trăm phần trăm người chết là Chu

Thiếu Long nhưng mười phần cũng đã chắc đến tám, chín phần. Da, thịt và lục phủ ngũ tạng của người chết đều mất hết, may mà tóc vẫn còn, chỉ cần lấy mẫu tóc kiểm tra DNA là có thể xác định thân phận chính xác hơn.

Công việc thu thập chứng cứ của Lưu Niên đã gần xong, tôi bèn hỏi anh ta có phát hiện gì không. Anh ta trả lời vẻ chán nản: “Da, thịt và các bộ phận đều

không còn, chỉ còn lại mỗi xương và tóc, nhưng quần áo lại vẫn mặc nguyên trên người. Từ dấu vết bên ngoài có thể thấy, cơ thể phải bị phân hủy còn lại bộ

xương chỉ trong mấy ngày, đây đúng là chuyện không thể tưởng tượng nổi.”

“Trong vòng chín ngày mà thi thể có thể phân hủy chỉ còn lại xương sao?”

Trần Trần nhìn bộ hài cốt, hỏi.

“Bình thường thì phải trên dưới một năm mới có thể phân hủy hoàn toàn, cứ cho là trời rất nóng thì trong vòng nửa năm cũng không thể phân hủy đến mức chỉ còn lại xương như thế này. Hơn nữa, quần áo lại không bị nước từ xác chết làm hoen ố, trong trường hợp phân hủy bình thường, điều này không thể xảy ra được.” Lưu Niên ra hiệu cho chúng tôi để quần áo của người chết, đúng là không hề có dấu vết nước từ xác chết thấm ra.

“Nước của xác chết? Đó chẳng phải là thứ chỉ có trong tiểu thuyết kiếm hiệp hay sao?” Có lẽ Trần Trần đã xem tiểu thuyết quánhiều.

Lưu Niên mỉm cười giải thích cho cô về quá trình phân hủy xác chết rất đáng sợ: “Trong cơ thể người, đặc biệt là trong ruột, có rất nhiều vi khuẩn. Khi người ta chết, những vi khuẩn này sẽ phân giải cơ thể, thông thường trong vòng từ 24 đến 72 giờ sẽ bắt đầu thối rữa, tất nhiên là với thời tiết nóng ở miền Nam thì chỉ 24 giờ là quá trình này đã bắt đầu. Trong giai đoạn đầu của quá trình phân hủy, bụng của xác chết trương lên, đó là do vi khuẩn phân hủy trong ruột tạo thành khí, khiến cho ruột phình to ra...

Khi xác chết thối rữa đến một mức độ nhất định, miệng và mũi sẽ chảy máu.

Mà cùng với việc khi sinh ra trong khoang ngực và khoang bụng nhiều hơn thì áp lực cũng tăng cao, thậm chí có thể xảy ra hiện tượng nôn sau khi chết, tức là sau khi chết một thời gian nhất định sẽ đột nhiên nôn ra máu. Nếu người chết là phụ nữ mang thai, áp lực tăng lên trong khoang ngực và bụng thậm chí có thể đẩy thai nhi ra ngoài, gây ra hiện tượng sinh con khi đã chết...”

Khi xác chết tiếp tục phân hủy, các tổ chức mềm trên toàn thân sẽ phân hóa thành chất lỏng bán cố định, gọi là nước của xác chết. Hơn nữa trong quá trình thối rữa còn sinh ra rất nhiều giòi bọ, mặc dù chúng chĩa thịt thối nhưng cũng không thể nào không làm bẩn quần áo của người chết được.

“Theo anh nguyên nhân nào khiến cho xác chết thối rữa nhanh như vậy?”

Tôi hỏi.

“Xác chết này hoàn toàn không hề thối rửa, nếu bị thối rửa thì nhất cũng để lại mùi xác thối, nhưng mọi người có ngửi thấy mùi gì khác lạ không?” Lưu Niên hỏi vặn lại.

“Tôi chỉ ngửi thấy mùi xác thối trên người anh...” Đang nói thì Lưu Niên liền chồm đến ôm lấy tôi. Thế là lại phải tắm bằng nước vo gạo rồi! Mùi xác thối rất khó tẩy sạch, một cái ôm này của Lưu Niên cũng đủ làm tôi phải tắm bằng nước vo gạo. Vậy thì, nếu như xác chết thối rửa thì qua trận mưa to nhất định sẽ để lại mùi thối rất nặng trên quần áo mà không thể chỉ trong dăm bữa nửa tháng đã bay hết được.

“Nếu người chết biến thành bộ xương mà không do thối rửa thì do nguyên nhân gì?” Trần Trần vò đầu hỏi.

“Ở đây gần miếu thành hoàng như vậy, chi bằng đến đó xin một quẻ xem sao!” Nói xong, tôi liền kéo Trần Trần lúc này đầu óc còn đang mù tịt đi hỏi người dân trong thôn đang vây quanh xem.

Quan điểm của họ về sự việc này có thể chia thành bốn nhóm như sau: Một là, bắt cóc không thành giết con tin; hai là, sau khi gây tai nạn hủy xác xóa dấu vết; ba là, sau khi bị cướp của giết người thì lại bị chuột ăn thịt chỉ còn tro xương; bốn là, ma quỷ bệnh hoạn giết người róc thịt.

Quan điểm thứ nhất bị Chu Diệu An gạt đi, cha mẹ người chết làm nghề buôn rau kiếm sống, gia cảnh không lấy gì làm giàu có.

Hơn nữa Lưu Niên cũng tìm thấy mười đồng trong túi áo người chết mà ông Chu cũng nói rằng thường ngày lúc còn sống người chết cũng chỉ mang theo chừng ấy tiền mà thôi. Vì thế, phán đoán bị bắt cóc và cướp của giết người bị loại bỏ.

Quan điểm thứ hai cũng nhanh chóng bị bác bỏ, quần áo người chết tương đối nguyên vẹn, không thể nào đã bị tai nạn mà vẫn còn như thế được. Người dân đến xem cũng cho biết thời gian gần đây quanh khu vực này không xảy ra tai nạn xe cộ.

Về quan điểm thứ ba, Lưu Niên cho rằng tuyệt đối không thể xảy ra, bởi vì nếu xác chết bị chuột ăn thì quần áo không thể còn lành lặn như thế được. Mà cho dù lũ chuột có “lịch sự” không cắn rách quần áo thì nhất cũng để lại dấu chân, huống hồ hiện giờ ngay cả một cái lông chuột cũng không tìm thấy.

Tổng hợp tất cả các yếu tố, nhiều khả năng nhất có lẽ là phán đoán thứ tư - ma quỷ bệnh hoạn giết người róc thịt.

“Anh thấy có khả năng này không?” Tôi hỏi Lưu Niên.

Lưu Niên trầm tư giây lát: “Điều này cũng có thể, nhưng tương đối khó xảy ra. Để róc sạch toàn bộ da thịt trên xác chết đòi hỏi phải rất thành thạo kỹ thuật ngoại khoa, không phải người bình thường có thể làm được. Hơn nữa xương cốt của người chết rất nguyên vẹn không hề có chỗ nào bị tổn thương. Nói thật, tôi làm giải phẫu bao nhiêu năm nay cũng không tin được là có thể tách xương ra mà vẫn nguyên vẹn như vậy được.”

“Theo anh, phải là người như thế nào mới làm được?”

“Bác sỹ ngoại khoa và chuyên gia giải phẫu bệnh lý bình thường đều không có kinh nghiệm bóc tách toàn bộ da thịt trên cơ thể. Kinh nghiệm này có lẽ chỉ có người làm nghề bốc mả biết cách róc xương.”

Khi khu vực này còn chưa bắt buộc thực hiện hỏa táng, sau khi chôn cất người chết được ba năm, thông thường người ta đều tiến hành cải táng, đào quan tài lên nhặt lấy hài cốt cho vào bảo tháp để thờ cúng, người bốc mả chính là người làm nghề này. Tất nhiên, ngoài công việc này ra, người làm nghề bốc mả còn làm tất cả những công việc liên quan đến người chết khác như lượm xác, chôn cất..., ở thời xưa họ còn có thể làm công việc pháp y, chẳng hạn như tác giả “Tẩy oan tập lục” Tống Từ chính là nhân vật tiêu biểu trong số này.

“Róc xương” là một trong những công việc của người làm nghề bốc mả.

Người chết được chôn cất ba năm trở lên mà thi thể vẫn chưa phân hủy hoặc phân hủy chưa hết, nếu được người nhà đồng ý thì người bốc mả sẽ róc thịt để lấy xương, hài cốt cho vào bảo tháp để thờ cúng, còn thịt đem đốt đi. Bởi thế có lẽ chỉ những người làm nghề bốc mả mới có kinh nghiệm cắt da róc thịt.

“Bây giờ đã là thời đại nào rồi mà còn có người làm nghề bốc mả róc xương chứ!” Người bốc mả suốt ngày phải làm bạn với xác chết vốn là một nghề bị ghét bỏ, làm nghề này phần lớn đều là người già và trung niên. Hơn nữa, không phải bất cứ người nào làm nghề bốc mả cũng biết róc xương. Róc thịt lấy xương từ một xác chết hoàn chỉnh đã là một việc vô cùng đáng sợ, róc xương từ xác chết thối rữa chưa hết còn đáng sợ hơn nhiều. Huống hồ chính sách bắt buộc hỏa táng đã thực hiện được nhiều năm, người bốc mả hiện nay cơ bản đều không biết róc xương, công việc của họ chỉ là sắp xếp cho thân thuộc của người chết đến đài hóa thân, đồng thời làm nghi lễ đưa linh cữu đi, cùng lắm cũng chỉ coi đó như là một kiểu hướng dẫn viên khác mà thôi.

“Có, tôi biết trong thôn có một người.” Trong lúc tôi nói chuyện với Lưu Niên, một phụ nữ khoảng chừng năm, sáu mươi tuổi là dân trong thôn lúc đó cũng đến xem đột nhiên nói chen vào. Tôi đến bên bà, hỏi kỹ sự tình, nhưng lúc bà ta đang định trả lời thì lại có người ở bên cạnh ngăm ra hiệu đừng xía vào

chuyện của người khác.

“Không bắt lão già bệnh hoạn này, ai biết được nạn nhân bị cắt da bóc thịt lần sau không phải là cháu mình chứ!” Câu nói này của bà ta khiến cho tất cả những người xung quanh đều lặng im.

Để không bị người khác làm ảnh hưởng, tôi mời bà ta sang một bên nói chuyện. Bà ta cho biết trong thôn có một ông già làm nghề bốc mả tên là “Nam Mô Chí”, hiện nay đã bảy mươi mấy tuổi thời trẻ chuyên làm công việc cải mộ nhật róc xương, ở vùng này chỉ có một mình ông ta mới có kinh nghiệm làm việc này.

Tôi hỏi nơi ở của Nam Mô Chí, bà ta liên tục yêu cầu tôi phải bắt hung thủ thật nhanh để tránh phải suốt ngày lo lắng cháu mình bị hại. Các ông các bà bây giờ là vậy, coi cháu còn hơn mạng sống của bản thân, dù cháu hơi bĩm cũng cảm thấy đau đớn hơn chính mình bị cắt thịt.

Tôi hỏi Duyệt Đồng có phát hiện gì đặc biệt không, cô trả lời có vẻ chán nản: “Ngoài những đồ vật như chiếc xe đạp và cặp sách chứng tỏ đây là Chu Thiệu Long ra, còn lại không phát hiện được gì nhiều, trận mưa hôm trước đã cuốn đi mọi chứng cứ có giá trị, ngay cả dấu chân cũng không còn.”

“Khó rồi đây! Không có chứng cứ gì thì điều tra thế nào?”

Cô bỗng nhiên bật cười: “Đùa anh thôi, hãy xem cái này...” Cô giơ túi vật chứng về phía tôi, bên trong chứa một ít rác của thứ gì đó.

“Đây là cái gì?” Một nhúm nhỏ như cục phân chim thế này, quả thật tôi không phát hiện ra là gì cả.

“Là rác thực vật tìm thấy trên bánh răng xe đạp, có lẽ bị mắc vào trước khi xảy ra chuyện. Chỉ cần kiểm tra xem là loại cây gì là có thể biết được trước khi bị hại người chết từng đi qua chỗ nào. Còn cái này nữa, tìm thấy trong cặp sách đấy.” Cô cất túi vật chứng vào, sau đó lại lấy ra một túi khác, bên trong là một tờ giấy. Trên tờ giấy có chữ nhưng vì mưa ướt nên bị nhòe, tôi chỉ đọc được mấy chữ đầu tiên viết khá to - tin xxx được trâu.

Tin cái gì sẽ được trâu? Người chết không thể có quan hệ với tà giáo chứ?

Tôi nhìn tờ truyền đơn có lẽ viết bằng tay này, không khỏi ngỡ vực.

“Nét chữ tuy bị nhòe nhưng lúc viết sẽ để lại dấu vết trên mặt giấy, đem về xử lý một chút là biết được trên đó viết gì.” Cô nói xong bèn thu dọn đồ đạc, chuẩn bị quay về xử lý vật chứng.

Theo như lời Chu Diệu An, vào chín hôm trước, sau khi tan học nạn nhân mất tích cho đến hôm nay, mà địa điểm phát hiện thi thể lại không nằm trên đường từ trường về nhà người chết bắt buộc phải đi qua. Như thế cũng có nghĩa

là, rất có thể sau khi tan học người chết đã đi chơi ở đâu đó, do vậy việc biết được cậu ta đã đi đâu sẽ rất có ích cho công tác điều tra.

Tuy nhiên, muốn biết nạn nhân đã từng đi đến đâu còn phải đợi kết quả xét nghiệm vật chứng của Duyệt Đồng rồi mới có manh mối, lúc này chỉ có thể đến chỗ Nam Mô Chí thử tìm vận may mà thôi. Mặc dù tôi không nghĩ rằng một cụ già hơn 70 tuổi còn đủ sức khiến cho thiếu niên đang độ khỏe mạnh chỉ còn trở lại bộ xương.

Từ lời khai của Trịnh Mẫn Nghi, có thể thấy Diêu Hải Yến đã cố ý che giấu một phần sự thật có lợi cho mình, có điều bây giờ mới biết thì cũng chẳng còn tác dụng gì, người cũng đã chết rồi.

Làm xong công việc bút lục thì cũng đã tới giữa đêm, để đảm bảo an toàn cho Trịnh Mẫn Nghi, chúng tôi không cho cô ấy về nhà, cũng không sắp xếp ở khách sạn, vì suy cho cùng lúc này chẳng nơi nào an toàn hơn là Sở Công an, vì thế chúng tôi đành để cô ấy ngủ tạm một đêm tại phòng làm việc của Tổ chuyên án. Chỉ cần chờ ngày mai bắt được hai chị em nhà họ Tô, mọi vấn đề sẽ được giải quyết.

Mẫn Nghi gọi điện về cho chồng. Tôi là người rất thính nên nghe được phần lớn nội dung cuộc trò chuyện giữa họ, chồng cô ấy ngoài việc hỏi xem tình hình bây giờ như thế nào, còn dặn đi dặn lại cô rằng tối hôm nay nhất định không được tắt máy, nếu có việc gì thì phải lập tức gọi điện cho anh ấy.

Mỗi lần hung thủ xuất hiện đều dưới hình dạng của cái bóng, vì thế trước khi ngủ tôi đóng tất cả cửa sổ và kéo rèm kín, những chiếc đèn nào có thể bật được thì bật tất cả lên. Sau đó, tôi bảo Trần Trần đưa Mẫn Nghi vào ngủ ở phòng làm việc của tổ trưởng, tôi thì ngồi trên chiếu, lưng dựa vào tường ở ngay cửa ra vào để canh phòng.

Đêm dài, khó tránh khỏi cảm giác trống trải, nếu có mỹ nhân ở cùng thì hay biết bao! Tuy nhiên, mỹ nhân thì có, phía sau cửa có tới hai người, nhưng đáng tiếc tôi chỉ có thể cô đơn một mình bên ngoài cửa. Đúng lúc đang tiếc cho mình thì Tuyết Tình bỗng nhiên xuất hiện trước mắt tôi, tôi cứ tưởng rằng mình hoa mắt, giụi mắt nhìn lại, đúng là Tuyết Tình đến thật.

“Sao vào giờ này mà cô còn tới đây?” Tôi hỏi.

“Trần Trần gọi điện cho tôi, nói rằng chỉ có một mình anh ở bên ngoài, nếu hung thủ tấn công, thì chắc chắn anh sẽ bị toi, vì thế bảo tôi tới.” Tuyết Tình nói như không có chuyện gì.

Thì ra Trần Trần cũng quan tâm đến việc sống chết của tôi đấy chứ, còn biết gọi cho Tuyết Tình đến chứ không phải là Vĩ Ca, cái anh chàng vô tích sự ấy,

xem ra ngày thường có bị đá mấy cái cũng đáng.

Tuyết Tình thấy tôi ngồi ở cửa, cô bước tới và ngồi xuống bên cạnh tôi, mùi hương hoa nhài thoang thoảng bay vào mũi, trong đầu bắt giác nảy ra những mơ tưởng. Tuy nhiên, mơ tưởng chỉ là mơ tưởng, còn hiện thực là hiện thực, tuy có mỹ nhân kề bên, nhưng cô ấy ngồi xuống xong thì không nói gì nữa. Ngồi mãi như vậy cũng rất vô vị, mặt khác hai ngày nay chúng tôi đã phải bôn ba khắp nơi để điều tra, lúc này không khỏi thấy buồn ngủ, hơn nữa, bên cạnh lại có một đồng sự đáng tin cậy như vậy, sự cảnh giác không khỏi có phần lơ lửng, thế rồi tôi ngủ thiếp đi lúc nào không biết.

Trong lúc mơ màng, tôi cảm thấy có người ngủ bên cạnh tôi, trong khoang mũi toàn là mùi hương của con gái làm người ta ngất ngây, khiến tôi bắt giác nhớ tới cô bạn gái Tiểu Na. Những người đàn ông đã kết hôn hoặc đã từng sống thử, phần lớn đều có một thói quen, đó là khi ngủ đều ôm lấy người tình bên cạnh, hơn nữa, tay thường tự nhiên để vào phần ngực của người ấy. Tôi cũng có thói quen ấy, nhưng khi bàn tay tôi đặt lên bộ ngực căng tròn, thì thấy một cảm giác khác lạ, không biết ngực của Tiểu Na trở nên đầy đặn như thế từ bao giờ? Rồi tôi lập tức nhớ ra rằng, tôi và Tiểu Na đã chia tay nhau lâu rồi, tôi giật mình tỉnh hẳn, mở mắt ra nhìn thì thấy người nằm bên cạnh tôi là Tuyết Tình! Tuy gò má của Tuyết Tình nhìn kỹ thì thấy hơi ửng đỏ, nhưng đôi mắt nhắm nghiền, hơi thở đều đều, có lẽ cô ấy không vì bị “tấn công vào ngực” mà tỉnh giấc. Tôi toát cả mồ hôi, may mà cô ấy không tỉnh giấc, nếu không thì tôi không tránh khỏi tội “vô lễ” với đồng nghiệp. Tỉnh tâm nhớ lại, vừa rồi sau khi tôi ngủ, có lẽ cô ấy đã đặt tôi nằm xuống đất để tôi ngủ cho thoải mái hơn. Còn cô ấy cũng cảm thấy mệt mỏi, nhưng sợ nằm quá xa, khi tôi gặp nguy hiểm thì không kịp cứu tôi, nên đã quyết định nằm ngủ cạnh tôi.

Một cô gái đã trưởng thành, vừa cẩn thận chu đáo, vừa luôn nghĩ tới sự an nguy của người khác, mặt mũi khá xinh đẹp, thân hình rất chuẩn, đúng là một sự lựa chọn tuyệt vời cho vị trí một người vợ. Nhưng Tuyết Tình luôn là người trái tim thì nóng, vẻ ngoài thì lạnh, hai vợ chồng ngày ngày nhìn mặt nhau mà chẳng mấy khi trò chuyện, cứ kéo dài như thế thì chẳng khác gì một sự tra tấn. Nếu cô ấy cũng ruột thẳng và nhanh mồm như Trần Trần, hoặc là Trần Trần cũng cẩn thận, chu đáo như cô ấy, thì nhất định tôi sẽ phá quy định và quyết tâm “trâu ta ăn cỏ đồng ta.”

Đúng lúc tôi đang suy nghĩ lung tung thì phát hiện ra cánh cửa bên cạnh tôi không biết được mở ra lặng lẽ từ lúc nào, Mẫn Nghi im lặng đứng sau cánh cửa. Mặt cô ấy không chút biểu cảm, mắt lộ rõ vẻ mơ màng, dường như đang bị một

sức mạnh nào đó thao túng. Một ý nghĩ lóe lên trong đầu tôi như tia chớp: “Bị ma xui!”

Tôi vẫn còn chưa kịp có phản ứng gì thì cô ấy đã lao vào, đè cả thân hình lên người tôi, giữ chặt lấy cánh tay đặt bên cạnh Tuyết Tình của tôi, chân quặp chặt lấy chân tôi, áp chặt đôi môi mềm mại của cô ấy lên môi tôi. Khi tôi cảm thấy mình đang bị cưỡng dâm (ở đây cần nói rõ thêm, trong luật pháp của Trung Quốc không có điều khoản về việc nữ giới cưỡng dâm nam giới, cũng có nghĩa là việc nữ giới cưỡng dâm nam giới là hợp pháp), thì một bàn tay mảnh mai nhưng chẳng khác gì gọng kìm bóp chặt lấy cổ tôi. Tôi đưa bàn tay chưa bị giữ túm lấy bàn tay cô ấy theo bản năng, định kêu lên mà không được, định đánh

thức Tuyết Tình nhưng chân tay đều bị giữ chặt lấy, tiếp đó cảm thấy đuối hơi dần vì thiếu ô xy. Cũng tại tôi ngày thường ít tập luyện, nếu tôi phản ứng nhanh hơn một chút, dù chỉ nhanh hơn một phần mười giây thì đã có thể cầu cứu Tuyết Tình, còn bây giờ có lẽ tôi chỉ còn biết đành để cho Diêm Vương mang đi một cách oan uổng mà thôi.

Khi ý thức của tôi bắt đầu mờ dần, cảm giác bị bóp nghẹt ở cổ biến mất, thân thể mềm mại đè lên người tôi cũng rời xa. Não được tưới máu trở lại lập tức lấy lại sự tỉnh táo. Khi tôi mở mắt ra, thì thấy Tuyết Tình đã khổng chế được Mẫn Nghi, còn Trần Trần nghe tiếng vật lộn đang chạy ra khỏi phòng làm việc của tổ trưởng.

“Này, này, sao cô lại ngủ say như lợn thế! Nhân chứng chạy ra mất mà cũng không biết, nếu không có Tuyết Tình tỉnh dậy kịp thời thì sáng mai có lẽ cô chỉ còn tìm thấy tôi ở chỗ Lưu Niên!” Tôi vừa ho vừa mắng Trần Trần, đang định mắng tiếp thì Tuyết Tình đã nói một câu rất nhẹ nhàng khiến tôi sững người một hồi lâu: “Vừa rồi tôi đâu có ngủ!”

Đúng vậy, với tính cách cẩn thận như Tuyết Tình, biết rõ khả năng hôm nay bị tấn công là rất lớn thì chẳng đời nào cô ấy lại yên tâm mà ngủ được. Sở dĩ cô ấy ngồi bên cạnh tôi có lẽ là sách lược dự định thực ra cô ấy luôn chú ý đến mọi động tĩnh xung quanh, nếu không thì đã không thể ra tay cứu tôi kịp thời được. Nhưng, nếu cô ấy không ngủ, vậy thì khi mà bị “tấn công vào ngực” sao cô ấy không có bất cứ phản ứng gì, thậm chí đến động tác đẩy tay tôi ra cũng không, mà cứ tiếp tục giả vờ ngủ để tôi động chạm vào người? Cho dù lúc đó tôi đang nửa thức nửa ngủ, nhưng trong ấn tượng của tôi thì tôi đã “ấn bóp” ngực cô ấy trong một khoảng thời gian không ngắn. Đây đúng là một vấn đề khiến tôi thực sự không sao lý giải nổi.

Tuyết Tình coi việc bị “tấn công vào ngực” như không có chuyện gì còn tôi

tất nhiên cũng không đời nào tự chuốc vạ vào thân, nên cũng làm như không có chuyện gì xảy ra, dù sao thì chuyện này cũng chỉ có hai chúng tôi biết.

Tuyết Tình dùng còng, còng Mẫn Nghi vào ghế, tôi hắt mấy cốc nước lạnh vào mặt thì mới làm cho cô ấy tỉnh, nhưng cô ấy dường như không hề có chút ấn tượng nào với sự việc vì xảy ra. Tôi bảo cô ấy cố nhớ xem vừa rồi có sự việc gì đặc biệt xảy ra không, cô ấy nghĩ một lát rồi nói: “Chồng tôi bảo không được tắt điện thoại, nên tôi ngủ và vẫn mở máy, nhưng sợ anh ấy gọi điện tới làm mọi người thức giấc nên tôi để chế độ rung. Nửa đêm, hình như tôi đã mơ, tôi mơ thấy Tiêm Lăng gọi điện cho tôi, cô ấy bảo tôi làm giúp cô ấy một việc, nhưng là việc gì thì tôi không thể nhớ được...”

Mẫn Nghi nói, tay lấy chiếc điện thoại từ trong túi quần ra, tôi mở xem nhật

ký cuộc gọi, thấy trước đó không lâu có một cuộc điện thoại gọi đến, số điện thoại của cuộc gọi ấy chính là số của Tô Mộng Như! Tôi lập tức gọi lại, nhưng

gọi mấy lần vẫn không được, tôi nghĩ có lẽ vì sóng không được tốt, bèn đổi sang gọi bằng máy bàn, và nhanh chóng được nối thông.

Dù máy đã nối thông nhưng một hồi rất lâu mà vẫn không có người nghe, đúng lúc tôi đang định tắt máy thì giọng một người đàn ông quen quen vang lên, hình như anh ta không nói vào máy mà là nói với người bên cạnh, dù giọng hơi bé nhưng vẫn nghe thấy khá rõ: “Là số của Tổ Chuyên án bí hiểm.” Lập tức trong máy vang lên giọng nói rất oai vệ và rất to của người kia: “Ai đấy?”

Vì không rõ đối phương là ai, nên tôi đành nói theo cách nói trong công việc:

“Tôi là Mộ Thân Vũ, trinh sát của Phòng Trinh sát hình sự, xin hỏi chủ nhân của số điện thoại này là Tô Mộng Như có ở đó không?”

“À, thì ra là Tiểu Mộ, muộn thế này rồi mà vẫn đang làm việc, đúng là vất vả cho cậu quá. Cậu cứ nghỉ ngơi cho tốt đi nhé, cậu không cần phải lo vụ án này nữa đâu, bây giờ đội của chúng tôi tiếp quản rồi, chị em Tô Mộng Như đã bị chúng tôi bắt về rồi.” Tôi đã biết người kia là ai rồi, anh ta là Diệp Vinh, đội trưởng một đội của Phòng Trinh sát hình sự, cũng là người luôn đối đầu với tổ trưởng người thân cận nhất của Trưởng phòng Trinh sát hình sự Lưu Thành An. Nếu đã là người trong sổ, hơn nữa cũng chẳng phải là người tốt đẹp gì, nên tôi cũng chẳng cần phải giữ lịch sự, nên tôi nói bằng vẻ không mấy thân thiện: “Vụ án này từ đầu đến giờ đều do Tổ Chuyên án bí hiểm phụ trách, giao cho các anh điều tra từ khi nào?”

“Chuyện này vừa mới được quyết định xong, thông báo chính thức ngày mai sẽ gửi đến phòng làm việc các cậu. Cậu cũng biết rồi đấy, bố đẻ của một nạn nhân trong đó là ông Lý Chí Đức, một cán bộ cao cấp của chính quyền thành

phố, ông ấy gây áp lực cho Giám đốc sở, yêu cầu lập tức bắt ngay hung thủ, tổ của các cậu chỉ có mấy người như vậy, sẽ không thuận tiện khi thực hiện nhiệm vụ, vì thế giao cho chúng tôi giải quyết rồi. Hà, hà... tranh công lao của các cậu cũng thấy áy náy, chờ vụ án này giải quyết xong, tôi sẽ mời các cậu đi ăn cơm. Thế nhé, tôi phải thăm vấn phạm nhân đây!” Nói xong anh ta tắt máy luôn, tỏ rõ ý không cho tôi cơ hội nói tiếp.

“Như vậy là phiền phức rồi...” Tôi ủ rũ ngồi xuống ghế, kể cho Tuyết Tình và Trần Trần về nội dung cuộc điện thoại.

“Sao họ lại có thể làm như thế được nhỉ, như thế rõ ràng là muốn cướp công của chúng ta còn gì?” Trần Trần tức giận đỏ cả mặt.

Tuyết Tình im lặng một lúc, nói: “A Mộ, điều phiền phức mà anh nói không phải là chuyện cướp công, đúng không?”

Tôi gật đầu, đáp: “Ừ, tôi cũng không chú ý nhiều tới chuyện công lao, vấn đề là chị em nhà họ Tô đã bị bắt rồi, vậy thì ai là người vừa mới gọi điện cho Mẫn Nghi?”

Trần Trần như sực tỉnh ra, kêu lên sững sốt: “Hung thủ còn là kẻ khác nữa?”

25. Chương 25: Róc Thịt Lấy Xương

Bốc mả, cái nghề chuyên tiếp xúc với người chết, lo hậu sự cho người chết này cũng sẽ kiêm luôn công việc khám nghiệm tử thi ở thời kỳ chưa có pháp y. Khi tụng kinh cho người chết họ thường niệm các kinh văn mở đầu bằng từ “nam mô”, như là “nam mô a di đà phật” hay “nam mô Quan thế âm bồ tát”..., vì thế mà người dân bản địa thường gọi những người làm việc này là “Nam mô sư phụ” hoặc “Nam mô lão.”

Để điều tra vụ án xác thiếu niên bị phân hủy chỉ trong chín ngày, tôi và Trần Trần đến tận nơi hỏi thăm ông già từng làm nghề bốc mả có biệt danh là “Nam Mô Chí.” Thế nhưng, sau khi gõ cánh cửa bị mối ăn lỗ chỗ thì lại nhận được lời từ chối thẳng thừng: “Chuyện của người chết lão không làm nữa, chuyện của người sống lão cũng không muốn hỏi, xin mời về cho!”

“Chúng tôi là cảnh sát, mở cửa ra ngay!” Trần Trần nghiêm giọng ra lệnh, đáp lại là giọng giễu cợt của đối phương: “Lão không mở, có giỏi thì phá cửa đi!”

Trần Trần nghe thấy thế thì lập tức nổi cáu, giơ chân định đạp cửa thật, tôi vội ôm lấy cô từ phía sau, tránh vì cố tình xông vào nhà dân mà bị tổ trưởng

chỉnh cho một trận. Thế nhưng, trong lúc cấp bách hình như tay của tôi đã đặt vào chỗ không thích hợp - Ồ! Cảm giác sao mềm thế...

Trần Trần thúc ngay một cái cùi chỏ vào mặt suýt nữa làm rụng mất mấy cái răng. Từ phản ứng này có thể thấy, vừa rồi tôi đã sờ trúng ngực cô. Mặc dù còn cách lớp áo lót nhưng vẫn cảm thấy rất căng tròn, biết thế tranh thủ sờ thêm vài cái, đằng nào thì cũng bị đánh. Má Trần Trần đỏ bừng như ráng chiều, nếu chỉ là xấu hổ thì rất xinh, đằng này trong vẻ xấu hổ còn pha chút tức giận, cô trừng mắt nhìn tôi rất dữ tợn, hình như cú đánh cùi chỏ này vẫn chưa làm cô nguôi ngoai.

“Cò đập đổ cửa rồi thì làm sao người ta còn thềm quan tâm đến cô nữa?”

Không kiện đã là may cho cô lắm rồi!” Vừa ăn cướp vừa la làng chính là tuyệt kỹ bảo vệ tính mạng của những kẻ hái hoa.

“Hừ! Xem anh làm thế nào mở được cửa ra.” Cô dùng dùng giận dữ bước sang một bên, đá một cái bay hòn đá ở bên lối đi. Đáng thương cho hòn đá nhỏ phải chịu tội thay cho tôi.

Tôi xoa má lúc này hình như đã sưng lên, tiếp tục gõ cửa: “Chào bác Chí!

Cháu là Mộ Thân Vũ, trinh sát viên của Phòng Trinh sát hình sự, ở gần đây xảy ra một vụ mất tích nên cháu đến xin bác chỉ bảo một số vấn đề.”

“Vừa nãy lão nói rồi, chuyện của người chết lão không làm nữa, chuyện của người sống lão cũng không muốn hỏi, khụ, khụ...” Bên trong vọng ra tiếng ho dữ dội, hình như sức khỏe của người trong đó không được tốt.

“Thế thì hai bình Nhị oa đầu này phải làm thế nào? Cháu vốn định mang đến làm quà gặp mặt.” Lúc hỏi thăm tình hình người trong thôn, biết ông ta thích rượu nên tôi đã tiện thể mua hai bình Nhị oa đầu và những món đồ nhắm như lạc, trứng muối... ở quán nhỏ bên đường.

Nhị oa đầu tuy không phải là loại rượu ngon nhưng được cái nặng, đối với những kẻ nghiện rượu mà nói nó còn có sức hấp dẫn hơn cả loại rượu hảo hạng nhưng nồng độ nhẹ. Giống như người quen ăn dưa muối, có cho ăn món quý giá như một nhĩ cây tùng hạc cũng cảm thấy chẳng có mùi vị gì.

Tôi mở nắp một trong hai bình Nhị oa đầu, đổ non nửa xuống đất khiến mùi rượu vừa đậm vừa tinh khiết lập tức lan tỏa khắp bốn phía, sau đó hướng về phía người ham rượu ở trong nhà kia lẩm bẩm như nói một mình: “Không có người uống thì đành đổ đi vậy, lãng phí quá!”

Tôi vừa gỡ chiếu muốn bắt vờ thả, thì chỉ nháy mắt sau cửa đã mở ra. Phía trong là một ông già gầy yếu, lưng còng rạp, lúc đứng lên đầu cũng chỉ cao đến ngang phần ức của tôi, sức khỏe có vẻ không tốt, sắc mặt nhợt nhạt, hơn nữa lại

ho liên tục, có điều đôi mắt vẫn sáng long lanh. Mở cửa xong, ông ta không nói gì mà chỉ nhìn chăm chăm vào bình rượu Nhị oa đầu trên tay tôi. Mặc dù đây không phải loại rượu quý nhưng đối với một người sống qua ngày bằng tiền trợ cấp khó khăn thì cũng có thể nói là vô cùng giá trị rồi.

Tôi đưa bình rượu đã mở sẵn cho ông ta. Ông ta lặng lẽ cầm lấy, ngửa cổ uống một ngụm rồi lập tức quay trở lại vào trong nhà, vẫn không nói gì, nhưng cũng không đóng cửa lại. Tôi giơ tay ra hiệu về phía Trần Trần, rồi bước luôn vào trong nhà.

Đó là ngôi nhà sơ sài đến nỗi không còn có thể sơ sài hơn được nữa, tường xây bằng gạch xanh, để thô không sửa sang gì, cả ở bên trong và bên ngoài đều có thể trông thấy những viên gạch xanh có “tuổi đời” còn hơn cả tôi. Bộ cục ngôi nhà rất đơn giản, gồm có một gian phòng khách, một gian ngủ và một gian bếp. Trong gian phòng khách chỉ có mấy thứ đồ dùng gia đình bằng gỗ có thể đếm được trên đầu ngón tay, hơn nữa “tuổi đời” cũng không ít, cơ hồ có thể gãy nát bất kỳ lúc nào.

Ông cụ Chí ngồi bên chiếc bàn vuông hầu như chỉ xuất hiện ở quán rượu trong phim cổ trang, chỉ tay về chỗ ngồi phía đối diện rồi lại tiếp tục ngửa cổ uống ừng ực. Vừa rồi trên sắc mặt ông ấy còn đầy vẻ thù địch nhưng bây giờ đã

trở lại vui vẻ cùng với dòng rượu mạnh trôi xuống bụng. Chỉ từ một điểm này tôi cũng đã khẳng định được rằng, ông ta không phải là hung thủ, bởi vì trong túi áo người chết vẫn còn mười đồng, dư sức để mua một bình Nhị oa đầu.

Người nghiện rượu sẽ không bỏ qua bất kỳ cơ hội nào có thể mua được rượu.

Tôi ngồi xuống đồng thời để đồ nhắm và bình rượu còn lại lên bàn, còn Trần Trần đứng ở cạnh cửa với thái độ không mấy thiện cảm. Không phải cô không muốn ngồi mà là không có chỗ nào để cho cô ngồi, trong gian phòng khách chật hẹp chỉ có mỗi hai chiếc ghế. Ông Chí uống bình rượu trong tay cạn sạch không còn một giọt, mặt không những không đỏ lên mà trái lại càng thêm nhợt nhạt có điều đã bớt ho hơn nhiều. Ông ta không khách sáo mở bình rượu còn lại tiếp tục uống, lần này không uống cấp tập như trước mà vừa uống vừa ăn đồ nhắm, trong đôi mắt hơi đảo ánh lên tia sáng lạ lùng, nhìn tôi chăm chăm hồi lâu rồi mới cất tiếng: “Lão không thích mắc nợ người khác, cậu muốn hỏi gì thì cứ hỏi, coi như lão trả tiền rượu.”

Phần lớn người thích uống rượu đều khá thẳng thắn, ông Chí đã bảo cứ hỏi tự nhiên thì tôi cũng không khách sáo, hỏi thẳng: “Tại sao ông lại không làm nghề bốc mả nữa?” Bốc mả là nghề có lịch sử lâu đời, có rất nhiều quy tắc và cấm kỵ, vì thế hết sức coi trọng việc truyền bá và kế thừa giữa thầy và trò. Mặc

dù tuổi đã ngoài bảy mươi, rất nhiều việc đòi hỏi sức khỏe đã không làm được nữa nhưng ông ta có kinh nghiệm, chỉ cần sẵn lòng truyền dạy thì chắc chắn vẫn có thể tiếp tục đứng chân trong nghề này. Nếu như đầu óc vẫn sáng suốt, không bị mắc những chứng bệnh đại loại như đần độn thì muốn làm cho đến lúc chết cũng không khó khăn gì.

Ông ta ngăn người ra giấy lát, đôi mắt thoáng vẻ hoảng sợ nhưng ngay lập tức lại trở về trạng thái bình thường, gượng cười bảo: “Hơn hai mươi năm rồi, có lẽ lão cũng nên nói ra quãng đời đáng sợ đã chôn giấu tận sâu trong lòng suốt thời gian qua...” Sau đó ông ta bèn vừa uống rượu vừa cho tôi biết lý do mình bỏ nghề bốc mả, mặc dù rượu có thể giúp cho con người ta can đảm hơn nhưng trong quá trình kể chuyện cơ thể gầy yếu của ông ta vẫn không khỏi run lên bần bật:

Làm nghề “Nam mô lão” không phải là công việc nhẹ nhàng, suốt ngày phải làm bạn với người chết, chỉ cần hơi nhát gan một chút là không thể làm được. Cha mẹ lão chết sớm, không còn ai thân thích, hơn nữa học hành lại không được bao nhiêu, vì thế chưa đến mười tuổi đã theo sư phụ đi làm nghề này. Lão đã học được ở sư phụ rất nhiều thứ hữu dụng, nhất là cách róc lấy xương. Lúc sư phụ còn sống, khắp cả vùng này chỉ có hai thầy trò lão có tay nghề như vậy, đến lúc sư phụ trăm tuổi về già thì chỉ còn có mỗi một mình lão. Thực ra, cái việc róc xương này, bảo khó không phải là khó, nhưng bảo dễ cũng không phải là dễ, mấu chốt là có gan làm hay không.

Lần đầu tiên róc xương, tuổi lão vẫn còn rất nhỏ. Mặc dù đã theo sư phụ khá lâu, thời gian trông thấy người chết có thể nói không ít hơn so với trông thấy người sống, tuy nhiên bảo lão tự tay róc thịt lấy xương trên xác chết chưa phân hủy hết thì quả thật không hề dễ dàng. Nhưng, sư phụ lại cầm roi bắt lão phải làm, chân tay hơi chậm một chút cũng bị đánh. Lúc đó lão rất hận sư phụ song đến khi lớn lên rồi mới hiểu rõ dụng ý của ông, nếu không học thành thạo môn nghề này thì về sau muốn có một ngày hai bữa no cũng không dễ.

Lúc lão hơn hai mươi tuổi thì sư phụ qua đời, trước đó sư phụ đã kịp truyền dạy cho lão tất cả mọi thứ. Vì khắp vùng quanh đây chỉ có mình lão biết róc xương cho nên rất nhiều gia đình có việc tang ma đều đến tìm lão trước tiên, có khi công việc làm ăn nhiều đến mức bận tối mắt tối mũi. Do đó cuộc sống của lão lúc ấy rất khá, tiếc rằng bả sinh bị gù, hơn nữa lại làm công việc của người chết nên không có cô gái nào chịu lấy...

Sở dĩ lão không làm “Nam mô lão” nữa là bởi vì hơn hai mươi năm trước xảy ra một chuyện vô cùng đáng sợ. Lão còn nhớ như in bây giờ là mùa đông,

hôm đó lại còn có mưa, trời rét tái tê, lão phải đi cải mả cho bà Sáu. Việc nhặt xương phải tiến hành vào sáng sớm, lúc mặt trời chưa mọc. Lão cùng với sáu người con trai của bà Sáu đến nơi chôn cất bà - đó là một rừng vải xanh tốt. Sau khi tiến hành nghi thức cúng tế rồi đốt hương nén tiền vàng xong, bọn lão liền bắt tay đào quan tài lên, nhưng khi vừa bật nắp quan tài, tất cả mọi người đều sợ hãi đến nỗi như muốn hóa đá. Thi thể bà Sáu còn nguyên vẹn, chẳng khác gì vừa mới được chôn xuống đất, đáng sợ hơn nữa là tay phải của bà lại đặt lên ngực trái, trong khi lão nhớ rất rõ là lúc chôn xuống hai tay bà đặt xuôi dọc bên thân mình.

Mặc dù làm Nam mô lão đã nhiều năm, nhưng cảnh tượng trước mắt vẫn làm lão khiếp sợ, mãi lâu sau mới định thần lại được. Những người con trai của bà Sáu đều sợ hãi mặt cắt không còn giọt máu, tất cả ngơ ngác nhìn nhau, trong chốc lát không ai biết phải làm thế nào.

Tuy không biết gì về thuật phong thủy nhưng kinh nghiệm bốc mả nhiều năm cho lão biết rằng đây chắc chắn là mả kết, thân xác bà Sáu đã biến thành quỷ, nếu không lập tức đốt đi thì xác chết sẽ vùng dậy. Thế là lão bảo các con của bà đem ngay củi đến thiêu hủy xác đi. Nhưng lúc đó trời lại đang mưa, nhóm lửa rất khó, hơn nữa trận mưa này cũng không biết đến bao giờ mới tạnh, nếu bỏ mặc xác chết ở đó, có thể khi có tiếng sấm bà Sáu sẽ “tỉnh” dậy.

Theo quy tắc bốc mả, một khi đã mở quan tài ra thì không được chôn lại nữa, bởi vì mở nắp quan tài tức là đã làm phiền sự yên nghỉ của người chết, mà nếu chôn lại thì không thể nào tránh khỏi phải khai quan một lần nữa. Bởi thế sau khi khai quan bắt buộc phải giải quyết ổn thỏa di thể của người chết. Lão đưa ra ý kiến trước tiên hãy quản di thể bà Sáu ở nhà của một trong số những người con trai bà, đợi đến lúc mưa tạnh sẽ lập tức đem thiêu.

Tuy nhiên cả sáu người con này không ai muốn đưa di thể của mẹ về nhà, họ đều sợ khi có tiếng sấm mẹ mình sẽ “tỉnh” dậy. Sau một hồi bàn bạc, họ quyết định trả lão tiền công gấp đôi, bảo lão lập tức róc lấy xương bà Sáu.

Mặc dù rất không muốn róc xương bà Sáu trong hoàn cảnh này nhưng lão cũng không còn cách nào khác, dưới trời mưa như thế, bà Sáu sẽ có thể vì một tiếng sấm mà chồm dậy bất cứ lúc nào. Nếu vì lão nhẹ tay róc xương mà để bà chồm dậy thì tội của lão to lắm.

Trong quá trình róc xương, các con của người chết đều phải tránh đi, vì thế chỉ có một mình lão róc xương cho bà Sáu trong rừng vải um tùm và âm u. Đi bốc mả thì thoảng vẫn gặp tình trạng xác người chết chưa phân hủy hết nên lão đã chuẩn bị sẵn dụng cụ róc xương. Những người con của bà Sáu vừa đi, lão lập

tức bắt tay vào việc.

Trước đó lão đã bốc mả cho không biết bao nhiêu người rồi, so với những thi thể phân hủy dở dang kia, lằn róc xương này còn nhẹ nhàng hơn nhiều. Thế nhưng trong lòng lão lúc đó lại không hề cảm thấy nhẹ nhàng chút nào, mỗi lần ánh chớp bùng lên là tim lão lại giống như bị một bàn tay vô hình nắm chặt, cảm giác đó giống như thể sắp sửa bị nghẹt thở, bởi vì lão không biết xác chết trước mặt có nghe tiếng sấm mà vùng dậy hay không.

Trước tiên lão róc bỏ thịt ở tay chân bà Sáu, như vậy sẽ khiến lão cảm thấy an toàn hơn chút ít. Có điều trong quá trình róc xương lão lại phát hiện ra một chuyện vô cùng ghê sợ - máu chảy ra từ vết cắt trên da thịt vẫn nguyên màu đỏ tươi! Người ta sau khi chết thông thường nhanh thì dăm ba ngày, chậm thì mười mười lăm ngày là máu chuyển sang màu đen, thế mà bà Sáu chết đã ba năm mà máu vẫn đỏ tươi như người đang sống.

Sợ hãi đã khiến thần kinh lão tê liệt, chỉ muốn nhanh chóng làm cho xong việc, nhanh chóng róc hết xương cho bà Sáu. Lão róc xương với tốc độ nhanh nhất, thế nhưng cũng phải mất cả buổi sáng mới róc được hết thịt ở tay chân và thân mình, bỏ hết nội tạng đi cuối cùng chỉ còn lại phần đầu chưa róc được, tuy nhiên đây chính là công đoạn phức tạp nhất, mất công nhất.

Mưa càng ngày càng to, mặc dù đã mặc áo mưa nhưng nước mưa vẫn tạt vào từ chỗ cổ áo rồi ngấm xuống dưới. Mồ hôi và nước mưa từ trong thấm ra, từ ngoài ngấm vào khiến quần áo lão hầu như ướt hết, giá lạnh thấu xương khiến đôi tay lão trở nên chậm chạp. Hơn nữa, mặc dù đã là giữa trưa nhưng do trên trời mây đen dày đặc, lại thêm cây vải um tùm ngăn cản ánh sáng vốn đã hiếm hoi khiến cho xung quanh cũng không sáng hơn đêm ba mươi là bao nhiêu.

Lão cắt thịt lấy xương trên sọ đầu của bà Sáu trong tình trạng như vậy, hai tay tê cứng khiến lão càng vội lại càng không thể nhanh được. Khó khăn lắm mới bóc được phần da thịt từ mũi trở xuống, lúc đang chuẩn bị bóc lên phía trên thì bốn phía đột nhiên sáng rực, một tiếng sét kinh thiên động địa vang lên ngay trên đỉnh đầu khiến tai lão kêu ong ong. Chuyện ghê sợ xảy ra đúng ngay lúc tiếng sét vang lên, khuôn mặt đã bị mất gần nửa da thịt kia đột nhiên mở to hai mắt cái nhìn phẫn nộ như thể xuyên thấu da thịt, thậm chí xuyên thấu cả linh hồn lão...

Chuyện diễn ra sau đó lão đã không còn nhớ rõ nữa, trong ký ức mơ hồ hình như lão đã quẳng đầu bà Sáu đi, chạy như một kẻ điên giữa trời mưa, không biết làm thế nào về được đến nhà. Từ đó về sau hôm nào lão cũng uống rượu cho say mèm để tạm thời quên đi cảnh tượng ghê sợ, khuôn mặt đã mất một nửa da

thịt nhưng đôi mắt lại mở trừng trừng đó. Những ngày tháng say khướt như thế thoảng chốc đã được mấy năm, cho đến khi lão tiêu hết mọi thứ tích lũy được. Tiền hết mà người chưa chết, vẫn phải ăn, vẫn phải tồn tại thế nhưng lão lại không dám động chạm đến bất kỳ công việc nào liên quan đến xác chết một lần nữa, vì thế đành phải làm một số công việc dơ bẩn và mệt nhọc. Đến lúc già rồi không làm được gì nữa thì đành phải sống qua ngày nhờ tiền trợ cấp của thôn... Thời Tam quốc, Quan Vũ thua trận bỏ chạy ở Mạch Thành, bị Lã Mông lập mưu bắt sống, sau đó thà chết không chịu đầu hàng nên hai cha con đều bị Tôn Quyền ra lệnh chém đầu. Tôn Quyền biết rõ Lưu Bị đau đớn vì mất người em kết nghĩa sẽ tuyệt đối không dễ dàng bỏ qua nên nghe theo kế gắp lửa bỏ tay người của Trương Chiêu, đem thủ cấp Quan Vũ dâng tặng Tào Tháo. Theo dã sử ghi lại, khi Tào Tháo mở chiếc hộp gỗ đựng thủ cấp Quan Vũ ra, hai mắt Quan Vũ đột nhiên mở to giận dữ, khiến cho Tào Tháo sợ hãi sinh bệnh nặng, vội ra lệnh an táng theo lễ của bậc vương hầu. Tuy nhiên chính sử lại không ghi chép có chuyện thủ cấp trợn trừng mắt như vậy việc hậu táng cho Quan Vũ ngoài lý do giữa Tào Tháo và Quan Vũ có tình cảm thân thiết còn là vì Tào Tháo đã biết rõ dụng ý của Tôn Quyền.

Có thể Lưu Niệm cũng biết truyền thuyết về việc thủ cấp trợn trừng mắt có đáng tin hay không, tuy nhiên cho dù việc đó là thật hay là gì cũng hầu như không mấy liên quan đến vụ án này. Mặc dù chắc chắn ông Chí không liên quan đến vụ án nhưng vì bên phía Duyệt Đồng vẫn chưa có kết quả xét nghiệm, hơn nữa cũng đang không có việc gì nên cứ trò chuyện với ông ta thêm một lát. Dẫu sao ông ta cũng đã làm bạn với xác chết hơn ba mươi năm, có thể giúp chúng tôi ít nhiều trong việc điều tra.

Có điều sau khi tôi kể lại chuyện phát hiện ra trên sườn núi, ông ta một mực bảo rằng chuyện đó là không thể. “Thi thể trong vòng chín ngày mà phân hủy hết chỉ còn lại bộ xương là chuyện hoang đường chỉ có trong “Nghìn lẻ một đêm” mà thôi. Nếu xác chết phân hủy dễ như thế thì còn cần đến róc xương làm gì? Nên nhớ, róc xương chỉ thực hiện khi xác chết đã được chôn cất từ ba năm trở lên mà vẫn chưa phân hủy hết.”

“Theo ông, điều gì khiến cho xác chết có thể phân hủy chỉ còn bộ xương trong thời gian ngắn như vậy? Không lẽ bị người ta bóc da thịt à?” Tôi hỏi.

“Cũng có thể, lão đã từng làm việc róc xương nên biết rất rõ, mặc dù đây không phải là việc khó nhưng trong quá trình róc xương không thể tránh khỏi để lại vết dao cắt. Hơn nữa róc xương là lấy từng khúc xương ra, không thể nào giữ nguyên hình dạng cơ thể hoàn chỉnh được, còn mặc quần áo vào cho bộ xương

thì lại càng khó hơn.” Kinh nghiệm về mặt này của ông Chí quả thật phong phú hơn bất kỳ ai, ý kiến của ông cũng rất đáng để tham khảo.

“Nếu không phải bị người khác cắt da róc thịt thì là vì nguyên nhân gì?” Câu hỏi này quả thật khiến tôi đau đầu nhức óc.

Lúc này ông Chí đã uống cạn hết rượu, trầm tư giây lát rồi sắc mặt bỗng nhiên lộ vẻ sợ hãi, giọng nói run rẩy: “Lão nhớ ra rồi, hơn năm mươi năm trước cũng từng xảy ra một chuyện tương tự...”

26. Chương 26: Nữ Tu Và Mục Sư

Hai bình Nhị oa đầu đối lấy một câu chuyện rợn người từ miệng ông già làm nghề bốc mã, mà dấu sao bên chỗ Duyệt Đồng cũng chưa có kết quả xét nghiệm, vì thế tôi lại tiếp tục ở lại trò chuyện, không ngờ ông ta lại nói hơn năm mươi năm trước cũng từng xảy ra chuyện xác chết phân hủy giống như vậy.

Đang định hỏi rõ ngọn ngành thì thấy bình rượu trên tay đã rỗng không mà ông cụ Chí rõ ràng tỏ ra uống vẫn chưa đủ. Mặc dù ở tuổi ông không nên uống nhiều như vậy, nhưng thơ xưa có câu “Đời người đặc ý nên tận hưởng/ Chớ để ly vàng hứng trăng sông”; không thuốc, không rượu, diệt dục, xa nữ sắc tất nhiên có thể sống lâu nhưng sống lâu như thế thì có nghĩa lý gì? Nếu có thể dùng mười năm tuổi thọ đổi lấy mười ngày vui sướng thì tôi cũng bằng lòng đổi, chẳng phải là đã có câu “Một ngày vui vẻ bằng cả ngàn năm” đó sao?

Tôi gọi Trần Trần đang đứng ngây ra ở cạnh cửa, bảo cô đi mua rượu. Dù có vẻ không vui nhưng cô ấy cũng vẫn đi. Nơi này tuy tương đối hẻo lánh nhưng được cái Trần Trần chân dài, đi rất nhanh, cưỡi và về chắc không mất bao nhiêu thời gian.

Trần Trần đi rồi, ông cụ Chí bắt đầu kể cho tôi nghe câu chuyện kỳ lạ xảy ra hơn năm mươi năm về trước...

Lúc đó có lẽ vào khoảng giữa những năm 50, lão đã ngoài hai mươi tuổi và cũng đã đi theo sư phụ được nhiều năm. Mặc dù đã giải phóng nhưng rất nhiều việc vẫn còn thực hiện theo khuôn phép cũ, người làm Nam mô lão như lão và sư phụ vẫn thường giúp công sở làm công việc khám nghiệm tử thi... Ồ, mà hình như lúc đó công sở cũng gọi là đồn công an giống như bây giờ rồi!

Lão nhớ lúc đó là cuối hè đầu thu, có lẽ cũng vào khoảng tháng tám, tháng chín như bây giờ. Hôm đó lão và sư phụ đang ăn cơm trưa thì người của đồn công an đến bảo rằng phát hiện được một bộ xương ở bên ngoài thôn, nhờ sư

phụ giúp. Sư phụ ngay cả cơm cũng không kịp ăn vội kéo lão đi theo. Từ chiều cao của bộ xương có thể phán đoán đây là đứa trẻ khoảng mười ba, mười bốn tuổi, da thịt đều mất hết, chỉ còn lại xương và tóc, trông như thể đã chết được mấy năm. Thế nhưng quần áo lại vẫn còn tốt, mặc dù hơi cũ, và có không ít chỗ phải vá lại nhưng vẫn không hề có vẻ gì là đã dãi dầu ngoài đồng hoang mấy năm rồi.

220

Thời đó không đông người như bây giờ, con cái nhà ai mất tích chỉ cần hỏi là biết ngay. Lúc ấy trong thôn chỉ có đứa con trai lớn nhà chú Điền tên là Cường Tử là không thấy đâu. Nhưng mà Cường Tử chỉ mới mất tích năm hôm trước, sao có thể bỗng chốc biến thành bộ xương được chứ? Có điều khi vợ chồng chú Điền đến nơi, vừa trông thấy quần áo trên người bộ xương đã lập tức òa khóc. Mụn vá trên quần áo đều do thím Điền tự tay khâu lấy, làm sao không nhận ra được!

Chuyện này khiến mọi người lúc đó đều hoang mang lo sợ, cho rằng trong vùng có yêu quái ăn thịt trẻ con, mà đồn công an lại không thể tra xét rõ ràng sự việc khiến ai ai cũng phải nhốt con nhỏ trong nhà...

Địa điểm ông cụ Chí nói đến cách nơi phát hiện ra bộ xương nghi là của Chu Thiếu Long khoảng một cây số, hơn nữa tình trạng của người chết cũng giống hệt, chắc chắn hai sự việc có liên quan đến nhau. Thế nhưng hai vụ án này phát hiện cách nhau hơn năm mươi năm, nếu là án mạng do con người gây ra, cho dù lúc đó hung thủ mới khoảng mười tuổi thì đến bây giờ cũng đã thành cụ già ở tuổi cổ lai hy giống như ông cụ Chí này rồi, có thể giết chết được một thiếu niên đang độ khỏe mạnh hay không vẫn là điểm nghi vấn, còn với công việc tốn nhiều sức lực như róc thịt lấy xương thì chắc chắn không thể làm nổi.

Lúc này Trần Trần đã mua rượu về đến nơi, cô quàng ngay xuống bàn không chút lễ phép khiến bình rượu sứt chút nữa rơi vỡ. Ông cụ Chí có vẻ không để tâm đến thái độ hơi tệ của cô, vừa trông thấy rượu là mắt đã sáng lên, lập tức mở nắp đổ vào miệng.

Tôi hỏi ông cụ, năm đó lúc phát hiện ra bộ xương có thấy điểm gì đặc biệt không. Ông vừa uống vừa nghĩ, nhưng vì đã trải qua hơn nửa thế kỷ nên rất khó nhớ được chi tiết.

Hồi lâu sau, có vẻ ông đã nhớ ra được một chút: “Lúc đó ở cạnh bộ xương hình như có một số... gọi là cây gì nhỉ, loại cỏ màu tím...”

“Oải hương phải không?” Trong trí nhớ của tôi, ở vùng này chỉ có loài cây oải hương là màu tím.

“Đúng rồi, chính là oải hương, ở nơi phát hiện ra bộ xương có một số cây oải hương, có lẽ là đứa trẻ ham chơi đã bỏ gần đó...” Ông cụ Chí nói đến đây liền bỏ ra bàn ngủ thiếp đi. Nhìn ba bình rượu trống trơn trên bàn, tôi nghĩ nếu là mình thì chưa uống hết nửa bình cũng đã lăn quay ra rồi.

Tôi bê ông cụ Chí vào gian buồng ngủ rộng chưa đầy mười mét vuông, đắp chăn cho ông xong liền cùng Trần Trần quay về.

Vừa ra khỏi cửa thì chuông điện thoại kêu, là Duyệt Đồng gọi: “Anh Mậ, anh đoán đúng rồi, vụ án này quả nhiên có liên quan đến tà giáo.”

221

“Có biết là giáo phái nào không?” Tôi sốt ruột hỏi.

“Cốt giáo.” Nghe nói vậy tôi suýt nữa ngã bổ nhào.

“Lại chọc cười tôi rồi.” Tôi nói về cam chịu. Nếu bị người khác trêu chọc như vậy, tôi nhất định sẽ không bỏ qua, nhưng là Duyệt Đồng thì dù có trêu chọc thế nào tôi cũng đều chỉ biết cam chịu, ai bảo tôi mắc nợ cô ấy chứ.

“Qua xử lý đã đọc được rõ ràng những chữ viết ở phía trên tờ giấy tìm thấy trong túi sách của nạn nhân, ở đó không phải viết “tin cái gì đó sẽ được trâu” mà là “tin thượng đế sẽ được sống mãi”, còn phía dưới là một số lời tuyên truyền về Cốt giáo, ngoài ra còn ghi rõ địa chỉ một nhà thờ gần đây. Hơn nữa, kết quả xét nghiệm cũng cho biết loài cây mắc vào bánh răng xe đạp là oải hương, có lẽ anh nên đến gần ngôi nhà thờ kia xem sao.”

Chẳng phải ông cụ Chí bảo rằng ở hiện trường vụ án xác chết phân hủy hơn năm mươi năm trước cũng phát hiện có cây oải hương hay sao? Không lẽ hai người này bị hại vì cùng đi qua một nơi?

“Đã xác nhận được thân phận người chết chưa?” Vấn đề này vô cùng quan trọng, không xác định được thân phận người chết sẽ rất dễ đi điều ra chệch hướng.

“Xác nhận rồi, kiểm tra DNA chứng minh đó là Chu Thiếu Long.”

Nói chuyện với Duyệt Đồng xong, tôi gọi điện thoại hỏi Lưu Niên có khả năng thủ cấp mở mắt hay không, được cậu ta trả lời rằng: “Khả năng rất thấp, nhưng cũng không thể nói là hoàn toàn không có. Trong khoảng thời gian ngắn sau khi chết có thể xảy ra hiện tượng búi cơ co lại, vì thế xét về mặt lý luận hiện tượng xác chết mở mắt là có thể xảy ra, nhưng tỉ lệ có lẽ chỉ vào khoảng một phần mấy trăm nghìn mà thôi. Trường hợp đã chết ba năm mà vẫn còn mở mắt như cậu nói thì khả năng lại càng thấp, có lẽ chỉ là một phần nghìn tỉ, chỉ có thể nói là không loại trừ khả năng này thôi.”

Sở dĩ tôi đặc biệt hỏi ý kiến Lưu Niên là để xác minh xem có phải ông cụ

Chí say rượu nói bừa hay không, cậu ta đã nói có khả năng như vậy thì lời nói

của ông cụ Chí cũng có độ tin cậy nhất định.

Kết thúc cuộc gọi, tôi và Trần Trần đến một cô nhi viện nằm ở giữa trường Trung học Hoài Thạch và thôn Chu Ốc, cách nơi xảy ra hai vụ án xác chết bị phân hủy cách nhau hơn năm mươi năm kia không xa. Cô nhi viện này có tên gọi là Viện Phúc lợi nhi đồng Smit, xem ra chắc là của tổ chức phi chính phủ lập nên. Sở dĩ chúng tôi đến đây là bởi vì bên trong đó có một nhà thờ, chính là ngôi nhà thờ ghi trên tờ giấy tuyên truyền kia.

Nhà thờ không lớn, sử dụng phong cách Baroque kiểu châu Âu có lẽ xây dựng vào đầu thời kỳ Trung Hoa dân quốc, đến nay có lẽ cũng đã hơn một trăm

222
năm. Ngôi nhà thờ ấy xem ra vẫn còn rất vững chãi không giống như những công trình tồi tàn kia, mới có dăm ba chục năm đã bị liệt vào danh sách những công trình nguy hiểm.

Hôm nay là chủ nhật, trong nhà thờ đang hành lễ. Lúc chúng tôi đến nơi, mục sư đang dẫn dắt tín đồ tụng kinh Amen, xem ra buổi lễ sắp sửa kết thúc, vì thế chúng tôi không vội vào trong mà đứng đợi ở cửa, tiện thể cũng để quan sát đôi chút tình hình bên trong. Ngôi nhà thờ nhỏ này nằm ở nơi hẻo lánh nên tín đồ đến hành lễ không nhiều, tuy nhiên trong đó lại thấy có cả người nước ngoài.

Kết thúc nghi thức cầu nguyện, một nữ tu già khoảng hơn sáu mươi tuổi có khuôn mặt hiền từ cười nói vui vẻ tiễn tín đồ ra ngoài cửa. Khi trông thấy chúng tôi, bà ta tươi cười vẻ thân thiện, rồi hỏi với vẻ khiêm nhường: “Cần giúp đỡ phải không, các con của Chúa?”

“Chào sơ, tôi là Mộ Thân Vũ, trinh sát viên phòng Trinh sát hình sự, do ở gần khu vực này xảy ra một vụ án mạng nên đến đây hỏi thăm tình hình, hy vọng có thể từ đó tìm ra chút manh mối.” Tôi cho bà ta xem thẻ cảnh sát rồi lại hỏi: “Xin hỏi, phải xưng hô với sơ thế nào ạ?”

“Cầu xin chúa trời tha thứ cho tội lỗi của người đã chết, dẫn dắt linh hồn họ đến được thiên đường, Amen!” Bà ta làm dấu chữ thập trước ngực, “Cậu cứ gọi tôi là sơ Viêm giống như mọi người khác là được rồi, mong rằng tôi có thể giúp được cho cậu.”

“Sơ đã trông thấy cậu thiếu niên này lần nào chưa?” Tôi cho bà ta xem tấm thẻ học sinh, phía trên có ảnh chân dung của Chu Thiếu Long.

Sơ Viêm xem một lát rồi trả lại: “Thời gian trước, đứa trẻ này thường đến đây chơi nhưng chín hôm nay không thấy đến... cầu Chúa che chở cho linh hồn cậu ấy!”

“Cậu ta từng tiếp xúc với những ai ở đây?”

Mặt bà ta lộ rõ vẻ từ bi, chậm rãi bảo: “Cậu ấy là đứa trẻ ngoan, sau khi tan học thường đến chơi với lũ trẻ ở đây, lại còn dạy chúng viết chữ, ngoài ra cũng đều đã tiếp xúc với mọi người trong này, mấy hôm trước còn sám hối với mục sư Lương.”

Sám hối là một nghi thức tôn giáo, nói một cách đơn giản là sám hối tội lỗi của mình trước giáo sĩ để cầu mong được thượng đế tha thứ. Nhưng mà một thiếu niên đang độ tuổi phơi phơi như thế thì có tội lỗi gì chứ? Biết đâu từ nội dung sám hối của cậu ta tôi lại có thể phát hiện được chút manh mối. Nhưng khi tôi yêu cầu sơ Viêm dẫn vào gặp mục sư, đồng thời bày tỏ mong muốn ông ta

223
cho biết Chu Thiếu Long đã sám hối những gì thì lại được bà ta trả lời rằng: “Sơ rất vui lòng đưa hai người đi gặp mục sư Lương, nhưng e rằng mục sư sẽ không nói cho hai người biết nội dung sám hối bởi vì đã là giáo sĩ, chúng tôi phải có nghĩa vụ bảo vệ bí mật riêng tư cho tín đồ.”

“Nhưng điều này có thể cũng liên quan đến nguyên nhân cái chết của Chu Thiếu Long, bảo vệ bí mật riêng tư cũng không bằng tìm ra hung thủ, trả lại công bằng cho cậu ấy.” Mặc dù cũng hiểu nỗi khổ trong lòng đối phương nhưng tôi cảm thấy giành lại chính nghĩa cho người chết có ý nghĩa hơn nhiều so với bảo vệ bí mật cá nhân của họ.

“Đứa trẻ này đã được giải thoát, chuyện ở thế gian đã không còn liên quan đến cậu ấy nữa, Chúa trời tự khắc sẽ có sắp đặt. Việc chúng tôi cần làm là cầu nguyện cho cậu ấy chứ không phải là tiết lộ điều cậu ấy không muốn cho người khác biết.” Mặc dù bề ngoài bà ta tỏ ra rất hòa nhã nhưng thái độ lại vô cùng cương quyết.

Lấy cứng chọi cứng không thể giải quyết được vấn đề, đã không thể ép đối phương nói ra nội dung sám hối của Chu Thiếu Long thì chỉ còn cách rào trước đón sau để moi lấy thông tin liên quan mà thôi. Vì sơ Viêm còn rất nhiều việc phải làm nên sau khi dẫn chúng tôi vào gặp mục sư Lương xong liền đi ra.

Mục sư Lương khoảng hơn bốn mươi tuổi, thái độ rất thân thiện, lúc chúng tôi vào gặp, ông ta đang dạy bọn trẻ ở cô nhi viện viết chữ trong căn phòng phía sau nhà thờ. Các bạn nhỏ này khoảng mười ba, mười bốn tuổi, phần lớn là con gái, chỉ có hai cậu con trai nhưng đều là trẻ khuyết tật, hơn nữa một cậu hình như còn bị thiếu năng trí tuệ, vừa cười ngây ngô vừa viết nguệch ngoạc lên giấy. Cậu còn lại khá hơn, trí tuệ có vẻ không vấn đề gì nhưng cậu bị sút môi bẩm sinh nên trông hơi kỳ dị. Tôi để ý xem chúng đang viết gì, những đứa bé hơn

đang viết tên mình hoặc viết vẽ nguệch ngoạc lung tung, còn những đứa lớn viết tờ tuyên truyền “Tin thượng đế sẽ được sống mãi.”

“Chào anh chị, tôi có thể giúp gì cho hai người?” Mục sư Lương dặn dò đứa lớn tuổi nhất trông nom các em rồi cùng chúng tôi ra đi dạo ngoài vườn hoa.

“Mục sư có biết cậu ta không?” Tôi đưa thẻ học sinh Chu Thiếu Long ra.

“Có biết! Cậu ấy thường hay đến đây giúp nhà thờ dạy các bạn nhỏ viết chữ, mặc dù cũng có lúc tinh nghịch nhưng cậu ấy đúng là một đứa trẻ lương thiện, giàu lòng nhân ái. Có điều đã mấy hôm nay không thấy đến đây, không biết bây giờ thế nào?” Mục sư Lương nói, trên mặt lộ vẻ lo âu.

“Cậu ấy đã không còn nữa rồi.” Khi phải nói cho đối phương biết thông tin này, tôi cảm thấy có đôi chút không đành lòng.

Mục sư Lương hơi sững người, nhưng rất nhanh chóng lấy lại vẻ bình tĩnh làm dấu chữ thập phía trước ngực: “Cầu Chúa dẫn dắt linh hồn cậu ấy lên thiên đường!”

224

Chúng tôi cùng lặng im, lát sau Trần Trần là người đầu tiên phá vỡ bầu không khí này: “Chẳng phải cô nhi viện được chính quyền trợ cấp hay sao? Tại sao lại không có thầy giáo dạy bọn trẻ học chứ?”

Mục sư Lương mỉm cười trả lời: “Cô nhi viện này do một vị mục sư tên là Smit sáng lập ra chứ không phải tổ chức nhà nước, vì thế không được chính quyền trợ cấp, chi tiêu hàng ngày do các tín đồ quyên tặng. Do chính quyền không bố trí giáo viên nên chúng tôi phải tự đứng ra dạy các cháu nhỏ.”

Trần Trần gật đầu như hiểu mà thật ra chẳng hiểu gì, tôi hỏi: “Thông thường các cô nhi viện đều do chính quyền quản lý, sao các ông lại tự tổ chức như vậy?”

Mục sư Lương chậm rãi giải thích: “Thực ra trước lúc tôi đến đây làm mục sư, đúng là chính quyền đã từng yêu cầu tiếp quản cô nhi viện, nhưng vì cô nhi viện này do mục sư Smit sáng lập, nên Viện trưởng đã đề nghị Giáo hội giúp đỡ. Giáo hội đứng ra thương lượng với chính quyền, cuối cùng cũng giữ được nguyên trạng. Còn tôi cũng vì thế mà được cử đến đây làm mục sư.”

Tôi không quan tâm chuyện cô nhi viện hoạt động ra sao mà chỉ quan tâm Chu Thiếu Long có quan hệ gì với những người ở đây, sử dĩ hỏi như vậy chỉ là để khiến đôi phương lơ là điểm này, từ đó dễ bề đồng ý dò hỏi mà thôi. Hy vọng là có thể moi được nội dung Chu Thiếu Long đã sảm hối.

Nói với mục sư Lương thêm mấy chuyện không lấy gì làm quan trọng nữa, tôi bắt đầu hỏi các vấn đề liên quan đến Chu Thiếu Long, nhưng khi hỏi đến nội

dung sám hối mang tính thăm dò, ông ta lập tức giải thích một cách rất có trách nhiệm: “Sám hối là một cách ăn năn hối cải trước Chúa của các tín đồ, nhiệm vụ của nhân viên thần chức chúng tôi tức là làm sứ giả cho Chúa, vì thế tuyệt đối không thể tiết lộ nội dung sám hối của tín đồ cho người thứ ba, trừ phi được chính tín đồ đồng ý.”

Người đã chết rồi còn phải được sự đồng ý gì nữa chứ! Không lẽ phải lên tận thiên đường tìm cậu ấy à? Mặc dù thường ngày tôi chưa từng bao giờ thấp hương lễ Phật, nhưng người hàng ngày được mẹ nuôi thờ phụng là Mẫu - một trong những chư vị thánh giả của Phật giáo, còn tôi đã được Mẫu phù hộ nhiều năm, vì thế cũng có thể coi là một tín đồ Phật giáo, khi chết đi không đến được tây phương cực lạc thì phải xuống địa ngục, không thể chạm được đến cửa thiên đường. Tất nhiên, cứ coi như là tôi lên được thiên đường thì đó cũng chỉ là sau khi đã chết, không thể giải quyết được công việc hiện tại.

Thua keo này ta bày keo khác, tôi dự định moi thông tin bằng biện pháp khác: “Trong cô nhi viện này có ai nói chuyện với Chu Thiếu Long tâm đầu ý hợp nhất không?”

225

“Cậu ấy nói chuyện hợp nhất với Mỹ Lung, thật ra mỗi lần cậu ấy đến đây cũng đều là để tìm Mỹ Lung cả.”

“Mỹ Lung là ai vậy?”

“Đó là một cô bé trong cô nhi viện này. Chà! Thực ra cũng rất đáng thương. cô bé kia kìa!” Nhìn theo hướng mục sư Lương chỉ, tôi thấy một thiếu nữ khoảng mười bốn tuổi, rất xinh đẹp nhưng lại mặc một bộ quần áo hết sức kỳ lạ. Có thể tôi sẽ tìm được manh mối gì đó thông qua cô bé này.

27. Chương 27: Nơi Bé Gái Sơ Sinh Bị Chết Hàng Loạt

Qua mục sư Lương biết được Chu Thiếu Long rất hợp chuyện với cô bé mồ côi tên là Mỹ Lung ở trong cô nhi viện này, hơn nữa mỗi lần đến đây cũng đều là để tìm cô bé, vừa hay lúc này cô lại xuất hiện ngay trước mắt chúng tôi. Nhìn theo hướng mục sư Lương chỉ, tôi thấy một thiếu nữ khoảng mười bốn tuổi, mái tóc đen mượt xõa xuống ngang vai, khuôn mặt trắng ngần ửng hồng, đôi mắt long đen long trắng rõ nét, trong veo như nước hồ thu, một vẻ đẹp khiến người ta phải ngỡ ngàng. Còn nhỏ đã xinh đẹp thế này thì khi lớn lên chắc chắn sẽ lấn át tất cả hoa thơm cỏ lạ, chẳng trách Chu Thiếu Long thường xuyên đến

gặp. Nếu sinh ra muộn hơn chục năm, chắc tôi cũng sẽ ngày ngày đến đây làm không công.

Có điều mặc dù xinh đẹp song cách ăn mặc cô bé lại rất kỳ dị, cảm giác có chút gì đó giống như trang phục của người Trung Đông Cổ khoác một chiếc áo dài rộng thùng thình, phía trên chỉ lộ ra phần đầu và đôi bàn tay, phía dưới chỉ trông thấy đôi chân thanh tú đi xăng đan. Có điều chiếc áo tuy vừa dài rộng nhưng lại rất vừa với người, y như là được đặt may vậy. Hơn nữa, cô bé còn cài một chiếc kẹp tóc bằng gỗ vô cùng đặc biệt, trong sự kỳ dị vẫn để lộ ra vẻ đẹp khác biệt. Chẳng lẽ đây là trường phái không theo trào lưu nói đến trong lời đồn? Nghe nói nam nữ thiếu niên hiện nay rất thịnh hành món đồ này, có điều cô bé rõ ràng biết cách vận dụng phong cách khác lạ này hơn hẳn bạn bè cùng trang lứa.

Mục sư Lương vẫy tay gọi, cô bé liền đi về phía chúng tôi. Lúc cô còn chưa đến gần, Trần Trần khẽ hỏi mục sư Lương: “Có người nào ở Trung Đông quen tặng quần áo cho nhà thờ không?”

Ông ta cười, trả lời: “Tạm thời chưa có ai, trang phục của Mỹ Lung là do cô bé sửa lại từ quần áo được quen tặng. Thực ra trang phục được những người thiện tâm quen tặng phần lớn đều không mặc vừa, quần áo các bạn nhỏ lúc này mặc đều là do cô bé này sửa lại. Còn chiếc kẹp tóc kia cũng là cô bé tự làm lấy đấy.”

“Còn bé như vậy mà đã giỏi thế à?”

“Đúng vậy, cô bé này giỏi lắm, làm được rất nhiều việc. Nhưng, đúng là số khổ, cầu Chúa che chở cho cô bé!” Mục sư Lương thở dài làm dấu trước ngực.

227

Đúng là “con nhà nghèo sớm biết lo việc nhà”, hoàn cảnh không tốt tự nhiên sẽ buộc người ta phải biết tự chăm sóc bản thân và những người xung quanh, đây là chuyện không tưởng. Nhưng tại sao mục sư Lương lại liên tục bảo Mỹ Lung số khổ chứ? Nếu vì cô bé là trẻ mồ côi, vậy thì tất cả trẻ con ở đây cũng đều mồ côi, cứ gì chỉ nói một mình cô bé này số khổ?

Đang mãi suy nghĩ vấn đề này thì Mỹ Lung đã đến trước mặt, chào hỏi mục sư Lương rất lễ phép, sau đó lại mỉm cười ngọt ngào với chúng tôi. Mục sư Lương giới thiệu ngắn gọn một lượt, sau đó để Mỹ Lung ở lại nói chuyện với chúng tôi, còn mình thì tiếp tục quay lại dạy bọn trẻ.

“Em biết cậu ấy không?” Tôi đưa thẻ học sinh của Chu Thiếu Long cho Mỹ Lung xem, cô bé vừa xem liền hỏi với vẻ căng thẳng: “Thiếu Long làm sao vậy? Gần mười hôm nay cậu ấy không đến rồi.”

“Thật xin lỗi, cậu ấy qua đời rồi.”

“Cậu ấy, cậu ấy chết rồi ư? Sao có thể như vậy được?” Mặt cô bé lộ vẻ sững sốt, bắt giác lùi lại một bước, khoe mắt lập tức đẫm nước, vẻ yếu đuối khiến người khác không khỏi thấy xót thương.

“Mặc dù biết em rất khó xử nhưng mong em hiểu cho, các anh phải điều tra rõ nguyên nhân cái chết của cậu ấy, bắt hung thủ trừng trị theo pháp luật.” Cô bé gật đầu, nước mắt lưng tròng: “Em có thể giúp được gì?”

“Anh muốn biết cách đây chín hôm, tức là thứ sáu tuần trước, cậu ấy có đến đây không?” Thực ra tôi nói như vậy là không đúng, bởi vì chủ nhật mới là ngày bắt đầu của một tuần, do đó thứ sáu tuần trước phải là cách đây hai ngày. Có điều hầu hết mọi người đều cho rằng thứ hai là ngày đầu tuần, bởi thế tôi mới nói như vậy, chỉ cần đối phương hiểu là được rồi.

“Vâng, cậu ấy có đến. Hầu như ngày nào tan học về cậu ấy cũng đều đến đây, nhưng kể từ hôm đó không thấy đến nữa...” Cô bé vừa nói vừa lấy khăn tay lau nước mắt. Ở thời đại bây giờ, người có thói quen mang theo khăn tay có thể nói là vô cùng hiếm thấy, hầu hết người ta đều dùng khăn giấy tiện lợi hơn, có lẽ chỉ có đứa trẻ mồ côi như cô mới có thói quen tiết kiệm này!

“Em có thể kể lại tỉ mỉ tình hình hôm ấy được không? Ví dụ cậu ấy có nổi nóng với ai không, hoặc có nói với em chuyện gì đặc biệt không?”

“Hôm đó cậu ấy đã xuống tầng hầm...” Mặt cô đột nhiên ớn lạnh, hình như vừa nhớ ra chuyện gì đáng sợ, rồi từ từ kể cho chúng tôi nghe chuyện của chín ngày hôm trước:

Hôm đó thời tiết không được tốt, Thiếu Long vừa đến nơi thì trời bắt đầu đổ mưa. Chúng em cùng dạy các em nhỏ viết chữ, đang dạy thì cậu ấy bỗng nhiên

228

hỏi có phải trong giáo đường có một tầng hầm không, bởi vì cậu ấy thấy trên nền nhà ở nội đường có cửa gỗ. Em từng nghe sơ Viêm kể về tầng hầm, bà ấy bảo rằng hồi trước giải phóng những đứa trẻ mồ côi được cô nhi viện đem về đều được đưa xuống tầng hầm trước tiên, về sau này không làm như thế nữa, đến bây giờ thì bỏ trống. Có điều, sơ Viêm không muốn cho chúng em xuống tầng hầm chơi, vì thế em và những đứa trẻ khác ở đây đều chưa từng xuống, và cũng không biết dưới đó thế nào.

Thiếu Long hình như rất hiếu kỳ đối với tầng hầm, liên tục hỏi em có phải dưới đó có gì thú vị không. Em bảo với cậu ấy là mình cũng rất muốn xuống xem, nhưng lại sợ sơ Viêm không vui nên mặc kệ cậu ấy, đi vào trong bếp phụ giúp nấu cơm. Nấu xong, em vốn định hỏi cậu ấy có muốn ở lại đây ăn cơm

không thì không thấy cậu ấy đâu nữa, nghĩ rằng không biết có phải cậu ấy đã xuống tầng hầm rồi hay không nên mới vào nội đường ở phía trong giáo đường để tìm.

Em vừa vào đến nội đường liền trông thấy cửa gỗ thông xuống tầng hầm đã bị mở, sơ Viêm đang đi ra cùng với cậu ấy. Sơ còn nói cậu ấy không được nghịch ngợm đi xuống tầng hầm như vậy, bảo rằng dưới đó từ rất lâu đã không dùng đến, chẳng những không khí bẩn mà mặt đất cũng rất ẩm ướt, nhỡ ngã ra đó thì không hay.

Sơ Viêm đi rồi, em hỏi cậu ấy ở dưới tầng hầm có thấy gì thú vị không, lúc đó sắc mặt cậu ấy không tốt, cúáp a áp úng bảo rằng dưới đó không có gì. Có điều trong lòng em luôn nghĩ rằng cậu ấy đang nói dối nên cứ bám lấy mà hỏi. Lúc đó mưa vừa tạnh, cậu ấy liền bảo phải về nhà ăn cơm, đẩy em ra rồi chạy đi...

Từ câu chuyện của Mỹ Lung được biết, trước khi mất tích Thiệu Long đã từng xuống tầng hầm, có thể sẽ tìm thấy manh mối gì đó ở dưới ấy. Thế là tôi liền nhờ cô bé đi gọi sơ Viêm đến dẫn chúng tôi xuống xem.

“Sơ Viêm không muốn cho người khác xuống tầng hầm đâu...” Mỹ Lung tỏ vẻ khó xử, rồi lập tức len lén ghé sát bên cạnh tôi nói nhỏ: “Chi bằng em dẫn các anh xuống là được rồi, thực ra em cũng muốn xem thế nào, nhưng anh chị đừng nói cho sơ Viêm biết kẻo bà ấy không vui nhé!”

Mặc dù cảm giác Mỹ Lung chín chắn hiểu việc hơn bạn bè cùng trang lứa nhưng dấu sao cô bé cũng vẫn còn là một cô bé giống như những thiếu nữ hồn nhiên ngây thơ khác, khó mà kìm nén được lòng hiếu kỳ đối với sự vật chưa biết. Nếu sơ Viêm chưa chắc sẽ đồng ý đưa chúng tôi xuống tầng hầm, vậy thì để cô bé hiếu kỳ này dẫn đi cũng không phải là không được.

Sau khi được chấp thuận, Mỹ Lung liền kéo tay tôi và Trần Trần đi vào giáo đường. Đối với phụ nữ, mười bốn tuổi có lẽ cũng đã bước vào tuổi mơ mộng,

229
bàn tay của cô bé mịn màng, nuột nà, nắm vào vô cùng dễ chịu, tiếc rằng mẹ sinh ra tôi sớm mất chục năm.

Đã hết giờ hành lễ, sơ Viêm và mục sư Lương đều đi chăm sóc bọn trẻ nên trong giáo đường vắng tanh. Trên nền nội đường có một cửa gỗ di động dài khoảng mét hai, rộng tám mươi phân, đặt ở vị trí không dễ nhìn thấy, phải đi một vòng quanh mới phát hiện ra. Cánh cửa gỗ cũng giống như tòa giáo đường này, có lẽ đã hơn trăm tuổi, thế nhưng lại không hề có dấu vết hư hại, hình như nó được làm từ loại gỗ cực tốt. Tôi nắm vòng tròn sắt trên cánh cửa, tổn không

ít sức lực mới kéo được cánh cửa vừa dày vừa chắc đó lên, nghĩ thầm lúc trước mở cánh cửa này chắc hẳn Thiếu Long phải vất vả lắm.

Tôi chợt nghĩ, nếu như cánh cửa gỗ này đóng lại, vậy thì cho dù ở dưới tầng hầm có người kêu cứu cũng rất khó đến được tai người ở bên ngoài. Chả trách sơ Viên không muốn cho ai vào bên trong, nếu gặp sự cố trong đó thì đúng thật là gọi trời trời chẳng thấu, gọi đất đất không hay rồi.

Phía sau cánh cửa gỗ mở ra là một đoạn cầu thang không dài nhưng do vị trí đặc biệt của nó nên ánh sáng không chiếu xuống được, một nửa cầu thang phía dưới tối om, khiến tôi không thể trông thấy mặt đất ở dưới đó.

Trần Trần hỏi Mỹ Lung ở dưới tầng hầm có đèn điện không, cô bé lắc đầu bảo chưa từng xuống đó nên không biết, nhưng lần trước trông thấy sơ Viên lúc từ dưới đó đi lên thì thấy trong tay sơ có cầm theo chiếc đèn pin. Tòa giáo đường này có lẽ đã xây dựng từ hơn trăm năm nay rồi, với điều kiện lúc đó thì không lắp đèn điện cũng không có gì lạ.

“Em biết ở đằng kia có đèn pin, em đi lấy ngay bây giờ.” Mỹ Lung nói xong không đợi chúng tôi đồng ý đã chạy vù đi. Thực ra trong túi áo tôi có bật lửa, cũng có thể đổi phỏ được một lúc. Đợi được khoảng năm phút vẫn chưa thấy Mỹ Lung quay lại, Trần Trần đã hơi sốt ruột: “Con bé này chạy đi đâu không biết thôi mình xuống trước đi!”

Dù sao Mỹ Lung cũng chưa xuống tầng hầm lần nào, chưa chắc đã giúp được gì, thế là tôi liền lấy bật lửa chịu gió ra, nhờ vào quang sáng yếu ớt từ ngọn lửa màu xanh tỏa ra cùng Trần Trần bước xuống tầng hầm tối đen như mực.

Tầng hầm rộng hơn tôi tưởng rất nhiều, có lẽ phải trên dưới 120m² tuy nhiên lại khá thấp, chỉ cao khoảng hai mét, khiến tôi luôn cảm thấy rất dễ bị cộc đầu dù rằng bản thân chưa đến một mét tám. Ánh sáng của chiếc bật lửa giúp chúng tôi trông thấy ở trong hầm trống không, chỉ có bốn bức tường xung quanh xây bằng loại gạch mộc xưa cũ, trên tường có chân nền nhưng không có nền. Không khí ở đây hơi ẩm, hơn nữa dưới mặt đất và trên tường còn có một ít rêu, nếu một mình vào đây mà bị trượt ngã thì sẽ rất phiền phức.

230

Xem xét một vòng vẫn không phát hiện thấy có gì đặc biệt, đang chuẩn bị quay ra thì Trần Trần bỗng kêu lên thất thanh, chỉ về phía cửa cầu thang hỏi: “Kia là cái gì?”

Tôi nhìn theo phía tay cô chỉ, thấy trên mặt đất có một vật màu đen đang di chuyển rất nhanh về phía mình. Vật này đen bóng, dài khoảng một mét, rộng

nửa mét, bẹp dí như thể dán sát xuống mặt đất. Do ánh sáng rất yếu nên ngay lúc đó không nhìn rõ là thứ gì, chỉ cảm thấy nó giống như tấm vải đen, nhưng cũng lại giống như con rắn đen bị đập bẹp.

Trong nháy mắt vật lạ màu đen kia đã dịch chuyển đến ngay trước mặt chúng tôi. Trần Trần nhắc chân định giẫm lên “đầu” nó, nhưng “đầu” nó trong nháy mắt lại rách ra một lỗ to đúng bằng chiếc giày, vừa khéo khiến Trần Trần giẫm vào chỗ trống. Hình như nó có thể tùy ý thay đổi hình dạng, Trần Trần còn chưa kịp nhắc chân lên thì nó đã quẩn ngay lấy giày của cô.

Vật kỳ dị dưới chân khiến Trần Trần sợ đến nỗi nhảy dựng lên, có điều quán quân tán thủ này cũng không phải là người ăn chay nên phản ứng ngay lập tức, cô xoay cổ chân một cái cởi phăng chiếc giày ra, đồng thời nhảy về phía sau. Giày vừa rời khỏi chân, chỉ trong nháy mắt đã bị vật kỳ dị kia bọc kín, cảm tưởng giống như bị bọc trong một miếng vải đen. Thế nhưng khi nó vừa mới buông khỏi thì chiếc giày thể thao bằng da thật chất lượng cao đã bị thủng lỗ chỗ không khác gì vừa mới bị nhúng vào dung dịch ăn mòn.

Tôi và Trần Trần bốn mắt nhìn nhau, từ thái độ kinh ngạc của đối phương, cả hai cùng nhận được một thông tin - chạy thôi!

Vật lạ kia bỏ chiếc giày ra xong liền tấn công về phía chúng tôi, hơn nữa nó còn có thể tách ra làm ba, phong tỏa đường đi từ ba hướng. Chúng tôi đành phải chạy vào phía trong, nhưng đến góc tường thì không còn chỗ nào để chạy nữa. Đúng vào lúc trông thấy chúng đã tiến sát đến dưới chân thì từ phía cửa cầu thang có một luồng ánh sáng mạnh rọi đến khiến tôi theo bản năng đưa tay lên che, Trần Trần ở bên cạnh cũng phản ứng tương tự. Mặc dù mắt tạm thời không nhìn thấy cảnh tượng xung quanh nhưng tai tôi không vấn đề gì, vẫn nghe thấy giọng sơ Viêm: “Tại sao không nói với tôi một tiếng mà đến đây thế hả?”

Khi luồng ánh sáng chiếu đi chỗ khác, tôi nhìn thấy sơ Viêm cầm đèn pin đang đứng ở cửa cầu thang, Mỹ Lung đứng bên cạnh lo lắng mân mê gấu áo, hình như biết là mình sai. Lại nhìn xung quanh, không biết vật kỳ dị kia đã biến đâu mất, cứ như thể nó chưa từng xuất hiện, trên mặt đất chỉ còn lại chiếc giày thể thao thủng lỗ chỗ.

Sự việc biến đổi đột ngột khiến đầu óc tôi không kịp phản ứng, nếu không có chiếc giày thể thao thủng lỗ chỗ kia chắc hẳn tôi còn cho rằng vừa rồi chỉ là gặp phải ác mộng. Nhưng đây không phải là mơ mà rõ ràng là sự việc có thật. Tôi

231

và Trần Trần nhìn nhau một cái ánh mắt cô khẳng định với tôi rằng đây hoàn toàn không phải là mơ.

“Lẽ ra các con không nên vào đây.” Sơ Viêm vẫy tay về phía chúng tôi, ý bảo theo bà ra khỏi tầng hầm.

Trần Trần nhảy lò cò đến nhặt chiếc giày của mình, nó đã rách nát không còn ra hình dạng gì nữa nhưng cô vẫn định đi vào. Tôi giật lấy chiếc giày, bảo cô hãy cứ nhảy bằng một chân đi đã, còn chiếc giày để đưa cho Duyệt Đồng xét nghiệm. Cô giận dữ trừng trừng nhìn tôi, tôi đáp lại bằng cái mỉm cười “mê hồn” khiến cô cuối cùng cũng thỏa hiệp, đặt bàn chân xinh đẹp chỉ đi mỗi chiếc tất trắng tinh xuống, bước thấp bước cao cùng tôi ra khỏi tầng hầm.

Vừa ra đến ngoài tôi liền kể lại cho sơ Viêm nghe chuyện vừa xảy ra, đồng thời chìa cho bà xem chiếc giày thể thao thủng lỗ chỗ. Về mặt bà vô cùng đau buồn, thở dài một tiếng đồng thời làm dấu trước ngực: “Xin chúa giải cứu cho những linh hồn đáng thương này, Amen!”

“Thưa sơ, tầng hầm này xảy ra chuyện gì vậy? Không lẽ dưới đó có ma quỷ hay sao?” Trần Trần nhìn xuống cửa tầng hầm tối om, hình như sự việc vừa rồi vẫn còn khiến cô sợ hãi.

Sơ Viêm không trả lời ngay mà có ý muốn đóng cửa tầng hầm lại tôi và Trần Trần lập tức bước đến giúp sức. Cửa đóng rồi, bây giờ bà mới nói: “Sở dĩ sơ không muốn mọi người vào tầng hầm là bởi vì bên trong có rất nhiều vong hồn bé gái sơ sinh.”

“Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Sơ kể tỉ mỉ một chút được không?” Tôi hỏi một cách nghiêm túc.

Sơ Viêm bảo chúng tôi ngồi xuống, sau đó mới từ từ kể lại câu chuyện từng xảy ra trong tầng hầm bí hiểm này:

Cô nhi viện được mục sư Smit sáng lập vào đầu thế kỷ trước, lúc đầu một phần rất lớn kinh phí do giáo hội trợ cấp, nên rất dồi dào. Nhờ có kinh phí đầy đủ mà cuộc sống của bọn trẻ mồ côi không đến nỗi nào, thậm chí còn tốt hơn đại bộ phận người nghèo ở thời điểm đó vì thế rất nhiều người nghèo đã gửi những đứa con gái mình không nuôi nổi vào nhà thờ.

Sau này, khi mục sư Smit về trời, hơn nữa lại gặp đúng khi loạn lạc, cô nhi viện không thể nào liên lạc được với giáo hội, kinh phí ngày càng khó khăn. Bên cạnh đó, chiến tranh khiến cho người nghèo không nuôi được con lại càng gửi các bé gái vào nhà thờ nhiều hơn, chi tiêu hàng ngày vì thế lại càng tăng thêm.

Cô nhi viện không đủ khả năng chăm sóc được nhiều đứa trẻ như vậy, thế nhưng các bé gái lại vẫn không ngừng được đưa đến. Nếu các bậc cha mẹ đích

thân giao chúng cho nữ tu thì họ còn có thể giải thích rằng cô nhi viện đã không thể chăm sóc con gái họ được nữa, nhưng mà hầu hết lại đều lén lút bỏ con ngoài cổng nhà thờ cùng lắm chỉ để lại tên họ của cha đứa trẻ mà thôi... Sơ chính là một trong số các bé gái bị bỏ lại ngoài cổng nhà thờ lúc đó, bản thân không biết cha mẹ mình là ai, chỉ biết cha họ Viêm nên các sơ đặt tên cho là Viêm Tư Thân.

Do không đủ khả năng nuôi được nhiều trẻ như thế, nên cô nhi viện chỉ có thể lựa chọn giữ lại những bé gái có thể trạng tốt, cách lựa chọn là bắt các bé trần truồng nằm trên nền nhà lạnh lẽo một ngày. Trong một ngày này chúng không những không được ăn mà ngay cả một giọt nước cũng không được uống, thậm chí quần áo để giữ ấm cũng không có. Trong điều kiện khắc nghiệt đó, thử hỏi có mấy đứa bé gái sơ sinh yếu ớt vượt qua được bài kiểm tra tàn khốc như vậy? Những đứa may mắn vượt qua sẽ được cô nhi viện nuôi lớn giống như sơ đây. Việc làm này liên tục thực hiện cho đến sau giải phóng...

“Các người làm như thế có khác gì giết người chứ! Để các bé gái sơ sinh chết đói chết rét chi bằng bóp chết chúng đi cho rồi!” Nghe sơ Viêm kể xong, Trần Trần cảm thấy rất sốc.

“Xin Chúa tha thứ cho tội lỗi của chúng con, Amen!” Sơ Viêm không chút phản bác lời trách mắng của Trần Trần. Thực ra đó không phải tội lỗi của sơ Viêm, bởi vì bà ấy cũng chỉ là một trong số những bé gái từng phải chịu thử thách tàn khốc này mà thôi.

Tôi nói điều này với Trần Trần để cô biết rằng mình đã mắng nhầm đối tượng. Cô ngưng ngưng xin lỗi sơ Viêm, sau đó lại đặt câu hỏi: “Tại sao những đứa trẻ bị vứt bỏ lại toàn là gái?”

Sơ Viêm tiếp tục buông tiếng thở dài: “Hiện nay vẫn còn rất nhiều người trọng nam khinh nữ, cách đây hơn nửa thế kỷ tư tưởng này còn nặng nề hơn nhiều. Hiện giờ, hầu hết bọn trẻ trong cô nhi viện đều là bé gái, chỉ có mấy bé trai nhưng cũng đều bị khuyết tật cả.”

Theo như lời sơ Viêm thì trong suốt một khoảng thời gian tương đối dài tăng hãm này đã từng được sử dụng làm “nơi giết hại hàng loạt các bé gái”, số lượng bé gái chết đói chết rét ở đó nếu không phải hàng nghìn thì cũng phải hàng trăm. Vậy lẽ nào vừa rồi tấn công chúng tôi chính là oan hồn của các bé gái? Có phải cũng vì thế mà Chu Thiệu Long chết một cách ly kỳ hay không?

28. Chương 28: Axit Formic Phân Hủy Xác Người

Sáng hôm sau, tôi đến phòng làm việc của tổ trưởng báo cáo tiến độ điều tra, nhưng còn chưa kịp mở miệng thì tổ trưởng đã quẳng tờ báo ra trước mặt tôi, ngay trên đầu là dòng tít cỡ lớn “Thiếu niên mất tích ly kỳ, sau chín ngày phân hủy chỉ còn bộ xương.” Tôi vừa lật xem vừa khen: “Cánh nhà báo này làm việc hiệu quả thật đấy, sau này muốn lấy lời khai nhân chứng cũng nên học hỏi ở họ.”

“Thả hồi hết các cậu, đổi cho họ đi điều tra phá án được chứ?” Tổ trưởng lườm tôi một cái, “Vụ này đã được xã hội quan tâm, tốt nhất cậu đừng có gây tai vạ cho tôi đấy. Nếu làm cho dân chúng hoảng sợ thì tôi cũng không dễ chịu, còn các cậu càng khỏi phải nói.”

“Việc này không lo, chuyện nhà quan tự bản thân Giám đốc sở sẽ giải quyết. Điều tôi sợ nhất là vài ngày sau lại phát hiện thêm một bộ xương nữa thì đầu đau lắm.” Muốn giải thích một việc lạ lùng ngoài sức tưởng tượng ta có thể dùng từ “trùng hợp”, nhưng khi xuất hiện hai, ba, thậm chí là nhiều hơn các vụ án tương tự như nhau thì cái gọi là “trùng hợp” kia sẽ bị coi là “đối trá.”

“Vì thế cậu nhất định phải bắt được hung thủ trước khi nó kịp gây ra vụ án tiếp theo.”

Việc này, một là tôi chưa tìm ra manh mối, hai là chưa chắc tôi đã có thể sống lâu như vậy, ba là người bị hại tiếp theo có thể cũng chính là tôi. Tôi kể lại rành rọt từng thông tin thu thập được ngày hôm qua cho tổ trưởng nghe.

Thứ nhất ông cụ Chí nói rằng hơn năm mươi năm trước cũng xảy ra một vụ án tương tự, nhưng do thời gian đã lâu nên sợ rằng không thể nào xác minh được có phải là thật hay không.

Thứ hai, tôi và Trần Trần bị vật lạ màu đen tấn công ở dưới tầng hầm nhà thờ, suýt nữa mất mạng.

Thứ ba, trước khi bị hại, Chu Thiệu Long đã từng một mình xuống tầng hầm, không biết có từng bị vật lạ đó tấn công hay không, nhưng rất có thể việc này có liên quan đến cái chết của cậu bé.

Thứ tư đã giao chiếc giày thể thao bị vật lạ làm thủng lỗ chỗ của Trần Trần cho đội Kỹ thuật xét nghiệm, từ đó có thể sẽ biết được vật lạ kia thật ra là gì.

234

Thứ năm, theo lời sơ Viêm, ở gần cô nhi viện có một triền núi mọc đầy cây oải hương, lát nữa đến đó xem xét có thể sẽ phát hiện được điều gì đó.

Báo cáo tổ trưởng xong cũng vừa lúc có điện thoại gọi đến, là Duyệt Đồng:

“Có kết quả xét nghiệm rồi, chúng tôi thấy có axit formic còn sót lại trên chiếc

giày, đó là loại chất lỏng có tính ăn mòn mạnh, chiếc giày nhanh chóng bị làm rách là do axit này ăn mòn.”

“Trên xương và quần áo của Chu Thiếu Long có axit formic không?” Tôi hỏi.

“Đã làm xét nghiệm nhưng không thấy có. Quần áo chắc chắn không bị nhiễm axit bởi vì nếu có thì cũng phải bị rách giống như chiếc giày kia; còn thì thể cậu ấy thì không biết thế nào, bởi vì hôm trước có mưa to, không loại trừ khả năng thì thể bị axit ăn mòn chỉ còn lại xương, còn số axit sót lại thì đã bị nước mưa rửa trôi mất rồi.”

Giả thiết Duyệt Đồng đưa ra không những giải thích được nghi vấn xác chết bị phân hủy trong vòng chín ngày mà còn gợi mở cho tôi một hướng điều tra - có lẽ nên bắt đầu từ sản phẩm hóa chất.

Từ tư liệu hiện có cho thấy có hai người vừa có quan hệ với người chết lại vừa có khả năng tiếp xúc được với axit formic, một người là La Thục Phần, tức là vợ cũ của Chu Diệu Toàn cha của nạn nhân, người còn lại là Chu Tuấn Long, anh cùng cha khác mẹ với người chết, hai mẹ con họ đã mở một cửa hàng hóa chất.

Theo lời của bác người chết cho biết, hơn mười năm trước Chu Diệu Toàn và La Thục Phần ly hôn, Chu Tuấn Long còn nhỏ nên ở với mẹ, tuổi thơ phải sống nghèo khó. Sau này Chu Diệu Toàn lấy vợ hai sinh ra Chu Thiếu Long, mặc dù cách nơi ở của vợ cũ không xa nhưng hơn mười năm nay không hề qua lại, thậm chí khi con trai lớn bõm ông ta cũng không ngó ngang gì. Chính vì thế mà mặc dù thi thoảng anh em vẫn gặp nhau trên đường nhưng Chu Thiếu Long lại không hề biết rằng mình còn có anh trai.

Căm hận chồng cũ và tuổi thơ thiếu tình yêu thương của cha đều có thể là động cơ dẫn đến giết người xả hận, như vậy hai mẹ con người này đều có khả năng là hung thủ.

Tôi cùng Trần Trần đến cửa hàng hóa chất của hai mẹ con La Thục Phần, trước khi bước vào, chúng tôi đã tìm hiểu qua tình hình hiện tại của họ thông qua các cửa hiệu bên cạnh, có thể tổng hợp thông tin thu được lại như sau: Một là, hai mẹ con họ trước đây sống rất khổ sở, về sau được bạn bè và người thân giúp đỡ mở cửa hàng hóa chất này thì cuộc sống mới cải thiện được ít nhiều.

235

Hai là, Chu Tuấn Long năm nay mười tám tuổi, sau khi thi tốt nghiệp cấp ba đạt kết quả rất kém đã từ bỏ định vào đại học, hiện tại đang giúp mẹ trông coi

cửa hàng và bán hàng qua mạng.

Ba là, La Thục Phần thường vô tình biểu lộ nỗi oán hận Chu Diệu Toàn, ngoài ra còn bảo rằng nếu ông ta chết cũng sẽ không cho con trai đến đưa tang.

Bốn là, Chu Tuấn Long thường ngày tính tình rất tốt, cư xử rất lễ độ nhưng khi nhắc đến gia đình người cha của mình thì lập tức sầm mặt lại.

Năm là, trước đây Chu Tuấn Long thường đến cô nhi viện làm việc thiện nhưng gần một năm nay lại rất ít đến.

Tổng hợp các thông tin này, trong đầu tôi xuất hiện rất nhiều suy nghĩ. Theo lời Mỹ Lung nói, từ một năm trước Chu Thiệu Long bắt đầu đến giúp đỡ cô nhi viện, như vậy trước đây Chu Tuấn Long thường xuyên đến cô nhi viện chắc chắn đã gặp người em cùng cha khác mẹ này rồi. Nếu cho rằng gần một năm nay Chu Tuấn Long ít đến cô nhi viện là vì tập trung chuẩn bị thi tốt nghiệp cấp ba, thì thành tích của cậu ta không thể kém như thế được. Do đó, theo tôi nguyên nhân cậu ta không đến cô nhi viện chắc là vì không muốn tiếp xúc với em trai mình.

Nhưng ở cô nhi viện có thiếu nữ Mỹ Lung xinh đẹp như vậy, Chu Tuấn Long độ tuổi xấp xỉ chắc chắn sẽ không thể không động lòng, có lẽ cậu ta thường xuyên đến đây cũng chủ yếu là để gặp Mỹ Lung, vì thế bên trong việc này nhất định phải ẩn chứa điều gì đó. Tất nhiên đây cũng chỉ là phỏng đoán, tôi còn cần phải thu thập nhiều chứng cứ hơn nữa để kết luận phỏng đoán của mình có chính xác hay không.

Tôi và Trần Trần cùng bước vào, cửa hàng này không rộng nhưng hàng hóa tương đối đầy đủ. Một phụ nữ khoảng chừng hơn bốn mươi tuổi lập tức bước đến hỏi chúng tôi cần gì.

Trần Trần định đưa thẻ cảnh sát ra nhưng tôi ra hiệu cho cô đừng nói gì vội, còn mình thì nói với phụ nữ trung niên kia: “Xin hỏi ở đây có axit formic không?”

“Có loại thùng 10kg và 20kg, cậu muốn mua bao nhiêu?” Bà ta trả lời rất thật.

Lúc này tôi mới đưa thẻ cảnh sát ra: “Chào bà, tôi là Mộ Thân Vũ ở Phòng Trinh sát hình sự, xin hỏi bà có phải là La Thục Phần không?”

“Vâng, vâng, tôi là La Thục Phần, tìm tôi có việc gì?” Bà ta tỏ ra hết sức sợ hãi, nhưng cũng không thể dựa vào đó mà phán đoán bà ta đã làm việc xấu, thực

236

ra hầu hết mọi người khi bị cảnh sát tìm đến tận nơi hỏi thăm cũng đều tỏ vẻ hoảng hốt, chỉ có những kẻ lưu manh vô lại hàng ngày đều phải đến cơ quan

công an trình báo mới dám cười đùa cợt nhả với chúng tôi.

“Xin hỏi vào lúc chập tối mười hôm trước bà ở đâu, làm gì, có ai ở cùng bà không?” Trong lúc nói tôi đặc biệt chú ý thay đổi ánh mắt của bà ta.

“Lúc đó có lẽ tôi đang ở đây trông coi cửa hàng, ngày nào chúng tôi cũng bán đến tám giờ tối mới đóng cửa.” Ánh mắt bà ta không có gì khác lạ.

“Còn con trai bà, lúc đó cậu ta ở đâu?”

Bà ta hơi ngần người ra một lúc: “Nó, nó cũng ở cửa hàng với tôi.”

Tôi nhìn bà ta bằng ánh mắt nghiêm khắc, khiến bà ta lập tức né tránh. Tôi nói tiếp, giọng nghiêm nghị: “Chúng tôi đã hỏi thăm các cửa hàng ở gần đây, họ đều nói rằng thông thường chỉ lúc buổi trưa con trai bà mới đến đây giúp trông hàng cho bà về nấu cơm, còn buổi tối hầu như không đến.”

“Thông thường buổi tối nó... nó không đến, nhưng hôm ấy có đến.” Giọng của bà ta cứấp a ập ứng, khiến tôi cảm thấy bà ta đang nói dối.

“Chuyện xảy ra đã hơn một tuần mà sao bà vẫn nhớ rõ ràng vậy?”

“Bình thường nó rất ít đến vào giờ này, vì thế tôi nhớ rất rõ.”

“Ồ!” Tôi bước ra vài bước, giả vờ xem qua sản phẩm hóa chất trong cửa hàng, tiện mồm hỏi giá một số mặt hàng, đợi bà ta hơi thả lỏng một chút mới hỏi: “Hôm đó là thứ bảy, chắc hàng bán chạy lắm nhỉ!”

Bà ta cười nhin bợ: “Chúng tôi chủ yếu bán hàng cho các công xưởng, cuối tuần nói chung khá vắng khách.”

“Con trai bà cũng lạ thật đấy, lúc bán hàng bận rộn thì không đến giúp, lúc vắng khách lại đến.”

Bà ta xấu hổ cười trừ: “Nó bán hàng qua mạng, bình thường phải lên mạng trả lời khách hàng, hơn nữa một mình tôi ở đây cũng có thể đảm đương được.”

“Con trai bà biết bà có thể đảm đương được nên không đến giúp, ngày thứ sáu vào mười hôm trước cũng vậy, cậu ta cũng không đến.”

Mặt bà ta bỗng nhiên trắng bệch, biết rằng đã lỡ lời. Tôi lại nói: “Chập tối hôm thứ bảy đó con trai bà có ở đây hay không cũng không sao, điều tôi muốn biết là trước đó một hôm, cũng tức là hôm em trai Chu Thiếu Long của cậu ta mất tích, cậu ta ở đâu. Nếu bà còn muốn nói dối thì hãy cẩn thận chúng tôi bắt giam bà dăm bữa nửa tháng rồi mới từ từ xét hỏi con trai bà.”

237

“Con trai tôi rất ngoan, rất nghe lời, chưa bao giờ làm việc xấu, hơn nữa cũng chưa từng qua lại với cả nhà người cha khốn nạn đó, chuyện của đứa con hoang kia không hề liên quan đến nó, các ông đừng có bắt nó!” Bà ta bảo tôi đừng bắt con trai mình, cuống quýt nắm lấy tay tôi.

“Tôi không nói muốn bắt con trai bà, chỉ là muốn hỏi vài chuyện mà thôi...”

Để lấy được thêm nhiều thông tin từ bà ta, trước tiên tôi an ủi, bảo rằng chúng tôi chỉ tìm con trai bà để hỏi một số chuyện chứ không phải đến để bắt.

Vì một lát nữa Chu Tuấn Long sẽ ra trông cửa hàng cho mẹ về nấu cơm nên chúng tôi không phải vội đi tìm cậu ta mà tiếp tục hỏi La Thục Phần về tình hình của hai mẹ con. Bà ta rưng rưng nước mắt kể về quãng đời chua xót sau khi ly hôn:

Lúc ly hôn với gã khốn nạn ấy, Tuấn Long mới hơn ba tuổi, một mình tôi thân gái phải vừa trông con vừa làm việc, khổ sở thế nào không cần nói thì mọi người cũng biết. Thêm nữa, tôi lại không có khả năng gì, chịu khó làm việc đến mấy thì cuộc sống cũng vẫn rất khổ. Hai mẹ con tôi sống khổ sở như vậy mà gã khốn nạn kia chỉ biết lo cho bản thân sống phong lưu sung sướng, chưa bao giờ ngó ngang gị đến chúng tôi, ngay cả khi Tuấn Long bịch cũng không thèm ghé qua xem con thế nào chứ đừng nói đến chuyện giúp đỡ.

May mà ông trời có mắt, từ khi lên trung học Tuấn Long thường hay đến giúp đỡ cô nhi viện ở gần đây. Viện trưởng Lưu của cô nhi viện là người rất tốt, sau khi biết cảnh ngộ mẹ con chúng tôi liền giúp chúng tôi xin giấy phép kinh doanh cửa hàng hóa chất, đồng thời tôi lại vay mượn của họ hàng thân thích một món tiền mở cửa hàng này. Vì xin giấy phép kinh doanh hóa chất rất khó, hơn nữa quanh vùng cũng không có mấy cửa hàng nên công việc làm ăn không đến nỗi nào, cuộc sống của chúng tôi cũng tốt dần lên.

Vốn tưởng rằng mọi thứ về sau đều thuận buồm xuôi gió, ai ngờ Tuấn Long thi cấp ba lại đạt kết quả thấp như vậy, có điều như thế cũng không sao, có cửa hàng này rồi chúng tôi không cần phải quá lo về cuộc sống nữa...

Người mẹ ngậm đắng nuốt cay này kể về tôi rất nhiều, có điều hầu hết chỉ là những lời thóa mạ, mắng chửi người chồng cũ mà thôi. Từ lời nói của bà ta, tôi chỉ rút ra được ba thông tin: thứ nhất, hai mẹ con bà ta là người tốt; thứ hai, phía nhà chồng cũ đều là người xấu; thứ ba, Viện trưởng cô nhi viện là người tốt, cũng rất có tài. Hai thông tin trước là phán đoán chủ quan của bà ta, không có nghĩa gì đối với tôi, còn thông tin thứ ba hầu như cũng không tác dụng gì. Mất toi cả buổi sáng chỉ để nghe những lời vớ vẩn của bà ta.

Lúc tôi đã cảm thấy chán ngán nghe bà ta nói nhảm thì một cậu thiếu niên bước vào cửa hàng: “Mẹ về nấu cơm đi, để con tiếp khách cho.”

238

“Chào cậu, tôi là Mộ Thân Vũ, cảnh sát hình sự, xin hỏi cậu có phải là Chu Tuấn Long không?” Tôi giơ thẻ cảnh sát cho người vừa vào xem.

“Vâng, chào anh cảnh sát, tôi có thể giúp gì cho anh?” Cậu ta đúng là rất lễ độ, điều này có lẽ cũng liên quan đến việc cậu ta thường xuyên đến giúp cô nhi viện.

“Chắc cậu biết chuyện em trai cậu mất tích chứ!”

“Xin lỗi, mẹ tôi chỉ có một mình tôi là con.” Cậu ta lộ vẻ không vui nhưng giọng nói vẫn tương đối khách sáo.

“Vậy lúc chụp tôi cách đây mười hôm cậu ở đâu?”

Cậu ta suy nghĩ giây lát: “Chắc là đang lên mạng ở nhà, thời gian này nói chung tôi đều ở nhà.”

“Có ai chứng minh được lúc đó cậu ở nhà không?”

“Tôi mở trang bán hàng trên mạng chuyên bán những thứ ở cửa hàng này, lúc đó chắc chắn phải đang nói chuyện với khách, anh có thể đến nhà tôi xem nhật ký các cuộc nói chuyện.” Cậu ta không chút tỏ ra sợ hãi, nhưng điều này không có nghĩa những gì cậu ta nói ra là thật.

Cậu ta lại nghĩ một lát: “Hầu như ngày nào vào lúc năm, sáu giờ chiều tôi cũng đều giao hàng, hôm đó cũng như vậy, nhân viên chuyển phát nhanh có thể chứng minh tôi ở nhà.”

Tôi hỏi cậu ta điện thoại của công ty chuyển phát nhanh rồi gọi đến đó, nhận được câu trả lời đúng là hôm đó có nhân viên chuyển phát nhanh đến nhà cậu ta nhận hàng. Mặc dù họ không nói rõ người giao hàng lúc đó là ai, nhưng chỉ cần đến hỏi nhân viên chuyển phát nhanh kia là biết ngay.

Tiếp theo tôi yêu cầu kiểm tra ghi chép và biên lai xuất nhập của cửa hàng, họ rất hợp tác, không hề có ý cản trở. Nói chung, phần lớn khách mua hàng là các công xưởng, bên mua chắc chắn đòi hỏi cửa hàng phải viết hóa đơn, vì thế rất dễ tra ra tình hình tiêu thụ.

Kiểm tra ghi chép và biên lai rồi đối chiếu với lượng hàng còn trong kho xong, tôi phát hiện thiếu mất một thùng 10kg axit formic.

Tôi đọc lại ghi chép xuất nhập hàng một lần nữa, xác định đúng là thiếu một thùng axit formic nên liền hỏi: “Axit formic của cửa hàng bán ra không nhiều, sao lại vô duyên vô cớ thiếu mất một thùng thế?” Đối với mặt hàng có lượng xuất ra tương đối nhiều, ghi chép sai sót không phải là chuyện hiếm, nhưng mặt hàng xuất ra ít thì nói chung không xảy ra sai sót.

239

La Thục Phần nghĩ một lát bèn giải thích với chúng tôi theo kiểu lấp liếm cho xong: “Những khi quá bận rộn thường hay quên ghi chép sổ sách.” Đương nhiên cách giải thích này không làm tôi vừa lòng, vì thế tôi ném về phía bà ta

ánh mắt ngờ vực, còn bà ta cười ngượng đáp lại.

“Tôi nhớ ra rồi!” cậu con trai đột nhiên chen vào, “Thùng axit formic đó là tôi bán trên mạng rồi.”

“Không thể nào, axit formic là chất lỏng ăn mòn, căn bản không qua chuyển phát nhanh được.” Trên đời này không có lời nói dối nào hoàn hảo cả, những lời giải thích khiến cường luôn là chữa lợn lành thành lợn què, nắm được kẽ hở này có lẽ sẽ giúp tôi thu được nhiều thông tin hơn.

“Tôi, tôi không gửi chuyển phát nhanh mà giao dịch trực tiếp.” Cậu ta nói hơi lấp bắp, thần sắc cũng lộ vẻ sợ hãi.

“Địa điểm giao dịch ở đâu? Lúc nào? Bên nhận là ai? Số điện thoại là bao nhiêu...” Để che đậy lời nói dối thì bắt buộc phải nói dối nhiều hơn, nhưng nói dối càng nhiều thì lại càng lộ ra nhiều sai sót. Rõ ràng cậu ta không thể đối phó với hàng loạt câu hỏi liên tiếp của tôi.

Tôi nắm mạnh vào vai cậu ta, nói nghiêm túc: “Tôi hỏi cậu lần cuối, rốt cuộc cậu bán thùng axit này cho ai rồi? Giả mạo trong lời khai là phạm pháp, chỉ dựa vào điều này tôi cũng đã có thể bắt giam cậu mười lăm ngày.” Trong quá trình lấy khẩu cung, có lẽ dọa nạt là điều không thể tránh khỏi.

Vừa rồi cậu ta còn khá bình tĩnh, nhưng khi bị tôi dọa như vậy liền sợ hãi trả lời: “Viện trưởng Lư, tôi bán thùng axit đó cho Viện trưởng Lư.”

29. Chương 29: Xương Trẻ Sợ Sinh Khấp Mặt Đất

Kiểm tra ghi chép và biên lai xuất nhập của cửa hàng xong, đối chiếu lượng hàng còn trong kho thấy thiếu một thùng axit formic, bị tôi liên tục tra hỏi, Chu Tuấn Long khai đã bán thùng axit đó cho Viện trưởng Lư của cô nhi viện.

“Ông ta cần axit formic làm gì?” Axit formic được sử dụng tương đối rộng rãi nhưng chủ yếu là trong sản xuất chứ không dùng trong sinh hoạt, tôi thực sự không hiểu được cô nhi viện dùng loại axit này để làm gì.

“Tôi không biết, ông ấy bảo cần thì tôi bán thôi.” Chu Tuấn Long vẫn có chút sợ hãi, hình như chưa hết run vì những lời dọa của tôi.

Giấy phép kinh doanh của cửa hàng này nhờ Viện trưởng Lư giúp đỡ mới có được, vì thông tin bảo cần axit formic là mẹ con Chu Tuấn Long liền dâng lên ngay... Hoặc là, tôi nên suy nghĩ như thế này: Ông ta muốn có axit formic nên mới giúp xin giấy phép mở cửa hàng hóa chất. Bất kể thế nào cũng bắt buộc

phải điều tra Viện trưởng Lư.

Sau khi rời khỏi cửa hàng hóa chất chúng tôi đến công ty chuyển phát nhanh, đúng lúc nhân viên hay đến nhà Chu Tuấn Long nhận hàng cũng vừa về đến nơi. Kiểm tra danh sách chuyển phát nhanh xong, anh ta khẳng định chắc chắn với chúng tôi khoảng 6 giờ tối mười hôm trước Chu Tuấn Long đúng là có ở nhà. Lúc đó họ còn nói chuyện với nhau gần mười phút, khoảng 6 giờ 30 phút mới đi khỏi.

Theo Mỹ Lung nói, Chu Thiếu Long rời khỏi cô nhi viện lúc chưa đến 6 giờ, vậy thì cứ coi Chu Tuấn Long lập tức đến cô nhi viện ngay sau khi nhân viên chuyển phát nhanh vừa đi khỏi cũng vẫn không thể gặp em mình được. Như thế cũng có nghĩa là cậu ta có chứng cứ ngoại phạm. Hai mẹ con họ đều có chứng cứ ngoại phạm, đương nhiên ít có khả năng là hung thủ, có điều việc gì cũng đều có ngoại lệ nên vẫn không thể loại trừ khả năng họ là thủ phạm gây án. Chúng tôi tới cô nhi viện một lần nữa, lúc đó sơ Viêm đang đứng trước cổng như thể bà ta biết trước chúng tôi sẽ đến vào giờ này vậy, trông thấy chúng tôi liền bước đến hỏi đã ăn cơm chưa, có muốn ăn ở đây không?

Trước lúc đến đây chúng tôi đã ăn cơm trưa, vì thế bèn khéo léo từ chối ý tốt của bà ấy, rồi yêu cầu dẫn đi gặp Viện trưởng. Sơ Viêm không hỏi gì liền dẫn 241

chúng tôi đến phòng làm việc của Viện trưởng, dọc đường còn cho biết Viện trưởng tên là Lư Thụy Hoa, vốn là cô nhi lớn lên trong viện, làm viện trưởng đã một số năm rồi.

Tôi vốn cho rằng viện trưởng Lư là người đàn ông trung niên khoảng chừng bốn, năm mươi tuổi, không ngờ ông ta cũng chỉ xấp xỉ tuổi tôi, ước chừng chưa quá ba mươi, tướng mạo khôi ngô sáng sủa, có vẻ là một người quyết đoán. Thế nhưng ông ta lại có một ánh mắt sâu xa mà những người cùng tuổi không thể có được.

Sơ Viêm dẫn chúng tôi vào xong liền đi ra, Viện trưởng Lư thân thiện hỏi chúng tôi có gì cần giúp đỡ không. Tôi hỏi thẳng ông ta: “Chu Tuấn Long bảo ông mua ở chỗ cậu ta một thùng axit formic, có việc này không?”

“Có, bữa trước tôi có lấy một thùng, định trả tiền nhưng cậu ấy không nhận, bảo là tặng cho cô nhi viện.” Thái độ ông ta rất bình tĩnh, không hề có chút thay đổi, giống như đang nói về một việc vô cùng bình thường.

“Ông cần axit formic để làm gì?” Đây mới là điểm quan trọng.

“Rửa nhà vệ sinh ấy mà!” Câu trả lời khiến tôi suýt nữa ngã khỏi ghế, nhưng đối phương vẫn giữ một vẻ mặt không thể tưởng tượng nổi, như thể axit formic

sinh ra vốn là để rửa nhà vệ sinh vậy.

Thấy tôi phản ứng với câu trả lời của mình mạnh như vậy, ông ta cười lễ độ:

“Anh không nghi ngờ tôi dùng nó để phân hủy xác chết đấy chứ? Tôi đã nghe sơ Viêm kể chuyện của Thiếu Long, nếu tôi muốn làm tan rửa xác chết thì dùng axit sunfuric chẳng phải là tốt hơn sao? Hơn nữa, cho dù dùng axit sunfuric thì cũng cần phải ngâm thi thể vào một cái chậu lớn trong một khoảng thời gian mới được chứ! Thùng axit formic đó đúng là dùng để rửa nhà vệ sinh thật không tin tôi đưa anh đi xem.” Nói rồi ông ta liền đứng dậy, đưa chúng tôi đi xem nhà vệ sinh thật.

Trong cô nhi viện nữ nhiều nam ít, nhà vệ sinh nam chỉ nhỏ như bàn tay, vì thế ông ta đưa chúng tôi đến nhà vệ sinh nữ. Đến trước cửa nhà vệ sinh nữ vừa hay gặp Mỹ Lung từ trong đi ra, ông ta liền hỏi bên trong có người hay không, được biết trong đó hãy còn mấy người nên đành đợi họ ra hết rồi mới đưa chúng tôi vào, Mỹ Lung cũng tò mò vào theo.

Nhà vệ sinh nữ này rất rộng, phải đến hàng trăm mét vuông, trên sàn cực kỳ sạch sẽ, bồn cầu cũng không hề có một chút bẩn, giống hệt như vừa mới xây dựng xong. Có điều trông phong cách kiến trúc có lẽ cũng đã phải hàng trăm năm tuổi giống như ngôi nhà thờ.

Tôi quan sát kỹ lưỡng nền nhà và bồn cầu, hình như đều được làm từ một loại đá, nhưng là đá gì thì tôi không biết. Mặc dù năm tháng đã làm màu sắc hơi 242

ngả vàng nhưng vẫn rất sáng bóng, có lẽ là do thường xuyên được tẩy rửa bằng axit formic.

“Mỹ Lung, rút ra ngoài ngay!” Tôi và Trần Trần đang xem xét bốn phía thì bỗng nhiên nghe tiếng Viện trưởng Lư gầm lên giận dữ. Ngoái lại nhìn, thấy ông ta đang nắm cánh tay Mỹ Lung, còn Mỹ Lung thì giằng tay ông ta ra, rồi lại đá mạnh vào ống chân ông ta, sau đó liền quay đầu chạy ra ngoài.

Cảnh này khiến tôi cảm thấy kỳ lạ, trong ấn tượng của tôi Mỹ Lung là cô bé rất hiểu chuyện, mà cuộc trò chuyện với Viện trưởng Lư vừa rồi cũng khiến người khác cảm thấy ông ta là một quý ông nhã nhặn lịch sự, vậy thì chuyện gì khiến họ tức giận như vậy chứ? Là một đứa trẻ trong cô nhi viện, vì sao Mỹ Lung lại dám đánh cả viện trưởng như vậy?

Tôi đem sự nghi hoặc trong lòng hỏi Viện trưởng đã xảy ra chuyện gì? Ông ta cười gượng gạo: “Con bé Mỹ Lung này có lúc cũng bướng bỉnh lắm, hai người đừng để ý đến nó, lát nữa rồi tôi sẽ đi tìm.” Ông ta dừng lại một lát rồi nói tiếp: “Hai người đã xem xét nhà vệ sinh này rồi, rất sạch sẽ phải không, khi

bàn giao cho tôi viện trưởng tiền nhiệm dặn dò rằng nhà vệ sinh này phải tẩy rửa bằng axit formic mới sạch được, vì thế từ đó tôi luôn sử dụng nó.”

Mặc dù dùng axit formic tẩy rửa nhà vệ sinh có thể coi là chuyện lạ đời nhưng Viện trưởng Lư lại không hề tỏ ra có chỗ nào không ổn, vì thế tôi cũng đành phải chấp nhận lời giải thích hoang đường này.

Lúc chúng tôi ra đến cổng cô nhi viện để chuẩn bị về thì trông thấy Mỹ Lung đứng một mình bên đường không biết đang làm gì, đến gần mới phát hiện cô bé đang giận dữ ra sức đá rập đấm cỏ dại bên đường, thế là liền hỏi tại sao?

“Hai người phải về rồi à?” Cô bé không trả lời câu hỏi của tôi.

“Ừ, nghe nói ở gần đây có sườn núi mọc đầy cây oải hương nên muốn đến xem.”

“Em biết chỗ đó, ở rất gần đây thôi, để em đưa anh đi.” Cô bé bỗng trở nên vô cùng vui vẻ, nồng nhiệt kéo tay dẫn đường cho chúng tôi.

Nhưng vừa mới đi được vài bước thì sau lưng đã cất lên giọng nói hiền từ nhưng cũng rất nghiêm khắc: “Mỹ Lung! Định đi đâu hả?” Quay lại nhìn thì thấy sơ Viêm đang đứng ở cổng viện, vẻ mặt có phần không vui, nói tiếp: “Vừa rồi Viện trưởng bảo rằng nếu con còn tái phạm thì sẽ nhốt lại đấy!”

Sắc mặt Mỹ Lung lập tức trở nên tối sầm, giậm chân một cái liền chạy vào trong cô nhi viện. Chúng tôi bước tới hỏi sơ Viêm đã xảy ra chuyện gì, bà ta thở dài một cái, rồi lập tức mỉm cười khoan dung:

243

“Không có gì, chỉ là trẻ con không hiểu chuyện thôi, hai người cứ làm việc của mình đi! Cầu chúa phù hộ cho hai người!” Nói xong bà ta làm dấu trước ngực rồi quay đi.

Đợi bà ta đi xa, Trăn Trăn liền hỏi tôi: “Rốt cuộc Mỹ Lung đã làm sai chuyện gì khiến Viện trưởng Lư và sơ Viêm tức giận chứ?”

Tôi bỗng nhiên nghĩ đến một số chuyện, hỏi ngược lại: “Lúc bằng tuổi cô bé này, điều cô nghĩ đến nhiều nhất là gì?”

Cô ấy suy nghĩ một lát, rồi trả lời một cách vô cùng tự hào: “Lúc đó tôi nghĩ đến nhiều nhất là chuyện tập luyện và thi đấu! Từ nhỏ tôi đã rất giỏi về thể dục thể thao, thường xuyên giành được giải thưởng, bằng khen và huy chương nhiều đến nỗi nhà không còn chỗ để!”

“Tôi đang nghi ngờ không biết cô có phải là phụ nữ hay không? Ái chà...!”

Lại bị đá rồi. Tôi xoa xoa chỗ móng bị đá, nói tiếp: “Có thiếu niên nào không đa tình, có thiếu nữ nào không nhớ nhung. Ở tuổi như cô bé Mỹ Lung này, nghĩ đến nhiều nhất chắc chắn là chuyện nam nữ, có lẽ vừa rồi cô ấy định dựa vào

chúng ta để trốn đi tìm tình nhân. Nếu đúng như vậy, Viện trưởng Lư và sơ Viêm tức giận cũng phải thôi.”

“Bạn trai của cô bé có thể là ai chứ?”

“Những cậu bé ngang tuổi mà cô bé ấy có thể tiếp xúc ở cô nhi viện không nhiều, e là chỉ có anh em nhà họ Chu thường đến giúp đỡ, bây giờ cậu em đã chết, chỉ còn lại mình cậu anh mà thôi.”

“Theo anh có khả năng hai anh em chúng vì Mỹ Lung mà sát hại nhau hay không?”

“Không thể loại trừ khả năng này, Chu Tuấn Long vốn không mấy cảm tình với đứa em cùng cha khác mẹ này, nếu lại bị em trai ngang nhiên cướp mất tình yêu nữa thì xét về tình và lý cũng có thể ra tay tàn độc sát hại. Nhưng vấn đề hiện nay là cậu ta có chứng cứ ngoại phạm.”

“Nếu Mỹ Lung là tông phạm thì tất cả đều có thể giải thích được rồi.” Trần Trần cực kỳ tự tin vào suy đoán của mình, trông điệu bộ như thể muốn lập tức đi bắt Mỹ Lung.

Tôi phải khó khăn lắm mới kéo được kẻ ngang bướng này đứng lại: “Tại sao Mỹ Lung phải giết cậu ta, đâu có chuyện một người con gái lại muốn hại chết người theo đuổi mình chứ!”

Trần Trần ngẩn người ra giây lát, suy nghĩ một hồi bèn nói: “Nếu có ai đó hôm nào cũng đến làm phiền anh, biết đâu anh sẽ hại chết người đó.”

244

“Đó là vì cô căn bản không phải là con gái, oái...” Lại bị đá nữa rồi, lần này bị đá đến ngã nhào.

Mặc dù cảm thấy mối nghi ngờ đối với Chu Tuấn Long tương đối lớn, nhưng khổ một nỗi không có chứng cứ nên chúng tôi bèn đến sườn núi mọc đầy cây oải hương ở gần cô nhi viện để xem xét, mong phát hiện ra manh mối.

Buổi chiều trời trong gió mát, sườn núi mọc đầy oải hương, nếu dẫn thêm Miêu Miêu đeo trên lưng một ba lô đồ dẫn vật thì đã thành chuyến du lịch dã ngoại rồi. Tất nhiên chúng tôi đến đây mục đích không phải để chơi mà là vì trên xe đạp của Chu Thiếu Long có dấu vết của cây oải hương, mà khắp cả vùng lân cận chỉ riêng ở đây có loại cây này mà thôi, từ đó suy đoán trước lúc bị hại cậu ấy phải đi qua đây.

Sườn núi này không lớn cũng không nhỏ, chúng tôi đi vòng quanh mấy vòng vẫn không phát hiện ra điều gì đặc biệt. Bây giờ đang đầu tháng chín, đã là cuối mùa hoa oải hương, tuy nhiên oải hương ở đây vẫn còn nở những đóa hoa xinh xắn. Ngửi mùi hoa thư thái êm dịu, sau cả ngày mệt mỏi bôn ba khắp nơi, tôi bắt

giác nhắm mắt, hít liền mấy hơi thật sâu.

Nhắm mắt bước đi giữa đám hoa đem lại cho tôi cảm giác vô cùng thoải mái, tiếc rằng cảm giác này tồn tại không được bao lâu đã lập tức biến mất. Bước chân đột nhiên hụt hẫng, còn chưa kịp bật ra tiếng kêu tôi đã không còn biết mình rơi vào chỗ nào nữa. Cơ thể liên tục trượt trong bóng tối, một lúc sau mới xuống đến đáy, lưng có vẻ như đè lên một số thứ gì đó vừa cứng vừa giòn, có thể nghe thấy cả tiếng vỡ giòn tan khiến tôi còn tưởng chính xương mình bị gãy. Mở to hai mắt, tôi thấy mình đang ở một nơi vô cùng kỳ dị, trong bóng tối đen đặc có vô vàn đốm sáng màu lục lam không sao đếm xuể, giống như những đôi mắt quỷ dữ đang nhìn soi mói, khiến tôi suýt nữa sợ đến phát ngất. Cố gắng trấn tĩnh tinh thần, bàn tay khe khẽ thọc vào túi áo lấy bật lửa, khi ngọn lửa màu xanh lam phát ra ánh sáng yếu ớt xua đi bóng tối, tôi lại một lần nữa sợ hết hồn, bởi vì trước mắt là xương trắng rải đầy mặt đất.

Hít mấy hơi thật sâu để định thần lại, tôi mới bắt đầu quan sát kỹ cái hang đầy xương trắng này. Phía trên đỉnh đầu có cửa hang nhưng do lối vào hang chạy gấp khúc nên ánh sáng bên ngoài không rọi vào được, nhưng cửa hang không cao, lối vào cũng không rộng nên trèo ra ngoài không khó. Biết mình không thể bị kẹt chết ở nơi ghê sợ này, trong lòng thấy dễ chịu chút ít, tôi tiếp tục quan sát tỉ mỉ cảnh tượng xung quanh.

Cái hang này có thể nói là khá rộng, diện tích lớn hơn gấp đôi sân bóng rổ, khắp nền hang rải một lớp xương người khá dày, mỗi lần bước đi dưới chân đều phát ra tiếng nứt vỡ rợn người. Hơn nữa, điều kỳ lạ nhất là xương người ở đây đều rất nhỏ, có lẽ là trẻ sơ sinh. Từ độ cao của lớp xương có thể thấy, ở đây nhất định có không dưới hai nghìn bộ xương trẻ sơ sinh.

245

Mặc dù không có nhiều kiến thức pháp y nhưng từ hiện tượng vừa mới bị giẫm lên xương đã vỡ nát có thể đoán những đứa trẻ kia đã lìa bỏ thế giới này một thời gian dài rồi. Tiếp tục xem xét một lúc nữa, tôi phát hiện ra trong đống xương có chiếc kẹp tóc bằng gỗ, đeo gọt vô cùng tinh xảo, kiểu cách cũng có chút gì đó rất quen, nghĩ mãi cuối cùng nhớ ra nó giống hệt chiếc kẹp tóc trên đầu Mỹ Lung.

Đúng lúc đó, từ bên ngoài vọng vào tiếng Trấn Trấn gọi, cuối cùng cô cũng phát hiện ra là không thấy tôi đâu. Trong hang không còn thứ gì đáng xem xét nữa, và để Trấn Trấn khỏi lo lắng, tôi bèn chui ra ngoài. Lối vào hang rất hẹp, lúc rơi xuống không cảm thấy gì nhưng khi trèo ra rất khó khăn, ai bảo tôi cao như thế, nếu nhỏ nhắn mềm mại như Miêu Miêu thì chắc chắn trèo ra dễ hơn

nhieu.

“Anh mấy tuổi rồi mà chui vào trong hang chơi như trẻ con thế?” Khó khăn lắm mới chui được ra khỏi cái nơi chết tiệt này, thế mà vừa mới ra đến nơi đã bị Trần Trần mắng rồi.

Tôi đành giải thích: “Trước tiên, tôi không vào đó để chơi; thứ hai, tôi không chui vào mà là không cẩn thận nên bị rơi vào.” Sau khi ra ngoài tôi mới quan sát kỹ lối vào hang, nó nằm giữa đám cây oải hương, không nhìn kỹ sẽ rất khó phát hiện ra, nếu không tôi đã không bị rơi vào trong.

“Anh phát hiện ra thứ gì trong đó không?”

“Phát hiện ra cái này...” Tôi đưa chiếc kẹp tóc cho Trần Trần rồi phủi lớp đất bám trên người.

“Chiếc kẹp tóc này đặc biệt thì đặc biệt thật, nhưng nói lên được điều gì chứ?”

“Kẹp tóc của Mỹ Lung gần giống với cái này.”

“Chẳng phải mục sư Lương đã nói chiếc kẹp tóc đó là cô bé tự làm hay sao? Lê nào lúc trước nó cũng từng bị rơi vào đây?”

“Đi hỏi cô bé là biết ngay thôi.” Tôi phủi sạch đất trên người liền lấy lại chiếc kẹp tóc từ tay cô rồi cùng nhau quay lại cô nhi viện.

Ở cô nhi viện chúng tôi không tìm thấy Mỹ Lung nhưng lại gặp ngay Sơ Viêm, thấy tôi bản thủ nhếch nhác như thằng ăn mày bà ta quan tâm hỏi: “Cậu bị sao thế? Có phải đã xảy ra bất trắc gì không?”

“Không có gì, vừa rồi bị rơi vào một cái hố...” Tôi kể cho bà ta nghe chuyện phát hiện ra cái hang đầy xương trẻ sơ sinh.

“Xin chúa dẫn dắt những linh hồn nhỏ bé này lên thiên đường!” Bà ta làm dấu thánh trước ngực, “Tôi nghĩ cậu đã phát hiện ra ‘Hang xác trẻ con’ rồi.”

30. Chương 30: Viện Trưởng Mưu Ma Chúc Quỷ

Trên sườn núi ở gần cô nhi viện tôi phát hiện ra một cái hang rùng rợn chứa đầy xương trẻ sơ sinh, đồng thời nhặt được một chiếc kẹp tóc bằng gỗ ở trong hang nghi là của Mỹ Lung đánh rơi, về đến cô nhi viện gặp Sơ Viêm, bà ta bảo chúng tôi rằng cái hang ở trên sườn núi là “Hang xác trẻ con.”

“Chuyện này là thế nào?” Tôi hỏi. Sơ Viêm đã nói ra được tên gọi kỳ quái “Hang xác trẻ con” như vậy thì nhất định bà ta cũng biết câu chuyện đằng sau cái hang này.

“Chuyện này nói ra dài lắm...” Bà ta dẫn chúng tôi đến phòng nghỉ ngơi, sau đó kể lại câu chuyện cũ nghe rợn tóc gáy...

Đó là chuyện xảy ra từ thời kỳ trước giải phóng, có lẽ vào khoảng năm 1946, lúc đó sơ vẫn còn rất nhỏ, chỉ vừa mới biết ghi nhớ thôi. Lúc trước, sơ đã từng kể với hai người chuyện xảy ra dưới tầng hầm nhà thờ, bởi vì có rất nhiều trẻ sơ sinh lìa đời trong tầng hầm nên cô nhi viện phải thường xuyên xử lý xác của chúng.

Phía sau cô nhi viện có một khoảng đất trống nhỏ, lúc bấy giờ cứ tùy tiện đào hố chôn xác trẻ sơ sinh xuống đó. Nhưng về sau, xác chết ngày càng nhiều, hơn nữa lúc chôn lại không đánh dấu gì nên khi đào hố thường hay đào phải xác chết chôn lúc trước, như vậy sẽ buộc phải lấp đi rồi đào sang chỗ khác. Mặc dù theo nghi lễ chôn cất của phương Tây có thể chôn xác chồng lên nhau nhưng ở đây là Trung Quốc, mà theo truyền thống của người Trung Quốc, “điểm thi đẽ” là điều cấm kỵ.

(Điểm thi đẽ: là một phương thức chôn tống hại âm phần trong truyền thuyết, tức là đặt người chết thậm chí là cả người sống xuống dưới thi thể của chủ mộ để làm đệm lót. Nghe nói hậu duệ của người bị lấy làm đệm lót hết đời này sang đời khác đều phải sống kiếp nô bộc, mãi mãi không góc đầu lên được. Trong tiếng địa phương Quảng Đông, từ này có nghĩa là “tùy táng” và “cá chết lưới cũng phải vỡ”, có thể hiểu là nếu một bên bị tổn thất thì cũng phải kéo bên kia cùng chịu theo, thậm chí khiến họ còn phải chịu tổn thất lớn hơn.)

Người phụ trách việc chôn cất lúc đó là sơ Dương, dù sơ ấy còn trẻ nhưng do liên tiếp đào phải mấy hố đều đã có xác chôn nên mệt mỏi không còn sức lực

247
nữa. Hơn nữa trời đã xẩm tối, lại còn phải chuẩn bị bữa tối nên bà ấy đành tạm thời để xác chết lại trên nền đất định bụng hôm sau ra chôn.

Nhưng hôm sau, khi ra đến nơi bà phát hiện xác bé gái sơ sinh để lại hôm trước đã biến thành bộ xương. Sự việc này khiến bà gần như phát điên, từ đó về sau không dám đi chôn xác chết nữa. Sau đó công việc này giao cho người khác phụ trách, có điều chuyện kỳ quái vẫn tiếp tục xảy ra, chỉ cần thi thể sơ sinh để trên đất trống không có người trông coi dù chỉ trong chốc lát là đã biến thành bộ xương.

Sau mấy lần xảy ra chuyện như vậy, không còn ai dám chôn xác nữa. Mọi người đều cho rằng có quá nhiều xác trẻ sơ sinh chôn ở đó nên những linh hồn bé nhỏ oán hận lên đến trời xanh, biến thành yêu quái, đầu tiên thiến hết da thịt của xác chết, sau này biết đâu ngay cả người sống cũng không tha.

Mặc dù không ai dám đi chôn nhưng xác chết vẫn cần phải xử lý. Xã hội lúc đó tương đối hỗn loạn, hầu như ngày nào cũng có bé gái sơ sinh bị bỏ trước cổng nhà thờ, ngày nào cũng có bé gái chết trong tầng hầm, vì thế xử lý các xác chết này trở thành vấn đề nan giải.

Về sau viện trưởng đương nhiệm được người trong thôn cho biết trên sườn núi mọc đầy cây oải hương có một cái hang, dân trong thôn gọi đó là “Hang xác trẻ con.” Sở dĩ gọi như vậy là bởi vì người ở đây cho rằng trẻ con dưới ba tuổi chưa được gọi là “người”, nếu chẳng may chết yếu cũng không được chôn cất giống như người trưởng thành. Nhưng cho dù không được chôn cất tử tế thì cũng không thể tùy tiện vứt xác đi. Thế là nếu có trẻ con dưới ba tuổi chết yếu, người dân trong thôn ở gần đó liền vứt xác chúng vào trong cái hang này, lâu dần, mọi người bèn gọi đó là “Hang xác trẻ con.”

Sau khi biết chuyện, viện trưởng liền cho người lên lút bỏ xác trẻ sơ sinh vào trong hang. Lúc đó hầu như ngày nào cũng có một vài xác chết phải xử lý, hơn nữa tình trạng này kéo dài suốt mấy năm, tính sơ sơ trong hang ít nhất cũng có hai, ba nghìn xác trẻ con...

Kể xong câu chuyện không muốn nhắc lại này, trên mặt sơ Viêm lộ vẻ đau buồn, bà làm dấu thánh trước ngực: “Xin chúa tha thứ cho tội lỗi của chúng con, Amen!”

Biện pháp này của cô nhi viện mặc dù có vẻ tàn nhẫn vô nhân đạo nhưng lúc đó đang là thời kỳ chống Nhật và nội chiến, bảo vệ tính mạng của mình đã không dễ, làm sao cô nhi viện đủ sức nuôi dưỡng bao nhiêu bé gái như thế chứ? Để chúng sống đói rét, chi bằng cho chúng sớm được giải thoát.

Nhưng, những bé gái chết oan này có lẽ lại không nghĩ như vậy, khó khăn lắm chúng mới đến được thế giới này, chưa được bao lâu đã bị buộc phải rời bỏ,

248
trong lòng khó tránh khỏi nỗi oán hận, vì thế không phải hoàn toàn không có khả năng biến thành yêu ma quấy phá. Nếu như cái chết của Chu Thiếu Long và việc chúng tôi bị tấn công trong tầng hầm nhà thờ đều là do oan hồn của những bé gái này gây ra thì vụ án thật khó giải quyết.

Trước lúc tạm biệt, sơ Viêm cho chúng tôi biết Mỹ Lung đã bị Viện trưởng nhốt lại, mà Viện trưởng Lư lại đang có việc phải ra ngoài, nếu muốn gặp cô bé chắc là phải đợi đến hôm sau. Lúc này trời đã xế chiều, mà gặp Mỹ Lung cũng không phải việc cấp bách nên tôi và Trăn Trăn bèn ai về nhà nấy. Tôi vốn định về nhà nghỉ ngơi sớm một chút, ai ngờ Duyệt Đồng lại gọi điện đến.

“Người đẹp gọi điện vào giờ này có phải định mời tôi ăn cơm không đấy?”

Nhấn nút nghe xong, tôi liền đùa.

“Ăn cơm cũng được, nhưng là anh mời.”

“Coi như hôm nay cô hẹn hò tôi đi! Đẹp trai quá thành ra hay bị người khác quấy nhiễu!”

“Anh Mộ này, phiền anh thường ngày chịu khó soi gương hơn một chút! Tôi đang ở Đội Kỹ thuật, mau qua đây, có thứ cho anh xem đấy.” Nói xong liền tắt máy.

Thực ra Duyệt Đồng là cô gái tốt, tiếc rằng trong lòng cô chỉ có một mình Tiểu Tương, mặc dù cậu ta đến nay vẫn bật vô âm tín. Có một bạn gái thủy chung như vậy quả thật khiến người khác phải ghen tị. Nhưng, những chuyện Tiểu Tương khiến tôi phải ghen tị còn nhiều hơn nữa. Mặc dù chúng tôi đều được khen ngợi là “vua mới” của Phòng Trinh sát hình sự nhưng trong lòng tôi biết rằng cậu ấy có được vinh dự này là dựa vào thực lực, còn tôi có nó chỉ là nhờ may mắn. Có lẽ đứng trước cậu ấy, điều duy nhất tôi có thể cảm thấy tự hào chỉ là vận may.

Tiểu Tương rất tội nghiệp, cha mẹ mất sớm, chỉ có cậu và cô em gái không cùng huyết thống nương tựa vào nhau mà sống. Hơn nữa cô em tên là Kiến Hoa còn bị bệnh tim bẩm sinh, có thể rời bỏ thế gian bất kỳ lúc nào. Để chăm sóc em gái yếu ớt bệnh tật này, cậu ấy đã phải chịu đựng đủ mọi khổ cực, nhưng mà lại không hề oán thán nửa lời... Nghĩ lại, cũng đã lâu tôi chưa đến thăm Kiến Hoa. Dọc đường, tôi vừa đi vừa nghĩ, loáng một cái đã đến Đội Kỹ thuật, Duyệt Đồng vẫn đang làm việc, nhìn thấy tôi liền dừng lại, đến bên cửa sổ kéo rèm lên.

“Cố định cho tôi xem thứ không thể để người khác trông thấy được hay sao mà lại kéo rèm lên như thế? Bây giờ chúng ta đều đang là trai đơn gái chiếc đấy...” Tôi giả vờ sợ hãi nhìn bốn phía.

249

“Anh yên tâm, mặt hàng như anh, tôi nhìn không vừa mắt đâu.” Cô vừa nói vừa bước đến đóng cửa chính, một tay đặt lên công tắc đèn, một tay chỉ vào quần áo trên bàn làm việc: “Còn nhớ bộ quần áo này không?”

“Nhớ, là quần áo Chu Thiệu Long mặc lúc bị sát hại.” Tôi nhìn bộ quần áo được trải phẳng mà không thấy có gì khác thường.

“Tạch”, Duyệt Đồng tắt công tắc, căn phòng lập tức tối đen, khi mắt dần dần quen với bóng tối, phía trước liền hiện ra ánh sáng mờ màu lục lam, đó là ánh sáng phát ra từ máy quần áo trên bàn làm việc.

Nhưng đúng lúc này Duyệt Đồng bỗng nhiên sợ hãi kêu lên, làm cho tôi

cũng giật nảy mình. Hỏi cô xảy ra chuyện gì, cô lại chỉ vào người tôi, hỏi: “Lúc này anh đến chỗ nào vậy?” Tôi cúi xuống nhìn, thấy bộ quần áo đang mặc trên người cũng phát ra ánh sáng màu lục lam.

“Xem ra Chu Thiếu Long cũng giống tôi, đều từng bị rơi xuống hang xác trẻ con...” Tôi kể chuyện phát hiện ra hang xác trẻ con chết cho Duyệt Đồng nghe.

“Đúng rồi, trên xe đạp của cậu ấy có cây oải hương, quần áo lại dính bột phốt pho, trước lúc bị hại chắc chắn phải đi qua đó.” Cô tán đồng suy đoán của tôi, nhưng rồi lại lập tức đặt nghi vấn: “Cậu ấy đến đó làm gì? Lúc ra khỏi cô nhi viện trời đã sắp tối, sao có thể một mình chui vào cái hang khủng khiếp đó chứ?”

“Điều này, có thể Mỹ Lung biết...!” Kẹp tóc của Mỹ Lung xuất hiện trong hang trẻ con chết, nhất định cô bé đã từng đến đó.

Thảo luận với Duyệt Đồng một hồi vẫn không rút ra được nội dung chính, nhưng cái bụng đã phản đối âm ỉ, nên chúng tôi bèn đi tìm chỗ nào đó để dâng lễ cho “miếu ngũ tạng.” Duyệt Đồng dẫn tôi đến một khách sạn năm sao tráng lệ, xem ra muốn chơi tôi một ván thật đau, đồ chết yếu, ai bảo mà mắc nợ cô ấy chứ! Cô gọi món, trên mặt lộ vẻ ranh mãnh, còn tôi ngồi ôm ví tiền, vã mồ hôi. Chơi tôi cũng đừng chơi ác như vậy chứ, đã gọi toàn món đắt tiền, lại còn hết sức kén cá chọn canh, tôm nướng phải là tôm lột, rau cải xanh phải xào với tương OX.

Trong lúc ăn bữa tối khiến túi tiền nhỏ máu này, mắt tôi vô tình liếc sang một bóng người như thể đã gặp ở đâu rồi, nhìn kỹ thì ra là Viện trưởng Lư, đang đi cùng bốn quý ông mặc toàn hàng hiệu khoảng chừng bốn, năm mươi tuổi. Họ vừa bước vào, lập tức một trưởng quầy tiền đến tiếp đón, xem ra đây là khách quen. Người đi đầu ngậm điếu xì gà lên giọng khoe cửa, bảo trưởng quầy: “Cho chúng tôi phòng rộng rãi, yên tĩnh một chút.” Trưởng quầy cúi đầu khom lưng, vâng vâng dạ dạ dẫn đường.

“Anh nhìn gì thế, gặp người quen à?” Duyệt Đồng thấy tôi bỗng nhiên ngẩn người ra bèn hỏi.

250

Tôi ghé sát vào tai cô: “Tôi trông thấy Viện trưởng của cô nhi viện.”

Cô nhìn theo hướng đám người Viện trưởng Lư vừa đi, nói nhỏ: “Mấy người đó hình như đều là ông chủ lớn.”

Đúng là như vậy, có thể trở thành khách quen ở đây tuyệt đối không thể là kẻ nghèo được, cần biết rằng thu nhập của tôi cũng có thể nói là trên bậc trung, vậy mà phải móc hầu bao đến đây ăn một bữa cũng thấy xót lắm. Một bên là ông

chủ lớn giàu đến chảy mỡ, một bên là viện trưởng cô nhi viện nghèo xơ xác, làm thế nào mà họ lại có quan hệ với nhau được? Hẳn phải có điều bí ẩn nào đó, đi theo họ biết đâu lại phát hiện được đôi chút manh mối.

Nói với Duyệt Đồng suy nghĩ này, bảo cô đợi một lúc để tôi đi xem có phát hiện được gì không. Thế nhưng tôi vừa đứng dậy liền bị cô kéo lại, nói với vẻ đầy quan tâm: “Cẩn thận nhé...” Lời nói mới ấm áp làm sao, tiếc rằng đó chỉ là nửa câu trước, còn nửa câu sau lại là “tôi đợi anh về trả tiền đấy!”

Bí mật đi theo Viện trưởng Lư và những người cùng đi với ông ta, thấy trưởng quầy dẫn họ đến một phòng viết hai chữ “Nhà trắng” ở trước cửa. Đợi trưởng quầy đi ra, tôi đang định nghe trộm xem họ nói gì nhưng hình như căn phòng này được thiết kế chuyên dùng cho những cuộc bàn bạc bí mật, tính năng cách âm rất tốt, tôi áp sát tai vào cửa mà vẫn không nghe thấy gì cả.

“Thưa anh, anh đang làm gì đấy ạ?” Một nữ phục vụ không biết từ đâu xuất hiện, vỗ vào vai tôi, khiến tôi đang trong tâm trạng làm một việc không đành hoàng, suýt nữa kêu lên. Tôi nhìn cô ta không nói gì, chỉ lấy thẻ cảnh sát ra và ra hiệu bảo cô ta đừng quan tâm đến mình. Nhưng cô ta lại không có định đi chỗ khác mà chỉ mỉm cười với tôi rất lễ phép, hình như tôi chưa đi thì cô vẫn cứ ở đây. Đàn ông không chấp đàn bà, coi như tôi thua cô ta, cô ta không đi thì tôi đi là xong.

Duyệt Đồng thấy tôi trở lại nhanh như vậy thì hỏi với vẻ nghi hoặc: “Phát hiện được gì không?”

“Không phát hiện được gì cả, trái lại còn bị nhân viên phục vụ phát hiện...”

Tôi kể cho cô nghe chuyện lúc nãy.

“Anh nhường nhịn quá đấy, đến nỗi bị nhân viên phục vụ xua đuổi.” Cô ném cho tôi cái nhìn với ánh mắt coi thường.

“Tôi cố lại đó cũng chẳng tác dụng gì, bởi vì không thể nghe thấy âm thanh gì bên trong, giá mà có Tuyết Tình ở đây thì tốt, việc theo dõi và nghe trộm tôi không thạo.”

Đã không nghe ngóng được thông tin từ chỗ Viện trưởng Lư, đành tiếp tục ăn cho xong bữa tối nấu bằng vàng ngọc này vậy, dấu sao tiền cũng vẫn phải

251

trả, tất nhiên cứ ăn cho no. Ăn xong, tôi lôi tất cả tiền giấy trong ví ra chuẩn bị thanh toán thì nhân viên phục vụ lại mang tin vui đến: “Có người thanh toán cho hai vị rồi.”

Có người trả tiền hộ là việc tốt, nhưng đối phương trả tiền hộ nhằm mục đích gì thì lại chắc chắn là việc xấu, vì thế tôi cần phải biết người này là ai. Câu trả

lời nhận được không nằm ngoài dự đoán của tôi, đó là một trong bốn ông chủ đi cùng Viện trưởng Lư vào nhà trắng kia. Cả bốn người này tôi đều không quen, họ cũng không cần phải nhìn bợ một người thấp bé như tôi, bởi thế người thực sự trả tiền giúp tôi là Viện trưởng Lư.

Đã bị Viện trưởng Lư phát hiện thì cũng không cần phải vụng trộm làm gì nữa, tôi bảo Duyệt Đồng tự bắt xe về, còn mình ngật ngưỡng đến Nhà Trắng gõ cửa bước vào.

“Viện trưởng Lư, bạn ông khách sáo quá.” Vừa bước vào, tôi liền chào Viện trưởng Lư giả như thể thân quen lắm.

Ông ta hình như biết trước là tôi sẽ vào nên không hề tỏ ra bất ngờ, kéo chiếc ghế bảo tôi ngồi xuống xong bèn nói: “Tôi đã trông thấy anh lúc đi vào, có điều anh đang ngồi với bạn gái nên tôi không dám làm phiền.”

Tôi và Duyệt Đồng ngồi trong góc đại sảnh, khá kín đáo, ngay cả để tìm cũng không dễ tìm thấy huống hồ ông ta không biết lúc đó chúng tôi đang ăn ở đây. Hơn nữa, bắt đầu từ lúc ông ta vừa bước vào tôi đều luôn nhìn chăm chăm, không thấy ông ta liếc về phía tôi, sở dĩ ông ta biết tôi ở đây có lẽ là do người phục vụ ngoài cửa lúc nãy báo cho biết. Ông ta đã vô tình vạch trần được ý đồ nghe trộm của tôi thì tôi cũng ngại gì không giả ngây giả dại, làm ra vẻ ngại ngùng, cười bảo: “Cô gái lúc nãy là đồng nghiệp của tôi, vừa xong công việc nên đi ăn với nhau.”

“Chỉ cần cố gắng một chút thì sau này sẽ là bạn gái thôi.” Ông ta khẽ vỗ vai tôi tởm khích lệ, nói tiếp: “Nào, để tôi giới thiệu với anh, vị này là ông chủ Trần, vị này là ông chủ Lý...”

Giới thiệu lần lượt từng người xong, Viện trưởng Lư bèn liên tiếp nâng cốc mời tôi, mặc dù tửu lượng tôi chỉ ở mức bình thường, nhưng do thịnh tình khó lòng từ chối nên đành phải dốc hết cốc này đến cốc khác vào miệng. Mặc dù Bordeaux sản xuất từ những năm 90 là loại rượu vang hảo hạng khó kiếm nhưng uống nhiều cũng không khác gì nước cống, vừa vào miệng là lập tức muốn nôn mửa.

Cuối cùng tôi uống đến bỏ ra bàn, trong lúc lơ mơ hình như nghe thấy tiếng ông chủ Lý: “Anh định giải quyết nó thế nào? Hình như nó nghi ngờ anh rồi đấy.”

“Anh yên tâm, tôi tự có cách giải quyết.” Người trả lời là Viện trưởng Lư. Hình như tôi đã quá sơ suất...

31. Chương 31: Bị Bắt Khi Chơi Gái

Rượu vang có đặc điểm lúc uống không bốc lên mặt nhưng về sau lại ngấm rất lâu. Sau khi uống cạn ba cốc Bordeaux hảo hạng sản xuất những năm 90 với Viện trưởng Lư và bạn của ông ta tôi mới ý thức được điều này thì đã muộn. Bỗng nhiên tôi thấy đầu nặng chịch, rất buồn ngủ, vừa gục xuống là không sao gượng dậy được nữa. Trong lúc lơ mơ hình như nghe thấy ông chủ Lý hỏi Viện trưởng Lư định giải quyết tôi thế nào, sau đó không biết gì nữa. Từ khi được điều về tổ chuyên điều tra các vụ án kỳ quái, tôi rất ít khi được ngủ một giấc ngon lành, trong giấc mơ cảm thấy có ai đờ đờ bên cạnh dịu dàng cởi quần áo cho mình. Mở mắt ra nhìn, nhìn thấy đối phương rõ ràng là Duyệt Đồng, thân thể trần trụi đang nhìn tôi mỉm cười, mùi nước hoa trên người phụ nữ khiến toàn thân tôi mềm nhũn. Mỗi động tác của cô đều hết sức dịu dàng, ngón tay ngọc ngà mềm mại như tơ nhẹ nhàng lướt trên khuôn ngực trần của tôi đôi môi mềm mại hôn lên khắp cơ thể tôi, chiếc lưỡi trơn ướt, linh hoạt càng khiến người ta hồn bay phách lạc... Nhưng khi cô cười lên người tôi múa may điên cuồng, thì khuôn mặt cô ta lại trở nên mơ hồ, lúc giống Trần Trần, lúc lại giống Tuyết Tinh...

Tôi biết mình đang mơ, nhưng giấc mơ này lại hết sức chân thực, cảm giác mất hồn chân thực đến nỗi khiến tôi muốn cứ mãi mãi như thế không bao giờ tỉnh giấc. Thế nhưng cảm giác lạnh cóng bất ngờ đập đến kéo tôi ra khỏi giấc mộng đẹp trở về với hiện thực. Ồ, ai hắt nước lạnh vào tôi nhỉ?

Mở mắt thấy mình đang ở trong căn phòng lạ hoắc, xung quanh có mấy người đang nhìn chằm chằm. “Dậy, mặc quần áo vào!” Giọng nói nghiêm khắc như tiếng nổ ngay bên tai tôi, chấn động đến nỗi khiến tôi gần như ngất xỉu một lần nữa, lúc bấy giờ tôi mới ý thức được rằng tình hình lúc này rất không lạc quan. Tôi đang nằm trên giường trong phòng khách sạn, trên người đắp tấm chăn đã ướt một nửa, cảm giác lạnh cóng mách bảo cho tôi biết rằng dưới tấm chăn là cơ thể trần trụi của tôi. Bên cạnh giường ngoài mấy người đàn ông mặc đồng phục của Đội Phòng chống tệ nạn còn có một cô gái mặt xinh đáng đẹp đang mặc quần áo. Tôi đã bị bắt quả tang khi đang chơi gái!

Tôi ngồi ngậy ra, rốt cuộc đây là chuyện gì? Vừa rồi rõ ràng tôi đang uống rượu với Viện trưởng Lư... Tôi nghĩ mình đã biết xảy ra chuyện gì rồi, Viện trưởng Lư cho tôi “một sự phục vụ vương giả”, và có lẽ còn nhân tiện gọi điện thoại báo cho những người bạn ở Đội Phòng chống tệ nạn của tôi.

“Còn lẽ mề gì nữa, động tác nhanh lên!” Người lên tiếng là một đàn ông khoảng ba mươi tuổi, có lẽ là chỉ huy của nhóm, nhìn kỹ tướng mạo của anh ta tôi có cảm giác như đã gặp ở đâu rồi. Mặc dù đầu vẫn rất đau và trong tình huống nguy cấp như thế này, đầu óc tôi vẫn đủ tỉnh táo, nhớ ra anh ta là Quách Chí Vĩ, từng là cấp dưới của tổ trưởng, trước đây tôi đã gặp hai lần. Có người quen ở đây tình hình cũng chưa đến nỗi xấu lắm, tôi bèn khẽ gọi một tiếng “Anh Quách!”

Lúc này, anh ta mới nhìn kỹ tôi, lát sau liền bảo cấp dưới đưa cô gái điếm “hành hung” tôi lúc nãy đi trước, đợi mọi người ra khỏi phòng rồi mới nói nhỏ với tôi: “Không có lẽ cậu bị người ta chính đấy chứ! Tôi cũng thấy lạ là tại sao cấp trên lại vô duyên vô cớ sai chúng tôi đến bất ngờ kiểm tra khách sạn cao cấp như thế này, trước lúc đó không hề có chút phong thanh nào.”

“Cũng may anh nhận ra, nếu không lần này tôi phiền to rồi.” Tôi cười khổ sở. Đối với cảnh sát, say rượu và chơi gái đều là đại kỵ, tất nhiên điều cấm kỵ này chi áp dụng trong trường hợp bị bắt quả tang. Nếu bây giờ tôi bị bắt đưa về, có thể tổ trưởng cũng giúp được tôi không bị cách chức nhưng chuyển công tác thì hầu như không thể tránh khỏi.

“Mau mặc quần áo vào, lát nữa tự tìm cơ hội mà chuồn đi.” Anh ấy nói xong liền bước ra khỏi phòng.

“Lúc nào rồi rã mời anh đi ăn nhé!” Tôi vừa nói vừa tung chăn ra chuẩn bị mặc quần áo. Oái, vừa lật chăn ra liền phát hiện tội chứng chơi gái vẫn còn “khoác” trên người “cậu nhỏ” của tôi, cũng may đội trưởng Quách đã đi ra ngoài, không ai trông thấy.

Tôi vội vàng xông vào nhà vệ sinh ném cái bao đựng hàng tỉ con cháu của mình vào bồn cầu, ấn nút xả nước, bấy giờ mới hơi yên tâm. Mặc dù tôi chưa từng ở Đội Phòng chống tệ nạn nhưng dù sao cũng là một cảnh sát, nên cũng biết khá rõ về trình tự lấy chứng cứ mua bán dâm, bao cao su là chứng cứ chủ yếu để xác định hành vi chơi gái, chỉ cần giải quyết nó xong xuôi thì cho dù bây giờ có người xông vào, cũng không làm khó dễ tôi được.

Dù sao tình hình bây giờ đã khá an toàn nên tôi cũng không đi vội, tiện thể tắm một cái, mặc chỉnh tề xong lại thông thả châm điếu thuốc. Lúc này bên ngoài đã không còn tiếng ồn ào nữa, hé cửa nhìn ra, sau khi xác định người của Đội Phòng chống tệ nạn đều đã đi khỏi tôi bèn đứng đĩnh ra khỏi khách sạn. Sáng hôm sau, vừa bước vào phòng làm việc của tổ trưởng, anh đã hỏi tôi một câu không mấy thiện chí: “Có cần chị cậu giới thiệu bạn gái cho không?”

“Chà, thông tin của anh cũng nhanh thật đấy!” Tôi thể hiện bộ mặt khổ sở, kể lại quá trình bị Viện trưởng Lư bày mưu hãm hại, tất nhiên là không nói rõ sự thật mình bị gài diêm “hành hung” mà chỉ kể lướt qua. Chơi gài bị bắt đã mất 254

mặt lắm rồi, lại còn uống say bị gài diêm giành quyền điều khiển, nếu để những người như Trần Trần biết được thì tôi thật sự phải đào lỗ mà chui xuống.

“Nếu không gặp được cậu Quách thì chuyện này cậu rắc rối to rồi, cho dù tôi có bảo vệ được cậu thì e rằng cậu cũng không mặt mũi nào tiếp tục làm việc ở tổ này được nữa!” Tổ trưởng nói với vẻ mặt như thể đã nắm hết thóp của tôi, khiến trong lòng tôi cảm thấy khó chịu.

Cứ tiếp tục nói về chuyện này sẽ khiến tôi càng ngày càng đau khổ hơn, vì thế tôi vội lái sang chủ đề khác: “Đối với mấy ông chủ lớn kia, thì viện trưởng một cô nhi viện có lẽ chẳng khác gì một kẻ ăn xin, thế nhưng tối qua thái độ giữa bọn họ lại hết sức thân thiện, cảm thấy họ giống như là bạn làm ăn. Hơn nữa nếu Viện trưởng Lư đã bày mưu hại tôi như thế này thì chắc chắn lòng ta đang chột dạ, điều tra kỹ bối cảnh của ông ta biết đâu sẽ tìm ra chút manh mối.”

“Cậu cho rằng ông Viện trưởng Lư này và mấy ông chủ kia đang tiến hành buôn người à?” Tổ trưởng nhìn tôi bằng ánh mắt rất sâu xa, ý tứ trong lời nói của anh ấy không chỉ đơn giản là chỉ hành động buôn bán người thông thường.

“Theo anh thì chẳng lẽ họ đang buôn bán nô lệ tình dục sao?” Cô nhi viện này không được chính phủ tài trợ nhưng lại có thể tồn tại được đến hôm nay, như thế không khỏi đặt ra nghi ngờ về nguồn tài chính. Mà cô nhi viện cái gì cũng thiếu, chỉ duy nhất không thiếu con gái. Nếu nuôi nấng những bé gái không cha không mẹ này đến khoảng mười tuổi rồi đem bán kiếm lời thì có thể biến những đứa trẻ vốn dĩ là gánh nặng kia thành mỏ vàng không bao giờ cạn. Tôi bỗng nhiên nghĩ đến Mỹ Lung, cô bé bắt kính với viện trưởng Lư có phải là bởi vì đã biết mình sẽ phải đổi mặt với số phận bi thảm không?

“Các cậu điều tra kỹ Viện trưởng Lư và cả nguồn kinh tế của cô nhi viện nữa, phân công công việc thế nào cậu từ quyết định nhé!” Dặn dò xong, tổ trưởng ra hiệu cho tôi đi làm việc.

Tôi cử Tuyết Tình và Miêu Miêu bám sát Viện trưởng Lư, bảo Vĩ Ca vào mạng thu thập tư liệu về cô nhi viện, Trần Trần thì cùng tôi đi điều tra hoàn cảnh bốn ông chủ đi cùng Viện trưởng Lư tối hôm qua.

Một lần nữa đến khách sạn tối qua khiến tôi suýt nữa bị cháy râu mè, dùng hết mọi thủ đoạn tặc tập buộc đến dụ dỗ mua chuộc mới moi được thông tin về thân phận ông chủ Lý từ miệng của trưởng quầy. Ông chủ Lý tên đầy đủ là Lý

Hồng Nghiệp, chủ tịch một công ty xuyên quốc gia, trầm tính, rất ít xuất hiện trước đám đông. Ba tháng trước ông ta tổ chức tiệc cưới cho cháu trai ở khách sạn này, làm đến mấy trăm mâm, trong số khách khứa có không ít người là cán bộ nhân viên trong công ty của ông ta, vì thế trưởng quỳ mới biết lai lịch của ông ta lại hoành tráng đến như vậy.

255

“Tổ chức tiệc cưới cho cháu trai ư? Cháu trai hay con trai?” Mặc dù chỉ mới gặp một lần nhưng tôi không đến nỗi đến cả tuổi của đối phương cũng không nhớ nổi! Bốn người thuộc bọn ông chủ Lý đều chỉ trạc bốn, năm mươi tuổi, cùng lắm cũng chỉ vừa mới lên làm ông, sao có thể mở yến tiệc đón cháu dâu chứ?

“Đúng là cháu ông ấy kết hôn, con trai con gái ông ấy cũng đến mà. Thực ra lúc đó tôi cũng giật mình, ông ấy ngồi cùng với con trai con gái mà trông giống như anh chị em.” Về mặt trưởng quỳ rất phức tạp, chứng tỏ ngay cả bản thân anh ta cũng cảm thấy câu chuyện mình nói ra hết sức hoang đường.

Tôi gọi điện thoại cho Vĩ Ca, bảo anh ta lập tức vào mạng tìm kiếm tư liệu về ông chủ Lý, cậu ta trả lời rất nhanh: “Gã gian thương này thật đáng sợ, tư liệu về ông ta ở trên mạng ít đến nỗi không thể tìm được nữa, trong trang web của công ty ta chỉ có vài câu giới thiệu ngắn gọn, ngay cả ảnh cũng không có. Ông ta không bao giờ tham gia hoạt động công khai của công ty, chỉ duy nhất một bản tin có liên quan, đó là khi một phóng viên chụp trộm ảnh ông ta liền bị ông ta sai bảo vệ cướp lấy máy ảnh. Có điều, sau đó ông ta lại cho phóng viên kia không ít tiền, ngoài ra còn xin lỗi, nói rằng sợ đưa ảnh lên mặt báo sẽ dễ bị bắt cóc, xem ra giới chủ lắm tiền nhiều của này đều là những kẻ nhát gan.”

“Biết chính xác ông ta bao nhiêu tuổi không?” Tôi khá quan tâm vấn đề này.

“Không rõ chính xác bao nhiêu tuổi, trong bản giới thiệu không nói ông ta sinh năm nào, nhưng có lẽ cập thời kỳ mới giải phóng ông ta khởi nghiệp bằng nghề kinh doanh lương thực và dầu mỡ. Cho dù lúc đó ông ta mới khoảng chục tuổi thì tính ra bây giờ cũng đã bảy, tám mươi tuổi rồi!”

Tôi bỗng nhiên thấy hơi chóng mặt, ông chủ Lý đã bảy, tám mươi tuổi, vậy mà tôi qua trông ông ta rõ ràng chỉ mới khoảng bốn, năm mươi! Hơn nữa, ông ta uống rượu không kém gì một người trẻ tuổi như tôi với một cụ già, uống rượu như thế không bị xuất huyết não mới lạ. Lẽ nào tôi qua tôi gặp ma quỷ?

Tiếp tục trăn trở về vấn đề tuổi tác của ông chủ Lý chắc cũng chẳng tìm được manh mối gì, vì thế tôi bèn hỏi Vĩ Ca có tìm được nguồn kinh tế của cô nhi viện ở đâu không.

“Ngoài công ty của ông chủ Lý còn có ba công ty niêm yết có trụ sở tại vùng này tài trợ dài hạn cho cô nhi viện, hơn nữa số lượng cũng không ít, công ty tài trợ nhiều nhất lên đến 500 ngàn, công ty tài trợ ít nhất cũng đến 300 ngàn đồng. Tuy nhiên, có một điều kỳ lạ là thông thường các công ty niêm yết mỗi khi làm việc thiện đều thông báo rùm beng với giới truyền thông. Nhưng bốn công ty này lại rất im hơi lặng tiếng, tôi chỉ có thể tìm thấy số tiền họ quyên góp cho nhà thờ trong bản báo cáo tài vụ của công ty. Nếu không phải là công ty niêm yết, họ có quyên góp bao nhiêu cũng không ai biết.” Giọng nói của Vĩ Ca cho

256
thấy anh ta cũng vô cùng khó hiểu về chuyện này. Ngoài ra, anh ta cũng còn cho tôi biết tên Tổng Giám Đốc của ba công ty còn lại, tất cả đều trùng với tên họ ba ông chủ tôi gặp tối qua, nhất định đúng là họ rồi.

Quyên góp ủng hộ cô nhi viện là việc thiện, hiến tặng mà không để lại danh tính không có gì lạ, nhưng với doanh nghiệp thì đây gần như là chuyện không thể xảy ra. Sở dĩ doanh nghiệp làm việc thiện, mục đích chính không ngoài nâng tầm ảnh hưởng để thu nhiều lợi nhuận hơn. Ví dụ, trước đây có công ty sản xuất đồ uống quyên góp 100 triệu đồng cứu trợ thiên tai, lập tức danh tiếng nổi như cồn, giúp họ sản xuất cũng không đủ cầu trong suốt một thời gian dài. Làm việc thiện theo kiểu áo gấm đi đêm, chi bằng đem số tiền đó làm hoa hồng phân chia cho các cổ đông của công ty cho xong.

Lẽ nào bốn công ty này đang thực hiện những vụ giao dịch bản thủ lén lút cấu kết với cô nhi viện buôn bán nô lệ tình dục?

Suy đoán mà không có căn cứ chi bằng thu thập thêm nhiều chứng cứ, vì thế tôi và Trần Trần bèn lập tức đến trụ sở công ty của ông chủ Lý, mong tìm được manh mối có giá trị từ ông ta.

“Xin lỗi, Tổng giám đốc Lý đang dự hội nghị, xin anh chờ đợi một lát.” Nửa giờ trước nữ thư ký xinh đẹp như hoa của ông chủ Lý trả lời chúng tôi như vậy. Nửa giờ sau, cô ta cũng lại bảo rằng ông chủ Lý vẫn đang dự hội nghị. Tiếp sau đó chúng tôi lại đợi thêm một giờ nữa, cô ta cũng vẫn bảo ông chủ Lý đang dự hội nghị.

Xem ra hôm nay không gặp được ông chủ Lý rồi, đối với những kẻ giàu có khinh người như ông ta, trừ phi chúng tôi bắt được thóp, hoặc chính ông ta là nghi phạm cần phải bắt thì mới có thể đưa ông ta về đồn cảnh sát từ từ thẩm vấn. Còn nếu chỉ muốn mời ông ta phối hợp điều tra thì e rằng đó là việc không hề dễ dàng, nếu ông ta cố tình né tránh không gặp thì chúng tôi cũng đành chịu. Đã không gặp được ông chủ Lý thì cũng không nhất thiết phải lãng phí thời

gian ở đây làm gì, thế nhưng khi chúng tôi vừa ra khỏi cửa thì cô thư ký lại dẫn hai nhân viên an ninh đuổi theo, vừa lễ độ vừa cẩn trọng nói với Trần Trần: “Thưa cô Lý, tôi vừa phát hiện không thấy điện thoại đâu nữa, xin hỏi cô có trông thấy nó ở đâu không ạ?”

Trần Trần nghe thấy thế liền nổi xung, cao giọng hỏi: “Cô nói thế là có ý gì, định bảo tôi ăn trộm hả?”

“Tôi không có ý đó, có điều vừa rồi chỉ có cô đi lại bên cạnh tôi, nếu cô không ngại, có thể cho khám người được không ạ?” Thái độ cô ta rất khiêm nhường, nhưng trước đòi hỏi quá đáng này thì dù có khiêm nhường đến mấy cũng khó mà khiến Trần Trần vốn nóng tính như lửa chấp thuận được.

257

Trần Trần sầm mặt lại như muốn ăn tươi nuốt sống người khác, đồng thời vén tà áo lên, hình như chuẩn bị cho một trận đánh nhau to. Nữ thư ký sợ hãi lùi lại, hai nhân viên an ninh kia lập tức đứng chắn giữa cô ta và Trần Trần. Cô ta nói bằng giọng hơi có vẻ sợ hãi: “Nếu cô không đồng ý cho khám người thì tôi chỉ còn cách báo cảnh sát thôi.”

“Chúng tôi không phải cảnh sát hay sao? Còn báo cảnh sát gì nữa!” Trần Trần tức giận gào lên, khiến hai nhân viên an ninh kia cũng bất giác lùi lại. Tôi kéo Trần Trần lại, nói nhỏ bên tai cô: “Thêm việc không bằng bớt việc, cô không lấy trộm điện thoại, cho cô ta khám người cũng chẳng mất đi tí thịt nào. Nhưng nếu cô ta báo cảnh sát, ít nhất chúng ta cũng phí mất nửa ngày.” Mặc dù Trần Trần hiểu ý tôi nhưng làm được hay không chuyện lại là chuyện khác. Cô cần rằng làm một cuộc đấu tranh tư tưởng, cuối cùng đập tôi một cái thật mạnh rồi mới chịu cho thư ký khám người.

Cô ta bảo khám ở ngoài không tiện nên mời Trần Trần vào trong.

Vì khác biệt nam nữ nên tôi không đi theo mà ở lại đó đợi. Giây lát sau, trong đầu đột nhiên xuất hiện mối nghi ngờ - tại sao cô thư ký kia chỉ nghi ngờ một mình Trần Trần? Lúc này tôi cũng đi lại bên cạnh cô ta cơ mà!

Vừa nghĩ đến vấn đề này thì ngay lập tức đã có câu trả lời. “Xin hỏi ông có phải là ông Mộ Thân Vũ không ạ?” Một cô gái xinh đẹp khác trông đáng vẻ như là thư ký xuất hiện trước mặt tôi, đợi tôi gật đầu xong liền bảo “mời sang bên này”, rồi không đợi tôi trả lời liền đi trước dẫn đường, không bảo đi đâu mà cũng không bảo đi gặp ai.

Mặc dù đối phương không nói đi gặp ai nhưng ở đây là đất của ông chủ Lý, ngoài ông ta, tôi thật sự không nghĩ ra có thể gặp ai nữa. Quả nhiên, khi thư ký dẫn đến trước chiếc BMW sang trọng và mở cửa, tôi trông thấy người đang ngồi

ở ghế sau chính lòng chủ Lý. Ông ta cười thân thiện, vẫy tay bảo tôi: “Tiểu Mộ, mời lên xe nói chuyện!”

Có việc gì mà ông ta không thể nói một cách quang minh chính đại mà lại phải sai thư ký giữ chân Trần Trần để nói riêng với tôi? Tất nhiên là những việc không thể nói công khai được rồi, biết đâu tôi sẽ tìm được manh mối từ một số việc không quang minh chính đại như vậy. Lên xe rồi, ngay lúc đóng cửa lại trong đầu tôi bỗng nhiên nảy ra một ý nghĩ - không phải ông ta định mua chuộc mình đấy chứ? Với vị trí của một kẻ có tiền có thể lực nhưng ta, nếu muốn thủ tiêu một kẻ tép riu như tôi hẳn không cần phải đích thân ra tay, nhưng mà tối hôm qua ông ta đã có dự tính trước...

32. Chương 32: Trường Sinh Bất Lão

Đợi suốt hai tiếng đồng hồ trước cửa văn phòng mà ông chủ Lý vẫn tránh không chịu gặp. Lúc chúng tôi chuẩn bị ra về thì thư ký của ông ta lại tìm cách giữ chân Trần Trần, còn một thư ký khác thì đưa tôi lên chiếc xe sang trọng để “nói chuyện phiếm” với ông ta. Nếu ông ta muốn tách Trần Trần ra để chỉ nói với riêng một mình tôi thì đương nhiên không phải là chuyện quang minh chính đại rồi, có lẽ nói không được còn có thể hãm hại tôi cũng nên.

Tôi lên xe, ông chủ Lý bảo tài xế lái đi, như vậy cuộc nói chuyện của chúng tôi chỉ có một mình tài xế nghe được. Tất nhiên tài xế là người của ông ta, đã để cho người này nghe thì tất nhiên không sợ anh ta nói năng lung tung rồi.

“Đưa con gái tôi qua phục vụ thế nào? Chắc không tồi chứ, mặc dù đòi năm nghìn một đêm nhưng hoàn toàn xứng đáng.” Ông ta mỉm cười thân thiện, cố giấu vẻ đang giễu cợt tôi.

“Phục vụ tốt lắm, có điều tôi chỉ là con thỏ đàn độn thích ăn cỏ quanh nhà, làm chuyện đó với con gái lạ thật chẳng khác nào bị cưỡng dâm. Hơn nữa lúc bị cưỡng dâm đến cao trào lại bị các anh em ở Đội Phòng chống tệ nạn đến hỏi thăm, nên chẳng có chút hứng thú gì cả.” Ông ta giả ngây giả dại thì tôi cũng cười toe toét mà phối hợp, có điều cái cười của tôi giả dối hơn ông ta nhiều.

“Xem ra cậu không vừa ý với sắp xếp của chúng tôi lắm...” Ông ta vừa nói vừa lấy ra một phong bì dày cộp đưa cho tôi, “Cho cậu, coi như để an ủi, chuyện tối qua cứ xem như chưa từng xảy ra là được rồi.”

Tôi nhận chiếc phong bì, thấy nó rất nặng, mở ra xem bên trong có ba cọc tiền loại 100 đồng. Tôi vừa cười vừa đưa trả lại: “Không phải ông chủ Lý lại định trêu đùa tôi nữa đấy chứ? Tối qua trêu tôi như thế đã đủ lắm rồi!” Nếu nhận ba mươi nghìn đồng này, e rằng tôi vừa xuống xe thì các đồng nghiệp bên

Viện Kiểm sát đãập đến ngay rồi.

“Quân tử không thù dai, tối hôm qua đúng làđũa có hơi quá, cậu cứ coi như chúng tôi uống rượu thành ra hồđồ thôi mà.” Ông ta lại nhét chiếc phong bì vào tay tôi.

“Quân tử tuy không thù dai, nhưng không làm được gì cũng không nên nhận lộc.” Tôi lại đẩy phong bì trở về.

259

“Coi như tôi tặng quà gặp mặt được chưa nào.” Ông ta nhét phong bì vào tay tôi lần thứ ba.

Cứđẩy qua đẩy lại như thếđến phát chán, tôi bèn nói: “Ông chủ Lýđã coi trọng tôi như vậy, nếu từ chối tức là bất kính. Cóđiều, con người tôi không chơi cờ bạc điđiểm, bình thường không tiêu hết bao nhiêu, số tiền này vào tay tôi cũng không tác dụng gì. Chi bằng nhờ tài xế của ông đưa giúp đến tặng cho cô nhi viện, tôi nghĩ bọn trẻởđóđang cần món tiền này.” Tôi đưa phong bì tiền cho tài xếđang lái xe, sau khi nhìn qua kính chiếu hậu thấy ông chủ Lý gật đầu cho phép, anh ta mới nhận lấy.

“Cảnh sát tham tiền tôi gặp nhiều rồi, không tham tiền thì mới gặp cậu là người đầu tiên, tôi càng ngày càng thích cậu rồi đấy!”

Nụ cười của ông ta vô cùng chân thành, nhưng ai biết được ông ta thật lòng hay giả dối, cũng giống như tuổi tác của ông ta, dù nhìn bề ngoài hoàn toàn không thể nghĩ rằng ông ta đã bảy, tám mươi tuổi rồi.

“Con đường của chúng ta khác nhau.” Không cùng tư tưởng không thể cộng tác với nhau được, cứ tiếp tục nói chuyện cũng chẳng ý nghĩa gì.

“Ha ha! Chúng ta đang đi cùng đường, ít nhất cậu cũng không có lý do gìđể bắt tôi cả.” Ông ta cười vẫn rất tự nhiên.

Tôi cười khẩy: “Buôn người, thậm chí buôn nô lệ tình dục cũng là hợp pháp à? Đây có thể là lý do để tôi bắt các ông đấy!”

Ông ta lạng người giấy lát nhưng lại lập tức bật cười lớn: “Ha, ha, ha... Anh bạn nhỏ này, cậu thú vị thật đấy. Chẳng giấu gì cậu, thời trẻđúng là tôi lập nghiệp nhờ vào những thủđoạn không vẻ vang này, nhưng đã chuyển sang làm ăn chân chính từ lâu rồi. Với tài sản của tôi hiện nay, cho dù miệng ăn núi lở cũng phải ăn mấy đời mới hết, theo cậu tôi có nhất thiết phải dựa vào những thủđoạn phi pháp này để kiếm tiền không?”

“Vậy quan hệ giữa ông và những người nhưông chủ Trần với Viện trưởng Lưu là gì? Ông ta chỉ là viện trưởng của cô nhi viện, còn các ông đều là tỉ phú, trong mắt các ông, thử hỏi ông ta có vị trí gì? Đừng có nói với tôi rằng các ông

có lòng từ bi muốn giúp đỡ bọn trẻ trong cô nhi viện, mà cho dù như vậy cũng không cần phải nịnh bợ ông ta. Giữa các ông chắc chắn có mối giao dịch bản thủ không thể cho người khác biết!” Tôi nói một cách nghiêm túc.

Ông ta cười, cũng nghiêm túc trả lời tôi: “Tôi và những người như ông chủ Trần đúng là có một số giao dịch với ông Lư, nhưng không phải là buôn bán người hay nô lệ tình dục như cậu nghĩ. Muốn kiếm tiền, chúng tôi thiếu gì cách hợp pháp, muốn phụ nữ, thiếu gì con gái trẻ đẹp nhào vào lòng chúng tôi.

260

Trong mắt người đời, có thể giao dịch giữa chúng tôi là không có đạo đức, nhưng cũng chưa chắc đã là vi phạm pháp luật. Nếu quả thật chúng tôi tội ác tà trời không thể tha thứ, vậy thì cậu cho rằng còn có cơ hội nói chuyện với tôi được hay sao? Tối qua, sau khi cậu uống say, chúng tôi chỉ cần để một chiếc khăn giấy ướt lên mặt cậu là cậu đã không bao giờ tỉnh lại được nữa rồi.”

Nghe xong những lời này, tôi không khỏi suy nghĩ. Sự thật đúng như ông ta nói, tối qua họ thừa đủ thời gian đối phó với tôi, thậm chí chỉ cần một chiếc khăn giấy ướt là có thể khiến tôi ngạt thở mà chết, báo cáo khám nghiệm tử thi rất có thể sẽ nhận định nguyên nhân gây ra cái chết của tôi là ngạt thở do say rượu, họ không phải chịu bất kỳ trách nhiệm nào cả.

Đúng lúc này, bỗng nhiên chuông điện thoại reo, là Trần Trần gọi, xem ra cô đã trừng phạt xong cô thư ký kia rồi. Ông chủ Lý ra hiệu cho tài xế dừng xe, lúc tôi xuống xe, ông ta lại tươi cười hòa nhã: “Tôi sẽ quyên tiền cho cô nhi viện trên danh nghĩa của cậu.”

Chiếc xe chạy rồi mà tôi vẫn đứng trơ bên đường mất một lúc, cho đến khi Trần Trần gọi lại một lần nữa mới định thần lại được, nhận thấy đang ở cách công ty của ông chủ Lý không xa nên bèn cuốc bộ trở lại. Trần Trần bô bô đủ điều bên tai tôi nhưng tôi không nghe thấy gì cả, trong đầu chỉ nghĩ đến những điều ông chủ Lý vừa nói.

“Một vụ giao dịch không có đạo đức nhưng lại chưa hẳn đã vi phạm pháp luật” là giao dịch gì chứ? Viện trưởng Lư có thể làm ăn gì với mấy ông chủ này? Ông chủ Lý đã coi trọng vụ giao dịch này như thế, lại còn không ngại tởm tốt với tôi, vậy thì có nghĩa là một khi bị vạch trần, vụ giao dịch vô đạo đức dù không bị coi là phạm tội này sẽ không thể tiếp tục được nữa, hơn nữa còn khiến họ bị tổn thất rất lớn. Nhưng với cửa của ông ta, trừ lấy sao trên trời, có lẽ không có gì ông ta không mua được, mà thứ nếu ngay cả ông ta cũng không mua được thì Viện trưởng Lư làm sao mà có được? Điều quan trọng hơn là, vụ giao dịch này có liên quan gì đến cái chết của Thiếu Long? Tại sao Viện trưởng

Lư lại phải mưu tính hãm hại tôi?

Càng nghĩ càng thấy xuất hiện nhiều vấn đề, mạch suy nghĩ cũng ngày càng rối loạn, nếu có Tiểu Tương ở đây thì tốt, cậu ấy có thể phân tích kỹ lưỡng từng chi tiết, cuối cùng rút ra mấu chốt vấn đề. Mặc dù không có cậu ấy ở bên cạnh nhưng tôi cũng không đến mức đâm quàng đâm xiên như rắn mất đầu, tất cả mấu chốt vấn đề đều nằm ở Viện trưởng Lư, chỉ cần theo dõi chặt ông ta thì nhất định sẽ điều tra ra ngọn nguồn.

Gọi điện cho Tuyết Tình hỏi tình hình Viện trưởng Lư. Tuyết Tình cho biết, ông ta suốt ngày ở trong cô nhi viện giải quyết công việc nội bộ, không thấy có hành động gì khác thường. Điều đặc biệt nhất có lẽ là quan hệ giữa ông ta và

261

một trẻ mồ côi ở trong viện rất xấu, hai người liên tục cãi nhau, thậm chí có lúc đứa trẻ kia còn đánh ông ta, nhưng ông ta lại không hề đánh trả.

Tôi hỏi tướng mạo của đứa trẻ mồ côi kia có gì đặc biệt, cô bảo Miêu Miêu gửi cho tôi tin nhắn đa phương tiện đính kèm một bức ảnh. Bức ảnh chụp trộm, hơn nữa chụp ở khoảng cách xa nên nhìn không rõ lắm, tuy nhiên tôi chỉ nhìn qua đã nhận ra đó là Mỹ Lung, bởi vì cách ăn mặc của cô bé vô cùng đặc biệt. Nếu quả thật như ông chủ Lý nói là họ không cần thiết phải buôn bán người hoặc là nô lệ tình dục thì suy đoán trước đây của tôi về nguyên nhân khiến cho quan hệ giữa Viện trưởng Lư và Mỹ Lung không tốt là không đúng rồi. Vậy, vì sao quan hệ giữa hai người ấy lại xấu như vậy? Theo lý mà nói, Viện trưởng là người có quyền uy nhất trong viện, vậy mà Mỹ Lung đối với những người như sơ Viêm còn có chút kính nể, nhưng lại không hề sợ Viện trưởng Lư, thậm chí còn dám động thủ với ông ta. Kỳ lạ hơn nữa là Viện trưởng Lư lại không hề đáp trả. Điều này khiến tôi nhớ đến câu tục ngữ “Em gái lớn hơn bà chủ”, có nghĩa là khi a hoàn được thể thì còn hơn cả bà chủ mà cô ta vẫn thường hầu hạ, trái lại bà chủ còn phải nhìn thái độ của a hoàn để mà cư xử. Dựa vào đâu mà cô bé Mỹ Lung này lại có thể lực hơn cả Viện trưởng Lư?

Đối với những vấn đề tìm mãi không ra manh mối, cách tốt nhất là không nghĩ đến nó nữa, dù sao bên phía viện trưởng Lư cũng tạm thời chưa có động tĩnh gì, tôi bèn quyết định tiến hành điều tra ba ông chủ khác cũng quyền góp tiền cho cô nhi viện kia. Đúng lúc đó, Vĩ Ca gọi điện đến, nói: “Tôi vừa phát hiện ra một chuyện thú vị.”

“Chuyện gì, nói nhanh lên!” Anh chàng này lần nào cũng đòi kể công, tôi không muốn nghe anh ta nói lời thôi thêm một lần nữa.

“Tôi đọc thấy hàng nghìn trang tin...” Anh ta vẫn cứ kể công một hồi rồi mới

đi vào vấn đề chính, “... Hơn mười năm trước ông chủ Trần bị ung thư phổi, hơn nữa ông ta rất trầm tính, chưa bao giờ xuất hiện ở nơi công cộng, vì thế có người từng xào xáo chuyện này ở trên mạng, đưa ra suy đoán rằng ông ta đã chết. Công ty ông ta đứng ra cải chính, nói rằng ông ta rất khỏe, rồi chỉ trích tin đồn trên mạng không có căn cứ, ngoài ra còn nhấn mạnh đây là âm mưu cạnh tranh của đối thủ. Mặc dù công ty liên tục cải chính nhưng vì ông ta lại không hề xuất hiện nên cổ đông lo sợ rút cổ phiếu khỏi công ty, khiến giao dịch cổ phiếu của công ty đều dưới mức sàn liên tục trong mấy phiên. Về sau, một nhà đánh giá cổ phiếu nói rằng công ty hoạt động rất tốt, lợi nhuận ổn định, kể cả chủ tịch đã chết thì chắc chắn cũng sớm bầu ra người kế vị, nhờ đó mới thu hút được cổ đông mua vào nhân lúc giá cổ phiếu còn thấp, cuối cùng công ty thoát khỏi khủng hoảng.”

“Có biết chính xác tuổi của ông ta không?” Giống như với ông chủ Lý, tôi cũng rất quan tâm đến tuổi thật của ông chủ Trần.

262

“Không nói chính xác được, tất cả các bài báo và bài giới thiệu đều không nói tuổi chính xác của ông ta. Có điều công ty của ông ta thành lập vào năm 1966, đến nay đã hơn 40 năm, và ông ta chính là người sáng lập, vì thế, ít nhất ông ta cũng phải sáu, bảy mươi tuổi, thậm chí là hơn tám mươi. Nếu không, cổ đông đã không tin vào thông tin ông ta chết như vậy.”

Lại là một ông già bảy, tám mươi tuổi, hơn mười năm trước còn bị ung thư phổi nữa chứ. Nếu ông ta bị ung thư phổi lúc khoảng trên dưới sáu mươi tuổi, thế thì chắc chắn không thể chịu đựng được quá trình điều trị rất mệt mỏi. Vậy mà tối qua ông ta lại là người uống rượu khỏe nhất, nếu bảo ông ta là ông già bệnh tật đầy mình đang chờ chết thì có lẽ sẽ phải coi tôi như người đã chết. Đang lúc suy nghĩ, Vĩ Ca lại cho tôi biết một tin giật gân: “Hơn mười năm trước công ty của ông ta bắt đầu ủng hộ cho cô nhi viện, tính ra thì đó là sau khi ông ta bị ung thư không lâu...”

Nghe câu này tôi như bừng tỉnh giữa cơn mơ, chẳng lẽ những người như ông chủ Trần đã mua của Viện trưởng Lưu loại thần dược chữa được bách bệnh, thậm chí có thể khiến người ta trường sinh bất lão? Quả thật đối với bốn ông trùm này mà nói, trường sinh bất lão quan trọng hơn tất cả mọi thứ trên đời, đừng nói mỗi năm quyên góp vài trăm nghìn, ngay cả quyên góp hàng triệu thậm chí hàng chục triệu đồng cũng đáng. Nhưng mà, trên đời có loại thuốc này thật không?

Có thể tôi sẽ tìm được câu trả lời từ ông chủ Trần, nhưng với điều kiện ông

ta chịu tiếp tôi.

Ông chủ Trần tên đầy đủ là Trần Kiến Đức, mở công ty xuất khẩu mậu dịch, quy mô còn lớn hơn công ty của ông chủ Lý. Tôi và Trần Trần đến công ty ông ta, đợi trước cửa phòng làm việc một lát liền được thư ký thông báo ông ta bằng lòng tiếp nhưng chỉ muốn gặp riêng mình tôi. Thái độ ông ta khá thẳng thắn, nói thẳng là chỉ muốn gặp riêng tôi chứ không lên lút mồm như ông chủ Lý. Tôi bảo Trần Trần nếu không muốn lại bị người ta khám xét thì ngoan ngoãn đợi tôi, đừng đi lại lung tung. Cô gái này là người rất dễ kích động, nhưng cũng không đến nỗi không hiểu ý tôi.

Phòng làm việc của ông chủ Trần rất rộng, ít nhất cũng phải 600m², đầy đủ bàn trà và quầy bar mi-ni, thậm chí còn có cả một bàn mặt chược tự động khiến tôi có cảm giác nơi này giống phòng giải trí hơn. Từ đó có thể thấy ông ta là người rất biết hưởng thụ cuộc sống.

Ông chủ Trần ngồi trước chiếc bàn làm việc còn to hơn cả bàn ăn ở nhà tôi vẫy tay gọi, khi tôi ngồi xuống phía đối diện, ông ta liền lấy ra một tập séc, nói với tôi bằng giọng không mấy thiện cảm: “Ra giá đi, cần bao nhiêu thì cậu mới không xía vào chuyện của chúng tôi nữa?”

263

Tôi cười dừng dừng, nói: “Nếu ông chủ Trần cũng muốn lấy danh nghĩa tôi quyên góp cho cô nhi viện, vậy thì tôi thay mặt bọn trẻ đó xin được cảm tạ. Nhưng nếu ông định hối lộ tôi thì không cần đâu, thầy bói đã bảo rằng số tôi không được sở hữu những đồng tiền bất chính, vì thế e rằng tôi không có phúc được nhận ý tốt của ông.”

Ông ta bỗng nhiên bật cười sảng khoái, lấy ra hai điếu xì-gà từ trong hộp để trên bàn, tự tay cắt đầu xong rồi đưa cho tôi một điếu, còn mình tự châm điếu còn lại, nhả một ngụm khói xong mới nói: “Ông Lý bảo cậu không tham lam, tôi không tin, không ngờ đúng là như vậy.”

Tôi rút bật lửa châm xì-gà, thong thả rít một hơi: “Ông đã biết tôi không tham tiền thì đừng phí thời gian vào chủ đề này nữa. Ông chủ Lý bảo tôi rằng các ông có một số giao dịch hợp pháp với Viện trưởng Lưu, đã là hợp pháp thì xin đừng ngại cho biết đó là giao dịch gì. Chỉ cần ông chịu nói ra, tôi cũng không phải làm phiền các ông thêm nữa.”

“Ông Lý không nói với cậu tất nhiên là có lý do của ông ấy, và tôi cũng giống như vậy. Cậu nên hiểu, với quan hệ xã hội của chúng tôi, muốn đối phó cậu dễ như trở bàn tay, nếu cậu tiếp tục làm phiền chúng tôi vì chuyện này thì đừng trách.” Ông ta nói toạc móng heo, không vòng vo như ông chủ Lý.

“Các ông không dám làm gì tôi, ít nhất là không dám thủ tiêu.” Tôi thể hiện vẻ mặt đầy tự tin, ông ta hơi nhíu mày. Tôi chậm rãi giải thích: “Tôi cảm thấy rất lạ lùng, tại sao tôi qua các ông không trực tiếp thủ tiêu tôi mà lại phải mất công khổ sở đưa các đồng nghiệp của tôi bên Đội Phòng chống tệ nạn đến bắt tôi về tội chơi gái? Nhưng, sau đó vừa rồi tôi cũng đã hiểu ra, bởi vì các ông sợ, sợ tôi chết trong cuộc rượu của các ông sẽ khiến các ông trở thành tiêu điểm của truyền thông, sợ tất cả đều biết tuổi tác thật của các ông. Bởi thế các ông chưa bao giờ cho phóng viên chụp ảnh, không dám xuất hiện ở nơi công cộng, thậm chí bên ngoài xuất hiện tin đồn ông đã chết mà ông cũng không công khai xuất hiện. Bởi vì các ông sợ mọi người biết rằng mặc dù đã bảy, tám mươi tuổi, thậm chí đến hàng trăm tuổi mà các ông vẫn có vẻ bề ngoài chưa quá năm mươi. Các ông giống như con quỷ hút máu chỉ có thể sống trong bóng tối, chỉ cần ánh sáng chiếu vào là liền tan thành khói bụi!”

Tôi càng nói càng kích động, liên tục nhấn giọng, ông ta yên lặng không nói gì, cơ mặt hơi co lại, mãi lâu sau mới cười gượng gạo: “Cậu suy đoán không sai, đúng là chúng tôi là những lão già đã gần trăm tuổi, bởi thế mới không muốn tiếp xúc với truyền thông, làm việc cũng cố gắng hết mức không gây ồn ào, sợ rằng sẽ bị mọi người coi là quái vật. Nếu như ở thời điểm ba, bốn mươi năm trước, cậu dám nói với tôi như vừa rồi thì chắc chắn ngày mai người nhà sẽ phải bới thùng rác mà tìm chân tay cho cậu.”

Đã nắm được điểm yếu của đối phương, tôi cũng không cần khách sáo nữa mà thẳng thắn ra điều kiện: “Tôi muốn biết các ông và Viện trưởng Lư có giao dịch gì? Chỉ cần ông nói ra, tôi sẽ tuyệt đối giữ bí mật trường sinh bất lão cho các ông.”

Ông ta bỗng nhiên lấy từ ngăn kéo ra một đồng bạc, xem ra đó là vật kỷ niệm có giá trị không nhỏ, mỉm cười bảo: “Tôi không nói thẳng ra với cậu được, bởi vì việc này liên quan đến lợi ích của tôi và các bạn tôi, nếu cậu bằng lòng đánh cược, và nếu cậu thắng thì tôi sẽ nói cho cậu biết, còn nếu cậu thua thì đừng quấy rầy chúng tôi về chuyện này nữa.”

“Đánh cược thế nào?” Tôi khá may mắn, trong những lần đánh cược nhỏ thường không mấy khi thua.

“Cách chơi rất đơn giản, cậu bỏ hết tiền trong người ra trước đi!”

Tôi không phải người có tiền, bình thường chỉ mang theo vài trăm đồng, hiện tại trong ví có hơn tám trăm, vì thế lấy ra 8 tờ loại một trăm, còn tiền lẻ không lấy ra cho đỡ xấu hổ.

Đội tôi để tiền lên mặt bàn xong, ông ta liền hất đồng bạc trên tay lên:

“Chúng ta sẽ tung đồng bạc để phân định thắng thua, mỗi ván tung một lần, nếu mặt phải ngửa lên là cậu thắng, mặt trái là cậu thua. Đánh tất cả mười ván, giá trị mỗi ván bằng một nửa số tiền của cậu có trên bàn, ví dụ ván đầu cậu thắng, tôi thua cậu bốn trăm, ván thứ hai cậu lại thắng, tôi thua cậu sáu trăm, cứ như vậy mà tính. Sau mười ván, nếu số tiền của cậu nhiều hơn số hiện có bây giờ thì cậu thắng, còn nếu ít hơn thì tức là tôi thắng.”

Đề nghị ông ta đưa ra thoạt nghĩ thì có vẻ như tôi rất có lợi, bởi vì tôi có tổng cộng tám trăm, cho dù thua cả mười ván cũng vẫn còn lại bảy hào tám xu, còn nếu toàn thắng có thể thu về hơn bốn mươi nghìn. Nhưng với một kẻ như yêu tinh già này làm sao có thể để mình nhận phần thua được. Màn cá cược này thực ra là cái bẫy về logic học. Tỷ lệ đồng bạc ngửa mặt phải lên nằm trong khoảng từ 49% đến 50%, như vậy tôi thắng được sáu ván đã là may lắm rồi.

Nhưng theo cách đánh của ông ta, cho dù tôi thắng 6 ván thua 4 ván thì tiền vẫn cút hơn trước, tối thiểu phải thắng bảy ván trở lên thì tiền mới nhiều hơn. Như thế cũng có nghĩa là, nếu cược với ông ta, tôi coi như cầm chắc phần thua. Tôi gãi vào sau gáy, giả vờ nghi ngờ, nói: “Ít nhất tôi phải thắng bảy ván thì tiền mới nhiều hơn được, tôi nghĩ mình không may mắn đến như vậy.” Vừa nói vừa cất tiền vào ví.

Bị tôi nhìn thấu mưu gian, ông chủ Trần có vẻ hơi thất vọng, đặt đồng bạc xuống bàn xoay qua xoay lại, lát sau lại nghĩ ra cách chơi mới: “Cậu là cảnh sát hình sự, vậy tôi đưa ra bài toán suy lý cho cậu đoán không vấn đề gì chứ?”

“Được thôi!” Tốt xấu gì tôi cũng đã làm cảnh sát được mấy năm, nếu ngay cả thách thức như thế này cũng không dám chấp nhận thì quả là mất mặt.

Ông ta cười vẻ đều đặn, ngắm nhìn tôi giây lát rồi nói: “Trên người cậu có bật lửa, có ví tiền, chắc còn có cả chìa khóa và điện thoại nữa, có lẽ còn có cả một vài bao thuốc thơm...” Ông ta nghĩ một lát rồi lại nói: “Bây giờ đặt giả thiết trên người cậu chỉ có ngần ấy thứ tất nhiên là cậu còn mặc quần áo, ngoài ra không còn thứ gì khác. Giả sử cậu đi tuần tra trong tòa nhà cao 16 tầng, trống trơn và không có thang máy. Lúc lên đến tầng 15 cậu nghe thấy có người kêu cứu, nhẹ nhàng đi đến gần thấy năm người đàn ông to khỏe đang chuẩn bị cưỡng dâm một cô gái yếu đuối, cậu phải làm cách nào để giúp cô gái khỏi bị chà đạp?”

Đây quả là một vấn đề khó, trên người chỉ có bật lửa, ví tiền, chìa khóa, điện thoại, thuốc lá và quần áo, không có bất kỳ loại vũ khí nào, hầu như không thể nào một mình đối chọi với năm người đàn ông to khỏe được. Hơn nữa địa điểm lại là tầng 15 của tòa nhà trống trơn và không có thang máy, cho dù có báo cảnh

sát hay tìm sự người giúp đỡ của những người gần đó thì cùng lắm cũng chỉ có thể bắt được bọn thủ ác chứ không thể giúp cô gái thoát khỏi tai họa được. Rốt cuộc phải làm cách nào để giúp cô gái? Chẳng lẽ lại ngu ngốc bước đến chào hỏi năm gã đàn ông to khỏe rồi đưa cho mỗi tên một điều thuốc, cầu xin chúng bỏ miếng thịt béo ngậy đã kề sát miệng kia đi? Hoặc chia hết tiền trong ví cho chúng để chúng đi tìm niềm vui ở chỗ khác?

33. Chương 33: Hung Thủ Tự Thú

Tay không tác sát lại ở trong tòa nhà trống trơn gọi trời không biết, gọi đất không hay, làm thế nào để cứu cô gái yếu đuối khỏi tay năm gã đàn ông to khỏe chứ? Bài toán suy lý ông chủ Trần đưa ra quả là quá khó, tôi nghĩ đi nghĩ lại mà vẫn không tìm được đầu mối, ông ta thấy tôi khổ sở suy nghĩ không có kết quả liền đắc ý cười lớn: “Nghĩ ra chưa? Chớ bảo lão già này bắt nạt cậu, tôi không thể đợi cậu cứ nghĩ mãi như thế được, nếu tôi hút xong điều xì-gà này mà cậu chưa đưa ra đáp án thì coi như thua cuộc đấy.”

Điều thuốc trên tay ông ta đã cháy hết gần nửa, với tốc độ hút của ông ta thì trong vòng 20 phút là hết, vậy mà lúc này tôi vẫn chưa lần ra được chút đầu mối nào. Xì-gà, nhìn điều xì-gà trên tay ông ta, một tia sáng chợt lóe lên trong đầu - bật lửa! Mấu chốt của bài toán này là chiếc bật lửa, điện thoại và mớ quần áo có thể đốt được, thuốc lá cũng có một ít tác dụng, chìa khóa thì hoàn toàn không quan trọng.

“Trong tình huống này, muốn cứu cô gái chỉ có một cách, đó là dọa cho bọn thủ ác sợ mà bỏ đi.” Tôi thoải mái rít một hơi xì-gà, để bật lửa và điện thoại lên bàn rồi mới thông thả đưa ra câu trả lời: “Trên người tôi có bật lửa, có thể phát ra lửa, tất nhiên cũng có thể đốt cháy quần áo. Tôi chỉ cần cởi áo khoác ra, dùng bật lửa đốt cháy, sau đó lại vò nát thuốc là vút vào đốt cùng khiến nó sinh ra một làn khói dày, tạo ra một vụ hỏa hoạn giả. Có điều chỉ làm như thế cũng chưa đủ, tôi còn phải lấy pin điện thoại ném vào đồng lửa. Pin điện thoại được dán kín, hợp chất Lithium bên trong nóng lên sẽ giãn nở rất nhanh tạo thành một quả pháo có uy lực lớn, sức công phá có thể làm chết một người trưởng thành. Ở Cam Túc từng xảy ra vụ việc tương tự, trong lúc một thợ hàn đang làm việc, do nhiệt độ môi trường cao đã khiến cho chiếc điện thoại để trước ngực phát nổ làm anh ta bị gãy xương sườn và vỡ tim mà chết. Tuy nhiên sức công phá của pin điện thoại lớn đến đâu cũng không quan trọng, quan trọng là nó sẽ tạo ra

một tiếng nổ lớn. Thử nghĩ xem, nếu lúc đó nhìn thấy ngay cạnh mình tỏa ra khói đặc kèm theo tiếng nổ đinh tai nhức óc, thì cho dù có làác quỷ dâm dục đến mấy cũng đều không thể “cứng” lên được. Phản ứng đầu tiên của chúng chỉ có thể là lập tức rời khỏi nơi nguy hiểm. Chúng đi rồi, đương nhiên cô gái cũng an toàn.”

Nghe xong đáp án của tôi, ông chủ Trần ngậy người ra giây lát rồi lập tức nói một cách xảo quyết: “Không được, không được, năm tên này đều là những

267
kẻ vô cùng hung ác, không thể dễ dàng bỏ chạy vì sợ hãi chạy như thế được.

Coi như chúng thật sự muốn chạy thì cũng phải thay nhau làm nhục cô gái xong rồi mới chạy. Đáp án của cậu không đúng!”

Bây giờ đến lượt tôi ngăn người ra mắt một lúc, lão già này không định chơi xỏ đấy chứ, rõ ràng đáp án của tôi hết sức hợp lý, vậy mà ông ta lại bảo không được, như thế nhất định ông ta phải có câu trả lời hợp lý hơn. Thế là tôi liền hỏi đáp án chính xác là gì, thế nhưng ông ta lại không hề động gí đến chất vấn của tôi, bèn tìm cách thoái lui: “Dù sao đáp án hoàn toàn không giống như cậu nghĩ, tôi còn nhiều việc cần làm, cậu về đi!”

“Ông đã không nói ra được đáp án tốt hơn, như thế chẳng phải rõ ràng là định chơi xỏ tôi còn gì? Mau nói đi, vụ giao dịch giữa các ông với Viện trưởng Lư gì?” Tôi bất ngờ đứng bật dậy, nhìn ông ta chằm chằm, chỉ tiếc là không thể ăn sống nuốt tươi ông ta ngay lập tức.

“Cậu định làm gì? Cậu nghĩ mình là ai? Cậu chỉ là một cảnh sát hình sự con con mà thôi! Nếu cậu còn không chịu đi, tôi sẽ gọi bảo vệ đến “tiễn” đi! Quan chức cấp cao có quan hệ tốt với tôi không ít, cậu định gây khó dễ cho tôi, coi chừng không gánh chịu được phải biến đi đấy!” Ông ta nói xong liền bấm điện thoại, bảo thư ký gọi bảo vệ vào.

“Được, lúc này đúng là tôi đâu không lại ông, có điều quả đất tròn sẽ có ngày gặp lại, chúng ta cứ chờ xem!” Tôi nổi giận thực sự, định bụng gọi Trần Trần ở ngoài vào quậy cho ông ta một phen.

Nhưng bây giờ thì tôi lại thay đổi ý định, bởi vì vừa rồi khi tôi hỏi ông ta rằng họ đang tiến hành vụ giao dịch gì với Viện trưởng Lư, ông ta lại bắt giác nhìn vào bức tranh treo trên tường một cái. Nhân lúc ông ta không để ý tôi quan sát bức tranh mấy lần, phát hiện thấy có dấu vết thường xuyên bị dịch chuyển. Có thể, phía sau bức tranh kia là thứ tôi muốn có, nhưng bây giờ thì không thể được, vì thế trước tiên phải làm cho ông ta lơ là cảnh giác rồi sẽ tính sau.

Ra khỏi công ty ông chủ Trần, tôi bàn với Trần Trần đến tối lên vào phòng

làm việc của ông ta điều tra bức tranh khả nghi kia. Sau khi hiểu rõ ý tôi, Trần Trần phản ứng rất mạnh, hét lên: “Anh định đêm nay lên vào văn phòng của ông ta lấy trộm đồ hả?”

“Nói khẽ thôi, sao cô không vác cả loa phóng thanh đến cổng công ty ông ta mà nói cho rõ!” Tôi nghiêm mặt chỉnh cho cô một câu xong, bèn nói tiếp: “Nếu cô không muốn đi tôi cũng không ép, dù sao việc này cũng là phạm pháp, bị người ta phát hiện chắc chắn sẽ phiền phức...”

“Tình hình bên trong văn phòng này ra sao, chúng ta làm thế nào tránh được bảo vệ đi tuần tra. Kỹ thuật mở khóa của anh có được không, nếu lại mất hàng

268
tiếng mới mở được cửa như lần trước thì chi bằng để tôi đập bung ra...” Tôi vốn còn lo cô không đồng ý lên vào điều tra phòng làm việc của ông chủ Trần, bây giờ xem ra đã lo hã rồi, cô ấy có vẻ vô cùng hứng thú với việc này.

Nửa đêm đến giờ Tý là lúc con người buồn ngủ nhất, đồng thời cũng là lúc lơ là cảnh giác nhất, vì thế tôi chọn thời điểm này để cùng Trần Trần lên vào công ty của ông chủ Trần. Nhân viên bảo vệ trực ban hình như đều đã trốn việc đi ngủ, chúng tôi lần theo bóng tối đến trước cửa văn phòng cũng không thấy bóng dáng bất kỳ ai.

Đến cửa văn phòng, vốn cho rằng phải mất chút ít thời gian mới vào được, ai ngờ cửa không khóa, những dụng cụ mở khóa mà chúng tôi chuẩn bị đã không phải dùng đến. Có điều, suy nghĩ kỹ cũng không thấy không có gì là lạ cho lắm, ông chủ Trần giàu nứt đổ vỡ vách, quan tâm gì mấy thứ con con trong văn phòng. Hơn nữa, ông ta càng không để phòng lại càng khiến người khác nghĩ rằng bên trong không có thứ gì đáng giá, nhưng ông ta có nằm mơ cũng không nghĩ rằng kẻ đột nhập ăn trộm đồ lại là chúng tôi.

Vào bên trong rồi, tôi bảo Trần Trần canh chừng ở phía sau cửa, còn mình đi thẳng đến trước bức tranh gỡ nó ra. Suy nghĩ của tôi quả không sai, phía sau bức tranh có một chiếc tủ bảo mật khảm vào trong tường. Chiếc tủ này mở bằng mật mã, lúc trước Tiểu Tương dạy tôi cách mở khóa cũng dạy luôn cả cách mở tủ bảo mật, cách tốt nhất đối với loại tủ bảo mật này là tìm mật mã ngay trên bàn phím.

Tôi quan sát kỹ các phím bấm trên bàn phím, phát hiện thấy ba phím số 1, 6 và 9 có dấu vết sử dụng hơi nhiều, thế là liền thử vận may, ấn bừa một lượt lên ba phím này, tất nhiên là không mở ra được. Mặc dù tôi không may mắn đến nỗi ấn bừa cũng mở được tủ bảo mật nhưng cũng không phải không có tác dụng gì, vì tôi đã phát hiện ra đó là mật mã bốn số.

Mật mã bốn số tạo thành từ ba con số, tôi tính toán sơ qua, tổ hợp mật mã phải là 3 mũ 4, tức là phải có 81 tổ hợp. Tám mươi một tổ hợp mặc dù không nhiều, thử lần lượt cũng không mất bao nhiêu thời gian nhưng tôi không cho rằng tử bảo mật của ông chủ Trần có thể cho phép tôi thử liên tục 81 lần. Hầu hết tử bảo mật sau khi nhập sai mật mã ba lần liên tục đều phát ra báo động, thậm chí có một số còn báo động ngay sau lần thứ hai. Bởi thế rất có thể tôi chỉ còn có một cơ hội nữa mà thôi.

Đúng lúc tôi đang vò đầu bứt tai suy nghĩ xem rốt cuộc mật mã là gì thì Trần Trần bỗng nhiên nói khẽ: “Bên ngoài hình như có người đang đi về phía này!” Lần này phiền to rồi, tôi phải nhanh chóng mở được tử bảo mật, sau đó tìm cách thoát thân.

Rốt cuộc ông chủ Trần sắp xếp 3 chữ số 1, 6 và 9 thành mật mã gì chứ?

Đúng lúc tôi đang khổ sở vì điều này thì trong đầu chợt lóe lên một ý nghĩ, tôi

vội ấn nhanh một tổ hợp mật mã. Cạch, cạch, tử bảo mật bị mở ra, hóa ra mật mã là năm thành lập công ty - 1966.

Mở két xong rồi, tôi thấy bên trong có một chiếc hộp bằng gấm rất đẹp, ngoài ra không có gì nữa. Lúc này Trần Trần rón rén đến cạnh tôi, thì thào: “Người ngoài kia sắp đến cửa rồi, chúng ta phải làm thế nào? Có cần tôi quật ngã họ rồi xông ra không?”

Tôi cũng trả lời rất khẽ: “Cô tưởng mình là Hoa hồng đen hay Hoa Mộc Lan chắc? Chúng ta là cảnh sát đấy!”

“Vậy phải làm thế nào?” Khuôn mặt xinh đẹp của cô hơi lộ vẻ căng thẳng nhưng vẫn tràn đầy hăng hái. Cô gái khùng này có lẽ thường ngày đọc nhiều tiểu thuyết kiếm hiệp nên đã coi mình là nữ hiệp, đang nhắm nhe chuẩn bị quật phá một trận. Nhưng tôi không muốn cùng điên khùng theo cô, nếu bị người ta phát hiện vào đây lấy trộm đồ thì tổ trưởng không lột da chúng tôi mới là lạ.

Tôi vội vã mở chiếc hộp gấm, rọi đèn pin vào, thấy bên trong có năm chiếc lọ pha lê xinh xắn chế tác tinh vi, mỗi lọ đựng khoảng 50ml chất lỏng bán trong suốt màu đỏ pha đen trông như rượu vang. Tôi lấy ra một lọ, mở nắp, rót một ít vào túi đựng vật chứng, sau đó đặt tất cả mọi thứ vào vị trí cũ, đóng tử bảo mật, đồng thời treo bức tranh ra bên ngoài.

Lúc này tôi đã nghe thấy tiếng nói từ bên ngoài, thế là lập tức kéo Trần Trần chui vào gầm bàn làm việc của ông chủ Trần. Chúng tôi vừa chui xuống gầm bàn thì cửa đã mở ra, hai luồng sáng mạnh từ ngoài cửa chiếu vào, rọi khắp bốn phía. lát sau tôi nghe thấy một giọng đàn ông cất lên: “Tôi đã bảo cậu bị hoa

mắt mà, làm gì có ai vào đây.”

Lập tức lại có một giọng đàn ông khác: “Vừa rồi rõ ràng tôi nhìn qua truyền hình mạch kín thấy có bóng hai người chui vào mà, chúng ta vẫn cứ phải tìm cẩn thận đi! Đây là phòng Tổng giám đốc, nếu mất thứ gì thì chúng ta phiền đấy!”

“Tìm thì tìm, nếu tìm không thấy cậu phải mời tôi ăn đêm đấy nhé!”

Bây giờ thì hay rồi, chẳng trách lúc này đi vào chúng tôi chẳng thấy bóng ma nào, hóa ra người ta giám sát bằng camera truyền hình mạch kín, nếu bị họ phát hiện, chắc chắn tổ trưởng giết tôi chết.

Nhân viên bảo vệ vào phòng hình như có hai người, chùm sáng từ chiếc đèn pin trong tay họ rọi khắp căn phòng giống như hai linh hồn đang tìm chỗ trú ẩn khiến người ta sợ chết khiếp. Để tránh bị họ phát hiện, tôi chỉ còn cách ra sức chui vào gầm bàn. Mặc dù bàn làm việc của ông chủ Trần rất rộng nhưng hai người trốn vào trong gầm không phải là chuyện dễ. Trong lúc ra sức chui vào tôi bỗng cảm thấy chạm vào thứ gì đó vừa mềm lại vừa đàn hồi, quay lại nhìn

270
mới phát hiện hóa ra mình vừa chạm vào ngực Trần Trần. Nếu là bình thường e rằng cô sẽ lập tức nện cho tôi một trận, nhưng vì lúc này nếu có động tĩnh gì sẽ bị bảo vệ phát hiện, nên cô chỉ khẽ lấy tay đẩy tôi một cái, nhưng không dám đẩy mạnh.

Thật đúng là “thừa nước đục thả câu”, tôi không thể lãng phí cơ hội trời cho này được, tất nhiên phải tiếp tục chen vào bên trong, tiếp tục hưởng thụ bộ ngực mềm mại căng tròn của Trần Trần. Nhưng mà thời gian vui vẻ bao giờ cũng trôi qua rất nhanh, trong lúc tôi vẫn đang đắm chìm say sưa trong cảm giác ngọt ngào thì hai gã bảo vệ kia không tìm thấy gì đã đi ra ngoài. Họ vừa đi khỏi, ác mộng đãập đến với tôi.

Họ rời khỏi văn phòng chưa lâu, Trần Trần liền giơ chân đạp tôi ra khỏi gầm bàn, như là muốn trả thù. Nhìn điệu bộ nhe nanh múa vuốt của cô, nếu tôi không nhanh chóng tìm cách thoát thân chắc ngày mai sẽ bị khiêng đến chỗ Lưu Niên mất. Bởi thế trước khi cô kịp xông đến, tôi vội nói ngay: “Chúng ta lập tức ra khỏi đây, nếu không lại bị hai gã bảo vệ kia nhìn thấy qua camera giám sát đấy!” Nói xong mặc kệ phản ứng của cô ấy, nhanh chóng chồm ra ngoài.

Mặc dù an toàn ra khỏi công ty của ông chủ Trần nhưng cuối cùng tôi vẫn bị Trần Trần đánh cho một trận, có điều đêm đó coi như có sợ hãi nhưng cuối cùng cũng không gặp nguy hiểm, hơn nữa chúng tôi đã lấy được thứ mình cần mấy giọt chất lỏng giống như rượu vang.

Hôm sau tôi và Trần Trần đến Đội Kỹ thuật giao mấy giọt chất lỏng màu đỏ pha đen đỏ cho Duyệt Đồng xét nghiệm. Kết quả bước đầu làm chúng tôi rất thất vọng, chỉ biết rằng chất lỏng bên trong chứa các thành phần bao gồm nhiều loại nguyên tố vi lượng, axit amin, protein, dung môi và rượu, suy đoán đó là một loại rượu thuốc ngâm động vật và côn trùng trong thời gian dài, nhưng để xác định nó ngâm các loại động vật và côn trùng nào thì phải mất rất nhiều thời gian xét nghiệm.

Mặc dù kết quả bước đầu không giúp chúng tôi biết được việc mua bán hoặc sản xuất loại rượu thuốc này có chỗ nào “vô đạo đức nhưng không phạm pháp”, song cũng không đến mức tồi tệ, bởi vì Duyệt Đồng nói rằng trong đó có chứa một lượng rất nhỏ axit formic. Lúc trước Viện trưởng Lư lấy của Chu Tuấn Long một thùng axit formic không lẽ là dùng để pha chế loại rượu thuốc thần kỳ có thể giúp người ta trẻ mãi không già này à?

Trong lúc tôi vắt óc suy nghĩ về mối quan hệ giữa những người như Viện trưởng Lư với vụ án phân hủy xác của Chu Thiếu Long thì Phòng Trinh sát hình sự đưa đến thông tin giật gân khiến tôi trượt ngã từ trên ghế xuống - hung thủ giết hại Chu Thiếu Long đã ra đầu thú!

Tôi và Trần Trần lập tức đến phòng thẩm vấn để nhìn tận mặt kẻ sát nhân, nhưng sau khi bước vào tôi lại không khỏi cảm thấy nghi hoặc, bởi vì người ra

đầu thú lại là Chu Tuấn Long, anh trai của người chết. Mặc dù chúng tôi từng nghi ngờ cậu ta nhưng đến giờ gần như đã loại trừ ra khỏi danh sách tình nghi rồi, tại sao cậu ta lại đột nhiên ra đầu thú chứ?

Bất kể cậu ta đầu thú vì nguyên nhân gì, chúng tôi cũng phải tiến hành thẩm vấn. Cậu ta ngồi trên “ghế hùm”, vẻ mặt hơi căng thẳng, liên tục thay đổi tư thế. Tình trạng này rất thường gặp, “ghế hùm” thiết kế là để khiến người ngồi không được thoải mái, càng không thoải mái thì tâm trạng càng rối loạn, tâm trạng càng rối loạn thì càng dễ nói sai, vì thế sẽ thuận lợi cho người thẩm vấn lấy khẩu cung.

“Tại sao cậu giết hại người chết?” Đây là câu hỏi không thể thiếu.

Hai mắt Chu Tuấn Long thể hiện vẻ tức giận, trả lời không chút do dự: “Tôi hận nó!”

“Tại sao?”

“Nó cướp hết mọi thứ vốn phải thuộc về tôi, cướp cha của tôi, cướp gia đình của tôi, cướp hạnh phúc của tôi! Nó cướp đi những thứ này tôi cũng không thèm tính toán, nhưng nó lại còn cướp cả tình yêu của tôi, vì thế tôi hận nó, muốn nó

phải chết!” Cậu ta kích động đến nỗi cắn răng bặm môi, hình như nỗi oán hận từ bao nhiêu năm nay đều bùng phát trong giây phút này.

“Tình yêu? Cậu ta cướp tình yêu của cậu như thế nào?”

Cậu ta trầm tư trong giây lát, đợi tâm trạng bình tĩnh lại một chút rồi mới chậm rãi kể về mối tình đầu của mình:

Sáu năm trước, lúc đó tôi vừa lên cấp hai, từ nhà đến trường có một con đường đi qua cô nhi viện. Một lần, tôi trông thấy một cô bé xinh đẹp như thiên thần ở trước cổng cô nhi viện, thế là từ đó về sau trong đầu chỉ toàn là hình bóng cô ấy, lúc nào cũng nghĩ đến cô ấy. Sau đó, ngày nào tôi cũng đi trên con đường này, mỗi lần ngang qua cô nhi viện đều rất mong đợi được gặp lại cô ấy, dù chỉ là nhìn từ phía sau cũng cảm thấy vô cùng mãn nguyện.

Tiếc rằng suốt một tuần tiếp theo tôi không gặp được cô ấy. Bây giờ nghĩ lại, tôi cũng cảm thấy hết sức buồn cười, cô ấy chỉ tình cờ ra trước cổng cô nhi viện để tôi may mắn gặp được chứ có phải cố tình ở đó đợi tôi đâu, làm sao có thể trùng hợp gặp được nhiều lần như thế? Nhưng lúc đó tôi không nghĩ như vậy, tôi nghĩ không biết có phải cô ấy đã bị ốm không, hay là đã xảy ra chuyện gì bất trắc, càng nghĩ lòng càng rối bời.

Tôi rất muốn gặp lại cô ấy nhưng lại không biết làm thế nào để gặp được, nên đành nhân dịp cuối tuần được nghỉ học cứ ngơ ngẩn đi qua đi lại trước cổng

272
cô nhi viện. Ở đó suốt cả ngày thứ bảy không gặp được, chủ nhật tôi lại tiếp tục đến tìm vận may, không ngờ trông thấy cô ấy thật.

Lúc đó, cô ấy đang phát tờ rơi trước cửa nhà thờ, tôi đứng từ xa nhìn cô ấy rất lâu vẫn không dám lại gần, bởi vì lúc đó hoàn cảnh gia đình rất khó khăn, tôi cảm thấy tự ti, hơn nữa ăn mặc lại nhếch nhác như thằng ăn mày khiến tôi không dám trèo cao để với tới thiên thần trong lòng mình. Nhưng tôi cứ đứng mãi ở đó, và cuối cùng cũng bị cô ấy phát hiện, cô ấy còn mỉm cười thân thiện với tôi nữa. Nụ cười của cô ấy rất ngọt ngào, rất say đắm lòng người, khiến tôi hồn vía lên mây. Tôi không biết mình làm thế nào đến được bên cô ấy hình như cô ấy nói với tôi rất nhiều, nhưng tôi lại giống như đang nằm mơ, không nhớ được gì cả, chỉ nhớ rằng tên cô là Mỹ Lung, một cô bé mồ côi ở cô nhi viện. Để hàng ngày được trông thấy Mỹ Lung, tôi không những tin theo đạo Cơ đốc mà hàng ngày còn dành thời gian đến giúp đỡ cô nhi viện, dạy bọn trẻ viết chữ và chơi với chúng, cuối tuần thậm chí còn giúp họ dọn dẹp vệ sinh. Chỉ cần được ở cạnh cô ấy, tôi bằng lòng làm tất cả mọi việc.

Loáng một cái, những ngày tháng như thế đã qua được 5 năm, trong 5 năm

ấy, ngày nào tôi cũng đều rất vui. Nhất là từ sau khi Viện trưởng Lư giúp mẹ con tôi xin được giấy phép mở cửa hàng hóa chất, điều kiện gia đình khá dần lên, sau này tôi cũng bán một số thứ như muối không trộn i-ốt và thuốc thử hóa học, trong tay cũng có một số tiền dư dật. Có tiền rồi tôi không còn tự ti như trước nữa, tôi thường mua một số quà tặng cho Mỹ Lung và ngầm để cô ấy biết là mình rất thích cô ấy.

Nhưng Mỹ Lung lại không thích tôi mua quà cho mình mà thích tôi mua một số đồ ăn vặt cho bọn trẻ trong cô nhi viện hơn, trong khi chính cô lại không thích ăn vặt. Còn với thể hiện ngầm của tôi, cô ấy hoặc là giả câm giả điếc, hoặc là chỉ cười không nói gì. Như thế cũng không sao, dù sao tôi cũng còn trẻ, có nhiều thời gian, ngày nào cũng ở bên cạnh nhất định sẽ có một ngày lọt vào được mắt xanh của cô ấy. Tôi luôn suy nghĩ như vậy đến khi đứa con hoang kia xuất hiện mới bắt đầu cảm thấy lo sợ.

Khoảng một năm trước nó cũng quen Mỹ Lung, sau đó liền bám riết bên cạnh Mỹ Lung như con ruồi. Tôi biết nó lại muốn cướp của tôi, cướp Mỹ Lung mà tôi yêu say đắm...

Nghe xong câu chuyện gọi là mối tình đầu của cậu ta, tôi liền hỏi cậu ta giết em cùng cha khác mẹ với mình bằng cách nào, cậu trả lời đưa ra cực kỳ đơn giản: “Tôi gọi điện bảo đứa con hoang đó rằng Mỹ Lung muốn gặp, lừa nó lên sườn núi. Sau khi bóp cho nó ngất đi tôi lấy đá đập vào gáy cho chết. Sau đó tôi vốn định dùng axit formic phân hủy xác nó đi nhưng không ngờ vẫn còn lại bộ xương.”

273

“Đúng là cậu lấy đá đập vào gáy đến chết chứ? Còn nữa, thùng axit formic hôm trước cậu bảo bán cho viện trưởng Lư kia thật ra là dùng để phân hủy xác chết à?” Tôi hỏi vẻ nghi ngờ.

“Vâng. Có điều mặc dù Viện trưởng Lư nói dối giúp tôi nhưng ông ấy không biết gì cả.”

Tôi nhận thấy trong lời nói của cậu ta có không ít kẻ hở. Thứ nhất nếu Chu Thiếu Long chết vì bị vật cứng đập vào gáy thì nhất định xương sọ phải bị tổn thương, nhưng không những xương sọ mà thậm chí cả bộ xương của người chết đều còn nguyên vẹn. Thứ hai, người chết không có điện thoại, rời khỏi cô nhi viện là mất tích ngay, vậy làm sao cậu ta gọi được điện thoại cho người chết? Thứ ba, trên quần áo người chết dính bột phốt pho, lúc đó đang giữa mùa hạ, chắc chắn phải thay quần áo hàng ngày, vì thế nhất định bị dính bột phốt pho trong ngày bị hại. Mà ban ngày người chết đi học, chỉ sau khi ở cô nhi viện về

mới có cơ hội chui vào Hang xác trẻ con. Nhưng cậu ta lại không khai báo gì về chuyện này cả.

Tôi lần lượt chỉ ra từng kẽ hở trong lời khai của cậu ta, đồng thời nghiêm giọng bảo: “Nếu còn không khai thật ra, tôi sẽ quy cho cậu thêm tội dối trá!” “Tôi, tôi, tất cả những lời tôi nói đều là sự thật, tôi không nói dối...” Cậu ta hơi lắp bắp lần lượt giải thích: một là, khi lấy đá đập người chết, cậu ta đập không mạnh nên cũng có thể đối phương chưa chết; thứ hai, cậu ta gọi điện đến cô nhi viện tìm người chết; thứ ba, người chết đi đến những đâu không liên quan đến cậu ta.

Câu nói giấu đầu hở đuôi hoàn toàn thích hợp với những lời giải thích của Chu Tuấn Long. Cậu ta vừa bảo lấy đá đập người ta đến chết bây giờ đổi lại là có thể đập chưa chết. Lời giải thích thứ hai lại càng không hợp lẽ thường, lúc đó Mỹ Lung ở cô nhi viện mà cậu ta lại nói mình gọi điện đến cô nhi viện bảo người chết rằng Mỹ Lung muốn gặp? Còn việc người chết đã đi đâu mặc dù không liên quan đến cậu ta nhưng tại sao người chết vô duyên vô cớ chui vào Hang xác trẻ con lại khiến người ta cảm thấy nghi ngờ.

Sau đó tôi lại hỏi cậu ta sử dụng axit formic thế nào để phân hủy xác chết thành bộ xương, câu trả lời của cậu ta cũng hết sức đơn giản đồng thời có vô số kẽ hở: “Tôi tưới axit formic lên người nó, nó nhanh chóng biến thành bộ xương.”

“Cậu dùng axit formic hay nước hủy xác?” Tôi bỗng cảm thấy hơi đau đầu, nên chẳng muốn phản bác lời giải thích này của cậu ta nữa. Tưới trực tiếp axit formic lên người chết thì cần phải dùng bao nhiêu mới có thể khiến xác chết phân hủy thành bộ xương? Tôi không biết số lượng chính xác nhưng 10kg chắc chắn không đủ, dùng ngần này để ngâm xác còn có thể tạm coi là đủ. Hơn nữa, 274

nếu đổ trực tiếp lên xác chết thì tại sao quần áo người chết lại vẫn nguyên vẹn như vậy?

Lời khai của Chu Tuấn Long đầy rẫy kẽ hở, khó lòng khiến người ta tin cậu ta là hung thủ được. Thế nhưng nếu cậu ta không phải hung thủ thì tại sao lại đến đầu thú? Cậu ta đã là người trưởng thành, giết người là phạm tội nghiêm trọng phải bị xử bắn, không có lẽ chỉ vì muốn nổi tiếng mà đứng ra nhận?

Trường hợp có thể xảy ra nhất là cậu ta nhận tội thay cho người khác, mà người đáng để cậu ta làm như vậy có lẽ chỉ là La Thục Phần - người mẹ ngày ngày sống cùng với cậu ta. Nhưng La Thục Phần hôm nào cũng làm việc ở cửa hàng hóa chất, người ở các cửa hiệu gần đó có thể chứng minh bà ta có chứng cứ

ngoại phạm. Vậy rốt cuộc cậu ta nhận tội thay cho ai?

Mặc dù rất có thể Chu Tuấn Long nhận tội thay cho người khác nhưng vì vụ án này đã thu hút sự quan tâm của người dân thành phố, nên buộc phải có câu trả lời với họ một cách nhanh nhất. Nếu đã có kẻ tự động tìm đến cũng không thể dễ dàng thả cho đi được, tốt nhất là cứ giam vài ba tháng trước đã, đợi khi người dân thành phố không còn quan tâm đến vụ án này nữa sẽ bí mật thả ra. Vì thế, bất kể cậu ta là hung thủ thực sự hay là nhận tội thay cho người khác cũng đều phải tạm giam lại.

Vất vả suốt một ngày vẫn không tìm ra manh mối. Lúc quay lại phòng làm việc, Tuyết Tình và Miêu Miêu cũng đã về. Tuyết Tình kể cho tôi nghe tình hình Viện trưởng Lưu, ngoài việc thường xuyên cãi cọ với Mỹ Lung ra ông ta không có biểu hiện nào khác thường.

Đã không tìm ra manh mối gì thì đành về nhà nghỉ ngơi sớm vậy, hy vọng ngày mai sẽ có phát hiện mới.

Đang chuẩn bị ra về, bỗng nhiên thấy có ai đó kéo áo mình từ phía sau, quay lại nhìn hóa ra là Miêu Miêu, tôi liền hỏi cô có việc gì không? Cô không trả lời ngay mà đợi Tuyết Tình và những người khác ra khỏi phòng rồi mới kiễng chân nói thầm sát tai tôi: “Hôm nay ở cô nhi viện tôi nhìn thấy mấy thứ rất đáng sợ.” Quái lạ, cô ta nhìn thấy “thứ rất đáng sợ” mà sao Tuyết Tình lại không nói cho tôi biết? Mặc dù, tính cách lạnh lùng nhưng thường ngày Tuyết Tình rất quan tâm đến Miêu Miêu, hai người cũng chưa từng xích mích với nhau bao giờ, tại sao Miêu Miêu lại phải đợi Tuyết Tình đi rồi mới bí mật nói với tôi chuyện này?

34. Chương 34: Ngôi Mật Thất Đáng Sợ

Đang chuẩn bị về thì Miêu Miêu đột nhiên kéo áo tôi, hỏi có chuyện gì không, cô vẫn đợi Tuyết Tình ra ngoài rồi mới bảo: “Hôm nay ở cô nhi viện tôi nhìn thấy mấy thứ rất đáng sợ.”

Vậy mà Tuyết Tình lại không hề nhắc đến chuyện trong cô nhi viện xuất hiện “thứ rất đáng sợ”, tôi cảm thấy nghi hoặc liền hỏi cô rốt cuộc đã nhìn thấy gì? Thân hình nhỏ nhắn của cô khẽ run rẩy, hình như cô đang nhớ lại một số sự vật vô cùng đáng sợ, mãi lâu sau mới lên tiếng: “Tôi đói rồi!” Tôi nghe mà không khỏi thấy sững sờ tột cùng.

Lúc cùng với Miêu Miêu bước vào Mạch Đường Phương, tôi có cảm giác

như đang dắt theo một cô bé con, hoặc cũng có thể nói rằng giống như đang bị cô bé con dắt đi vậy. Cô gọi hai phần ăn, lại còn đòi tôi thêm tiền đổi món đồ chơi Hello Kitty, móc tiền chậm một chút là liền trề môi ra. Ông trời ơi! Sao ông làm khổ tôi như thế?!

Cùng cô nhai hết hai suất ăn nhanh kiểu Tây không có chút giá trị dinh dưỡng này xong, cô bắt đầu chơi trò Hello Kitty vừa đổi được, mãi đến khi tôi hỏi đã nhìn thấy giờ cô nhi viện cô mới nhớ lại việc này. Mặt cô bỗng nhiên trở nên trắng bệch, nắm chặt món đồ chơi trong tay, người hơi run lên, nói với tôi: “Tôi trông thấy một bé gái, một bé gái rất nhỏ, có lẽ chỉ vừa mới sinh. Nó trần truồng, chằm chằm bò về phía tôi, lại còn vẫy tay với tôi nữa. Khuôn mặt nó rất kỳ quái, hơn nữa không giống mặt đứa trẻ mà giống mặt của một người trung niên. Vẻ mặt cũng rất kỳ quái, hình như vô cùng đau khổ, giống như đang cầu cứu tôi. Đáng sợ nhất, là trên người nó không ngừng chảy ra máu đen, khiến nơi nó bò qua biến thành một con đường máu...”

Tôi thật sự nghi ngờ tấm bằng đại học của Miêu Miêu là mua ở lề đường với giá 50 đồng, cô nói một thôi một hỏi mà tôi vẫn chưa hiểu là nói gì, khả năng biểu đạt cũng rất kém. May mà tôi còn có kinh nghiệm về việc lấy khẩu cung nên dần dần cũng dẫn dắt cô nói về tình hình lúc bấy giờ:

Cả ngày hôm nay, tôi và chị Tuyết Tình luôn bám sát Viện trưởng Lư, ông ta rất bận, đích thân làm mọi việc lớn nhỏ trong viện, vì thế chúng tôi phải liên tục thay đổi địa điểm giám sát. Vì không phát hiện điều gì đặc biệt nên đến gần tối chúng tôi dự định theo dõi thêm một chút nữa rồi về. Nhưng lúc này hình như

ông ta có việc nên đi tìm sơ Viêm, họ nói chuyện một lúc trong nội đường nhà thờ, chuyện kỳ quái xảy ra đúng vào thời điểm này.

Lúc đó, chúng tôi ở bên ngoài nhà thờ, giám sát họ qua cửa sổ mở rộng. Chị Tuyết Tình quan sát nhất cử nhất động của họ bằng ống nhòm, còn tôi buồn chán nhấn tin chuyện phiếm với bạn. Bỗng nhiên tôi cảm thấy chóng mặt, tiếp đó nghe thấy có người đang gọi mình, tiếng gọi rất mơ hồ, hình như là tiếng con gái. Khi ngẩng đầu lên thì trông thấy một bé gái khắp người bết máu đen đang bò trên nền nhà phía sau Viện trưởng Lư và sơ Viêm, rồi chằm chằm hướng về phía chúng tôi.

Nó bò rất chậm, vừa bò vừa vẫy tay gọi tôi, hình như còn muốn nói gì đó nhưng vừa mở miệng máu đen liền lập tức trào ra. Mặc dù vậy, tôi vẫn nghe thấy giọng nói của nó, đó là giọng nói mơ hồ của một phụ nữ đã trưởng thành, dù tiếng nói đó rất nhỏ, nhưng tôi có thể khẳng định nó đang cầu cứu tôi. Tiếp

đó, tôi liền... bất tỉnh.

Chị Tuyết Tình liên tục bấm vào chỗ bên dưới mũi (hình như Miêu Miêu không biết chỗ đó gọi là nhân trung) giúp tôi tỉnh lại. Tôi kể với chịấy cảnh tượng đáng sợ vừa nhìn thấy nhưng chịấy lại bảo mình không nhìn thấy gì, còn hỏi tôi có phải là nằm mơ không...

Chả trách Tuyết Tình không nói với tôi chuyện này, vìđó hoàn toàn là chuyện Miêu Miêu nằm mơ giữa ban ngày mà thôi. Tôi đã từng vào trong nội đường, nơi đó như thế nào vẫn còn nhớ lất rồ. Từ vị trí theo dõi nhìn qua cửa sổ vào bên trong, Miêu Miêu hoàn toàn không thể trông thấy nền nhà, thế thì làm sao thấy được có một bé gái kỳ dị bòởđó chứ?

Tôi nói với cô rằng qua cửa sổ không thể trông thấy nền nhà nhưng cô lại nhất quyết khẳng định mình không nằm mơ, đúng là trông thấy một bé gái mình đầy máu đen đang kêu cứu. Tôi chợt nhớ tới một lần trước đây, côấy cũng đã từng nói những lời lảm nhảm, chỉ cho tôi chỗ tìm được vật chứng, nên thậm nghĩ không biết lần này có may mắn như thế nữa không?

Tôi hỏi cô có muốn đến nhà thờ xem xét ngay lúc này hay không, cô nhìn bầu trời đã tối đen bên ngoài cửa sổ, lắp bắp vài câu: “Tối thế này rồi, nhỡởđó có yêu quái ăn thịt người nhảy ra thì làm thế nào?” Người là một loại sinh vật rất kỳ lạ, càng những chuyện đáng sợ thì lại càng muốn tìm hiểu rõ chân tướng, mặc dù cô liên tục đòi đểđến mai mới đi xem kết cục ra sao nhưng khi tôi quyết định lập tức xuất phát, cô vẫn cun cút theo sát phía sau.

Cô nhi viện nằm ở vị trí khá yên tĩnh, phía trước không gần thôn xóm, phía sau không liền kề hàng quán, hơn nữa gần đó cũng không cóđền đường, trời vừa tối là bóng đêm liền bao trùm, chúng tôi đi xe thẳng đến nơi, dù vậy vẫn cảm thấy rất sợ hãi. Tôi dừng xe lại bênđường ở chỗ cách cô nhi viện khoảng 277

một cây số bởi vì không muốn mở cờ giống trống đến điều tra trong nhà thờ mà chỉ muốn bí mật lên vào. Nghĩ cho cùng, ởđây có lẽ còn nhiều bí mật mà chúng tôi chưa biết, nếu để người của cô nhi viện dẫn đi chưa chắc đã có thểđiều tra kỹđược.

Tôi và Miêu Miêu len lén đến trước cửa nhà thờ, lén lút như bọn ăn trộm.

Suốt dọc đường côấy đi theo phía sau tôi với tâm trạng căng thẳng, liên tục kéo áo tôi khiến nó gần như biến dạng hẳn. Qua cửa sổ nhìn vào bên trong chỉ toàn một màu đen kịt, chắc bên trong không có người nào đứng ngáy ởđó? Nhìn sang phía cô nhi viện cũng không cóđèn sáng, xem đồng hồđã là 20 giờ 20 phút, bọn trẻ trong đó chắc ngủ say rồi!

Cửa chính nhà thờ khóa bằng loại khóa kiểu cũ đã sử dụng lâu ngày, để mở được có lẽ phải mất không ít thời gian, hơn nữa trên đầu Miêu Miêu cũng không có kẹp tóc. Nhưng cũng còn may, có lẽ do ở nơi hẻo lánh, bên trong lại không có thứ gì đáng giá cho kẻ trộm lấy nên tất cả cửa sổ đều không lắp lưới chống trộm. Tôi chui qua một cửa sổ đóng hờ vào trong, sau đó bế Miêu Miêu vào theo như bế một đứa trẻ.

Ban ngày đến nhà thờ không có cảm giác gì đặc biệt nhưng tối đến lại cảm thấy rất kỳ dị. Ánh trăng mờ nhạt rọi qua cửa kính màu sắc rực rỡ vào trong nhà thờ tối om tạo thành từng quãng sáng mờ mờ giống như những linh hồn vẫn còn lưu luyến nhân gian đang thành kính nói với chúa Giê-su về những tâm nguyện chưa hoàn thành.

Đi qua giáo đường bí ẩn vào trong nội đường lại càng tối hơn, nhưng gờ bàn tay ra trước mặt nếu cổ cũng vẫn có thể trông thấy được. Tôi đang định lấy bật lửa ra soi thì Miêu Miêu này giờ vẫn nắm áo theo sát phía sau bỗng nhiên dựa sát vào lưng tôi, thân hình nhỏ nhắn mềm nhũn như không có xương từ từ trượt xuống. Tôi vội quay lại ôm cô vào lòng, trong lúc luống cuống không cẩn thận đè tay vào ngực cô, trong đầu lập tức hiện ra nhóm chữ số - 32A.

Ngực Miêu Miêu đúng là không thể so được với ngực Tuyết Tình và Trần Trần nhưng thân hình nhỏ nhắn xinh xắn lại thật sự khiến người ta yêu mến. Song lúc này không phải là lúc mơ tưởng với những suy nghĩ đến tối đó, tôi vội hỏi cô làm sao? Cô trả lời yếu ớt: “Lại nhìn thấy, tôi lại nhìn thấy...”

“Cô nhìn thấy gì?” Nội đường rất tối, chỉ nhờ vào một chút ánh trăng chiếu qua cửa sổ, tôi cố gắng lắm mới trông thấy được khuôn mặt trắng bệch của cô.

“Bé gái, bé gái mình đầy máu đen... không chỉ một đứa, có rất nhiều chúng đang cầu cứu tôi...” Cô nói rất khó nhọc, hơn nữa tinh thần hoảng loạn nên có cảm giác như người đang nói mê. Bàn tay mỏng manh yếu ớt gờ lên, chỉ cho tôi về một hướng. Tôi định dìu cô đi nhưng cô không còn chút sức lực nào nữa, nên đành phải bế cô lên. Người cô nhỏ nhắn, chẳng nặng bao nhiêu, hơn nữa lại

278
mềm nhũn nên cảm giác giống như ôm một viên kẹo bông vậy. Nếu không phải ở nơi quỷ quái như thế này, tôi thật sự muốn cắn cô một cái.

Tôi bế cô, dò dẫm bước theo hướng cô chỉ, chân bỗng giẫm lên thứ gì đó hình như là tấm gỗ, tôi nhớ vị trí này phải là lối xuống tầng hầm.

“Chúng ở phía dưới... mau cứu chúng, mau...!” Giọng cô vẫn rất yếu nhưng tinh thần dường như hơi kích động. Lúc trước tôi và Trần Trần vào tầng hầm không phát hiện thấy gì đặc biệt, trái lại còn bị vật kỳ lạ màu đen tấn công, sau

đó sơ Viêm kịp thời xuất hiện, vật kỳ lạ kia không hiểu tại sao biến mất. Lúc này e rằng sơ Viêm đã về phòng nghỉ ngơi, nếu chúng tôi bị tấn công ở dưới tầng hầm không biết ai sẽ cứu chúng tôi đây?

Tôi nói ra điều lo lắng trong lòng, Miêu Miêu cố gắng nắm cánh tay tôi, nói một cách vô cùng khó nhọc: “Người xấu không ở đây... chúng bảo rằng người xấu không ở đây...!”

Người xấu không ở đây? Ai là người xấu chứ? Lẽ nào là hung thủ giết hại Chu Thiếu Long, và cả vật kỳ lạ màu đen tấn công tôi và Trần Trần nữa? Mặc kệ là ai, đã đến tận nơi mà không vào tra xét cho rõ ràng thì e rằng đêm nay cũng không ngủ được.

Đi Miêu Miêu đến góc tường xong, tôi kéo tấm cửa gỗ lối dẫn xuống tầng hầm. Đang định một mình vào xem xét thì giọng nói yếu ớt của Miêu Miêu vang lên: “Đợi tôi xuống... anh không tìm thấy chúng...”

Bế cục kẹo bông Miêu Miêu này xuống tầng hầm, nếu gặp nguy hiểm chắc chắn không chạy được, nhưng nếu không mang cô theo, tôi lại không chắc tìm thấy “chúng” như cô nói, hơn nữa để một mình cô ở lại nội đường cũng không an toàn. Thế là một lần nữa tôi lại bế thân hình nhỏ nhắn mềm mại của cô chậm chậm bước xuống tầng hầm.

Nội đường còn có một chút ánh sáng, ít nhất cũng không đến nỗi làm tôi vấp ngã; nhưng dưới tầng hầm hoàn toàn tối đen, ngay cả trong lòng mình đang ôm là Miêu Miêu hay là cục kẹo bông cũng nhìn không thấy. Vật có thể soi sáng mang theo trên người chỉ có bật lửa và điện thoại, bởi vì lúc trước đã đến đây, biết không khí ở đây không vấn đề gì, hơn nữa bế Miêu Miêu mà dùng bật lửa nhớ không cẩn thận sẽ biến cô thành cục kẹo bông bốc cháy mất, do đó tôi lấy điện thoại ra, bật đèn pin lên.

Mặc dù đã sử dụng đèn pin của điện thoại nhưng điện thoại dấu sao cũng vẫn chỉ là điện thoại, độ chiếu sáng rất kém, chỉ có thể giúp tôi cố gắng nhận ra tình hình dưới tầng hầm không có gì khác so với trước đây. Đúng lúc tôi đang như gà mắc tóc không biết phải tìm kiếm “chúng” như Miêu Miêu nói ở chỗ nào, thì cô liền chỉ vào một trong số chân nến gắn trên tường: “Cái kia... chúng bảo tôi kéo cái kia...”

279

Tôi bế cô đến trước chân nến, vốn định kéo nó nhưng vì bận bế Miêu Miêu nên không thể giơ tay ra được. Cô khó nhọc giơ tay nắm lấy chân nến từ từ kéo xuống, chỗ tường bên cạnh bỗng nhiên kêu lên một tiếng “cạch” lạ lùng, nhưng khi soi điện thoại vào đó lại không thấy có chỗ nào khác thường. Cô chỉ bức

tường, bảo tôi đi vào, nói rằng “chúng” ở bên trong.

Mặc dù bức tường cô chỉ không có chỗ nào đặc biệt nhưng âm thanh vừa nghe thấy chắc chắn là tiếng kêu của bộ phận đóng mở, vì thế tôi liền đá khê vào tường, âm thanh dội lại rất trong, phía sau tường nhất định là một khoảng trống. Tôi nghiêng người tì vai vào tường ra sức đẩy, không ngờ đẩy lôm cả vào trong, dùng điện thoại soi vào thì phát hiện ra ở giữa bức tường là một chiếc cửa quay, có điều nó được đặt quá kín đáo, hơn nữa phải khởi động bộ phận điều khiển mới mở ra được nên lúc trước tôi không phát hiện ra.

Sau khi cửa quay trên tường mở ra, lập tức hiện ra một lối đi đủ cho chúng tôi đi vào, tôi lách người vào trong, cửa quay lập tức từ từ đóng lại. Tôi soi điện thoại khắp xung quanh một lượt, thấy mặt thất này rộng khoảng gần bằng nửa tầng hầm bên ngoài, trên ba bức tường đều có một cái giá hai tầng. Ba, bốn chục chiếc bình thủy tinh có đường kính miệng tương đương bình đựng nước uống dung tích 18,9 lít đặt trên giá, khoảng một nửa trong số đó trống không, nửa còn lại đựng một chất lỏng màu đỏ pha đen, loáng thoáng còn trông thấy bên trong ngậm thứ gì đó đã trắng bệch.

Tôi đang định xem xét kỹ lưỡng thì sau lưng vang lên một tiếng “cạch”, tôi vội lấy vai đẩy cánh cửa quay nhưng dù đẩy thế nào cũng không làm nó dịch chuyển được, xem ra phải tìm thấy bộ phận điều khiển mới mở ra được. Nhưng tôi không vội tìm, Miêu Miêu đã dẫn tôi vào đây được thì cũng có thể đưa tôi ra ngoài. Thế là tôi liền đặt cô xuống để cô ngồi dựa vào tường, sau đó đi đến một trong số những cái giá, quan sát kỹ bên trong bình thủy tinh là thứ gì.

Để cho tiện, trước tiên tôi quan sát các bình thủy tinh ở tầng trên, đáy bình có rất nhiều vật dạng hạt giống như vừng đen, có lẽ là một loại côn trùng nào đó, tiếc rằng bị ngậm đã lâu nên khó phân biệt được. Ngoài số côn trùng không biết tên này, trong bình còn ngậm một vật giống con chó con, vì quay lưng về phía tôi, hơn nữa lại đã bị ngậm đến trắng bệch nên không thể phân biệt được gì nữa. Có điều, khó khăn này cũng không thắng được tôi, chỉ cần xoay chiếc bình lại một chút là nhìn thấy mặt trước của nó.

Thế nhưng tôi xoay bình nửa vòng mà vẫn không thể rõ vật đó, bởi vì bình đựng chất lỏng màu đỏ pha đen nên phải làm cho nó áp sát vào thành bình mới nhìn rõ được. Thế là tôi áp mặt vào bình thủy tinh, khê lắc thân bình, vật bên trong lập tức lắc lư theo.

Lắc một lúc, từ trong chất lỏng màu đỏ đen hiện ra một vật màu trắng to bằng nắm tay, tôi soi điện thoại vào, lập tức sợ hãi lùi lại vài bước. Bởi vì tôi đã

nhìn thấy mắt, thấy mũi, thấy miệng, thứ tôi nhìn thấy là một khuôn mặt, một khuôn mặt trẻ sơ sinh!!!

Lúc lúi lại tay tôi vẫn đặt trên chiếc bình nên làm nó đổ ra, rơi xuống nền nhà vỡ tan, mùi rượu thuốc nồng nặc lập tức tỏa khắp căn phòng, trong đồng thủy tinh vỡ là thi thể một bé gái đã bị ngâm trắng bệch.

Cuối cùng tôi đã hiểu tại sao hoạt động giao dịch giữa Viện trưởng Lư với đám ông chủ Trần là vô đạo đức, bởi vì thứ họ trao đổi là rượu thuốc ngâm xác trẻ sơ sinh! Nhưng ông chủ Lý bảo rằng “không phạm pháp” lấy gì? Giết hại trẻ sơ sinh bằng thủ đoạn tàn nhẫn như vậy đủ để xử bắn hàng chục lần rồi! Cho dù chỉ là ngâm xác chết, thì theo pháp luật hiện hành cũng là phạm tội nghiêm trọng.

Có chứng cứ trong gian mật thất này, việc định tội Viện trưởng Lư đã không còn vấn đề khó khăn nữa, thế là tôi liền chuẩn bị báo cáo tổ trưởng cho người đến lấy vật chứng và bắt Viện trưởng Lư. Nhưng tôi quên mất rằng mình đang ở trong mật thất, điện thoại không có tí sóng nào, nó chỉ còn tác dụng của một chiếc đèn pin mà thôi.

Nhưng không sao, ra ngoài gọi cũng được, thế là tôi liền hỏi Miêu Miêu bộ phận điều khiển ở đâu? Hỏi liền ba lần vẫn không thấy có tiếng trả lời, đến gần mới biết cô đã ngủ, lại còn chảy cả nước dãi nữa. Tôi lay gọi mấy cái cô vẫn không tỉnh, xem ra ngủ rất say. Tôi hết cách, đành tự tìm bộ phận điều khiển trong gian mật thất khủng khiếp này, dù sao mật thất cũng không rộng lắm, lại không nhiều đồ linh tinh, chắc dễ tìm thôi.

Tìm được một lúc, tôi phát hiện thấy một chiếc hộp nhựa rất đặc biệt ở bên cạnh một trong những cái giá. Lúc đầu, tôi tưởng rằng đó bộ phận điều khiển, nhưng nghĩ kỹ lại cảm thấy không đúng, cái hộp này chắc chắn phải là sản phẩm của những năm gần đây sao có thể xuất hiện trong gian mật thất có tuổi đời hàng trăm năm được chứ, vì thế tôi liền nhìn thật kỹ. Không nhìn thì còn được, vừa nhìn thấy, tôi sợ hãi giật nảy mình, nhờ vào ánh sáng của chiếc điện thoại, tôi đọc được dòng chữ trên nắp hộp - thiết bị hồng ngoại báo động chống trộm từ xa.

Trời đất! Trong ngôi mật thất ngay cở đèn điện cũng không có này sao lại có thiết bị hồng ngoại báo động chống trộm? Như thế thì rất có thể Viện trưởng Lư đã biết có người xông vào mật thất, thậm chí có khi đã đem người đến nơi rồi...

Lẽ nào Chu Thiếu Long cũng vì phát hiện ra gian mật thất này mà bị giết người diệt khẩu? Ngay lúc đó tôi không biết phải làm gì? Nhưng dù thế nào tôi cũng phải đánh thức Miêu Miêu trước đã, dù cô không thể cho biết bộ phận điều

khiến ở đâu thít ra trước khi Viện trưởng Lư đến tôi cũng không đến nỗi vì bảo vệ cô mà bỏ mặc cho người ta đem lên thót chặt. Thế nhưng mặc dù tôi ra sức

281
 ấn vào nhân trung thì cô vẫn không phản ứng gì, tôi đành nén lòng tát vào khuôn mặt đáng yêu mấy cái cô cũng vẫn ngủ ngon lành.

Tiếng “cạch” bất thành linh vang lên, kéo từng sợi dây thần kinh của tôi căng ra, cửa quay từ từ chuyển động... cuối cùng người cần đến cũng đã đến!

35. Chương 35: Đại Quân Trăm Vạn

Nhờ sự chỉ dẫn bằng những lời nói lảm nhảm của Miêu Miêu, tôi phát hiện ra một gian mật thất khủng khiếp bên trong tầng hầm, ở đó có hơn mười bình rượu thuốc ngâm xác trẻ con.

Trong lúc tìm bộ phận điều khiển mở cửa, tôi còn phát hiện ra trong ngôi mật thất cổ đến cả đèn điện cũng không có ấy lại lắp thiết bị hồng ngoại báo động chống trộm. Gay go hơn nữa là dùng hết mọi cách cũng không thể đánh thức Miêu Miêu dậy được, đúng lúc đó cánh cửa quay đã bị người khác đẩy ra từ bên ngoài.

May mà lối vào mật thất là cửa quay nên tình hình không đến nỗi xấu lắm.

Người ở ngoài đẩy phía bên trái cửa quay thì chắc chắn họ đi vào từ phía bên trái, lúc họ đi vào chúng tôi chỉ cần đi ra từ phía bên phải là họ không phát hiện được. Nghĩ vậy, tôi vội ôm chặt Miêu Miêu, mũi bàn chân đạp xuống đất, chờ bên phải xuất hiện khe hở là lập tức lách ra ngoài. Nhưng, đúng lúc tôi đang cho rằng tạm thời không nguy hiểm ấy một luồng ánh sáng chiếu thẳng vào mặt khiến tôi không thể mở mắt ra được. Một giọng nói quen thuộc lập tức vang lên:

“Là cậu... có lẽ đây là do Chúa sắp đặt...” Mắt tôi dần dần bắt đầu quen với ánh sáng, một bóng người rất quen xuất hiện ngay trước mặt - đó là sơ Viêm!

“Là sơ à? Lẽ nào trẻ con ở đây đều do sơ giết?” Tôi thật sự không thể tin được một người từ bi như sơ Viêm lại có thể làm chuyện đáng sợ như thế.

“Chuyện này không liên quan đến bà ấy là do một mình tôi làm!” Cánh cửa quay lại chuyển động, Viện trưởng Lư từ từ bước vào.

“Viện trưởng Lư, hy vọng ông có thể giải thích rõ chuyện này thực ra là thế nào.” Tôi lên mặt hung hăng nói câu này chẳng qua là để khuếch trương thanh thế mà thôi. Hai tay tôi đang phải bế Miêu Miêu đang ngủ say, nếu lúc này bị đối phương tấn công chắc chắn sẽ rất bị động.

Nhưng, Viện trưởng Lư hình như không có ý định tấn công mà chỉ biết cười giọng với tôi: “Nếu cậu không phiền, xin mời đến phòng làm việc tôi sẽ khai

báo rõ ràng.”

Không thể không đề phòng trước những người khác, ông ta bảo tôi đến phòng làm việc của mình biết đâu lại có âm mưu gì đó, có điều nếu ông ta muốn

283

hại tôi thì chắc chắn không nơi nào thích hợp hơn ở tầng hầm gọi trời chẳng thâu, gọi đất không hay này. Hơn nữa, thoát khỏi nơi quỷ quái này ít ra điện thoại cũng có sóng, tiện cầu cứu bên ngoài, thế là tôi liền cùng ông ta đến phòng làm việc.

Vừa ra khỏi tầng hầm, Miêu Miêu liền tỉnh dậy, còn đỏ bừng mặt hỏi tôi tại sao lại bế mình. Chà, xem ra cô đã quên sạch mọi chuyện vừa mới xảy ra, tôi cũng chẳng muốn giải thích nên liền đặt cô xuống, bảo cô báo cho Tuyết Tình và Trần Trần lập tức đến đây, còn mình thì vào phòng làm việc với Viện trưởng Lư.

“Quản lý cô nhi viện không hề dễ dàng, đặc biệt là trong thời kỳ rối ren...”

Viện trưởng Lư ngồi trước bàn làm việc, cất một tiếng thở dài rồi kể cho tôi nghe về những năm tháng gian khổ của cô nhi viện:

Sau khi viện trưởng Smit về với Chúa trời, tôi liền tiếp nhận chức viện trưởng, lúc đó vừa mới giải phóng, xã hội rất hỗn loạn. Đó là một giai đoạn vô cùng gian khổ, bởi vì chúng tôi thì mất liên lạc với giáo hội, còn quan chức chính quyền địa phương thì ngay cả bản thân cũng ăn không đủ no chứ đừng nói gì đến chuyện hỗ trợ cho chúng tôi.

Bấy giờ vấn đề quan trọng hàng đầu tôi cần phải giải quyết là lo cái ăn cho hàng trăm người trong viện, xin chính quyền hỗ trợ chưa có kết quả, tôi bèn xin xỏ các thương nhân buôn lậu lương thực. Lúc đó lương thực do nhà nước phân phối, hầu như mọi hoạt động mua bán đều là phạm pháp, có con buôn mạo hiểm trục lợi nào lại đồng ý giúp đỡ chúng tôi chứ? Sau nhiều lần liên tiếp va đầu vào tường, cuối cùng tôi hiểu ra được một đạo lý, phải lấy thân phận thương nhân mới có thể tiếp xúc được với thương nhân.

Lúc đó trong viện chỉ có mấy chực vò rượu do Viện trưởng Smit lúc còn sống tự tay ủ và để trong mật thất là có thể bán được, nếu bán toàn bộ cũng có thể đổi được một ít lương thực, nhưng chẳng qua cũng chỉ là như muối bỏ biển, chút ít lương thực đó ăn được trong một tuần là tốt lắm rồi. Thế là, tôi liền nghĩ xem có cách nào biến số rượu này trở thành quý giá còn hơn cả vàng không.

Ông chủ Lý là một trong những thương nhân tôi quen biết lúc đó, bấy giờ đã hơn 40 tuổi, do nhiều năm làm lụng vất vả sớm tối nên cơ thể rất yếu, thường xuyên phải uống thuốc bổ. Nhưng trong thời kỳ thiếu thốn vật chất đó, mặc dù

ông ta nhờ vào việc buôn lậu lương thực kiếm nhiều lợi nhuận nhưng để có được thuốc bổ, thậm chí là một bát canh gà nhân sâm cũng là chuyện vô cùng khó khăn.

Sau khi biết chuyện, tôi liền nghĩ, nếu mình có thể biến hơn chục vò rượu kia thành rượu thập toàn đại bổ thì nhất định đổi được nhiều lương thực từ chỗ ông chủ Lý. Nhưng mà ở thời kỳ đó, kiếm được một hạt Cầu khởi tử cũng khó ngang lên trời, lấy đâu ra nhiều thuốc như thế để mà ngâm rượu đây?

284

Đúng lúc này, trong cô nhi viện xuất hiện một vấn đề nan giải khác đó là khi mai táng thi thể trẻ sơ sinh xảy ra chuyện kỳ quái, những thi thể để trên bãi đất trống phía sau nhà thờ không ai trông nom lập tức biến thành xương trắng nên không ai dám đi chôn xác. Hai vấn đề này đều là vấn đề nan giải đáng ghét nhưng khi xuất hiện cùng một lúc lại rất dễ giải quyết - tôi quyết định dùng những xác trẻ con này ngâm rượu!

Tôi vốn định quảng cáo rùm beng số rượu ngâm xác này với ông chủ Lý để sau đó đổi lấy nhiều lương thực nhưng rồi lại sợ ông ta không dám uống, hơn nữa chỉ dùng mỗi xác trẻ con để ngâm rượu cũng không thể nào khoác lác được. Vừa hay lúc đó một đứa trẻ nghịch ngợm trong viện phát hiện trên sườn núi gần đây có rất nhiều kiến to, thế là tôi liền bảo nó cố gắng bắt thật nhiều về ngâm cùng với xác trẻ con.

Rượu ngâm chưa được mấy ngày tôi đã rót ra một bình nhỏ cho ông chủ Lý, nói rằng đó là rượu kiến chúa gia truyền, đổi lấy một ít lương thực. Tôi vốn chỉ muốn lừa của ông chủ này mấy bao gạo, rồi lại lừa của ông chủ kia mấy bao bột mì, ai ngờ khoảng dăm ba hôm sau đích thân ông chủ Lý tìm đến tôi. Tôi còn tưởng ông ta tìm đến gây phiền phức, không ngờ ông ta bảo rằng uống rượu kiến chúa xong tinh thần thấy tốt lên nhiều, còn bảo bằng lòng đổi lấy loại rượu này bằng nhiều lương thực hơn nữa.

Có “thủy ngư” đến cắn câu, không bắt cũng phí, tôi lại khoác lác với ông ta một thôi một hồi, nói rằng loại rượu này công hiệu thần kỳ thế nào, quý giá đến đâu, tất nhiên cũng đòi ông ta nhiều lương thực hơn. Trong giai đoạn cô nhi viện khó khăn nhất, tôi đã nhờ vào loại rượu ngâm kết hợp bừa bãi này mà vượt qua được.

(Thủy ngư: tên gọi khác của loài rùa, trong tiếng địa phương Quảng Đông còn có nghĩa chỉ những kẻ tiêu tiền như nước.)

Sau đó, tôi phát hiện ra rượu ngâm xác trẻ con còn tốt hơn tôi tưởng tượng nhiều, sau khi uống được một thời gian, ông chủ Lý lại càng ngày càng trẻ ra.

Mà để duy trì chi tiêu hàng ngày cho cô nhi viện đòi hỏi phải có nguồn kinh phí lớn, chỉ dựa vào xin xỏ người khác sẽ không thể nào nuôi sống mọi người được. Thế là tôi liền ngâm tất cả số rượu trong mật thất với xác trẻ con và kiến, chào bán cho đám thương nhân giàu có như ông chủ Lý với giá cao...

Nghe viện trưởng Lư kể xong, trong lòng tôi không khỏi đặt ra nghi vấn, bèn cất giọng run run hỏi: “Năm nay ông bao nhiêu tuổi rồi?”

Ông ta cười thản nhiên: “Tôi bị đưa vào cô nhi viện năm 1930, đến nay gần 80 tuổi rồi.”

Lại một lão già nữa, tuy ông ta không trực tiếp thừa nhận mình đã uống rượu ngâm xác trẻ con trong suốt thời gian dài nhưng việc ông ta nói thật tuổi của

285
mình cũng coi như đã khai ra sự thật này rồi. Xâm phạm thi thể, thậm chí dùng xác trẻ con để ngâm rượu tuy là hành động quỷ thần căm ghét nhưng việc này xảy ra trong thời kỳ chiến tranh loạn lạc, nếu bây giờ muốn truy cứu trách nhiệm pháp lý e rằng cũng không biết căn cứ vào điều luật nào.

Bộ hiến pháp đầu tiên của Trung Quốc được sửa đổi vào năm 1954, thật lòng mà nói tôi cũng không biết hành vi phạm tội xảy ra trước đó phải xử lý ra sao. Hèn nào ông chủ Lý nói rằng hành vi giao dịch giữa bọn họ với Viện trưởng Lư mặc dù vô đạo đức nhưng không phạm pháp, bởi vì hoàn toàn không có điều luật nào đề cập đến việc truy cứu trách nhiệm của họ trong trường hợp này. Giống như việc phụ nữ cưỡng bức nam giới, do không có điều khoản pháp luật liên quan nên coi như đó là hợp pháp.

Mặc dù hơn nửa thế kỷ trước việc lấy xác trẻ con ngâm rượu không coi là “phạm pháp”, nhưng đến bây giờ vẫn cất giữ loại rượu thuốc đáng sợ này hiển nhiên là phạm pháp, một khi bị phát hiện chắc chắn phải bị tịch thu tiêu hủy. Trước khi bị hại, Chu Thiếu Long từng xuống tầng hầm, nếu cậu ta phát hiện ra rượu ngâm xác trẻ con trong mật thất...

“Chu Thiếu Long là do ông giết! Bởi vì cậu ta phát hiện ra bí mật trong mật thất nên ông giết người diệt khẩu!” Tôi nói một cách chắc chắn nhưng trong lòng lại cảm thấy không đủ căn cứ, bởi vì tôi hầu như không có chứng cứ xác thực, nếu ông ta chối cãi thì cũng không làm gì được.

Thế nhưng sau một hồi lâu trầm tư, cuối cùng ông ta chậm rãi nói: “Đúng vậy, cậu ta là do tôi giết.”

Ông ta thừa nhận rồi à? Tôi vốn cho rằng ông ta sẽ phủ nhận, lại còn cân nhắc làm thế nào để tìm ra chỗ sai sót trong lời nói để buộc ông ta phải khai ra, vậy mà không ngờ chưa cần tôi phải tốn bao nhiêu công sức ông ta đã khai nhận

rồi.

Có lẽ thái độ sững sốt của tôi khiến ông ta cảm thấy hơi buồn cười nên vừa cười gượng vừa giải thích tại sao lại dễ dàng nhận tội như vậy: “Tôi đã biết chuyện của Tuấn Long, đó là đứa bé ngoan, nó còn cả một tương lai lâu dài, còn có mẹ già phải chăm sóc, không đáng làm kẻ chết thay cho lão già như tôi đây.”

“Cậu ta biết ông giết em trai của mình à?”

“Đây là chuyện riêng giữa chúng tôi, tôi nghĩ không bắt buộc phải khai báo với cảnh sát. Xin cậu cho phép tôi được giữ kín bí mật riêng tư này.” Ông ta còn rất thẳng thắn, điều gì không muốn nói thì nhất định không nói.

“Vậy ông giết hại người chết như thế nào, làm cách nào biến xác của cậu ta thành bộ xương?” Bây giờ mới là trọng điểm trong các trọng điểm.

286

Ông ta thở dài một cái rồi mới nói: “Cậu ta đã biết bí mật của tôi, tất nhiên tôi không thể để cậu ta sống mà về nhà được. Vì thế, khi cậu ta vừa ra khỏi cô nhi viện tôi liền lập tức đuổi theo. Đuổi kịp cậu ta ở giữa đường, tôi liền ra sức bóp cổ cậu ta kéo lên sườn núi bên cạnh. Lúc kéo đến lưng chừng núi thì cậu ta tắt thở, tôi thấy xung quanh không có ai liền bỏ mặc xác cậu ta ở đó rồi lập tức quay về viện. Còn việc thi thể cậu ta làm sao sau 9 ngày lại chỉ còn mỗi bộ xương thì tôi không biết, tuy nhiên có lẽ tôi cũng cung cấp được cho cậu một chút manh mối - trên ngọn núi đó có rất nhiều kiến, tức là loại kiến to tôi dùng để ngâm rượu đó.”

Chẳng lẽ là lũ kiến phân hủy xác chết? Mặc dù giải thích như vậy khiến người ta cảm thấy khó bề tưởng tượng ra được nhưng cũng không hoàn toàn không có khả năng, một đàn kiến ăn thịt đông đúc hoàn toàn có thể ăn hết một xác người chỉ còn lại bộ xương cùng với lông và tóc trong một thời gian ngắn.

Loài Kiến Hành Quân (còn gọi là Kiến Quân Đoàn) trong rừng rậm châu Phi có thể ăn xác một con báo trưởng thành đến mức còn lại mỗi bộ xương chỉ trong vòng một ngày, tất nhiên tôi nói ở đây không phải chỉ có một con Kiến Hành Quân mà là cả đàn hàng trăm nghìn con. Hơn nữa, điều này cũng có thể giải thích tại sao quần áo của người chết vẫn mặc nguyên bên ngoài bộ xương.

Ông ta đã tháo gỡ phần lớn nghi vấn trong lòng tôi, nhưng tôi vẫn còn một vấn đề nghĩ mãi không thông, đó là bột phốt-pho trên quần áo người chết và cây oải hương dính trên xe đạp của cậu ta. Ông ta giải thích chuyện này như sau:

“Chưa chắc hôm xảy ra chuyện cậu ta đã vào Hang xác trẻ con. Cây oải hương có thể bị dính vào xe từ trước bởi vì thường ngày cậu ta cũng đến chơi ở gần đó. Còn về bột phốt-pho, chẳng phải trên xương của cậu ta cũng có hay sao?”

Cách giải thích của ông ta xem ra cũng có lý, nhưng tôi vẫn luôn cảm thấy có chỗ nào đó không phù hợp mà ngay lập tức không thể nghĩ ra được, đành chỉ còn cách bắt ông ta về trước đã, sau đó sẽ thẩm tra lại.

Lúc đeo còng vào tay ông ta, trong đầu tôi đột nhiên lóe lên, cuối cùng nghĩ ra được chỗ không thích hợp kia - bột phốt pho dính ở bên ngoài chứ không phải bên trong quần áo của người chết.

Đúng lúc này, bỗng nghe thấy tiếng Miêu Miêu kêu cứu ở ngoài cửa, tôi và Viện trưởng Lư cùng chạy ra, thấy Miêu Miêu đang co ro nấp sau sơ Viêm, vừa trông thấy tôi, cô liền chỉ về phía trước hét lên: “Cô ta là người xấu, chúng bảo rằng cô ta mới là người xấu!”

Tôi nhìn theo hướng tay cô chỉ, thấy đó là Mỹ Lung. Mỹ Lung đang đứng đối diện với sơ Viêm, trên mặt đất giữa hai người toàn là những thứ gì đó đen sì, quan sát kỹ thì ra đó là một đàn kiến. Có điều, những con kiến này to gấp mấy lần loài kiến bình thường, có màu đỏ ánh lên sắc đen, cảm giác giống như Kiến Hành Quân nhưng lại hơi có chỗ không giống.

287

Mỹ Lung vừa trông thấy tôi liền quay sang nhìn giận dữ, khi thấy bên cạnh tôi có cả Viện trưởng Lư đang bị còng tay thì lại càng gầm gừ hét lên với tôi: “Tôi phải giết anh!” Cùng với tiếng thét giận dữ của cô ta, có đến hàng triệu con kiến to đang ở trên mặt đất lập tức xông về phía tôi như nước lũ. Thấy đoàn quân kiến xông về phía mình, tôi bỗng nhiên cảm thấy cảnh tượng này hình như đã từng gặp ở đâu rồi, lẽ nào kẻ tấn công tôi và Trần Trần ở dưới tầng hầm chính là một đội nhỏ trong số chúng? Trước đây chúng tôi luôn xem nhẹ chi tiết này, đó là axit formic làm cho giày của Trần Trần thủng lỗ chỗ có thể chính là “nước bọt” của loài kiến! (axit formic còn gọi là axit kiến, ban đầu được chiết xuất từ trên người loài kiến.) Rất có thể xác Chu Thiếu Long đã bị loài kiến này ăn chỉ còn bộ xương, có lẽ nguyên nhân thật sự dẫn đến cái chết của cậu ta là bị đàn kiến tấn công!

Đúng lúc đại quân kiến hàng triệu con sắp sửa trèo lên người tôi, gặm tôi chỉ còn chừa lại bộ xương thì Viện trưởng Lư bỗng nhiên xông lên đứng chắn phía trước, quát bảo Mỹ Lung: “Dừng tay! Cô còn muốn tăng thêm nghiệp chướng cho mình nữa à? Lẽ nào cô không biết để bảo vệ cho cô mà chúng tôi đã phải trả giá biết bao nhiêu, chịu bao nhiêu tổn thương hay sao?!”

Đội quân kiến hàng triệu con đột nhiên dừng bước tiến quân, tất cả đứng yên tại vị trí, còn chính tề hơn cả quân đội được huấn luyện chu đáo. Mỹ Lung nhìn chằm chằm vào Viện trưởng Lư, đôi mắt long lanh đẫm nước, dịu dàng nói:

“Em biết, em biết anh đối với em tốt nhất, bởi thế không thể để anh ta mang anh đi được. Em rất sợ, không có anh ở bên cạnh em sẽ rất sợ. Chẳng phải anh đã nhận lời với em rằng sẽ mãi mãi ở bên cạnh bảo vệ cho em sao?” Những giọt nước mắt long lanh của cô ta lập tức nhỏ xuống như mưa.

“Mỹ Lung, hứa với tôi tiếp tục sống cho tốt, những việc khác cứ để tôi giải quyết! Lúc tôi không ở nhà, sơ Viêm sẽ chăm sóc cho em.” Viện trưởng Lư cũng rơi nước mắt - những giọt nước mắt của đàn ông.

“Đừng, anh đừng rời xa em! Em gái không chịu uống rượu ngâm xác trẻ con, sớm muộn rồi nó cũng sẽ rời bỏ em, hơn nữa điều em muốn là mãi mãi có anh ở bên cạnh mình! Em phải giết họ, chỉ cần giết họ là sẽ không còn ai biết chuyện của chúng ta, không còn ai chia rẽ chúng ta được nữa!” Cùng với tiếng hét của Mỹ Lung, đại quân kiến lại tiến lên, vòng qua Viện trưởng Lư tấn công về phía tôi.

Cảnh tượng bị đàn kiến hàng triệu con bao vây có gì đặc biệt? Có lẽ nên tưởng tượng một chút: Đại quân kiến ùn ùn kéo đến như nước lũ nhấn chìm khắp nơi, ngay cả chỗ đứng chân hầu như tôi cũng không còn. Muốn chạy ư? Khắp hành lang đều là những con kiến to đen sì, đặt giày vào bất kỳ chỗ nào cũng có thể giẫm chết một đám lớn.

288

Chạy không được, đành chỉ biết cầu xin thượng đế cứu giúp, mặc dù không phải tín đồ Cơ Đốc nhưng tôi vẫn hy vọng Chúa trời toàn năng có thể mở lòng từ bi giúp đỡ. Có điều cảm giác đau nhói ở cẳng chân cho tôi biết rằng, hy vọng này vô cùng mịt mù...

289

36. Chương 36: Sự Thật Trường Sinh Bất Lão

Trong phòng làm việc của mình, Viện trưởng Lư thừa nhận với tôi tội giết hại Chu Thiếu Long, bỗng nhiên bên ngoài vọng vào tiếng Miêu Miêu kêu cứu. Chạy ra ngoài thấy khắp mặt đất đều là kiến, hơn nữa những con kiến to kỳ dị này hình như nghe theo lời Mỹ Lung, đồng thời theo lệnh cô ta tấn công tôi. Đàn kiến to nhiều không đếm xuể, như dòng nước lũ cuốn cuộn chúng trào lên người tôi từ hai bàn chân, đội quân tiên phong trào lên đến cẳng chân liền không hề khách sáo bắt đầu cắn xé da thịt tôi.

Nỗi đau đớn thấu xương khiến tôi không thể đứng vững được nữa, bất giác ngã lảo ra tẩm tẩm kiến, lập tức lũ kiến từ bốn phương tám hướng tràn lên người, xem ra số của tôi đã hết, có lẽ chỉ chưa đến một giờ là lũ háu đói này sẽ

ăn thịt tôi sạch sẽ.

Đúng lúc tôi đang nghĩ mình lần này chắc chắn đi đời nhà ma thì một tiếng súng vang lên tác động vào hệ thần kinh của tất cả mọi người có mặt trong hành lang - Tuyết Tình đến rồi! Cô xuất hiện ở cuối hành lang, hai tay cầm súng, nòng súng nhằm thẳng vào Mỹ Lung. Lữ kiến hình như cũng nghe thấy tiếng súng nên đột nhiên dừng lại không cần nữa, tuy nhiên chúng vẫn không chịu bỏ khỏi người tôi mà tạo thành một lớp dày kẹp giữa da thịt và quần áo tôi giống như chiếc chăn.

Tuyết Tình lạnh lùng bảo Mỹ Lung: “Đầu hàng ngay, nếu không tôi sẽ nổ súng!”

“Hừ, chỉ cần tôi bị xây xát nhẹ thì những cục cứng bé bỏng của tôi sẽ nổi điên lên ngay, cô và đồng nghiệp của cô đừng hòng mong sống được mà ra khỏi đây!” Mỹ Lung nói giọng hung dữ.

“Vậy sao?” Tuyết Tình lạnh lùng trả lời rồi lập tức bóp cò, lại một tiếng súng nữa vang lên.

Tôi nghĩ, lần này chắc là mình được giải thoát rồi! Nào ngờ, lữ kiến trên người lại không nổi điên giống như Mỹ Lung nói mà vẫn cứ bám chặt lấy người tôi như cũ. Còn Viện trưởng Lư ở bên cạnh tôi lại ngã lăn ra, máu trên cánh tay không ngừng tuôn chảy.

290

“Cô định làm gì!” Mỹ Lung tức giận hét lên, khoảng một nửa số kiến trên mặt đất lập tức xông về phía Tuyết Tình.

“Đầu hàng ngay, nếu không tôi tiếp tục nổ súng, mục tiêu lần này không phải là cánh tay nữa đâu!” Tuyết Tình nạp đạn lên nòng, lần này nhằm vào viện trưởng Lư.

“Dừng...” Mỹ Lung hét to rồi lập tức bật khóc: “Tôi đầu hàng, tôi đầu hàng, đừng làm hại Tiểu Hoa, đừng làm hại ông ấy... ông ấy đang chảy máu, cầm máu cho ông ấy nhanh lên, mau bảo em gái lấy hòm thuốc lại cầm máu cho ông ấy nhanh lên!” Đại quân kiến đột nhiên dừng lại, như dòng nước lũ dồn vào chân cô ta, lữ kiến trên người tôi cũng nhanh chóng bò xuống, rồi theo hai chân bò lên người cô ta, trong nháy mắt đã nấp cả vào trong tấm áo dài, như thể nãy giờ chưa từng xuất hiện.

Tôi bỗng nhiên hiểu ra, rất nhiều chi tiết trước đó không để ý đều hiện ra trong đầu. Sở dĩ trang phục của Mỹ Lung kỳ quái như vậy thì ra là để dễ dàng giấu đội quân kiến trên người! Việc tôi và Trần Trần bị tấn công trong tầng hầm lúc trước không cần nói cũng biết, đó chắc chắn là kiệt tác của cô ta. Cô ta kiếm

có lấy đèn pin để chuẩn bị, cố tình khiến chúng tôi đợi lâu, mắt kiên nhẫn mà xuống tầng hầm trước, từ đó dễ bề sai đội quân kiến giết phăng chúng tôi đi. May mà sơ Viêm kịp thời phát hiện và ngăn lại nên chúng tôi mới may mắn thoát khỏi tai nạn.

Viện trưởng Lư đuổi cô ta khỏi nhà vệ sinh nữ chắc chắn cũng là vì cô ta định đánh lén chúng tôi một lần nữa. Sau đó sơ Viêm không cho cô ta ra khỏi cô nhi viện có lẽ cũng là sợ cô ta vẫn không từ bỏ ý định, tìm cơ hội tiếp tục tấn công chúng tôi. Tiếp sau đó, Viện trưởng Lư càng dứt khoát nhốt cô ta lại. Hôm nay, cô ta liên tục cãi nhau với Viện trưởng Lư chắc hẳn cũng là vì chuyện này. Thì ra, tất cả mọi chuyện đều từ thiếu nữ phối phối này mà ra. Được sự hộ tống của hai đồng nghiệp cảnh sát vũ trang mang theo súng tiểu liên, tôi chống nạng khập khiễng từng bước vào phòng thẩm vấn. Hai ống chân bị kiến cắn sưng vù, bác sĩ bảo rằng da dị ứng với nọc kiến, mặc dù vô cùng đau đớn nhưng không chết người được. Tuy nhiên, nếu như khắp người đều bị cắn thì khó mà biết được sẽ như thế nào.

Phòng thẩm vấn có hai kẻ phạm tội là Lư Thụy Hoa và Mỹ Lung. Thẩm vấn phạm nhân thông thường tiến hành với riêng từng người nhằm đề phòng họ thông đồng khai khẩu cung giả. Nhưng lần này tình hình tương đối đặc biệt, mỗi khi chúng tôi yêu cầu tách riêng hai người là Mỹ Lung lại thả hết lũ kiến giấu trong áo dài ra, sẵn sàng tự thế liều mạng, vì thế để tránh xảy ra thương vong không cần thiết, chúng tôi đành phải đồng ý cho họ chịu thẩm vấn cùng nhau. Trong phòng thẩm vấn, Mỹ Lung kể cho tôi nghe một chuyện hoang đường đã xảy ra cách đây 60 năm, giúp tôi hiểu được ngọn nguồn của toàn bộ sự việc:

291

Tôi còn nhớ lúc đó là mùa hè năm Dân Quốc thứ 34 (năm 1945), hôm đó thời tiết rất đẹp, tôi và Tiểu Hoa đi chơi trên sườn núi mọc đầy cây oải hương ở gần cô nhi viện đó. Lúc trời bắt đầu mờ tối, khi chúng tôi chuẩn bị ra về thì Tiểu Hoa phát hiện thấy trên cây ở phía xa có thứ gì đó rất kỳ quái, thế là chúng tôi liền đến xem.

Bởi vì trời đã hơi tối nên chúng tôi nhìn một lúc mà vẫn không phát hiện ra đó là thứ gì, chỉ cảm thấy nó giống như một mảnh vải đen treo trên cành cây. Lúc đó Tiểu Hoa khá ham chơi, anh ấy nhặt mấy hòn đá ném vào đó, mảnh vải bị ném trúng liền chia ra làm đôi truy đuổi chúng tôi. Lúc chúng sắp áp sát đến chân, tôi mới nhận ra, đó là một đàn kiến to.

Lúc đó, chúng tôi vô cùng sợ hãi, lập tức co chân bỏ chạy. Sau khi nhảy qua một khe nước nhỏ, thấy đàn kiến không đi qua khe nước được, bấy giờ chúng

tôi mới dừng lại thở. Nhưng vừa dừng lại tôi liền cảm thấy có thứ gì đó đã chui vào trong quần mình. Tiểu Hoa bảo tôi cởi quần ra nhưng tôi xấu hổ không chịu cởi, cuối cùng bị thứ đó chui vào trong người...

(Có lẽ do ngại nên Mỹ Lung không nói rõ chuyện này, nhưng từ lời khai sau đó có thể suy đoán rằng có lẽ con kiến chúa đã chui vào âm đạo, sau đó làm tổ trong tử cung bà ta.)

Lúc đó tôi đau đớn đến sống dở chết dở, quần cũng bị máu chảy ra làm ướt một mảng lớn. Bởi vì sợ Viện trưởng (Viện trưởng Lư bổ sung: ý cô ấy nói là Viện trưởng Smit) mắng, chúng tôi không dám kể chuyện này cho người khác biết, không ngờ về sau lại thành ra như thế này...

Khoảng vài ba ngày sau, lúc ngủ dậy tôi phát hiện có rất nhiều kiến từ quần mình bò ra. Tôi chạy vào nhà vệ sinh cởi quần ra xem, thấy chúng đang từ “phần dưới” của mình bò ra, lúc đó tôi cảm thấy sợ đến chết khiếp. Lũ kiến bò ra khỏi người tôi liền tự đi tìm thức ăn, đến tối lại bò về tìm tôi, hơn nữa, cho dù tôi trốn ở đâu chúng cũng tìm thấy được. Phần lớn bọn chúng đều trèo lên nắp trong áo tôi nhưng cũng có một số ngậm thức ăn chui vào phần dưới của tôi. Lúc đó tôi nghĩ, chắc là có một con “kiến mẹ” cư trú ở trong bụng tôi.

Sau đó, ngày nào cũng có rất nhiều kiến chui ra từ phần dưới của tôi, số kiến ẩn náu dưới áo tôi cũng ngày càng nhiều. Để tránh cho người khác biết có sự tồn tại của chúng, tôi đành chọn một số quần áo rộng để mặc, cho đến những năm gần đây, số lượng quần áo quỳen tặng nhiều hơn, tôi mới lấy một số trong đó sửa thành áo dài. (Viện trưởng Lư bổ sung: mặc dù những người như ông chủ Lý ủng hộ nhiều tiền nhưng vì lo cho lâu dài nên mọi người trong cô nhi viện đều rất tiết kiệm.)

Về sau, tôi nhận thấy hình như lũ kiến có thể hiểu được tôi muốn gì, tôi muốn chúng làm việc gì chúng đều lập tức làm ngay, tôi không muốn chúng

292
làm gì, chúng sẽ không làm. Tuy nhiên, cũng phải có điều kiện là phải cho chúng ăn no, nếu không chúng sẽ điên cuồng đi tìm thức ăn khắp nơi.

Mới đầu chúng ăn không nhiều, tôi và Tiểu Hoa ăn ít đi một chút dành lại một phần thức ăn là đủ cho chúng. Nhưng số lượng chúng ngày càng nhiều, nên ngày nào tôi cũng rất đau đầu với việc lo thức ăn cho chúng. Điều khiến tôi phiền não hơn nữa là, từ sau khi xảy ra chuyện này, tôi không thể nào lớn lên được nữa. Lúc đầu, tôi cho rằng chỉ là mình không cao thêm được thôi, nhưng mấy năm sau tôi mới bắt đầu ý thức được rằng diện mạo của mình cũng mãi mãi dừng lại ở tuổi mười bốn.

Sau khi phát hiện ra tôi không lớn lên được, mọi người cũng không coi tôi là quái vật mà trái lại còn đối xử với tôi tốt hơn, Tiểu Hoa vẫn yêu thương tôi như trước kia, suy nghĩ cho tôi đủ điều, vì thế cũng giúp tôi cảm thấy được an ủi. Thế nhưng tôi vẫn sợ bị người bên ngoài coi là quái vật, vì thế ra sức giấu tuổi không cho người ngoài biết, hơn nữa còn luôn ở cùng với bọn trẻ để tâm hồn mình được trẻ trung hơn. Không ngờ về sau quen dần, tính khí lại trở thành trẻ con, nhất là những lúc ở cạnh Tiểu Hoa, chỉ cần không vui một chút là liền nổi cáu với ông ấy, đến bây giờ vẫn không sửa được...

Khi Tiểu Hoa lên làm viện trưởng, số kiến ỉn náu trong người tôi đã gần bằng với bây giờ. Vì chúng chỉ cần ăn no là rất nghe lời nên tôi ngày càng thích chúng, thường ngày hay gọi chúng là cục cưng nhỏ. Tôi cứ nghĩ rằng Tiểu Hoa làm viện trưởng rồi thì những cục cưng này của tôi sẽ không phải chịu đói nữa, thế nhưng ngay cả mỗi ngày hai bữa cho chúng tôi ông ấy cũng không giải quyết được thì nói gì đến thức ăn cho chúng chứ. Vì chuyện này mà tôi còn mấy lần nổi nóng với ông ấy.

Mặc dù trước mặt Tiểu Hoa tính khí tôi giống hệt như một đứa trẻ, nhưng trong lòng tôi cũng hiểu rõ nỗi khổ của ông ấy, vì thế đành tự mình đi kiếm thức ăn cho các cục cưng. Nhưng, lúc bấy giờ những thứ có thể ăn được đều đã bị con người ăn hết rồi, tôi chẳng còn biết đi đâu tìm thức ăn cho chúng nữa. Có một lần, khi giúp sơ Dương chôn xác trẻ con (Viện trưởng Lư bổ sung: sơ Dương đã qua đời hơn mười năm trước), bà ấy có chút việc phải đi một lúc. Bà ấy vừa đi khỏi, các cục cưng của tôi liền giống như nổi điên, bò hết cả ra, gặm cái xác chuẩn bị đem chôn kia chỉ còn trơ lại bộ xương... Sau đó, để giúp chúng ăn no, mỗi lần phải chôn xác trẻ con tôi đều kiếm đủ mọi lý do đuổi bà ấy đi để cho chúng được một bữa no, vì thế cũng khiến cho sau này không ai còn dám đi chôn xác nữa.

Lúc này Tiểu Hoa cũng lại đang rất đau đầu về chuyện xin các nhà buôn bố thí lương thực, sau khi biết chuyện tôi làm, đã cãi nhau với tôi một trận, và không may để em gái nghe thấy (Viện trưởng Lư bổ sung: em gái cô ấy nói đến tức là sơ Viêm, lúc đó mới khoảng mười tuổi. Hai người họ đối với nhau rất tốt, 293

thường hay gọi nhau là chị em), hơn nữa còn kể chuyện này với sơ Dương khiến sơ Dương vặn hỏi, chúng tôi đành phải nói thẳng với bà ấy.

Sau khi biết được bí mật của tôi, sơ Dương sợ chết khiếp nhưng rồi cũng nhanh chóng nghĩ ra, bảo chúng tôi rằng sở dĩ tôi không lớn lên được rất có thể có liên quan với những cục cưng kia, rồi bà ấy đưa ra ý tưởng dùng chúng ngâm

rượu, sau đó đem đổi cho những người như ông chủ Lý lấy lương thực.

Tiểu Hoa cảm thấy ý tưởng này có thể thực hiện được nên liền xin tôi cho một ít cục cứng nhỏ. Lúc đó, trong lòng tôi không muốn một chút nào, song nghĩ mình đã làm sai, hơn nữa đây cũng là cách duy nhất giúp mọi người thoát khỏi cảnh đói rét lúc bấy giờ nên đành ưng thuận.

Cục cứng nhỏ rất nghe lời, tôi bảo chúng bò vào vò rượu, chúng liền lập tức bò vào. Nhưng khi số lượng chúng giảm đến một mức độ nhất định “kiến mẹ” trong bụng tôi sẽ lại sinh ra rất nhiều kiến con, đồng thời cũng đòi hỏi có nhiều thức ăn hơn. Hơn nữa, hình như chúng rất thích ăn thịt, nhất là xác trẻ sơ sinh, xác trẻ con bỏ vào Hang xác trẻ con trong thời gian đó hầu hết đều bị chúng ăn chỉ còn lại xương.

Do cục cứng nhỏ thích ăn xác trẻ sơ sinh, hơn nữa chỉ dùng chúng ngâm rượu e rằng không thể khiến cho những người như ông chủ Lý hứng thú (Viện trưởng Lư bỗng nhiên chen vào, nhấn mạnh rằng cánh ông chủ Lý không biết rượu thuốc ngâm bằng xác trẻ con), nên lúc đó sơ Dương tiếp tục đưa ra ý kiến lấy xác trẻ con ngâm rượu cùng với lữ kiến. Lúc đó trong viện không có gì đáng tiền, nhưng xác trẻ sơ sinh thì ngày nào cũng có ít nhất một vài xác...

Còn về chuyện của Thiếu Long và Tuấn Long, trước đây tôi không biết chúng là anh em. Hôm đó Thiếu Long vô tình xông vào mật thất, tôi sợ cậu ta sẽ tiết lộ bí mật nên lừa cậu ta đến gần cửa Hang xác trẻ con, giả vờ đánh rơi kẹp tóc xuống đó (hình như tôi đã quên mất chuyện tìm thấy chiếc kẹp tóc trong Hang xác trẻ con) rồi bảo cậu ta chui vào lấy hộ. Tôi định dùng cách này dọa cho cậu ta phát điên, nhưng không ngờ sợ hãi đến suýt chết mà cậu ta vẫn không điên. Ra khỏi hang là cậu ta liền đòi về nhà, cũng không đợi tôi trả lời lập tức lên xe đạp đạp đi, tôi đành phải sai các cục cứng đuổi theo, giết chết cậu ta. Thật ra hơn 50 năm trước tôi cũng từng dùng cách này giết chết một học sinh nam tên là Cường Tử. Có điều, cậu này biết chuyện về Hang xác trẻ con nên không chui vào, vì thế tôi sai ngay các cục cứng đuổi theo cắn chết.

Tôi biết, nếu các cậu tiếp tục điều tra thì sớm muộn gì cũng phát hiện ra bí mật của chúng tôi, mà Tiểu Hoa và em gái lại không cho tôi giết các cậu nên tôi đành phải bảo Tuấn Long ra nhận tội. Thật ra cậu ta không biết gì cả, nhưng tôi biết cậu ta rất quý tôi, sẵn sàng làm bất cứ việc gì vì tôi, thậm chí sẵn sàng chết vì tôi...

294

Sau khi hiểu rõ nguyên nhân kết quả sự việc, trong lòng tôi vẫn còn một nghi vấn - cái thùng axit formic của Chu Tuấn Long đã biến đi đâu? Câu trả lời của

Viện trưởng Lư vẫn thật sự làm người ta bất ngờ: “Đúng là dùng để rửa nhà vệ sinh.”

Thì ra, nhà vệ sinh của cô nhi viện vốn rất khó rửa sạch, hơn nữa, kể từ sau khi Mỹ Lung bị kiến chúa làm tổ trong người, mỗi lần đi tiểu tiện đều làm trôi đi một phần cặn bẩn bám trong bồn cầu Viện trưởng Lư cho rằng có thể trong nước tiểu của Mỹ Lung có chứa axit kiến nên liền lấy một ít axit formic về rửa nhà vệ sinh, không ngờ rửa rất sạch, vì thế mới thường xuyên dùng loại axit này để rửa nhà vệ sinh.

Thế nhưng ông ta còn nói với tôi rằng thật ra ông ấy không hề lấy axit formic ở chỗ Chu Tuấn Long mà chỉ là bảo đối phương gửi một số tiểu xảo trong cuốn sổ xuất nhập hàng mà thôi. Vì, khi chúng tôi đến điều tra cô nhi viện, sợ rằng chúng tôi sớm muộn cũng nghi ngờ Mỹ Lung, nên ông ta tìm cách đánh lạc hướng điều tra của chúng tôi, kể cả có nghi ngờ ông ta cũng không sao, chỉ cần chúng tôi không nghi ngờ Mỹ Lung là được rồi.

Sự đời luôn nằm ngoài dự tính của con người, đằng sau một vụ án phân hủy xác chết kỳ lạ vẫn ẩn chứa một bi kịch tình yêu vượt qua thời gian hơn nửa thế kỷ. Viện trưởng Lư yêu Mỹ Lung say đắm, suốt mấy chục năm ngày nào cũng như ngày nào luôn ở bên cạnh để bảo vệ, thậm chí không ngại gánh chịu mọi tội lỗi thay cho bà ta. Còn Mỹ Lung, để che giấu bí mật của mình lại liên tục làm điều ác, không ngừng làm hại những người con trai yêu mình say đắm. Nhưng, khi Viện trưởng Lư gặp nguy hiểm, bà ta cũng đã không tiếc tất cả vì ông ta. Muốn hỏi thế gian này, tình yêu là gì? Với hai con người suốt ngày cãi nhau, chưa hẳn giữa họ đã có thù sâu, mâu thuẫn. Với hai con người nhìn bề ngoài rất khó tưởng tượng được rằng đó là một đôi thì ra lại là một cặp uyên ương khổ sở yêu nhau hơn nửa thế kỷ. Trên đời này, thử hỏi còn có mối tình nào là không thể?

Lời Kết

Một

G

lỗi quyết xong vụ án Chu Thiếu Long tôi đến cô nhi viện một chuyến, thấy ông chủ Trần đang chơi đùa với bọn trẻ. Ông ta bảo tôi rằng Viện trưởng Lư đã giao cô nhi viện cho mình quản lý, bảo tôi không phải lo cuộc sống về sau cho những đứa trẻ này.

Tôi và ông ta ở trong văn phòng chuyện phiếm một lúc. Ông ta vừa lấy xì-gà vừa nói: “Tôi nghiện thuốc lá nặng, hơn mười năm trước vì thế mà bị ung thư

phổi, lúc phát hiện ra thì đã ở giai đoạn cuối nếu không có rượu thuốc của Viện trưởng Lư chắc chắn không sống được đến hôm nay. Bởi vậy mới nói, những ngày tháng hiện tại và sau này của tôi là được lãi. Mạng sống của tôi là của ông Lư cho, bây giờ ông ấy xảy ra chuyện, giao cô nhi viện cho tôi, đương nhiên tôi không thể phụ sự tin cậy của ông ấy được. Tôi đã bàn với cánh ông Lý, công ty của họ sẽ tiếp tục trợ cấp cho cô nhi viện. Mặc dù thời trẻ họ đều là gian thương keo kiệt vắt cổ chày ra nước nhưng bây giờ già rồi, thò hai chân ra là liền “người ở thiên đường tiền ở ngân hàng” rồi! Tôi cũng định dành ra một khoản tiền lập quỹ để sau này chúng tôi có lên thiên đường rồi cô nhi viện vẫn có thể tiếp tục hoạt động được.”

Chúng tôi đang nói chuyện thì bỗng nhiên một bé gái khoảng sáu bảy tuổi không gõ cửa đã chạy vào phòng. Ông chủ Trần... có lẽ bây giờ phải gọi là Viện trưởng Trần, vừa trông thấy con bé liền đập ngay điếu xì-gà đồng thời ôn tồn hỏi nó có chuyện gì. Con bé trông thấy tôi liền chào hỏi trước rồi sau đó mới trèo lên người Viện trưởng Trần nũng nịu như con khỉ con, bảo ông ta ra ngoài chơi, ông ta đành áy náy nói với tôi một câu: “Lần sau nói chuyện tiếp!” Rồi bé con bé ra ngoài, hòa vào giữa đám bé gái chơi đùa với chúng.

Nhìn qua cửa sổ xem cảnh ông ta hết như một đứa trẻ tinh nghịch đã già đang chơi đùa vui vẻ với đám bé gái, một ý nghĩ vụt thoáng qua, trong đầu tôi - sở dĩ ông ta bằng lòng tiếp quản cô nhi viện chắc hẳn không phải vì ông ta là một kẻ “Lolita complex”!

Lúc chuẩn bị ra về, tôi trông thấy trên bàn làm việc có một quyển sổ ghi công đức liền tiện tay mở ra xem, và bất ngờ thấy tên mình trong đó với số tiền quyên tặng là 30 nghìn đồng. Chắc là ông chủ Lý đã quyên tặng hộ tôi, xem ra mấy tay gian thương này đã hoàn lương thật rồi.

Lúc đi qua cửa nhà thờ thì gặp mục sư Lương, ông ta tỏ vẻ áy náy nói với tôi: “Có lẽ hôm đó tôi nói cho cậu biết nội dung sấm hồi của Chu Thiếu Long thì đã không đến nỗi xảy ra nhiều chuyện như vậy.” Sau đó ông ta cho tôi biết nội dung sấm hồi là: “Cậu ta nói với tôi rằng có một lần định dùng ống nhìn trộm quần lót của cô ấy, kết quả phát hiện ra bên trong chiếc áo dài có rất nhiều kiến...”

Hai

T

rong phòng làm việc, Lương Chính đang nộp lên Giám đốc sở Lương một bộ hồ sơ, đồng thời báo cáo kết quả giải quyết vụ án Chu Thiếu Long: Kết quả kiểm tra chứng minh, từ sau khi một con kiến ký sinh trong tử cung Uyển Mỹ

Lung, nó đã đẻ ra rất nhiều trứng. Kiểm tra mẫu vật loài kiến này cho thấy, đây
296

là một loại kiến đột biến mới gặp lần đầu của loại Kiến Hành Quân, nhưng chưa rõ nguyên nhân đột biến là gì.

Tôi định chỉ đưa một mình bà ta đến Phòng khoa học kỹ thuật nhưng bà ta nhất định đòi có Lư Thụy Hoa đi cùng, mà Lư Thụy Hoa cũng muốn như vậy, vì thế tôi đưa họ cùng đi. Hơn mười vò rượu ngâm xác trẻ con tìm thấy trong mật thất cũng được mang đến để phân tích nghiên cứu.

Nữ tu Viêm Tư Thân mặc dù biết rõ đầu đuôi câu chuyện nhưng không tham gia nên chỉ có thể truy cứu tội danh biết mà không khai báo. Tuy nhiên, xét thấy bà ta tuổi đã cao, hơn nữa lại thật thà nhận tội nên xử giảm nhẹ, chỉ tiến hành giáo dục răn đe.

Bốn người trong bọn ông chủ Trần, mặc dù mua bán rượu ngâm xác trẻ con là bất hợp pháp, nhưng vì Viện trưởng Lư đã nhận hết mọi tội lỗi về mình, cương quyết bảo rằng họ không biết loại rượu thuốc ấy ngâm bằng xác trẻ con. Họ cũng bảo rằng số rượu mua về đã uống hết nên chúng tôi cũng không xử lý họ được.

Hiện giờ còn có một vấn đề cần giải quyết gấp, đó là thông báo thế nào với dân chúng, sự việc Chu Thiếu Long bị chết, xác bị phân hủy hết chỉ trong 9 ngày đã thu hút sự quan tâm của đông đảo dân chúng, nếu chúng ta không lên tiếng chắc chắn sẽ bị chụp mũ là vô tích sự.

Giám đốc sở đọc ghi chép về vụ án, suy nghĩ giây lát rồi nói: “Anh trai người chết là Chu Tuấn Long đã chủ động đầu thú, vậy thì hãy cứ để cậu ta chịu khổ trước đã! Có điều cậu ta đã 18 tuổi nên làm như vậy cũng khó... Ừ! Đợi lát nữa sẽ thông báo với truyền thông, rút tuổi cậu ta xuống hai năm, rồi nói rằng hai anh em họ bất hòa từ lâu, quan hệ căng thẳng, dẫn đến việc giết em. Còn về vấn đề xác chết phân hủy trong chín ngày, cứ nói rằng do xác phơi ngoài đồng hoang quá lâu, dù sao dân chúng cũng không phải là pháp y, làm sao biết được xác chết phải bao nhiêu lâu mới có thể phân hủy hoàn toàn, nhấn mạnh một chút là vụ án vẫn đang trong quá trình điều tra là được rồi! Đợi đến khi sự quan tâm của dân chúng giảm bớt sẽ thả lỏng bé này ra.”

“Vậy thì bây giờ tôi đi chuẩn bị tài liệu thông báo với truyền thông.” Lương Chính đứng dậy chuẩn bị đi ra.

“Đừng vội, xem cái này đã!” Giám đốc sở đưa ra một cặp hồ sơ.

Lương Chính nhận lấy mở ra đọc, khóe miệng bất giác nở nụ cười hiểu thảng: “Tám sinh viên của trường Đại học Vật lý công nghiệp gọi Điệp tiên ở

dưới tầng hầm lúc đêm khuya, nghi là gọi phải đầu lâu khiến cho năm người chết, ba người phát điên... Vụ án này nhất định sẽ rất thú vị đây!”

297

Hồ Sơ Các Vụ Án Kỳ Bí

Bí Án Xác Thiểu Niên Phân Hủy Trong Chín Ngày

Trong dân gian đồn đại ở một địa phương thuộc Quảng Châu gần đây xảy ra một sự kiện ly kỳ dị, khiến người nghe rợn tóc gáy. Một học sinh lớp sáu trường trung học cơ sở tên là Chu Thiểu Long mất tích một cách bí ẩn, chín ngày sau đó, thi thể được phát hiện trên sườn một ngọn núi hẻo lánh bên cạnh đường cậu đi học về. Lúc được phát hiện, tất cả da thịt và lục phủ ngũ tạng đều không còn, chỉ còn lại một bộ xương và tóc nhưng bộ đồng phục học sinh lại vẫn mặc nguyên vẹn trên người. Sự việc ly kỳ rùng rợn này khiến dân chúng trong khu vực gần đó thấy rất bàng hoàng, sợ hãi.

Ai đã sát hại Tiểu Long tàn nhẫn như vậy? Về việc này, trong dân chúng truyền đi bốn giả thiết: Một là, bắt cóc không thành công giết con tin. Giả thiết này không đúng. Cha mẹ Tiểu Long là tiểu thương bán rau quả bình thường, nhà nghèo, lúc đó Tiểu Long không mang theo tiền, không thể có chuyện bắt cóc không thành công giết con tin được.

Hai là, gây tai nạn rồi hủy xác phi tang. Gây tai nạn rồi hủy xác phi tang?

Bác của Tiểu Long phủ nhận giả thiết này, bởi vì khi được phát hiện, quần áo đồng phục khoác bên ngoài bộ xương vẫn còn nguyên vẹn, không hề có dấu vết sờ rách, hơn nữa sau khi phát hiện Tiểu Long mất tích, người nhà cậu ta đã đi hỏi khắp dân chúng trong vùng đều không tìm thấy dấu vết tai nạn.

Ba là, có kẻ bệnh hoạn đã giết người bóc da thịt. Người dân lo rằng không biết có kẻ bệnh hoạn giết người rồi bóc da thịt hay không?

Bốn là, sau khi bị giết thì bị chuột ăn thịt chỉ còn lại xương. Trong số rất nhiều suy đoán có một giả thiết rằng người ta giết hại Tiểu Long xong vứt xác ngoài đồng hoang bị chuột ăn chỉ còn lại khung xương.

Nhưng sự thật thế nào cũng mới chỉ dừng lại ở suy đoán mà thôi.

Nghe nói vụ án này được các cơ quan hữu quan hết sức quan tâm, phân cục công an tức tốc thành lập tổ chuyên án do phân cục trưởng đích thân đứng đầu, điều động các cán bộ giỏi trong lực lượng cảnh sát làm việc dưới sự phối hợp giúp đỡ của các cơ quan hữu quan thuộc công an thành phố, dốc toàn lực triển khai trình sát, điều tra. Qua điều tra lấy chứng cứ đầy đủ, cảnh sát bắt giữ nghi phạm họ Chu. Trước hàng loạt chứng cứ được đưa ra, nghi phạm Chu X khai báo toàn bộ quá trình cố ý giết hại Chu Thiểu Long.

Cảnh sát điều tra cho thấy Chu X là anh em cùng cha khác mẹ với người chết Chu Thiếu Long, hai người bất hòa đã lâu, quan hệ căng thẳng. Hôm xảy ra án mạng, Chu X trong lòng đang oán hận lại gặp Chu Thiếu Long ở trên đường, 298

liên uy hiếp bắt phải đến một sườn núi hẻo lánh, bóp cổ cho ngất đi rồi lấy đá đập đến khi vỡ sọ và chết, sau đó rời khỏi hiện trường.

Trước đủ loại phỏng đoán, tin đồn xuất hiện trong dân chúng về vụ án này, cơ quan chuyên trách của cảnh sát cho biết: qua điều tra sơ bộ, đây là vụ án hình sự do mâu thuẫn gia đình. Những suy đoán trước đây như “bắt cóc”, “tai nạn”, “lấy bộ phận cơ thể”... đều không phù hợp với sự thật vụ án. Sau khi giết Chu Thiếu Long, Chu X rời khỏi hiện trường và không làm gì xác chết đó, khi được phát hiện xác của Tiểu Long đã biến thành bộ xương có thể có liên quan đến việc bị phơi ngoài đồng hoang trong thời gian dài...

Nhưng, vụ án này vẫn còn tồn tại một số nghi vấn, trong đó quan trọng nhất là tại sao chỉ trong vòng chín ngày xác chết đã biến thành bộ xương? Ngay từ đầu quyển này đã dành nhiều trang để nói kỹ lưỡng quá trình phân hủy xác chết. Trong môi trường tự nhiên, việc xác chết phân hủy hoàn toàn trong chín ngày có lẽ chỉ có trong Nghìn lẻ một đêm. Về thời gian phân hủy xác chết, nói một cách đơn giản là “trong không khí một năm, dưới nước hai năm, dưới đất ba năm”, còn cái gọi là “có thể có liên quan đến việc bị phơi ngoài đồng hoang trong thời gian dài” hết sức mơ hồ, chỉ giới hạn là một cách suy đoán mà thôi. Trên mạng có người cho rằng xác chết bị loài Kiến Hành Quân ăn hết thịt, tất nhiên cũng không đủ để tin. Bởi vì, nếu ở khu vực đó xuất hiện số lượng lớn Kiến Hành Quân thì không thể có chuyện mọi người không phát hiện ra. Tuy nhiên, điều này cũng không cản trở để chúng tôi tưởng tượng ra một cách hợp lý, và câu chuyện này cũng được viết ra dựa trên những điều linh cảm. Còn việc xác chết phân hủy trong vòng chín ngày là do nguyên nhân gì thì cho đến nay vẫn còn là một bí ẩn.

37. Chương 37: Mào Đầu

Nửa đêm, mưa gió sấm chớp mịt mù, trong ngôi nhà cấp bốn nhỏ sơ sài bên bờ sông vọng ra tiếng phụ nữ kêu la đau đớn. Mãi lâu sau, cuối cùng tiếng kêu la cũng hết, lập tức vang lên tiếng trẻ con khóc to và tiếng cười sung sướng của người đàn ông lần đầu làm cha. Thế nhưng chỉ vài giây sau, tiếng cười của

người đàn ông đột nhiên im bật, thay vào đó là tiếng kêu thất thanh đầy vẻ kinh hoàng.

“Cô sinh ra loại yêu quái gì thế này?” Người đàn ông quăng mạnh đứa bé xuống giường, lao ngay bên cạnh người vợ yếu ớt, khuôn mặt chỉ một giây trước còn tràn trề niềm vui lần đầu làm cha, bây giờ lại đầy vẻ sợ hãi.

Người phụ nữ mới sinh yếu ớt chống người dậy, lo lắng nhìn đứa bé bên cạnh, thế rồi vừa nhìn thấy nó, chị lập tức hét lên sợ hãi. Bởi vì, thứ chị nhìn thấy là một chiếc đầu lâu dính đầy máu - trên lưng đứa bé có hình một chiếc đầu lâu đường nét rõ ràng.

Mặc dù cảnh tượng trước mắt vô cùng kinh khủng nhưng dù sao cũng là đứa con mình mang nặng đẻ đau sinh ra, người phụ nữ nén nỗi sợ hãi trong lòng, quan sát kỹ đứa trẻ sơ sinh. Trên lưng nó không hiểu tại sao lại xuất hiện hình chiếc đầu lâu màu trắng, vì vẫn còn dính máu khiến nó trở nên loang lổ đỏ trắng, trông giống như chiếc đầu lâu dính đầy máu.

“Chúng ta phải làm thế nào?” Người phụ nữ hỏi bằng giọng yếu ớt, hai mắt đầm nước, trong nỗi sợ hãi xen lẫn đau khổ.

“Nhất định nó là yêu quái, chúng ta phải... giết nó?” Người đàn ông đưa ra quyết định nặng nề.

“Nhưng nó là con chúng ta!” Người phụ nữ hướng ánh mắt không đành lòng về phía đứa trẻ quái dị đang khóc liên hồi bên cạnh mình, nước mắt tuôn chảy không ngừng trên mặt chị, hệt như nước mưa đang xối xả bên ngoài cửa sổ.

“Chúng ta có thể sinh đứa con khác, nhưng bây giờ không giết chết loại yêu quái này, về sau cho dù chúng ta không bị nó hại chết thì cũng không sống yên ổn được.” Người đàn ông mặc dù cũng không đành lòng nhưng nỗi sợ hãi đã chiến thắng tình cốt nhục, hai tay run run bế đứa bé dị dạng còn đang trần

300

trường đội mưa xông ra ngoài, chạy đến bờ sông, nhẹ nhàng đặt đứa con trai khắp người bết máu xuống nước. Không phải anh ta tắm rửa cho nó mà là buông hai tay ra, mặc cho nó chìm xuống nước sông lạnh cóng - anh ta muốn chìm chết nó!

Thế nhưng đứa trẻ quái dị ấy không dễ chết yếu như vậy, nó chìm xuống chỉ trong giây lát rồi lại nổi lên, tiếng khóc vang vọng một lần nữa lại dội vào tai. Người đàn ông nhìn con trai mình nổi trên mặt nước, trong lòng lo sợ không thể tả nổi, vì thế anh ta quyết tâm dùng tay ấn cơ thể nhỏ bé yếu ớt của nó xuống nước... Vài phút sau, anh ta run rẩy buông hai tay ra, đứa trẻ quái dị ấy lại nổi lên, tiếng khóc đan xen với tiếng sấm sét tạo thành một âm thanh hỗn độn kỳ

quái.

Người đàn ông bị cảnh tượng trước mắt làm cho sợ hãi đến mức gần như suy sụp, anh ta hét to như lên cơn điên, lập tức quay người chạy thục mạng về nhà, bỏ mặc đứa con trai sơ sinh trôi nổi trên mặt sông. Thân hình bé nhỏ yếu ớt của nó cứ thế run lên giữa dòng nước lạnh cóng, tiếng khóc vẫn vang vọng như thể nói với trời cao nỗi oán hận của nó đối với cha mẹ mình.

Nước mưa xối xả giống như nước mắt mẹ hiền trút xuống người đứa trẻ kỳ quái tuy nhỏ yếu nhưng rất ngoan cường, vết máu me trên người mặc dù đã được gột rửa, nhưng nỗi căm phẫn trong lòng nó thì không sao gột rửa được. Mưa to dữ dội suốt đêm khiến cho nước sông dâng cao, nhấn chìm ruộng vườn. Vào lúc mưa tạnh trời trong, mặt sông yên lặng trở lại, đứa trẻ kỳ quái cũng không biết trôi dạt về đâu. Đêm qua giống như một cơn ác mộng ghê sợ, nhưng cơn ác mộng này vẫn chưa kết thúc...

Hai

0

giờ 40 phút sáng. Mặt trăng bị mây đen che phủ, thỉnh thoảng mới có một vài tia sáng lọt được xuống khu vườn trường yên tĩnh.

Tám nam nữ thanh niên mang theo những thứ như chổi quét, xà beng lén lút đi vào phòng trưng bày khoa học cũ kỹ. Một nam sinh khô ngô chọc xà beng vào ổ khóa mới tinh trên chiếc cửa sắt rỉ sét, dẫn những người còn lại chui qua cầu thang chật hẹp chỉ vừa một người, đi xuống tầng hầm tối đen.

“Xoẹt”, cùng với tiếng bật diêm, tia sáng vàng vọt lập tức ngập tràn căn phòng rộng khoảng 80m². Bốn chàng trai và bốn cô gái chen chúc trong tầng hầm không thể gọi là rộng rãi, nếu không muốn nói là rất chật hẹp khiến người ta cảm giác ngột ngạt. Thế rồi, khi tất cả nhìn thấy vết máu ở trên tường và rải rác trên nền nhà cùng với bốn chiếc đầu lâu ở góc tường, cảm giác ngột ngạt ngay lập tức thay thế bằng nỗi sợ hãi.

301

“A Dương à, chúng ta đừng chơi nữa được không? Ở đây âm u, sợ lắm!”

Một nữ sinh mặt mũi xinh đẹp bám chặt cánh tay to khỏe của nam sinh đi đầu, có lẽ do nhiệt độ ở đây thấp hơn bên ngoài một chút nên thân hình mỏng manh của cô khẽ run lên.

“Tiểu Kiều đừng sợ, dù trời có sập xuống anh cũng vẫn luôn ở cạnh bảo vệ em.” Nam sinh chìa cánh tay mạnh mẽ ra tỏ ý có thể bảo vệ được người mình yêu. Sau đó liền bật diêm đốt các ngọn nến lên.

Phía sau Tiểu Kiều, một nam sinh có vẻ trẻ nhất bước lên “khoe” cơ thể gầy

yêu của mình: “Chị à, còn có em nữa, nếu anh Dương chạy thì em sẽ bảo vệ chị.”

“Cậu thì tính cái C... gì! Nếu có thứ quái đản gì xông ra, e rằng cậu là đứa bỏ chạy trước tiên.” Ba nữ sinh khác cùng chen lên, vây quanh nam sinh này, liên tiếp xoa tay vào đầu cậu ta.

Vui đùa một lúc, tinh thần mọi người không còn căng thẳng như trước nữa, A Dương bèn dang hắng giọng rồi bảo mọi người: “Được rồi, chúng ta chuẩn bị nhanh lên một chút, sắp sang giờ Sứu rồi đấy!”

Mọi người nghe nói vậy liền bắt tay dọn dẹp bụi bặm và những thứ lộn xộn trên nền nhà, lúc dọn xong phần giữa nhà, một hình bát quái có dính vết máu hiện ra trên nền nhà. A Dương và một nam sinh cao gầy có khuôn mặt nhợt nhạt cầm nến xung quanh hình bát quái, sau đó đặt một tờ giấy trắng viết đầy chữ vào giữa hình bát quái rồi lại úp ngược một chiếc đĩa lên trên tờ giấy - họ chuẩn bị gọi Điệp tiên¹.

Khi tất cả chuẩn bị xong xuôi, A Dương ngồi xếp bằng tròn phía trước tờ giấy, hỏi có ai muốn chơi không. Người đầu tiên đăng ký là cậu sinh viên trẻ nhất, cậu ta ngồi đối diện với A Dương, tỏ vẻ không sợ trời cũng chẳng sợ đất, đặc ý nhìn ba bà chị vừa ẩn vào đầu mình lúc nãy. Ba người này cũng chẳng vừa, cùng ngồi quây xung quanh tờ giấy.

“Được rồi, có năm người là chơi được rồi.” A Dương nói xong chuẩn bị đặt tay vào đáy chiếc đĩa đang úp thì lại bị Tiểu Kiều ngăn lại, nói vẻ lo lắng: “Anh và em trai đều chơi, nếu như...” cô không dám nói tiếp nữa.

“Không sao đâu, chỉ cần không chọc giận Điệp tiên là sẽ không vấn đề gì, em yên tâm đi.” A Dương nói tràn đầy tự tin.

“Nhưng em vẫn sợ lắm, anh không ở cạnh em một lúc để người khác chơi được à?” Tiểu Kiều tỏ vẻ không vui.

“Anh dẫn mọi người đến đây mà bản thân lại không chơi thì không hay lắm! Để A Tổ ở bên em được không?” A Dương chỉ về phía nam sinh nhỏ tuổi ngồi trước mặt.

302

“Đúng đấy! Để loại nhát gan này hộ tống bà chị mình, chơi với nó chỉ tổ vướng chân vướng tay.”

“Phải rồi, ở đây nhiều người, vắng cô thì chợ vẫn đông, đi đi.”

“Tiểu đệ nghe thấy không, sao còn chưa nhường chỗ...” Ba bà chị mỗi người một câu thay nhau buông lời chê nam sinh có tên là A Tổ kia, khiến cậu ta bực bội hét lên: “Ai là kẻ nhát gan! Mạch Diệu Tổ em là một nam tử hán đội trời

đạp đất, yêu ma quỷ quái gì em cũng không sợ! Anh Dương ra với chị đi, để em chơi với họ.”

A Dương đứng dậy, dáng vẻ rất không vui lùi sang bên cạnh với Tiểu Kiều:

“VẬY ai vào thay vị trí của tôi đi, ít nhất phải có năm người mới chơi được, nếu không sẽ không mời được Điệp tiên ra đâu.”

“Hồng Sâm, cậu vào đi! Chúng mình cùng chơi với bà chị.” A Tổ ra hiệu cho nam sinh béo cũng tầm tuổi như mình ngồi xuống.

“Cậu muốn chết à, dám chiếm phần hơn của các chị sao?” Nữ sinh tóc ngắn ngồi bên trái véo mạnh vào tai A Tổ, cô ở bên phải thấy vậy cũng véo nốt vào tai bên kia, cô cuối cùng không còn tai để véo liền véo mũi cậu ta. Tiểu Kiều thấy thế vội thuyết phục ba cô gái kia đừng bắt nạt em mình, nhưng trái lại họ lại càng ra sức cấu véo, nữ sinh tóc ngắn véo tai bên trái nói: “Tiểu Kiều à, chúng tớ đang giúp cậu giáo dục em trai đấy, cậu chiều chuộng nó như thế thì sau này khá làm sao được!”

“Ba bà chị đều dữ dằn quá, em không muốn cả tai và mũi đều bị véo như vậy, em không chơi nữa đâu.” Hồng Sâm cười ngượng ngùng.

“Mân Trạch, anh vào chơi đi! Đừng có ưỡn ẹo như thằng quỷ béo kia nữa.” Một nữ sinh nói với nam sinh cao gầy.

“Mời ba đại mỹ nhân, tất nhiên tôi không từ chối rồi.” Mân Trạch nói rồi ngồi xuống chỗ của A Dương lúc trước.

Trêu đùa nhau xong, trò chơi gọi Điệp tiên cuối cùng cũng bắt đầu. Nhưng không ai ngờ rằng “trò chơi” này lại khiến họ phải trả một giá quá đắt...

Chú thích:

1. Gọi điệp tiên: Một kiểu bói toán. Điệp tiên: Thần tiên trên đĩa. Dùng chiếc đĩa này để bói, nó có thể tự động di chuyển, trả lời câu hỏi của người bói, biến hóa khôn lường. Thần tiên có lúc ở đĩa, có lúc không và phải dùng ý niệm thì mới mời ra được. Khi thần tiên đang ngự ở chiếc đĩa thì sẽ xuất hiện và trả lời câu hỏi của người bói; kết quả bói có lúc linh nghiệm, có lúc không, điều này phụ thuộc vào tính khí của vị thần tiên đó. Nếu tâm thành sẽ linh nghiệm, tâm

không thành, ý nghĩ rối ren thường không linh nghiệm, thậm chí không mời được thần tiên mà thay vào đó lại là các vong hồn chết oan.

Chương Ba Mười Bảy

Truyền Thuyết Điệp Tiên

V

inh nhục không sợ, nhàn rồi ngắm hoa nở hoa tàn trước sân.

Đi ở vô tình chậm rãi theo mây hợp mây tan bên trời.

Đây là câu đối của Hồng Ứng Minh trong tác phẩm “Thái căn đàm”, ý nói làm người phải coi vinh nhục là lẽ thường giống như hoa nở hoa tàn thì mới không sợ hãi; coi chức tước đến rồi đi cũng giống như mây kia hợp rồi lại tan, thì mới thanh thản, nhẹ nhàng. Nói một cách đơn giản tức là đừng quá cố chấp. Thực ra, muốn hiểu được đạo lý này không khó, nhưng thực hiện được lại vô cùng không dễ dàng. Con người ta sống ở trên đời, “cố chấp” là động lực để tiến bộ nhưng cũng lại là nguồn gốc của tội ác. Biết bao danh gia, vĩ nhân nhờ cố chấp mà lập nhiều công trạng, nhưng những người vì cố chấp mà không được chết yên ổn, thậm chí để lại tiếng xấu muôn đời cũng không phải là ít.

Tôi là một kẻ tép riu, tên gọi Mộ Thân Vũ, công tác tại “Tổ Điều tra các vụ án kỳ bí” trực thuộc Sở Công an, tất cả mọi vụ án giao cho tổ này giải quyết, là những vụ án sớm được dân chúng quan tâm rộng rãi, toàn bộ quá trình điều tra, thẩm vấn, thậm chí là cả xét xử cũng đều phải bí mật. Sở dĩ phải như vậy là bởi vì các vụ án này đều là các vụ án siêu tự nhiên khiến người ta nghe thấy đều rợn tóc gáy, còn câu chuyện tôi sắp kể ra đây là một chuyện liên quan đến sự cố chấp của con người.

“Tiểu tử cậu vẫn còn ngủ à? Đại học Vật lý công nghiệp xảy ra việc lớn rồi, có ba sinh viên phát điên, nửa đêm chạy lung tung trong vườn trường hò hét inh ỏi. Lúc người gác cổng phát hiện ra, họ liên tục bảo rằng dưới tầng hầm có quỷ đầu lâu...!” Mới sáng sớm tổ trưởng đã gọi điện đến kéo tuột tôi ra khỏi giấc mơ đẹp. Làm cảnh sát hình sự số khổ vậy đấy, bất kể lúc nào, kể cả đang trong thời gian nghỉ, một khi có tình huống là bắt buộc phải lập tức đến hiện trường. Đêm qua mãi đến ba giờ sáng tôi mới chợp mắt được, lẽ nào cố thêm một lúc cũng không được?

Lúc tôi đến trường Đại học Vật lý công nghiệp, đã thấy Trần Trần ở đó, hơn nữa quần áo tóc tai đều rất chỉnh tề, không như tôi quần áo xộc xệch, tóc tai rối bời, trong miệng vẫn còn cảm giác có vị rất lạ. Hỏi cô ấy làm sao có đủ thời gian để mà rửa mặt chải đầu, cô trả lời: “Tôi không phải con sâu lười như anh, dù có ngủ muộn đến mấy nhưng trời vừa sáng là tôi đã dậy vận động rồi.” Chẳng

304
trách bình thường cô gái bướng bỉnh này đá tôi rõ đau, thì ra ngày nào cô cũng dậy sớm tập thể dục giống như bà già.

Tôi nhai một miếng kẹo cao su, chỉnh đốn sơ qua dung nhan rồi liền cùng cô đến tìm hiểu tình hình từ các đồng nghiệp bên Phòng Trinh sát hình sự. Người chỉ đạo bộ phận đang giải quyết hiện trường là Dương phạm, bạn cũ của tôi, cậu

ta công tác ở phòng điều tra hình sự gần mười năm, từng giải quyết không ít vụ án lớn nhưng lúc này sắc mặt cậu ta lại không được tốt lắm, hút thuốc hết điều này đến điều khác.

“Ồ, A Dương, hôm qua đánh mặt chược suốt đêm đấy à? Sao sắc mặt kém thế!” Tôi bước đến trước mặt chào cậu ta.

“Mặt chược thì không đánh, nhưng vừa xem một bộ phim kinh dị.” Cậu ta cười gượng một cái rồi nói thêm: “Kiểu Mỹ đấy!”

“Phim gì lại có thể khiến cậu kinh hồn bạt vía như thế chứ? Tôi cũng muốn xem quá!” Tôi nói trêu, nhưng trong lòng hiểu rằng có thể khiến cho người dạn dày, cộm cán như cậu ấy phải sợ hãi, chắc chắn không phải là loại phim cấp ba rác rưởi.

“Đi với tôi đảm bảo các cậu sẽ hài lòng.” Nói rồi cậu ta ra hiệu cho chúng tôi đi cùng mình.

Cậu ta dẫn chúng tôi vào một nhà trưng bày khoa học cũ kỹ, cạnh cầu thang có một cửa sắt khép hờ, cánh cửa loang lỗ rỉ sét nhưng chiếc khóa lại mới, có điều dấu vết hư hại rất rõ. Chào hỏi hai đồng nghiệp đứng cạnh bên cánh cửa xong, cậu ta liền quay sang bảo chúng tôi: “Bộ phim này tôi không muốn xem lại lần nữa, các cậu tự nhiên nhé!” Vừa nói vừa đưa cho tôi chiếc đèn pin.

Sau cửa là cảnh tượng gì mà có thể làm cho A Dương sợ đến thế nhỉ? Nói thật, tôi cảm thấy hơi sợ, nhưng cũng lại rất tò mò. Mở cánh cửa sắt khép hờ, tôi trông thấy một cầu thang chật hẹp dẫn xuống phía dưới, không biết có rộng được đến 60 phân hay không, người béo một chút e rằng không vào được. Bởi vì ánh sáng mặt trời không thể chiếu thẳng xuống cầu thang, nên tôi chỉ có thể nhìn thấy một khoảng ngắn trước mặt, toàn bộ phía sau bị bóng đèn nuốt trọn. Nhưng ở một chỗ có ánh sáng đan xen tôi vẫn có thể trông thấy ba đầu ngón tay còn dính máu, các móng tay được sơn đỏ, có lẽ là của một phụ nữ chết nằm trên cầu thang.

Bật đèn pin lên, ánh đèn sáng lóa chứng minh suy nghĩ của tôi, đúng là những móng tay sơn đỏ kia là từ trên cánh tay thon dài, trắng ngần. Nếu không có vết máu loang lỗ trên cánh tay thì có lẽ đây sẽ là một bộ phim khiêu dâm. Từng có người bảo rằng “nhìn thấy cánh tay là nghĩ ngay đến bộ ngực, nhìn thấy bộ ngực là nghĩ ngay đến khóa thân...”, có thể sẽ có người cho rằng người

305

nói ra câu này là một gã đàn ông dung tục, nhưng nếu tôi bảo người nói ra câu này là Lỗ Tấn thì không biết sẽ có bao nhiêu người tin.

Ý nghĩ đen tối về sự dung tục thoáng chốc vụt qua, tôi dịch chuyển đèn pin

khiến luồng ánh sáng từ từ chiếu xuống phía dưới, Trần Trần tò mò thò đầu ra từ phía sau lưng tôi. Khi chùm ánh sáng dịch chuyển đến tận cùng cánh tay, cô sợ hãi hét lên ngay bên tai tôi, khiến tôi suýt nữa ngã lăn quay vì váng óc. Tận cùng cánh tay không có thứ gì đáng sợ mà là ở đó không có gì cả, bởi vì đó là cánh tay bị đứt rời. Nằm trên cầu thang không phải là xác phụ nữ mà là một cánh tay trắng ngần dính đầy máu. Cánh tay loang lổ với hai màu trắng đỏ, kết hợp với cầu thang tối om tạo thành một bức tranh kinh dị. Tôi nghi mình đã hiểu tại sao A Dương lại bảo đây là một bộ phim kinh dị.

Trần Trần rất hiếm khi không xông lên trước, đối phó với người sống cô có thể dùng nắm đấm, nhưng đối phó với xác chết thành từng mảnh thì chỉ có thể dựa vào lòng gan dạ. Tôi nắm chặt đèn pin, cẩn thận bước qua cánh tay đã mất chủ, bước vào gian tầng hầm vừa chặt vừa tối.

Đèn điện trong tầng hầm đã hỏng, chỉ còn cách chiếu sáng bằng đèn pin.

Nhưng những chỗ ánh đèn chiếu đến đều hiện ra những hình tượng nhìn thấy mà rùng mình, khắp mặt đất trong khoảng không chật hẹp rải đầy xác người, bốn cái xác thiếu chân cụt tay và một cái xác còn nguyên vẹn nằm yên tĩnh trên nền nhà. Vết máu loang lổ trên tường tạo thành một bức tranh trừu tượng khiến người ta khiếp đảm, máu đông lại trên nền nhà cũng làm thành từng tấm thảm hình thù kỳ quái.

Chả trách A Dương còn nhấn mạnh, đây là phim kinh dị kiểu Mỹ, cảnh này quả thật sặc sụa mùi máu. Trần Trần nhìn một lúc liền buồn nôn, tôi bảo cô ra ngoài đợi, mặc dù cảnh tượng ở đây rất ghê sợ nhưng chắc cũng không có nguy hiểm, hơn nữa cô ấy ở lại cũng không giúp được gì trong lúc này. Trần Trần cũng thật chẳng có nghĩa khí gì cả, nghe xong lập tức chạy ra ngoài như thể trông thấy quỷ để mình tôi ở lại tiếp tục điều tra gian tầng hầm bí hiểm này. Trong gian tầng hầm có tổng cộng năm cái xác gồm hai nam ba nữ, ngoài một xác nam sinh cao gầy còn khá nguyên vẹn, bốn cái xác kia đều vô cùng thê thảm. Trong đó kinh khủng nhất là xác của một nam sinh khác, tứ chi và đầu đều lia khỏi thân mình, ngay cả bụng cũng bị banh ra, quả thật có thể tưởng tượng đó đúng là cảnh bị phanh thây xé xác. Xác của ba nữ sinh khá hơn một chút nhưng ít nhất cũng có một ống chân bị xé rời. Xác nam sinh cao gầy mặc dù còn nguyên vẹn nhưng có năm vết cào kéo dài từ vai trái xuống đến bên phải bụng, sâu vào tận xương. Hơn nữa, còn có một điều rất kỳ quái là bốn cái xác kia mặc dù chân tay bị xé rời nhưng quần áo vẫn mặc nguyên trên người, duy nhất cái xác còn nguyên vẹn thì lại cởi trần, chiếc áo bị xé rách vứt sang một bên.

Ngoài các xác chết, tôi còn phát hiện ra trên mặt đất ở chính giữa căn phòng khắc một hình bát quái, một tờ giấy đặt ở chính giữa. Mặc dù tờ giấy này đã bị máu nhuộm đỏ nhưng vẫn có thể đọc được chữ viết trên đó, hơn nữa lại còn tìm được một chiếc đĩa đã vỡ vụn ở bên cạnh, tôi nghĩ chắc chắn đêm qua họ đã chơi trò Diệp tiên. Cạnh tường có một đồng tro, trong đó có một cuộn băng nhựa bị đốt cháy, vẫn còn ngửi thấy mùi khí dioxin, đám tro đó ngoài băng nhựa chắc chắn phải còn các vật liệu bằng nhựa khác nữa bị đốt cùng. Ngoài ra, tôi còn tìm thấy một chiếc ba lô, bên trong đựng các đồ vật vĩnh như nến, diêm... Sau khi tìm kiếm kỹ lưỡng tôi còn phát hiện ở bốn góc tường đều có một chiếc đầu lâu, nhìn hình dáng rất giống xương sọ người thật nhưng để xác định chính xác thật giả còn cần phải đợi Duyệt Đồng làm xét nghiệm đã. Vì tránh để lại dấu vân tay, tôi không sờ trực tiếp mà chỉ quan sát bằng mắt. Chiếu đèn pin qua hốc mắt, tôi phát hiện bên trong đầu lâu đều có dấu vết bị đốt, hình như còn có một số tàn tích sót lại sau khi đốt, dùng mũi cũng có thể ngửi thấy mùi côn, có lẽ nó đã từng bị ai đó sử dụng làm chao đèn. Lấy đầu lâu làm chao đèn, điều này thật sự khiến người ta nghĩ đến mà sởn gai ốc.

Ngoài những thứ này tôi không có phát hiện ra điều gì đặc biệt khác, lúc đến chân cầu thang đang chuẩn bị leo lên thì lại thấy có người từ trên đi xuống. Người này thân hình không to nhưng vì cầu thang chật hẹp nên chắn hết cả ánh sáng từ bên ngoài chiếu vào, vì thế tôi chỉ trông thấy một khuôn mặt ẩn trong bóng tối. Ngoài ra, tôi cũng còn ngửi thấy một mùi xác thối phát buồn nôn. “Anh giải phẫu xác chết xong không biết dùng nước vo gạo mà tắm rửa à? Tôi chỉ nghĩ qua đã biết ngay là cậu rồi.” Mùi đặc biệt này còn dễ nhận biết hơn cả nước hoa Cologne, ngoài xác chết ra, có lẽ chỉ có trên người nhân viên pháp y Diệp Lưu Niên mới tìm thấy.

“Hôm nào tôi cũng ăn ở nhà ăn, lấy đâu ra nước vo gạo mà tắm:” Lưu Niên bước đến trước mặt tôi, cúi đầu ngửi mùi vị trên người mình rồi lại nói: “Hơn nữa cậu không cảm thấy trên người mình có mùi khác à, đó là cái mũi chó của cậu có vấn đề đấy!”

Tôi đáp lại không mấy thiện cảm: “Những bà phụ nữ lười cũng đâu cảm thấy vãi quần chân của mình có mùi lạ.”

Cậu ta bỏ ngoài tai lời châm chọc này, đi lướt qua người tôi vào trong gian tầng hầm rồi bật đèn pin soi, lập tức khê kêu lên sững sốt: “Quả đúng là cảnh trong phim kinh dị của Mỹ!”

Tiếp đó Duyệt Đồng cũng dẫn theo các đồng nghiệp của Đội Kỹ thuật đến,

tiếng kêu của cô còn to hơn cả Trần Trần, hơn nữa còn bỏ nhào lại ôm lấy tôi. Trong lúc cô và Lưu Niên lấy chứng cứ, tôi không phải ở cái nơi quỷ quái ghê sợ này làm gì cho mất thời gian nên lập tức đi lên trên.

307

Lúc ra khỏi cầu thang tôi bỗng nhiên cảm thấy hình như mình vừa mới thoát ra khỏi địa ngục, một thứ cảm giác được tái sinh sau kiếp nạn. Nếu không phải do yêu cầu công tác, tôi thực sự không muốn lang thang đến “địa ngục” một lần nữa. Tuy nhiên, đây có lẽ là điều không thể, mong sao Lưu Niên nhanh chóng giải quyết xong các xác chết ở dưới đó.

A Dương thấy tôi đi ra, cười méo mó, hỏi: “Bộ phim kinh dị này xem hay không?” Tôi nhún vai, đáp: “Chỉ vừa mới mở màn thôi, đằng sau biết đâu lại càng hay hơn. Được rồi, xác chết xem xong rồi, nên đưa chúng tôi đi xem người sống thôi!”

“Có thể cậu sẽ thất vọng đấy, ba sinh viên may mắn sống sót đều đang ở bệnh xá của trường, có điều họ đều phát điên, luôn miệng gào thét có quỷ đầu lâu đang tấn công mình.” Cậu ta nói xong liền rút mẩu thuốc xuống đất rồi giẫm mạnh, sau đó dẫn chúng tôi đến bệnh xá của trường.

Khi chúng tôi còn chưa bước vào trong thì đã nghe thấy tiếng kêu kinh hoàng giống như của những người bị bệnh tâm thần, đến khi bước vào mới thấy bên trong có hai nam sinh và một nữ sinh đang luôn miệng gào thét mình bị quỷ đầu lâu tấn công, mà không hề có phản ứng gì trước những câu hỏi tôi đặt ra. Để tránh họ tự làm mình bị thương, các đồng nghiệp ở Phòng Trinh sát hình sự đành phải đè họ xuống giường cho nhân viên y tế tiêm thuốc an thần. Sau khi được tiêm thuốc họ liền “trấn tĩnh” lại, nhưng như thế lại càng không thể cung cấp cho chúng tôi bất kỳ manh mối nào, bởi vì họ đã ngủ rồi. Đây quả đúng là một vấn đề đau đầu.

Tám đương sự, năm người chết, ba người phát điên, đêm qua rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì? Người chết không nói được, người sống cũng đang ngủ say, chúng tôi đành tìm hiểu tình hình qua giáo viên và bạn học của họ. Thông qua người quản lý của trường chúng tôi lấy được tư liệu cơ bản của tám người này. Năm người chết lần lượt là: nam sinh năm thứ tư Sử Mân Trạch, nữ sinh năm thứ ba Nghê Đan Đan, Khổng Di Phương, Phùng Bảo Ngôn và người chết ở trạng thái khủng khiếp nhất, nam sinh năm thứ nhất Mạch Diệu Tổ, ba người may mắn sống sót là: Nam sinh năm thứ tư Lôi Ngạo Dương, nữ sinh năm thứ ba Mạch Tiểu Kiều và nam sinh năm thứ 1 nhất Hồng Sâm. Trong số này Mạch Tiểu Kiều và Mạch Diệu Tổ là chị em, bốn nữ sinh ở cùng phòng với nhau. Từ

các sinh viên khác tôi còn được biết Lôi Ngạo Dương và Mạch Tiểu Kiều là người yêu của nhau, tám người này thường hay chơi với nhau.

Sinh viên cho biết, Lôi Ngạo Dương là người khá sôi nổi, không những tướng mạo khôi ngô mà thân thể cũng cường tráng, cơ bắp cuộn cuộn, kỹ thuật bóng rổ rất giỏi, là đối tượng khiến không ít nữ sinh ngưỡng mộ. Từng có nữ sinh mô tả cậu ta như sau: lưng beo hông gấu tay kỳ lân, khôi ngô tuấn tú vượt Phan An.

308

Nhưng mà chàng trai xinh đẹp gần như hoàn mỹ trong mắt các nữ sinh này giờ đây lại trở thành kẻ điên điên dại dại, vừa rồi để tiêm thuốc an thần cho cậu ta, các đồng nghiệp của tôi đã phải tốn không ít sức lực. Có lẽ khi tỉnh lại cậu ta sẽ khá hơn, nhưng trước khi đến lúc đó tôi nghĩ mình nên đi thu thập một số tài liệu liên quan đến cậu ta.

Trước tiên, tôi và Trần Trần đến nơi ở của cậu ta, hỏi thăm tình hình từ một nam sinh thấp bé ở cùng phòng tên là Vạn Nhuệ Phong. Cậu Vạn cho biết Ngạo Dương với Sử Mân Trạch - một trong số năm người chết, là bạn rất thân, hai người đều vô cùng hứng thú với những chuyện thần bí kỳ dị, đặc biệt thích chơi trò gọi hồn. Còn về chuyện của Lôi Ngạo Dương và Mạch Tiểu Kiều, Tiểu Vạn nói rằng mặc dù cậu ta rất được các nữ sinh hâm mộ, nhưng Tiểu Kiều cũng là hoa khôi của trường được nhiều người theo đuổi. Để theo đuổi Tiểu Kiều, Ngạo Dương đã phải hao tổn không ít tâm tư, trong thời gian đó, Mân Trạch cũng thường xuyên giúp cậu ta bày mưu tính kế cuối cùng mới lọt được vào mắt xanh của Tiểu Kiều. Có điều, cậu ta từng bí mật tiết lộ rằng chưa bao giờ phát triển đến “bước ấy” với Tiểu Kiều.

Nói chuyện với Tiểu Vạn xong, tôi liền lục soát giường chiếu của Lôi Ngạo Dương, phát hiện thấy không ít sách báo nói về chuyện thần bí, trong đó một tờ phôtô từ báo của nhà trường làm tôi chú ý. Bản phôtô ấy được sao lại từ một báo của trường phát hành cách đây đã mười bảy năm, sở dĩ nó thu hút tôi là vì trên đó có dòng tiêu đề “Thảm kịch dưới tầng hầm nhà trưng bày khoa học - bảy người chết năm người điên!”

Đọc kỹ nội dung thấy rằng nó rất giống với vụ án xảy ra đêm qua. Mười bảy năm trước, mười hai sinh viên lên vào tầng hầm gọi Đệ nhất tiên trước khi bước vào kỳ thi để mong biết trước đề thi nhằm đạt kết quả tốt hơn, nhưng cuối cùng lại gọi phải quỷ đầu lâu, bảy người trong số đó bị quỷ đầu lâu giết chết tại chỗ, trạng thái chết vô cùng thê thảm, năm người còn lại vì chứng kiến toàn bộ quá trình sự việc hoảng sợ đến phát điên...

Nếu đã biết mười bảy năm trước xảy ra thảm kịch ghê sợ như vậy tại sao cậu ta vẫn cùng mọi người lên xuống tầng hầm? Tiểu Vạn bảo rằng cậu ta là đại ca cầm đầu, vì thế rất có thể đó là cậu ta dẫn bảy người kia xuống, còn tại sao lại làm như vậy thì có lẽ điều đó liên quan đến một truyền thuyết.

“Truyền thuyết gì thế?” Tôi hỏi.

“Truyền thuyết này cũng là em nghe Ngạo Dương kể, không biết có đúng là có chuyện như thế hay không nhưng hình như cậu ta rất tin.” Sau đó Tiểu Vạn liền kể cho tôi nghe một truyền thuyết rất khó tin:

Ngày trước, có đôi vợ chồng dốt nát sinh ra đứa con dị dạng trên lưng có hình đầu lâu, họ cho rằng đó là yêu quái nên quăng nó xuống sông, định bụng

309
làm nó chết đuối. Thế nhưng đứa bé không phải yêu quái mà là một vị tiên nhỏ chuyển kiếp, vì thế nó không chết chìm mà trôi lại theo dòng nước trôi xuống hạ lưu, được một gia đình không con nuôi dưỡng.

Sau khi lớn lên, vị tiên nhỏ vẫn căm hận cha mẹ nhẫn tâm định dìm chết mình, liền đi tìm giết hết tất cả con trai con gái của họ, cũng tức là anh chị em ruột của mình, khiến cha mẹ thân sinh cuối đời không được chết yên ổn, nhưng chính bản thân vị tiên ấy cũng vì thế mà phải trả một cái giá rất đắt. Vốn dĩ, vị tiên ấy chỉ cần tu luyện một kiếp nữa là thoát khỏi luân hồi, nhưng vì phạm vào sát giới nên mọi kết quả tu hành trước đây hầu như mất hết, nếu lại rơi vào luân hồi thì kiếp sau chỉ được làm người bình thường, thậm chí còn có thể rơi vào kiếp cầm thú.

Vị tiên ấy không cam long để những cố gắng trước đây biến thành con số không bèn cam tâm nhập vào tà đạo, tiếp tục tu hành bằng hình thức của Diệp tiên. Nghe nói pháp thân của ngài mai táng ở dưới nhà từng bày khoa học cũ, nếu gọi Diệp tiên ở dưới tầng hầm thì sẽ gọi được ngài lên. Ngài không những có thể biết được quá khứ và tương lai giống như những Diệp tiên khác mà còn có thể giúp người gọi ngài lên đạt được ý nguyện, tuy nhiên với điều kiện là phải làm cho ngài một việc, nếu không làm được hoặc nói năng không lễ phép với ngài thì đều có thể khiến ngài nổi giận, rước lấy họa sát thân...

Lạ thật, đã biết sẽ trước về họa sát thân mà tại sao Lôi Ngạo Dương lại dẫn mọi người xuống tầng hầm gọi Diệp tiên? Không lẽ nào cậu ta có tâm nguyện gì muốn diệp tiên giúp mình hoàn thành?

38. Chương 38: Cạn Bã Chết Chóc

Nghe bạn cùng phòng với Lôi Ngạo Dương là Tiểu Vạn kể lại truyền thuyết khó tin về Địch tiên, có lẽ chính bởi truyền thuyết này mà cậu ta đưa mọi người xuống tầng hầm gọi Địch tiên, kết quả gây ra thảm kịch năm người chết ba người phát điên.

Ngoài ra, tôi còn tìm thấy trên giường cậu ta một tờ phôtô từ báo của trường phát hành mười bảy năm trước, vụ thảm kịch tương tự được đề cập đến trong tờ báo đó, có lẽ cũng sẽ giúp chúng tôi tìm ra chút manh mối.

Chúng tôi tìm đến thư viện, ở đó có thể tùy ý đọc báo của trường ra các kỳ gần đây, nhưng muốn tìm loại ra sớm hơn thì phải làm phiền nhân viên quản lý. Nhân viên quản lý đang trong ca trực là một phụ nữ trung niên giỏi ăn nói, lúc bê một chồng báo dính đầy bụi bặm đặt trước mặt chúng tôi, bà ta tiện mồm nói một câu: “Báo mới thì không xem, báo cũ sắp bị mọt ăn hết lại có nhiều người tìm đọc thế!”

“Trước đây cũng có người tìm số báo cũ này à? Có phải cậu ta không?” Tôi lấy ra bức ảnh của Lôi Ngạo Dương đưa cho bà ta xem, đó là bức ảnh tôi tìm thấy trên giường của cậu ta.

“Đây chẳng phải Lôi Ngạo Dương sao?” Nhân viên quản lý nhìn qua đã nhận ra ngay.

“Bà quen cậu ta à?” Tôi cảm thấy hơi ngạc nhiên.

“Trong trường có lẽ không có nữ sinh nào không biết cậu ta, đó là người trong mộng của rất nhiều cô gái trẻ đấy! Tiếc rằng tôi đã có chồng, nếu không ngày nào cũng sẽ đi xem cậu ta chơi bóng rổ.” Bà ta nói giọng hài hước. Xem ra nhà trường thực hiện công tác bảo mật rất tốt, ít ra hầu hết nhân viên của họ đều vẫn chưa biết vụ thảm án xảy ra đêm qua.

“Vậy người tìm báo cũ của trường là cậu ta à?” Tôi vẫn khá hứng thú với vấn đề này.

“Không phải, tôi nhớ người này là đàn ông, nhưng cụ thể là ai thì nhớ không ra, có điều chắc chắn không phải cậu ta.” Người quản lý nhìn qua đã nhận ra

311
Lôi Ngạo Dương, như vậy nếu cậu ta đến tìm báo cũ thì chắc chắn phải có ấn tượng.

“Chuyện xảy ra vào thời gian nào?”

Bà ta suy nghĩ giây lát: “Tôi nhớ không rõ lắm, chắc là cách đây khoảng nửa năm, cũng đã lâu lắm rồi không có người tìm xem báo cũ bụi bặm đầy bên trên, cậu cũng thấy rồi đấy!”

Trong lúc tôi nói chuyện với nhân viên quản lý, Trần Trần đang tìm đọc báo cũ của trường ở bên cạnh bỗng nhiên chen vào: “Sao lại không có số báo chúng ta cần tìm thế?” Tôi và nhân viên quản lý cùng quay sang tìm, nhưng tìm một lúc lâu, lại còn lật tất cả báo cũ ra mà vẫn không tìm thấy tờ báo của trường như trên bản phôtô.

“Sao lại thế, mọi số khác đều có, duy nhất số hai người cần tìm lại không thấy đâu cả?” Nhân viên quản lý tỏ vẻ nghi hoặc.

“Có phải người tìm đọc lúc trước lấy trộm đi rồi không?” Suy đoán của Trần Trần có rất nhiều khả năng xảy ra.

“Có lẽ là vậy báo cũ của trường không phải thứ đáng giá, có ai cần tìm tôi đều mang ra cho họ tự tìm, hơn nữa ở đây có mấy phôtô ai lại thất đức lấy trộm cả bản gốc đi như vậy chứ.” Hình như bà ta có vẻ hơi tức giận.

Báo của trường đúng là không phải thứ gì đáng giá, cho dù là của mấy chục năm trước cũng không có mấy giá trị hướng hồ mới chỉ có mười bảy năm. Nếu cần lấy tư liệu trên đó có thể phôtô, việc này cũng chỉ tốn một đồng mấy hào mà thôi. Ngoài tham lợi ra, tôi thật sự không nghĩ được tại sao ai đó lại lấy trộm bản gốc như thế.

Không tìm thấy bản gốc cũng không sao, dù sao mấu chốt vấn đề cũng không nằm ở bản thân tờ báo của trường kia mà là nội dung của nó. Tôi đưa bản phôtô cho nhân viên quản lý xem, hỏi bà ta có biết vụ thảm án xảy ra mười bảy năm trước không. Sau khi đọc kỹ một lúc, bà ta phản ứng rất mạnh: “Thì ra trong trường xảy ra một chuyện khủng khiếp như vậy! Sao tôi chưa từng nghe nói đến nhỉ.” Bà ta bảo mình đã làm việc ở đây năm năm nhưng chưa từng nghe ai nói về vụ thảm án này. Có lẽ chúng tôi phải gặp người từng công tác ở đây lâu hơn để dò hỏi về chuyện này, có điều, theo bà ta biết thì hình như không có nhiều người đã công tác ở trường này hơn mười bảy năm.

Tìm hiểu vụ thảm án xảy ra mười bảy năm trước tương đối phiền phức, hơn nữa vấn đề cấp bách trước mắt là vụ thảm án xảy ra đêm qua, vì thế việc này đành tạm gác lại đã. Hỏi chuyện mấy người bạn học của Lôi Ngạo Dương, thông tin đáng chú ý nhất thu được vẫn là cậu ta vô cùng mê mẩn thần học

312
phương Đông, lại còn thường xuyên ảo tưởng mình học được cái gọi là “thần thông”, điều này có vẻ không hợp chút nào với vẻ bề ngoài sáng sủa của cậu ta.

Trong đó có một cậu tên là Lưu Khánh Chí nói với tôi: “Ngoài chơi bóng rổ ra, Ngạo Dương thích nhất là đọc sách báo nói về những chuyện kỳ quái, cậu ấy luôn cho rằng có thể thông qua các biện pháp này để trở thành thần thông, thậm

chỉ có thể thành tiên.” Lẽ nào để đạt được thần thông mà cậu ta mạo hiểm đưa mọi người xuống tầng hầm gọi Diệp tiên?

Ở trường nửa ngày, ngoài biết được mười bảy năm trước ở đây từng xảy ra vụ án tương tự và Lôi Ngạo Dương mê muội thần học ra, chúng tôi không phát hiện được gì đặc biệt, vì thế vẫn cần phải bắt đầu từ vụ thảm án cách đây mười bảy năm. Thông qua người phụ trách của phía nhà trường, chúng tôi tìm gặp thầy giáo Tạ Vệ Quốc dạy môn ngữ văn và là người công tác lâu nhất ở trường này, hỏi ông có biết vụ thảm án xảy ra cách đây mười bảy năm không, nhưng chúng tôi lại nhận được câu trả lời như sau: “Làm gì có chuyện đó, tôi ở đây đã hơn hai mươi năm, chưa từng nghe nói có chuyện quỷ đầu lâu gây chuyện hại người?”

Nếu năm đó nhà trường cũng bùng bít thông tin như bây giờ thì thầy giáo Tạ không biết chuyện này cũng không có gì lạ, nhưng đằng này nhà trường đã đăng lên báo, như thế cũng có nghĩa là chắc chắn mọi người đều đã biết. Để tránh trường hợp do tuổi cao, trí nhớ suy giảm mà quên mất chuyện này, tôi đưa cho ông xem bản phôtô bài báo của trường.

“Bài báo này là giả!” Ông đeo kính vào đọc kỹ bài báo xong đưa ra một câu trả lời làm chúng tôi giật mình.

“Làm sao thầy có thể khẳng định như thế được ạ?” Tôi lấy làm khó hiểu, bèn đưa ra câu hỏi.

“Cậu xem chỗ này...” Ông lấy bút đỏ khoanh một khoanh tròn quanh một từ trong bài báo, đó là từ “bưu hãn.”

“Từ này có vấn đề à?” Trăn Trăn vò đầu nói chen vào.

“Nếu bài báo này viết ở thời điểm hiện tại thì không vấn đề gì, nhưng nếu viết cách đây mười bảy năm thì có vấn đề lớn rồi, bởi vì lúc đó trong từ điển “Từ hải” hoàn toàn không có từ “bưu hãn” này mà chỉ có từ “phiêu hãn” (dững cảo), có thể có cách viết khác là những từ đồng âm “phiêu” chứ tuyệt đối không thể viết thành “bưu” được.” Thầy giáo Tạ viết những từ này lên một tờ giấy trắng, bằng những nét chữ vừa cứng cõi lại vừa mềm mại, đồng thời giảng giải cho chúng tôi một bài học về ngữ văn.

Ông là giáo viên môn ngữ văn, chăm chút từng câu chữ có thể nói đã thành bệnh nghề nghiệp, nhưng tại sao chỉ dựa vào một từ này mà ông đã cho rằng bài

báo này là giả, điều này thật sự khiến tôi cảm thấy khó hiểu. Hơn nữa, từ “bưu hãn” này cũng xuất hiện rất nhiều ở trên mạng. Tôi bày tỏ nghi hoặc trong lòng, ông liền bật cười giải thích: “Chàng trai trẻ, để tôi nói cho cậu biết lai lịch của

từ “bư hãn”...”

Có một nhà văn trẻ trong lúc trả lời phỏng vấn được một người mê sách tặng cho câu “Cuộc đời dững cảm (bư hãn) không cần phải giải thích.” Câu này có nguồn gốc từ ngữ lục của La Vĩnh Hạo, nguyên văn là “Cuộc đời dững cảm (phiêu hãn) không cần phải giải thích”, sở dĩ người mê sách kia thay “phiêu” bằng “bư” là bởi vì nhà văn này từng bị nghi ngờ đạo văn của người khác, “phiêu” là chữ tối kỵ đối với ông ta.

Thế nhưng ý tốt của người mê sách kia lại thành ra chửa lợn lành thành lợn què, từ đó “bư hãn” trở nên thịnh hành, trở thành từ ngữ mang tính châm biếm. Về sau, số người dùng từ này ngày càng nhiều, dẫn đến rất nhiều thanh niên sử dụng nó thay cho từ “phiêu hãn” trước đây. Hiện nay, cả “bư hãn” và “phiêu hãn” đều được coi là từ ngữ thông dụng, nhưng nếu xét chặt chẽ và nghiêm túc thì “bư hãn” không được coi là một từ.

Nghe xong bài giảng của thầy giáo Tạ, kiến thức văn hóa của tôi đã nâng cao được chút ít, nhưng vẫn không hiểu tại sao ông lại khẳng định bài báo kia là giả. Ông cười bảo tôi: “Chàng trai trẻ, chuyện này mới xảy ra mấy năm gần đây, bài báo viết mười bảy năm trước làm sao có thể dùng từ này chứ? Mà nếu có nhất thời viết sai thì người hiệu đính cũng sẽ sửa lại.”

Tôi nghe xong như chợt tỉnh cơn mơ, mặc dù hiện nay từ “bư hãn” rất thông dụng nhưng mười bảy năm trước nó chưa hề tồn tại cũng có nghĩa là bài báo này mới chỉ được viết trong vài năm trở lại đây chứ không phải viết từ mười bảy năm trước. Người viết bài này rất có thể chính là người đã lấy trộm số báo của trường kia, trước tiên là lấy trộm bản gốc, sau đó làm giả bản phôtô bài báo ra cùng kỳ này, cuối cùng lại tiêu hủy tờ báo thật, như vậy sẽ khiến Lôi Ngạo Dương khó lòng phân biệt được thật giả. Nhưng tại sao người này lại làm như vậy? Không lẽ là để dẫn dụ Lôi Ngạo Dương xuống tầng hầm gọi Điệp tiên? Có lẽ tôi phải điều tra theo hướng giết người vì thù hận.

Đã mất công nói chuyện, tôi bèn hỏi thêm thầy giáo Tạ về gian tầng hầm, bởi vì nơi này hình như đã bỏ không rất lâu rồi. Ông bảo tôi rằng chỗ ấy trước đây dùng để cất những thứ vật vãnh nhưng khoảng mười năm trước có một nam sinh cưỡng hiếp nữ sinh ở đó nên sau đó nhà trường khóa lại, đến tận bây giờ vẫn không sử dụng nữa.

Năm năm trước khánh thành nhà trưng bày khoa học mới, cả tòa nhà trưng bày cũ liền bỏ không. Lãnh đạo nhà trường vốn định phá bỏ tòa nhà này để xây giảng đường, nhưng sau khi tính toán cảm thấy xây dựng ở khoảng đất trống

khác trong vườn trường thuận lợi hơn nên mới không phá đi nữa, mà cứ để như thế cho đến tận bây giờ.

“Nhà trưng bày khoa học cũ còn có người quản lý không?” Tôi hỏi.

“Bỏ không mấy năm rồi, hơn nữa lại ở khá xa khu ký túc và giảng đường hiện nay nên ngoài người gác cổng thi thoảng đi tuần qua chắc không có ai vào bên trong.” Câu trả lời của thầy giáo Tạ hoàn toàn đúng, nếu không sẽ không thể có chuyện đêm qua chết mất năm người mà đến tận bây giờ cũng mới chỉ có một bộ phận bảo vệ gác cổng và lãnh đạo cấp cao của trường biết.

Trong đầu tôi bất chợt xuất hiện một nghi vấn: Tại sao khóa cửa tầng hầm lại là khóa mới? Chiếc khóa mới tinh không thể vô duyên vô cớ xuất hiện được, chắc chắn trước đó đã có người làm hỏng khóa cũ rồi thay bằng cái mới. Nhưng nếu Lôi Ngạo Dương và các bạn của cậu ta muốn cạy khóa thì chắc chắn họ không phải là người đổi rồi.

Hình như có người cố tình gài bẫy Lôi Ngạo Dương.

Nói chuyện với thầy giáo Tạ xong thì trời đã bắt đầu tối dần, đồng nghiệp canh chừng ở bệnh xá nhà trường gọi điện báo ba người may mắn sống sót đã tỉnh lại, tuy nhiên tình trạng của Lôi Ngạo Dương và Mạch Tiểu Kiều vẫn không khá hơn lúc sáng, xem ra họ đã diên thật. May mà Hồng Sâm khá hơn đôi chút, có thể sẽ cung cấp cho chúng tôi được chút ít thông tin.

“Quý đầu lâu, là quý đầu lâu giết mọi người, là quý đầu lâu...” Hồng Sâm nặng không dưới tám mươi cân ngồi trên giường bệnh, ôm chặt chần vào lòng không khác gì một cô bé, người không ngừng run lên, miệng liên tục lặp đi lặp lại cùng một câu nói.

Tôi vốn định dẫn dắt để cậu ta kể về tình hình đêm qua nhưng có vẻ bây giờ vẫn chưa phải lúc, chỉ cần hơi nhắc đến chuyện đó là cậu ta lập tức sợ hãi trùm chăn kín đầu. Tôi đành tạm thời tìm cách hướng cậu ta nói một số chuyện liên quan đến tám người bọn họ.

39. Chương 39: Chiêu Hồn Dẫn Quỷ

Thầy giáo Tạ chỉ ra bản phôi-tô bài báo của trường là giả, vì thế tôi không khỏi nghi ngờ có kẻ bày mưu hãm hại tám đương sự tiếc rằng người cầm đầu Lôi Ngạo Dương và bạn gái của cậu ta là Mạch Tiểu Kiều vẫn diên diên đại đại, không cách gì lấy được ở họ chút lời khai nào. May mà tình hình của một sinh viên may mắn sống sót khác là Hồng Sâm khá hơn, có thể cố gắng trả lời câu

hỏi của tôi. Tuy nhiên, cứ hễ đề cập đến chuyện xảy ra đêm qua là cậu ta lại như lên cơn tâm thần, song tôi hy vọng dùng cách gọi về những chuyện khác có lẽ cũng thu được một số manh mối.

“Làm sao cậu quen biết với Lôi Ngạo Dương?” Đợi tâm trạng Hồng Sâm hơi ổn định trở lại, chúng tôi bắt đầu nói về vấn đề này, mặc dù lời nói của cậu ta vẫn còn khá lộn xộn nhưng cố gắng tôi cũng hiểu được ý tứ trong đó là gì: Tôi với A Tổ là bạn học cùng lớp, vừa vào trường đã quen nhau.

Tôi khá béo, làm việc gì cũng vụng về, vì thế không mấy người muốn chơi với tôi, thậm chí còn thường xuyên đem tôi ra làm trò cười. Trước mặt họ mặc dù tôi làm ra vẻ không hề để ý nhưng trong lòng thì cảm thấy rất khó chịu. A Tổ chưa bao giờ giễu cợt tôi, khi tôi bị người khác giễu cợt, cậu ấy cũng giúp tôi, hơn nữa còn thường xuyên nói với tôi rằng: “Béo cũng có cái lợi của béo, ít nhất là khi đánh nhau, không đánh được thì cũng chịu được đòn.” Đây là câu nói để lại cho tôi ấn tượng sâu sắc nhất, cũng chính vì câu nói này mà tôi coi cậu ấy là bạn thân nhất của mình.

Anh Dương là bạn trai của chị gái A Tổ, tính tình phóng khoáng và cũng rất quan tâm đến chúng tôi, coi chúng tôi như em ruột. Nếu có ai đó bắt nạt chúng tôi, anh ấy nhất định đứng ra giúp đỡ, hơn nữa anh ấy không những giỏi bóng rổ mà còn có phép thần thông...

Đột trước mấy kẻ không ra gì đang học năm thứ hai ở cạnh phòng ngủ rất hay bắt nạt tôi, chuyện gì cũng đều sang phòng tôi kiếm chác, hơi một tí là liền động chân động tay với tôi. Bởi vì họ đều ở trong đội bóng rổ, quen biết anh Dương nên anh ấy không tiện ra tay trừng trị, vì thế mới nói chuyện, bảo họ quan tâm đến tôi một chút. Không ngờ, mấy kẻ xấu đó bề ngoài không bắt nạt tôi nữa nhưng lại ngấm ngấm gỡ không ít trò, chuyện gì cũng chấn chỉnh tôi. Tôi than vãn với anh Dương, anh ấy cũng rất tức giận nhưng lại không tiện ra

316

mặt thay tôi. Về sau, anh đưa cho tôi một lọ nhỏ đựng máu, bảo buổi tối sau khi tắt đèn đi ngủ thì lén hắt lên cửa phòng họ.

Tôi làm theo lời dặn, suốt đêm hôm đó phòng bên cạnh rất ồn ào, có người gõ cửa cả đêm, những kẻ xấu kia ra mở cửa mấy lần xong liền không thấy mở nữa. Hôm sau, họ vội vội vàng vàng chuyển ra ngoài ở. Tôi hỏi anh Dương như thế là thế nào, anh bảo rằng trong cái lọ kia có lời nguyền, có thể gọi hồn dẫn quỷ, hắt lên cửa là sẽ dẫn ma quỷ đến gõ cửa liên tục suốt đêm. Nhưng người trong phòng ra mở cửa thì lại không thấy gì cả...

Hồng Sâm còn cho tôi biết rất nhiều chuyện về Lôi Ngạo Dương, nhưng

khiến tôi chú ý nhất vẫn là chuyện cậu ta biết phép thần thông. Nếu cậu ta biết phép thần thông thì tình hình của vụ án lại càng thêm rắc rối. Vụ thám án đêm qua mặc dù làm năm người chết ba người phát điên nhưng cậu ta là người cầm đầu lại vẫn sống sót, chẳng lẽ đúng là cậu ta có được lợi ích hay sức mạnh gì ở trong đó, và hiện tại chỉ là giả vờ điên dại mà thôi?

Muốn xác định cậu ta có biết phép thần thông hay không, cách tốt nhất là xét nghiệm lọ máu có khả năng chiêu hồn dẫn quỷ kia. Theo lời Hồng Sâm, cậu ta đã lau sạch vết máu trên cửa phòng ngủ từ trước lúc trời sáng nhưng vẫn giữ lại chiếc lọ đựng máu kia, hiện đang để trong phòng ngủ của mình.

Tình trạng của Lô Ngạo Dương và Mạch Tiểu Kiều vẫn không mấy lạc quan, Hồng Sâm cũng vẫn ngơ ngơ ngẩn ngẩn, A Dương dự định đưa ba người họ đến viện điều dưỡng bệnh tâm thần. Do nghi ngờ Lô Ngạo Dương giả điên nên tôi nhắc A Dương đặc biệt lưu ý cậu ta.

Nhìn chiếc xe cảnh sát đưa họ đi khỏi, tôi và Trần Trần lập tức đến phòng ở của Hồng Sâm chuẩn bị lục lọi. Trần Trần vừa vào đến cửa đã như một hung thần hỏi những người bên trong chiếc giường nào là của Hồng Sâm, ba nam sinh không hiểu nội tình ra sao có lẽ cho rằng oan gia tìm đến trả thù nên sợ hãi chỉ chiếc giường xong liền dạt sang một bên không dám ho he.

Chiếc giường chiếu của cậu béo ấy quả là lộn xộn quá mức, chúng tôi tìm kiếm một hồi mới thấy chiếc lọ nhỏ từng đựng máu mang theo lời nguyên trong truyền thuyết kia. Chúng tôi mang chiếc lọ đến Đội kỹ thuật nhưng Duyệt Đồng và mọi người đã hết giờ làm về nhà rồi, gọi điện thoại cho cô, vừa mới mở miệng đã bị mắng ngay: “Anh định làm tôi chết mệt à? Hôm nay vất chúng thu thập được ở dưới tầng hầm nhiều đến nỗi khiến tôi mệt sắp chết, bây giờ muốn nghỉ ngơi một lúc cũng không được!” Hừ, khẩn cầu mãi cuối cùng mới mời được cô đến, tất nhiên trong đó phải kèm không ít lời hứa mời cô đi ăn uống.

“Đó là máu lươn.” Duyệt Đồng bận rộn một hồi, cuối cùng xét nghiệm được loại máu sót lại trong chiếc lọ là máu lươn. Vậy mà tôi vẫn cho rằng đó là máu người!

317

“Còn xét nghiệm ra thứ gì nữa không? Ví dụ như tro của bùa chú chẳng hạn.” Trần Trần tò mò hỏi.

“Không có tạp chất gì cả, thuần túy chỉ là máu lươn.” Duyệt Đồng rất tin vào kết quả xét nghiệm của mình.

“Kỳ lạ thật, xưa nay tôi chưa từng nghe nói máu lươn có thể gọi ma quỷ...”

Tôi kể cho Duyệt Đồng nghe chuyện Hồng Sâm dùng máu lươn gọi ma quỷ đến

gỗ cửa.

“Chúng ta làm một thực nghiệm chẳng phải sẽ biết hay sao!” Đề xuất của Duyệt Đồng đúng là biện pháp đơn giản, nhanh gọn nhất.

Lúc này đã rất muộn, chợ thực phẩm đóng cửa từ lâu, muốn tìm máu lươn sống chỉ có thể đến quán ăn, tất nhiên giá không hề rẻ, hơn nữa Duyệt Đồng còn nhân tiện xơi của chúng tôi một bữa. Không biết sau này tổ trưởng sẽ thanh toán cho được bao nhiêu. Lúc nói chuyện với nhân viên phục vụ mới biết, thì ra máu lươn là một loại thuốc, trị được các bệnh khó chữa như bại liệt mặt, bảo cô cũng rất tiếc khi phải đưa nó cho tôi, mặc dù tôi đã trả tiền toàn bộ con lươn. Ăn uống no nê, ba người chúng tôi đem một lọ nhỏ máu lươn đến phòng ngủ của Hồng Sâm, mặc dù các bạn cùng phòng của cậu ta đã đóng cửa đi ngủ nhưng với uy phong của Trần Trần chúng tôi vẫn dễ dàng vào được bên trong.

Ba cậu bạn cùng phòng của Hồng Sâm, một lần nữa không biết đầu cua tai nheo ra sao, co cụm cả vào góc tường không dám nhiều lời. Chúng tôi cũng không quan tâm đến họ, mà hắt đám máu lươn lên phía ngoài cửa xong liền đóng cửa lại yên tâm chờ đợi kết quả thực nghiệm.

“Cộc, cộc, cộc...” Đợi khoảng mười phút thì có tiếng gõ cửa, hơn nữa rất gấp gáp, giống như có mấy người cùng gõ mạnh một lúc Trần Trần nhanh chóng lao ra mở cửa, bên ngoài là bầu trời tối om, chẳng thấy một bóng ma quỷ nào. Chúng tôi cùng đi ra, ngoài hành lang cũng không một bóng người, sinh viên ở các phòng khác đã tắt đèn đi ngủ từ lâu, hơn nữa vừa nãy chúng tôi cũng không nghe thấy tiếng bước chân. “Vật” gõ cửa hình như đột nhiên bay đến gõ mạnh vào cửa, cửa vừa mở ra liền lập tức biến mất. Lẽ nào đúng là ma quỷ gõ cửa? Tôi quay vào, thấy các bạn cùng phòng của Hồng Sâm đều sợ xanh mặt, nhưng Trần Trần không quan tâm đến họ nhiều, cô tiếp tục đóng cửa lại xem có “vật” đến gõ cửa hay không. Quả nhiên cửa vừa đóng vào, tiếng gõ cửa lại vang lên, lúc mở cửa ra bên ngoài vẫn không hề có gì. Làm như vậy mấy lần cũng đều có cùng một kết quả, ba cậu sinh viên kia sợ đến nỗi chui vào trong chăn run như cây sậy.

“Anh Mộ, chúng ta ra ngoài xem, Trần Trần ở lại đây.” Duyệt Đồng bỗng nhiên kéo tay tôi đi ra ngoài, Trần Trần hình như có chút không vừa ý nhưng cũng vẫn hợp tác đóng cửa lại.

318

Duyệt Đồng kéo tôi đến cuối hành lang, bảo ngồi xổm xuống cùng với cô, bởi vì cơ thể chúng tôi tựa sát vào nhau nên tôi có thể ngửi thấy mùi hoa tường vi trên người cô. Nếu không vì có câu: Nếu là vợ bạn xin đừng có trêu, thì tôi

thật sự muốn trêu chọc cô một trận, nhưng với tính cách của cô, người cuối cùng bị đùa giỡn chắc chắn sẽ là tôi.

“Nhìn kia!” Duyệt Đồng bỗng nhiên chỉ vào trước cửa phòng, gần mười bóng đen nhỏ hơn nắm tay chút ít bay nhanh vun vút hết lần này đến lần khác đâm vào cửa, tiếng gõ cửa cộc cộc chính là do chúng tạo ra. Khi Trần Trần ra mở cửa, những vật màu đen này liền bay tán loạn ra bốn phía, vì thế cô không nhìn thấy gì cả.

“Tôi biết chuyện gì xảy ra rồi.” Duyệt Đồng đứng dậy, nở nụ cười không mấy thiện chí, chắc là lại đang muốn chơi tôi một vỏ đây. Có điều, tôi cũng không để ý chuyện đó mà điều tôi quan tâm nhất lúc này là cô mặc quần lót màu gì. Tuy cô mặc váy ngắn, hơn nữa tôi lại đang ngồi xổm, góc độ này cũng rất thích hợp để nhìn trộm, nhưng khốn nỗi trời tối quá nên chỉ nhìn thấy được cặp đùi trắng ngần, còn phía trên chỉ là một khoảng lờ mờ không nhìn rõ. Ông trời ơi, cho tôi một chút ánh sáng đi, chỉ một chút thôi là được rồi!

Hình như cô để ý thấy tôi đang nhìn trộm mình, thân nhiên nói: “Hôm nay tôi mặc quần chữ T, màu vàng nhạt, tiếc rằng anh không nhìn thấy...!” Vừa nói bàn tay mềm mại liền đưa ra, đẩy tôi ngã lún xuống đất.

Trần Trần không biết chúng tôi đang làm gì, liền bước đến hỏi có trông thấy gì không. Duyệt Đồng kéo tôi dậy, nói: “Không phải ma quỷ gõ cửa mà là lũ dơi.”

“Cô bảo những bóng đen vừa rồi là con dơi à?” Thú thật vừa rồi chúng bay nhanh quá, hơn nữa trời tối nên tôi không nhìn rõ.

“Ừ, mùi tanh của máu lươn có thể bay đi rất xa, chỗ này lại là ngoại ô, tất cả loài dơi ở xung quanh đều bị thu hút đến, và liên tục đâm vào cửa. Bởi vì tốc độ bay của loài dơi rất nhanh, cửa vừa mở ra là chúng lập tức bay mất nên chúng ta ở trong phòng sẽ không nhìn thấy được.” Duyệt Đồng giải thích.

“Như vậy tức là Lôi Ngạo Dương không biết phép thần thông rồi”, Trần Trần nói.

“Đây chẳng phải là thần thông ư?” Tôi mất không ít thời gian giải thích cho cô nghĩa của từ “thần thông” theo ý hiểu của mình.

Mặc dù sau khi biết được bí mật “gọi hồn dẫn quỷ” của Lôi Ngạo Dương chúng tôi cảm thấy chuyện này không có gì thần bí, nhưng đối với những người không hiểu rõ chân tướng sự việc, thì đó là thần bí. Vì thế, xét ở một góc độ nhất định, cậu ta đúng là có phép thần thông, ít nhất là hiểu được một số quy

319

luật mà người khác không hiểu. Kiểu người như cậu ta rất đáng sợ, bởi vì từ chỗ

ném được đôi chút vị ngọt từ cái gọi là thần thông kia, cậu ta lại càng muốn có được phép thần thông lợi hại hơn, thậm chí không ngại hi sinh tất cả.

“Theo anh có khả năng bài báo của trường là do chính Lôi Ngạo Dương làm giả không?” Suy đoán của Trần Trần không phải là không có cơ sở, bởi vì cậu ta có thể làm giả tờ báo của trường, đồng thời bịa ra truyền thuyết về Diệp tiên, từ đó dẫn dụ mọi người xuống tầng hầm nhằm đạt mục đích nào đó. Có điều, nếu đúng như vậy thì lại nảy sinh ra thêm một vấn đề: Ai là người lấy trộm tờ báo thật?

Nhân viên quản lý đã khẳng định với tôi là Lôi Ngạo Dương chưa từng tìm đọc báo cũ, vậy thì lấy trộm báo chỉ có thể là đồng bọn của cậu ta, hơn nữa rất có thể là một trong tám đương sự. Khả năng là đồng bọn của năm người đã chết kia gần như bằng không, chắc chắn không có ai lập mưu để hại chết chính mình. Khả năng đối với Mạch Tiểu Kiều cũng rất thấp, suy cho cùng em trai của cô mình là một trong số đã chết, hơn nữa còn chết rất thảm thương. Ngoài ra, nhân viên quản lý nói rằng người tìm đọc báo cũ của trường là đàn ông, vậy rất có thể đó là Hồng Sâm.

Chúng tôi quay lại phòng ngủ của Hồng Sâm, tóm lấy ba cậu cùng phòng đang sợ tái mét mặt để hỏi tình hình liên quan đến anh chàng béo này, kết quả đã nhận được hai thông tin tương đối đáng quan tâm: Một là, cậu ta chơi rất thân với Mạch Diệu Tổ, nhưng quan hệ với các bạn học khác chỉ ở mức bình thường; hai là, cậu ta luôn cảm thấy buồn phiền vì mình quá béo, từng thử rất nhiều biện pháp giảm béo nhưng không có kết quả.

Chẳng lẽ vì để giảm béo mà Hồng Sâm hợp mưu với Lôi Ngạo Dương giết hại năm người bạn? Đối với người thể trọng bình thường có lẽ sẽ cảm thấy khó lòng tưởng tượng được, nhưng đối với một người giảm béo nhiều lần vẫn thất bại, nếu có thể nhờ thần thông để giảm cân một cách dễ dàng, thì giết chết vài người cũng có đáng gì!

Có lẽ phải nhờ bác sỹ đánh giá trạng thái tinh thần của hai người này để xác định là điên thật hay điên giả.

Sáng hôm sau tôi và Trần Trần đến viện điều dưỡng, nhờ bác sỹ đánh giá trạng thái tinh thần của ba người, kết luận cho thấy Hồng Sâm và Mạch Tiểu Kiều bị điên thật, trong đó Hồng Sâm nhẹ hơn, tình trạng của Mạch Tiểu Kiều tương đối trầm trọng. Còn Lôi Ngạo Dương bề ngoài tỏ ra vô cùng điên cuồng, hơn nữa có khuynh hướng bạo lực nên rất khó đánh giá chính xác, vì thế không thể phán đoán được cậu ta có điên thật hay không. Hơn nữa, để tránh trường hợp cậu ta làm bị thương bản thân hoặc người khác, phía viện điều dưỡng đã

nhốt cậu ta vào một buồng bệnh đặc biệt - nơi thường gọi là “nhà điên.” “Nhà điên” này thực ra là một gian phòng nhỏ không có gì cả, tuy nhiên nền nhà và 320

phía trong tường đều lót đệm mềm. Người bệnh được kẹp bằng một chiếc kẹp đặc biệt gọi là “kẹp điên”, làm cho hai tay không thể cử động được, như thế cho dù người bệnh lên cơn điên đến đâu cũng không thể nào làm tổn thương bản thân.

Mạch Tiểu Kiều vẫn chưa thể cung cấp được cho tôi bất kỳ manh mối nào, tình hình của Hồng Sâm mặc dù khá hơn hôm qua nhưng khi tôi hỏi về vụ án vẫn cứ chui vào trong chăn run rẩy, không nói được câu nào. Có điều bác sĩ nói rằng bệnh tình cậu ta không nghiêm trọng, có lẽ điều trị một số ngày thì sẽ hồi phục.

Tạm thời đã không thể tìm được manh mối từ họ, chúng tôi đành đến Đại học Vật lý công nghiệp một lần nữa, hy vọng tìm được manh mối thông qua bạn học của họ. Bạn rộn suốt cả buổi, đưa ra hàng đống câu hỏi, cuối cùng thu thập được một số thông tin về tám đương sự, kết hợp với tin tức thu được trước đó có thể tổng kết lại như sau:

Lôi Ngạo Dương, giới tính nam, 22 tuổi, sinh viên năm thứ tư, đội trưởng đội bóng rổ, tính tình phóng khoáng, nhiều bạn bè, rất được các cô gái yêu quý, trước đây từng có vài bạn gái, từ một năm trước bắt đầu theo đuổi Mạch Tiểu Kiều, cuối cùng cũng lọt vào mắt xanh của cô. Trước khi đến với Mạch Tiểu Kiều, cậu ta từng qua lại với một trong số những người chết trong vụ án này là Nghe Đan Đan. Ngoài ra, cậu ta vô cùng say mê thần học phương Đông, không loại trừ khả năng có phép thần thông ở một trình độ nhất định.

Mạch Tiểu Kiều, giới tính nữ, 21 tuổi, sinh viên năm thứ ba. Hoa khôi của trường, có rất nhiều nam sinh theo đuổi, trước khi bước sang năm thứ hai luôn lấy lý do bận học tập để từ chối những người theo đuổi mình. Về sau, trước sự tấn công rất mạnh của Lôi Ngạo Dương, cô đã xiêu lòng, nhận lời yêu cậu ta, tuy nhiên tính tình cô tương đối bảo thủ, các bạn học đều cho rằng giữa họ vẫn chưa có quan hệ gì vượt quá giới hạn.

Hồng Sâm, giới tính nam, 19 tuổi, sinh viên năm thứ nhất. Bạn bè gọi cậu ta là thằng béo, bản tính vụng về, rất ít bạn bè, chỉ thân nhất với Mạch Diệu Tổ, ngoài bảy đương sự kia ra, hầu như không có bạn khác trong trường.

Sử Mân Trạch, giới tính nam, 23 tuổi, sinh viên năm thứ tư, đã chết. Một năm trước mới chuyển đến học tại trường này, thường ngày trầm mặc ít nói, không nhiều bạn bè, ngoài Lôi Ngạo Dương và những người trong bọn ra, thì

chỉ chơi thân với một người bạn cùng phòng là Trần Kim Hỷ, đồng thời cũng là người rất đam mê thần học phương Đông giống như Lôi Ngạo Dương.

Nghê Đan Đan, giới tính nữ, 21 tuổi, sinh viên năm thứ ba, đã chết. Từng qua lại với Lôi Ngạo Dương, về sau chia tay trong hòa bình. Nghe đồn, cô ta ngầm ngầm có bất hòa với Mạch Tiểu Kiêu.

321

Khổng Di Phương, Phùng Bảo Ngôn, giới tính nữ, 21 tuổi, đã chết. Hai người này ở cùng phòng với Mạch Tiểu Kiêu và Nghê Đan Đan, chưa phát hiện điểm nào đặc biệt đáng chú ý.

Mạch Diệu Tổ, giới tính nam, 18 tuổi, đã chết, là em trai Mạch Tiểu Kiêu, bản tính hiếu thắng, điển hình của lứa tuổi 9x được chiều chuộng hư hỏng, hề có việc gì lại cũng đến tìm chị, hoặc đòi Lôi Ngạo Dương đứng ra giải quyết hộ.

Chơi rất thân với Hồng Sâm.

Trong số ba người may mắn sống sót, đã điều tra Lôi Ngạo Dương và Hồng Sâm, theo lý cũng cần phải điều tra, Mạch Tiểu Kiêu mặc dù không thấy cô có động cơ giết người nhưng Lôi Ngạo Dương lại là bạn trai cũ của Nghê Đan Đan, người ở cùng phòng với cô, điểm này khiến tôi thấy tò mò.

40. Chương 40: Những Lời Tiên Đoán Của Thánh Nhân

“Vì không chịu nổi Ngạo Dương nên Đan Đan chủ động yêu cầu chia tay.” Để điều tra mối tình tay ba giữa Nghê Đan Đan, Lôi Ngạo Dương và Mạch Tiểu Kiêu, tôi tìm hỏi nữ sinh Đường Băng là người chơi khá thân với Nghê Đan Đan.

“Chịu không nổi? Cô nói chịu không nổi về mặt nào, Lôi Ngạo Dương gia trưởng quá mức à?” Tôi có cảm giác về cậu ta như vậy, vì thế cho rằng đây có thể là nguyên nhân lớn nhất khiến họ chia tay. Thế nhưng câu trả lời của đối phương lại khiến tôi hoàn toàn bất ngờ: “Không phải như vậy! Đan Đan bảo lúc bình thường Ngạo Dương đối với cô rất tốt, có điều con người này quá nhiều thủ đoạn, hơn nữa lại rất thích đi cửa sau nên cô ấy mới không chịu nổi, và chủ động đòi chia tay.”

“Đi cửa sau? Như thế nghĩa là sao?” Nghi vấn của Trăn Trăn làm tôi nghĩ đến một từ tương đối ít gặp là “trong phòng.” “Thứ nhất là thủ tiết, thứ hai là giữ sạch chữ trinh. Có con gái ở trong phòng thì đừng ra khỏi khuê đình”, từ câu nói này có thể thấy “trong phòng” là dùng để chỉ con gái nhà giàu ba bước

không ra khỏi khuê phòng, về sau dùng để chỉ gái trinh, dùng từ này để nói về Trần Trần, một người không hiểu những bóng gió về chuyện của người đã trưởng thành xem ra rất thích hợp.

Đường Băng liếc Trần Trần một cái, rồi trả lời một cách mạnh bạo khiến chúng tôi không khỏi há mồm trợn mắt: “Là giao hợp qua hậu môn, vào lỗ đít ấy, hiểu chưa?” Từ sắc mặt đỏ bừng như ráng chiều của Trần Trần có thể thấy cô ấy vẫn còn là gái trinh.

Tôi hỏi Đường Băng có phải giữa Nghê Đan Đan và Mạch Tiểu Kiều ngầm ngầm có mối bất hòa hay không, câu trả lời cũng nằm ngoài dự liệu của tôi: “Làm gì có chuyện ấy, đó chỉ là những lời bịa đặt của những kẻ vô công rồi nghề lúc nào cũng muốn thiên hạ rối loạn mà thôi. Đan Đan và Tiểu Kiều rất thân nhau, Tiểu Kiều và Ngạo Dương đến với nhau cũng là nhờ cô ấy bí mật xe duyên tác hợp, lấy đâu ra chuyện ghen tuông!”

“Lẽ nào như thế được? Làm sao cô ta có thể đại lượng như vậy được?” Trần Trần không hiểu nên hỏi vậy. Chính tôi cũng cảm thấy rất khó hiểu.

“Đó là vì sau khi chia tay, Ngạo Dương vẫn thường xuyên đến tìm cô ấy.

Con người mềm yếu như cô ấy, được dỗ dành mấy câu là mong đút lại phải chịu

323
tội. Về sau, bạn thân của Ngạo Dương là Mân Trạch bày cách cho cô cách để Ngạo Dương đến được với Tiểu Kiều, như vậy cô ấy sẽ hết nợ. Có điều Tiểu Kiều cũng rất bản lĩnh, lúc ở cùng Đan Đan hầu như ngày nào Ngạo Dương cũng đòi hỏi, nhưng qua lại với cô nửa năm rồi mà anh ta vẫn chưa thể nào đụng đến được người cô ấy.”

Hóa ra Lôi Ngạo Dương bề ngoài sáng sủa nhưng bên trong lại là một con quỷ dâm dục bản thủ, điều này không khỏi khiến tôi nghi ngờ mục đích cậu ta học phép thần thông là để làm những việc như nhuốc, ví dụ như dùng khả năng đại loại như thiên nhãn thông để nhìn trộm. Có điều, cậu ta như nhuốc đến thế nào cũng không quan trọng nữa bởi vì đã bị nhốt trong nhà điên rồi, điều quan trọng nhất lúc này là làm thế nào để xác định cậu ta có giả vờ điên hay không và vụ thẩm án này có phải do cậu ta lên kế hoạch hay không, hoặc nói thẳng ra là tôi nghi ngờ cậu ta là hung thủ.

Lúc đầu tôi cho rằng Lôi Ngạo Dương chủ động theo đuổi Mạch Tiểu Kiều nhưng từ lời kể của Đường Băng có thể thấy thực ra đó là do Nghê Đan Đan và Sử Mân Trạch dắt mối, thậm chí là họ xúi giục cậu ta theo đuổi cô. Đối với Nghê Đan Đan không hỏi ra được có điểm nào khả nghi, thế nên tôi chuyển mục tiêu sang Sử Mân Trạch, hy vọng thông qua cậu ta thu được thêm nhiều

thông tin liên quan đến Lôi Ngạo Dương.

Từ những tin tức tình báo thu được có thể thấy, ngoài bảy đương sự còn lại ra, Sử Mân Trạch còn chơi khá thân với một người ở cùng phòng tên là Trần Kim Hỷ, có lẽ chúng tôi sẽ tìm được một ít manh mối từ cậu ta. Tuy nhiên, tôi và Trần Trần không tìm thấy cậu ta ở trong ký túc xá, những người cùng phòng bảo rằng hầu như tối nào cậu ta cũng qua đêm ở phòng mạng. Chúng tôi đang định rời đi thì nhìn thấy một gã con trai nhếch nhác, mặt lỏm chồm đầy râu, trên người bốc ra một mùi rất khó ngửi đang đi về, đó chính là Trần Kim Hỷ.

Chúng tôi thông báo mình là cảnh sát, yêu cầu cậu ta cho biết tình hình liên quan đến Sử Mân Trạch. Cậu ta ngơ ngác nhìn xung quanh, rồi khẽ hỏi: “Hai hôm nay không thấy cậu ta đâu, chắc không phải cậu ta bị bắt vì làm việc gì phạm pháp đấy chứ? Tôi chẳng có liên quan gì đến cậu ta đâu!” Từ “không có nghĩa khí” trong tiếng địa phương Quảng Đông đại khái là chỉ loại người giống như Trần Kim Hỷ này! Có điều, đối với cảnh sát mà nói, loại người “dùng cảm” bán đứng bạn bè như cậu ta lại luôn được hoan nghênh, bởi vì chúng tôi sẽ rất dễ lấy được từ miệng cậu ta thông tin muốn có.

“Mân Trạch bình thường khá trầm, rất ít chủ động tiếp xúc với bạn học, ngoài tôi ra, cậu ta chỉ hơi thân với Ngạo Dương và những người bạn của anh ta...” Những lời của cậu ta khiến tôi cảm thấy buồn nôn, bởi vì ý của câu này có nghĩa là trong mắt Sử Mân Trạch thì cậu ta quan trọng hơn đám Lôi Ngạo Dương nhiều, thế nhưng vừa rồi cậu ta lại vạch rõ ranh giới với người bạn ấy.

324

Có điều, buồn nôn thì kệ buồn nôn, không ảnh hưởng gì đến việc tôi lấy tư liệu về Sử Mân Trạch từ cậu ta là được.

Gia đình Mân Trạch từ lâu đã không còn ai, cậu ta kể với tôi là năm cậu ta mười lăm tuổi thì cha mẹ và hai chị gái đều gặp tai nạn bất ngờ và qua đời. Hơn nữa, cậu ta cũng không có nhiều thân thích nên từ đó luôn chỉ sống một mình. May mà lúc còn sống cha cậu ta làm nghề buôn bán, để lại cho cậu ta không ít tài sản, vì thế cuộc sống cũng tạm ổn.

Có lẽ vì quen sống một mình nên tính cách cậu ta khá cô độc, có lúc còn rất hay xấu hổ nữa. Ví dụ như lúc đi tắm, trong ký túc mỗi tầng chỉ có khoảng chục gian nhà tắm, lúc trời nóng tất cả đều hai người vào tắm chung một gian nhưng cậu ta xưa nay chưa bao giờ chịu tắm chung với người khác, kể cả với tôi và Ngạo Dương cũng vậy. Ngay cả lúc thay quần áo cũng xấu hổ, cứ chui vào trong chăn, như thể sợ người ta nhìn thấy sẽ mất đi tí thịt.

Sức khỏe cậu ta không được tốt lắm, sắc mặt luôn nhợt nhạt, có lẽ là do

không được người nhà chăm sóc. Tôi còn nghe cậu ta nói hình như cậu ta bị bệnh thiếu máu gì đó, thường thấy cậu ta uống thuốc bổ máu. Nếu không phải là thấy cậu ta chưa bao giờ thiếu tiền tiêu thì tôi còn tưởng là cậu ta đi bán máu rồi.

Cậu ta thường ngày không có sở thích gì khác ngoài đọc sách, nếu Ngạo Dương không đến rủ đi chơi thì ngoài những lúc lên lớp, thời gian còn lại cậu ta đều nằm lì trên giường để đọc sách. Hơn nữa, cậu ta còn chuyên đọc những loại sách báo quý quái, đọc xong người ngơ ngẩn ngẩn. Dạo trước, cậu ấy còn bảo với tôi rằng dưới tầng hầm của nhà trưng bày khoa học cũ có một Điệp tiên đầu lâu chỉ cần mời được lên là có thể thực hiện nguyện vọng của mình.

(Tôi hỏi cậu ta có biết Sử Mân Trạch có nguyện vọng gì không?)

Đắc đạo thành tiên! Cậu ta và Ngạo Dương đều muốn như vậy, thậm chí còn luôn nghĩ là mình đã thành thánh nhân rồi. Tôi thường bảo cậu ta rằng các cậu đều là sinh viên đại học rồi, đừng có mê tín như thế nữa, đọc mấy quyển tiểu thuyết gì đó xong là cứ nghĩ thần tiên bay đầy trời, thực ra những chiếc máy bay qua lại trên bầu trời kia là do con người làm ra. Nhưng cậu ta không tin tôi, đã vậy còn quay sang dạy lại tôi, bảo rằng con người bây giờ luôn cho mình là tài giỏi, cái gì cũng biết, còn những gì mình không biết thì liền bảo là mê tín. Cậu ta còn bảo thời kỳ hưng thịnh nhất của Trung Quốc cũng chính là thời kỳ mê tín nhất, trong đó phát triển nhất là thời nhà Đường! Bây giờ thì tốt rồi, xóa bỏ xong mê tín thì ngay cả Hàn Quốc - đất nước từng phải cống nạp chúng ta suốt mấy thế kỷ mà cũng coi thường chúng ta. Trái lại, người Nhật thì lại phát triển văn hóa quý báu do ông cha chúng ta để lại lên tầm cao mới, ngay cả các lưu học sinh sang Nhật Bản du học cũng nói rằng Nhật Bản còn giống Trung Quốc hơn cả Trung Quốc.

325

Cậu ta bảo phong thủy thật ra là khoa học kiến trúc thời cổ đại, xem tướng đoán mệnh là xác suất thống kê. Tôi bảo cậu ta nói bừa, cậu ta liền lấy cho tôi một ví dụ, đời Đường có một đạo sỹ tên là Lý gì đó viết ra quyển “Thôi bói đồ” (thật ra là tác phẩm chung của Lý Thuần Phong và Viên Thiên Cương), ngạo mạn vô cùng, có thể đoán trước sự việc của hàng nghìn năm sau. Tôi bảo cậu ta đó chỉ là trò lừa bịp, người đời sau nhiều lần sửa đổi thành ra như vậy, hoàn toàn khác xa so với nguyên bản. Nhưng cậu ta dứt khoát không tin, bảo rằng mặc dù bây giờ không tìm thấy bản gốc nhưng sự việc nói trong “Kim bản” (bản chú thích của Kim Thánh Thán, viết thành sách vào cuối đời nhà Minh đầu đời nhà Thanh) quả thật đã xảy ra rồi.

Cậu ta còn rất quan tâm đến lời tiên tri xuất hiện trong “Thôi bói đồ”, luôn cho rằng mình chính là thánh nhân trong lời tiên tri này, thường bảo rằng muốn xuống tầng hầm gọi Diệp tiên để hỏi, cứ như thể đúng là có việc này thật... Chẳng lẽ mục đích Sử Mân Trạch xuống tầng hầm gọi Diệp tiên là để chứng minh xem mình có phải là thánh nhân như trong lời tiên đoán hay không? Xem ra phải bảo Vĩ Ca làm việc rồi, tôi muốn có tài liệu cụ thể về lời tiên đoán liên quan đến thánh nhân, mặc dù những lời bàn luận trên mạng đã bị gỡ xuống nhưng vấn đề cón con này cũng không thể làm khó được anh chàng thô tục tự xưng là “hacker vĩ đại nhất thế kỷ” này.

“Chuyện này mà cậu cũng hứng thú được à?” Gọi điện hỏi Vĩ Ca, anh ta có vẻ rất kinh ngạc khi thấy tôi lại hỏi đến chuyện kỳ bí ấy.

“Tôi không hứng thú gì với cái gọi là lời tiên đoán kia, nhưng một người đã chết trong vụ án này lại vô cùng hứng thú với nó, vì thế nên tôi muốn biết tường tận tình hình. Anh giúp tôi tìm tài liệu về mặt này.” Thật ra, phần lớn những lời tiên tri đều không mấy đáng tin cậy, tôi nói như vậy không có nghĩa là phủ nhận sạch trơn những lời tiên tri mà là hầu như tất cả những lời tiên tri đều cực kỳ khó hiểu, sau khi sự việc xảy ra rồi đem ra giải thích thì thấy vô cùng rõ ràng, nhưng trước khi sự việc xảy ra lại rất khó suy đoán. Vì thế, hầu hết những kết quả giải đọc lời tiên tri trước khi sự việc xảy ra đều có độ tin cậy không cao.

“Không cần phải tìm nữa đâu, trước đây việc này đã âm ỉ lắm rồi, tôi cũng đã đọc một số, đại khái biết được đã xảy ra chuyện gì...” Vĩ Ca nhớ lại một chút rồi kể cho tôi nghe nội dung khái quát của sự việc:

Việc này bắt nguồn từ quẻ thứ 44 trong “Thôi bói đồ”, do quẻ bói trước đây đều đã ứng nghiệm, nên quẻ kế tiếp sắp sửa ứng nghiệm là quẻ này. Quẻ này nói rất rõ về sự xuất hiện của thánh nhân, hình như khẳng định chắc chắn có thánh nhân tồn tại, tôi đọc cho cậu nghe nhé...

Trung Quốc ngày nay có thánh nhân

326

Không là hào kiệt cũng Chu quân

Đẹp yên mọi rợ xưng thiên tử

Bĩ cực thái lai rục sắc xuân.

Mặc dù tôi không hiểu về huyền học nhưng chỉ từ ý nghĩa trên mặt chữ cũng có thể thấy rằng Trung Quốc sắp xuất hiện thánh nhân hơn nữa sẽ giúp nâng cao đáng kể vị thế của đất nước trên trường quốc tế. Mà những tranh luận trên mạng về vấn đề này chủ yếu tập trung vào làm rõ thánh nhân thực ra là ai, nam hay nữ, tên họ là gì. Trong lời ca có mấy chữ “không là hào kiệt”, mà hào kiệt có thể

hiểu là đàn ông, vì thế có người cho rằng có thể thánh nhân là phụ nữ. Nhưng cũng có người cho rằng có lẽ thánh nhân là nhân vật kiệt xuất nhưng nham hiểm và gian trá giống như Tào Tháo. Còn tranh luận về tên họ của thánh nhân lại càng gay gắt hơn, cái tên gì cũng có thể nghĩ ra được, thậm chí còn lôi ra cả tên con cái của lãnh đạo đất nước, vì thế về sau chính quyền mới đóng cửa tất cả những trang này.

Mặc dù, các cuộc tranh luận về tên họ và giới tính đều rất gay gắt nhưng có một điểm mà mọi người đều thừa nhận rộng rãi, đó là “thánh nhân phục sinh.” Bản chú thích của Kim Thánh Thán cũng có đề cập đến việc này, rất nhiều người cho rằng thánh nhân nhất định phải có năng lực hơn hẳn người thường, hơn nữa bắt buộc phải chết đi sống lại thì sau này mới có thể lãnh đạo đất nước bước vào thời kỳ huy hoàng...

Tôi không có hứng thú muốn biết lời tiên đoán về thánh nhân trong “Thôi bối đồ” có thật hay không, hoặc giải độc của cư dân mạng về lời tiên tri có chính xác hay không. Điều tôi quan tâm là Sử Mân Trạch đã đắm chìm vào đây thì nhất định phải biết chuyện “thánh nhân phục sinh.” Chẳng lẽ cậu ta đã biết mình sẽ chết trong tầng hầm, hơn nữa tham gia gọi Diệt tiên lên là để thực hiện lời tiên tri? Tiếc rằng cậu ta không phải là thánh nhân, hiện giờ thi thể đã nằm trong nhà lạnh của phòng pháp y, đợi vụ án này kết thúc là sẽ đem đi hỏa táng, sau đó biến thành một đồng tro, lấy đâu ra cái gọi là phục sinh kia chứ?

Về Sử Mân Trạch hầu như cũng không tìm được nhiều manh mối hơn, tôi đành một lần nữa chuyển mục tiêu, lần này là nhằm vào Mạch Diệu Tổ. Từ bạn học của cậu ta là Trương Khải, tôi biết được những lời đánh giá không hay về cậu ta: “A Tổ không có khả năng gì đặc biệt, duy nhất là tài rất giỏi nịnh nọt. Cậu ta thường bảo tôi rằng anh Dương của cậu ta biết phép thần thông, anh Trạch của cậu ta là thánh nhân, đúng là ba hoa chích chòe. Ngoài ra cậu ta còn bảo anh Trạch có năng lực đặc biệt gì đó...”

“Năng lực đặc biệt à? Nói rõ một chút được không?” Vấn đề này khiến tôi chú ý, hình như có thể khẳng định rằng thánh nhân chắc chắn phải khác người thường ở một số phương diện nào đó, nếu Sử Mân Trạch có năng lực khác thường thì chuyện này đúng là có một chút huyền diệu.

327

“Cậu ta bảo, anh Trạch của cậu ta có khả năng biết trước sự việc đã sớm biết sẽ có vụ động đất lớn xảy ra hồi trước. Ha ha! Có điều cậu ta chỉ nói với tôi chuyện này sau khi động đất xảy ra, cái kiểu nói vuốt đuôi này ai mà chả làm được!” Trương Khải nói đầy vẻ châm biếm.

Giả sử điều Mạch Diệu Tổ nói là đúng, Sử Mân Trạch đúng là có tài đoán trước vậy thì vụ án này lại càng khó hiểu. Tôi không thể loại trừ khả năng Sử Mân Trạch đã biết trước mình sẽ chết trong tầng hầm, nếu cậu ta có tài biết trước thì rất có thể cậu ta biết mình sẽ sống lại nên mới dám đến nộp mạng. Nhưng có thể có chuyện này hay không? “Người chết không thể sống lại” là lẽ thường tình không ai không biết, làm sao cậu ta có thể sống lại được chứ? Để xác nhận tình hình của Sử Mân Trạch, tôi gọi điện cho Lưu Niên, thì nhận được câu trả lời như sau: “Cậu ta vẫn nằm trong nhà lạnh đợi tôi làm rõ đầu là chân tay của bốn cái xác kia rồi sẽ giải phẫu thi thể cậu ta. Cậu cứ yên tâm chờ báo cáo kết quả khám nghiệm tử thi của tôi là được rồi. Cậu ta chảy bao nhiêu máu ở hiện trường như thế, lại đặt trong nhà lạnh suốt cả ngày thì làm sao có thể sống lại được.”

Sử Mân Trạch không sống lại được, vậy thì khả năng Mạch Diệu Tổ nói khoác càng cao hơn. Thật ra có một cách đơn giản trực tiếp nhất để xác định cậu ta có nói khoác hay không, đó là đến viện điều dưỡng hỏi Hồng Sâm, chắc chắn cậu ta sẽ có câu trả lời khiến tôi vừa lòng. Nhưng, khi tôi đang chuẩn bị đến viện điều dưỡng thì A Dương đột nhiên gọi điện thoại đến: “Xảy ra chuyện rồi, Hồng Sâm chết rồi!”

Hồng Sâm ở viện điều dưỡng, sao có thể chết một cách vô duyên vô cớ như vậy? Chẳng lẽ bị người ta giết hại? Nhưng ai muốn giết cậu ta? Không nhiều người biết cậu ta đang ở viện điều dưỡng, mà Lôi Ngạo Dương thì bị nhốt trong nhà điên, không thể ra tay được, Mạch Tiểu Kiều được đồng nghiệp của tôi trong nom cũng không thể giết người. Chẳng lẽ tất cả những chuyện này đều là do ai đó đang ngấm ngầm giở trò hay sao? Rốt cuộc người này là ai?

41. Chương 41: Vụ Hạ Độc Giết Người Bí Hiểm

Từ bạn học của Mạch Diệu Tổ biết được cậu ta từng rêu rao Sử Mân Trạch có tài biết trước, để chứng minh có phải cậu ta khoác lác hay không, tôi dự định đến hỏi Hồng Sâm, nhưng khi tôi đang chuẩn bị đến viện điều dưỡng tâm thần thì A Dương gọi điện báo tin: “Xảy ra chuyện rồi, Hồng Sâm chết rồi!”

“Chết rồi! Hôm qua vẫn còn khỏe, sao bỗng nhiên lại chết chứ?” Trời ơi, anh chàng béo này là đầu mối duy nhất trong số ba người may mắn sống sót có thể cung cấp manh mối! Cậu ta chết rồi, vụ án này điều tra thế nào đây?

“Tôi cũng không rõ lắm việc này thật ra là như thế nào, vừa mới bố trí cho

cấp dưới trông nom cậu ta xong, định về nhà chớp mắt một lát, ai ngờ vừa về đến cửa thì La Xán đã gọi điện báo xảy ra chuyện. Bây giờ tôi đang đi tìm hiểu tình hình, cậu cũng đến nhanh lên nhé!” Nói xong A Dương liền vội vã tắt máy. A Dương là người rất trách nhiệm với công việc, có cậu ấy trông coi Hồng Sâm và hai người kia chắc chắn không thể xảy ra chuyện gì được, nhưng cậu ấy không phải là sắt đá, cũng cần có lúc phải nghỉ ngơi. Có lẽ cậu ấy cũng không ngờ được rằng mới vừa đi khỏi một lúc mà đã xảy ra tai họa, nếu không nhất định cậu ấy đã cố gắng chống mắt lên mà vượt qua cơn buồn ngủ chứ không chịu về.

Lúc tôi và Trần Trần đến viện điều dưỡng, A Dương đã có mặt ở đó và nắm sơ qua tình hình. Cậu ấy bảo một trong số nhân viên trực lúc đó là La Xán kể lại cho chúng tôi tình hình sự việc. Nhưng La Xán lại tỏ ra mù tịt về cái chết của Hồng Sâm: “Sáng nay cậu ta vẫn rất bình thường, thậm chí tinh thần còn tốt hơn hôm qua. Lúc vào kiểm tra, bác sỹ cũng bảo có lẽ chỉ vài ngày nữa là bình phục xuất viện được, sau đó chỉ cần không bị kích động quá mạnh là sẽ trở lại như người bình thường.

Khoảng ba giờ rưỡi chiều có cậu nhân viên ở cửa hàng hoa quả mang vào một giỏ quả nói rằng bạn học của Hồng Sâm gửi đến. Tôi xem xét mấy lần vẫn không phát hiện ra có gì khác thường nên cũng không nghĩ ngợi gì, bèn đặt giỏ quả lên tủ đầu giường. Mặc dù chưa hoàn toàn trở lại bình thường nhưng trông thấy hoa quả cậu ta cũng biết lấy ăn, hơn nữa còn chia cho chúng tôi bảo cùng ăn. Thế là chúng tôi cũng không khách sáo ăn cùng cậu ta, không ngờ chỉ một lúc sau sắc mặt cậu ta đã bắt đầu thay đổi, tiếp đó toàn thân co giật. Lúc gọi được bác sỹ đến thì cậu ta đã...”

329

Tôi hỏi bác sỹ tại sao Hồng Sâm chết đột ngột như vậy, ông ta trả lời chắc như đinh đóng cột: “Trúng độc! Tình hình cụ thể phải chờ giải phẫu bệnh lý mới biết được, nhưng từ các biểu hiện bên ngoài có thể thấy chắc là cậu ta đã ăn phải thứ gì đó chứa chất kịch độc.”

Sau khi vào viện điều dưỡng, ngoài ăn cơm bệnh nhân ra Hồng Sâm chỉ ăn hoa quả trong cái giỏ được mang đến kia. Cơm bệnh nhân thì các bệnh nhân khác cũng ăn, chắc không thể có vấn đề gì, vì thế tôi quan sát kỹ giỏ hoa quả để trên tủ đầu giường, bên trong có táo cam sành và nho, bên cạnh làn còn để một chai nước nho đã uống hết một nửa. La Xán cho tôi biết chai nước này để trong giỏ hoa quả mang đến. Cái gọi là “việc tốt thành đôi” có nghĩa là trừ phi đồ biếu tặng là thứ đắt tiền, còn lại hầu hết đồ biếu tặng đều có một đôi. Nhưng chai

nước nho này giá chưa đến mười đồng sao lại chỉ có một? Tôi đếm số quả trong giỏ, cộng với số đã ăn, thấy táo và cam đều thành đôi, còn nho thì đương nhiên tôi không ngốc đến nỗi đi đếm từng quả một rồi.

La Xán và đồng nghiệp cũng ăn táo, cam và nho, nhưng ăn xong họ không có vấn đề gì, do đó hoa quả chắc chắn không có độc, vậy thì vấn đề nhất định là ở chai nước nho kia. La Xán cho biết chai nước này do Hồng Sâm tự tay mở, hung thủ có muốn dở trò cũng không dễ. Tôi quan sát kỹ chai nước một lượt, ngoài nhãn ghi là “Bồ đào thích”, là loại nước uống nhập khẩu khá nổi tiếng, bản thân nó chắc chắn không có vấn đề. Thân và nắp chai bằng nhựa cũng không có bất kỳ dấu hiệu bị hư hại nào, chắc nó không bị bơm chất độc vào bằng kim tiêm rồi. Vậy rốt cuộc hung thủ hạ độc bằng cách nào?

Đưa chai nước uống này cho Duyệt Đồng có lẽ sẽ biết được cách hung thủ hạ độc, nhưng điều quan trọng hơn lúc này là phải tìm ra hung thủ là ai. Trong giỏ hoa quả có tấm thiệp nhỏ, trên đó viết: “Chúc chàng Béo nhanh chóng bình phục”, ký tên là tập thể lớp của Hồng Sâm. Nếu như lúc đó A Dương ở đây, chắc chắn cậu ấy đã không để cho Hồng Sâm ăn những thứ trong giỏ, bởi vì nhà trường phong tỏa hoàn toàn thông tin về vụ án này, các bạn cùng lớp của cậu ta căn bản không biết cậu ta ở đây, làm sao có thể mang hoa quả đến được?

Trên tấm thiệp còn in số điện thoại của cửa hàng hoa quả, gọi đến đó hỏi mới biết người tặng quà là một nam giới trông rất lạ lùng, anh ta đeo kính đen và khẩu trang, khoảng từ 22 đến 25 tuổi. Khi tôi hỏi về chai nước nho, họ cho biết hoa quả mua ở cửa hàng nhưng chai nước kia là do khách mang đến.

Không lẽ “người đàn ông lạ lùng” đột nhiên xuất hiện này chính là hung thủ thực sự ở đằng sau vạch toàn bộ kế hoạch? Người này sát hại Hồng Sâm rất có thể là vì sợ cậu ta tỉnh lại sẽ khiến thân phận của anh tạ bại lộ. Nhưng người này đã giết Hồng Sâm thì tại sao không tiện thể tặng thêm hai giỏ hoa quả giết luôn cả Lôi Ngạo Dương và Mạch Tiểu Kiều?

Lúc tôi và A Dương đang thảo luận về tình tiết vụ án thì Duyệt Đồng và đồng nghiệp của cô đến, tôi kiểm tra chai nước uống kia trước. Cô xem xét một

330
lúc xong rồi vặn nắp mở ra, quan sát kỹ lưỡng thì phát hiện thấy bên trong nắp chai và cổ chai có một ít hạt tinh thể liền lấy kẹp gấp ra, bỏ vào trong cái hộp nhỏ.

“Biết được sự thể như thế nào rồi à?” Tôi hỏi.

“Phải làm xét nghiệm rồi mới biết được, nếu anh chưa tìm ra manh mối thì hãy về Đội Kỹ thuật với tôi một chuyến.” Đúng như Duyệt Đồng nói, tôi chưa

có chút manh mối nào về người hạ độc là ai.

Về đến Đội Kỹ thuật Duyệt Đồng nhanh chóng xét nghiệm tìm ra hạt tinh thể lấy được từ chai nước uống kia là xy-a-nua, đồng thời phát hiện trong nửa chai nước còn lại cũng có thành phần xy-a-nua.

“Rất cuộc hung thủ bỏ xy-a-nua vào chai nước còn đang đậy kín nắp bằng cách nào?” tôi cảm thấy hết sức nghi hoặc về vấn đề này.

“Đã nghe nói về nguyên lý hiện tượng mao dẫn chưa?” Duyệt Đồng hỏi lại tôi một câu.

“Thầy giáo trong trường không dạy tôi, nhờ cô giáo Quế bổ túc cho một bài vậy.” Tôi khiêm tốn thỉnh giáo.

Cô đổ nước vào cốc thủy tinh, sau đó cắm một ống thủy tinh rất nhỏ vào đó, bảo tôi: “Anh trông thấy gì không?” Thật lòng mà nói tôi không phát hiện thấy gì khác lạ cả, cũng không biết chuyện này có liên quan gì với việc hung thủ làm thế nào bỏ độc vào nước trong chai còn đóng kín.

Thấy tôi vẫn chưa phát hiện ra manh mối, cô bật cười mắng rằng: “Anh ngốc thật! Quan sát kỹ đi, mực nước trong ống thủy tinh cao hơn trong cốc chút ít.”

Tôi quan sát cẩn thận, mực nước trong ống thủy tinh đúng là có cao hơn một chút, nhưng vẫn chưa hiểu ý cô nên hỏi: “Thế thì làm sao?”

“Anh chờ một chút.” Cô đặt các thứ về vị trí cũ, thái độ không mấy vui vẻ, sau đó chạy ra ngoài không biết để làm gì, bỏ lại tôi và Trần Trần ở đó chỉ biết nhìn nhau.

Lúc sau, cô cầm một chai cocacola bằng nhựa quay lại dúi vào tay bảo tôi uống. Tôi cảm thấy rất lấy làm lạ, tại sao cô mua đồ uống mà lại chỉ mua cho một mình tôi, không có phần cho Trần Trần.

Nhưng cô cứ liên tục giục uống khiến tôi không nghĩ thêm nữa, mở nắp uống một ngụm. Nhưng khi môi vừa tiếp xúc với miệng chai tôi mới biết có chuyện không hay đang xảy ra, môi bỗng rát như bị lửa đốt, mùi vị cocacola vào miệng cũng rất lạ, giống như vị ớt, cay đến nỗi phải lập tức nhổ ra.

331

Tôi hỏi Duyệt Đồng như thế là chuyện gì, cô cười ngặt nghẽo đến nỗi không nói ra được, chỉ vào miệng chai bảo tôi tự xem. Tôi quan sát kỹ, thấy ở phía trong miệng và nắp chai đều có chất màu đỏ giống như dầu, nghĩ đó có lẽ là dầu ớt.

“Làm sao cô cho nó vào trong chai được?” Thực ra lúc mở nắp chai hình như tôi cũng trông thấy trên cổ chai có một ít thứ gì đó màu đỏ, nhưng vì nắp chai cũng màu đỏ, hơn nữa lại là mình tự tay mở nên không để ý, không ngờ lại thêm

nguyên liệu như vậy.

Duyệt Đồng cười một lúc xong mới giải thích cho tôi về nguyên lý hiện tượng mao dẫn. Nói một cách đơn giản, hầu hết mọi vật thể đều có đặc tính thấm hút, ví dụ như nhúng một miếng kính vào trong nước, lúc lấy ra sẽ có một ít giọt nước bám trên mặt kính. Trong ống thủy tinh nhỏ hẹp, đặc tính này biểu hiện là mực nước trong ống bị “kéo lên”, hơn nữa ống càng nhỏ thì mực nước bị kéo lên càng cao.

Giữa cổ và nắp chai nước luôn tồn tại một khe hở hẹp, lợi dụng nguyên lý mao dẫn bôi dung dịch xy-a-nua lên xung quanh nắp chai, dung dịch sẽ bị hút vào trong khe hẹp kia đồng thời kết tinh lại ở bên trong. Khi người chết mở nắp chai sẽ có một phần tinh thể này rơi vào bên trong, uống nước trong chai tất nhiên sẽ trúng độc mà chết.

Đây đúng là một bài học xương máu, môi tôi vẫn còn cảm thấy bỏng rát, sau này dù là chai nước chưa mở nắp cũng vẫn phải quan sát kỹ một lượt rồi mới uống được. Có điều, như vậy cũng đáng, ít nhất nó giúp tôi hiểu thêm được một nguyên lý, đồng thời cũng cho tôi biết trình độ của hung thủ không phải là thấp. Tình hình bây giờ rất xấu, tám người trong vụ án đã chết mất sáu người, Lôi Ngạo Dương lại đang bị nhốt trong nhà điên, tạm thời vẫn chưa thể xác định điên thật hay điên giả; Mạch Tiểu Kiều được bác sỹ chẩn đoán là thần kinh không bình thường do sợ hãi quá mức gây ra, có thể có khả năng chữa khỏi nhưng đến lúc nào khỏi thì rất khó nói.

Tôi rất muốn biết ngay lập tức lúc xảy ra vụ án thực ra đã xảy ra chuyện gì để suy đoán xem Lôi Ngạo Dương có phải là hung thủ hay không? Có phải là đồng bọn với người đàn ông lạ lùng hạ độc giết Hồng Sâm hay không? Hay chính người đàn ông lạ lùng kia mới là hung thủ thật sự. Mà bây giờ muốn biết tình hình lúc đó chỉ còn có thể hy vọng ở Mạch Tiểu Kiều, nhưng cho dù tôi có đủ nhẫn nại chờ đến lúc cô bình phục thì tổ trưởng cũng sẽ không cho tôi nhiều thời gian đến như vậy, huống hồ ai biết được người đàn ông lạ lùng kia tiếp theo sẽ ra tay với ai.

Có lẽ có một người sẽ giúp được tôi, mặc dù tôi rất không muốn gặp cô ấy nhưng bây giờ đã không còn cách nào khác rồi, đành phải vác mặt mo rồi trơ

332

trên đến gặp vậy. Cô ấy là Du Huệ Na, là bác sỹ điều trị tâm lý, rất giỏi thôi miên, chắc sẽ có thể làm cho Mạch Tiểu Kiều nói ra tình hình lúc vụ án xảy ra. Sở dĩ tôi không muốn tìm cô nhờ giúp đỡ là bởi vì... cô là người yêu cũ của tôi. Từng có câu “chia tay xong vẫn là bạn” rất nhiều lần rồi nhưng người thực

sự làm được như vậy lại vô cùng hiếm, vì thế khi biết Nghê Đan Đan và Lôi Ngạo Dương chia tay xong vẫn giữ được quan hệ bạn bè, thậm chí cô ta còn giúp cậu ấy theo đuổi bạn thân của mình, tôi thật sự cảm thấy kỳ lạ.

Chia tay với Huệ Na đã là chuyện của hai năm về trước. Tôi còn nhớ lúc đó mưa rất to, hình như ông trời cũng thấy thương cảm vì chúng tôi chia tay nhau. Tôi bước ra cửa xong quay lại nói với cô: “Sau này chúng ta không gặp lại nhau nữa...” Đó là lời cuối cùng tôi nói với cô, nói xong liền bước vào làn mưa xối xả, mặc cho nước mưa rửa sạch vệt nước mắt trên mặt, nhưng lại không phân biệt được trên mặt lúc đó là nước mưa hay nước mắt.

Suốt hai năm nay tôi luôn cố gắng để quên cô ấy nhưng lại không thể nào quên được. Mặc dù đã đốt hết mọi tấm ảnh có cô nhưng khuôn mặt xinh đẹp ấy vẫn hiện lên rõ mồn một trong đầu tôi; mặc dù đã xóa số điện thoại của cô nhưng tôi vẫn cứ đọc thuộc lòng; mặc dù đã hai năm không gặp nhưng tôi vẫn nhớ như in mùi nước hoa hồng tỏa ra trên người cô...

Gọi điện thoại cho cô, nói máy ròi nhưng cả hai đều im lặng, mãi lâu sau cô mới hỏi: “Có việc gì à?”

“Ừ, muốn nhờ em giúp một việc.” Hai năm trước, mỗi lần gọi điện cho cô đều nói không hết lời, cho dù vừa mới ở bên cô nhưng vừa chia tay nhau xong đã thấy nhớ cô da diết. Thế mà, bây giờ tôi không biết nói gì với cô, thật xấu hổ cho một kẻ tự khoe khoang có khả năng bắt chuyện với người lạ như tôi. Có lẽ trong giây phút này khoảng cách với cố nhân ở đâu bên kia còn xa hơn cả đối với một người hoàn toàn xa lạ.

“Em sẵn lòng!” Cô trả lời đơn giản nhưng lại rất đỗi dịu dàng khiến trong lòng tôi trào dâng một cảm giác ấm áp quen thuộc.

“Anh còn chưa nói là việc gì sao em đã đồng ý ngay vậy?” Tôi cố gắng nói giọng vui đùa, như thể sẽ giúp tôi không cảm thấy khó xử, nhưng vừa nói ra khỏi miệng lại thấy nó vô cùng kỳ quặc.

“Chỉ cần là việc của anh thì cho dù là việc gì nếu giúp được em cũng luôn sẵn lòng giúp. Suy cho cùng, em là người có lỗi...” Giọng cô nghe rất bình tĩnh nhưng tôi biết rằng trong lòng chắc chắn không thể bình tĩnh được.

Thực ra, nguyên nhân khiến chúng tôi chia tay nhau rất đơn giản, đó là do cha mẹ cô phản đối. Lúc đang yêu nhau, tôi vẫn còn ở Phòng Trinh sát hình sự,

333

hàng ngày đều phải tiếp xúc với những kẻ đại gian đại ác, hơn nữa thường xuyên phải đi làm ngay cả lúc đã nửa đêm, và tất nhiên cũng thường xuyên gặp phải nguy hiểm. Cha mẹ cô sợ sau khi lấy tôi rồi biết đâu chỉ được vài ba năm

cô đã phải trở thành quả phụ, càng sợ hơn nữa là tôi có thể vì công việc mà đắc tội với không ít nhân vật xã hội đen, sớm muộn rồi cũng khiến họ bị liên lụy. Vì thế, cô chủ động đề nghị tôi chia tay, có lẽ vì vậy nên đến bây giờ cô vẫn cảm thấy như mắc nợ tôi.

Tôi bảo Trần Trần về trụ sở trước, sau đó một mình lái xe đến đón Huệ Na ở bệnh viện nơi cô công tác. Đang trong giờ làm nhưng vì giúp tôi nên cô đã xin nghỉ. Đã hai năm trôi qua song cô không thay đổi so với trước là bao, vẫn nhỏ nhắn đáng yêu như thế. Nhưng nụ cười của cô đã không còn rạng ngời như trước nữa mà thậm chí còn có chút miễn cưỡng, ít nhất là trong mắt tôi, tất nhiên tôi cười cũng không mấy tự nhiên.

Thật ra, tôi luôn cảm thấy rất lầy làm lạ, xưa nay tôi luôn thích kiểu phụ nữ người hơi đầy đặn một chút, đặc biệt là những cô gái chân dài có vòng ngực từ loại C (khoảng 15cm) trở lên, người quá gầy hoặc nhỏ bé tôi không thấy thích cho lắm. Nhưng không hiểu tại sao tôi lại yêu Huệ Na, cô gái khá nhỏ nhắn, ngực không có mấy thịt này được đến ba năm mười tháng. Trên đường đến viện điều dưỡng, trong lúc nhớ lại những kỷ niệm đã qua, chúng tôi không nói với nhau câu nào, cả hai đều cảm thấy lúng túng khó xử.

Tình trạng của Mạch Tiểu Kiều có khá hơn chút ít so với lúc trước, không còn liên tục hò hét điên cuồng nữa, tuy nhiên vẫn còn rất sợ hãi chỉ hơi một chút gió thổi cỏ lay cũng khiến cô kêu thét lên, hơn nữa nói năng lộn xộn, hoàn toàn không hiểu được là đang nói gì. Trong tình trạng như vậy muốn lấy khẩu cung là điều không thể nhưng Huệ Na sẽ có cách khiến cô ấy phải tự mở miệng.

Thuật thôi miên cần phải thực hiện trong điều kiện không gian yên tĩnh. Sau khi bàn bạc, Dương và người phụ trách phía viện điều dưỡng sắp xếp cho chúng tôi một gian buồng bệnh cao cấp. Khi tiến hành, người bị thôi miên cần phải thả lỏng toàn thân mới có thể dễ dàng đi vào trạng thái thôi miên, vì thế không thể trói chân tay Mạch Tiểu Kiều được. Tôi sợ cô ta bất ngờ nổi điên tấn công Huệ Na nên muốn vào cùng để trông chừng, nhân tiện quan sát luôn quá trình thôi miên nhưng không được Huệ Na chấp thuận.

Mặc dù yêu nhau gần bốn năm, song trong trí nhớ của tôi thì hình như chưa lần nào tôi trông thấy Huệ Na thực hiện thuật thôi miên đối với người bệnh. Hơn nữa những lúc trò chuyện với tôi cô cũng chưa bao giờ đề cập đến chủ đề thôi miên, hề tôi đề cập đến là cô liền lập tức chuyển chủ đề khác. Tôi cảm thấy rất lạ, không hiểu vì sao khi ở bên tôi, cô ấy lại kỳ nhắc đến chuyện thôi miên đến như vậy nên nhớ rằng sở dĩ tôi quen cô là vì tôi từng ngộ sát một kẻ phạm tội giết người, cần phải điều trị tâm lý, mà một trong những phương pháp điều

trị đó là thôi miên. Thế nhưng, cho dù tôi hoàn toàn tin tưởng vào trí nhớ của mình song vẫn không thể nào nhớ được quá trình cô thôi miên mình, thậm chí cũng không thể nhớ nổi mình yêu cô như thế nào. Trí nhớ của con người kỳ lạ vậy đấy, những chuyện cần nhớ lại luôn không nhớ nổi, nhưng những đau khổ muốn quên đi thì lại vẫn cứ ghi lòng tạc dạ...

Những chuyện đã qua như một bộ phim dài lần lượt lướt nhanh trong buồng tối, khi dấu chấm hết đau buồn xuất hiện, Huệ Na cũng đã từ trong buồng bệnh bước ra, tôi đành tạm thời thoát khỏi dòng ký ức khắc ghi tận tâm can, cố nặn một nụ cười chắc hẳn rất khó coi. Thôi hãy cứ để cho quá khứ trôi qua, phía trước vẫn còn rất nhiều con đường phải đi, rất nhiều công việc phải làm, mà việc cấp bách trước mắt chính là tìm hiểu xem đã có chuyện gì lúc vụ án xảy ra.

42. Chương 42: Ấn Tượng Về Đầu Lâu

Để tìm hiểu rốt cuộc trong tầng hầm đã xảy ra chuyện gì, tôi đành mặt dày đến gặp Huệ Na, người yêu đã chia tay cách đây hai năm, hy vọng nhờ cô sử dụng sở trường thôi miên của mình làm cho Mạch Tiểu Kiều nói ra tình hình lúc xảy ra vụ án. Được phía viện điều dưỡng bố trí, cô và Mạch Tiểu Kiều ở trong buồng bệnh cao cấp suốt gần hai tiếng đồng hồ mới bước ra ngoài.

“Cô ấy kể lại tình hình lúc xảy ra vụ án cho em nghe rồi chứ?” Tôi dụ giọng hỏi. Huệ Na khẽ gật đầu, khuôn mặt xinh đẹp hơi tái, có lẽ là do sợ hãi vì thông tin vừa nghe được từ miệng của Mạch Tiểu Kiều. Cô ngồi cạnh tôi, người hơi run lên, bất giác dựa vào người tôi, còn tôi cũng rất tự nhiên ôm lấy cô. Giây phút này khiến tôi có cảm giác hình như được quay trở về hai năm về trước, mùi thơm quen thuộc trên người cô làm tôi ngây ngất, thân hình nhỏ nhắn làm tôi nhớ lại...

Chúng tôi ngồi lặng yên không ai nói với ai câu gì, hình như đang cùng nhớ lại quãng thời gian vui vẻ ngày xưa. Nhưng cho dù hồi ức có đẹp đến bao nhiêu thì hiện thực vẫn cứ luôn tàn khốc. Cuối cùng cô cũng ý thức được sự thật là chúng tôi đã chia tay nhau, khẽ tựa mình thoát ra khỏi vòng tay tôi, chỉnh sửa qua quýt dung nhan xong liền thuật lại cho tôi nghe cảnh tượng kinh hoàng qua lời kể của Mạch Tiểu Kiều. Để giúp tôi hiểu tình hình một cách đầy đủ cô thuật lại bằng giọng của Mạch Tiểu Kiều:

Tối hôm đó, A Dương bảo rằng muốn đưa chúng tôi xuống tầng hầm mời

Điệp tiên. Trước đó, tôi đã nghe anh nói dưới tầng hầm từng xảy ra chuyện đối với mười hai người khi họ mời Điệp tiên, khiến mấy người chết, những người sống sót đều phát điên. Vì thế tôi rất sợ, bảo anh đừng đi. Nhưng anh bảo rằng tất cả đều đã chuẩn bị xong xuôi, hơn nữa chỉ cần không làm Điệp tiên giận là sẽ không xảy ra chuyện gì.

Anh còn bảo tôi Điệp tiên mời về dưới tầng hầm không phải là Điệp tiên bình thường, ngoài biết được quá khứ và tương lai còn có thể giúp con người thực hiện ý nguyện. Anh bảo muốn nhờ Điệp tiên dạy phép tiên, ví dụ như thuật đọc suy nghĩ hay nhìn thấu mọi thứ khiến mọi người đều thấy trong lòng rất tò mò, tất cả đều đồng ý đi. Nhưng tôi vẫn rất sợ, không muốn đi lắm, anh bảo tôi không đi cũng không sao bởi vì chỉ cần năm người là có thể mời Điệp tiên được rồi.

336

Tôi cũng định bảo A Tổ đừng đi, nhưng sau khi nghe mấy câu mĩa mai châm chọc của các bạn cùng phòng của tôi, nó nhất quyết đòi đi. Không lay chuyển được nó, lại lo nó và A Dương xảy ra bất trắc nên tôi đành đi cùng.

Chúng tôi hẹn nhau lúc 0 giờ 30 phút, tập trung ở cạnh sân thể thao, khi bốn đứa con gái chúng tôi đến nơi thì A Dương và những người khác đã đợi được một lúc. A Dương và Mân Trạch còn mang theo khá nhiều dụng cụ, ngoài xà beng và chổi ra Mân Trạch còn khoác cả một ba lô trên lưng. A Tổ trêu đùa với các bạn cùng phòng tôi một hồi xong, chúng tôi liền đi về phía nhà trưng bày khoa học cũ theo A Dương.

Cửa chính nhà trưng bày khoa học không khóa, A Dương chỉ khẽ đẩy một cái là mở ra. Tuy nhiên, có lẽ do bản lề bị hoen gỉ nên lúc mở phát ra tiếng kêu ken két chói tai giống như tiếng oan hồn rên rỉ trong đêm khuya yên tĩnh khiến khắp người tôi nổi da gà, bất giác nắm chặt cánh tay A Dương. Cánh tay anh rất to khỏe, cũng rất săn chắc, tạo cho tôi cảm giác an toàn, khiến tôi thấy vững dạ hơn.

Trong nhà trưng bày khoa học khá tối, hơn nữa trên nền nhà cũng có không ít rác rưởi và những vật linh tinh, rất dễ bị vấp ngã. Anh Dương bảo Mân Trạch lấy đèn pin soi đường nhưng anh ấy tìm trong ba lô một hồi rồi bảo quên không mang theo, vì thế chúng tôi đành dò dẫm đến cửa tầng hầm.

Cửa tầng hầm bị khóa, tuy nhiên A Dương đã mang theo xà beng, không mấy tốn sức đã bẩy được khóa. Lúc cửa mở ra, tiếng kêu ken két chói tai lại cất lên, nghe như tiếng sứ giả gọi hồn đang niệm thần chú thúc giục, khiến tôi cảm thấy một mối bất an mơ hồ trong lòng.

Phía sau cửa là một cầu thang chật hẹp chìm trong bóng tối trông giống như cái miệng khát máu của yêu quái đang mở to, tuy nhiên tôi lại thấy nó giống như con đường ma quỷ tối tăm dẫn xuống địa ngục. Tôi theo sát phía sau A Dương bước xuống cầu thang, các sự vật phía trước hoàn toàn bị bóng đen nuốt chửng, hai mắt gần như bị mù ngay từ lúc bước vào cầu thang đó. Vì không nhìn thấy khiến tôi sợ hãi run lên, A Dương hình như nhận thấy tôi đang sợ nên nắm chặt tay tôi, hơi ấm từ bàn tay anh truyền sang khiến tôi cảm thấy rất ấm áp.

Sau khi đã vào cầu thang, A Dương bật một que diêm, ngọn lửa nhỏ giúp tôi nhìn rõ cảnh vật xung quanh nhưng cũng khiến tôi càng thấy sợ hãi hơn, đó là vì gian tầng hầm nhỏ hẹp này tạo cho người ta cảm giác rất bức bối, ngột ngạt, hơn nữa trên tường và trên mặt đất đều loang lổ vết máu, đáng sợ hơn nữa là ở cả bốn góc tường đều có một cái đầu lâu.

Tôi thật sự sợ chết khiếp trước cảnh tượng và không khí âm u đó liền bảo A Dương đừng mời Điệp tiên lên nữa và lập tức rời khỏi đó. Nhưng anh ấy lại

337

không muốn về, hơn nữa A Tổ bị mấy cô bạn của tôi kích vài câu cũng kiên quyết ở lại, tôi không lay chuyển được họ nên cũng đành ở lại.

Sau khi chuẩn bị mọi thứ xong xuôi, A Dương bảo mọi người cùng mời Điệp tiên, A Tổ cũng đòi tham gia. Trong lòng tôi linh cảm sẽ xảy ra chuyện gì đó nên yêu cầu hai anh em không tham gia để nhường cho người khác chơi. Nhưng A Tổ bị mấy cô bạn tôi buông mấy lời kích bác liền khẳng khẳng đòi chơi, may mà cuối cùng A Dương vẫn lui ra ngoài cùng với tôi. Mọi người âm ỉ một lúc cuối cùng cũng quyết định danh sách mời Điệp tiên gồm năm người là A Tổ, Mân Trạch và ba cô bạn cùng phòng tôi. Họ ngồi quây quanh hình bát quái, cùng ấn ngón tay trở lên chiếc đĩa úp ngược trên giấy, bởi vì khá thành thạo trò chơi này nên Mân Trạch đọc câu thần chú: “Hỡi hài cốt ngủ say dưới vực sâu lạnh cóng, hỡi oan hồn bị cầm tù dưới địa ngục tối tăm, xin hãy nghe lời gọi của ta, phá tung gông xiềng nặng nề, xé toang phong ấn cổ xưa, trở về bên cạnh ta. Ta bằng lòng lấy hơi ấm của cơ thể mình sưởi ấm hài cốt lạnh cóng của ngài, lấy linh hồn của ta an ủi sự phẫn nộ của ngài, làm lửa giận trong lòng ngài lắng xuống...”

Mân Trạch đọc thần chú xong thì chiếc đĩa bắt đầu chuyển động, mọi người đều rất phấn khởi, liền bắt đầu đặt ra cho Điệp tiên những câu hỏi đã biết đại loại như ngày sinh tháng đẻ của mỗi người, Điệp tiên trả lời không chút sai lệch. Tiếp đó Đan Đan hỏi Điệp tiên về người chồng tương lai của mình có đẹp trai

không, giàu có không? Điệp tiên trả lời là “không”, chúng tôi cho rằng ý của Điệp tiên là trên giấy không có chữ ngài ấy muốn nói, nên viết lên đó những chữ thường dùng, kết quả nhận được câu trả lời là “không chồng.”

Nhận được câu trả lời “không chồng”, mặt Đan Đan lập tức tối sầm lại, xem ra sắp buông lời chửi tục đến nơi, may mà A Dương kịp thời ngăn lại, bảo cô tuyệt đối không được vô lễ với Điệp tiên.

Đan Đan mặc dù nhẫn nhịn được nhưng rõ ràng đã không còn lòng dạ nào nữa nên bảo rằng mình nghỉ chơi. Mân Trạch chau mày bảo cô: “Không được bảo không chơi là không chơi ngay, đã mời Điệp tiên lên rồi, chưa tiễn ngài quay về thì ngón tay mọi người đều không được rời khỏi đĩa, nếu không Điệp tiên sẽ không vui.”

“Vậy thì tiễn về là được rồi!” Khẩu khí của Đan Đan cho tôi biết tâm trạng cô lúc đó rất xấu.

“Đành phải như vậy thôi, thật ra tôi còn có rất nhiều việc muốn thỉnh cầu Điệp tiên.” Mân Trạch nhướn đôi lông mày tỏ vẻ bất đắc dĩ, chuẩn bị tiễn Điệp tiên. Nhưng A Dương lại bảo anh còn muốn thỉnh cầu Điệp tiên dạy phép thần thông, không thể tiễn ngài về nhanh như thế được, hơn nữa vừa mời Điệp tiên lên đã tiễn về ngay e rằng ngài sẽ không vui.

338

Trong lúc họ đang tranh cãi có nên tiễn Điệp tiên về hay không thì chiếc đĩa bỗng dưng chuyển động mạnh một cái, tiếp đó lần lượt dịch chuyển đến vị trí hai chữ “nổi giận.” Sắc mặt A Dương lập tức trở nên rất khó coi, bèn giục Mân Trạch hỏi xem có phải Điệp tiên nổi giận không? Sắc mặt của Mân Trạch cũng không dễ coi hơn chút nào, vội vàng hỏi Điệp tiên có phải ngài chưa muốn về hay không, câu trả lời nhận được là “phải.” Tiếp đó, anh ta lại hỏi có thể cho A Dương thay thế Đan Đan tiếp tục được không, Điệp tiên trả lời là “không”, sau đó chiếc đĩa còn dịch chuyển lên trên chữ “chết.”

Mọi người đều sợ khiếp vía, thi nhau hỏi Điệp tiên tại sao, A Dương vội hét bảo mọi người yên lặng để một mình Mân Trạch hỏi. Mân Trạch mồ hôi túa ra trên trán, run rẩy hỏi: “Thưa Điệp tiên, Điệp tiên, xin hỏi có phải chúng tôi làm ngài mất vui rồi không?”

Chiếc đĩa dịch chuyển lên trên chữ “phải.” Anh ta nuốt một ngụm nước bọt, hỏi tiếp: “Có phải ngài muốn giết chúng tôi không?” Chiếc đĩa từ từ dịch chuyển, vòng quanh chữ “không” một vòng, cuối cùng vẫn dừng lại trên chữ “phải.”

Mọi người đều đột nhiên không dám nói, không dám cử động, thậm chí cả

không dám thở, thời gian hình như dừng lại ở giây phút đó, trong tầng hầm chật hẹp chỉ nghe thấy tiếng tim đập thành thịch.

Cuối cùng Đan Đan không chịu được, mở miệng chửi to: “Điệp tiên thối có gì tài cán chứ, làm được gì chúng tôi nào! Bà cô này muốn về bây giờ, ông ta dám ho he một tiếng thì ngay cả con C... của ông ta cũng vật xuống đấy, hừ!”

“Đan Đan xin lỗi Điệp tiên nhanh lên, nếu không chúng ta chết ở đây thật đấy!” Mân Trạch căng thẳng đến nỗi mồ hôi ướt đầm đầy đầu.

“Sợ cái gì, ông ta làm gì được chúng ta nào!” Đan Đan mặc dù hình như có chút sợ hãi nhưng vẫn không hề tỏ ra yếu thế.

Mân Trạch nói giọng run rẩy: “Đó là vì cô không biết chuyện xảy ra mười bảy năm trước...”

“Mân Trạch, đừng nói!” A Dương đột nhiên ngăn lại. Nhưng đúng lúc đó chiếc đĩa bỗng nhiên lại rung động mạnh, trước tiên dịch chuyển đến chữ “nói”, sau đó lần lượt là các số và chữ “1”, “2”, “7”, “chết”, “5” và “sống.”

“Anh Trạch, Điệp, điệp, điệp tiên định nói gì thế?” A Tổ sợ đến nỗi hai hàm răng va vào nhau lập cập, khó khăn lắm mới nói được một câu.

Mân Trạch nhìn A Dương một cái rồi mới run rẩy nói: “Điệp tiên bảo tôi kể cho mọi người nghe chuyện xảy ra mười bảy năm trước. Lúc đó có mười hai sinh viên mời Điệp tiên ở đây, vì trong đó có một người bất kính với Điệp tiên
339

nên Điệp tiên hóa thân thành quỷ đầu lâu giết chết bảy người, năm người còn lại may mắn sống sót nhưng cũng sợ hãi đến nỗi phát điên... Vết máu trên tường và dưới mặt đất chính là để lại từ lúc đó.”

“Vậy chúng ta cũng sẽ chết à?” Cuối cùng Đan Đan đã sợ, ôm lấy Bảo Ngôn ở bên cạnh, người không ngừng run lên cầm cập.

“A Dương, chúng ta phải làm thế nào?” Hình như Mân Trạch cũng không còn biết phải làm gì.

“Mau hỏi Điệp tiên phải làm gì thì ngài mới tha thứ cho chúng ta.” A Dương vô cùng sốt ruột, chỉ giận nổi là không thể lập tức đặt ngón tay lên đĩa, tự mình nói với điệp tiên. Mân Trạch hỏi xong, chiếc đĩa di chuyển đến hai chữ “thân thể.”

“Thân thể? Chẳng lẽ Điệp tiên cần thân thể, nhưng cần thân thể của ai chứ?”

Mân Trạch lẩm nhẩm tự hỏi, chiếc đĩa lại dịch chuyển, lần này dừng lại trên chữ “mày.”

Mọi người ngạc nhiên xen lẫn ngờ vực nhìn Mân Trạch, hình như ý thức được rằng sắp sửa xảy ra chuyện đáng sợ, mà anh ta cũng không biết phải làm

thế nào, anh ta nhìn chiếc đĩa với nét mặt kinh hoàng không thốt lên lời. Đột nhiên chiếc đĩa lại rung động mạnh, tiếp đó dịch chuyển rất nhanh không theo quy luật nào cả. Mân Trạch hốt hoảng hét lên: “Án mạnh chiếc đĩa xuống, Điệp tiên muốn cướp thân thể của chúng ta, không được để chiếc đĩa lật ngược lại...” Nhưng chiếc đĩa dịch chuyển rất nhanh, anh ta nói chưa dứt lời thì nó đã bay ra khỏi tờ giấy, thoát khỏi những ngón tay của họ rồi lật ngược trở lại. Đáng sợ hơn là ngay chính giữa lòng đĩa xuất hiện một giọt máu đỏ tươi. Cùng lúc đó tất cả các ngọn nến bắt ngờ đồng thời tắt phụt, nhưng gian tầng hầm lại không lập tức chìm trong bóng tối mà ở bốn góc tường đều phát ra ánh sáng mạnh đến nỗi tôi có thể nhìn mọi cả sự vật xung quanh. Khi tôi nhìn về phía góc tường, không nén nổi khiếp sợ kêu lên thất thanh, bởi vì ánh sáng ấy được phát ra từ bên trong chiếc đầu lâu đặt ở đó.

Mân Trạch nhìn giọt máu tươi trong lòng đĩa, mặt tựa như khúc gỗ mặc dù đã quen anh ta gần một năm nay nhưng khuôn mặt anh ta trong khoảnh khắc đó khiến cho tôi có cảm giác rất xa lạ, hình như anh ta đã biến thành một người khác. Cảm giác của mọi người có lẽ cũng giống tôi, đều bắt giác lùi lại phía sau. Anh ta từ từ đứng dậy, cơ thịt trên mặt hơi co lại, lúc đứng thẳng người lên bỗng nhiên bật cười ha hả, đồng thời xé toạc áo ra.

Hành động của anh ta làm chúng tôi sợ hết hồn, nhưng đáng sợ hơn là sau lưng anh ta lại xuất hiện hình một chiếc đầu lâu màu trắng, dưới ánh sáng mờ mờ hình như đang nhìn chúng tôi cười ác độc.

340

Tôi nghĩ quỷ đầu lâu đã xuất hiện, nhập vào thân xác Mân Trạch, trong khi mọi người đều đã sợ hãi phát điên. “Quỷ đầu lâu kìa!” Hồng Sâm là người kêu lên trước tiên, chạy bật mạng lên cầu thang. A Dương cũng kéo tôi chạy, tôi định gọi A Tổ chạy nhanh lên nhưng chưa kịp ngoái cổ lại thì đã nghe tiếng nó kêu thảm thương, đến lúc quay lại thì đã thấy một cánh tay rơi xuống trước mắt...

Đó là cảnh tượng đáng sợ nhất tôi từng nhìn thấy kể từ lúc sinh ra trên đời, ngay trước mắt tôi, Mân Trạch vạt rời tất cả chân tay thậm chí cả đầu A Tổ, máu tươi bắn tung tóe, không những nhuộm đỏ khắp người anh ta mà còn nhuộm đỏ cả đám Đan Đan đang sợ hãi trơ ra như đá ở bên cạnh, khiến bọn họ như biến thành người máu. Đan Đan là người định thần lại sớm nhất, vừa hét vừa trèo lên chạy cùng chúng tôi, nhưng Di Phương và Bảo Ngôn thì...

Trong giây phút ấy, chúng tôi chỉ cầu sao mọc thêm mấy cái chân để chạy thật nhanh khỏi nơi khủng khiếp ấy, nhưng vì cầu thang quá hẹp, Hồng Sâm béo

ục ịch ở phía trước đã chắn mất lối đi. Hơn nữa cậu ta còn hoảng loạn đến nỗi ngã lăn ra, bịt kín cửa ra duy nhất nên ngoài việc la hét chúng tôi không biết làm gì khác. Đến lúc cậu ta vụng về bò dậy được thì Mân Trạch đã giết chết Di Phương và Bảo Ngôn, đang nhào đến Đan Đan ở phía sau tôi...

Huệ Na bảo Mạch Tiểu Kiều nhớ được đến đây thì đứt đoạn, cũng có nghĩa là vào lúc Nghê Đan Đan bị tấn công cô đã hoàn toàn suy sụp và phát điên. Theo như lời kể của cô, kẻ ra tay giết người là Sử Mân Trạch bị Điệp tiên nhập vào, mà cậu ta thì đã chết rồi, Điệp tiên như có như không giữa chốn hư vô lại không thể bắt được, năm mạng người coi như đã chết một cách oan uổng. Nhưng nếu hung án là do Điệp tiên làm thì chuyện người đàn ông lạ lùng hạ độc giết Hồng Sâm kia lại là thế nào? Có lẽ, tất cả đều là do hấn ngấm ngấm giở trò, chính hấn mới là kẻ đứng đằng sau gây tội ác!

43. Chương 43: Vụ Hiếp Dâm Tàn Bạo

Nhờ có Huệ Na giúp đỡ, tôi biết được tình hình vụ án do Mạch Tiểu Kiều kể lại, kẻ gây án hóa ra là Sử Mân Trạch, một trong số những người đã chết, nhưng hung thủ thực sự lại là Điệp tiên nhập vào thân xác cậu ta. Song, khi báo cáo đúng sự thật chuyện này với tổ trưởng, tội lập tức bị anh ấy chính cho một trận: “Lát nữa cậu nộp một tờ đơn từ chức xong rồi chuyển sang hành nghề thần thánh đi.”

“Tổ trưởng đừng như vậy, tôi viết trong báo cáo rằng cậu ta bị tâm thần phân liệt là được chứ gì.” Kỳ thực trong báo cáo của hầu hết các vụ án liên quan đến ma quái đều dính dáng đến bệnh tâm thần phân liệt.

Tổ trưởng lườm tôi một cái: “Cậu muốn viết gì trong báo cáo cũng không quan trọng, vấn đề lớn nhất hiện nay là phải nhanh chóng tìm ra gã đàn ông kỳ quái đứng đằng sau giở trò kia. Không thể cứ bưng bít gia đình người bị hại mãi được, nhất là gia đình Hồng Sâm, chúng ta cần phải nói rõ với họ, nếu không sớm muộn gì cơ quan giải quyết khiếu nại tố cáo cũng đến chính cho chúng ta đấy...”

Đúng lúc đang bị tổ trưởng lớn tiếng dạy bảo thì điện thoại đổ chuông, là A Dương gọi đến: “Tôi nghĩ, có lẽ sau này tôi không nên ngủ nữa, vừa về đến nhà định ngủ gật một lát thì lại xảy ra chuyện...”

“Xảy ra tình hình gì thế?” Vừa tắt máy, tổ trưởng liền hỏi ngay.

“Hừ!” Tôi thở dài một tiếng, cười gượng: “Tai họa lớn rồi, tối qua cấp dưới

của cậu Dương bị tấn công, một chết một bị thương, còn Mạch Tiểu Kiều thì bị hiếp dâm.”

Tổ trưởng nhắm mắt, ra sức day hai thái dương: “Cậu và Trần Trần khẩn trương đến viện điều dưỡng tìm hiểu tình hình, vụ án này không giải quyết nhanh thì chúng ta khó sống đây.”

Lúc tôi và Trần Trần đến nơi, A Dương hai mắt vẫn đỏ tía máu đang ở trước buồng bệnh của Mạch Tiểu Kiều, đốt hết điều thuốc này đến điều thuốc khác. Trông thấy chúng tôi liền nói với vẻ chán chường: “Tôi sắp phát điên vì vụ án này rồi! Tối qua sau khi được thôi miên Mạch Tiểu Kiều đã khá hơn nhiều,

342

không còn hoảng loạn như trước nữa. Tôi nghĩ chắc không còn xảy ra chuyện gì nữa nên dặn bọn La Xán trông coi cẩn thận, không được để bất cứ ai đến gần buồng bệnh, còn mình sau đó về nhà nghỉ ngơi. Không ngờ sáng sớm hôm nay viện điều dưỡng gọi điện báo bác sỹ đi kiểm tra buồng bệnh phát hiện thấy La Xán bị thương nặng, đồng nghiệp còn lại kém may mắn hơn đã hy sinh vì nhiệm vụ. Còn Mạch Tiểu Kiều thì bị người ta xé quần áo nát vụn, nhét giẻ vào miệng, phần dưới có một ít vết máu, rõ ràng là đã bị hiếp dâm.”

Cậu ta nói xong liền dẫn chúng tôi vào trong buồng bệnh, trên nền nhà có hai hình người vẽ bằng phấn, trong đó một người ở phần đầu có vết máu, không cần cậu ta giải thích tôi cũng đoán được đó là đồng chí không may hy sinh, còn người kia là La Xán. Có điều thi thể đồng chí hy sinh đã được chuyển đi, còn La Xán và Mạch Tiểu Kiều cũng được đưa đi chữa trị, vì thế trong buồng bệnh chỉ có ba người chúng tôi.

Giường bệnh vô cùng lộn xộn, trên giường và xung quanh vương vãi đầy mảnh vụn quần áo bệnh nhân, ở chính giữa giường có một đám máu nhỏ, xem ra đêm qua Mạch Tiểu Kiều bị cướp mất trinh tiết một cách dã man. Trên các sợi vải dày dùng để trói chân tay người bệnh ở bốn chân giường đều có vết máu rất rõ, từ đó có thể suy đoán đêm đầu tiên của cô đã rất đau khổ chẳng khác gì bị rơi xuống địa ngục.

“Có biết kẻ nào làm không?” Thật ra trong lòng tôi đã có câu trả lời, chẳng qua cũng chỉ hỏi chiếu lệ mà thôi.

“Chắc cậu cho rằng do gã đàn ông kỳ quái kia làm à! Trước lúc đến đây tôi cũng nghĩ như vậy, có điều sau khi biết Lôi Ngạo Dương đã biến mất có lẽ cậu sẽ thay đổi suy nghĩ.”

“Cái gì? Chẳng phải cậu ta bị nhốt trong nhà điên hay sao?” Nhà điên được khóa bên ngoài, người bị nhốt bên trong không thể nào tự mở cửa được, mà

phía viện điều dưỡng cũng không thể vô duyên vô cớ thả một người điên ra được.

“Tôi đưa cậu đi xem nhé!” A Dương dẫn tôi đến trước cửa nhà điên dùng để nhốt Lôi Ngạo Dương lúc trước.

Tôi sững sờ khi vừa đến nơi, cửa phòng bị thủng một lỗ đủ cho một cánh tay luồn qua, cũng có nghĩa là rất có thể Lôi Ngạo Dương tự mình phá thủng cửa rồi thò tay ra ngoài mở. Có điều mặc dù phía trong bọc đệm mềm nhưng phần chính của cửa phòng được làm bằng thép tấm, dù cậu ta có khỏe đến mấy cũng không thể dùng tay không làm thủng được. Vậy mà khi vào trong phòng, ngoài chiếc kẹp dùng cho người điên bị phá hỏng thì không phát hiện thấy gì khác nữa.

Việc Lôi Ngạo Dương cưỡng hiếp bạn gái mình xem ra có vẻ lạ lùng, có điều, bạn thân của bạn gái cũ cậu ta từng tiết lộ cậu ta là con quý cuồng dâm, 343

mà Mạch Tiểu Kiều lại là gái còn trinh, vì thế chiếm đoạt cũng là điều có thể hiểu được. Nhưng vấn đề lớn nhất hiện nay là rốt cuộc cậu ta điên thật hay điên giả, lấy đâu ra sức mạnh ghê gớm để phá được cả cửa sắt như vậy, và tại sao cậu ta lại chọn thời điểm này để xâm phạm Mạch Tiểu Kiều? Từ các thông tin thu thập được trước đó cho thấy cậu ta có thể có phép thần thông, có lẽ sau khi mời Diệp tiên lên đã nhận được thêm sức mạnh không tưởng tượng nổi, thậm chí ngay cả tính tình cũng vì thế mà thay đổi theo.

“Đúng là loài cầm thú, đáng bị người đời lên án!” Lúc tôi hỏi về tình hình của Mạch Tiểu Kiều, bác sỹ điều trị cho cô là Từ Niệm đã nghiêng răng trả lời, “Tối qua tình hình bệnh nhân đã có chuyển biến rõ rệt, có lẽ chỉ cần điều trị thêm một thời gian nữa là bình phục, nhưng tình trạng bây giờ còn nghiêm trọng hơn lúc mới đến đây rất nhiều, bất cứ ai đến gần cô ấy cũng đều hét lên. Có lẽ phần đời còn lại của cô ấy e rằng sẽ phải sống trong viện điều dưỡng tâm thần mất thôi.”

Khi tôi hỏi rốt cuộc Mạch Tiểu Kiều bị tổn thương ra sao, tại sao bệnh tình lại nghiêm trọng đến như vậy, là một phụ nữ nhưng bác sỹ Từ lại tỏ ra rất khó nói, mãi lâu sau mới trả lời: “Khoang miệng, âm đạo và trực tràng của cô ấy đều có dấu vết tinh dịch, cũng có nghĩa là cả ba bộ phận này đều bị hung thủ xâm phạm. Hơn nữa miệng âm đạo và cửa hậu môn của cô bị rách nghiêm trọng, chắc chắn đã bị hung thủ cưỡng bức một cách vô cùng thô bạo. Tội nghiệp cô ấy, trước đó còn là một khuê nữ trong trắng, bị xâm phạm tàn bạo như vậy dù là người bình thường cũng phải phát điên chứ nói gì đến một người tinh thần vốn

không ổn định như cô ấy.” Bác sỹ Từ nói mà hai mắt ứa lệ.

Một bác sỹ suốt ngày tiếp xúc với người bị thần kinh mà cũng phải thốt ra từ “cầm thú” như vậy đủ thấy chắc chắn Mạch Tiểu Kiều đã bị đối xử một cách không phải là đối với con người. Nhưng làm sao Lôi Ngạo Dương lại có thể đối xử với bạn gái của mình tàn bạo đến thế. Liên tưởng đến chuyện hấn có thể phá thủng cửa sắt... Chẳng lẽ hấn cũng bị Điệp tiên nhập vào à?

Muốn làm rõ sự tình, cách tốt nhất là trực tiếp hỏi đương sự, nhưng La Xán hiện đang được cấp cứu, sống chết ra sao chưa thể nói chắc được, còn Mạch Tiểu Kiều thì đã hoàn toàn điên dại, ngoài những từ đại loại như “đùng”, “cứu tôi” ra không nói được từ nào khác. Tôi vốn định nhờ Huệ Na giúp một lần nữa nhưng sau khi tìm hiểu tình hình cô cũng tỏ ra bất lực, bởi vì người bệnh đã hoàn toàn mất kiểm soát, đại não luôn ở trong trạng thái hưng phấn nên không thể thôi miên được.

Trong lúc không biết làm thế nào, tôi đành xin bác sỹ Từ mẫu tinh dịch để lại trong người Mạch Tiểu Kiều, tiện thể cũng lấy luôn mẫu máu của Lôi Ngạo Dương và Hồng Sâm được lấy để kiểm tra lúc nhập viện, sau đó đến Đội Kỹ thuật một chuyến với hy vọng tìm ra manh mối.

344

Đến Đội Kỹ thuật đưa mẫu tinh dịch và máu cho Duyệt Đồng, cô ấy bảo Lang Bình mang vào phòng xét nghiệm đồng thời đưa cho tôi báo cáo xét nghiệm vật chứng thu được trong tầng hầm lúc trước. Do vật chứng thu được rất nhiều nên báo cáo kết quả cũng dài lê thê, tuy nhiên trong đó chỉ có mấy hạng mục làm tôi chú ý:

1. Máu: Phát hiện tổng cộng năm mẫu máu tại hiện trường, qua đối chiếu đã chứng thực là của năm xác chết, số lượng mỗi mẫu máu ước tính đều không dưới 2400ml.
2. Tro bụi: Tro bụi phát hiện tại hiện trường là hỗn hợp của các vật linh tinh như băng ghi âm cường lực, nhựa, tóc và giấy vụn bị cháy tạo thành.
3. Đầu lâu: Bốn chiếc đầu lâu đều là xương người thật từ độ dày xương và thể tích đầu lâu phán đoán đó là một nam ba nữ, trong đó hai nữ còn chưa mọc răng khôn, tuổi vào khoảng từ 25 trở xuống, một nam và một nữ còn lại căn cứ vào độ mài mòn của răng phán đoán khoảng từ 40 đến 50 tuổi. Cả bốn chiếc đầu lâu này đều có dấu vết bị đốt, đồng thời còn sót lại một ít phốt pho pentôxít và sáp rệu.
4. Nền: Những cây nền phát hiện tại hiện trường dù là đốt rồi hay chưa cũng đều đã có sự can thiệp, khi cháy được một nửa sẽ tự tắt.

Xem xong báo cáo xét nghiệm, nghi vấn trong đầu tôi càng nhiều hơn. Trước tiên là máu, Mạch Tiểu Kiều bảo rằng lúc họ xuống tầng hầm ở đó đã loang lổ vết máu, nhưng trong báo cáo lại nói ở hiện trường chỉ có máu của năm người chết, vậy thì vết máu lúc trước cũng là của năm người này.

Thứ hai, trong lời kể của Mạch Tiểu Kiều hình như không đề cập đến băng ghi âm cường lực, mà trước khi cô chạy khỏi tầng hầm tất cả nên đều tắt, vậy thì tro bụi phải là do ai đó tạo ra nhằm tiêu hủy chứng cứ. Nhưng mà rốt cuộc băng ghi âm cường lực này chứa bí mật gì?

Thứ ba, những chiếc đầu lâu kia từ đâu ra? Ở thời đại bắt buộc hỏa táng ngày nay, muốn tìm xương người không phải chuyện dễ, chắc không phải là đầu lâu có từ thời trước chứ! Còn sấp rượu mặc dù có thể giúp tôi hiểu được chuyện Mạch Tiểu Kiều nói bên trong đầu lâu phát sáng là thế nào nhưng mà không có người đốt thì làm sao sấp rượu có thể bốc cháy được? Không lẽ nó có liên quan đến phốt pho pentôxít còn sót lại ở đó?

Thứ tư, nếu do Lôi Ngạo Dương chuẩn bị, vậy thì kẻ giở trò gian lận ở đây phải là cậu ta, chẳng lẽ cậu ta đã tính kế sát hại mọi người từ trước rồi?

Tôi đem những nghi vấn trong lòng thảo luận cùng với hai mỹ nhân. Đầu óc Trần Trần không thật thông minh, không giúp tôi giải đáp được bất kỳ vấn đề

345
gì. Duyệt Đồng trầm tư suy nghĩ một lát xong bỗng nhiên hiểu ra: “Có thể tôi giải đáp được một phần nghi vấn của anh.”

“Cô nghĩ đến điều gì?” Tôi sốt ruột hỏi.

Cô thoải mái vươn vai một cái, bộ ngực rất có sức thu hút và theo đánh giá của tôi là hơi nhỏ hơn của Trần Trần một chút nhô ra phía trước, mãi lâu sau mới nói: “Mệt chết đi được, muốn nghỉ ngơi một chút và đi rửa chân gì đó quá mà chẳng có ai mời cả.” Hừ, ông trời ơi? Sao số tôi lại khổ thế này, cứ bị người khác chặt chém mãi.

Đến trung tâm mát-xa chân, không biết vô tình hay cố ý mà Duyệt Đồng lại chọn buồng cho hai người, bởi vì tôi còn phải hỏi cô đã nghĩ ra manh mối gì nên đành phải để Trần Trần hóng mát một mình. Trong khi được nhân viên mát-xa chân phục vụ một cách thành thạo nhưng vẫn không thể cảm thấy thoải mái, tôi lại hỏi cô nghĩ ra điều gì, cô nhắm mắt có vẻ rất mãn nguyện, để tôi hỏi mấy lần rồi mới trả lời: “Tôi nghĩ đến chuyện đốt cháy sấp rượu. Phốt pho pentôxít là sản phẩm sinh ra sau khi phốt pho trắng bốc cháy, nhiệt độ cháy của phốt pho trắng rất thấp, trộn lẫn với sấp rượu có thể khiến cho sấp rượu tự bốc cháy.

Nhiệt độ dưới tầng hầm vốn tương đối thấp, không đủ để phốt pho trắng tự bốc

cháy, nhưng sau khi có mấy người vào trong đó sẽ làm cho nhiệt độ tăng lên chút ít, như thế có thể đốt làm cho sáp rữa cháy rồi. Trong lúc tất cả mọi người đều tập trung chú ý vào việc mời Diệp tiên sẽ không ai để ý đến việc đầu lâu bỗng nhiên phát sáng, nhưng đến khi tất cả nến đều tắt rồi thì ngọn đèn đầu lâu đáng sợ mới rọi vào mắt họ.”

Nghe Duyệt Đồng phân tích xong tôi không khỏi suy nghĩ sâu hơn, nếu những chiếc đèn đầu lâu kia do con người tạo ra thì rất có thể người đó là Lôi Ngạo Dương, cũng có nghĩa là cậu ta phải vào trong tầng hầm trước khi xảy ra sự việc. Nhưng nếu người đặt đầu lâu vào đó là cậu ta thì tại sao cậu ta lại phải thêm một động tác nữa là thay chiếc khóa mới vào đó rồi sau lại tự tay phá nó ra? Có thể người đặt đầu lâu vào tầng hầm trước đó là người đàn ông bí hiểm đầu độc giết Hồng Sâm kia, nhưng trước khi hung án xảy ra ở dưới tầng hầm làm sao lại có vết máu? Chẳng lẽ trong số năm người chết có một người là đồng bọn của người đàn ông bí hiểm ấy, hoặc giả hẳn ta có thể bằng cách nào đó lấy được máu của họ? Nhưng theo lời kể của Mạch Tiểu Kiều, lúc họ vào tầng hầm thì ở đó đã loang lổ vết máu, muốn như vậy chắc chắn phải cần tới không ít máu.

Trong lúc tôi đang vắt óc suy nghĩ, bỗng nhiên nghe thấy một trong số các cô gái mát-xa chân nói: “Úi chà, loại sữa tắm này tác dụng kém quá, lại dùng hết một lọ nữa rồi.” Một cô khác lại nói: “Đã bảo đừng bóp ra nhiều như thế, mỗi lần bóp ra một ít thôi chẳng phải là dùng được lâu hơn hay sao? Cô dùng hết nhanh như vậy coi chừng bị trừ tiền...”

346

Sau đó họ nói thêm những gì tôi không còn để ý nữa, trong đầu lúc này chỉ nghĩ đến câu “đừng bóp ra nhiều như thế, mỗi lần bóp ra một ít thôi chẳng phải là dùng được lâu hơn”, bóp ra từ từ thì có thể dùng được lâu hơn... Câu nói này hình như khiến tôi nghĩ đến điều gì đó, song lại giống như bị ngăn cách bởi một màng giấy mỏng, chỉ một tí ti đó thôi mà không thể nào nghĩ ra được.

Tôi sắp xếp lại trong đầu tất cả thông tin đã biết, lần lượt suy đoán, dần dần rút ra được một tình huống mơ hồ:

Gã đàn ông bí hiểm lấy trộm tờ báo số ra mười bảy năm trước của trường, ngụy tạo bài báo giả đánh lừa Lôi Ngạo Dương vốn đam mê thần học phương Đông, đồng thời kể cho cậu ta nghe truyền thuyết về Diệp tiên. Kể đó còn sử dụng một số biện pháp để lấy được máu của năm người bọn Sử Mân Trạch, tạo ra cảnh tượng trước đây trong gian tầng hầm này đã từng xảy ra hung án. Lôi Ngạo Dương không cưỡng được mê hoặc đã dẫn mọi người xuống tầng

hâm mời Diệp tiên, kết quả khiến cho Sử Mân Trạch bị Diệp tiên nhập vào, sau khi giết hại bốn người, Sử Mân Trạch cũng chết theo. Còn gã đàn ông bí hiểm kia để ngăn cảnh sát lấy được lời khai bất lợi về mình từ miệng người may mắn sống sót đã đầu độc giết chết Hồng Sâm.

Có lẽ sau khi Sử Mân Trạch chết, Diệp tiên lại nhập vào Lôi Ngạo Dương, còn gã đàn ông bí hiểm đó đã thỏa thuận gì đó với Diệp tiên. Vì thế Diệp tiên đã xui khiến Lôi Ngạo Dương cưỡng hiếp Mạch Tiểu Kiều một cách vô cùng tàn bạo, khiến cho bệnh tình của cô trở nên nghiêm trọng khó bình phục được, và khiến cảnh sát cũng không thể nào thông qua cô tìm ra manh mối.

Nhưng, nếu muốn Mạch Tiểu Kiều mãi mãi ngậm miệng thì cách tốt nhất là giết người diệt khẩu. Hung thủ đã giết một cảnh sát chắc chắn không ngại giết thêm một người. Vì sao lại như vậy? Tôi tiếp tục với những suy đoán mạnh dạn hơn sau một hồi lâu suy nghĩ:

Lôi Ngạo Dương và gã đàn ông bí hiểm kia là đồng bọn, chúng cùng nhau tạo ra bài báo giả, dụ dỗ lừa gạt mọi người xuống tầng hầm mời Diệp tiên, từ đó gây ra thảm án. Vì thế, Lôi Ngạo Dương thỏa thuận được với Diệp tiên, được Diệp tiên ban phép thần thông, sau một hồi giả điên giả dại liền trốn khỏi viện điều dưỡng. Có lẽ, do chịu ảnh hưởng của Diệp tiên nên những mảng nối trong nội tâm hắn đã bộc lộ hoàn toàn, vì thế trước lúc trốn đi còn không quên gỡ thủ đoạn với Mạch Tiểu Kiều, người mà hắn chưa bao giờ chiếm đoạt được.

Bất kể suy đoán của tôi có chính xác hay không cũng đều phải bắt cho được Lôi Ngạo Dương và gã đàn ông bí hiểm ấy. Tuyết Tình và Miêu Miêu đã đến cửa hàng hoa quả điều tra nhưng chưa tìm được manh mối nào, hiện giờ chỉ có

347
thể coi Lôi Ngạo Dương là điểm đột phá, hy vọng có thể nhanh chóng bắt lại hắn.

Thế nhưng đúng lúc đó lại xảy ra biến cố. Cú điện thoại đột ngột gọi đến của Lưu Niên bỗng dựng phủ một sắc thái bí hiểm lên vụ án này: “A Mộ, đến phòng pháp y ngay, xác... xác chết vùng dậy rồi!”

44. Chương 44: Mối Nghi Ngờ Xác Chết Sống Lại

Bị Duyệt Đồng lợi dụng bắt đưa đi mát-xa chân, trong thời gian đó sắp xếp lại một lượt trong đầu các thông tin đã có, tôi rút ra kết luận: Trọng tâm của vụ án là Lôi Ngạo Dương hiện đang biến mất và gã đàn ông bí hiểm đầu độc giết

Hồng Sâm. Đúng lúc đó, chuông điện thoại reo lên, là của Lưu Niên gọi. Tôi còn cho rằng anh ấy gọi đến thông báo tình hình khám nghiệm tử thi nhưng ngay khi Lưu Niên vừa mở miệng tôi đã cảm thấy có điều gì đó không bình thường, bởi vì giọng nói của anh ấy vô cùng yếu ớt, hình như là bị thương: “Cậu Mộ, đến phòng pháp y ngay, xác... xác chết vùng dậy rồi!”

“Rất cuộc xảy ra chuyện gì? Cái gì mà xác chết vùng dậy?” Tôi sốt ruột hỏi.

“Tôi cũng không biết phải nói thế nào, đêm qua tôi bị người ta đánh ngất đi, lúc tỉnh dậy thấy Chung Cương đã chết, còn xác Sử Mân Trạch không thấy đâu nữa, cậu cứ đến đây trước rồi nói tiếp nhé!”

Xác chết vùng dậy? Đáng sợ quá! Lưu Niên là pháp y mà nói ra những lời này thì hình như không được hợp logic cho lắm, cậu ta chắc chắn phải biết cái gọi là biểu hiện xác chết sống lại, ví dụ như có thể sẽ xảy ra hiện tượng cơ thịt bị co rút cục bộ..., nhưng chuyện chồm dậy đánh cậu ta ngất đi rồi lại còn giết chết trợ thủ của cậu ta nữa thì hoàn toàn không thể xảy ra được. Thế nhưng tại sao cậu ta lại nói là “xác chết vùng dậy” chứ? Liên hệ đến lời tiên tri về thánh nhân trong “Thôi bối đồ”, lẽ nào Sử Mân Trạch chính là thánh nhân nói đến trong đó?

Xác chết vùng dậy là điều khó có thể tưởng tượng được, nhưng truyền thuyết người chết sống lại còn khó tin hơn, ghi chép về việc người chết sống lại từ xưa đến nay có lẽ chỉ có chúa Giê-su, ông đã sống lại sau khi chết ba ngày. Mà theo ghi lại trong “Kinh thánh”, chuyện chúa Giê-su sống lại cũng chỉ được nói tới là sau khi Giê-su chết ba ngày, người ta thấy huyết mộ mở tung, xác chết không biết đi đâu mất, tin đồ cũng chỉ biết thông tin chúa đã sống lại qua lời kể của “Thiên sứ” chứ không tận mắt trông thấy chúa sau khi sống lại. Vì thế không thể loại trừ khả năng có một bộ phận tin đồ đã chuyển thi thể Giê-su đi, đồng thời đóng giả thiên sứ tung tin đồn nhảm. Như vậy cũng có nghĩa là từ khi sử sách ra đời đến nay chưa từng có ghi chép chính xác và được mọi người công nhận về việc người chết sống lại, hàng nghìn năm nay chưa từng có, hiện nay cũng không thể xảy ra. Do vậy, tôi nghi ngờ đó là do gã đàn ông bí hiểm kia tấn

349

công Lưu Niên và lấy trộm xác Sử Mân Trạch. Nhưng trước khi chưa tìm hiểu rõ đầu đuôi đưa sự việc mà đưa ra những dự đoán vô căn cứ cũng không có tác dụng gì, vì thế vẫn cần phải đến phòng pháp y tìm hiểu tình hình trước rồi mới nói.

Tôi lập tức cùng Duyệt Đồng và Trần Trần đến bộ phận pháp y, thấy Lưu Niên quần băng trên đầu hết như người Ấn Độ đang ngồi nghỉ trên ghế, quần áo

vẫn còn dính nhiều vết máu, xem ra anh ấy đã bị đánh không nhẹ. Đồng nghiệp bên Phòng Trinh sát hình sự đã đến trước, đang xử lý hiện trường.

“Đầu anh không sao chứ?” Tôi giả vờ quan tâm hỏi Lưu Niên, thực ra đầu óc anh ấy thường ngày cũng đã không bình thường rồi, nếu không đã chẳng để trên người lưu lại mùi xác chết mà không chút lưu tâm như vậy.

“Tôi biết miệng chó không thể mọc ra ngà voi, đầu tôi chưa bị đập vỡ vẫn còn tỉnh táo.” Mặc dù vết thương không nhẹ nhưng anh ấy vẫn rất linh lợi, chắc là đầu óc không vấn đề gì.

Anh không bị đánh thành ngớ ngẩn thì tốt rồi, nhưng tại sao anh lại bảo xác chết của Sử Mân Trạch vùng dậy? Anh là pháp y, hẳn phải biết rằng người chết không thể chồm dậy tấn công anh chứ. Trong lúc tôi nói chuyện với Lưu Niên, Duyệt Đồng chào một tiếng rồi liền vào xem hiện trường vụ án, có lẽ do bệnh nghề nghiệp, mỗi khi xảy ra vụ án kỳ bí cô luôn vội vã đến ngay hiện trường xem xét Trần Trần không có việc gì nên cũng đi theo cô.

“Tôi cũng không muốn giải thích với cậu, tôi đưa cậu đi xem vài thứ đã rồi cậu nói sau.” Nói xong, anh ấy bám vào tay vịn chiếc ghế đang ngồi, cố gắng đứng dậy. Mặc dù rất không muốn khập người cũng bị dính mùi xác chết nhưng tôi không thể không giúp anh ấy một tay được!

Sau khi được dìu đứng dậy, Lưu Niên đưa tôi đến phòng bảo vệ an ninh, bảo trực ban mở băng ghi hình giám sát tối qua. Trong băng ghi hình giám sát cổng chính có thể trông thấy rất rõ lúc 18 giờ 03 phút tối hôm qua có một nam sinh viên cao gầy khoác áo dài trắng, đi chân đất ra khỏi cổng chính. Mặc dù không nhìn thấy mặt nhưng phía sau rất giống Sử Mân Trạch, hơn nữa trước đó không có người lạ nào vào phòng pháp y, có thể loại trừ khả năng lấy trộm xác. Chẳng lẽ đúng là xác chết đã sống lại?

Tôi hỏi nhân viên an ninh đang trực ban vào khoảng 18 giờ tối qua đi đâu, thấy có người lạ mặt kỳ quái đi ra tại sao không ngăn lại thì nhận được câu trả lời như sau: “Lúc đó tôi xuống bếp ăn cơm, rời khỏi vị trí trong khoảng mười phút.”

Suy nghĩ trong chốc lát, tôi hỏi Lưu Niên: “Liệu có thể là giả chết không?”

Trên thực tế, xác chết vùng dậy và người chết sống lại hầu như là chuyện không thể xảy ra, vì thế tôi thà tin đây là hiện tượng giả chết.

350

“Không thể nào, vết thương trên ngực cậu ta rất sâu, mặc dù không làm tổn thương nội tạng nhưng đã mất rất nhiều máu ở hiện trường, nếu không được truyền máu thì dù có giả chết cũng không thể sống được. Có điều, khi khám

nghiệm xác cậu ta tôi phát hiện ra một vấn đề, đó là vết thương kia là do chính cậu ta cào!” Lưu Niên nói giọng rất chắc chắn.

“Tự cào à? Có khả năng này không...” Tôi đặt tay phải lên vai trái cào một cái, quả đúng như Lưu Niên nói, nếu bản thân tự cào đúng là có thể gây ra vết thương giống như vậy, nhưng người bình thường chắc chắn không thể làm nổi như thế, và họ cũng không thể vật rời chân tay người khác ra chỉ bằng hai bàn tay không được.

“Chuyện này cậu đừng tranh cãi với tôi nữa, tôi là pháp y, nhìn vào tình hình vết thương là có thể phán đoán nó hình thành như thế nào. Nếu là người khác làm, vết thương sẽ không thể như thế được.” Anh ấy đúng là hiểu xác chết hơn tôi nhiều, vì thế mà không cần nghi ngờ trước phán đoán của anh ấy. Tất nhiên, tôi cũng không nghi ngờ mà chỉ là cảm thấy hơi kinh ngạc một chút mà thôi, tôi vốn cho rằng sau khi Sử Mân Trạch giết chết bốn người, Điệp tiên liền nhập vào Lôi Ngạo Dương giết chết cậu ta.

“Anh Mộ, qua đây một lát, Duyệt Đồng có phát hiện mới.” Trần Trần đột nhiên chạy ra gọi.

“Phát hiện ra cái gì?” Tôi vừa đi vừa hỏi.

“Phát hiện ra một sợi lông trắng.” Câu trả lời của Trần Trần khiến tôi chẳng hiểu đầu cua tai nheo ra sao, một sợi lông trắng có gì đáng ngạc nhiên chứ, song từ thái độ ngỡ ngàng của cô có thể thấy cô cũng không hiểu tí gì về nội tình.

Tôi cùng Trần Trần dìu Lưu Niên vào phòng giải phẫu, tức là chỗ Chung Cương bị sát hại. Trong phòng giải phẫu không hề lộn xộn như tôi tưởng, cạnh bàn giải phẫu để một chiếc băng-ca dùng vận chuyển xác, thi thể Chung Cương nằm sấp trên mặt đất ở phía bên kia, một chiếc cán dao mổ cỡ lớn cắm sâu vào sau đầu, một ít máu chảy ra nhuộm đỏ những sợi tóc bên cạnh vết thương. Rất nhiều người cho rằng dao mổ dùng trong giải phẫu có hình dạng giống như loại dao xẻo thịt bò khi ăn, nhưng thật ra không phải như vậy. Dao mổ gồm hai phần là cán dao (còn gọi là giá đỡ dao) và lưỡi dao, cán dao chia thành hai loại lớn và nhỏ, kết hợp với các lưỡi dao khác nhau có thể cắt các bộ phận cơ thể khác nhau. Nhưng đầu cuối của cán dao mổ không sắc nhọn, cho dù có lắp thêm lưỡi dao sắc bén cũng chỉ có thể cắt da và thịt, rất khó hình dung để làm nó cắm xuyên qua lớp xương sọ cứng như vậy, nếu thế hẳn là phải sử dụng đến một lực rất lớn.

Duyệt Đồng ngồi xổm bên cạnh Chung Cương, đang xem tay phải cậu ấy.

Tay phải Chung Cương nắm chặt một cái kẹp, đầu nhọn của cái kẹp hình như kẹp chặt một sợi lông nhỏ màu trắng.

Tôi hỏi Duyệt Đồng phát hiện được gì? Cô chỉ sợi lông nhỏ màu trắng trên chiếc kẹp nói: “Đây là sợi tóc vừa mới mọc, hơn nữa còn là màu trắng.”

“Như vậy có gì đáng chú ý không?” Trần Trần không hiểu, cất tiếng hỏi.

“Anh Mộ, anh thấy thế nào!” Duyệt Đồng không trả lời thẳng câu hỏi của Trần Trần mà đẩy sang cho tôi.

Tôi suy nghĩ giây lát bèn nói với Lưu Niên: “Theo tôi trước tiên nên tìm hiểu tình hình trước lúc anh bị tấn công đã.”

Tôi bảo Trần Trần kéo ghế cho Lưu Niên ngồi xuống rồi từ từ kể lại xem trước lúc anh ấy bị tấn công rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Ngồi xuống xong, Lưu Niên xin tôi một liều thuốc, anh chàng này “bỏ thuốc” cũng đã được một thời gian rồi, nhưng cái gọi là bỏ thuốc ở đây chỉ là bỏ mua chứ không bỏ hút. Anh ấy rít mạnh một hơi rồi mới bắt đầu kể lại tình hình trước lúc bị tấn công, có lẽ do suốt ngày làm bạn với xác chết, nhìn thấy người chết quá nhiều rồi nên anh ấy không tỏ ra quá đau buồn trước việc cấp dưỡi không may bỏ mạng. Trong số năm xác chết đưa từ trường Đại học Vật lý công nghiệp về có bốn cái xác không còn lành lặn, khiến tôi và cậu Chung xử lý mệt muốn chết, kẻ xé lia chân tay người chết một cách điên cuồng như vậy có lẽ không nên gọi là người mà phải gọi là ma quỷ.

Chúng tôi bận rộn suốt gần hai ngày mới giải quyết xong bốn cái xác đó, đến khoảng 16 giờ hôm qua mới có thời gian khám nghiệm xác Sử Mân Trạch, tình hình của cậu ta rất khác, vết thương dẫn đến cái chết là do cậu ta tự gây ra. Vì thế tôi nghi ngờ sau khi giết xong bốn người kia thì cậu ta tự sát...

Tôi cho Lưu Niên biết Mạch Tiểu Kiều nói rằng bốn người kia đúng là do Sử Mân Trạch giết.

Với sức lực của một người bình thường, dùng tay không xé rời tay chân người khác là chuyện không thể nào tưởng tượng được, hơn nữa hành động tự sát của cậu ta khiến tôi nghi ngờ cậu ta đã từng sử dụng thuốc kích thích quá liều, đồng thời do hưng phấn quá mức mà mất hết nhân tính. Để kiểm chứng cho suy nghĩ này, tôi dặn Chung Cương tiếp tục làm một số kiểm tra sơ bộ, còn mình thì lấy một ít máu trên người cậu ta rồi sang phòng xét nghiệm ở bên cạnh. Nhưng kết quả xét nghiệm lại cho thấy trước lúc chết, cậu ta không hề sử dụng loại thuốc kích thích thường gặp nào, điều này khiến tôi cảm thấy hết sức nghi hoặc, nếu không phải do tác dụng của thuốc kích thích thì chỉ có thể nói cậu ta đã bị Diệt tiên nhập vào. Tôi đang định quay lại phòng giải phẫu để giải phẫu thi thể cậu ta nhằm khẳng định chắc chắn hơn chuyện cậu ta có sử dụng

thuốc kích thích hay không, ai ngờ vừa bước vào cửa liền bị đâm một cái vào đầu, sau đó không còn biết gì nữa.

352

Tỉnh dậy, tôi thấy đèn đã tắt, cửa cũng đã khóa, thân thể Chung Cương đã cứng đờ, áo choàng trắng treo trên tường mất một chiếc...

Nghe Lưu Niên kể lại xong, trong đầu tôi xuất hiện rất nhiều vấn đề. Trước lúc chết Chung Cương đang tiến hành khám nghiệm sơ bộ xác Sử Mân Trạch, cậu ta dùng kẹp kẹp một sợi lông nhỏ màu trắng, vậy thì sợi lông vừa mới mọc ra đó phải là của Sử Mân Trạch.

Nếu đó chỉ là tóc hay lông mày thì cậu ta không nhất thiết phải đặc biệt nhổ ra như vậy. Có lẽ sợi lông màu trắng này mọc ra trên mặt Sử Mân Trạch!

Dân gian truyền nhau rằng lông trắng mọc trên mặt là dấu hiệu của xác chết vùng dậy, có thể Chung Cương phát hiện ra dấu hiệu này nên mới dùng kẹp nhổ nó ra. Nhưng khi cậu ấy quay đi, chuẩn bị báo với Lưu Niên phát hiện này thì xác chết chồm dậy, tiện tay lấy cán dao mổ ở bên cạnh đâm vào đầu làm cậu ấy chết ngay, không kịp kêu lên một tiếng. Sở dĩ Lưu Niên may mắn sống sót có thể là do trên tay xác chết vùng dậy kia không có hung khí có thể lấy mạng anh ấy, nên mới tiện tay đâm cho một cái đến ngất xỉu.

Nhưng nếu đặt giả thiết xác Sử Mân Trạch đúng là đã vùng dậy, vậy thì hành động của cậu ta sau đó cũng rất có lý trí! Mà theo truyền thuyết mà tôi từng được biết về chuyện xác chết sống lại, thì sau khi xác chết sống dậy được gọi là “tang thi”, sở dĩ gọi như vậy là bởi vì tang thi chẳng qua chỉ là một cái xác không hồn, chỉ còn bản năng động vật nguyên thủy mà thôi, không có bất kỳ suy nghĩ nào.

Lúc Lưu Niên bị thương là khoảng 16 giờ 30 phút, mà lúc Sử Mân Trạch đi ra là 18 giờ, như thế cũng có nghĩa là trong khoảng thời gian 90 phút sau khi tấn công Lưu Niên, cậu ta đã thông thả đóng cửa, khoác áo choàng trắng lên cơ thể trần truồng của mình, ngoài ra còn tiện tay tắt đèn. Khó hiểu hơn nữa là cậu ta còn nhằm đúng lúc nhân viên an ninh trực ban đi ăn cơm mới ra ngoài. Việc này một cái xác không hồn có thể làm được không?

Bởi thế, tôi lại thấy nghi ngờ về giả thiết xác chết sống dậy, và nhắc lại với Lưu Niên về suy đoán Sử Mân Trạch giả chết của mình. Anh ấy nghiêm túc suy nghĩ một lát rồi trả lời: “Không thể nào! Chết giả là chức năng đầu tiên để tự bảo vệ, khi cơ thể bị tổn thương nghiêm trọng hoặc đại não thiếu dưỡng khí sẽ có thể đi vào trạng thái chết giả nhưng với xác suất rất thấp, nếu được chữa trị phù hợp sẽ có cơ hội sống lại. Nhưng từ lúc được phát hiện cho đến trước khi

tần công tôi cậu ta không hề được tiếp máu, cũng không nhận được bất kỳ biện pháp cứu chữa nào, chức năng của cơ thể chỉ có thể không ngừng suy giảm, làm sao bỗng nhiên tỉnh lại được chứ? Hơn nữa cho dù có kỳ tích xảy ra thì cậu ta cũng không có khả năng tấn công chúng tôi. Với việc mất đi lượng máu lớn như vậy, đứng dậy được đã là giỏi lắm rồi!”

353

Phân tích của Lưu Niên cũng có lý ở mức độ nhất định, nhưng không phải xác chết sống dậy mà cũng không phải chết giả, vậy thì rốt cuộc là chuyện gì? “Không lẽ cậu ta sống lại đúng như lời tiên tri đã nói?” Lời giải thích mà Trần Trần đưa ra mặc dù hết sức hoang đường nhưng mọi người có mặt lúc đó đều không thể đưa ra bất kỳ lời nào để phản bác lại.

Quay về phòng làm việc của tổ, báo cáo với tổ trưởng tình hình Sử Môn Trạch sống lại và Lôi Ngạo Dương bị Diệp tiên nhập xong, không ngờ lại bị lên lớp một trận: “Cậu không cho tôi được lời giải thích hợp lý nào à? Tôi bảo Tuyệt Tình bắn một phát cậu chết, đợi đến lúc sống lại cậu đi bắt Diệp tiên kia về cho tôi xem đi!”

“Tôi mà có bản lĩnh như thế thì còn ngồi ở đây cho anh dạy bảo nữa sao?” Tôi ngán ngẩm trả lời.

“Lập tức tóm cổ hai tên họ Sử và họ Lôi kia về đây cho tôi, sống phải thấy người, chết phải thấy xác?” Đội trưởng nói như muốn đuổi tôi ra cửa.

“Tổ trưởng ơi, trời đất bao la, tìm ra hai đứa giữa biển người mênh mông đâu có dễ. Hơn nữa hai đứa chúng nó không có ai thân thích ở vùng này, làm sao biết được chúng trốn ở đâu.” Tôi dang hai tay ra, nói một cách chán chường. “Nhân dân phải nộp thuế nuôi cậu, vậy mà cậu không biết nghĩ ra biện pháp à?” Chiêu gầm lên như sư tử của tổ trưởng thật lợi hại, có điều tôi nghe quen rồi.

“Biện pháp thì có, nhưng mà hơi chậm một tí thôi. Chúng chỉ cần sống là bắt buộc phải ăn, nhờ đơn vị tuần tra để ý một chút chắc chắn sẽ tìm được, có điều không biết là lúc nào. Có lẽ, chúng ta nên sử dụng biện pháp chủ động hơn.”

Tôi nói giọng đùa giỡn.

“Cậu lại nghĩ ra biện pháp thối gì rồi!”

“Cũng không có gì, tôi chỉ nghĩ có nên cho tôi hưởng một chuyến du lịch bằng tiền công quỹ hay không, tất nhiên nếu có gái đẹp đi cùng thì càng tốt!”

“Cậu định về quê chúng điều tra à?” Sắc mặt tổ trưởng tỏ ra không mấy thiện chí.

“Theo tài liệu nhà trường cung cấp, quê chị em họ Mạch và Sử Môn Trạch

trong vụ án này ở cùng một thành phố, có thể giữa họ sẽ có mối quan hệ nào đó, tốt nhất là đi điều tra một chuyến. Dù sao, cứ chờ đợi ở đây cũng không chắc đã tìm được chúng.” Lần công tác trước cách đây đã hai, ba năm, còn trong thời gian ăn chực nằm chờ ở Đội chống trộm cướp, thì hầu như ngày nào cũng phải rình mò để bắt trộm, lấy đâu ra cơ hội đi công tác.

354

“Được, tôi có thể cử Trần Trần đi với cậu, có điều...” Tổ trưởng cười xảo quyệt, “Có điều, nếu trong vòng ba ngày bắt được tên họ Sử thì chi phí sẽ trả bằng công quỹ, còn nếu không, cậu hãy tự móc hầu bao ra mà trả.”

“Như thế chẳng phải là anh chơi tôi sao? Chỉ có ba ngày, tôi biết đi đâu mà tìm, ít nhất cũng phải cho thời hạn một tuần chứ!” Tôi vật nài.

“Bắt đầu tính từ hôm nay!” Nài nỉ mãi với tổ trưởng mãi mà không được, què Sử Mân Trạch và chị em Mạch Tiểu Kiều ở tỉnh khác, ba ngày trừ thời gian đi về không còn lại bao nhiêu, điều tra còn không ra được kết quả gì chứ đừng nói bắt cậu ta về.

Mặc cả với tổ trưởng một hồi cuối cùng vẫn không có kết quả, đành phải từ bỏ ý tưởng du lịch bằng tiền công, để Tuyết Tình và Miêu Miêu đi điều tra.

Trong lúc thất vọng, tôi đành tiếp tục vắt óc nghĩ cách bắt được Lôi Ngạo Dương, Sử Mân Trạch, và cả gã đàn ông bí hiểm kia. Việc sống lại ly kỳ của Sử Mân Trạch không khỏi khiến tôi suy nghĩ không biết vụ án này có liên quan đến lời tiên tri trong “Thôi bối đồ” hay không, nếu cậu ta đúng là thánh nhân trong truyền thuyết thì vụ án này phức tạp hơn nhiều.

Dù vụ án có phức tạp đến mấy cũng chỉ cần bắt được bọn chúng là tất cả sẽ được xử lý dễ dàng. Hai tên này tuy không có họ hàng thân thích ở vùng này, nhưng Lôi Ngạo Dương có rất nhiều bạn, muốn tìm cũng không biết bắt đầu từ đâu. Còn Sử Mân Trạch không có nhiều bạn bè, ngoài Lôi Ngạo Dương và những người trong bọn ra, thì chỉ có Trần Kim Hỷ, có lẽ thông qua cậu ta tôi có thể tìm được tung tích gã họ Sử này.

45. Chương 45: Người Bạn Cùng Phòng Bí Hiểm

“Cả hai đứa đều là quái nhân.”

Để thu thập thêm thông tin về Sử Mân Trạch, tôi và Trần Trần một lần nữa đến ký túc tìm Trần Kim Hỷ, tiếc rằng lại không gặp được. Một bạn cùng phòng cậu ta tên là Kha Hiền cho chúng tôi biết có lẽ cậu ta lại đến quán internet. Còn

khi chúng tôi hỏi về Sử Mân Trạch thì nhận được câu trả lời như trên.

“Họ có chỗ nào không bình thường?” Trần Trần hỏi.

“Cái cậu Mân Trạch này luôn coi thường người khác, tôi ngủ ngay dưới giường suốt hơn nửa năm nay, thế mà cậu ta hầu như không hề để ý gì đến tôi, nói chuyện với nhau lúc nào cũng chỉ được dăm câu ba điều.” Kha Hiền tỏ vẻ khinh thường.

Căn cứ vào thông tin thu thập từ trước, mặc dù hầu hết mọi người đều cho rằng Sử Mân Trạch tính tình trầm lặng ít nói nhưng cũng không thể ít nói đến mức như thế này được. Tôi hỏi cậu ta có xảy ra bất hòa với Sử Mân Trạch hay không, cậu ta trợn mắt lên bảo: “Con người cậu ta kỳ quái hết mức, ngoài Kim Hỷ và đám Ngạo Dương ra, đối với ai cũng đều như nhau. Anh có nói nhiều với cậu ta đến mấy, cậu ta cũng quay mặt đi không thèm quan tâm.”

“Điều này chỉ nói lên rằng cậu ta sống tương đối hướng nội hoặc hơi ngạo mạn chứ không thể bảo là quái nhân được!” Trong số những người là con một hiện nay không ít người có nhược điểm này, hơn nữa cha mẹ Sử Mân Trạch chết sớm nên cậu ta trở nên hướng nội cũng không có gì lạ. Thế nhưng khi ở cùng với Hồng Sâm và những người trong bọn cậu ta lại không như vậy, ít ra cũng từng chủ động giúp Lôi Ngạo Dương theo đuổi Mạch Tiểu Kiều.

“Cậu ta không là quái nhân thì còn ai là quái nhân nữa...” Kha Hiền liệt kê ra cho chúng tôi từng hành động quái dị của Sử Mân Trạch.

Thứ nhất cậu ta xưa nay chưa từng cởi trần. Không những chưa bao giờ tắm chung mà còn chưa bao giờ cởi trần trước mặt người khác. Vào mùa hè, trong phòng ngủ nóng y như cái lồng hấp, mọi người đều cởi trần, thậm chí mặc quần đùi nhưng cậu ta dù nóng đến mồ hôi đầm đìa khắp người cũng không chịu cởi trần, lúc thay áo nếu không chạy vào nhà vệ sinh thì cũng chui vào trong chăn mà thay.

356

Thứ hai, gần đây sắc mặt cậu ta luôn tái nhợt. Cậu ta bảo mình bị bệnh thiếu máu, tôi thường thấy cậu ta uống thuốc bổ máu. Nhưng hiện tượng này mới chỉ xuất hiện vài ba tháng gần đây, trước đó sắc mặt cậu ta rất bình thường.

Thứ ba, cậu ta vô cùng đam mê thần học. Cậu ta luôn rất bí hiểm, thường đọc một số sách báo quái dị hiếm có, lúc nhàn rỗi lại đem tờ giấy trắng ra viết viết vẽ vẽ, hình như là đang vẽ bùa chú gì đó.

Thứ tư cậu ta ngủ rất ít. Mỗi ngày cậu ta chỉ ngủ ba, bốn tiếng nửa đêm thường chuồn ra ngoài không biết làm gì.

Thứ năm, cậu ta không có hứng thú với phụ nữ. Trong số những người đàn

ông chúng ta, có hai kiểu người không sắc dục: Một là, những người không có tiền cũng không có bản lĩnh nên có muốn cũng không được; Hai là, nhát gan hoặc đã có bạn gái nên không dám. Nhưng, lòng háo sắc thì lúc nào cũng có, dù không dám đi tìm gái thì cũng không thể không lén xem phim khiêu dâm! Nhưng cậu ta thì đến cả phim khiêu dâm cũng không xem, trong khi cả bọn chúng tôi vây quanh máy tính xem phim khiêu dâm, lại còn mở loa to hết cỡ, vậy mà cậu ta vẫn nằm trên giường đọc sách như không nghe thấy gì. Trong số các hành động quái dị Kha Hiền kể ra, ba hành động trước Trần Kim Hỷ cũng đã từng nhắc đến, có điều không được tỉ mỉ như vậy, hai hành động sau chúng tôi chưa từng được nghe.

Trần Kim Hỷ trong một lúc sơ ý không nói ra hay là cố tình che giấu chúng tôi? Có thể thông qua cậu ta chúng tôi sẽ tìm thêm được nhiều manh mối, vì thế tôi lại hỏi Kha Hiền tại sao lại bảo Trần Kim Hỷ là quái nhân.

“Cậu ta giống hệt Mân Trạch, đều cực kỳ mê tín!” Đánh giá của Kha Hiền về Trần Kim Hỷ khiến chúng tôi rất bất ngờ. Lúc trước nói chuyện thấy cậu ta tỏ ra hết sức coi thường việc Sử Mân Trạch đam mê thần học, tại sao Kha Hiền lại bảo cậu ta cũng hết sức mê tín như vậy?

Tôi nói ra nghi vấn trong lòng, Kha Hiền cười bảo: “Cậu ta lừa anh đấy, con người cậu ta gặp người nói giọng người, gặp quỷ nói giọng quỷ, chẳng có câu nào là thật. Sở dĩ cậu ta thân với Mân Trạch như vậy là bởi vì cả hai cùng có sở thích này. Với chúng tôi, Mân Trạch chuyện trò chẳng được mấy câu nhưng khi tán gẫu với cậu ta về mấy chuyện quỷ thần ma quái thì nửa ngày cũng không hết.”

Sau đó cậu ta còn cho chúng tôi biết ngoài việc thích nói với Sử Mân Trạch những chuyện quỷ thần ma quái Trần Kim Hỷ còn rất thích giết thời gian ở quán internet, cậu ta thường xuyên ngồi suốt đêm ở đấy, và thường xuyên vay tiền người khác, có điều mấy tháng nay hình như không nghe nói cậu ta vay tiền nữa. Ngoài ra, cậu ta còn rất không quan tâm đến vệ sinh thân thể, rất ít tắm, trên người luôn có mùi lạ.

357

“Như thế cũng chỉ có thể nói rằng cậu ta khiến người ta ghét chứ không bảo là quái nhân được!” Những năm gần đây, có không ít sinh viên đại học suốt ngày giết thời gian ở quán internet mà không quan tâm đến vẻ bề ngoài, vì thế điều này đã không còn là chuyện đáng ngạc nhiên nữa.

“Những chuyện kỳ quái của cậu ta có nhiều lắm, ví dụ như tuần trước...”

Tiếp theo cậu ta kể cho chúng tôi nghe chuyện kỳ quái được chứng kiến một

tuần trước:

Tối hôm đó trời nổi gió to, tiếng gió rít ngoài trời nghe như tiếng ma quỷ gào khóc khiến tôi cảm thấy trong lòng khó chịu. Kim Hỷ và Mân Trạch đều không biết đi đâu, trong phòng chỉ có tôi và một bạn khác đang ngủ. Thật ra thường ngày họ cũng không hay ngủ ở phòng, nhưng đêm hôm đó không hiểu tại sao trong lòng tôi lại luôn cảm thấy phấp phồng, trần trọc mãi đến quá nửa đêm mới thấy hơi buồn ngủ.

Vừa mới nhắm mắt lại thì hình như nghe thấy tiếng mở cửa, tôi nghĩ chắc là một trong hai người về nên đưa mắt liếc ra cửa một cái, và những gì nhìn thấy đã làm tôi sợ đến nỗi hoàn toàn tỉnh ngủ. Tôi trông thấy Kim Hỷ từ ngoài đi vào, vẫn không khác gì mọi hôm, đầu tóc bù xù, cằm đầy râu, dáng vẻ như đang ngái ngủ. Mặc dù nửa đêm trông thấy dáng vẻ nửa người nửa ma của cậu ta như vậy quả thật cũng rất đáng sợ, nhưng thứ làm cho tôi sợ không phải dáng vẻ của cậu ta bởi vì dáng vẻ này tôi nhìn quen rồi, mà thứ cậu ta cầm trong tay mới làm tôi sợ hết hồn.

Đó là một cái túi vải cũ nát, kích thước cỡ như loại túi bột mì năm mươi cân, vừa bản vừa đen, không biết lúc trước đựng gì. Sở dĩ tôi cảm thấy cái túi này đáng sợ là bởi vì lúc đó cậu ta không bật đèn, mà trên cái túi khô khốc đó lại xuất hiện ánh sáng màu lục lam, hình như là phát ra từ bên trong, giống như có vô số ma quỷ đang ẩn náu. Càng sợ hơn nữa là tôi phát hiện thêm trên túi có dính vết máu...

Nửa đêm canh ba, nhìn thấy người bạn cùng phòng quái dị xách một cái túi vải bí hiểm dính vết máu về phòng quả là một chuyện rất ghê sợ. Tôi hỏi Kha Hiền có biết Trần Kim Hỷ để cái túi đó ở đâu không, cậu ta nói rằng lúc đó hình như trông thấy Trần Kim Hỷ vứt nó xuống gầm giường, bởi vì trông nó rất đáng sợ nên cậu ta chưa bao giờ dám đến xem nó như thế nào.

Tôi nằm bò ra sàn nhà nhìn vào gầm giường, thấy bên trong có một đồng rác to, trong đó hình như có một vật giống chiếc túi vải liền kéo nó ra. Chính xác đó là cái túi vải, một cái túi vải dính máu. Xem ra chắc chắn Trần Kim Hỷ biết một số điều gì đó.

Lúc kéo cái túi ra, một chiếc lọ nhỏ cũng từ gầm giường lăn ra theo, tôi mở nắp lọ ra xem, thấy bên trong có một ít tinh thể màu trắng, hình như là một chất

358
hóa học nào đó. Để tiết kiệm thời gian, tôi bảo Trần Trần đem cái túi và cả chiếc lọ về Đội Kỹ thuật xét nghiệm, còn mình thì đến tìm Trần Kim Hỷ ở quán internet cậu ta thường đến.

“Anh tìm Trần Kim Hỷ à? Cậu trai này tối qua dẫn hai người bạn đến đây, một người còn uống say mèm, họ đang ở buồng số 16 trên tầng hai. Tiện thể anh xem hộ chúng đã chết chưa, từ tối qua đến giờ cũng không thấy xuống đi vệ sinh.” Hỏi chàng trai quản lý quán mạng ngồi sau quầy rằng Trần Kim Hỷ có đến đây không, tôi nhận được câu trả lời như vậy.

Kha Hiền bảo Trần Kim Hỷ không có nhiều bạn, mà quản lý mạng lại nói cậu ta đưa hai người bạn đến, trong đó một người còn say khướt. Không lẽ đó là Lôi Ngạo Dương và Sử Mân Trạch? Nếu một lần mà bắt gọn được cả hai tên sẽ đỡ việc rất nhiều, nhưng vấn đề là với sức lực của một mình tôi không biết có làm được hay không.

Tôi vừa đi lên tầng hai vừa gọi điện cho Trần Trần, bảo chị đến thật nhanh. Cô bảo đã mang cái túi vải đến Đội Kỹ thuật, Duyệt Đồng có lời muốn nói với tôi, rồi ngay sau đó là tiếng của Duyệt Đồng: “Đã có kết quả xét nghiệm mẫu tinh dịch và máu anh đưa đến, qua giám định DNA xác định tinh dịch không phải của Lôi Ngạo Dương.”

“Chắc chắn chứ?” Quái lạ, tại sao tinh dịch lại không phải của Lôi Ngạo Dương, chẳng lẽ kẻ cưỡng hiếp Mạch Tiểu Kiều không phải cậu ta?

“Anh nghi ngờ năng lực của tôi đấy à?” Giọng nói của Duyệt Đồng cho tôi biết cô có chút không vui, vì thế tôi vội đính chính là mình đã không đúng. Duyệt Đồng nói tiếp: “Tôi biết anh sẽ nghi ngờ xét nghiệm của tôi, đàn ông đều luôn tự cho mình là đúng như thế cả. Tôi còn tưởng rằng anh đã làm lẫn lộn mẫu máu, vì thế đã tiến hành giám định DNA của cả tinh dịch lẫn ba mẫu máu, kết quả phát hiện ra một chuyện rất thú vị.”

“Chuyện gì vậy?” Tôi thật sự không nghi được giám định DNA sẽ xảy ra chuyện gì thú vị.

“Chủ nhân của tinh dịch là người thân của Mạch Tiểu Kiều, hơn nữa gần như có thể khẳng định đó là anh hoặc em trai của cô ấy.” Phát hiện của Duyệt Đồng khiến tôi cảm thấy đầu óc dường như bị chặn mạch trong chốc lát.

Anh hoặc em trai? Theo tài liệu nhà trường cung cấp, Mạch Tiểu Kiều không có anh trai, chỉ có một em trai là Mạch Diệu Tổ, nhưng bây giờ cậu ta đã là một cái xác chân tay đứt lìa, không còn nguyên vẹn nữa rồi, sao có thể cưỡng hiếp chị mình được chứ?

“Nhưng mà cậu em trai duy nhất của cô ấy đã chết rồi...” Luồng suy nghĩ của tôi trở nên hơi rối ren, không biết phải nói thế nào.

359

“Anh định hỏi hung thủ có thể là anh em họ của cô ta không chứ gì?” Suy

nghĩ của Duyệt Đồng vẫn rất rõ ràng, hiểu được ý của tôi.

Nhưng cô lập tức cho tôi câu trả lời phủ định: “Chắc chắn là anh em ruột, tôi đã bảo Lang Bình lấy mẫu máu của Mạch Diệu Tổ giám định thêm một lần nữa, có kết quả sẽ báo anh ngay.”

Tắt điện thoại rồi, tôi ngẩn người ra mất một lúc. Tứ chi và đầu của Mạch Diệu Tổ đều bị vặt rời khỏi thân mình, sao có thể cưỡng hiếp Mạch Tiểu Kiều được? Mặc dù cảm thấy vô cùng hoang đường nhưng tôi vẫn gọi điện đến phòng pháp y xác định xem thi thể cậu ta có còn ở trong kho lạnh hay không, câu trả lời nhận được rất chắc chắn: Thi thể cậu ta không có gì khác thường. Lần này sứt đầu mẻ trán đến nơi rồi, vụ án có rất nhiều chỗ khiến người ta phải vò đầu bứt tai, khiến suy nghĩ của tôi ngày càng rối loạn. Có điều, cho dù tình tiết vụ án phức tạp đến mấy nhưng chỉ cần tìm được hai nhân vật máu chốt là Lôi Ngạo Dương và Sử Mân Trạch thì có lẽ tất cả mọi vấn đề đều sẽ được giải đáp.

Nhưng máu chốt để có thể bắt được chúng hay không lại nằm ở Trần Kim Hỷ, hoặc cũng có thể nói là nằm trong buồng 16 của quán internet này.

Đến trước cửa buồng 16, ghé sát tai lên cánh cửa. Quán internet vì tiết kiệm chi phí xây dựng nên hầu hết cửa chính ở đây đều làm bằng hàng rẻ tiền, không có chức năng cách âm, vì thế tôi có thể nghe rõ âm thanh bên trong. Nhưng nghe một lúc mà bên trong vẫn không thấy có tiếng ồn ào như tôi nghĩ, thậm chí còn không có cả tiếng người, ba người bạn cùng vào quán internet mà không hề nghe thấy dù chỉ một câu nói, việc này có vẻ quá kỳ lạ!

Tuy nhiên, bên trong cũng không phải không có tiếng động, có một số tiếng động kỳ lạ giống như có người đang ra sức rung lắc chiếc ghế song ở mức độ rất nhỏ. Nếu không có những tiếng động kỳ quái này tôi còn tưởng những người bên trong đã chết giống như cậu quản lý mạng vừa nói!

Trong buồng có ba người, Trần Trần lại chưa đến, tôi không tin rằng chỉ dựa vào sức của một mình tôi mà có thể tay không khống chế được chúng. May mà tôi mang theo bình xịt hơi cay, muốn đối phó với người bình thường không có gì khó. Điều tôi lo lắng là người đi cùng với Trần Kim Hỷ không phải người bình thường mà là Lôi Ngạo Dương và Sử Mân Trạch có sức mạnh của Địch tiên.

Nhưng nếu tiếp tục đợi thì lại sợ xảy ra sự cố ngoài ý muốn, dù sao bây giờ nghi phạm cũng có thể đang ở bên trong, nếu để chúng chạy mất thì không biết đi đâu mà tìm. Hơn nữa, nhân viên quản lý mạng cho biết bọn chúng đến đây từ tối qua, bây giờ bên trong lại không thấy động tĩnh gì, biết đâu chúng đang ngủ

say.

360

Tính ngang bướng trời dậy, phải liều một phen thôi! Tôi đưa tay khẽ vịn tay nắm cửa, thấy cửa không khóa, nhưng khi tôi đang định kéo ra thì lại cảm thấy có một sức mạnh nào đó ở bên trong giữ cửa lại. Xem ra người bên trong đã phát hiện ra tôi. Lúc này đã không cho phép do dự nữa rồi, một tay tôi nắm chắc bình xịt, một tay cầm tay nắm cửa kéo mạnh về phía sau. Đối phương rất khỏe, tôi kéo thế nào cũng không mở ra được, trái lại còn thu hút ánh mắt tò mò của khách hàng đang lên mạng ở đại sảnh. Phải liều thôi, miệng ngậm bình xịt, dùng hai tay cùng kéo, rồi một chân lại đạp lên bức tường bên cạnh cửa để lấy đà... Một tiếng động giống như tiếng một vật gì đó bị đứt gãy từ bên trong vọng ra, sức mạnh kéo tôi lại lúc này lập tức biến mất trong khi tôi vẫn cứ ra sức kéo, kết quả bị ngã một cái rồ đau, lại còn xuýt nữa bị bình xịt đang ngậm trong miệng làm cho chết ngạt. Tình huống này giống như hai người đang lấy hết sức chơi kéo co thì một người đột ngột buông tay ra.

Tôi bối rối bò dậy trong ánh mắt kinh ngạc của đám đông, chuẩn bị chào hỏi kẻ không tuân thủ luật chơi ở sau cửa. Nhưng sau khi đứng vững trở lại tôi liền phát hiện ra phía sau cửa không có người, trên tay nắm cửa phía trong buộc một sợi dây thừng đã bị đứt, còn trên sàn nhà cũng có một sợi dây thừng bị đứt khác, tuy nhiên tôi chỉ trông thấy một đầu của nó còn đầu kia chắc là bị quấn vào một chỗ nào đó ở trong phòng. Thì ra, vừa rồi là tôi kéo co với sợi dây thừng này, cũng tức là có thể bên trong không có người.

Nhưng vừa nới lỏng cảnh giác một chút thì tôi lại trông thấy đầu sợi dây thừng bỗng nhiên thụt lùi về phía sau, giống như có người đang kéo nhưng không phải kéo tuột một lần về ngay mà mỗi lần chỉ kéo một ít như thể muốn thu hút sự chú ý của tôi. Mặc dù cửa đã mở nhưng vì ở một góc không thuận lợi nên tôi không thể thấy rõ toàn bộ tình hình bên trong. Có điều sợi dây thừng đã động đậy thì trong đó chắc chắn phải có người đang kéo.

Tôi bước một bước dài vào trong phòng, hướng bình xịt về phía sợi dây thừng bị kéo lại, nhưng đang chuẩn bị xịt thì lại sững người lại. Bên trong đúng là có một người, người này chính là Lôi Ngạo Dương. Sự xuất hiện của cậu ta có thể nói là nằm trong dự tính của tôi, còn sỡ dĩ tôi sững người là bởi vì cách xuất hiện của cậu ta làm tôi hết sức bất ngờ - cậu ta bị trói trên ghế! Đầu còn lại của sợi dây thừng liên tục bị rút về phía sau kia quấn một vòng quanh chân chiếc bàn máy tính hàn cố định xuống nền nhà, sau đó lại quấn quanh người cậu ta. Sỡ dĩ sợi dây thừng bị rút về phía sau là bởi vì cậu ta đang không ngừng giãy

giữa làm cho nó dần dần nói lỏng ra.

Một đầu của sợi dây thừng vốn bị buộc vào tay nắm cửa, cũng có nghĩa là nếu không có ai mở cửa thì nó sẽ trói rất chặt. Nhưng khi có người cố sức mở cửa thì sợi dây sẽ bị đứt, gián tiếp nói lỏng dây trói cho Lôi Ngạo Dương.

Những suy nghĩ này thoáng vụt qua trong đầu tôi, lúc định thần lại thì Lôi Ngạo Dương đã cởi bỏ được dây thừng trên người, lấy giẻ nhét trong mồm ra, gầm lên giận dữ, đang nhe nanh múa vuốt xông vào tôi...

46. Chương 46: Người Anh Tàn Độc

Qua lời kể của Kha Hiền tôi biết được có thể lúc trước Trần Kim Hỷ đã nói dối chúng tôi, hơn nữa rất có thể cậu ta biết tung tích của Sử Mân Trạch, thế là tôi một mình đến tìm ở quán internet mà cậu ta thường lui tới. Không ngờ không tìm thấy cậu ta mà lại tìm thấy Lôi Ngạo Dương bị trói trên ghế trong buồng internet, hơn nữa cậu ta giãy giụa thoát khỏi giây trói xong liền xông vào tôi.

Không biết cậu ta ăn gì mà vóc dáng to lớn hơn tôi nhiều, hơn nữa hai mắt còn vằn đỏ tia máu, bọt mép bắn tung tóe, chẳng thấy đâu phong độ “khô ngô tuần tú vượt Phan An”, ngược lại lúc này bảo cậu ta là “hung ác tàn bạo hơn Trọng Quý” cũng không ngoa.

Đáng thương cho tôi thân là cảnh sát hình sự mà lần nào kiểm tra thể lực cũng đều phải cố gắng lắm mới đạt yêu cầu thì làm sao có thể là đối thủ của cậu ta, không bị cậu ta đánh chết đã là khá lắm rồi. Nhưng cái khó ló cái khôn, không đấu chân tay được với cậu ta thì dùng mưu kế. Mặc dù cậu ta đã cởi được trói nhưng sợi dây thừng vẫn còn mắc trên người, tôi liền phi thân về phía trước như chó đói vồ mồi, chộp lấy đầu dây thừng bị đứt ra sức kéo ngược lại. Do một đầu dây thừng còn buộc trên ghế nên khi bị tôi kéo, liền lập tức thít chặt lại, mặc dù không trói chặt cậu ta lại được như trước nhưng cũng làm cậu ta ngã lăn ra. Cậu ta vừa ngã xuống tôi liền lập tức vùng dậy, cầm bình xịt nhằm thẳng vào mặt cậu ta xịt tới tấp. Vài ba phút sau cả bình xịt hầu như đã hết sạch, may mà hơi của bình xịt tự có tính kích thích mạnh nhưng không gây nguy hiểm đến tính mạng. Lôi Ngạo Dương hai tay ôm mặt lăn lộn dưới đất gào lên như con sói khiến cho mọi người ở trong đại sảnh đều kéo đến đứng ngoài cửa xem.

Chỉ lát sau quản lý phòng mạng đã rẽ đám đông bước vào, hốt hoảng hỏi tôi xảy ra chuyện gì? Tôi nói không mấy thiện cảm: “Cậu ta lên cơn động kinh, lập

tức báo cảnh sát nhanh lên! Cậu ta mà chết ở đây thì cậu sẽ phiền phức lớn!” Cậu quản lý bị tôi dọa sợ cuống cuồng, chân tay lóng ngóng móc điện thoại gọi người. Thực ra, nếu là lên cơn động kinh thật thì báo cảnh sát cũng không tác dụng gì mà phải bấm 120 gọi xe cứu thương mới đúng. Có điều tuy chưa kịp phản ứng kịp thời nhưng cậu ta cũng không phải là kẻ dốt nát, lúc báo cảnh sát không nói có người lên cơn động kinh mà bảo rằng ở đây sắp sửa xảy ra án mạng, hơn nữa lời lẽ còn rất cường điệu.

362

Tranh thủ chút ít thời gian chưa có việc gì, tôi quan sát xung quanh căn phòng không thấy có chỗ nào đặc biệt, duy chỉ có cửa sổ là người có thể chui qua được. Thò đầu ra ngoài thì thấy có thể trèo xuống theo đường ống nước, xem ra Trần Kim Hỷ và người bạn chắc là Sử Mân Trạch đã chuồn đi theo đường này.

Tuần cảnh gần như đến cùng lúc với Trần Trần, tôi cho họ xem thẻ cảnh sát đồng thời thông báo tình hình, bảo họ giúp áp giải Lôi Ngạo Dương về Phòng Trinh sát hình sự. Lôi Ngạo Dương vẫn khỏe như một con bò mộng, bốn cảnh sát mà suýt chút nữa không giữ nổi, vất vả lắm mới đưa được cậu ta vào thùng xe, và đến lúc đó thì một người trong số đó đã bị thương, má bên trái bị một đấm sưng vù.

Về đến cơ quan, tôi nhờ các đồng nghiệp đưa cậu ta vào phòng thẩm vấn buộc lên ghế hùm, chuẩn bị thực hiện bài “đánh giá tinh thần” để xác định cậu ta điên thật hay điên giả.

“Anh làm thế nào để kiểm tra cậu ta điên thật hay điên giả?” Trần Trần thấy tôi tay không bước vào phòng thẩm vấn thì tỏ vẻ khó hiểu.

Tôi cười ranh mãnh, nói với cô là: “Tôi đã có cách, có điều phải nhờ cô giúp.”

“Cần tôi giúp cũng được, nhưng đừng bảo tôi làm những việc kỳ quái.” Hình như cô cảm nhận được điều gì không bình thường.

“Chớ căng thẳng, cô không phải làm gì cả, chỉ cần yên lặng giúp tôi là được rồi.” Tôi ra hiệu cho cô ngồi xuống, sau đó lấy điện thoại chọn một bản nhạc chuông đặc biệt rồi đặt chế độ phát lặp lại.

“Nhạc chuông của anh là cái quái gì thế, vừa ồn vừa chói tai, giống như một đàn muỗi vo ve bên tai, bực chết đi được!” Trần Trần trừng mắt nhìn tôi tỏ ra không vừa lòng, hình như có ý muốn cướp điện thoại. Tôi vội dứt điện thoại vào túi, không cho cô cơ hội.

Khoảng 5 phút sau cô bắt đầu tỏ ra bực bội, liên tục thay đổi tư thế ngồi

đồng thời hỏi tôi bằng giọng không mấy thiện chí: “Anh định để chuông kêu đến bao giờ hả, bực quá!”

“Thế à? Tôi lại không thấy như vậy, cứ để nó kêu một lúc nữa nhé!” Tôi trả lời qua quýt.

Mười phút sau cô lại hỏi: “Rốt cuộc anh định làm trò quái gì thế? Tôi không chịu được tiếng chuông này nữa rồi, tắt ngay nó đi!”

Tôi mỉm cười với cô: “Yên nào, cô ngồi yên một lúc không được à?”

363

Cô lườm tôi một cái rồi không nói gì nữa, nhưng 20 phút sau cuối cùng cô đã nổi khùng, đứng bật dậy đập tôi một cái ngã lăn quay, chỉ vào Lôi Ngạo Dương, hét lên với tôi bằng vẻ đằng đẵng sát khí: “Rốt cuộc anh muốn kiểm tra cậu ta điên thật điên giả hay là ép tôi phát điên hả! Tắt ngay tiếng chuông đáng ghét này đi, nếu không tôi lột da anh đấy!”

Tôi sợ cô lột da mình thật nên vội tắt chuông lúc này, mặc dù cô đã trấn tĩnh hơn, nhưng mặt vẫn đầy vẻ bực tức, giận dữ hỏi tôi: “Rốt cuộc anh đang làm trò gì? Theo tôi không phải anh kiểm tra xem cậu ta có điên thật hay không mà là muốn làm tôi phát điên đấy!”

“Bây giờ chẳng phải đã có kết quả rồi hay sao?” Tôi chỉ vào Lôi Ngạo

Dương đang ngồi trên ghế hùm hét âm ỉ, giải thích với cô: “Người bình thường nghe thấy tiếng nhạc chuông như tiếng muỗi vo ve ở tần số cao nhất định sẽ cảm thấy bực bội, nếu kéo dài sẽ nổi khùng giống như cô vừa rồi. Nhưng cô nhìn cậu ta xem, mặc dù liên tục hò hét nhưng ít nhất cũng không lồng lộn lên như cô. Vì thế kết quả kiểm tra là - cậu ta điên thật.”

Cô gật đầu tỏ vẻ hiểu mà thực ra không hiểu gì, nhưng lập tức phát hiện ra vấn đề: “Thế tại sao anh không có phản ứng như vậy? Còn nữa, tại sao anh nhất định bắt tôi ngồi đây chịu tội?”

“Việc này...” Tôi cười trừ, gãi đầu: “Loại chuông này tần số lên đến mười bảy nghìn héc, gần đến giới hạn nghe cuối cùng của con người, nói chung người từ 25 tuổi trở lên không nghe được...”

Cô trầm ngâm suy nghĩ một lúc rồi bỗng nhiên kêu lên: “Anh không nghe thấy nên mới lấy tôi làm vật thí nghiệm à?!”

“Nếu không, tôi làm sao biết được phải nghe bao nhiêu lâu mới nổi khùng. Ái chà...” Cô lại đập tôi.

Mặc dù Lôi Ngạo Dương không thể cung cấp bất kỳ manh mối nào nhưng cậu ta đã bị trói ở quán internet, mà quản lý quán lại xác nhận cậu ta đến cùng Trần Kim Hỷ, vậy thì chắc chắn Trần Kim Hỷ có liên quan đến vụ án này, hơn

nữa rất có khả năng là gã đàn ông bí hiểm đã đầu độc giết Hồng Sâm, thậm chí là chủ mưu vụ án. Mà Lôi Ngạo Dương gần như chắc chắn đã bị điên, cũng tức là cậu ta chẳng qua chỉ là người bị hại, hoặc cậu ta chỉ là một quân tốt của Trần Kim Hỷ.

Nhưng chỉ là một con tốt thì tại sao lại tốn công sức cứu cậu ta ra khỏi viện điều dưỡng rồi đưa đến quán internet như vậy? Đáp án có lẽ chỉ có một, đó là chuyển mục tiêu của cảnh sát sang hướng khác nhằm kéo dài thời gian. Mà trước đó tôi luôn nghi ngờ Lôi Ngạo Dương là kẻ cưỡng hiếp Mạch Tiểu Kiều, chưa bao giờ nghĩ đó là Trần Kim Hỷ. Nhưng cậu ta có đúng là anh trai của Mạch Tiểu Kiều không? Có lẽ bên trong chuyện này vẫn còn có điều bí ẩn.

364

“Bây giờ chúng ta phải làm gì? Tìm Trần Kim Hỷ ở đâu?” Lúc lái xe ra khỏi đồn cảnh sát, Trần Trần hỏi...

“Bến xe, bến cảng, sân bay, suy cho cùng bất kỳ nơi nào có phương tiện giao thông cũng đều có thể tìm thấy cậu ta.” Tôi lái xe vào con đường dẫn đến Đại học Vật lý công nghiệp.

“Anh cho rằng cậu ta chuẩn bị bỏ trốn đến nơi khác à?”

“Cậu ta đã ngang nhiên đưa Lôi Ngạo Dương đến quán internet thì chắc chắn cũng biết rằng chúng ta sẽ tìm đến, còn đây chỉ là kế hoãn binh mà thôi.”

“Con đường này đi đến Đại học Vật lý công nghiệp, bây giờ chúng ta không đi tìm cậu ta à?” Trần Trần nhìn tôi ngờ vực.

“Hừ, theo cô chúng ta đến ga xe lửa tìm cậu ta hay là đến bến xe, bến cảng hay sân bay? Tôi sợ rằng lúc chúng ta đến được biết những nơi này thì cậu ta đã lên tận sao hỏa rồi.” Tôi tiếp tục nghi ngờ chỉ số IQ của Trần Trần chưa đạt đến giá trị trung bình mười của người Trung Quốc.

“Vậy chúng ta đến trường thì tìm được cậu ta à?”

“Đi tìm vận may luôn tốt hơn là chạy lung tung khắp nơi.” Tôi nghĩ đến một cách có thể tìm thấy cậu ta.

Về trường Đại học Vật lý công nghiệp tìm gặp người phụ trách, đúng như tôi nghĩ, khi sinh viên mới nhập học nhà trường quả nhiên bắt buộc phải làm thẻ ở một ngân hàng nào đó. Trần Kim Hỷ muốn chạy trốn đi xa sẽ buộc phải sử dụng một số tiền lớn, lần theo hướng này nhất định tìm được. Sau khi liên hệ với ngân hàng, biết được một giờ trước đây cậu ta rút hai mươi nghìn đồng tiền mặt ở máy rút tiền tự động cạnh ga xe lửa, tôi cảm thấy rất lạ là một sinh viên đại học tại sao lại có nhiều tiền gửi ngân hàng như thế, sau đó hỏi kỹ sổ ghi chi tiết tài khoản của cậu ta, phát hiện ra một bí mật động trời - tiền của cậu ta đều do

Sử Mân Trạch gửi cho.

Từ tư liệu ngân hàng cung cấp cho có thể thấy, trong thời gian gần một năm nay Sử Mân Trạch đã nhiều lần chuyển tiền cho Trần Kim Hỷ, tổng cộng lên đến hơn ba trăm nghìn. Lần gần nhất là ngay sáng nay, địa điểm chuyển tiền là máy giao dịch tự động trong vườn trường.

Không lẽ Trần Kim Hỷ chỉ vì tiền mà bị người khác sai khiến, còn Sử Mân Trạch mới là chủ mưu thực sự?

Đang chuẩn bị liên hệ báo cáo tình hình với tổ trưởng thì Duyệt Đồng gọi điện đến: “Có kết quả xét nghiệm rồi, trong túi vải dính bột phốt pho, qua kiểm tra chứng minh chiếc túi này từng đựng bốn chiếc đầu lâu kia, vết máu dính trên

365
chiếc túi vải đã xác định được là của Sử Mân Trạch. Còn về chiếc lọ nhỏ kia, tinh thể bên trong chính là xy-a-nua.”

Kết quả xét nghiệm khiến tôi càng tin chắc vào suy đoán của mình, một tay Sử Mân Trạch lập kế hoạch cho toàn bộ sự việc, chắc chắn cũng là người lấy trộm báo cũ và làm giả báo của trường. Mà để tránh những người sống sót trong đó có Hồng Sâm cung cấp cho cảnh sát lời khai bất lợi cho mình, hắn đã liên hệ với Trần Kim Hỷ từ trước khi cảnh sát kịp đến hiện trường, bảo Trần Kim Hỷ bí mật theo dõi họ.

Khi phát hiện thấy Hồng Sâm có thể hồi phục trong thời gian ngắn, đồng thời có thể cung cấp lời khai ở một mức độ nhất định, Trần Kim Hỷ bèn vận dụng nguyên lý hiện tượng mao dẫn, hạ độc vào chai nước uống chưa kịp mở nắp, giết chết cậu ta.

Sau đó Duyệt Đồng còn thông báo cho tôi một sự việc khác: “Tôi đã giám định DNA của mẫu tinh dịch và máu của bốn nam giới trong vụ án, xác định tinh dịch là của Sử Mân Trạch, hơn nữa cũng xác định đó là anh trai của Mạch Tiểu Kiều và Mạch Diệu Tổ.”

Tôi bỗng nhiên thấy hơi chóng mặt, thực ra chuyện này là thế nào? Anh trai bày mưu dụ dỗ em trai và em gái xuống tầng hầm sau đó xé rời tay chân em trai trước mặt em gái, khiến em gái sợ hãi phát điên. Tiếp theo khi bệnh tình em gái đang tiến triển tốt lại hiệp dâm một cách tàn bạo để em gái rơi vào trạng thái trầm trọng không thể chữa. Kẻ gọi là “anh trai” ấy không biết là loại ma quỷ gì mà lại hành động cầm thú với em trai em gái mình như vậy?

Theo tài liệu nhà trường cung cấp, chị em họ Mạch không có anh trai, vì thế tôi gọi điện cho Tuyết Tinh đang điều tra tại quê họ, hy vọng có thể làm rõ được chuyện này là thế nào. Tuyết Tinh mặc dù không có câu trả lời nhưng lại cho tôi

biết một thông tin còn chấn động hơn: “Cha mẹ và hai chị gái của Sử Mân Trạch tám năm trước chết một cách ly kỳ, đến nay cảnh sát địa phương vẫn chưa tìm thấy đầu lâu của họ...”

Tuyết Tình và Miêu Miêu về quê Sử Mân Trạch và chị em họ Mạch điều tra, lúc điều tra tình hình Sử Mân Trạch biết được trong một đêm của tám năm về trước toàn bộ người nhà cậu ta chết một cách ly kỳ, cả bốn người đều bị hung thủ dùng tay vịn cổ lấy mất đầu. Đến nay cảnh sát địa phương vẫn chưa bắt được hung thủ, thậm chí ngay cả một chút manh mối cũng không có, lại càng không thể tìm được bốn chiếc đầu lâu kia.

Lẽ nào bốn chiếc đầu lâu ở dưới tầng hầm kia là của cha mẹ và hai chị gái Sử Mân Trạch? Ông trời ơi, không lẽ Chi Vưu tái hiện ở chốn nhân gian? Sao lại có người độc ác tàn nhẫn đến như vậy!

366

Tôi bảo Tuyết Tình tạm thời đừng quan tâm đến chuyện của Sử Mân Trạch mà hãy lập tức đến gặp cha mẹ của chị em họ Mạch, hỏi họ có phải còn có một đứa con trai nữa hay không. Tiếp theo tôi gọi điện báo cáo tình hình với tổ trưởng, anh ấy bảo rằng sẽ liên hệ ngay với đồn cảnh sát khu vực ga xe lửa để tìm Sử Mân Trạch và Trần Kim Hỷ, đồng thời bảo chúng tôi cũng tức tốc đến nhà ga.

Lúc này gần như đã có thể khẳng định chắc chắn chủ mưu vụ án là Sử Mân Trạch còn gã đàn ông bí hiểm đầu độc chết Hồng Sâm là Trần Kim Hỷ, nhưng vẫn còn rất nhiều điểm nghi vấn chưa làm rõ được. Trước tiên là tại sao Sử Mân Trạch lại giết người, tại sao không giết chết Mạch Tiểu Kiều mà lại chà đạp cô bằng thủ đoạn tàn bạo như vậy; thứ hai là tại sao sau khi chết hẳn có thể sống lại được tại hiện trường vụ án hẳn đã mất một lượng máu nhiều đến mức có thể mất mạng, trong tình hình không được tiếp máu như thế thì giả thiết chết giả cũng không thể xảy ra được; thứ ba là trong đồng tro bụi ở hiện trường vụ án có dấu vết sót lại của băng ghi âm cường lực, tại sao hẳn phải cố tình đốt đi, trong đó có bí mật gì không thể để người khác biết được; thứ tư là trước lúc chết Chung Cương kẹp lấy được một sợi lông trắng trên người hẳn, sợi lông trắng này có gì bí ẩn; thứ năm là rốt cuộc hẳn có phải là thánh nhân nói đến trong lời tiên tri hay không?

Trong những vấn đề trên thì vấn đề cuối cùng quan trọng hơn cả. Nếu Sử Mân Trạch đúng là thánh nhân trong lời tiên tri, vậy thì thời kỳ huy hoàng nói đến ở đây là như thế nào? Rất khó để tưởng tượng một kẻ hung tàn như vậy lại có thể là “thánh nhân”, từ khi có sử sách đến nay những gì hôn quân bạo chúa

đem lại chỉ là mưa máu gió tanh, dân chúng lầm than. Tần Thủy Hoàng trị quốc bằng chính sách tàn bạo, thậm chí thực hiện đốt sách chôn học trò, mặc dù có thể thống nhất sáu nước nhưng cuối cùng chẳng qua cũng chỉ như một ngôi sao băng, vụt sáng lên trong chốc lát...

Càng nghĩ càng rối thêm, thôi thì không nghĩ gì nữa, nhấn ga hết cỡ, lái xe như bay đến ga xe lửa. Có thể sau khi đến nhà ga thì tất cả sẽ đều có lời giải.

47. Chương 47: Câu Đố Về Sự Phục Sinh

Từ các chứng cứ đã có suy ra được chủ mưu vụ án là Sử Mân Trạch, tông phạm là Trần Kim Hỷ, hơn nữa chúng đang chuẩn bị bỏ trốn đi xa. Mặc dù, còn có rất nhiều nghi vấn chưa làm sáng tỏ nhưng chỉ cần bắt được bọn chúng là không lo không làm rõ được chân tướng. Vấn đề lớn nhất lúc này là có bắt được trước khi chúng kịp trốn đi hay không.

Đồn cảnh sát khu vực ga xe lửa hình như làm việc hiệu quả hơn tôi tưởng rất nhiều, tôi và Trần Trần còn chưa đến nơi tổ trưởng đã gọi điện báo rằng Trần Kim Hỷ đã bị bắt, có điều không thấy tung tích Sử Mân Trạch đâu cả.

Đến đồn cảnh sát khu vực ga xe lửa tìm hiểu tình hình biết được sở dĩ Trần Kim Hỷ bị bắt dễ dàng như vậy không phải là do các đồng nghiệp ở đây làm việc hiệu quả mà là mùi lạ bốc ra từ người hắn đã gây họa. Hắn vốn đã lên tàu đường dài trốn sang tỉnh khác nhưng vì mùi trên người quá hôi khiến hành khách ở bên cạnh không chịu được mới nói vài câu. Kết quả hai bên cãi nhau làm cảnh sát bảo vệ trên tàu nghe được. Vừa lúc đó thì ảnh của hắn được tổ trưởng gửi đến, cảnh sát trên tàu nhìn qua thấy quen mới bắt hắn về.

Đi đến trước mặt con rệp hôi thối này tôi liền hiểu ra vì sao vị khách đi tàu kia lại cãi nhau với hắn, xem ra từ lần gặp trước đến giờ hắn vẫn chưa tắm và có lẽ ngay cả mặt cũng chưa rửa, trên người tỏa ra một mùi vô cùng khó ngửi. Con người lười đến mức này chẳng trách bị bạn cùng phòng gọi là quái nhân. Nếu hắn chịu bỏ ra chút thời gian tắm rửa thì có lẽ bây giờ đã cao chạy xa bay đến nơi khác rồi. Để nhanh chóng biết được tung tích Sử Mân Trạch, chúng tôi không có thời gian cho hắn tắm rửa, đành bịt mũi ngồi tra hỏi.

Bị chúng tôi hỏi dồn hắn tỏ ra hết sức căng thẳng, liên tục lục lọi các túi khắp từ trên xuống dưới, hình như đang tìm thuốc hút. Tôi đưa cho hắn một điếu, lạnh lùng bảo: “Cứ hút đàng hoàng, đến lúc ngồi trong nhà giam rồi có muốn hút cũng không được nữa đâu. Chúng tôi tìm thấy trong gầm giường cậu

một cái túi vải dính máu và một lọ nhỏ đựng xy-a-nua, có hai vật chứng này rồi, nếu không thể cho cậu vài hạt lạc (vài viên đạn) thì cũng phải cho cậu ngồi tù cả đời.”

Tay hắn đột nhiên run lên bần bật, đánh rơi điếu thuốc. Lúc hắn định nhặt lên tôi lại đưa cho một điếu khác, đồng thời nhét cả bao vào túi hắn, tiếp tục

368
dùng lời nói kích động: “Cắt kỹ thuốc đi kéo lát nữa vào trại tạm giam những tên trưởng buồng sẽ khám xét cậu khắp người từ trên xuống dưới. Nếu chúng đang thêm phụ nữ, không biết chừng còn lấy hậu môn của cậu ra thay thế đấy.” Trưởng buồng ở trại tạm giam bắt nạt kẻ mới đến là điều chắc chắn nhưng còn khám xét người thì không, bởi vì phạm nhân trước khi vào buồng đã phải thay áo tù nên đồ đạc cá nhân đều được trông coi cho đến khi ra tù. Còn về chuyện đại ca buồng giam bắt nạt kẻ mới đến có thể hay gặp ở các nước phương Tây nhưng ở Trung Quốc lại là một điều hoàn toàn mới nghe thấy. Nhưng hình như hắn biết về chuyện này không nhiều, toàn thân run lấy bầy như thể trúng phải gió độc, trợn trừng mắt nhìn tôi. Lúc này tôi mới tỏ thái độ thân thiện, mỉm cười nói với hắn bằng giọng ôn hòa: “Có điều nếu cậu thành khẩn khai báo hết tất cả thì có thể chúng tôi sẽ xem xét miễn truy tố cho cậu. Nhưng nếu cậu không muốn hợp tác thì hãy chuẩn bị sẵn tinh thần ngồi cả đời trong tù đi!” Thực ra, làm gì có kết quả tốt đẹp như vậy, cậu ta bị tình nghi đầu độc giết Hồng Sâm, chỉ riêng tội này cũng đã đủ để xử bắn, làm gì có chuyện loại một kẻ tép riu như tôi nói miễn truy tố là miễn ngay được.

“Tôi khai, tôi khai, tôi khai hết, tất cả mọi việc đều là do Sử Mân Trạch bảo tôi làm...” Tiếp đó hắn liền khai với chúng tôi tất cả những gì mình biết:

Tôi không có sở thích gì ngoài việc lên mạng, mấy năm học đại học hầu như hôm nào cũng ngồi giết thời gian ở quán internet. Chuyện tốt nghiệp ra trường từ lâu tôi đã không còn nghĩ đến nữa, thời buổi bây giờ cho dù tôi có cố lấy được tấm bằng tốt nghiệp thì cũng chưa chắc đã tìm được việc làm, đành chỉ ngày nào biết ngày ấy vậy thôi.

Tiền nhà gửi cho hầu như tôi dốc hết vào quán internet. Tiền hết rồi thì đi vay người khác, vay nhiều mà không có để trả, thời gian kéo dài không còn ai cho vay nữa. Còn Mân Trạch là người duy nhất chịu cho tôi vay tiền nhưng lại không bao giờ đòi trả, vì thế từ sau khi quen biết cậu ta, tôi không còn phải lo lắng chuyện tiền nong nữa.

Nhưng suốt ngày ngửa tay nhận tiền của người khác cũng thấy ngại, có điều bảo tôi trả tiền thì không được, làm giúp cậu ta việc gì đó thì không thành vấn

đề. Cậu ta thường hay nghiên cứu “Thôi bổi đồ” đồng thời bảo rằng mình đã lĩnh hội được huyền cơ trong đó, thánh nhân sắp sửa xuất hiện, và bảo tôi đưa bài lên mạng thu hút dư luận.

Tôi đưa bài lên mạng theo ý của cậu ta, quả nhiên thu hút được đông đảo cư dân mạng quan tâm, về sau thì phát triển thành những cuộc tranh luận, thậm chí đến mức chính phủ phải can thiệp, gỡ bài và đóng cửa trang mạng. Có điều, cậu ta bảo đã đạt được mục đích rồi, ý định của cậu ta là tạo cảnh tượng giả về việc thánh nhân sắp sửa xuất hiện, còn thực tế có xuất hiện hay không đối với cậu ta không hề liên quan. Nhưng cậu ta lại thường hay nói với người khác rằng mình chính là thánh nhân trong lời tiên tri kia.

369

Vài ba tháng trước, cậu ta bắt đầu thường xuyên đến tầng hầm của nhà trưng bày khoa học cũ, đồng thời cũng bí mật thuê một căn phòng ở bên ngoài trường, tự hút lấy máu mình ở trong đó. Cậu ta còn mua rất nhiều thuốc bổ máu, ai hỏi thì bảo rằng mình mắc bệnh thiếu máu.

Cậu ta nói với tôi là sắp sửa làm một việc lớn, hỏi tôi có giúp được không, nếu tôi chịu giúp thì không những không phải trả số tiền vay trước đây mà thậm chí còn cho tôi thêm một khoản nữa.

Mặc dù tôi thấy hơi sợ nhưng số tiền cậu ta chỉ ra hết sức hấp dẫn, đủ cho tôi mở cả một quán internet nhỏ, thú thật đó luôn là mong ước của tôi. Hơn nữa, trong lòng tôi cũng hiểu rõ, nếu không giúp cậu ta thì sau này sẽ khó mà vay được tiền.

Cậu ta bảo tôi giúp sắp xếp gian tầng hầm, khắc hình bát quái lên nền nhà, hắt máu lấy từ trên người cậu ta lên tường làm cho giống như đã từng xảy ra vụ thảm án. Khoảng hơn một tuần trước cậu ta còn về quê mang lên một cái túi vải cũ, chính là cái túi các anh tìm thấy dưới gầm giường tôi, bên trong đựng bốn cái đầu lâu. Cậu ta không mang những thứ kinh khủng này về ký túc xá mà đem thẳng xuống tầng hầm, vết máu trên túi bị dính vào lúc đó.

Cậu ta bảo tôi đặt bốn cái đầu lâu ở bốn góc tường đồng thời cho vào đó một ít sấp rượu và băng khô trộn lẫn phốt pho trắng. Làm xong những việc này rồi, cậu ta bảo không cần tôi giúp sắp xếp ở đó nữa, nói tôi đi về đồng thời mang cái túi ra ngoài đốt đi. Lúc đó tôi hơi mệt nên ngại mang cái túi đi đốt mà đem thẳng về ký túc xá vứt vào gầm giường...

Đêm hôm xảy ra vụ án tôi nấp ở bên ngoài nhà trưng bày khoa học, sau khi dọa cho Ngạo Dương và những người trong bọn phát điên, cậu ta bảo tôi: “Mấy ngày này cậu phải lưu ý tình hình bọn chúng, nếu Ngạo Dương hay Hồng Sâm

không bị điên thì giết hẳn đi theo cách mà tôi dạy cậu lúc trước. Có điều không được ra tay với Tiểu Kiều, tôi sẽ đích thân xử lý nó.”

Sau đó, lúc nào tôi cũng để ý tình hình của Ngạo Dương và những người trong bọn, khi phát hiện thấy Hồng Sâm hình như chưa hoàn toàn bị điên tôi liền theo cách Mân Trạch dạy lúc trước hạ độc vào chai nước uống chưa mở nắp, sau đó đến cửa hàng hoa quả mua một giỏ quả, đặt chai nước vào đó rồi nhờ nhân viên cửa hàng mang đến viện điều dưỡng.

Tiếp sau đó, Mân Trạch trốn khỏi phòng pháp y đến gặp tôi. Sau khi nghe tôi kể tình hình về Ngạo Dương và những người khác, nửa đêm cậu ta đột nhập vào viện điều dưỡng hiếp dâm Tiểu Kiều, nhân tiện đưa Ngạo Dương đi. Chúng tôi đổ một ít rượu vào miệng Ngạo Dương khiến cậu ta trông giống như say mèm, sau đó dìu đến trối trong phòng mạng của quán internet rồi thoát ra theo lối cửa sổ.

370

Sáng nay cậu ta chuyển một khoản tiền vào tài khoản ngân hàng của tôi, bảo tôi lập tức trốn đi nơi khác, càng xa càng tốt, sau này cũng đừng bao giờ quay lại nữa. Tôi vốn định đến một nơi không ai biết mình, thay tên đổi họ rồi mở một quán internet nhỏ sống qua ngày, không ngờ cuối cùng lại bị các anh bắt... Nghe Trần Kim Hỷ thuật lại xong, mặc dù đã cởi bỏ được không ít nghi vấn nhưng tôi vẫn còn có rất nhiều chỗ chưa hiểu, thế là bèn hỏi từng câu một, trước tiên là vấn đề quan trọng nhất: “Tại sao Sử Mân Trạch phải giết người?”

“Tôi không biết, cậu ta chưa bao giờ nói với tôi mà tôi cũng không dám hỏi.”

Câu trả lời của cậu ta làm tôi hết sức thất vọng.

Câu hỏi đầu tiên không có câu trả lời quả đúng là khởi đầu không tốt, có điều tôi không nản lòng, tiếp tục hỏi câu thứ hai: “Tại sao hẳn không giết Mạch Tiểu Kiều mà lại phải hiếp dâm?”

“Nói thật, khi cậu ta bảo tôi là đã hiếp dâm Tiểu Kiều tôi cũng cảm thấy kinh ngạc! Bởi vì trước đó hầu như cậu ta hoàn toàn không có hứng thú gì với phụ nữ, thậm chí tôi còn cho rằng cậu ta là một kẻ đồng tính. Cậu ta bảo tôi cái chết không phải là sự trừng phạt nặng nhất, để cho sống mới khiến người ta phải chịu hết mọi nỗi giày vò.”

“Trừng phạt? Tại sao hẳn lại muốn trừng phạt Mạch Tiểu Kiều, giữa hai bên có mối thù sâu oán nặng gì à?” Chuyện gì lại có thể khiến Sử Mân Trạch căm hận Mạch Tiểu Kiều đến nỗi phải dồn bằng được đối phương vào tình cảnh mãi mãi không phục hồi lại được như vậy? Đây đúng là câu hỏi vô cùng khó trả lời.

“Không biết, cậu ta không nói. Có điều họ chỉ là bạn bè bình thường hơn nữa

với tính cách của Tiểu Mạch thì cũng không thể nào gây xích mích với người khác được.” Lại là một câu trả lời không cho ra đáp án.

“Vậy hần làm thế nào có được bốn cái đầu lâu kia?”

“Cậu ta bảo đó là xương sọ của cha mẹ và hai chị gái mình.” Đáp án này nằm trong dự đoán của tôi.

“Hần giết hết cả gia đình mình à?”

“Không biết, tôi không dám hỏi.” Hần không dám hỏi cũng là lẽ thường, bởi vì hỏi xong biết đâu lại tự rước họa sát thân vào mình.

“Còn lời tiên tri về thánh nhân, tất cả đều là do hần bịa ra à?”

“Lúc đầu tôi cũng tưởng là thật nhưng về sau cậu ta cho biết, sở dĩ bảo tôi tán phát thông tin có liên quan chẳng qua chỉ là để sau khi giết người sẽ đánh lạc hướng điều tra của cảnh sát mà thôi.” Hóa ra đúng là bịa đặt thật, làm tôi vì chuyện ngày mà lo nghĩ mất mấy hôm.

371

“Chuyện hần chết đi rồi sống lại là thế nào? Ở hiện trường gây án cho thấy hần đã mất rất nhiều máu, lẽ ra không thể sống được nữa chứ?” Vấn đề này tôi nghĩ mãi vẫn không ra.

“Cậu ta bắt đầu rút máu mình từ cách đây vài ba tháng, máu rút ra một ít dùng để hắt vào tầng hầm, số còn lại đều để trong tủ lạnh ở căn phòng thuê. Đêm hôm xảy ra chuyện, chính tôi mang số máu này đến bên ngoài nhà trưng bày khoa học cho cậu ta. Cậu ta từng bảo tôi rằng mình có một năng lực đặc biệt, đó là khi cơ thể bị thương nặng sẽ lập tức chết đi nhưng rồi sau đó lại sống lại. Đêm hôm đó trước khi xuống tầng hầm cậu ta đã uống rất nhiều thuốc cầm máu, vì thế lúc đó máu không chảy ra bao nhiêu, máu các anh thấy đều là máu cậu ta rút ra từ trước.”

Giả chết! Cái gọi là xác chết vùng dậy, cái gọi là người chết sống lại chẳng qua chỉ là giả chết? Theo như hần nói, chuyện này đúng là có khả năng xảy ra. Trước đây chúng tôi luôn vì chuyện thấy Sử Mân Trạch bị mất quá nhiều máu ở hiện trường mà phủ định khả năng hần giả chết, không ngờ hần đã làm giống như cách cô nhân viên mát xa chân kia nói, mỗi lần rút ra một ít máu, tạo hiện trường giả của việc mất máu quá nhiều.

Sau đó tôi còn hỏi tiếp một số vấn đề nữa, ví dụ như băng ghi âm cường lực sót lại trong đồng tro và sợi lông trắng tìm thấy trên người Sử Mân Trạch... nhưng Trần Kim Hỷ đều không đưa ra được câu trả lời chính xác. Vì thế tôi đành hỏi hần một câu cuối cùng, cũng chính là câu hỏi quan trọng nhất: “Sử Mân Trạch bây giờ đang trốn ở đâu?”

“Tôi không biết, có điều cậu ta bảo tôi là những việc cần làm đã làm hết rồi, muốn tìm một nơi yên tĩnh để nghỉ ngơi.”

Sáng nay Sử Mân Trạch từng sử dụng máy giao dịch tự động trong trường Đại học Vật lý công nghiệp để chuyển tiền cho Trần Kim Hỷ, nếu như hắn không có ý định trốn đến nơi khác mà chỉ muốn tìm một chỗ yên tĩnh để nghỉ ngơi thì rất có thể sẽ đến căn phòng thuê ở ngoài đó. Tôi hỏi Trần Kim Hỷ địa chỉ xong liền giao hắn cho các đồng nghiệp ở đồn cảnh sát giải quyết hậu quả, đưa về trại tạm giam, tội đầu độc giết Hồng Sâm đủ cho hắn sống cả đời trong tù.

Đang chuẩn bị đi bắt Sử Mân Trạch thì Tuyết Tình gọi điện về: “Chúng tôi đã tìm gặp cha mẹ của chị em họ Mạch, họ bảo đúng là còn có một đứa con trai lớn nhưng vừa sinh ra trên lưng đã có hình một cái đầu lâu, cho rằng đó là yêu quái nên họ vứt xuống sông chết chìm rồi.”

“Chết chìm rồi à? Thế xác đâu?” Sử Mân Trạch có khả năng giả chết chưa chắc đã dễ dàng bị chết chìm như vậy.

372

“Lúc đó đang mưa to, xác bị nước sông cuốn trôi rồi.” Câu trả lời của Tuyết Tình đã chứng minh suy đoán của tôi.

“Có phải quê của Sử Mân Trạch ở phía hạ lưu sông không?”

“Phải!”

Tôi nghĩ mình đã biết rõ chân tướng sự việc, bây giờ chỉ còn thiếu là chưa bắt được hung thủ để trừng trị theo pháp luật mà thôi!

48. Chương 48: Sự Trả Thù Của Đứa Con Trai

Sau khi bắt và thẩm vấn Trần Kim Hỷ, tình tiết vụ án đã vô cùng rõ ràng, Sử Mân Trạch chính là chủ mưu. Mặc dù vẫn còn không ít điểm nghi vấn nhưng cũng chỉ còn cách sự thật một bước chân mà thôi.

Nói chuyện điện thoại với Tuyết Tình xong tôi lập tức gọi cho tổ trưởng yêu cầu bố trí đội cảnh sát vũ trang đến chi viện. Dù sao Sử Mân Trạch cũng là một ác ma có thể tay không xé rời chân tay người khác, Trăn Trăn cũng chưa chắc đã là đối thủ của hắn, còn tôi có mặt thì cũng chỉ giúp hắn thêm cơ hội thoát thân mà thôi. Tổ trưởng cũng không cần ngần ngại, lập tức liên hệ với phía cảnh sát vũ trang, không lâu sau đã có bốn người với đầy đủ vũ khí trang bị đến chỗ chúng tôi, hơn nữa phụ trách còn là người quen của tôi, đó là Phó Bản.

“Ồ, không ngờ lại là em, lâu lắm rồi chúng ta không gặp nhau!”

Phó Bân vừa xuống xe liền giang hai tay tiến đến. Tôi vừa cười vừa bước lên chuẩn bị ôm chầm lấy cậu ta, ai ngờ Trần Trần ở bên cạnh trong nháy mắt đã xông vào ôm cậu ta trước, phần khởi nói: “Anh Bân, chúng mình đã lâu lắm không gặp rồi.” Sau đó họ chuyện trò rôm rả để tôi ngượng ngùng ở bên cạnh. Cái cô Trần Trần này bình thường rõ là bảo thủ mà tại sao hôm nay lại nhiệt tình thế nhỉ?

Phó Bân nói chuyện với Trần Trần một lúc rồi cuối cùng cũng nhận ra sự có mặt của tôi, bấy giờ mới lên tiếng chào: “Ồ, cậu Mộ, hóa ra cậu cũng ở đây, thật ngại quá, lâu lắm không gặp sự muội nên vui quá tạm thời quên mất cậu.”

Thì ra Phó Bân từng theo cha Trần Trần học võ, hai người quen nhau từ nhỏ, tình cảm rất thân thiết. Trần Trần đối với tôi hung dữ như thế nhưng trước mặt cậu ta lại hiền lành như một con chim non, trông thấy họ ríu rít anh anh em em không hiểu sao tôi bỗng nhiên cảm thấy có chút ghen tỵ.

Để tránh họ tiếp tục anh anh em em với nhau, tôi bảo Phó Bân bây giờ phải tức tốc bắt ngay Sử Mân Trạch, nếu để hắn trốn đi thì chúng ta thành trò cười đấy. Phó Bân cũng không nhiều lời, lập tức lên xe xuất phát. Tôi và Trần Trần cũng lái xe cùng họ hướng về phía trường Đại học Vật lý công nghiệp.

Theo địa chỉ Trần Kim Hỷ cung cấp, chúng tôi tìm được một căn nhà cho thuê khá cũ nát ở bên ngoài trường, có những chàng trai cô gái đáng vẻ giống

374

sinh viên ra vào ở chỗ cầu thang, trông thấy Phó Bân và đồng sự với những khẩu tiểu liên trong tay thì đều sợ hãi dẹp sang bên cạnh. Chúng tôi không có thời gian để ý đến họ mà xông thẳng một mạch đến trước cửa căn phòng Sử Mân Trạch thuê ở tầng bốn.

Phó Bân ra hiệu cho tôi và Trần Trần đứng sang một bên sau đó lấy tay ra hiệu cho ba đồng nghiệp kia, ý bảo một người đứng chặn ở cửa cầu thang, hai người khác cầm súng nhắm vào cửa phòng yểm trợ cho cậu ta. Cậu ta đứng trước cửa phòng, bấp đùi không nhỏ hơn thất lưng của tôi là mấy đưa ra, cửa phòng lập tức bị đập tung. Nếu cái đập này giáng vào người tôi thì chắc phải gãy rời thành hai ba đoạn mất. May mà thường ngày Trần Trần đập tôi không mạnh như vậy.

Đập tung cửa xong, Phó Bân liền lách người sang bên cạnh, hai đồng nghiệp kia hướng mũi súng ra trước xông vào phòng sục sạo. Nhưng chỉ giây lát sau họ đã bước ra ngán ngẩm bảo rằng bên trong không có ai.

Tôi bước vào xem, bên trong không những không có người mà đồ đạc cũng

chẳng có mấy thứ. Trong không gian khoảng hai mươi mét vuông chỉ có mỗi một chiếc giường chắc đã lâu lắm không ai nằm và một chiếc tủ lạnh còn mới tinh. Trên giường để một số dụng cụ bằng nhựa như túi hút máu, túi đựng dung dịch khử trùng... ngoài ra không còn chỗ nào đặc biệt cả.

Tủ lạnh vẫn đang chạy, trước khi mở nó ra tôi đã chuẩn bị tốt tư tưởng, bên trong rất có thể để chân tay người hoặc thậm chí là đầu người thối rữa không thể chịu được, nhưng khi mở ra lại phát hiện trong đó không có gì cả.

Bao nhựa đựng túi hút máu chứng tỏ Trần Kim Hỷ không nói dối, chắc chắn Sử Mân Trạch đã từng hút máu ở đây và cất máu trong tủ lạnh, chỉ có điều hẳn đã không chọn chỗ này làm nơi ẩn náu. Hẳn không trốn ở đây thì trốn ở đâu? Đây là câu hỏi hết sức đau đầu.

“Theo anh hẳn có thể trốn trong tầng hầm không? Nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất.” Trần Trần bỗng nhiên mạnh dạn đưa ra suy đoán, tôi ngẫm nghĩ kỹ một lúc cũng thấy đó hoàn toàn không phải là không có khả năng.

Sáng nay Sử Mân Trạch từng sử dụng máy giao dịch tự động trong trường, mà trong trường và khu vực xung quanh chỉ có tầng hầm nơi xảy ra vụ thảm án là yên tĩnh nhất, hẳn bảo muốn tìm một nơi yên tĩnh để nghỉ ngơi, rất có thể là trốn trong tầng hầm.

Lúc này, trời đã bắt đầu mờ tối, tôi không muốn kéo dài tới tận nửa đêm canh ba mới đến tầng hầm khủng khiếp ấy để tìm con quỷ sát nhân Sử Mân Trạch kia, thế là liền gấp rút hành động, đến ngay nhà trưng bày khoa học cũ. Cửa sắt vào tầng hầm khép hờ, không thấy có chỗ nào khác thường, có lẽ lần

375
này lại mất công toi rồi. Còn Phó Bán thì không chút lơ là, được đồng nghiệp yểm trợ, cậu ấy cẩn thận mở cửa ra. Bản lề rỉ sét phát ra tiếng kêu giống như những tiếng rên rỉ, hình như đang kể lể nỗi thống khổ của những người chết nghe mà rùng mình.

Cửa mở ra, phía sau là cầu thang hoàn toàn chìm trong bóng tối cảnh tượng giống hệt như lời Mạch Tiểu Kiều kể khiến tôi cảm thấy nó giống như con đường ma quỷ tối tăm dẫn vào chốn địa ngục. Còn ở đầu cuối cùng của cầu thang, có lẽ có một con quỷ dữ đang chờ đợi con mồi của mình.

Nếu Sử Mân Trạch trốn trong tầng hầm thì tiếng mở cửa chói tai chắc hẳn đã đánh động hẳn. Phó Bán cũng không rón rén nữa, ra hiệu cho một đồng nghiệp lập tức đốt một chiếc gậy khói ném vào trong. Ánh sáng xanh lè soi sáng khắp gian phòng nhưng do góc độ không thuận lợi nên từ bên ngoài không thể nhìn rõ bên trong có người hay không. Hơn nữa, cầu thang chật hẹp chỉ cho

phép từng người xuống một cũng biến gian tầng hầm này thành một cứ điểm để phòng thủ khó tấn công.

Nhưng mối nguy hiểm tiềm ẩn từ bên trong không đe dọa được Phó Bản, cậu ấy dẫn đầu xông vào cầu thang, hai người đồng nghiệp cầm súng quỳ ở hai bên cầu thang ngắm xuống dưới, người còn lại chuẩn bị sẵn sàng xông xuống chi viện bất cứ lúc nào. Sau khi cậu ta vào trong, một tiếng quát lớn vang lên đồng thời vọng lại trong không gian chật hẹp: “Không được cử động, nếu không sẽ nổ súng!” Đúng là Sử Mân Trạch ở trong đó!

Người chờ sẵn ở cửa cầu thang lập tức xông xuống, sau đó hai người còn lại cũng lần lượt xuống theo. Sau khi khống chế xong người bên trong đồng thời bật đèn chiếu sáng lên, Phó Bản liền ra hiệu cho tôi và Trần Trần cùng xuống dưới đó.

Gian tầng hầm vẫn lộn xộn giống như lần trước tôi đến, chỉ khác là lúc đó ở đây có năm cái xác còn bây giờ là năm người sống. Sử Mân Trạch nhắm mắt ngồi trên hình bát quái, vẻ mặt vô cùng bình tĩnh, hoàn toàn không để ý đến bốn khẩu tiểu liên đang nhắm vào đầu mình.

“Sử Mân Trạch, cậu bị nghi ngờ mưu sát, hiếp dâm và xúi giục người khác mưu sát, bây giờ tôi tới để bắt cậu!” Cuối cùng, chúng tôi cũng đã bắt được con quỷ dữ này.

“Các người đến sớm hơn tôi nghĩ một chút, chắc Kim Hỷ đã bị bắt rồi!” Hấn từ từ mở mắt ra! Vẻ mặt vẫn bình tĩnh như thường.

“Cậu biết chúng tôi sẽ đến đây tìm à?” Trần Trần ngạc nhiên hỏi, và nhận được câu trả lời hết sức bình tĩnh: “Phải, cho dù các người không biết tôi ở đây thì cũng sẽ quay lại để tìm manh mối.”

376

“Thế tại sao còn ở đây chờ chúng tôi đến bắt?” Trần Trần càng thêm nghi hoặc. Tôi cũng không biết hấn có toan tính gì.

Hấn bỗng nhiên cười nhạt: “Tôi cảm thấy rất mệt mỏi, hơn nữa việc cần làm cũng làm xong hết rồi, đã đến lúc tìm một chỗ yên tĩnh để nghỉ ngơi.”

“Việc cậu cần làm là trả thù cha mẹ ruột đã sinh ra mình à?” Tôi lạnh lùng hỏi.

“Khả năng suy đoán của anh tốt đấy. Đúng thế, việc tôi cần làm suốt cuộc đời này có lẽ chỉ có một, đó là khiến hai kẻ táng tận lương tâm đó phải bị giày vò đến cùng cực.” Vẻ mặt hấn ta càng tươi cười hơn, hình như cảm thấy rất tự hào với những tội ác đã gây ra.

“Hy vọng rằng cậu có thể khai rõ đầu đuôi ngọn ngành toàn bộ sự việc.”

“Ồ, không vấn đề gì, dù sao tôi cũng muốn tìm một người để dốc bầu tâm sự nên mới ở đây đợi các người. Chuyện này phải bắt đầu từ hai mươi ba năm trước, cũng tức là lúc tôi vừa mới chào đời...” Hắc cười ma mị, chậm rãi thuật lại toàn bộ sự việc:

Nói chung, người ta không thể nào nhớ được những việc xảy ra lúc trước ba tuổi nhưng tôi lại khác, mặc dù có chút mơ hồ nhưng tôi vẫn nhớ được tình cảnh lúc mới sinh ra, hơn nữa cảnh tượng hãi hùng đó còn luôn hiện về trong giấc mơ khiến tôi giật mình tỉnh dậy.

Đó là một đêm mưa như trút nước, sấm chớp đùng đùng khiến người ta thấy trong lòng rất bất an. Tôi đến với thế gian này chính là vào cái đêm đó. Nhưng tôi đến mà không mang theo niềm vui cho cha mẹ, trái lại còn khiến họ vô cùng sợ hãi. Cha tôi giống hệt như ma quỷ đội mưa ôm tôi lúc đó vừa mới ra khỏi tử cung ấm áp của mẹ ra bờ sông, ném xuống dòng nước lạnh cóng. Tôi nhớ như in cảm giác trong giây phút ấy, đó là cảm giác như khi đang ngủ yên trong chăn ấm đệm êm giữa mùa đông lạnh giá thì đột nhiên bị người ta ném vào trong hồ nước lạnh cắt da. Hai mươi ba năm nay trong giấc ngủ tôi vẫn thường xuyên bị cảm giác này đánh thức, để không bị nó giày vò nữa mà tôi đã ngủ rất ít, tôi sợ một khi ngủ thiếp đi sẽ lại gặp phải ác mộng như vậy.

Bị ngâm trong dòng nước sông lạnh cóng, cảm giác đau đớn thấu xương đó ngay cả người trưởng thành cũng không chịu nổi, huống hồ là với một đứa trẻ mới chào đời như tôi. Vì thế, sau khi trôi nổi theo dòng nước lạnh được một lúc tôi liền mất hết tri giác. Sau đó, ký ức cũng trở nên mơ hồ không rõ ràng, tuy nhiên khi lớn lên tôi biết được rằng lúc đó mình trôi theo dòng nước xuống hạ lưu được một gia đình chỉ có hai cô con gái mà không có con trai giữ lại nuôi. Cha nuôi là người mang nặng tư tưởng phong kiến truyền thống lúc nào cũng muốn có một đứa con trai, có điều hoàn cảnh gia đình lúc đó khó khăn, sau khi

377

sinh chị thứ hai vì không có tiền nộp phạt do vi phạm luật sinh để có kế hoạch, mẹ nuôi tôi bị ép phải triệt sản. Bởi thế, cha nuôi mới mặc cho mẹ nuôi phản đối, khăng khăng giữ tôi lại để nuôi.

Có lẽ, tôi đã mang vận may đến cho cha mẹ nuôi nên sau khi nhận nuôi tôi họ làm việc gì cũng đều thuận lợi, về sau làm nghề buôn bán, điều kiện gia đình ngày càng tốt lên. Có thể vì tôi là con trai nên cha nuôi vô cùng yêu quý, dù là chuyện ăn chuyện mặc tôi đều được chiều chuộng hơn hai chị nhiều. Cũng chính vì thế mà tôi bị mẹ nuôi và hai chị ghen ghét.

Về sau cha nuôi buôn bán ngày càng phát đạt, thường hay phải đi bàn bạc

công việc, những lúc ông không ở nhà, cơn ác mộng lại đến với tôi. Mẹ nuôi đã dùng rất nhiều thủ đoạn để hành hạ tôi, trong đó khiến tôi cảm hận nhất là khi mùa đông đến bà ta lại lột sạch quần áo tôi lôi hết quạt trong nhà ra đặt xung quanh cho thổi vào tôi. Lúc đó, hai chị còn giúp mẹ hắt nước lạnh vào người tôi. Cảm giác lạnh thấu xương này khó chịu không khác gì cảm giác lúc tôi mới sinh ra, có mấy lần thậm chí còn khiến tôi lạnh đến chết, đúng là chết vì lạnh thật, tim không đập nữa, cũng không thở nữa, làm cho họ sợ đến mức hồn xiêu phách lạc. Nhưng mỗi lần như thế tôi chỉ “chết” một thời gian, chỉ cần cơ thể được giữ ấm là liền sống lại. Bởi thế, lúc đầu họ còn hốt hoảng đưa tôi đến bệnh viện nhưng về sau biết rằng tôi không chết thật sự, nên sau khi hành hạ chán họ đắp cho tôi chiếc chăn giữ ấm là xong. Hơn nữa, họ còn cảm thấy việc hành hạ cho tôi chết đi sống lại như vậy rất thú vị, không những thế còn ngày càng thêm tệ hơn, từ đó cũng khiến tôi ngày càng cảm hận họ.

Cũng còn may, chỉ cần cha nuôi ở nhà thì tôi lại cảm thấy ấm áp. Nhưng những tháng ngày vui vẻ ấy không kéo dài, cha nuôi buôn bán phát tài, có tiền rồi thì bắt đầu cảm thấy tiếc nuối vì không có con nối dõi, về sau nuôi nhân tình ở bên ngoài, muốn sinh một đứa con trai mang dòng máu của mình.

Mẹ nuôi biết chuyện liền cãi nhau với cha nuôi, còn cha nuôi từ lâu đã không còn dành tâm trí cho gia đình nữa nên dứt khoát chuyển đến ở với nhân tình. Ông không ở nhà, bao nhiêu oán hận mẹ nuôi trút cả lên đầu tôi. Lúc đó, tôi chỉ biết âm thầm chịu đựng, bởi vì tôi nghĩ rằng chỉ cần cha nuôi trở về thì tôi sẽ không phải chịu khổ nữa, nhưng về sau mới biết đó chỉ là suy nghĩ chủ quan của riêng tôi mà thôi.

Hôm đó, có lẽ là một hôm lạnh nhất trong năm ấy, ít nhất trong lòng tôi luôn cho là như vậy. Tối hôm đó sau khi cãi nhau với cha nuôi qua điện thoại, mẹ nuôi liền cùng với con gái bà ta ngược đãi tôi, lột sạch quần áo, quạt gió, nước lạnh không thiếu thứ gì. Lúc tôi bị hành hạ đến mức chỉ còn thoi thóp thì cha nuôi đột nhiên trở về, tôi liền đưa ánh mắt cầu cứu về phía ông, ai ngờ ông cũng không để ý đến tôi, vừa về đến nhà đã cãi nhau với mẹ nuôi, trông thấy hai cô con gái lén lút hắt nước lên người tôi cũng không nói câu nào.

378

Cãi nhau được một lúc, mẹ nuôi chỉ vào tôi và hỏi cha nuôi: “Rốt cuộc có cần đến thằng yêu quái này nữa không? Không cần nữa thì để tôi giết nó luôn!” “Nó không phải con tôi sinh ra, sống hay chết không liên quan!” Câu trả lời lạnh lùng ấy của cha nuôi khiến tôi cảm thấy có một nỗi căm phẫn khó tả, cái cơ thể vốn đang thoi thóp bỗng nhiên trở nên đầy sức mạnh...

Đêm hôm đó tôi giết họ, giết hết toàn bộ gia đình họ, cha nuôi, mẹ nuôi, chị cả, chị hai đều bị tôi vặt đứt đầu. Lúc đó, tôi nghĩ lẽ ra mình phải thấy sợ hãi mới đúng nhưng thực tế tôi lại không hề sợ hãi một chút nào, trái lại còn thấy một chút khoái cảm của việc trả thù. Nhưng khoái cảm này nhanh chóng tiêu tan, bởi vì tôi biết rằng họ không phải là nguyên nhân gây ra bất hạnh cho tôi, người thật sự khiến tôi phải gánh chịu bất hạnh chính là cha mẹ ruột của tôi. Cảnh sát từng đến điều tra vụ án của cha mẹ nuôi nhưng không ai cho rằng một đứa trẻ mới 15 tuổi như tôi lại có thể là hung thủ. Mà đầu lâu của họ cũng đã bị tôi giấu đi, lúc đầu chỉ là muốn giữ lại làm kỷ niệm, sau này mới mang đến đây thực hiện kế hoạch trả thù.

Sau khi cả nhà cha mẹ nuôi chết, tôi liền bắt tay điều tra tình hình cha mẹ đẻ của mình, bỏ ra mấy năm cuối cùng cũng tìm được họ, ngoài ra còn biết sau tôi họ còn sinh được một trai một gái, tức là Tiểu Kiều và Diệu Tổ.

Tôi không có ý định sát hại cha mẹ đẻ vì cảm thấy họ có chết cũng không bù đắp được tội ác đã phạm phải. Họ đã rất nhẫn tâm dìm chết đứa con mới lọt lòng, vậy thì tôi phải khiến họ trải qua những năm tháng cuối đời thê thảm, đến chết cũng không được yên. Bởi thế tôi quyết định ra tay với con trai và con gái họ.

Tôi tìm ra Tiểu Kiều đang học tại trường này nên cũng liền chuyển đến đây, đồng thời cố tình tiếp cận Ngạo Dương, xúi giục Ngạo Dương theo đuổi Tiểu Kiều để tiện cho mình thực hiện kế hoạch trả thù. Về sau ông trời giúp tôi một tay, Diệu Tổ cũng vào học trường này để tôi có thể chỉ một lần là hoàn thành kế hoạch.

Ngạo Dương vô cùng đam mê thần thông, tôi liền kể cho cậu ta nghe truyền thuyết về Diệp tiên đầu lâu, sau đó đến thư viện lấy trộm một kỳ báo cũ của trường rồi làm giả một bản phôi của bài báo đó cho cậu ta xem, khiến cậu ta nghĩ rằng ở dưới tầng hầm đúng là có Diệp tiên có thể giúp cậu ta thực hiện ước mơ, dạy cho cậu ta phép thần thông. Để khiến cậu ta càng tin tưởng hơn rằng trên đời này có phép thần thông thật, tôi còn dạy cậu ta những thứ gọi là thần thông như lấy máu lươn dẫn ma quỷ về gõ cửa. Thật ra, tất cả những điều này chỉ cần chịu khó đọc sách là biết ngay, có điều cậu ta lại tin là mình có thể gọi hồn dẫn quỷ được. Sau đó, tôi còn dùng tiền mua chuộc Kim Hỷ phối hợp thực hiện kế hoạch, các người đã bắt được cậu ta thì qua lời khai của cậu ta chắc

379

cũng đã biết được diễn biến tiếp theo thế nào rồi, tôi không cần thiết phải nói nhiều nữa...

Nghe xong những chuyện Sử Mân Trạch đã trải qua tôi vẫn còn có không ít câu hỏi chưa có lời giải đáp, vì thế liền đưa ra từng câu hỏi một. Trước tiên, tôi hỏi hắn tại sao không giết Mạch Tiểu Kiều mà lại hiếp dâm cô. Hắn nghe xong ngửa mặt lên trời cười to, nhưng tiếng cười từ chỗ rất khoái trá chuyển dần sang gượng gạo: “Chết không phải là sự trừng phạt nghiêm khắc nhất, nếu muốn giết chết Tiểu Kiều thì tôi đã không phải tốn nhiều công sức suy tính như vậy. Tôi muốn nó sống nhưng phải phát điên để cho cha mẹ thân sinh của tôi biết rằng chính con trai họ đã hiếp dâm con gái họ, khiến họ phải chịu đựng nỗi đau thấu tận tim gan, khiến họ đến tận cuối đời cũng luôn phải hối hận vì tội lỗi mình đã gây ra, và phải chết không nhắm được mắt vì lo cho đứa con gái điên của mình không ai chăm sóc.” Hắn càng nói càng kích động, nhưng sau lúc kích động lại trở lại bình tĩnh rất nhanh chóng.

Không thể phủ nhận cách trả thù của hắn quá tàn bạo hơn là thẳng tay giết chết cha mẹ sinh ra mình, thậm chí tôi còn lo rằng không biết sau khi biết được sự thật hai người già ấy liệu có phát điên lên vì không chịu đựng nổi sự thật tàn khốc như vậy không.

Nhưng những chuyện về sau không nằm trong phạm vi khả năng của tôi, điều tôi có thể làm được chỉ là điều tra rõ chân tướng, vì thế tôi gộp tất cả các vấn đề lại trong một câu hỏi: “Chúng tôi tìm thấy ở đây một số tro than, bên trong có một cuộn băng ghi âm cường lực chưa cháy hết. Nếu tôi đoán không nhầm thì chắc là cậu cố tình tiêu hủy chứng cứ, trong đó hắn có túi hút đựng máu, nhưng băng ghi âm cường lực là thế nào? Còn nhân viên pháp y thực tập bị cậu giết ở phòng pháp y kia trước lúc chết đã nhổ được một sợi lông trắng trên người cậu, sợi lông này có chỗ nào khác thường? Cuối cùng, cũng là vấn đề quan trọng nhất, tại sao cha mẹ thân sinh lại muốn dìm chết cậu ngay khi vừa mới chào đời?”

Hắn không trả lời ngay ba câu hỏi liên tiếp của tôi mà chậm rãi cởi áo ra.

Phó Bân và những người khác nghĩ rằng hắn định giở trò nên căng thẳng hướng nòng súng nhắm vào hắn. Nhưng chiếc áo vừa được cởi ra, chúng tôi đều giật mình sửng sốt: Trên lưng hắn có hình một chiếc đầu lâu rất rõ ràng!

Tôi nghĩ rằng hình đầu lâu đó được vẽ ra, nhưng khi qua sát kỹ mới thấy đúng là nó “mọc” ra trên lưng hắn. Thì ra trên lưng hắn mọc rất nhiều lông trắng, mặc dù những lông trắng này hình như vừa mới mọc ra nhưng cũng đủ để tạo thành hình một chiếc đầu lâu hoàn chỉnh.

“Bây giờ các người đã hiểu, cha mẹ để vì nguyên nhân này mà coi tôi là yêu quái, đem ném xuống sông. Còn cuộn băng ghi âm cường lực các người phát

hiện ra chỉ là tôi dùng để đánh lạc hướng, như vậy sẽ dẫn hướng điều tra của các
380

người đến chỗ Diệp tiên thoát ần thoát hiện trong hư vô và lời tiên tri về thánh nhân huyền diệu khó đoán. Còn về nhân viên pháp y thực tập không may kia, anh ta làm việc rất nghiêm túc, phát hiện ra một sợi lông trắng vừa mọc ra trên lưng tôi, có điều tôi không cho anh ta cơ hội để nói với các người.” Nói xong câu này hần liền yên lặng không nói gì nữa.

Trong vụ án này, người bị tổn thương nhiều nhất có lẽ là Mạch Tiểu Kiều, cô không làm sai điều gì nhưng lại vì sự kém hiểu biết của cha mẹ mà phải chịu đựng nỗi đau khổ vô tận. Nhưng xét từ một góc độ nào đó, Sử Mân Trạch cũng là một người bị hại, việc trả thù hình như không mang đến cho hần khoái cảm như trong tưởng tượng, biểu hiện trên khuôn mặt hần cho tôi thấy thực ra hần đang rất trống trải, cô đơn.

Đây là một bi kịch bắt nguồn từ sự kém hiểu biết và tiếp tục với một sự cố chấp! Nếu cha mẹ của Sử Mân Trạch không vì kém hiểu biết, sai lầm cho rằng đứa con mới chào đời của mình là yêu quái mà ném xuống sông thì bi kịch này đã không xảy ra. Nếu Sử Mân Trạch không vì cố chấp cứ nhất quyết phải trả thù họ thì bi kịch cũng không tiếp diễn.

Lời Kết

Một

G

ải quyết xong xuôi vụ án, tôi đến viện điều dưỡng tâm thần thăm Lôi Ngạo Dương và Mạch Tiểu Kiều.

Tình hình của Lôi Ngạo Dương khá hơn trước một chút nhưng vẫn còn hơi hung bạo nên bị các bác sỹ và y tá đã dùng dây vải trói vào chân giường. Lúc tôi đến trước giường, cậu ta liền mở miệng chửi bới và đòi tôi cởi trói ra cho mình, còn bảo mình đã học được phép thần thông của Diệp tiên, nếu không cởi trói cậu ta sẽ hành hạ tôi đến sống dở chết dở.

Hộ lý chịu trách nhiệm chăm sóc cậu ta cho tôi biết, dù bất kỳ ai đến gần cậu ta cũng bảo đã học được phép thần thông, có thể hô mây gọi gió, sai khiến quỷ dữ, thậm chí cả lên trời xuống đất, không có gì là không biết. Hôm qua, cậu ta còn bảo mình đã đánh nhau với Đấu chiến thắng phật Tôn Ngô Không ba trăm hiệp mà vẫn bắt phân thắng bại, hẹn nhau hôm nay đánh tiếp. Xem ra, bệnh tình của cậu ta không thể chữa khỏi được rồi.

Cha mẹ Mạch Tiểu Kiều từ quê lên chăm sóc cô, nhưng hai thân già đó chỉ có thể lặng lẽ nhìn con gái nằm co quắp ở đầu giường qua cửa kính trên tường

mà khóc thầm, bởi vì ngay cả họ khi đến gần cũng sẽ khiến cô gào thét mãi không thôi.

381

Tôi trao một tấm thẻ ngân hàng vào tay cha Mạch Tiểu Kiều, đó là điều duy nhất tôi có thể làm được. Đương nhiên tấm thẻ này không phải của tôi mà chủ của nó vốn là Sử Mân Trạch... Có lẽ, tôi nên gọi là Mạch Mân Trạch được rồi. Có thể hẳn đã thấy hối hận, trả thù thành công không những không cởi bỏ được xiềng xích trong lòng hẳn mà trái lại còn đeo thêm một xiềng xích nữa. Điều hẳn thực sự cần không phải là cảm giác thích thú vì trả được thù mà là sự quan tâm chăm sóc của cha mẹ.

Hai

“Vụ án này đúng là đã gây ra không biết bao nhiêu phiền toái!” Lương Chính trình hồ sơ vụ thẩm án ở trường Đại học Vật lý công nghiệp lên Giám đốc Lương, tiếp theo liền báo cáo kết quả xử lý:

Trần Kim Hỷ đã thừa nhận tội giết Hồng Sâm và giúp Sử Mân Trạch giết người, cả hai tội này đều là phạm tội ở mức độ nghiêm trọng, xem xét việc hẳn chỉ là bị người khác xui khiến, hơn nữa đã tích cực phối hợp giúp đỡ công tác điều tra nên áp dụng tình tiết giảm nhẹ, xử mười năm tù giam.

Qua điều tra kỹ lưỡng đã khẳng định những hiện tượng khác thường ở Sử Mân Trạch như sau lưng mọc lông trắng, có khả năng chết giả và sức mạnh hơn người bình thường hàng chục lần đều là hiện tượng lạ giống, hoàn toàn không có liên quan gì đến cái gọi là Diệp tiên. Hẳn đã thừa nhận tất cả mọi tội ác giết người, hiếp dâm, xúi giục giết người, bắt giữ người bất hợp pháp... Căn cứ theo pháp luật bị kết án tử hình, lập tức thi hành án.

Lương Chính trầm tư giây lát rồi bỗng nhiên đưa ra ý kiến: “Chúng ta có nên liên hệ với Sở Giáo dục không nhỉ? Dù sao vụ án này cũng bắt nguồn từ sự thiếu hiểu biết của cha mẹ Sử Mân Trạch.”

Thế rồi Giám đốc sở lại cất tiếng thở dài: “Theo tôi coi như xong đi, tài liệu giáo dục bây giờ vẫn không khác gì so với hồi chúng ta đi học, các quý ông ở Sở Giáo dục chắc không thành thối mà sửa đổi tài liệu đâu. Chúng ta hãy cứ làm tốt việc mình cần làm đi!” Nói xong giao một cặp hồ sơ cho đối phương.

“Trụ sở Nhật Báo liên tiếp xảy ra hiện tượng ma quỷ...” Lương Chính đọc xong liền mỉm cười hiêu hăng, “Vụ án này nhất định sẽ rất thú vị đây!”

Hồ Sơ Các Vụ Án Thần Bí

Đứa Trẻ Sơ Sinh Có Lông Trắng Kỳ Quái

Trên mạng lan truyền câu chuyện như sau: ở Đài Loan từng có 12 sinh viên

đại học xuống tầng hầm mời điệp tiên, kết quả gặp phải quỷ đầu lâu gây ra thảm
382

kịch bảy người chết năm người phát điên. Có thể một bộ phận độc giả sẽ cho rằng quyển này lấy nguyên mẫu từ câu chuyện đó, Cầu Mỗ (tác giả tự xưng) cũng không phủ nhận đúng là có được ít những gợi ý từ câu chuyện này, nhưng không lấy đó làm nguyên mẫu.

Nguyên mẫu của câu chuyện này là do một người bạn trên mạng tên là Kiều Mạch cung cấp, để khích lệ, nhân vật chính Mạch Tiểu Kiều trong quyển này lấy tên từ tên trên mạng của cô.

Câu chuyện Kiều Mạch kể với Cầu Mỗ thật ra còn kỳ dị hơn trong câu chuyện. Kiều Mạch đã được đồng nghiệp kể lại, nhân vật chính trong truyện là bác của đồng nghiệp này. Câu chuyện bắt đầu từ việc bác gái của cô bạn Kiều Mạch sinh người con trai đầu.

Con trai cả của họ vừa ra đời trên lưng đã mọc lông trắng, tất nhiên không đáng sợ đến nỗi mọc thành hình chiếc đầu lâu như trong truyện nhắc đến mà là mọc thẳng theo sống lưng kéo dài từ gáy cho đến tận mông, trông giống như hàng lông mày màu trắng. Người bác cho rằng đó là yêu quái hiện hình, cảm thấy vô cùng sợ hãi nên muốn giết chết. Nhưng đứa trẻ lông trắng kỳ quái này cho dù bị chìm xuống nước cũng không chết khiến người bác đành đành lòng lấy đá đập chết. Người cha lấy đá đập chết đứa con trai vừa mới sinh, tình tiết này quả là đáng sợ! Cầu Mỗ cũng cảm thấy sợ, thậm chí không dám viết vào tiểu thuyết, mặc dù đây lại là sự việc có thật.

Sự việc tiếp sau đó khá “mê tín”, vì thế Cầu Mỗ không đưa vào trong truyện. Đoạn sau kể như thế này: “Sau khi sinh người con trai cả đó được hai mươi năm thì bác gái qua đời, mấy năm sau bác trai bị trúng gió hôn mê gần mười ngày, lúc tỉnh dậy kể cho bạn bè họ hàng thân thích một câu chuyện vô cùng hoang đường.”

Ông ấy kể rằng: Sau khi hôn mê bị quỷ dữ bắt xuống địa ngục, và cùng bị hỏi tội trong điện của Diêm Vương với người vợ đã chết mấy năm trước. Ông ấy đã nhìn thấy đứa con trai đầu, cũng tức là đứa trẻ có lông trắng kỳ quái trên lưng vẫn trong hình hài vừa mới chào đời nhưng lại có thể nói được.

Đứa trẻ kỳ quái tố cáo với Diêm Vương rằng mình bị cha ruột lấy đá đập đến nỗi chết oan, yêu cầu Diêm Vương trừng trị. May mà người vợ nhận tất cả tội lỗi về mình nên ông ấy mới có thể trở về dương gian, nếu không chắc đã mất mạng trong lần trúng gió này rồi.

Đứa trẻ kỳ quái kiện không được liền tức giận bảo ông rằng vợ người con

trai thứ ba sẽ đối xử tệ bạc với ông, sẽ bắt ông ăn phân. Nhưng lúc đó người con trai thứ ba vẫn chưa lấy vợ, thậm chí ngay cả người yêu cũng chưa có.

Mấy năm sau, cuối cùng người con trai thứ ba cũng lấy vợ, người con dâu này đúng là đối xử rất không tốt với ông, thường xuyên mắng chửi ông, mỗi lần mắng chửi đều bắt ông ăn phân.

383

Chuyện người đàn ông kia sau khi trúng gió bị thối vắn dưới âm phủ có thể chỉ là một giấc mơ, nhưng tại sao nằm mơ lại dự đoán được sự việc xảy ra sau này? Chuyện này thật ra là thế nào Cầu Mỗ cũng không dám nói bừa, hãy cứ để độc giả tự mình suy xét vậy!

Nhưng có một chuyện Cầu Mỗ có thể khẳng định, đó là những người bẩm sinh tướng mạo kỳ dị hoặc là có khiếm khuyết gì đó thường sau này lớn lên thường sẽ trở thành kỳ tài. Ví dụ về mặt này nhiều vô kể, nổi tiếng nhất phải kể đến Einstein, nhà khoa học vĩ đại này lên 8 tuổi vẫn chưa nói được một câu hoàn chỉnh, thậm chí cha mẹ ông còn cho rằng ông bị thiếu năng trí tuệ.

HẾT TẬP 1

49. Chương 49: Mở Đầu

1.

Trên đường phố thương mại sầm uất có một quán cà phê rất thanh nhã Một hàng trai trẻ ngồi một mình ở chiếc ghế sát với cửa, lẳng lẽ nhìn những người khách ra vào, ánh mắt chăm chăm không rời. Chàng trai ấy đang đợi người, đợi một người vô cùng quan trọng đối với cậu.

Thời gian nhích dần qua từng phút, từng giây, vẻ mặt của chàng trai không ngừng thay đổi, lúc thì rất trầm mặc, thâm trầm lúc lại trong vẻ chờ đợi căng thẳng lúc thì bứt rứt, bất an... chàng trai nhìn đồng hồ, đã quá giờ hẹn hơn một tiếng đồng, có lẽ người ấy sẽ không đến, nhưng cậu vẫn không có ý định rời đi.

Chàng trai cứ chờ đợi trong im lẳng như vậy, vì cậu biết, người ấy nhất định sẽ xuất hiện, nói cách khác là cậu sẽ chờ cho tới khi người ấy xuất hiện mới thôi.

Lại ba tiếng đồng hồ nữa trôi qua, người trong chờ đợi của cậu cuối cùng đã xuất hiện, muộn hơn thời gian hẹn là bốn tiếng đồng hồ. Nhưng, cậu không hỏi người ấy về lí do đến muộn, càng không có ý trách móc, mà kéo ghế cho người ấy với vẻ ân cần rồi mở thực đơn ra và gọi nhân viên phục vụ...

Sau khi người phục vụ rời đi, người đến muộn mới ngượng ngùng nói: “Thực ra, tôi không định đến chỉ là tôi tình cờ đi ngang qua đây nên vào nhìn xem thế nào, không ngờ anh vẫn còn chờ tôi...”

Anh biết nhất định em sẽ đến, nên dù phải đợi bao lâu, cho dù là một trăm năm, một ngàn năm thì anh cũng sẽ chờ!” Tuy giọng nói của chàng trai hơi căng thẳng nhưng rất chân thành, y không chút giả dối, khiến cho người phụ nữ ấy trong lòng trào dâng một cảm giác ấm áp như đã từng quen biết.

“Nhưng, có đúng đó là người anh muốn tìm thật không?” Người phụ nữ hỏi với vẻ rụt rè.

“Phải, đúng như vậy! Anh có một cảm giác rất mạnh mẽ anh biết em chính là người mà anh đi tìm mười lăm đời nay.” Đột nhiên, chàng trai nắm chặt lấy tay người phụ nữ, nói với giọng xúc động: Em hãy đi cùng anh, được không?”

Bàn tay của chàng trai rất mềm mại, khiến người phụ nữ lại có vượt qua cả thời gian. Vô vàn những đoạn phim rời rạc lập tức hiện lên trong đầu, trong mỗi một đoạn phim ấy đều thấy có một khuôn mặt của một người đàn ông vừa thân quen vừa xa lạ, lúc thì với một nụ cười, lúc thì với những giọt nước mắt, lúc thì buồn bã, xúc động, lúc thì đầy vẻ đam mê... mọi cảm xúc trào dâng trong lòng, người phụ nữ biết, người đàn ông trong những đoạn phim hiện lên trong đầu mình chính là chàng trai trước mặt, tuy vẻ mặt của hai người ấy rất khác nhau, nhưng họ đều mang đến cho người phụ nữ một cảm giác vừa thân thuộc vừa xa lạ rất tuyệt vời.

Nhưng cảm giác tuyệt vời rất khó tả thành lời chỉ mang đến cho người phụ nữ sự ngất ngây trong giây lát nên chị lập tức rút tay ra khỏi bàn tay ấm áp vừa quen thuộc vừa xa lạ của chàng trai nói với vẻ hơi hốt hoảng: tôi không thể đi cùng anh được, tôi đã nói với vẻ hơi hốt hoảng: tôi không thể đi cùng anh được, tôi đã kết hôn rồi, tôi không thể vứt bỏ gia đình mình được.

Phản ứng của người phụ nữ khiến chàng trai vô cùng thất vọng, chàng trai nói như van nài: Anh đã vì em suốt mười lăm kiếp nay, đã tìm em tám trăm năm nay, em không thể vì anh mà vứt bỏ mọi thứ mà em đang có bây giờ được sao?”

“Xin lỗi, tôi không thể làm được, thực sự là không thể làm được, xin lỗi... Người phụ nữ vội vàng đứng dậy, định rời khỏi đó, đúng hơn là người phụ nữ ấy định bỏ chạy? Trong lòng người phụ nữ biết rõ, nếu chị không bỏ chạy, thì cuộc hôn nhân của chị, gia đình của chị sẽ tan vỡ hoàn toàn, vì chị đã yêu người đàn ông mới chỉ quen chưa đầy một tuần này rất sâu sắc. Người phụ nữ không biết vì sao mình lại yêu người ấy, cũng không biết vì sao mình lại tin vào những lời si tình vô cùng hoang đường của người ấy, chị chỉ biết người ấy mang đến cho chị một cảm giác thân thuộc và xa lạ, một cảm giác xao xuyến của mối tình đầu.

Nhìn theo bóng hnh bỏ đi vội vã của người phụ nữ, mặt chàng trai lộ rõ vẻ đau khổ, nhưng rồi khuôn mặt đau khổ ấy dần dần trở nên nham hiểm. Cậu ta nhìn theo người phụ nữ đang khuất dần trên đường phố sầm uất, nghiêng răng, nói: “Nhất định anh sẽ làm cho em hồi tâm chuyển ý, tám trăm năm trước chúng ta là một đôi, tám trăm năm sau cũng vẫn sẽ là một đôi...”

2.

Ba giờ sáng, những người dân thành phố đã ngủ say sau một ngày vất vả bận rộn, nhưng cũng có không ít người vẫn ở vị trí làm việc, trong số đó có Hà Tịch, nhân viên bảo vệ mới của Tòa soạn Nhật Báo.

Hôm nay là ca trực đêm đầu tiên của Hà Tịch kể từ khi nhận việc đến nay, vì không quen thức đêm, nên cậu thấy hơi buồn ngủ, nhưng là người mới nên cậu không dám nằm ngủ lún lóc trên ghế trong phòng bảo vệ trong khi trực đêm nhà Hoàng Vũ. Để xua cơn buồn ngủ, cậu vào nhà vệ sinh định rửa mặt.

Giữa đêm khuya khoắt, nhà vệ sinh tối om mang một vẻ bí hiểm rất khó tả, nhất là khi ánh sáng từ chiếc đèn pin chiếu vào chiếc gương như thể có sự tồn tại của một không gian khác ngoài không gian tĩnh mịch bên ngoài, cũng có một người khác đang cầm đèn pin chiếu vào tấm gương như vậy.

Hà Tịch run bắn người, rửa vội mặt xong lèn ra khỏi nhà vệ sinh. Thực ra, ngay khi ánh sáng chiếc đèn ớn chiếu vào chiếc gương cơn buồn ngủ của cậu đã biến sạch, có rửa mặt hay không cũng không quan trọng nữa. Hành lang vắng vẻ và tối om cũng có một vẻ bí hiểm khác thường khiến cậu thấy rất bất an, nếu có thể được thì cậu rất muốn bật sáng tất cả các ngọn đèn. Nhưng cậu biết, nếu làm như thế thật thì ngày mai cậu sẽ lập tức mất việc, với một người vừa đến thành phố này như cậu thì đó là một việc vô cùng tệ hại.

Cuối cùng thì cũng đã đi hết cái hành lang mang lại cảm giác bất an rồi qua một căn phòng lớn cũng vắng vẻ như vậy cho tới khi nhìn thấy ánh đèn hắt ra từ phòng bảo vệ Hà Tịch mới thấy hết căng thẳng. Phòng bảo vệ là nơi duy nhất sáng đèn trong cả tòa nhà, cũng là nơi duy nhất khiến cậu thấy an tâm. Nhưng, đúng lúc cậu định bước nhanh đi vào phòng bảo vệ thì chợt nhìn thấy một đốm sáng lóe lên, đó là ánh sáng phát ra từ một trong những chiếc đèn hiệu của thang máy. Đèn hiệu cho thấy, chiếc thang máy ấy sẽ dừng ở tầng thứ mười ba.

Lúc trước, khi đi ngang qua đây để vào nhà vệ sinh, Hà Tịch quan sát thấy tất cả thang máy đều dừng ở tầng một, thế mà bây giờ một trong số đó lại dừng ở tầng thứ mười ba. Tầng thứ mười ba là Tòa soạn Nhật báo thành phố, họ không hề nói rằng tối nay sẽ làm thêm, hơn nữa, dù có làm thêm thì cũng không thể bây giờ mới đến. Không lẽ có tên trộm nào đã mò lên đó nhân lúc cậu vào nhà vệ sinh? Hà Tịch cảm thấy rất có khả năng này.

Nếu có kẻ trộm thật thì phiền phức rồi. Hôm nay là ca trực đêm đầu tiên của cậu, xảy ra chuyện thì việc bị trừ lương chỉ là chuyện nhỏ, bị cho thôi việc mới là chuyện lớn. Nghĩ vậy, cậu bước nhanh vào phòng bảo vệ định đánh thức Hoàng Vũ dậy để cùng lên kiểm tra.

Vào đến phòng bảo vệ, cậu lay vai Hoàng Vũ rồi nói rõ tình hình, nhưng Hoàng Vũ chỉ đáp ậm ừ rồi lại lăn ra ngủ tiếp, lay mãi cũng không dậy. Cậu nghĩ, có lẽ Hoàng Vũ giả vờ ngủ. Anh ta có thể giả bộ như thế được, nhưng cậu thì không thể, vì cậu là người mới, có chuyện gì thì chắc chắn cậu sẽ là người phải chịu trách nhiệm. Không biết phải làm gì, cậu đành cầm đèn pin và gậy rồi một mình lên gác.

Không gian chật hẹp trong thang máy không khỏi khiến người ta thấy ngột ngạt, cánh cửa thang máy sắp mở ra càng khiến Hà Tịch sợ hãi hơn. Tay trái Hà Tịch cầm đèn pin, tay phải nắm chặt chiếc roi điện, mắt nhìn chăm chăm vào đèn hiệu, tầng 11, tầng 12 tầng 13... Tinh, tinh...", Tiếng chuông thang máy vang lên lạnh lốt cánh cửa từ từ mở ra, bên ngoài tối đen. Đó là điều tất nhiên thôi vì trên tầng này hoàn toàn không có người, nói cách khác là không thể có người. Thế mà, ở chỗ không thể có người ấy lại xuất hiện một đôi mắt, một đôi mắt bí hiểm lóe lên ánh sáng xanh thẫm từ trong bóng tối.

Hà Tịch run bắn người, đưa đèn chiếu thẳng vào chỗ có đôi mắt theo bản năng, một khuôn mặt con gái thanh tú hiện ra trước mắt cậu. Đó là một phụ nữ, một phụ nữ rất bí hiểm, khuôn mặt chị ta rất sạch sẽ sạch sẽ tới mức không mang chút bụi trần, những bộ phận khác ngoài khuôn mặt thì như một lớp xi măng chưa đông kết.

"Lại đây, lại đây đi hãy nói chuyện cùng tôi đi nào. Tôi chỉ có một mình, rất cô đơn..." Người phụ nữ chìa bàn tay về phía Hà Tịch, những giọt xi măng từ mu bàn tay của người ấy từ từ rơi xuống sàn.

Ôi" Tiếng kêu khiếp đảm của Hà Tịch vang vọng trong màn đêm nhưng không có ai nghe thấy.

50. Chương 50: Suy Đoán Từ Khoảng Cách Bước Chân

Tình yêu ngọt ngào giống như một giấc mộng đẹp, hơn nữa còn là một giấc mộng đẹp để thức dậy... Khi tỉnh mộng, có người khoe môi vẫn nở nụ cười, nhưng có người thì gối đầm nước mắt. Tình yêu kì diệu như thế đó, hai người yêu nhau sau khi chia tay, một người có thể mỉm cười kết thúc nó một cách thoải mái, nhưng một người thì có thể cứ chìm đắm mãi trong đau khổ, và bị kịch thường sẽ sinh ra từ đó.

Bỉ nhân là Mộ Thân Vũ, trong chuyện tình yêu tuy không có điểm nào vượt qua người khác, nhưng trong chuyện điều tra phá án thì cũng chẳng kém ai, ít nhất thì cũng có một chiếc thẻ cảnh sát. Tôi làm việc trong một bộ phận bí mật, những người dân bình thường không thể nào biết được về sự tồn tại của bộ phận này theo cách thông thường, vì đó là Tổ Điều tra bí hiểm, một tổ chuyên xử lý các vụ án siêu tự nhiên, tuy danh nghĩa là trực thuộc Phòng Trinh sát Hình sự, nhưng trên thực tế thì chỉ phục tùng mệnh lệnh của Giám đốc sở.

Thoạt sau phần giới thiệu có lẽ nên đi vào chủ đề chính, lần này tôi muốn kể về một vụ án có liên quan đến tình yêu. Tất nhiên, tình yêu mà có liên quan đến hai chữ "vụ án" thì không thể nào là một tình yêu thông thường rồi, hơn nữa lại còn khiến cho Tổ Điều tra bí hiểm phải vào cuộc thì càng không thể là vụ án bình thường nữa.

Vừa mới sáng ra, Tổ trưởng Tổ Điều tra Lương Chính đã đẩy hồ sơ một vụ án đen trước mặt tôi. Tôi nhìn qua một lướt, nội dung trong hồ sơ là Tòa soạn Nhật Báo thường xuyên có ma quấy nhiễu, khiến cho mọi người rất lo sợ, họ đã báo cảnh sát không dưới mười lần. Tôi gấp tập hồ sơ lại, nhún vai nói: tổ trưởng, tôi đâu có phải là gậy thần, nên chuyện bắt ma quỷ này tôi không dám nói dối đâu."

Chẳng phải cậu vẫn thường đem các vụ án suy đoán theo kiểu ma quỷ hay sao? Bây giờ tôi cho cậu cơ hội đây, thử xem cậu có tố chất để làm chiếc gậy thần không. Nói xong, Tổ trưởng cầm tờ báo lên xem mục việc về tình hình thị trường chứng khoán.

“Nếu tôi không bắt được ma, ngược lại bị ma ăn thịt thì sao?” Tôi nói đùa.

“Cậu cứ yên tâm, tôi sẽ đề nghị phong liệt sĩ cho cậu và tổ chức đám tang cho cậu thật hoành tráng.” Tổ trưởng cũng thật là vô tình.

“Tổ trưởng, hình như đã lâu lắm rồi tôi chưa nghỉ phép...” Tôi ca cẩm. Kể từ sau khi được điều về Tổ Điều tra bí hiểm, tôi chưa hề nghỉ ngơi lấy một ngày.

Tổ trưởng cầm tờ báo che mặt lẩm bẩm như nói một mình: “Lại rớt mất hai ngàn điểm rồi, xem ra vẫn còn tiếp tục đà này, chưa tới một ngàn tám trăm điểm là chưa thôi rớt...” Tổ trưởng đã không còn để ý gì đến tôi nữa.

Vừa ra khỏi phòng làm việc của Tổ trưởng, Trần Trần hỏi tôi có phải là lại có vụ án mới không, nhưng khi tôi nói cho cô gái mà sức khỏe rất dồi dào này biết về công việc đi bắt mà lần này thì cô ấy lập tức mất hẳn vẻ nhiệt tình. Cô gái này mặc dù đã cùng tôi phá được một số vụ án kì bí, nhưng vẫn luôn thấy một nỗi sợ rất khó nói thành lời trước chuyện ma quỷ. Điều này thì cũng không thể trách cô ấy được là một quán quân của môn võ cá nhân cô không hề sợ hãi trước bất cứ đối thủ có thực thể nào, nhưng đối với ma quỷ - những thứ không có thực thể thì hai nắm đấm của cô ấy hầu như lại không còn đất dụng võ nữa.

Đúng lúc tôi và Trần Trần chuẩn bị đi điều tra tại Tòa soạn Nhật báo thì nhìn thấy Miêu Miêu đang ăn sáng, còn tôi vì thèm ngủ nên chưa kịp ăn lúc này bụng cứ réo âm âm, nên đã giành lấy của cô ấy non một nửa túi sữa đậu nành và bánh quẩy đến “an ủi” anh bạn ruột Trần Trần tỏ ra rất coi thường trước hành động đó của tôi, còn Miêu Miêu thì lại chẳng hề bận tâm tới điều đó, vì trong túi của cô lúc nào cũng sẵn đồ ăn vặt, lúc thường tôi cũng hay tìm cách để được ăn của cô. Thực lòng mà nói, tôi cũng rất lấy làm lạ, cô gái này ngày nào cũng ăn vặt, vậy mà lại không hề béo, đã đến tuổi làm mẹ trẻ con rồi mà thân hình vẫn cứ như học sinh trung học, hơn nữa còn là học sinh trung học cơ sở.

Tòa soạn Nhật báo nằm ở đoạn giao cắt của một con đường chính, hình dạng hơi giống như một quả tên lửa. Đứng ngoài tòa nhà” tôi có cảm giác có điều gì đó không ổn, không hiểu sao nó lại có vẻ chói mắt đến thế. Quan sát tứ phía thì phát hiện ra một cảnh tượng khiến người ta phải ngạc nhiên: mấy tòa nhà ở xung quanh đó hầu như căn nhà nào cũng treo trước cửa một chiếc gương, thậm chí có tòa còn treo gương lên tất cả mọi cửa sổ của cả tòa nhà. Nhìn tòa nhà ở lấp lánh ánh sáng từ những chiếc gương phản chiếu ánh mặt trời, trong lòng tôi chợt nghĩ, có cần thiết phải làm đến mức ấy không?”

Theo những tư liệu mà Tổ trưởng cung cấp trong khi xây dựng móng, Tòa soạn Nhật báo đã xảy ra án mạng, vì thế mọi người cho rằng phong thủy ở đó không tốt. Tiếp sau khi khánh thành thì lại xảy ra một số sự việc kì lạ, ví dụ như thang máy bỗng dừng lên đến tầng thứ mười ba vào ban đêm, rồi một số nhân viên làm việc trong tòa nhà còn nói rằng thường xuyên thấy đồ vật bị dịch chuyển một cách lạ lùng, hoặc nghe thấy những âm thanh lạ lùng, thậm chí có người còn nhìn thấy ma cái. Sau đó, phía chủ đầu tư yêu cầu công ty quản lý tòa nhà đã phải mời thầy phong thủy đến để giúp, theo lời thầy phong thủy, họ đã đặt thêm một đôi sư tử đá ở cổng ra vào. Có đôi sư tử đá quả nhiên yên ắng được một dạo nhưng rồi sau đó những chuyện lạ lùng lại liên tiếp xảy ra. Hơn nữa, những chuyện lạ lùng đó chủ yếu xảy ra tại Tòa soạn Nhật báo thành phố ở tầng thứ mười ba, nhiều người nhiều lần đến báo cảnh sát cũng là nhân viên của cơ quan này.

Nhật báo thành phố là tờ báo mang tính khu vực, lượng phát hành không lớn, sức ảnh hưởng cũng bình thường, kết quả xảy ra sự việc” nhân viên của tờ báo luôn trong tâm trạng lo lắng, sợ sệt chất lượng báo vì thế càng giảm sút, lượng tiêu thụ tất nhiên còn kém hơn. Chúng tôi tìm gặp Tổng biên tập Lâm Thượng Văn, ông kể cho chúng tôi nghe tình hình nên quan đến chuyện ma quỷ ở đó với vẻ mặt buồn thiu: “Tòa nhà này luôn có tin đồn là có ma, nhưng trước đó thì chỉ toàn là đồn đại, chưa có ai nhìn thấy ma thực sự bao giờ. Khoảng một tháng trước, một nhân viên bảo vệ mới phát hiện thấy thang máy bỗng dừng di chuyển lên và dừng lại ở tầng này của chúng tôi, anh ta nghĩ là có trộm nên đã lên kiểm tra, kết quả nhìn thấy một con ma cái toàn thân đầy bê tông ướt, sợ đến phát ngất đi. Tiếp đó, nhân viên của toàn soạn chúng tôi liên

tiếp gặp những chuyện lạ lùng, khiến cho chẳng ai còn tâm trạng mà làm việc nữa. Nếu cứ kéo dài thế này thì tòa soạn của chúng tôi không thể nào tiếp tục công việc được nữa.”

Tiếp đó, ông Lâm định giới thiệu nhân viên của tòa soạn với chúng tôi và để cho họ trực tiếp kể cho chúng tôi những chuyện lạ lùng mà họ gặp phải. Có lẽ, thức ăn của Miêu Miêu không được sạch sẽ cho lắm nên bụng tôi bắt đầu biểu tình tôi chỉ còn cách nhanh chóng vào nhà vệ sinh giải quyết vấn đề cấp bách đó trước.

Bình thường khi đi vệ sinh, tôi thích chọn chỗ trong cùng nhất, vì cảm thấy nơi đó khá an toàn và thoải mái. Lần này cũng không ngoại lệ. May quá, nhà vệ sinh không có ai, tôi thích ngồi chỗ nào thì ngồi. Cởi khuy quần xong, châm một điếu thuốc, ngồi xuống và xả thực ra đó cũng là một việc rất khoái. Nhưng, khi tôi vừa ngậm điếu thuốc xong thì mới nhớ ra rằng bật lửa đã bị rơi trên xe. Chà, chuyện đau khổ nhất trên đời có lẽ chẳng còn gì hơn thế!

Tôi ngậm điếu thuốc chưa được châm lửa, đắn đo xem có nên gọi điện cho Trần Trần bảo cô mang giúp chiếc bật lửa đến đây hay không. Nhưng rồi, tôi lại lập tức từ bỏ ý định đó, vì rất có thể cô ấy sẽ mang tới một bình ga, có điều không phải là đưa vào tay tôi mà là đập vào đầu tôi.

Đúng lúc tôi đã chịu đựng đủ sự giày vò của nỗi khổ có thuốc mà không có khói thì bỗng nhiên nghe thấy có tiếng nước chảy, hình như có người đã vào nhà vệ sinh, thế là tôi lên tiếng hỏi: “Người anh em, có lửa không? Cho tôi xin một chút được không?” nhưng không nghe thấy tiếng trả lời mà chỉ nghe thấy tiếng bước chân vội vã.

Không lẽ tôi đã vào nhầm nhà vệ sinh nữ, nếu không thì sao người kia vừa

nghe thấy tiếng tôi đã bỏ chạy? Vội vàng giải quyết xong vấn đề, tôi bước ra và nhận thấy mình hoàn toàn không vào nhầm chỗ, đúng là nhà vệ sinh nam. Tôi không vào nhầm chỗ, vậy thì có nghĩa người kia đã vào nhầm chỗ, một thỏi son nhãn hiệu Lancome rơi trên chiếc bồn rửa mặt đã chứng minh suy nghĩ của tôi là đúng. Nếu tôi ra sớm hơn thì có lẽ sẽ có một cuộc chạm mặt tuyệt vời! Có điều lúc này cũng chưa muộn, thỏi son này có thể giúp tôi quen được với chủ nhân của nó.

Trở về Tòa soạn, Tổng biên tập Lâm giới thiệu chúng tôi với đám đông. Tòa soạn có hơn hai mươi nhân viên cả thầy, trong đó có ba người là người nhà của ông Lâm, đó là con gái lớn của ông - Lâm Y Y đảm nhiệm công việc biên tập, con rể của ông - Tiêu Kiêm phong, đảm nhiệm công việc phỏng vấn, con gái thứ - Lâm An An vừa mới tốt nghiệp đại học. Toàn lấy người thân vào làm việc như vậy chẳng trách mà hiệu quả kém.

Trong số nhân viên, có bốn người khiến tôi phải chú ý, đó là vợ chồng Tiêu

Kiêm Phong, nhân viên hiệu đính Hoàng Kính và phóng viên ảnh Ninh Tự Dị. Trong số bốn người đó, người kì quặc nhất là Hoàng Kính. Khi Tổng biên tập Lâm giới thiệu anh ta, anh ta chỉ gật đầu một với chúng tôi, đến nhìn một cũng không có và cũng không nói câu gì. Vợ chồng Tiêu Kiêm Phong thì lại khiến tôi có cảm giác rất xả giao, còn Ninh Tự Dị thì ông ẹo như đàn bà. Tiêu Kiêm Phong và Ninh Tự Dị phải cùng đi phỏng vấn về một sự kiện bất ngờ nên chúng tôi không kịp quan sát kỹ, tôi định sẽ hỏi Lâm Y Y và Hoàng Kính trước.

Không hiểu có phải vì Lâm Y Y chứng kiến những sự việc lạ lùng nhiều lần quá rồi không mà khiến tôi cứ có cảm giác thần kinh chị ta có chút vấn đề, nên khi nói với chúng tôi có vẻ rất hùng hồn, “tòa nhà này có rất nhiều ma!” Đó là câu nói đầu tiên chị ta nói với chúng tôi, tiếp đó chị ta liệt kê có bao nhiêu con ma trong tòa nhà này.

Khoảng một tháng trước, một nhân viên bảo vệ mới đã bị một con ma cái

bằng bê tông ướm làm cho sợ chết ngất ở tầng này của chúng tôi. Sau đó, những chuyện lạ lùng liên tiếp xảy ra, mà người chứng kiến gần đây nhất là tôi.

Những người làm nghề báo chúng tôi, hễ có tin tức gì mới thì đều phải làm

thêm giờ, thường xuyên là như vậy.

Mặc dù trong tay chúng tôi có rất nhiều tư liệu về các đảng viên cao tuổi, song nếu muốn có được một bài chuyên mục thì phải mất rất nhiều thời gian, phải làm đến tận đêm khuya mới gọi là tạm tạm. Khoảng 0

giờ 20 phút, tôi cảm thấy hơi buồn ngủ, bèn ra phòng uống nước để lấy cốc cà phê. Vừa rất xong cốc cà phê định rời đi thì bỗng thấy có vật gì đó rơi xuống đầu, tôi đưa tay lên sờ thì thấy đó là nước xi măng, trong lòng rất sững sốt, tòa nhà này gần đây có sửa chữa gì đâu mà lại có nước xi măng?!

Bất giác tôi ngẩng đầu lên nhìn trên đầu tôi là chỗ cửa gió ra của máy điều hòa, hình như nước xi măng từ đó rơi xuống. Tôi đang lấy làm lạ là sao nước xi măng lại có thể nhỏ từ đó xuống thì bỗng lại phát hiện có một đôi mắt từ trong đó đang trợn trừng nhìn tôi...

Sau đó có mấy chuyện lạ lùng liên tục như vậy tiếp tục xảy ra, nhưng đáng sợ nhất là buổi tối ngày hôm kia. Tối hôm đó tôi cũng phải làm thêm, nhưng vì những chuyện lạ lùng xảy ra trước đó, nên tôi cố gắng tránh hết sức ở một mình. Nhưng, buổi tối hôm đó bụng tôi hơi ảm ách, chốc chốc phải chạy vào nhà vệ sinh, lần thứ nhất, thứ hai thì còn bảo An An đi cùng, nhưng không thể bắt nó cứ vào nhà vệ sinh với tôi suốt buổi tối như thế mà không làm việc được. Vì thế những lần sau tôi đành phải đi một mình.

Trong nhà vệ sinh không có ai, vì cảm thấy sợ nên tôi đã cố ý chọn chỗ trong cùng (lạ thật đấy, cũng có thói quen giống hệt tôi!) Lúc đầu, không có gì bất thường, trong nhà vệ sinh rất yên tĩnh, ngoài tiếng chuyển động đều đều của chiếc quạt thông gió thì không có bất cứ tiếng động nào khác, nên tôi cũng không quá căng thẳng nữa. Nhưng, đúng lúc tôi bắt đầu đại tiện thì bỗng nhiên nghe thấy tiếng bước chân lạ, người bước vào dường như hai chân dính đầy bùn, bước chân lết khê nhưng mỗi bước đi đều có tiếng của bùn văng ra. Tôi đang lấy làm lạ không hiểu người đó là ai thì thấy trên đầu có tiếng động âm âm rất lạ tai, tiếp đó có rất nhiều thứ gì sền sệt rơi lên người tôi, đó là nước xi măng! Có rất nhiều nước xi măng bắn tung tóe ra khắp các góc của nhà vệ sinh...

Có lẽ vì xấu hổ nên những lời kể sau đó của Y Y trở nên ngượng ngùng, nhưng vẫn đủ để tôi hiểu ý của chị ta. Lúc đó, chị ta sợ đến mức hoảng hốt, xách vội quần chạy ra ngoài, song vừa ra khỏi chỗ đó thì càng thấy sợ hơn, vì trên nền nhà có hai hàng dấu giày xi măng nhưng lại không thấy ai.

Vì chuyện đó mà hai ngày nay không có ai dám vào nhà vệ sinh nữ đến cả nhân viên làm vệ sinh cũng không dám vào quét dọn dấu xi măng đầy trên tường và nền nhà. Đối với cảnh sát thì đó là một chuyện tốt, hiện trường vụ án vẫn chưa bị xóa, cũng có nghĩa là chứng cứ không bị phá hoại.

Tôi gọi điện cho Duyệt Đồng, đề nghị Đội Kỹ thuật đến để giúp thu thập chứng cứ, cô ấy đáp là sẽ lập tức tới ngay. Trước khi Duyệt Đồng đến, chúng tôi vào nhà vệ sinh nữ kiểm tra một lượt. Những vết xi măng bắn lên tường, bám chặt vào đó tạo nên những bức tranh trừu tượng với những hình giống như lo go. Lo go đó có trung tâm là chiếc quạt thông gió rồi tỏa ra xung quanh theo hình xoáy tròn ốc, thêm vào đó là những tiếng động chan chát lạ lùng mà Y Y nghe thấy trước đó và những giọt xi măng bám chặt trên chiếc quạt thông gió khiến tôi nghĩ rằng hẳn là lúc ấy đã có cả một đám xi măng lớn hắt lên chiếc quạt.

Việc ném nước xi măng lên chiếc quạt thông gió có lẽ là một trò đùa ác của một ai đó, nhưng những dấu chân trên sàn nhà thì lại khiến tôi cảm thấy rất khó hiểu. Trên sàn nhà có hai hàng dấu giày, bắt đầu xuất hiện từ cửa cho tới giữa nhà vệ sinh, từ vị trí của dấu chân cuối cùng mà hắt nước xi măng lên chiếc quạt thông gió thì góc độ và cự li rất phù hợp. Nhưng, điều khiến tôi thấy khó hiểu là, chỉ có dấu giày đi vào mà không có dấu giày đi ra. Cũng có nghĩa là người thực hiện hành vi đó vào nhà vệ sinh đã không rời đi, còn Y Y thì nói khi chị ta chạy ra thì không nhìn thấy bất cứ ai. Cũng có nghĩa là, người thực hiện hành vi đó sau khi gây án xong đã lập tức biến mất.

Tôi bảo Y Y mang một chiếc thước ra, đo dấu giày xi măng trên sàn nhà, đó là cỡ giày số 36. Phạm vi số đo thông thường của người thành niên là: Nữ từ số 35,5 đến số 47, nam từ số 38,5 đến 48, nếu không nằm trong phạm vi này thì phải đặt riêng, ví dụ như Diêu Minh phải đặt giày dép cỡ 55 cho đôi chân to tướng của mình. Từ đó suy ra, chủ nhân của dấu giày này là phụ nữ.

Cách tính độ dài của cỡ giày dép so với chân không là: (cỡ giày, dép + 10): 2: độ dài chân không), người đi giày dép cỡ 36 thì độ dài của chân là 23 cm. Lấy độ dài của chân không x 6.876 thì sẽ ra chiều cao của chủ nhân là 158 cm.

Tuy nhiên, độ chính xác của cách tính này chỉ là 80-90% và không thể khẳng định một cách tuyệt đối. Hơn nữa, sau khi tôi dùng thước đo cự li dấu chân thì lại phát hiện ra rằng: “Kết quả tỉ lệ thu được không hợp lý. Vì thế, tôi đi một vòng quanh dấu giày, rồi bảo Y Y và Trần Trần lần lượt đi một vòng.”

Phương pháp tính chiều cao cơ thể theo khoảng cách bước chân có ba loại:

Một là, với người có độ dài của một bước lớn hơn 166 cm thì sẽ là: Độ dài của một bước + $\frac{1}{3}$ độ dài bàn chân không; hai là với người có độ dài một bước từ 148 đến 165 cm thì sẽ là: Độ dài của một bước + $\frac{1}{2}$ độ dài bàn chân không, ba là, với người có độ dài một bước dưới 147 cm thì sẽ là: Độ dài của một bước + $\frac{2}{3}$ độ dài bàn chân không.

Tuy nhiên, độ dài của dấu giày trên sân là 168 cm, cộng thêm 113 độ dài của bàn chân, kết quả cho ra chiều cao cơ thể là 176 cm, nhưng khoảng cách giữa hai bước chân đều lớn hơn ba người chúng tôi cũng có nghĩa là chủ nhân của dấu giày đó cao hơn chúng tôi, từ đó suy ra chiều cao thực tế sẽ là người đó là trên dưới 180 cm.

Chủ nhân của dấu giày là một phụ nữ cao 180cm, kết luận này khiến tôi ngỡ ngàng. Hơn nữa, Y Y cũng nói, người phụ nữ cao nhất trong tòa soạn cũng chỉ là trên dưới 172 cm.

Không tìm thấy manh mối có giá trị nào thêm trong nhà vệ sinh, thế là tôi bảo Y Y đưa chúng tôi tới phòng uống nước. Trên trần của phòng uống nước có một gió ra của một chiếc điều hòa trung tâm, tại các rãnh của cửa thông gió có không ít nước xi măng bám chặt điều đó chứng tỏ Y Y đã không nói dối. Trần nhà không hề cao, tôi đứng lên ghế cũng rất dễ dàng tháo tấm chia gió xuống. Vì muốn xem phía bên trong của cửa gió ra, nên tôi đã lấy hai chiếc ghế, rồi xếp chồng lên nhau để có đủ độ cao thò đầu vào bên trong của gió ra. Làm như thế cũng khá nguy hiểm dù đã có Trần Trần giữ chiếc ghế giúp nhưng tôi vẫn cảm thấy rất dễ ngã.

Thò đầu vào trong cửa gió ra, thấy bên trong rất tối, tuy không nhìn thấy đầu ruồi của đường dây điều hòa song cũng không đến mức không nhìn thấy gì. Bên trong đường ống hẹp hơn rất nhiều so với tưởng tượng của tôi, con người không thể nào chui vào bên trong đó được, nhưng Y Y thì nói nhìn thấy một đôi mắt từ trong đó. Hơn nữa trên các rãnh chia gió của điều hòa có vết nước xi măng cũng đã cho thấy rõ là nước xi măng từ đây rơi xuống.

Tôi quan sát kỹ một lúc, ở những điểm có thể nhìn rõ trong ống điều hòa không thấy có bụi bặm hoặc đầy mạng nhện như tôi nghĩ, mà có một ít nước xi măng, dường như có một vật nào đó dính nước xi măng đã bò qua đây. Không lẽ có ma thật? Hình ảnh một con ma cái toàn thân đều là nước xi măng dần dần hiện lên trong đầu tôi...

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/to-chuyen-an-va-nhung-vu-an-bi-hiem>